

Ngại Gì Yêu Nhau

Contents

Ngại Gì Yêu Nhau	2
1. Chương 1: Không Nên Nhất Chính Là Hai Người Lên Giường, Lên Giường.	3
2. Chương 2: Trong Mơng Ngoài Mơng Đều Là Oan Gia.	5
3. Chương 3: Không Phải Là Thuốc Tránh Thai Sao.	6
4. Chương 4: Bị Thương Ngoài Ý Muốn.	8
5. Chương 5: Bác Sĩ Bây Giờ Thật Là Quái Dị.	10
6. Chương 6: Dây Mới Là Tác Phong Của Tổng Lương Thần.	12
7. Chương 7: Người Phụ Nữ Độc Thân Của Ngày Tận Thế.	13
8. Chương 8: Bia Đỡ Đạn.	15
9. Chương 9: Xem Mắt.	16
10. Chương 10: Hẹn Hò Với Đào Duy Hiền.	18
11. Chương 11: Hải Hòa Hơn So Với Ai Đó.	20
12. Chương 12: Chòm Sao Sư Tử, Mưa Sao Băng.	21
13. Chương 13: Định Tình Hữu Nữ Cạn Tình.	22
14. Chương 14: Cả Nhà Của Cậu Đều Mập.	24
15. Chương 15: Vị Cứu Tinh Trong Hôn Lễ.	25
16. Chương 16: Tôi Không Muốn.	26
17. Chương 17: Có Phải Sẽ Múa Cột Hay Không.	28
18. Chương 18: Thỏ Lại Ăn Cỏ Gần Hang.	29
19. Chương 19: Vây Thì Có Lợi Cho Cậu Rồi (có Cải Tiến).	31
20. Chương 20: Trong Sinh Hoạt Có X Hay Không?	33
21. Chương 21: Mang Thai?!	34
22. Chương 22: Điều Kiện Gì Mà Góc Nghéch Như Vây.	36
23. Chương 23: Gương Mặt Của Ai Đó Đồ Bùng.	37
24. Chương 24: Mời Đến Bệnh Viện Thiết Côn.	38
25. Chương 25: Thì Ra Là Nên Uống Hai Viên.	40
26. Chương 26: Chỉ Cần Là Thật.	41
27. Chương 27: Không Cần Cậu Bận Tâm.	42
28. Chương 28: Rốt Cuộc Cũng Thành Công Làm Người Phụ Nữ Yếu Đuối.	44
29. Chương 29: Trái Tim.	46
30. Chương 30: Scandal Đột Phát.	48
31. Chương 31: Nghe Nói Cô Đến Phá Thai.	50
32. Chương 32: Thích Uy. (thượng)	52
33. Chương 33: Thích Uy. (hạ)	54
34. Chương 34: Con Của Chúng Ta. Không Còn Nữa?	57
35. Chương 35: Còn Kinh Sợ Hơn Cả Kinh Sợ.	59
36. Chương 36: Nam Nhi Có Lệ Không Dễ Rơi	61
37. Chương 37: Chủ Tịch Mới Rất Tức Giận.	62
38. Chương 38: Anh Phỏng Vắn.	65
39. Chương 39: Không Nên Lấy Trai Đẹp.	67
40. Chương 40: Là Người Quan Trọng Nhất.	69
41. Chương 41: Thời Khắc Nữ Tình Bắn Ra Bốn Phía.	72

42. Chương 42: Ăn Quả Nho Không Nhả Vỏ Nho (jq).	75
43. Chương 43: Tiểu Ngư Đi Xem Mắt.	78
44. Chương 44: Người Đàn Ông Cực Tàn Khốc.	82
45. Chương 45: Chương 45.	86
46. Chương 46	90
47. Chương 47	94
48. Chương 48	98
49. Chương 49	102
50. Chương 50	105
51. Chương 51	110
52. Chương 52	114
53. Chương 53	119
54. Chương 54	124
55. Chương 55: Tết Đoan Ngọ.	129
56. Chương 56	130
57. Chương 57	135
58. Chương 58	140
59. Chương 59	144
60. Chương 60	148
61. Chương 61	152
62. Chương 62	156
63. Chương 63	160
64. Chương 64	164
65. Chương 65	167
66. Chương 66	171
67. Chương 67	176
68. Chương 68	180
69. Chương 69	184
70. Chương 70	188
71. Chương 71	193
72. Chương 72	197
73. Chương 73	200
74. Chương 74: Ngoại Truyện: Bạn Học Hứa Mặc Đồng Phục Học Sinh Dự Dỗ (thượng)	206
75. Chương 75: Ngoại Truyện: Bạn Học Hứa Mặc Đồng Phục Học Sinh Dự Dỗ (hạ)	210
76. Chương 76: Ngoại Truyện: Trung Học Cấp 3	214
77. Chương 77: “ngoại Truyện Của Tống Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (1)	217
78. Chương 78: “ngoại Truyện Về Tống Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (2)	220
79. Chương 79: “ngoại Truyện Về Tống Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (3)	224
80. Chương 80: “ngoại Truyện Về Tống Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (2)	227
81. Chương 81: “ngoại Truyện Về Tống Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (5)	231
82. Chương 82: Phiên Nào Của Tống Thiên Thiên.	235
83. Chương 83: Bên Bờ Biển Nơi Hải Đảo.	238

Ngại Gì Yêu Nhau

Giới thiệu

Một người đàn ông cứng nhắc lạnh lùng. Một người phụ nữ tính cách tình quái. Hai người vốn là bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-gi-yeu-nhau>

1. Chương 1: Không Nên Nhất Chính Là Hai Người Lên Giường, Lên Giường.

“Thật xin lỗi.” Giọng của Tống Lương Thần có chút không tự nhiên, mắt quét qua góc chần đang lộ ra cái bắp chân của cô, lập tức xoay đầu nhìn sang hướng khác. Mắt nhìn chăm chăm lên cái bàn toàn là vỏ chai bia, nét mặt lộ ra một tia ảo não.

“Àh, không sao đâu.” Tử Ngư cười cười, mặt có chút xấu hổ, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cảnh tượng này thật sự có chút máu chó. Cho nên mắt cô liền liếc sang cái áo thun lớn ở bên giường, cô vội vàng nhặt lên, xoay lưng về phía anh, mặc áo thun ấy lên người.

Tay của cô có chút run rẩy, lần tìm mấy lần mà không tìm thấy cái cổ áo để chui vào.

Vất vả lắm cô mới mặc xong quần áo, định bước xuống giường, ai ngờ vừa mới đứng dậy, một chân vừa chạm đất lại run rẩy không có chút sức lực nào, cơ thể giống như muốn cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật vậy, nhưng thật may mắn là được một đôi tay rắn rỏi giải cứu.

Ánh mắt của người đó vẫn còn chút tránh né, nhưng lăm bằm giống như đang giáo dục cô vậy: “Vẫn luôn không cẩn thận như vậy.” Lúc nói lời này bỗng nhiên nhớ lại chuyện trước đây, đó là lúc còn đi học, anh vẫn thường xuyên giáo dục cô, xấu hổ ở trong lòng lại tăng lên một phần.

“Ai, cậu còn không biết tôi sao?” Tử Ngư lão đảo vội vàng từ trong ngực anh giãy giụa thoát ra ngoài, muốn xóa tan không khí ngưng ngững này, “Vẫn luôn là như vậy, cũng đã quen rồi.”

Đang nói lại phát hiện ánh mắt kinh ngạc của anh đang bắn về phía bắp chân của mình, anh một thân cao lớn, cái áo thun của anh cơ hồ phủ đến đầu gối của cô, mà lúc này, một dòng chất lỏng sền sệt màu trắng xen lẫn màu hồng đang chảy xuống, đó là máu của cô cùng tinh dịch của anh.

Mặt của cô liền đỏ, trong đầu nhớ lại những hình ảnh đứt quãng kia của đêm qua, cô vội vàng lui về phía sau một bước.

Sau phút giây dờ dẫm, rốt cuộc người đàn ông kia cũng hồi phục lại tinh thần, anh trông thấy cô lại sắp ngã xuống đất, cũng vội vàng nhanh tay đỡ cô, sau đó thận trọng ôm lấy cô đặt lên giường: “Cô ấy nhẹ quá.” Cũng không hiểu tại sao, trong lòng của Tống Lương Thần lại thốt ra một câu như vậy.

Tử Ngư nhìn anh xoay người đi vào phòng tắm, sau một lúc nghe tiếng nước chảy, anh cầm một cái khăn lông bước ra. Anh cũng được xem là một người đàn ông đẹp trai, nhưng bởi vì từ trước đến nay vẻ mặt của anh luôn là cứng nhắc, cùng lời nhắc nhở cứ thao thao, vẻ đẹp này thật sự là phí của trời. Cho nên sáng sớm khi cô tỉnh lại đã trông thấy gương mặt này của anh, thật sự có một chút hơi sốc.

Người đi tới trên mặt có chút ảo não, điều này khiến cho lòng cô có chút biến thái mà cảm thấy vui vẻ, qua nhiều năm như vậy cuối cùng cô cũng trông thấy biểu tình kinh ngạc của anh rồi, mặc dù cái giá phải trả có chút lớn.

Nguyên nhân bởi vì say rượu, tóc của anh còn đang loạn, môi hơi mím lại giống trẻ con vậy. Anh bước tới ngồi lên giường, đưa tay muốn kéo vạt áo thun mà cô đang mặc lên, nhưng động tác đó lại lập tức bị cô tránh khỏi.

“Ah, không cần đâu, để tôi tự làm là được rồi.” Tử Ngư muốn nhận lấy cái khăn, nhưng lại bị ánh mắt tự trách của người đàn ông đó bắn qua.

“Chắc là rất đau.” Anh nhìn chân của Tử Ngư, trên đó vẫn còn vết máu, vết màu từ bắp đùi một đường quanh co chảy đến chân. Đây chính là anh gây ra.

“Không đau.” Cô cẩn thận ngắm nghĩ một chút, vội vàng nói: “Một chút xiu, chỉ một chút thôi.”

Thở dài một tiếng, Tống Lương Thần dùng khăn lông đã thấm nước ẩm bắt đầu lau từ cổ tay đến chân của cô, cố gắng thật nhẹ nhàng lau sạch những vết bẩn trên người cô.

Khăn lông ẩm áp lau từ bắp chân đi lên, cô ngẩng ngốc nhìn anh kéo vạt áo thun lên, trong khi lau, gương mặt của anh không mang theo một chút cảm xúc nào. Tim cô không tự chủ đập nhanh, cô bắt được tay của anh mà nói: “Để tôi tự làm.”

Tống Lương Thần để mặc cô cầm lấy khăn lông lau lung tung, anh đứng dậy ra khỏi phòng ngủ. Trong đầu chỉ có những dấu vết vừa thấy, trừ vết máu cùng tinh ra, còn có dấu vết bầm tím mà hôm qua trong lúc cuồng loạn anh đã tạo ra cho cô, không biết đó là dấu hôn hay là do anh đã dùng lực quá lớn, trên cổ, trên ngực, cả trên đùi của cô đều là. Bởi vì da cô rất trắng, bây giờ nhìn thấy thật sốc. Thật không nghĩ tới, mình sẽ có một ngày không tự chủ đến như vậy.

Mặc dù không để ý đến lần đầu tiên của mình, nhưng mà đối tượng lại là Tống Lương Thần, điều này khiến cho Hứa Tử Ngư có chút ảo não. Quả nhiên rượu có thể làm mất lý trí, loại chuyện như vậy lại xảy với anh và mình, quả thực là một trò cười lớn trong thiên hạ, nếu nói ra sẽ bị người ta chê cười.

Vì muốn giải cứu người trong thiên hạ, cô quyết định rời khỏi đây ngay lập tức, xem như tối qua chưa xảy ra chuyện gì cả.

Nghĩ là làm, cô nhịn đau bước xuống giường, tìm kiếm quần áo của chính mình đang nằm tán loạn trên mặt thảm, từng cái từng cái một nhặt lên, mỗi một lần khom lưng là bụng cô lại đau nhói. Mọi người đều nói lần đầu tiên sẽ rất đau, nhưng tối hôm qua cô uống quá nhiều nên không cảm thấy đau, nhưng lại không nghĩ đến lúc rời giường lại khó chịu như vậy nha. Sau khi đã mặc quần áo tử tế, cô đem khăn lông vào phòng tắm rửa sạch, thuận tiện dùng nước rửa mặt, lúc cô ra đến cửa đã thấy người đàn ông đó bụng đĩa trứng chiên và một ly sữa tươi đi tới.

“Lớp trưởng, tôi xin phép đi trước.” Mặc dù đã tốt nghiệp 7, 8 năm rồi, nhưng Hứa Tử Ngư vẫn còn thói quen gọi anh như vậy. Cô muốn giữ thái độ tự nhiên một chút, nhưng hiển nhiên lại không thành công. Trong lòng thở dài một tiếng, cô đi tới trước mặt của Tống Lương Thần, buộc phải lấy tư thế ngược mặt lên để đối mặt với anh, vẻ mặt hiện tại của anh rất thành thực, cô cũng chưa từng thấy qua: “Chuyện tối hôm qua, chúng ta coi như chưa từng xảy ra đi.”

“Tôi cười cậu.” Người đối diện hỏi một đằng, bên đây trả lời một nẻo.

“Sao?” Biểu tình của Hứa Tử Ngư khiếp sợ mang theo toàn bộ ngày thơ, khiến cho anh có chút buồn cười, anh thoáng khôi phục lại tinh thần, đồng thời đối với câu nói vừa rồi của cô có chút tức giận, ‘Coi như chưa từng xảy ra’ —— Tống Lương Thần anh là người không có trách nhiệm sao?

“Tôi cười cậu, cậu không có bạn trai, tôi cũng vậy, không có bạn gái, hơn nữa đây còn là Lần đầu tiên của cậu, tôi nghĩ chúng ta nên kết hôn đi.” Trên tay anh còn bụng đĩa trứng chiên cùng ly sữa tươi, ngày thứ hai sau khi bọn họ không cẩn thận làm loạn thì cầu hôn với cô luôn.

Đây được coi là cái gì, nói giỡn àh.

“Nói giỡn àh?” Trong lòng cô nghĩ như vậy, cũng không định nói ra nhưng cái miệng lại không tự chủ thốt ra câu đó, cô nghe được nhịp tim của mình đang đập nhanh.

Lời nói của người phụ nữ trước mặt sau khi thốt ra khỏi miệng hiển nhiên cũng không nằm ngoài dự liệu của Tống Lương Thần, sau khi loại chuyện này phát sinh người chịu thiệt thòi sẽ là cô, anh chịu gánh trách

nhệm, chuyện này không phải là nước chảy thành sông sao? Nhưng bây giờ nhìn tình hình hiện tại, hiển nhiên chuyện không phát triển theo dự đoán của anh rồi.

“Kết hôn cái gì chứ, tôi không kết hôn, tôi còn nhỏ mà.” (Tác giả: Cũng hai mươi bảy mà còn nói như vậy, Hứa Tử Ngư cô thật không biết xấu hổ nha). Cô khoát khoát tay muốn vòng qua người đàn ông đang đỡ dẫn này để ra cửa.

“Ah, Tiểu Hứa Tử Ngư, ít ra cậu cũng phải ăn xong điểm tâm rồi đi chứ.”

Một tiếng ‘cạch’, cửa chính liền đóng lại, để lại Tống Lương Thần vẫn còn đang đứng ngơ ngác với bữa ăn sáng.

2. Chương 2: Trong Mộng Ngoài Mộng Đều Là Oan Gia.

Đối với Hứa Tử Ngư mà nói, lần đầu tiên leo thang biến thành một chuyện cực kỳ khó. Cô kéo hai cái chân nhúc nhích mỗi và bộ phận chính giữa hai chân đang bị trọng thương, bò đến lầu năm thì toàn thân đều đã run rẩy cơ hồ muốn nằm gục ở ngay cửa ra vào, cả người cô cũng đã thấm đẫm mồ hôi.

Tết vừa rồi cô về quê ăn tết, mẹ cô nói có một vị đại sư ngao du bốn phương tình cờ đến nhà hóa duyên, có xem một quẻ cho cô, đại sư nói cô năm nay sẽ phạm phải kiếp nạn đào hoa của tiểu nhân, cô cũng không có tin. Nhưng hôm nay ngẫm lại thấy lời của vị đại sư đó thật chính xác.

Cô rót ỉnh một ly nước ấm, dựa lên ghế sa-lon bấm số điện thoại của công ty.

“Hứa Tử Ngư, cô muốn tạo phản hả!” Đưa điện thoại di động cách xa một mét, quả nhiên là một quyết định sáng suốt. Mặc dù như vậy nhưng khi đối diện với giọng Sư Tử cái rống từ trong điện thoại truyền ra, cô vẫn không khỏi run lên một cái.

“Tổng Biên Tập, hôm nay tôi xin nghỉ một ngày, thật sự không đi làm được.”

“Cô nói cho tôi biết lý do tại sao không tới, cô dám vượt rào?” Người ta thường gọi Tổng Biên Tập Tả Trung Đường là người phụ nữ cô đơn lạnh lùng, khi cô ắt nói chuyện đều ở trong trạng thái nghiêm nghị không để lộ ra chút sắc thái lãng mạn nào cả.

“Ah. Là đau bụng kinh.” Nói đến chỗ đó là cô lại cảm thấy đau.

“.”

“Vậy thứ sáu cô nhớ nộp bản thảo đó, nếu không nộp thì. Hừ hừ. Cô chờ nhật xác bản thân đi!”

“Tuân lệnh.”

“Nhớ uống một chút nước đường đỏ. Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, thời gian này nhớ chú ý cẩn thận ma cà rồng ghé thăm đó, ha ha ha.”

Đầu dây bên kia kết thúc trong tiếng cười xóc xếch của Tả Trung Đường, Hứa Tử Ngư thở dài một hơi. Thế nhưng cô lại cảm thấy bản thân mình đối với tiếng cười của Tả Trung Đường vô cùng thân thiết, toàn thân như có một dòng nước ấm áp xông lên — Đây tốt cùng là cái tính huống gì vậy?

Hứa Tử Ngư nặng nề kéo lê thân thể của mình vào trong bồn tắm, lúc mới vừa bước vào cô cảm thấy nóng muốn chết, thời điểm toàn thân cô nằm gọn trong bồn tắm thì vết thương chợt đau rát, thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng. Cô cảm giác mình chính là vôi vàng, cất xén nguyên vật liệu của công trình bã đậu, sắp phải tán gia bại sản rồi. Cúi đầu nhìn một thân bầm tím, cô không khỏi nhớ đến người đàn ông kia lúc ấy quả thật anh ta không bằng cầm thú a, bình thường anh ta luôn mang một dáng vẻ phớt tỉnh, ai mà biết khi đối mặt với một cô gái mềm yếu như thế này mà anh ta không hề nường tay chút nào. Cô mệt mỏi nhấc chân trái của mình lên mang theo vết mặt đau khổ, bụng dưới kéo theo một hồi đau đớn, thở dài một tiếng oán trách nói: “Con mẹ nó, xuống tay quá mạnh đi.” Hứa Tử Ngư bị nước nóng xông đến chóng cả mặt, trong lúc miên man suy nghĩ thì tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ cô thấy mình quay trở về phòng học ở trường cấp 3, bên ngoài cửa sổ có một cây Ngọc Lan cao to nở ra những đóa hoa màu trắng xinh đẹp. Thời tiết thật ẩm áp, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, khiến cho lòng người có chút ngứa ngáy. Cô quay đầu lại nhìn, diện mạo mơ hồ của các bạn cùng lớp cười cười nói nói, không ai nhìn về phía trước. Vì vậy cô từ ghế ngồi leo lên bàn học, mở cửa sổ ra ngắm hoa. Trùng hợp có một cánh hoa rơi xuống, cô vội vàng đưa tay ra đón, lại nghe thấy tiếng gầm giận dữ: “Hứa Tử Ngư, cậu có thể yên tĩnh một chút được không!” Quay đầu lại thì chính là Tổng Lương Thần đang đứng ở phía sau thở phì phò, trong tay còn cầm một cây thước.

Cô kêu to một tiếng “A”, nhẹ buông lỏng tay liền ngã xuống dưới.

Khi tỉnh lại cô mơ hồ không nghĩ tới đang ở trong nước, vội vàng ngồi dậy. Không biết đã trải qua bao lâu, nước trong bồn tắm cũng đã nguội lạnh. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa rầm rầm, cô vội vàng trùm khăn tắm bước ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa nhảy mũi.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật nha, nếu không phải nhờ tiếng gõ cửa này thì không chừng cô cứ như vậy mà chết đuối rồi. A a a cô còn trẻ như vậy, vẫn còn chưa có nổi tiếng. Nếu chết thì báo chí xã hội chỉ có thể cho cô một góc nhỏ ở trên mặt báo mà thôi, mặt báo sẽ đăng một tấm hình trắng đen, trong đó cô mặc một bộ đồ ngủ, đeo một chiếc kính gọng đen, đầu tóc thì lộn xộn, tựa đề sẽ là: “Nữ tác giả trẻ tuổi túng dụng quá độ, ngủ quên trong bồn tắm nên bỏ mạng vì chết chìm.” Nghĩ đến đây, cô chợt thấy lỗ mũi đau xót, mẹ kiếp quá thảm đi.

(Hứa Tử Ngư, cô suy nghĩ quá nhiều rồi đó!)

3. Chương 3: Không Phải Là Thuốc Tránh Thai Sao.

“Ai vậy?”

“Hứa Tử Ngư, là tôi, mở cửa đi.” Thật sự là sợ sẽ gặp điều gì đó.

Chẳng lẽ chuyện đã qua rồi mà cũng không để cho nhau một chút không gì—an riêng ư, sao âm hồn bất tán vậy, trong mơ đã không buông tha cho cô —— Đến khi tỉnh mộng cũng không bỏ qua: “Đây không phải là đáng về mà cậu ta cần có nha.” Hứa Tử Ngư rồi rầm suy nghĩ: “Mấy năm không gặp, người đàn ông này từ vị trí quan tòa đã thành công thăng cấp trở thành sát thủ sao?”

Đang do dự thì điện thoại di động vang lên, cô nhìn tên người gọi tới ở trên màn hình rồi thở dài. Đối mặt với tình huống như vậy không thể cố chấp được, rốt cuộc cô cũng biết được tinh thần của mình bé nhỏ đến cỡ nào, đành phải mở cửa.

Cửa mở ra, cả người cô được một cái khăn tắm bao phủ, tóc thì ướt chèm nhẹp, mang theo khuôn mặt mới tỉnh ngủ, vẻ lười biếng giống như con mèo nhỏ vậy, trông thấy tình cảnh này khiến cho Tổng Lương Thần cảm thấy ngôn ngữ của mình trở nên vô năng. Nhưng khi anh liếc nhìn về phía đôi chân nhỏ bé đang tiếp xúc với sàn nhà mà không mang giày kia của cô, ngọn lửa giận ở trong lòng anh liền bốc lên: “Sao lại không mang giày?”

Hả Lại nữa.

“Tội. Hắt xì, hắt xì, hắt xì.” Liên tiếp nhảy mũi ba cái khiến cho nước mắt cùng nước mũi của Hứa Tử Ngư cũng chảy ra luôn, cô khoát khoát tay ý bảo người đàn ông đang ở ngoài cửa tiến vào, còn cô thì ôm lấy hộp khăn giấy, sau đó ngồi lên ghế sa-lon.

“Nói đi.” Hứa Tử Ngư lau nước mũi, ngược lên nhìn người đàn ông ở trước mặt: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tội.” Tình cảnh trước mắt khiến cho Tổng Lương Thần có chút cứng họng, anh mở miệng, trên mặt còn mang theo chút lúng túng, sau đó bộ mặt chuyển sang phớt tỉnh mà nói: “Sao phòng của cậu lại loạn như vậy?”

Câu văn điển hình của Tống Lương Thần, sao cậu lại phiền phức như vậy, sao cậu không yên lặng một chút, sao cậu lại nói chuyện thô tục, sao cậu mang dép đi học. Bình tĩnh lại, trong lòng Hứa Tử Ngư yên lặng hít sâu ba lượt, ngẩng đầu lên bày ra khuôn mặt tươi cười: “Không còn chuyện khác nữa sao?”

Tống Lương Thần nhìn Hứa Tử Ngư một chút, không nghĩ tới cô sẽ bình tĩnh như vậy. Vốn dĩ là anh cũng muốn nói chuyện với cô thật tốt, nhưng khăn tắm cùng với mái tóc ướt nhẹp ở trước mắt lại khiến cho anh có chút cảm thấy chán: “Cậu đi thay quần áo trước đi, sau đó chúng ta nói chuyện tiếp.”

Là một cô gái vui vẻ năng động, Tống Lương Thần đối với loại hành vi xì mũi này của Hứa Tử Ngư rất coi thường, nhưng mà cô có thể nhìn thấy dáng vẻ không thoải mái của anh, thì đây cũng được coi như là một loại hưởng thụ nha, ha ha ha! Cô biến thái ở trong lòng vui vẻ cười ba tiếng rồi đi vào phòng ngủ.

Có lẽ là do cô tắm quá lâu, nên cơ thể không cảm thấy thoải mái, lúc mặc quần áo vào lại cảm thấy rất chua xót cùng đau đớn, mè nheo thật lâu mới bước ra ngoài.

Lúc ra khỏi phòng cô có chút sững sốt, còn cho là mình đi nhầm chỗ. Nhưng nhìn kỹ lại, đây chẳng phải là nhà của mình sao? Nhưng chỉ là đồng quần áo mà trước đó cô quăng lung tung đã được dọn dẹp và được gom lại một chỗ, đồ vật tán loạn ở trên bàn cũng đã trở về vị trí, ngay cả gối dựa lưng nằm ngang nằm dọc trên ghế sa-lon cũng nằm gọn gàng thành một hàng. Bình nấu nước ở phòng bếp đang sôi phát ra tiếng ô ô, còn người đàn ông kia thì đang tắt bếp, đem nước nóng rót vào trong ly thủy tinh.

Thời điểm thấy một tràng cảnh này, lỗ mũi của Hứa Tử Ngư có chút chua. Hình tượng người đàn ông ở trước mắt mơ hồ giống như một cô gái đắm đuối vậy.

“Cũng không biết nấu một chút nước nóng để uống.”

Tống Lương Thần bưng ly nước bỏ trên bàn trà: “Khoan uống đã.” Anh đưa tay cầm lấy cái ly ngăn tay của Tử Ngư lại, dở khóc dở cười nói: “Còn nóng đó, đợi nguội bớt rồi uống. Lúc nào cũng mơ mơ màng màng.”

“Ah.” Vốn dĩ Hứa Tử Ngư cũng không muốn phản bác anh, tuy nhiên cô phát hiện mình bị hành động gà mẹ này làm cho cảm động, trong lòng đột nhiên cảm thấy nếu cô mà gả cho anh cũng không đến nỗi tệ, tối thiểu cô sẽ không cần phải tự mình dọn dẹp phòng nữa.

Tống Lương Thần làm sao đoán được trong lòng cô đang tính toán cái gì chứ, tay của anh dứt vào miệng túi, nắm chặt rồi thả lỏng, cuối cùng cũng đem vật ở trong đó lấy ra ——Đó là một hộp thuốc tránh thai khẩn cấp.

Mới đầu Hứa Tử Ngư có chút sững sờ, cô không có kinh nghiệm về loại chuyện này, không biết ở trong cái thành phố này bởi vì đủ loại nguyên nhân mà nhiều người ở chung một chỗ, nam nữ qua đêm không mang theo áo mưa cũng không uống thuốc trước khi hành sự, đều lấy cái này ra để phòng tránh khẩn cấp. Cô mở mắt nhìn Tống Lương Thần một chút, sau đó đưa tay cầm cái hộp thuốc kia lên.

Ánh mắt của cô vô cùng vô tội khiến cho lòng của Tống Lương Thần cảm thấy nhói đau, trong lòng anh cảm thấy dằn vặt không cách nào tha thứ cho bản thân mình. Nhất thời không biết nên làm sao mở miệng, anh chỉ biết ngồi ở đó nhìn hai tay của mình đang nắm lại đến trắng bệch.

“Ah, tôi.” Hứa Tử Ngư nhìn hộp thuốc mấy lần rồi mới phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn anh cười cười: “Yên tâm đi, nước nguội tôi sẽ uống ngay.” Sau đó còn tự cho là hài hước bổ sung thêm một câu: “Hai viên còn lại tôi không trả cho cậu đâu, giữ lại về sau dùng tiếp.”

Tống Lương Thần nhìn cô, cảm giác người ngồi đối diện với mình giống như một người xa lạ vậy. Vốn dĩ anh nghĩ cô sẽ mắng chửi anh, làm khó dễ anh, nhưng cũng không nghĩ đến cô sẽ nói một câu nhẹ nhàng như vậy. Anh cũng không biết tại sao, cô làm như vậy ngược lại càng khiến cho anh bận tâm hơn.

“Thật xin lỗi.” Anh nói: “Nếu như cậu kết hôn với tôi, cũng không cần phải uống thuốc này.”

“Lớp trưởng, cậu thật hài hước đó.” Cô gái ngồi đối diện đứng dậy, nở nụ cười điềm tĩnh: “Tôi muốn đi ngủ, cậu còn chuyện gì nữa không?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô có chút không quen, cũng thấy tình hình như vậy không còn lời nào để nói nữa, sau đó cũng đứng dậy mà nói: “Cậu bận rộn, tôi đi đây.”

4. Chương 4: Bị Thương Ngoài Ý Muốn.

Cửa chính “cạch” một tiếng liền đóng lại, cả phòng liền trở nên yên tĩnh. Hứa Tử Ngưng ngồi trên ghế sa-lon, không chần chừ cầm lấy tờ giấy hướng dẫn sử dụng lên đọc hướng dẫn sử dụng: “Ngừa thai khẩn cấp nhất định phải trong vòng 72 giờ (ba ngày) sau khi xảy ra quan hệ, càng sớm hiệu quả càng cao.”

Càng sớm càng tốt nha, cô lấy một viên thuốc bỏ vào trong miệng, cầm ly nước lên lại cảm thấy nước còn nóng quá, cho nên cứ như vậy mà trực tiếp nuốt viên thuốc đó xuống thôi. Đầu cảm thấy choáng váng và mờ mờ, cô dựa vào ghế sa-lon mà ngủ thiếp đi. Không biết đã ngủ bao lâu, dạ dày bắt đầu đau, cô không hề muốn nhúc nhích, định bụng co người lại để cơ thể thoải mái hơn một chút. Ai ngờ càng ngày càng đau hơn, cô mở mắt ra rên rỉ một tiếng, trong dạ dày dâng lên một cơn khó chịu.

Vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh, nằm ở trên bồn cầu mà ói mửa. Hôm nay cô vẫn chưa ăn gì cả, cho nên ói ra cũng đều là nước chua, còn khổ sở nôn ra một viên thuốc. Tay cô chống lên bồn cầu nôn, nước mắt cũng chảy ra luôn. Bàn tay sờ sờ định tìm giấy vệ sinh, nhưng chỉ “xoảng” một tiếng, mu bàn tay trái liền lạnh. Cô xoay người lại nhìn, là tấm kính soi trong phòng vệ sinh rơi xuống.

Máu lập tức từ trên mu bàn tay chảy ra, cô vội vàng đứng dậy, thận trọng tránh đập phải miếng thủy tinh, đặt tay lên bồn rửa tay rửa qua loa, sau đó nhanh chóng cầm cái khăn lông cột lại thật chặt. Trong lòng cảm thấy sợ hãi, nếu như tấm kính này rơi lệch thêm một chút nữa, thì sẽ nằm ngay cái cổ của cô rồi.

Vết thương quá lớn, nếu ở nhà thì không có cách nào xử lý được. Hứa Tử Ngưng liền cầm ví tiền lên, tay phải giữ lấy vết thương của tay trái vội vã chạy ra ngoài, đến lúc thay giày mới phát hiện lòng bàn chân cũng bị đâm một lỗ nhỏ, chỉ có thể mang dép lê ra khỏi cửa.

Lúc xuống lầu mới cảm thấy cái chân bị thương nhói đau, dưới ánh đèn cái khăn lông màu trắng bao lấy vết thương đã bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn. Gặp phải tình huống này cũng là lần đầu tiên, cô cũng không tránh khỏi hoảng hốt, trên đường cô liên tiếp chặn ba bốn chiếc xe taxi lại, nhưng đều là bị từ chối cả, người ta sợ máu của cô làm bẩn xe. Cuối cùng cũng có một tài xế taxi tốt bụng thấy cô đáng thương, nên không đành lòng, đành đưa cô đến bệnh viện.

Đến bệnh viện cũng đã gần tám giờ, tài xế đề nghị cô trực tiếp đến phòng cấp cứu, ngay cả tiền xe cũng không lấy. Cô cảm kích hướng tài xế nói lời cảm ơn, thật sự tay của cô cũng không thể lấy tiền trong ví ra được.

Đào Duy Hiền từ phòng cấp cứu đi ra, anh mới vừa giúp một người đồng nghiệp xử lý tốt một người bị tai nạn giao thông xong. Người đó bị chấn thương sọ não, tạm thời anh được điều đến đây phụ giúp một tay, cũng may bệnh nhân đó đã qua cơn nguy kịch. Anh thở phào nhẹ nhõm chuẩn rời khỏi, thì lại có bệnh nhân khác tiến vào.

Người đến là một cô gái, nhìn dáng vẻ bên ngoài khoảng hai mươi mấy tuổi, vóc dáng nhỏ bé, trên người mặc một bộ đồ ngủ in hình hoạt hình, bên ngoài khoác một cái áo màu cam, nhìn hết sức đáng yêu. Mặc dù đứng cách anh rất xa, nhưng ánh mắt của cô lại sáng long lanh, khiến cho người khác phải chú ý. Cô bé ở trong đám người kia nhìn lướt qua một lượt, một mạch liền chạy về phía anh.

Muốn nói với cô mình không phải là bác sĩ ở đây, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nóng lòng của cô, anh thật sự là không đành lòng. Anh thận trọng đem cái khăn đang bao vết thương mở ra, cô bé kia lập tức quay đầu sang hướng khác, không dám nhìn nữa.

“Có sơ cứu qua chưa?” Nhìn vết thương có chút sâu, nhưng vẫn còn may là chưa cắt trúng mạch máu.

“Có dùng nước rửa sơ qua, sau đó lấy khăn bao lại.”

“Làm được tốt lắm.” Anh tán thưởng cô, nếu là người bình thường gặp phải tình huống như vậy chắc chắn sẽ không bình tĩnh nghĩ tới cách xử lý như vậy đâu.

“Tiểu Vương, làm phiền cô lấy cái ghế đến đây.” Cô gái này sắp không đứng vững được nữa rồi.

“Chủ nhiệm Đào, ngài?”

“Để tôi xử lý ca này. Mời cô ngồi xuống.” Anh nhìn về phía Hứa Tử Ngưng mà nói: “Vết thương của cô không nhỏ, đại khái là tôi sẽ giúp cô may nó lại.”

“Ừh.” Ánh mắt của cô nhìn sang nơi khác, bởi vì có chút khấn trương cho nên bả vai co lại cứng ngắc.

Cầm cái nhíp gấp miếng bông gòn thấm cồn lên, sát trùng xung quanh miệng vết thương. Cô bé kia rõ ràng đang run rẩy. Để hóa giải khấn trương trong lòng cô, Đào Duy Hiên cảm thấy mình nên tìm một đề tài nào đó để nói.

“Còn đang đi học sao?”

“Đã tốt nghiệp rồi.”

“ Bao nhiêu tuổi rồi?”

“27 rồi.” Cô bé kia ngẩng đầu lên, nước mắt dọc theo gò má mà chảy xuống.

“Àh. Đã 27 rồi mà còn khóc sao?”

“Đâu có”

“Đừng khóc, không đau đâu. Cô tên gì?”

“Hứa Tử Ngưng, chính là loại Phi tử ngưng yên tử ngưng chi nhạc ngưng”

Đến lúc này rồi, còn không quên kèm theo một câu thơ cổ, khoe miệng của Đào Duy Hiên giật giật, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. Cô quạt cường quay đầu lại, nước mắt trên mặt vẫn không ngừng chảy xuống. Trước đây khi anh tiếp xúc với bệnh nhân cũng là làm giải phẫu khoa não, phần lớn đều là đã được tiêm thuốc gây mê rồi, hiện tại Đào Duy Hiên cũng không biết làm thế nào để trấn an cô bé này nữa.

Vừa vặn ngay lúc này lại có người đi vào.

Cùng nhau đi vào là hai người, một nam một nữ, bộ dáng khoảng bốn mươi mấy tuổi. Bác sĩ ngồi bên cạnh Đào Duy Hiên cũng lớn tiếng nói: “Tại sao lại là hai người?”

Hứa Tử Ngưng bị giọng nói lớn tiếng của bác sĩ hấp dẫn nhìn qua, chỉ trông thấy hai người kia đang nằm trên băng ca, vẫn không ngừng động tay động chân với nhau, bộ dạng hùng hùng hổ hổ không yên. Y tá Tiểu Vương kẹp lấy miếng bông gòn để sát trùng, nhỏ giọng nói: “Hai vợ chồng, hai ngày ba bữa đánh nhau sức đầu bể trán, cứ cách mấy ngày là lại vào đây một lần.”

Trong lòng Hứa Tử Ngưng cảm thấy không còn lời nào để nói, buổi tối đêm khuya, tay của cô bị gương sắt đã cảm thấy rất thấm rồi, bọn họ đang yên đang lành lại đánh nhau thành ra như vậy, thật là ăn no rồi việc mà.

Trên mặt của người đàn ông kia máu me đầm dề, cánh tay cũng đã sưng lên. Nằm ở trên băng ca vẫn còn giùng giởng ngồi dậy, ý định muốn bước xuống đánh người phụ nữ nằm kế bên. Người phụ nữ kia cũng không kém, tóc bị lôi kéo tới loạn cả lên, trên trán còn bị đánh sưng một cục, thoát nhìn rất dọa người. Cô ta vừa mắng vừa xông tới, bộ dáng xem ra là muốn đem người đàn ông đó đá xuống băng ca, đáng tiếc chưa kịp động chân thì đã ảnh hưởng đến vết thương ở trên đùi, nên không nhịn được lớn tiếng rên rĩ.

Y tá vội vội vàng vàng đẩy bọn họ qua hai hướng khác nhau, bác sĩ và y tá cũng chia ra mà tiến hành cấp cứu cho bọn họ.

“Ui da, xin bác sĩ nhẹ tay một chút.”

“Còn dám kêu sao, cứ hai ngày lại đánh nhau một lần, nếu còn đánh nữa tôi sẽ không chữa cho nữa đâu.”

“Ui da, ui da, đau chân quá.”

“Giờ mới biết đau sao... Sớm biết đau thì đừng có làm!”

5. Chương 5: Bác Sĩ Bây Giờ Thật Là Quái Dị.

Hai mắt Hứa Tử Ngư mở to nhìn chăm chăm hai kẻ đỡ hơi phía trước, cũng quên luôn chuyện vết thương của mình đang được may lại.

“Xong rồi.” Giọng nói ôn hòa đem toàn bộ chú ý của cô quay trở về, bác sĩ ngồi đối diện nhìn cô cười cười mà nói: “Vết thương đã may xong rồi, khoảng ba ngày đến đây cắt chỉ.” Bác sĩ ngừng một chút, sau đó lấy một cây bút máy ra, trên sổ khám bệnh viết một dãy số.

“Đây là số điện thoại của tôi, nếu có vấn đề gì có thể gọi cho tôi.”

Thấy cô không có phản ứng, anh lại hỏi tiếp: “Tự mình có thể về được không?”

“Ừh, có thể có thể. Cám ơn bác sĩ!” Hứa Tử Ngư phục hồi lại tinh thần, đứng dậy rời khỏi phòng cứu cấp. Vị bác sĩ này rất giống Thích Uy, cô cẩn thận suy nghĩ một chút, ừh, bộ dạng dịu dàng đó rất giống nhau.

Cô từ từ đi ra khỏi bệnh viện. Bị gió lạnh thổi vào mặt, cô lấy tay vuốt mặt mới phát hiện toàn bộ gương mặt của cô đều là nước mắt, hôm nay thật mất thể diện. Hình như đã lâu rồi không có khóc qua, không nghĩ tới lần này lại vì người ngoài mà rơi lệ. Thật ra thì cô cũng không phải sợ vì bị thương, chẳng qua là cảm thấy bản thân mình có chút vô dụng, cái thành phố xinh đẹp lạnh lùng này thỉnh thoảng động lòng người, cô cảm thấy có chút mệt.

“Đợi một chút.”

“Hứa Tử Ngư, đợi một chút!” Giọng nói từ phía sau truyền đến khiến cho Hứa Tử Ngư kinh ngạc, xoay người lại nhìn, thì ra đó chính là vị bác sĩ đẹp trai lúc này.

“Bác sĩ, còn chuyện gì nữa sao?”

“Chân của cô bị thương àh?” Nghe bác sĩ nói thế cô mới phát hiện lòng bàn chân còn bị thương, mới vừa rồi lại quên mất. Quả nhiên thầy thuốc chính là tử mĩ.

“Gỡ một chân lên xem nào.” Đào Duy Hiên lấy miếng bông gòn thấm cồn từ trong túi nhựa ra, ngồi chồm hổm xuống giúp cô sát trùng, vết thương tuy không lớn lắm, nhưng khi xoa thuốc sát trùng và xử lý vết thương cô vẫn cảm thấy xót xa. Cô mất thăng bằng theo bản năng vịn lấy bả vai của anh. Đào Duy Hiên dùng băng cá nhân giúp cô dán lại vết thương, sau khi phán một tiếng “Xong rồi.” Hứa Tử Ngư vội vàng buông tay ra, đồng thời cô có chút luống cuống.

Nói xong lời cảm ơn, một mình cô từ từ đi trên đường. Hồi tưởng lại toàn bộ sự việc trong ngày hôm nay, tình tiết còn đặc sắc hơn so với viết tiểu thuyết nữa. Xuống tay còn có chút hưng ác hơn cô, ngược nữ chính ngược nam chính, ngược các vai phụ khác.

Vào thời điểm này người đứng chờ xe ở trước cổng bệnh viện cũng rất đông, cô đứng ở đầu đường, toàn thân cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ in hình hoạt hình hoàn toàn không cản được gió đêm cuối xuân.

Một chiếc xe Cayenne màu đen ưu nhã dừng trước mặt, vừa vặn chặn lại tầm mắt của cô. Không có đủ tiền đi xe đó nha, cô trợn mắt, nhích chân qua bên phải một chút.

“Tít tít.” Còi ô tô chọt vang lên hai cái, cô quay đầu lại, nhìn thấy vị bác sĩ đẹp trai lúc này thò đầu ra: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

“Không dám làm phiền.” Trong lòng Hứa Tử Ngư cảm thán, nghề bác sĩ bây giờ là thật có tiền, chỉ một bác sĩ của phòng cứu cấp thôi cũng đã lái Cayenne rồi, không biết đã nhận bao nhiêu tiền bồi dưỡng đây.

“Chỗ này rất khó đón được xe, chân của cô có thể đi được sao?” Bác sĩ đẹp trai vẫn còn cố thuyết phục, cô cúi đầu nhìn qua cái áo ngủ nhiều nếp nhăn cùng với cánh tay đang được băng bó của mình, chân thì khập khễnh, một lần nữa bác sĩ đẹp trai xác nhận bản thân mình không có mưu đồ xấu gì. Cho nên cô lập tức cắn răng mà hạ quyết tâm gật đầu một cái.

“Vậy thì phiền bác sĩ rồi.”

Mở cửa bên ghế lái phụ ra, một luồng không khí tinh khiết thơm tho và ấm áp đập vào mặt. Cô vốn cho là trong xe của bác sĩ sẽ có mùi thuốc sát trùng chứ.

“Ồ đâu vậy?”

Hứa Tử Ngư đọc địa chỉ, xe văng vàng lao về phía trước.

“Tôi là Đào Duy Hiền.”

“Àh?” Hứa Tử Ngư nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, trừng to đôi mắt của mình nhìn người bên cạnh, sau đó mới có phản ứng, anh ta là đang tự giới thiệu về bản thân của mình.

“Xin chào, bác sĩ Đào.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Bác sĩ cười cười, lộ ra hàm răng trắng đều: “Tôi không phải là bác sĩ của phòng cứu cấp, mấy ngày nữa khi cô đi cắt chỉ, có lẽ sẽ gặp bác sĩ khác phụ trách.”

“Ừh.”

“Mấy ngày này nhớ chú ý đừng để nước thấm vào, vết thương khi lành sẽ có chút ngứa ngáy cũng không nên đụng vào, có vấn đề gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừh.”

“Cô nghỉ ngơi một lát đi, đến nơi tôi sẽ gọi cô.”

Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, thoải mái dựa vào lưng ghế ngủ. Cả ngày hôm nay cô cảm thấy thật sự quá mệt mỏi, cô vốn định chỉ là nhắm mắt để tránh khỏi không khí lúng túng, ai ngờ chưa được bao lâu đã ngủ mất tiêu rồi. Cũng có thể là do mùi vị ấm áp của người đàn ông bên cạnh.

Khi tỉnh lại cô vẫn còn mơ màng, không kịp phản ứng xem mình đang ở đâu, nhìn chung quanh bốn phía mới phát hiện ra mình vẫn còn đang ngồi ở trong xe, bác sĩ kia vẫn còn ngồi ở ghế lái chống cằm không biết đang suy nghĩ cái gì. Đồng hồ trên xe hiển thị 23:41 phút, cô thể mà đã ngủ hết hai giờ. Khóe miệng có chút ẩm ướt, lấy tay lau mặt, cô ngủ mà còn chảy nước miếng như vậy.

“Ngại quá, tôi ngủ quên luôn.” Hứa Tử Ngư lấy tay lau khóe miệng một cái, trong lúc đó cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Không sao, không sao, tại tôi thấy cô ngủ say quá, nên không đành lòng gọi cô dậy.” Bác sĩ từ trong trầm tư khôi phục lại tinh thần, từ trong hộp kéo rút ra một cái khăn giấy đưa cho cô, cười cười nỏ máy xe.

“Đến chung cư nữa àh?”

“Đúng vậy, ở khu vực trước mặt đây. Nhà cô ở khúc nào, tôi đưa cô đến dưới lầu.”

“Ah, tôi làm sao không biết xấu hổ như vậy chứ!” Hứa Tử Ngư gãi gãi đầu, vị bác sĩ này cũng nhiệt tình quá mức rồi.

“Chân và tay của cô đều bị thương, thật bất tiện.”

“Vậy chuyện này làm phiền đến bác sĩ rồi, đi thẳng quẹo trái, tòa lầu số 3, đơn vị 1.” Bác sĩ dừng xe ở lầu dưới, thời điểm cô mở cửa hai chân đều mềm nhũn, thiếu chút nữa liền ngã xuống. Tay mất của Đào Duy Hiền lạnh lẽo kéo cô lại, hỏi cô có cần anh giúp một tay đưa cô lên lầu không.

Hứa Tử Ngư nói lời cảm ơn với anh, cũng lặp đi lặp lại lời cự tuyệt, hôm nay đã làm phiền bác sĩ, là một người phụ nữ độc thân, việc đặt mình vào một tình cảnh nguy hiểm cũng là chuyện bình thường.

Lên lầu cũng là một vấn đề. Đèn ở cầu thang đều là loại đèn cảm ứng âm thanh, nhưng đã có chút cũ kỹ, nếu không phát ra tiếng thật lớn thì căn bản không sáng lên được. Thời điểm này hàng xóm cũng đều đã ngủ say rồi, cô không nỡ làm ồn đến mọi người cho nên đành phải cố gắng vịn cầu thang mà từ từ bước lên. Thời điểm lên đến lầu năm cô nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, đèn vừa sáng lên dọa cô sợ hết hồn thiếu chút nữa là hét to một tiếng, một người đàn ông đang ngồi trên bậc cầu thang ở trước cửa nhà mình, anh ta đang ngẩng đầu lên nhìn cô.

6. Chương 6: Đây Mới Là Tác Phong Của Tổng Lương Thần.

Tổng Lương Thần trông thấy Hứa Tử Ngư nhất thời liền sửng sốt, anh mới rời khỏi đây không tới nửa ngày, sao cô ấy lại có bản lĩnh đem chính mình làm thành cái bộ dạng này chứ.

“Bị sao vậy?”

“Không có sao, chỉ là tấm kính rớt xuống.”

“Sao không cẩn thận như vậy!”

“Cậu tới thật đúng lúc, giúp tôi mở cửa đi.” Dem ví tiền đưa cho anh: “Chìa khóa ở bên trong ví.” Hứa Tử Ngư cảm thấy sự mạnh mẽ của bản thân đã đến mức cao nhất rồi, cô cũng không quan tâm đến ánh mắt dò xét của Tổng Lương Thần nữa, toàn thân vô lực tựa vào tường.

Bởi vì lúc đi bệnh viện rất gấp, nên đèn ở trong nhà cũng không kịp tắt, cửa vừa mở ra hai người liền một trước một sau bước vào nhà.

Dưới lầu nằm ở trong xe, Đào Duy Hiền nhìn thấy cầu thang lầu nằm phát sáng, liền khởi động xe rời khỏi chung cư. Nếu hôm nay có người nào đó nói cho anh biết sẽ xảy ra chuyện này, thì anh chỉ nghĩ đó là tưởng tượng mà thôi, nhưng sự thật chứng minh, có một số người sẽ xuất hiện trong những tình huống bất ngờ.

“Miếng thủy tinh ở đâu?”

“Phòng vệ sinh.”

“Vậy cậu ngồi ở đây đi, tôi đi dọn dẹp một chút.”

“Tổng Lương Thần, cậu không hề thiếu nợ tôi.” Hứa Tử Ngư mệt mỏi vuốt vuốt cái trán: “Chúng ta có thể thành thực một chút, đem chuyện đã làm coi như chưa từng xảy ra được không?”

“Quả thật đã xảy ra rồi, làm sao lại coi như không xảy ra được chứ.”

“Được rồi, cậu nên nhớ là tôi hôn cậu trước. Chuyện này cả hai chúng ta đều có trách nhiệm, cũng không có gì quan trọng đâu, tôi không ngại.”

“Hứa Tử Ngư!”

“Tôi nói xong rồi, cậu không cần phải nói gì nữa, chúng ta hãy như trước đây không tốt sao, hay là cậu muốn cả đời này không gặp tôi nữa, tôi có thể phối hợp.” Hứa Tử Ngư nhìn anh, đem cái gối ôm đang cầm trong tay ném lên ghế sa-lon.

“Người đàn ông lúc này là ai thế?”

Lời nói của Tổng Lương Thần khiến cho cô có chút sửng sốt, sau đó giận quá nên chỉ biết cười: “Có cần thiết nói cho cậu biết không? Lớp trưởng!” Hai chữ lớp trưởng kia từ từ được nhả ra, nhẹ nhàng nhưng lại một lần nữa phân rõ quan hệ của hai người.

“Tôi sẽ, chúng ta.”

“Tổng Lương Thần, cậu hãy nhìn tôi đây.” Hứa Tử Ngư đứng dậy chắn ở trước mặt của anh, hai con mắt sáng lấp lánh: “Chúng ta hãy là bạn học bình thường đi, quá khứ như thế nào, thì bây giờ sẽ như vậy, tương lai cũng thế thôi. Tôi không muốn cậu phụ trách, tôi có cuộc đời của tôi.”

Tổng Lương Thần nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của người con gái ở trước mặt, hiện tại cô là cực kỳ nhếch nhác, trên người mặc bộ đồ ngủ có nhiều nếp nhăn, trên áo còn dính vết máu đỏ sẫm, tay trái thì bao băng gạc, bộ mặt mệt mỏi không có chút thần sắc nào, nhưng ánh mắt của cô vẫn sáng ngời cùng kiêu ngạo như vậy, thần thái này anh chưa từng trông thấy qua.

Tổng Lương Thần gạt đầu một cái, vẫn kiên trì thu dọn xong mảnh thủy tinh trong phòng vệ sinh mới đi. Anh cúi đầu cẩn thận đem mọi góc ngách nhìn một lần nữa, nhưng lại không trông thấy người phụ nữ đang ôm cánh tay, nước mắt trong con mắt quật cường đảo quanh. (diepdiep: Chị Ngư nhà ta đang kìm nén cảm xúc đó mà.)

Ngày hôm sau, có thợ đến nhà cô lắp gương, kích thước giống y hệt như tấm kính trước, một ly cũng không sai. Mà Tống Lương Thần cũng như trước đây vậy*, không có chút tin tức gì nữa. (* Làm đúng như yêu cầu của chị Ngư đó, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả đó mà.)

Đây mới chính là tác phong của Tống Lương Thần.

7. Chương 7: Người Phụ Nữ Độc Thân Của Ngày Tận Thế.

“Tiểu Ngư, tôi nói cho cậu nghe, tôi mới phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ.” Người đang huyền thuyên chính là Tiểu Bạch ngồi làm việc sát vách với cô, cô ấy với gương mặt thần bí đưa cái đầu qua ranh giới mà nói: “Tuyệt đối là kiểu kinh bạo.”

Hứa Tử Ngư trợn mắt: “Cậu nói kiểu kinh bạo cái gì chứ?”

“Ai da, hôm nay chính là kinh bạo, cậu qua đây mà xem.”

Tiểu Bạch đem hệ thống thời gian bên góc phải của máy vi tính mở ra, chỉ vào kim đồng hồ đang chạy mà nói: “Cậu nhìn cho kỹ đi.”

Tử Ngư nhìn chằm chằm vào kim đồng hồ một hồi, Tiểu Bạch giải thích: “Có phát hiện gì không?”

“Phát hiện cái gì chứ?”

“Ai da, cậu không suy nghĩ gì cả, cậu nhìn thời gian này đi, nhìn nhé 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, có phát hiện gì hay không, phía trên này thời gian chia làm 12 phần đúng không, bên trong mỗi phần, năm giây sẽ đi qua rất mau.”

Hứa Tử Ngư nằm ở trước bàn máy vi tính cẩn thận nhìn màn ảnh một chút, đúng là như vậy: “Đó không phải là hệ thống thời gian được cài đặt tự động chạy sao?”

“Sao thấy cậu ngu quá.” Tiểu Bạch chau mày, lo lắng nói: “Lúc mới bắt đầu tôi cũng nghĩ là như vậy, nhưng gần đây tôi suy nghĩ cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, liền lên mạng tra cứu cũng phát hiện ra có rất nhiều người nói như vậy.”

Cô nghiêng đầu sang nhìn Hứa Tử Ngư, sau đó nói: “Cậu có biết 24 giờ của chúng ta là từ đâu đến không?”

“Ừm, là địa cầu tự quay chung quanh mặt trời.”

“Địa lý của cậu không tồi.” Tiểu Bạch nói tiếp: “Thời gian đang gia tốc, Địa Cầu cộng hưởng từ trước mỗi giây 7.83 chu, mỗi giây gia tốc thành 11 chu, chứng tỏ hiện tại một ngày có 16 giờ. Đến năm 2012, sẽ là mỗi giây 13 chu. Ngày cuối cùng của Trái Đất sắp đến rồi.” Tiểu Bạch đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của Hứa Tử Ngư, giọng trầm thống khổ nói: “Tiểu Ngư, cậu có biết Trái Đất càng ngày quay càng nhanh thì sẽ như thế nào không?”

“Chúng ta sẽ bị Trái Đất hất văng ra?”

“Éc. Rất ấn tượng, nhưng cái đó không phải là trọng điểm.” Về mặt của Tiểu Bạch như đưa đám nói: “Trọng điểm chính là, chúng ta đến ngày tận thế rồi mà vẫn còn độc thân.”

Lý luận phóng đại của Tiểu Bạch khiến cho Hứa Tử Ngư trợn mắt, cô tin tưởng vũ trụ và quan điểm cá nhân không thể nào ở chung một chỗ, trừ Tiểu Bạch ra không có người nào còn có thể làm được. Vì vậy Hứa Tử Ngư quyết định kể cho Tiểu Bạch nghe một câu chuyện xưa.

“Tiểu Bạch, tôi hỏi cậu một ít vấn đề. Nếu nói có một phú ông muốn lấy vợ, có ba người ứng tuyển, phú ông đưa cho ba người phụ nữ mỗi người 1000 đồng, muốn ba người đó trang trí khắp cả gian phòng. Cô gái thứ nhất mua rất nhiều hoa, trang trí được 1/2 gian phòng. Cô gái thứ hai mua rất nhiều bong bóng, trang trí được 3/4 gian phòng. Cô gái thứ ba mua đèn cầy, khiến cho ánh sáng tràn ngập gian phòng. Cậu đoán xem phú ông sẽ chọn người nào?”

Tiểu Bạch suy nghĩ một chút liền nói: “Người thứ ba.”

“Không đúng.”

“Vậy đó là ai?”

“Cô gái có bộ ngực lớn nhất.” Hứa Tử Ngư ưỡn cao hai ngọn núi hùng vĩ của mình ra mà nói: “Điều này chứng tỏ, cho dù là ngày tận thế của Trái Đất, cậu cũng không phải là người phụ nữ độc thân cuối cùng đâu.”

“Áh, Tiểu Ngư, cậu thật là hư nha.”

“Cứu mạng a, đừng lấy ngực mà ép tôi như vậy chứ, tôi sẽ không thở được mất.” Mỗi lần bị Tiểu Ngư trêu chọc, mặt của Tiểu Bạch đều đỏ bừng, không ngừng đấm lấy bả vai gầy yếu của Hứa Tử Ngư.

“Ai u, được rồi được rồi.” Hứa Tử Ngư vội vàng tránh né, lại đột nhiên thấy Tiểu Bạch mang bộ mặt phớt tỉnh ngồi về vị trí làm việc. Vui vẻ quay đầu lại nhìn, đây chẳng phải là thần tượng mới của cô ấy, tổng giám đốc phụ trách kinh doanh tiêu thụ của trang web sao?

Ranh mãnh xông đến bên Tiểu Bạch cười cười, Hứa Tử Ngư lớn tiếng chào: “Xin chào tổng giám đốc Lăng.”

Người đàn ông đi ngang qua rất lịch sự cười cười mà nói: “Chào cô.” Tiếp theo liền đi thẳng đến phòng làm việc.

“Ai da, hết hồn.” Hứa Tử Ngư nhìn Tiểu Bạch nói: “Thích thì cứ theo đuổi đi, nghe nói tổng giám đốc Lăng vẫn chưa có bạn gái đấy.”

“Ghét.” Tiểu Bạch chỉ trán của Tử Ngư: “Nói đến chuyện này, mấy ngày trước cậu đi xem mắt như thế nào rồi?”

“Đừng nhắc nữa.” Bả vai của Hứa Tử Ngư sụp xuống nói: “Cực kỳ không đáng tin cậy.”

“Sao?”

“Giây phút đầu tiên khi chúng tớ bắt đầu ăn cơm, anh ta đã không ngừng giới thiệu về công việc của chính mình. Đầu tiên là nói đến công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học, chuyển qua công việc thứ hai, sau đó gây dựng sự nghiệp bán điện thoại di động, rồi đến khi tìm được công việc hiện tại này. Ặc. . . Đến đoạn này coi như là trọng điểm. Cho nên anh ta đem tiến độ công việc của mỗi tháng nói chi tiết cho tớ nghe, nghe đến nỗi tớ ngáp dài một cái. Cậu đoán xem như thế nào?”

“Anh ta tức giận?”

“Cũng không có, anh ta nói nếu em thấy mệt thì chúng ta đi về thôi. Sau đó lập tức đứng dậy mặc áo khoác vào, trước sau không quá 30 giây đã chuẩn bị xong. Đến lúc đó tớ mới nhớ mình nghe anh ta nói chuyện, cơm còn chưa ăn nữa.”

“Ếc. . . . Có thể là do anh ta quá căng thẳng, cho nên cậu không thể chen miệng vào.”

“Ai mà biết được, anh ta cũng có nói năm nay sẽ đổi điện thoại mới, hỏi mình có góp ý gì không. Tớ liền nói hệ thống Android đã hoàn thành. Kết quả anh ta lập tức bắt đầu nói đến thế giới điện thoại đa dạng như thế nào, sau đó một lần nữa còn hỏi tớ có góp ý gì không, từ đó trở đi tớ quyết định im lặng là vàng.”

“Ai . . . Thôi, không có tiếng nói chung.” Tiểu Bạch bưng ly nước lên, bất đắc dĩ cảm thán nói: “Tìm bạn trai thật khó.”

“Đúng vậy.” Hứa Tử Ngư cũng bưng cái ly của mình lên: “Nếu Trung Quốc có thể giống như các nước Phương Tây vậy, không cần phải kết hôn cũng có thể sống đến già, thì tớ sẽ không cần phải lo lắng nữa. Mẹ của tớ cứ thúc giục mãi.”

Hai người ngồi đó than thở, đồng thời cũng nghe được lời than thở của người thứ ba.

Toàn bộ tóc sau gáy cũng đều dựng đứng lên, cô quay đầu lại nhìn, Tả Trung Đường với cặp mắt kính gọng đen 500 độ đang đối diện gần sát với mặt của cô.

“A.”

“A cái gì mà a, bảng giới thiệu ghi xong rồi hả, chuyên mục đã viết xong chưa? Cả ngày chỉ biết nói chuyện phiếm và tán gẫu, hôm nay phải ở lại tặng ca cho tôi, không được tính tiền tặng ca đâu đấy.”

“Dạ dạ dạ.” Hai người xoay người, chăm chỉ cùng nghiêm túc tiếp tục công việc.

Thật ra thì Tiểu Bạch nói cũng đúng, Hứa Tử Ngư cũng cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Cuộc sống của các cô được chia nhỏ thành nhiều cái bảy ngày, đi làm rồi tan ca, thức dậy rồi lại ngủ. Con người cứ tưởng rằng mãi mãi sẽ không thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn là thay đổi. Giống như là một tảng đá vậy, mặc kệ lúc đầu đứng trong dòng nước đang chảy có bao nhiêu kiên định, nhưng cũng không ngăn cản được năm tháng cùng thời gian đến bào mòn, cũng trở nên mờ hồ.

8. Chương 8: Bia Đỡ Đạn.

Chủ nhật Tiểu Bạch nói muốn giới thiệu anh họ của cô ấy cho Hứa Tử Ngư làm quen, nhưng ai ngờ cô đã có hẹn rồi, gần đây Hứa Tử Ngư đang bận một nhiệm vụ rất quan trọng chính là giúp bạn học, kiêm bạn tốt Bạch Hình thử áo cưới.

Trên thế giới có một loại phụ nữ, mặc kệ người khác có khiếm tốn cỡ nào, cho dù kín kẽ đến đâu cũng có thể bị nhìn trúng, Bạch Hình chính là loại người này. Mà chắc mọi người cũng biết, nếu như có bạn nữ nào có can đảm làm bạn với cô ấy, mỗi ngày kéo bè kéo phái xuất hiện, thì nhất định chỉ có thể làm vật hy sinh mà thôi. Thật đáng tiếc, Hứa Tử Ngư chính là con pháo thí đó.

Bình thường mà nói, phụ nữ bề ngoài mà xinh đẹp động lòng người thì thường sẽ cao ngạo và lạnh nhạt, hoặc là nhạy cảm yếu ớt, nhưng Bạch Hình hoàn toàn ngược lại, cô ấy thu hút ánh mắt của mọi người. Cô ấy nhiệt tình sáng sủa thích nói thích cười, có thể hòa đồng với tất cả mọi người, điều kiện gia đình của cô ấy bình thường nhưng cũng rất lạc quan, cô ấy hiếu kính với cha mẹ, làm việc hào phóng, nội tâm lại thiện lương —— Đối mặt với một người như thế thì có ai mà không thích chứ, khó trách Hứa Tử Ngư nguyện ý làm vật hy sinh trong ba năm qua.

Năm đó ở trong trường học, nam sinh yêu thích Bạch Hình đâu chỉ có mười tám người, dùng lời của thầy giáo mà nói, chính là một hàng dài. Nhưng lần này kết hôn với Bạch Hình, cũng chính là Chu Tấn An, một trong những nam sinh mà năm đó đã theo đuổi cô ấy một thời. Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta cũng không để ý đến sự phản đối của gia đình mà cùng cô ấy đến thành phố này, quan tâm chăm sóc cho cô ấy, trong thời gian đó hai người đã cùng nhau vượt qua rất nhiều chuyện. Lấy con người của Bạch Hình mà nói, cô ấy chính là một đường đi về phía trước, khi đó thấy được rất nhiều phong cảnh xinh đẹp, cũng như gặp rất nhiều người. Thế nhưng khi cô ấy cảm thấy mệt mỏi mà dừng bước, quay đầu lại mới phát hiện, Chu Tấn An vẫn là người không rời xa cô ấy.

Sau khi tốt nghiệp, Bạch Hình càng xinh đẹp hơn, bởi vì tình yêu khiến cô ấy dịu dàng mà tỏa sáng. Mặc áo cưới vào người, Bạch Hình giống như một tiên nữ vậy, xinh đẹp không gì sánh được, Hứa Tử Ngư ở bên cạnh mặc lễ phục của dâu phụ, cũng là xinh xắn và đáng yêu.

“Wo, Tiểu Ngư, lúc cậu không nói chuyện cũng rất giống thực nữ đó chứ.”

“Được rồi, nếu mình là thực nữ thì ai sẽ giúp cậu tiếp rượu chứ, cậu chính là mong đợi mình uống giúp thôi.”

“Ha ha ha, cậu yên tâm đi, chẳng phải còn có phù rể sao?”

“Phù rể là ai vậy?”

“Cậu đừng giả ngốc nữa, năm đó ở trong trường học, nhóm chúng ta không phải là thật tốt đó sao?”

“Chẳng lẽ là.” Hứa Tử Ngư chợt có một dự cảm không tốt.

“Ah, nhắc đến là đến ngay, Tấn An, Tổng Lương Thần, ở chỗ này.”

“Không phải chứ.” Hứa Tử Ngư thân đang mặc bộ lễ phục, hện dưới chân mình không có cái lỗ nào để ỳnh chui xuống, nhưng mặt đất lại chắc chắn như vậy, từ trong tấm gương lớn cô thấy rõ hình ảnh của hai người đang đi tới. Tổng Lương Thần mặc một bộ vest màu xám, cả người một bộ dáng khí phách hiên ngang, nhìn qua thì chú rể Chu Tấn An ôn hòa có vẻ bắt mắt hơn một chút.

Ánh mắt của Hứa Tử Ngư cùng Tống Lương Thần ở trong kính gi—ao nhau, sau đó tầm mắt lại lập tức dời đi nơi khác.

Chẳng qua là có tật giật mình nên mới như thế.

“Ah, Tiểu Ngư, cậu không phải không biết Tống Lương Thần nha.” Bạch Hình xoay người lôi kéo Hứa Tử Ngư cười hỏi: “Hai người nhìn xem, có phải Tử Ngư rất đẹp hay không?”

Mặt của Hứa Tử Ngư hơi lúng túng, người khác có lẽ không biết, nhưng mà cô biết, bao năm qua Tống Lương Thần vẫn luôn thích Bạch Hình. Hôm nay Bạch Hình kết hôn, anh ta còn nhận lời làm phù rể, quả thực đáng khâm phục.

“Đúng vậy đó.” Tống Lương Thần làm bộ nhìn hai người một chút, sau đó mỉm cười nói: “Hai người cũng rất xinh đẹp.”

Chu Tấn An đứng ở một bên, từ lúc đi vào đến giờ cũng còn đang bận ngắm Bạch Hình, quả thật nhìn đến ngây ngẩn cả người.

“Ah. . . .” Hứa Tử Ngư nhìn Chu Tấn An, không nhịn được liền bật cười: “Bạn Chu, con người của anh còn đảo được nữa không?”

“Cái cậu này.” Bạch Hình cười đẩy Hứa Tử Ngư một cái: “Dám bắt nạt Chu Tấn An nhà tôi à.”

“Cứu mạng, cậu đúng là Trọng Sắc Khinh Bạn mà.”

“Mình chính là Trọng Sắc Khinh Bạn đó, cậu qua đây, cậu xem cậu xem, mình muốn giới thiệu bạn trai cho cậu đó.” Bạch Hình vươn tay đem Hứa Tử Ngư đẩy tới trước mặt của Tống Lương Thần, cười cười mà nói: “Tống Lương Thần là người đàn ông tốt trăm người mới có một, cậu xem thế nào?”

Hai người mặt đối mặt nhất thời không biết nói gì, Tống Lương Thần sững sốt một chút muốn mở miệng nói. Nhưng Hứa Tử Ngư lại nhanh hơn cười mà nói: “Lớp trưởng ưu tú như vậy, mình với không tới, nhưng mà, nếu hai anh đẹp trai còn không mau đi thử lễ phục nữa, thì người ta sẽ đóng cửa đó.”

Tống Lương Thần cũng cố gắng nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia buồn bã. Hai người đàn ông đi vào phòng thử quần áo, lúc bước ra mọi người vô cùng hài lòng. Một tao nhã lịch sự, một anh tuấn tự nhiên, một tuyệt thế đại mỹ nữ còn có một tiểu mỹ nữ dí dỏm, bốn người đứng chung một chỗ có thể đóng phim được rồi. Khó trách mấy người đi vào thử áo cưới đều nhìn bọn họ mà bàn luận chỉ chỉ chỗ chỗ, chủ tiệm vội vàng chạy lại chụp vài tấm hình để trưng bày quảng cáo trong tiệm, lễ phục cưới toàn bộ thử hết tám bộ. Bọn họ còn chuẩn bị cả một bộ áo cưới kiểu Trung Quốc, về y phục cũng rất hài lòng.

Nếu như nói có chỗ không hoàn mỹ, thì đó chính là cô gái giúp bọn họ thử đồ cho rằng Tống Lương Thần là chú rể, liền khen Bạch Hình cùng Tống Lương Thần là một đôi kim đồng ngọc nữ. Bạch Hình nghe xong liền bật cười, vội vàng kéo Chu Tấn An lại hôn một cái lên má của cậu ta, sau đó nhìn cô gái kia mà nói: “Đây mới là chồng của tôi, vị kia vẫn còn độc thân đấy.”

Cô gái phục vụ đó cười xấu hổ, vội vàng nói một vài câu cứu vớt. Từ trong gương Hứa Tử Ngư quan sát thấy mặt của Tống Lương Thần không chút biểu tình gì khi nghe cô gái ấy nói, trong lòng cũng âm thầm có chút đồng tình với anh.

9. Chương 9: Xem Mắt.

Sau khi thử xong y phục, Bạch Hình muốn mời mọi người cùng nhau đi ăn cơm, Hứa Tử Ngư cùng Tống Lương Thần đồng thanh trả lời:

“Tôi có chút việc.”

“Buổi chiều có hẹn.”

“Hai người hẹn nhau sao?” Bạch Hinh nhìn Tiểu Ngư sau đó nhìn Lương Thần, rốt cuộc hai người đang yêu nhau à?

“Đâu có.” Hứa Tử Ngư vội vàng khoát tay: “Mình với lớp trưởng vừa nhìn đã không xứng rồi, chỉ là đi xem mắt thôi, nghe nói đó là một người rất đẹp trai.”

Mặt của Tống Lương Thần có chút đen, vỗ vỗ vai của Chu Tấn An nói: “Công ty còn có chút chuyện cần phải xử lý, mình đi trước.”

“Lương Thần.” Chu Tấn An nhìn Tống Lương Thần mà nói: “Lúc này cậu lái xe tới phải không, nếu tiện đường thì đưa Tiểu Ngư về đi.”

“Được rồi được rồi, không thuận đường đâu.” Hứa Tử Ngư vội vàng khoát tay, cô cũng không có to gan lớn mật mà ngồi chung một chiếc xe với anh đâu, hướng chỉ đi xem mắt vốn dĩ là do cô bịa ra, cô còn dự định về nhà ngủ một giấc nữa đó.

“Đi nào.”

“Sao?”

“Thuận đường nên đưa cậu về.”

“Tôi. Ah.” Tống Lương Thần thuận tay cầm lấy bộ lễ phục trên tay cô, cùng Bạch Hinh và Chu Tấn An nói lời tạm biệt sau đó xoay người rời đi.

“Tống Lương Thần, cậu chờ tôi một chút, đi nhanh như vậy định đánh giấc sao?”

Tống Lương Thần người cao chân dài, chân mở ra liền nghênh ngang rời đi, Hứa Tử Ngư ở phía sau đuổi theo, để lại một đôi vợ chồng chỉ biết hai mắt nhìn nhau: Hôm nay hai người bọn họ có chút không đúng nha!

“Ah, cậu rõ là.” Hứa Tử Ngư ngồi ở ghế lái phụ oán trách, cả người đều không được tự nhiên.

“Tôi thế nào?” Tống Lương Thần vẫn gió êm sóng lặng khởi động xe, quay đầu nhìn cô nói: “Đi đâu vậy?”

“Về nhà.” Hứa Tử Ngư vuốt vuốt cái trán của mình, đối diện với loại đàn ông như Tống Lương Thần này, cô còn có thể làm như thế nào đây.

“Không phải đi xem mắt sao?”

“Buổi tối mới đi.”

“Ừh.”

Hứa Tử Ngư trợn mắt, im lặng tựa lưng vào lưng ghế. Thời tiết hôm nay rất tốt, rất hiếm khi được trong xanh như vậy, hàng cây hai bên đường cũng đã nở hoa. Xe hơi vững vàng lao về phía trước, Tống Lương Thần hạ khung cửa sổ xuống, đồng thời nới lỏng cà vạt, anh cảm thấy không khí trong xe có chút khó thở.

“Cậu mập lên.”

“Sao?”

“Tôi nói, cậu béo lên rồi.”

“Cậu!” Hứa Tử Ngư hận không thể một cước đạp anh bay ra khỏi xe, nhưng suy nghĩ lại mình không biết lái xe nên đành nhẫn nhịn. Con người này hội tụ đầy đủ nha! Mặt than, xấu xa, không có phong độ!

Xuống xe, Hứa Tử Ngư thở ra một hơi, vừa rồi ngồi ở trong xe quả thực là muốn lấy mạng của cô, cô quyết định không bao giờ ngồi xe của anh nữa.

Còn chưa vào đến nhà liền nhận được điện thoại của Tiểu Bạch, nói là anh họ thân yêu của cô ấy muốn sớm gặp mặt Tiểu Ngư, hẹn cô buổi tối cùng đi ra ngoài. Đồng nghiệp cũng đã hai năm rồi sao không nghe cô ấy nhắc qua người anh họ nào cả, không biết từ đâu lôi ra nữa. Dù sao cũng không có bận chuyện gì, Hứa Tử Ngư sáng khoái đồng ý.

Hẹn gặp ở quán cà phê Đế Đô trong khu trung tâm thương mại, nghe nói là quán này rất nổi tiếng. Hứa Tử Ngưng đúng giờ đến địa điểm, vừa vào đến cửa liền thấy Tiểu Bạch đang không ngừng vẫy tay với cô. Tiểu Ngưng vội vã đi tới, người đàn ông ngồi bên cạnh đứng dậy.

“Bác sĩ Đào?” Nhìn thấy người đàn ông trước mặt, Hứa Tử Ngưng hơi sốc.

“Xin chào, Hứa Tử Ngưng.”

“Àh? Hai người đã quen biết nhau rồi sao?” Tiểu Bạch cũng kinh ngạc.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Đào Duy Hiên kéo ghế cho Hứa Tử Ngưng, mặt của Hứa Tử Ngưng này giờ ngơ ngác bây giờ mới lấy lại được tinh thần, ngồi vào vị trí. Sau đó đưa tay trái ra nhìn về phía Tiểu Bạch mà quơ quơ: “Ừh, vết thương này chính là bác sĩ Đào may lại cho tở đó.”

“Hứa tiểu thư quá khách sáo rồi, gọi tôi là Duy Hiên là được rồi.”

“Vậy anh cũng đừng khách sáo, mọi người thường gọi tôi là Tiểu Ngưng.”

“Sao? Không phải anh họ là bác sĩ chuyên khoa thần kinh ư? Sao lại chữa vết thương ở tay vậy?”

“Hôm đó Tiểu Ngưng đến bệnh viện rất gấp, đúng lúc anh ở đó giúp một người bạn cấp cứu ột bệnh nhân chấn thương não.”

“Woa, đúng là duyên phận.” Tiểu Bạch nhìn về phía Hứa Tử Ngưng nháy mắt mà nói: “Thấy chưa, đây chính là duyên phận đó, can cũng không can nổi.”

Trong đầu của Hứa Tử Ngưng suy nghĩ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cứ mỗi lần cô gặp Tống Lương Thần xong cũng sẽ gặp phải Đào Duy Hiên đây?

10. Chương 10: Hẹn Hò Với Đào Duy Hiên.

Cơm còn chưa kịp ăn thì Tiểu Bạch liền nhận được điện thoại, để lại hai người ngồi đối mặt với nhau. Rất ít tình huống đối mặt như thế, Hứa Tử Ngưng không biết nên nói gì.

“Thật ra thì lúc tôi nghe Viên Viên nói, thì liền đoán được là cô.”

“Vậy anh còn?”

“Bữa đó tôi trông thấy cô, tôi đã cảm thấy cô rất quen mặt. Nếu như không ngại, tôi hy vọng chúng ta có thể tìm hiểu lẫn nhau một chút.”

Hứa Tử Ngưng nhìn người đàn ông trước mặt, gương mặt của anh tràn ngập nụ cười, lúc nói chuyện vẫn nhìn cô, khiến cô cảm thấy mặt của mình có chút nóng. Người đàn ông như vậy, nếu làm quen cũng không đến nỗi tệ. Cô cười cười, vươn tay:

“Xin chào, tôi tên là Hứa Tử Ngưng. Phi tử ngưng yên tử ngưng chi nhạc ngưng, Hứa Tử Ngưng.”

Cô vốn nghĩ rằng làm bác sĩ sẽ không thú vị và tẻ nhạt, ai ngờ vị bác sĩ Đào Duy Hiên này cũng là ngoại lệ. Từ điện ảnh, âm nhạc đến truyện tranh và sách bán chạy, mọi thứ anh đều biết một chút. Thậm chí bọn họ còn nhắc đến vấn đề tốc độ thời gian 2012 của Tiểu Bạch. Hứa Tử Ngưng không khỏi cảm thán vị bác sĩ này thật đúng là khác người, khó trách cùng với Tiểu Bạch là người một nhà.

Mặc dù chỉ tiếp xúc mấy tiếng đồng hồ, nhưng ở chung một chỗ với Đào Duy Hiên mà nói, cô cảm thấy rất thoải mái rất tự nhiên, giống như bạn bè quen thân thiết vậy. Cho nên khi xe dừng lại ở chung cư, anh hỏi cô sau này có thể thường xuyên gặp mặt hay không, Hứa Tử Ngưng liền đồng ý. Đào Duy Hiên mở cửa xe thuận tay nắm lấy tay của cô, cô mặt mỗ không có tiền đồ liền đỏ lên, vội vàng vàng rút tay về mà nói: “Tôi phải đi lên nhà.”

“Ừh.” Đào Duy Hiên nhìn tư thái của cô, không khỏi cười nói: “Em ở lâu năm phải không?”

“Ah, làm sao anh biết?”

“Hôm trước đưa em trở về, anh có đứng ở dưới nhìn em đi lên lầu. Đi cẩn thận một chút, anh ở dưới đây, có chuyện gì thì gọi anh.”

“Không có chuyện gì đâu, chung cư này rất an toàn, hằng ngày đều đi về như vậy.” Hứa Tử Ngưng nhìn anh, sau đó phát tay một cái: “Hôm nào gặp lại.”

“Hứa Tử Ngưng.” Đào Duy Hiên mỉm cười nhìn cô.

“Cái gì?”

“Không có gì. Mau lên lầu đi, chờ em lên đến nhà anh sẽ đi.”

“Ừh.” Cô vẫy tay tạm biệt, sau đó xoay người đi.

Đào Duy Hiên dựa người vào đầu xe, nhìn thấy đèn ở tầng một sáng, đến đèn lầu hai sáng lên, cuối cùng là đèn của lầu năm sáng, cô mở cửa sổ nhà mình ra. Hứa Tử Ngưng từ trên cao vẫy vẫy với anh.

Anh cười vẫy tay lại với cô, sau đó đưa tay lên làm động tác gọi điện thoại, rồi xoay người bước vào trong xe. Xe khởi động rồi đi.

Hứa Tử Ngưng rót một chén nước ngồi vào ghế sa-lon, trầm nghĩ mình nên chọn người đàn ông tốt để yêu.

.....

Sáng sớm Hứa Tử Ngưng bước vào phòng làm việc, liền nhìn thấy bó Cúc Châu Phi màu cam đặt trên bàn làm việc của mình. Tiểu Bạch quý dị nhìn cô nháy mắt, không cần phải nói, nhất định chính là của Đào Duy Hiên.

Kể từ ngày xem mắt đó về sau, bọn họ có hẹn gặp mặt mấy lần, Hứa Tử Ngưng cảm thấy anh rất tốt. Mặc dù loại tình cảm này không mãnh liệt bằng loại tình yêu muốn sống muốn chết mà cô dành cho Thích Uy thời đại học, nhưng loại này khiến cô cảm thấy ấm áp và thoải mái. Khi còn bé, cô vẫn luôn không tin tà, cho nên mới đem chính mình đựng chầy máu sức đầu mẻ trán. Nhưng hiện tại, cô dần dần cảm thấy mẹ nói không sai, khi lớn tuổi, nên theo đuổi thực tế và cuộc sống an ổn. Huống chi Đào Duy Hiên là một người đàn ông tốt như vậy, thật không còn gì để lo lắng.

Điện thoại di động của cô vang lên, cô cầm điện thoại lên nhìn Tiểu Bạch một cái, chắc chắn là cái tên gián điệp này đã lên đi mật báo tin rồi đây. Tiểu Bạch le lưỡi một cái, vội vàng vùi đầu vào trong máy vi tính.

“Có thích không?”

“Rất thích, cảm ơn anh, Duy Hiên.”

“Ha ha. Tối nay có rảnh không cùng nhau ăn cơm được chứ?”

“Hôm nay không được rồi..., hình như.” Hứa Tử Ngưng lấy tay nghịch cánh hoa, trầm nghĩ tên phản bội Tiểu Bạch này, ngay cả việc cô thích hoa Cúc Châu Phi cũng đem nói cho anh biết.

“Có chuyện àh?”

“Đúng vậy, bạn của em là Bạch Hinh cuối tuần này sẽ kết hôn, em có nhận lời làm phù dâu cho cô ấy. Tối nay phải đến nhà cô ấy.”

“Vậy àh, thật đáng tiếc. Vậy hôm khác mình đi cũng được, anh có một món quà muốn tặng cho em.”

“Sao, tặng quà gì thế?”

“Bí mật.”

“Anh này!”

Đầu dây bên kia truyền vào tiếng cười trầm thấp, khiến cho cô nhớ tới dáng vẻ mỉm cười của anh, bản thân mình cũng không khỏi mà nở nụ cười.

Tất cả ở trước mắt cô giống như đang nằm mơ vậy, Hứa Tử Ngưng cũng cảm thấy có chút chột dạ. Đã một lần trải qua chuyện của Thích Uy, trong những năm này cô chỉ muốn tìm một người đàn ông bình thường

cùng nhau sống qua ngày. Thật sự cô nghĩ không ra, một người đàn ông với gia thế tốt như vậy, tướng mạo nhân phẩm và công việc của Đào Duy Hiên đều tốt, tại sao lại thích một người như cô chứ?

Cô cũng vịn vào lý do mà Tiểu Bạch nói, chuyện tình cảm không có nhiều lý do như vậy. Anh vẫn đối với cô một lòng như cũ, cảm thấy trên người anh có một loại cảm giác rất quen thuộc? Hứa Tử Ngưng tự giấu cợt chính bản thân mình, từ sau khi trải qua chuyện đó, cô có thể sống sót đã là một chuyện rất tốt rồi, những chuyện khác thì có gì là quan trọng chứ.

11. Chương 11: Hài Hòa Hơn So Với Ai Đó.

Vốn tưởng rằng dâu phụ chính là cùng cô dâu hi hi ha ha ăn cơm, sau đó ở hôn trường chụp lấy bó hoa là được rồi, đâu ngờ còn phải bận nhiều việc như vậy chứ. Tuần này hầu như ngày nào Hứa Tử Ngưng tan ca cũng đều đến nhà của Bạch Hinh cả, nào là quá trình hôn lễ, các hạng mục cần chú ý, còn phải giúp cô dâu chuẩn bị rất nhiều đồ dùng cần thiết trong hôn lễ. Bạch Hinh cũng bận đến muốn ngất, cô ấy phải giữ vững tinh thần, chuyện kết hôn cả đời chỉ có một lần thôi nha, bởi vì Hứa Tử Ngưng là bạn thân của cô ấy, cho nên vào thời điểm này nhất định phải giúp một tay.

Một tuần này cô điên đầu chạy Đông rồi chạy Tây, hầu như mỗi ngày đều rất khuya mới về đến nhà để ngủ, khi ngủ trong giấc mơ của cô cũng thấy mình đi mua đồ dùng cho hôn lễ. Chỉ là bụng dạ của cô tốt hơn một chút, bởi vì gần đây ngày nào cô cũng vất vả đi lại, cô cảm thấy khẩu vị tốt hơn nhiều so với trước kia, vất vả vậy mà không hề ốm đi, ngược lại còn mập ra không ít.

Sau đó có lần Đào Duy Hiên thừa dịp cô nghỉ trưa mà cùng cô đi ăn trưa, còn khen cô dạo này hồng nhuận hơn trước.

Cho nên mới nói, người với người chính là bất đồng, Đào Duy Hiên nói sắc mặt cô trở nên hồng nhuận, còn Tống Lương Thần chỉ biết nói, cậu mập. Tên này đúng là ngu ngốc.

Lại nói gần đây bởi vì chuyện kết hôn, cô và Tống Lương Thần có gặp mặt vài lần, cũng may cô bận nhiều việc hơn so với anh, nên việc ai nấy làm cô cũng không có thời giờ—an để mà lúng túng nữa. Hứa Tử Ngưng hy vọng bọn họ ở chung một chỗ có thể hòa hoãn không khí ngột ngạt một chút, phụ nữ mang chòm sao Thiên Xứng mà nói thì ở trong sinh hoạt không ngừng theo đuổi thăng bằng, cô thật lòng hy vọng trong cuộc sống của mình sẽ không xuất hiện cái gì không hài hòa.

Nếu như Tống Lương Thần biết mình ở trong lòng Hứa Tử Ngưng là nhân tố ảnh hưởng đến hài hòa của xã hội, nhất định sẽ học máu mà chết, Hứa Tử Ngưng nghĩ như vậy thật là trái với lương tâm, anh vẫn luôn rất hài hòa mà.

Chuyện nhỏ như đồ dùng ăn mặc, chuyện lớn như hoạch định cuộc sống, thậm chí mỗi ngày còn đúng giờ rời giường, đúng giờ nghỉ ngơi, một ngày ăn mấy lần trái cây uống mấy lần sữa, đều đã lên xong kế hoạch từ trước. Cuộc sống của Tống Lương Thần trừ Hứa Tử Ngưng này ra, căn bản có thể làm mẫu về hài hòa xã hội rồi.

Chuẩn bị một màn hôn lễ như vậy, lúc đầu còn lạ, sau cũng trở nên quen thuộc. Không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện luống cuống tay chân được, nhưng người kết hôn lại không phải là Tống Lương Thần. Nghĩ tới nghĩ lui anh cảm thấy rất cần thiết nên luyện tập nó trước một chút, cho nên gần đến ngày đó anh cực kỳ nghiêm túc nhờ Chu Tấn An và Bạch Hinh trợ giúp, căn bản ngày ngày đều vì vấn đề đó mà chạy trước chạy sau. Thậm chí cũng thật lâu về sau, chú rể Chu Tấn An là người từng trải nói tới việc chuẩn bị kết hôn, luôn là mang theo giọng châm chọc nói với mọi người là chuẩn bị kết hôn không có vất vả như vậy đâu——Tất nhiên rồi, vì Tống Lương Thần đã giúp cậu ta làm tốt hết toàn bộ mọi việc.

Tống Lương Thần không biết là khi nhìn thấy anh nhiệt tình thu xếp mọi việc như thế, trong lòng của Hứa Tử Ngưng cũng âm thầm cảm thán cho anh: Quá vĩ đại, quá văn nghệ rồi! Chuyện đối mặt với người con gái mình yêu gả cho bạn tốt của mình, mà biểu hiện của anh lại bình tĩnh và tích cực đến quên mình, cảm giác kia thật giống như. Chuẩn bị hôn lễ ỉn vậy. Trước đây Hứa Tử Ngưng còn cảm thấy Tống Lương Thần cứng nhắc không có chút tế bào lãng mạn, nhưng qua chuyện này cô thừa nhận mình quá lưu ý đến vẻ bên ngoài rồi, đối mặt với người đàn ông lãng mạn như vậy, thanh niên văn nghệ như vậy có thể nào bỏ qua được hay không đây?

12. Chương 12: Chòm Sao Sư Tử, Mưa Sao Băng.

Đêm trước hôm diễn ra lễ cưới của Bạch Hinh một ngày, Hứa Tử Ngưng ở nhà cô ấy nghỉ ngơi, hai người tán gẫu nhắc đến những chuyện thời cấp 3, cảm thán thời gian như trôi qua thật nhanh, hồng nhan mau già. (ý nói người đẹp mau già.)

Nhắc đến năm đó, Bạch Hinh cùng Chu Tấn An bọn họ bốn người rất sớm đã chụm thành một nhóm, không thể không nhắc đến sự kiện chòm Sao Sư Tử Mưa Sao Băng của năm đó.

Rạng sáng ngày 18 tháng 11 năm ấy, cô học lớp mười một, mưa sao băng của chòm Sao Sư Tử xuất hiện trong phạm vi Trung Quốc. Năm đó Hứa Tử Ngưng đang trong thời kỳ mới lớn kích động cùng nổi loạn, lại yêu thích theo đuổi sáng tác văn chương lãng mạn, tự khoe với cả lớp mình là nữ nhà văn trẻ tuổi chính tông. Cho nên màn mưa sao băng hoành tráng như vậy, nữ tác giả văn học có thể bỏ qua sao? Không thể đâu. Vì vậy cô nghĩ cách rủ rê bạn tốt Bạch Hinh, với cô bắt đầu bàn kế hoạch bí mật đi xem mưa sao băng một cách thuận lợi.

Hứa Tử Ngưng đang đeo đuổi những chuyện lãng mạn này nên cũng rất có kiên nhẫn. Là người phụ nữ mang chòm sao Thiên Bình lý trí và tình cảm cùng tồn tại một chỗ, thích văn nghệ là chưa đủ, mà còn muốn đem lý tưởng văn nghệ thực hiện đâu ra đó. Cô đem toàn bộ sự kiện cùng địa điểm liên quan đến việc quan sát Mưa Sao Băng viết thành một bản hành trình hướng dẫn, chi tiết nào là mấy giờ cùng thời điểm nào thì leo lên cái bồn cầu sau đó trèo qua cái cửa sổ đã mở chốt sẵn, điểm kiên nhẫn này khiến cho Bạch Hinh ghen hòng nhìn cô trên trời.

Sau khi đợi lớp tự học của buổi tối kết thúc, hai người lén lén chạy vào toilet nữ ở lầu hai, đợi cho đến khi tất cả giáo viên đều đã tắt hết đèn, đợi thầy phụ trách đi khóa cổng chính lại, hai người mới lặng lẽ chạy về phòng học. Một ngày trước khi thực hiện kế hoạch, Hứa Tử Ngưng đi ngủ còn sớm hơn gà đến lớp có muộn một chút, nhờ chiến sĩ thi đua là chị Tiểu Trần mượn chìa khóa của thầy giáo, giờ đây cô kích động đến nỗi hai tay đều run rẩy, tra mãi mới mở được cửa phòng học ra.

Hai người hưng phấn đi vào trong phòng học tối thui, đi trong liên tục tiện mà ngồi lên một cái bàn trong phòng học. Hai người phụ nữ ở chung một chỗ thì thú tiêu vui lớn nhất chính là tám chuyện, họ vừa mới ngồi xuống đã liên mở hết công suất các đề tài ra mà tám, nào là nói về mối quan hệ của người nào đó với ai đó không tốt, ai cứ thích đâm thọc ai..., người nào đó thích trai đẹp trong trường học. Cho dù hai người đã cực kỳ tám chuyện đi chăng nữa nhưng lại không quá rõ ràng về chuyện đi này, sau khi đã tám hết chuyện của người khác rồi mà thời gian vẫn còn khá dài, đây cũng chính là thời điểm để khảo nghiệm hữu nghị giữa bạn bè với nhau. Vì vậy họ nổi hứng tám chuyện của chính bản thân mình, tám đến nỗi Hứa Tử Ngưng kể chuyện hồi mình học tiểu học thăm mến qua những trai đẹp nào cô cũng đều nói ra, cuối cùng thời gian mong chờ cũng đến.

Mắt nhìn thấy thời gian cũng đã gần đến rồi, hai cô từ trong lớp học đi ra, dự định đi vào nhà vệ sinh nam, trong đó Tử Ngưng đã để sẵn một cái ghế nhỏ ở bên cạnh cửa sổ rồi. Mới vừa đi tới hành lang liền nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, ánh đèn pin từ cửa kiếng bên ngoài chiếu quanh hành lang, khiến hai cô bị dọa sợ đến gần chết.

“Ai ở đó vậy?” Thầy một tiếng, hai người sợ hãi vội vàng chạy về phía trước. Phía sau ánh đèn pin không ngừng chiếu sáng, cửa toi-let nam được mở ra khi hai cô vừa đến được cái cửa sổ, cho là lần này mình chết chắc rồi, ai ngờ giọng nói của thầy phụ trách lại càng ngày càng xa, thầy đi về phía bên kia rồi.

“Ai da, ở đây nè.” Một giọng nói khác từ ngoài cửa sổ truyền đến, khiến cho hai cô bất ngờ bị dọa sợ đến dựng cả tóc gáy, các loại hình ảnh nào là cương thi ngàn năm cho đến ma quỷ trong phim ảnh đều cùng nhau xuất hiện trong đầu. Trong lúc hai người đang kinh sợ cùng ôm lấy nhau, trong lòng đang suy tính xem tình huống hiện tại có nên la lên hay không, thì ô cửa sổ dần dần lộ ra một cái đầu người.

“ỪmỪm ừm.” Hứa Tử Ngưng cận thị bị Bạch Hinh bịt miệng, nên tiếng kêu của cô bưng bít ở trong miệng, cô ấy nhỏ giọng hỏi: “Có phải là Chu Tấn An không?”

“Bạch Hinh. Là mình, hai người mau trèo ra đây đi, Tổng Lương Thần đã dụ thầy phụ trách đi rồi, tình huống hiện tại rất nguy hiểm nha!” Chu Tấn An dùng tay mở cửa sổ, trong không khí rét lạnh của tháng 11 giọng nói của cậu ta có chút run run, trong gió mang theo chút hương vị hơi ngổn ngang. Không thêm ngồi đó nói nhảm nữa, hai người cầm lấy cái ghế nhỏ, mở cửa sổ ra từng người từng người một leo ra ngoài.

13. Chương 13: Định Tình Hữu Nữ Cạn Tình.

Sau khi hai cô đã trèo được ra ngoài, Chu Tấn An ở bên ngoài khép cửa sổ lại, sau đó dẫn họ đến đài thiên văn kế bên sân thể dục.

Đài thiên văn là kiến trúc rất nổi tiếng của trường học cô, từ cầu thang xoay tròn lên đến lầu hai, đó là một sân thượng rộng rãi lại bí mật, chỗ này là nơi lý tưởng nhất cho các cặp đôi lên lúc hẹn hò vào những đêm trăng thanh gió mát, nhưng sau khi xảy ra sự kiện mưa sao băng này thì sân thượng cũng không còn, bởi vì đã bị phòng thí nghiệm chiếm làm một cái vườn hoa nhỏ. Những chuyện này đều nói sau.

Hai người cùng Chu Tấn An dọc theo cầu thang xoắn đi lên trên, đến trước hàng rào lầu hai. Hàng rào trước mặt là một khoảng trống trải lại khuất gió, tầm nhìn lại rất thuận lợi, phía dưới là sân thể dục, bầu trời đầy sao đang ở trước mắt. Hứa Tử Ngư và Bạch Hinh chưa có hẹn hò qua, cho nên cũng không biết chỗ này.

“Mình đánh cược, Chu Tấn An cậu quả là giống như thần vậy nha.” Hứa Tử Ngư vỗ vỗ cánh tay của cậu ta, tán thưởng nói.

“Bình thường thấy cậu im lặng không nói, thì ra là lại giỏi như vậy. Vốn dĩ chúng tôi định đến khán đài của sân thể dục để xem, nhưng chỗ này so ra thì ấm áp hơn nơi đó nhiều.” Bạch Hinh cũng phụ họa theo, Chu Tấn An vội vàng giải thích không phải là cậu ta nghĩ ra, mà chính là Tổng Lương Thần. Vừa mới dứt lời, Tổng Lương Thần đã đến.

Anh khoác một cái áo ấm ở bên ngoài, trên tay còn cầm một cái áo lông nữa, có lẽ là anh bị thầy phụ trách rượt đuổi quá lâu cho nên bây giờ vẫn còn thở hổn hển.

Lần đầu nhìn thấy anh có bộ dáng chật vật như vậy, Hứa Tử Ngư không nhịn được mà bật cười, Bạch Hinh đứng ở bên cạnh cũng cười theo, sau đó là Chu Tấn An, cuối cùng Tổng Lương Thần cũng vậy mà cười.

Nửa đêm canh ba, bốn người ở sân thượng không tự nhiên đè nén giọng cười của mình, sau này điều đó cũng trở thành một truyền thuyết của trường học.

Vương Đại Bằng là học sinh lớp mười cùng trường với bọn họ, cậu ta và Trương Đại Bính hai người cũng lên lút đến sân thể dục của trường để chuẩn bị xem mưa sao băng, lúc đi ngang qua đài thiên văn cậu ta có nghe một tiếng cười, giọng cười kia vô cùng kinh khủng. Cậu ta cứ tưởng là ảo giác, nhưng sau đó lại thêm một tiếng cười nữa, bình thường cậu ta được xem như là can đảm, cho nên nghĩ nên lên trên đó xem thử một chút (lúc ấy Trương Đại Bính cũng đang trả lời thắc mắc của các bạn học, lập tức đứng dậy phản bác nói rõ ràng là cậu ta đã yêu cầu đi lên xem), kết quả khi bọn cậu sắp lên đến sân thượng, chợt thoáng thấy một bóng trắng, sau đó bóng trắng này còn nhẹ nhàng bay qua hai lần, khiến cho bọn họ bị dọa sợ gần chết, xem ra một mình con quỷ này không xem hai người bọn họ ra gì rồi! Tóm lại là mưa sao băng gì đó cũng không cần xem nữa, hai người liền bỏ chạy. Sau khi chuyện ma quỷ này được lan truyền ra ngoài, sân thượng nơi hẹn hò lý tưởng của mọi đối tượng đã trở thành khu cấm địa trong trường học.

Bóng trắng àh? Hứa Tử Ngư cười mà không nói, sau đó cô lại trông thấy cái áo lông màu trắng đó của Tổng Lương Thần liền nhớ lại tiết mục ngắn của hôm đó.

Đó là do hôm đó Tổng Lương Thần bị thầy phụ trách rượt đuổi phải chạy hai ba vòng lớn mới cắt đuôi được thầy ấy, khi lên tới sân thượng cảm thấy nóng đến nổi áo khoác cũng không muốn mặc, anh đem áo lông màu trắng đang cầm trong tay trực tiếp trùm lên đầu của Hứa Tử Ngư, sau đó lại cởi áo khoác màu tím ở

trên người ra đưa cho Bạch Hinh, nói với cô ấy thời tiết rất lạnh phải chú ý mặc nhiều quần áo một chút, Ba Lạp Ba Lạp. Thời điểm Hứa Tử Ngưng vén áo lông màu trắng ở trên đầu ra, cô thấy Tống Lương Thần vẫn còn ở đó dịu dàng dần dò Bạch Hinh, phút giây đó Hứa Tử Ngưng cảm thấy rất hâm mộ Bạch Hinh, được bạn nam âm thầm để ý chăm sóc vui vẻ và rất vui vẻ nha. Hứa Tử Ngưng vốc người nhỏ nhắn, khoác cái áo lông màu trắng vào muốn che cả hai đầu gối của cô, hai tay áo đặc biệt dài và rộng, bộ dáng này rất giống diễn viên múa trong các vở tuồng vậy, khó trách hai người đó nhìn nhầm cô là quý.

Tiếng kêu của Bạch Hinh khiến cho cô từ từ hồi hồn, cô ngẩng đầu nhìn lên, sao băng màu trắng xanh xẹt qua bầu trời đêm. Cô lập tức nói: “Hứa nguyện!” Sau đó hai tay theo quy tắc chấp lại, nhắm mắt lại nhắm lại thành kính lắm nhắm lời ước nguyện: ‘Ban cho tôi một anh chàng đẹp trai đi, ban cho tôi một anh đẹp trai đi.’

Mới vừa mở mắt ra lại thấy một đám sao băng lớn hơn xẹt qua phía chân trời, cô cao hứng nói: “Tớ đánh cược, vừa rồi là một đám đó!” Nữ nhà văn trẻ tuổi lập tức chấp hai tay lại, nhắm mắt lại nhắm mắt: ‘Cho tôi đứng nhất lớp, cho tôi đứng nháp lớp.’ Đọc lời cầu nguyện xong liền mở mắt ra, bầu trời lại có thêm một ngôi sao nữa rơi xuống xẹt qua, ước nguyện nhiều như vậy. Có được không vậy?

Cũng không đợi đến khi cô suy nghĩ kỹ xem có nên ước nguyện tiếp nữa hay không, thì sao băng trên bầu trời xuất hiện càng ngày càng nhiều, ánh sáng màu trắng trên bầu trời một lần lại một lần xẹt qua, một màn vẽ đẹp của tự nhiên khiến cho bọn họ sợ ngây người, bọn họ bắt đầu ngửa cổ lên nhìn bầu trời đêm xem có bao nhiêu ngôi sao băng.

Khi sao băng càng ngày càng nhiều, lần lượt thay đổi trong không trung, khi đó căn bản là đếm không xuể, rốt cuộc bọn họ cũng an tĩnh lại. Bốn người ngồi ở cầu thang xoắn nhìn về phía sân thể dục, xem sao băng màu xanh dương đậm không ngừng xẹt qua bầu trời đêm, nhỏ giọng trò chuyện để giết thì giờ. Chu Tấn An mở miệng vàng ngọc ra nói trước, từ nhỏ cậu ta cùng người nhà đi khắp nơi du lịch, cũng có chút ít kiến thức, nói tới nói lui nội dung chuyện của cậu ta kể vô cùng hài hước cùng khôi hài; Tống Lương Thần đều là tương đối an tĩnh, chỉ ở bên cạnh bọn họ mà lắng nghe. Sau khi sao băng dần dần ít đi, Hứa Tử Ngưng cùng Bạch Hinh cảm thấy có chút mệt, bốn người bọn họ theo lối cũ chui vào cửa sổ to-ilet nam mà trở về lớp học. Dù sao cả ngày hôm qua bọn họ cũng đã mệt muốn chết rồi, bốn người ở trong phòng học nói chuyện một hồi liền leo lên trên bàn mà ngủ.

Sáng hôm sau trời vừa mới tờ mờ sáng, chiến sĩ thi đua chị Tiểu Trần Nhi xuất hiện trong phòng học thì nhìn thấy một màn chính là bốn người vai kề vai đang ngủ trên bàn học. Trước đây Tiểu Trần Nhi cùng Tống Lương Thần từng là bạn học cùng lớp, trái tim của cô ấy đã sớm đặt lên người của anh rồi, cho nên khi cô ấy trông thấy một cái áo khoác lông vũ màu trắng của Tống Lương Thần chia ra đắp lên trên người của hai người con gái thì tim của cô ấy cũng đã vỡ tan tành như đậu hũ rồi. Mất chứa lệ nóng ngấm nhìn bộ dáng của Tống Lương Thần đang an tĩnh ngủ, sau đó mang theo trái tim tan nát lao đảo rời khỏi lớp học. Muốn để cho họ ngủ thêm một lát.

Từ đó về sau chị Tiểu Trần cũng không bao giờ nói chuyện với Bạch Hinh nữa, thật sâu trong lòng cô ấy nghĩ rằng Tống Lương Thần có tình cảm với một trong hai người con gái này, nếu không cũng sẽ không mãi coi thường mình như vậy. Trong hai người con gái này, thì rõ ràng là Bạch Hinh có sức cạnh tranh cao nhất, Tống Lương Thần cũng không thể nào để ý đến Hứa Tử Ngưng được, một cô gái tép riu ngày nào cũng đều bị anh nhắc nhở cùng khiển trách.

Còn chưa ngủ được bao nhiêu lâu đã gần đến giờ lên lớp, các bạn học lục tục đi đến lớp học. Khi Hứa Tử Ngưng cùng Bạch Hinh thì tinh thần uể oải, Chu Tấn An thì chui đầu vào một quyển sách ngữ văn lớn để ngủ gật, còn Tống Lương Thần thì vẫn ngồi ngay ngắn ở phía trên nghe thầy giáo giảng bài, sống lưng vẫn thẳng như vậy, khi đọc bài chất giọng truyền cảm vẫn cứ rõ ràng như ngày thường, khiến Hứa Tử Ngưng ngồi ở phía sau anh đang ngáp liên thiên cũng giật nảy mình. Không thể không thừa nhận giữa người và người thật sự là có chênh lệch, chênh lệch này không phải là chênh lệch ít mà là rất lớn nha.

Nói đến chuyện trường học, Hứa Tử Ngưng và Bạch Hinh giống như hai đứa trẻ vài tuổi vậy, tranh cãi âm ỉ đến 12 giờ đêm.

Hẹn với thợ trang điểm là 5 giờ sáng đến trang điểm cho cô dâu, Hứa Tử Ngưng nhìn đồng hồ thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, sợ ngày mai hai người không dậy nổi, liền vội vàng khuyên Bạch Hinh mau đi

ngủ.

14. Chương 14: Cả Nhà Của Cậu Điều Mập.

Ngày kết hôn là một ngày rất đẹp trời, gió đầu mùa hè nhẹ nhàng khiến người ta đang tỉnh táo muốn say, Hứa Tử Ngưng nhìn cô dâu Bạch Hinh đang nằm trên lưng của Chu Tấn An, cậu ta đang từng bước từng bước công cô ấy ra khỏi cửa chính. Đám người chen chúc bu xung quanh xem vô cùng náo nhiệt, các bạn khác thì tung hoa giấy màu và huyết sáo, nhưng cô lại cảm thấy cái thế giới này thật an tĩnh, dường như trước mặt chỉ có bóng dáng của hai người kia tựa sát vào nhau thôi.

“Sao lại đứng đây mà mắt hồn vậy, mau lên xe đi!” Bàn tay của người đàn ông không có tế bào lãng mạn kéo lấy tay cô, liền đem cô kéo vào chiếc xe đang đậu ở phía sau chiếc xe hoa.

Hai người làm phù rể phù dâu được sắp xếp ngồi chung trên một chiếc xe, sau nhiều ngày như vậy hai người vì nhiệm vụ mà phải ngồi chung một chỗ, Hứa Tử Ngưng bị kích phát hiện không biết mình nên làm sao cùng anh nói chuyện một cách hòa hài nữa.

Thật ra thì chuyện này cũng không phải chuyện khiến cho Hứa Tử Ngưng cảm thấy gấp gáp, bởi vì căn bản Tống Lương Thần cũng không có thời gian để nói chuyện với cô. Hàng xe sang trọng nối đuôi nhau một mạch đi về hướng khách sạn, trong tay của Tống Lương Thần đang cầm phiếu liên lạc, không ngừng gọi điện thoại cho nhân viên.

“Ừh, Tiểu Vương, tất cả vật dụng dùng trong hôn lễ đã chuẩn bị xong chưa? Được, cậu kiểm tra danh sách tôi đưa cho cậu một lần nữa đi, chú ý không được sơ sót.”

“Được được, đánh dấu số người thế nào rồi, vất vả cho cậu rồi!”

“Nhân viên trang điểm đã đến chưa? Được rồi.” Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi nói: “Khoản 10 phút nữa chúng tôi sẽ đến, cậu nói nhân viên trang điểm ở khách sạn chuẩn bị nhé.”

“Anh Chu, làm phiền anh dặn dò anh em trong đoàn xe một chút, khi qua đèn đỏ nhớ chú ý chờ xe phía sau nhé.”

.

Hứa Tử Ngưng nghe anh dặn dò cái này, dặn dò cái kia, nghĩ thầm đây đúng là người mang số mệnh quan tâm, cô chưa nghe ai nói qua vì làm phụ rể cho chồng của người phụ nữ mình thầm mến mà gầy đi mấy cân, ừh người đàn ông bên cạnh này gần đây chạy trước chạy sau, đáng đáp đều có chút gầy đi. Cô đưa mắt nhìn người đang ngồi bên cạnh, không nghĩ tới người đó cũng đang quan sát cô.

“Nhìn cái gì vậy?” Hứa Tử Ngưng chột dạ khai hỏa nói trước.

“Không có gì, mình cảm thấy cậu mập hơn một chút.” Ánh mắt của anh quét qua người cô, mặt không chút thay đổi một lần nữa nói ra lời như thế.

“Cậu mới mập, cả nhà của cậu đều mập.”

“Cậu gặp qua người nhà của tôi rồi sao?”

“Thôi, chúng ta không có tiếng nói chung.” Hai ngày nay cô vốn đã rất mệt mỏi, Hứa Tử Ngưng day day huyết thái dương, quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Gần đây cô quả thật có mập lên mấy cân, quần áo này trước đó vài ngày còn mặc vừa thể nhưng hiện tại cảm thấy có chút chật rồi. A a a, qua mấy ngày nữa phải giảm cân thôi.

Đáng đáp cây ngô đồng ở hai bên đường rất đều nhau, ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống xuyên qua từng kẽ lá, hắt vào cửa sổ trong xe.

“Hứa Tử Ngưng.”

“Chuyện gì thế?”

“Một lát cậu chỉ cần uống một chút rượu là được, việc cần rượu cứ để mình lo.” Vị tiên sinh này, ngài nói ra lời nói hài hòa như vậy, vẻ mặt có thể dường như nhắc nhở như vậy có được hay không đây?

Hứa Tử Ngư quay đầu lại nhìn anh, mặt của anh trấn định bắt đầu tìm danh bạ để gọi điện thoại, chợt trong lòng cô có một chút cảm động. Người đàn ông này bề ngoài luôn là một bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng, nhưng trong lòng lại rất lương thiện. Ah, sao năm đó cô lại không phát hiện ra nhỉ.

15. Chương 15: Vị Cứu Tinh Trong Hôn Lễ.

Đến hiện trường hôn lễ hai người liền chia ra hai lối, ai bận việc này. Về phần Hứa Tử Ngư thì có phần nhẹ nhõm hơn một chút, cô chỉ cần đi theo Bạch Hinh chuẩn bị hóa trang là được, công việc của Tổng Lương Thần thì bận hơn nhiều, một lúc thì đi kiểm tra hôn trường, lúc khác đi xem vị trí khách mời, thậm chí ngay cả nhà bếp anh cũng đi một vòng kiểm tra, rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng thấy anh đứng lại một lúc, anh đứng tại đại sảnh nhìn màn ảnh đang chiếu những hình ảnh của chú rể Chu Tấn An đang chuẩn bị tổ tình cô dâu.

Trong đó có những tấm hình mà mấy năm trước anh tự dùng máy ảnh để chụp được, tấm hình cuối cùng dừng lại là lúc cô dâu đang học lớp 11 khi đó anh đã lên chụp được, tấm hình Bạch Hinh mặc áo đầm đang đứng ở cửa lớp. Một giây đó thời gian giống như dừng lại vậy, bên ngoài màn ảnh là hai quả tim, đã trải qua cuộc khảo nghiệm của thời gian, cuối cùng cũng có một kết quả tốt đẹp mỹ mãn không phụ đoạn thời gian qua.

Toàn bộ ánh sáng chợt tập trung đến khán đài bên trái, tiếng đàn dương cầm du dương dần dần vang lên, người mặc bộ vest màu trắng đang gảy đàn chính là chú rể Chu Tấn An, giai điệu rất có thần, ở khán đài bên phải, Bạch Hinh cầm lấy micro nhẹ nhàng ngân nga hát theo tiếng đàn. Cô chậm rãi vừa hát vừa bước theo ánh đèn, đến trước mặt chú rể Chu Tấn An, hát: “Chỉ cần ánh mắt khẳng định của anh, tình yêu của em mới có ý nghĩa.”

Bạn học cùng khách mời đang ngồi ở bên dưới khán đài cũng đều biết rõ tình cảm mà Chu Tấn An dành cho Bạch Hinh trong những năm qua, mọi người cũng hiểu và cảm thán cho cậu ta có thể theo đuổi được Bạch Hinh thật là chuyện không dễ dàng gì; chỉ có Hứa Tử Ngư cùng mấy người thân cận nhất với cô dâu cùng chú rể mới biết rõ nhất, mẹ của Chu Tấn An ghét Bạch Hinh cùng điều kiện xuất thân của cô ấy, bà chê cô ấy không phải là khuê tú, xuất thân trong gia đình danh giá, không xứng với con trai độc nhất nhà danh gia của bà. Cũng may trong những năm này, Chu Tấn An vẫn là kiên trì, mà Bạch Hinh cũng là một cô bé đáng yêu, sau khi trong nhà náo loạn một thời gian, cũng đã chấp thuận cho hai người. Hứa Tử Ngư mượn ánh sáng đèn chiếu lên khán đài, nhìn đến bàn đầu tiên, vị trí dành cho gia trưởng, lúc này trong mắt của mẹ Chu cũng đang rưng rưng nước mắt, có thể trông thấy con cái hạnh phúc thật sự không dễ dàng nha!

Tiếng nhạc cùng tiếng hát dần dần kết thúc, Chu Tấn An đứng dậy, cầm lấy bó hoa hồng đang để trên nắp đàn dương cầm, bước tới trước mặt của Bạch Hinh. Cậu ta quỳ một chân xuống đất nói với Bạch Hinh: “Bạch Hinh, anh yêu em, quá khứ cũng vậy, bây giờ cũng thế, về sau cũng sẽ không thay đổi. Mặc dù trước đó em đã đồng ý với anh một lần rồi, nhưng hiện tại anh vẫn muốn hỏi em thêm một lần nữa, em có đồng ý sống với anh hay không?” Bạch Hinh đã sớm cảm động đến rối tinh rối mù rồi, tay lau nước mắt không ngừng gật đầu. Cô ấy đưa tay ra nhận lấy bó hồng, hai người đứng tại chỗ ôm nhau thật chặt. Dưới khán đài bạn bè và khách mời vỗ tay, có người lớn giọng nói to: “Hôn miệng, hôn miệng đi.” Hai mắt đầy nước mắt nhìn người đối diện, sau đó hai người từ từ hôn nhau.

Một màn thật cảm động nha! Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng trông thấy người bạn tốt của mình tìm được hạnh phúc, cảm động đến nỗi hai mắt đều đỏ lên. Đáng tiếc cô còn chưa có thổn thức đủ, liền bị Tổng Lương Thần kéo sang một bên.

“Sao vậy?”

“Tấn An quên cầm cái nhẫn, lúc thay quần áo quên để vào túi áo vest rồi.” Tổng Lương Thần xoa hai tay vào nhau, sau đó một tay khác từ trong túi móc ra một hộp nhung tinh xảo nói: “Hiện tại người dẫn chương

trình sẽ không cần đề cập đến chuyện đó, cậu xem có thể dùng cách nào đó hấp dẫn sự chú ý của mọi người một lúc không?”

“Mình?” Hứa Tử Ngư hoài nghi nhìn Tống Lương Thần xem đầu óc của anh có phải do buồn bực mà bị hỏng rồi hay không, trong lúc này muốn cô làm gì để hấp dẫn mọi người đây?

Tống Lương Thần quay đầu liếc mắt nhìn cây đàn dương cầm, sau đó lại nhìn cô. Hứa Tử Ngư khẽ động, ngay sau đó liền sáng tỏ.

Mặc dù trong lòng vẫn đang tồn tại nghi vấn, nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn là phải giúp một tay, cô chỉ cần bước vài bước liền đến trước đàn dương cầm, ở trong bóng tối nhẹ nhấn phím đàn. Một chuỗi âm thanh du dương chọt vang lên, mọi người đang nhìn một màn cô dâu chú rể hôn nhau liền bị tiếng đàn hấp dẫn, không biết có phải là do Tống Lương Thần đã dẫn dò nhân viên điều chỉnh ánh sáng trước hay không, toàn bộ ánh sáng trong hội trường đang tập trung chiếu về phía cô dâu chú rể thì dần dần tối lại, giờ phút này toàn bộ đều chuyển qua và tập trung trên người của Hứa Tử Ngư.

Hứa Tử Ngư mặc bộ lễ phục màu trắng dành cho dâu phụ, ngồi ở trước đàn vừa gảy đàn vừa nghiêng người, đồng thời mỉm cười với mọi người. Không biết mọi người có phát hiện ra hay không, dù sao nụ cười của cô cũng đang rất gượng.

16. Chương 16: Tôi Không Muốn.

Cô tự nhủ thậm chí phải bình tĩnh và bình tĩnh, chẳng phải ba năm nay cô không có đàn qua sao? Dù sao trước đây cô cũng đã từng điên cuồng luyện tập cả một năm. Sau khi hít thở thật sâu, Hứa Tử Ngư đưa hai tay ra chậm rãi bắt đầu gảy đàn. Đó chính là bài hát mà cô đã không ngừng luyện tập qua hàng ngàn hàng vạn lần rồi, Kanon.

Hứa Tử Ngư vẫn cảm thấy tiết tấu của bài Kanon cùng tình yêu là có chút tương thông, âm nhạc vừa bắt đầu, mở đầu có hai loại âm phù, một loại nặng nề trầm thấp còn một loại thì nhẹ nhàng uyển chuyển, hai loại chậm rãi từ từ hòa vào nhau. Lúc vừa bắt đầu còn có chút cứng, dần dần ngón tay của cô như tìm được tiết tấu, bắt đầu lưu loát đánh. Nhạc dạo đi qua, Hứa Tử Ngư theo giai điệu của nhạc mà cất tiếng:

“Nếu kiếp sau chúng ta có thể gặp nhau

Chỉ muốn cùng anh gặp nhau một lần

Chỉ vì giây phút hàng tỉ năm ánh sáng đó

Trong một giây đó tất cả ngọt ngào cùng buồn rầu

Vậy thì hãy để mọi chuyện phát sinh

Trong giây phút đó đều xuất hiện đi

Em cúi đầu cảm tạ tình cầu cùng mọi tương trợ

Đã để cho hai chúng ta gặp nhau

Không bao giờ ly biệt

Hoàn thành bài thơ sở tác của Thượng Đế

Sau đó chậm rãi cùng nhau đến đầu bạc.”

Đoạn giữa có hai câu, giọng của Hứa Tử Ngư có chút cứng. Lúc học đại học cô thích nhất bài thơ Tịch Mộ Dung này, lại cảm thấy câu thơ “Để cho hai chúng ta gặp nhau, cùng anh ly biệt” là không hay, mỗi lần đọc đến đoạn này, cô càng muốn sửa thành “Để cho hai chúng ta gặp nhau, không bao giờ ly biệt”. Thích Uy cười nói cô trẻ con, không cảm nhận được thâm ý của tác giả, cô thế nào lại không hiểu điều ấy chứ. Nhưng

đó chính là mối tình đầu của cô, thời điểm đó cô cũng hiểu tại sao bài thơ kinh điển ấy lại đọc thành ra như vậy, hận không được trong một đêm đầu liền bạc, vĩnh viễn không chia lìa. Cô không muốn, không muốn phải biệt ly.

Đáng tiếc lời của tác giả giống như lời tiên đoán giữa hai người bọn họ vậy, mặc kệ cô đã thay đổi như thế nào, mặc kệ cô đã cố gắng đọc bài thơ ấy bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì cuối cùng bọn họ cũng phải chia tay

Hứa Tử Ngư nhắm hai mắt lại, tâm hồn cô giống như đang bay bổng quay trở về nơi cách chỗ này ngàn dặm, quay trở về trường nghệ thuật hội đàn dương cầm. Ánh mặt trời ấm áp theo cửa sổ chiếu lên trên người của cô, người đứng sau lưng cô chính là người cô yêu thích nhất. Hai tay của anh ấy nhẹ nhàng đặt ở trên vai cô, mỉm cười nhìn cô vụng về đang gảy đàn bài hát này, giọng ôn nhu mà nói: “Từ từ thôi, thời gian của chúng ta vẫn còn nhiều mà, Tiểu Ngư đừng nên gấp gáp.”

Lời thơ đã kết thúc nhưng âm nhạc vẫn còn tiếp tục. Lắng nghe hai loại âm phù hòa lẫn vào trong hô hấp của cô, giống như đang đuổi theo bước chân của người ấy, cho đến nốt cuối cùng, rốt cuộc cũng dừng lại.

Sau khi tiết mục đàn kết thúc, toàn bộ không khí trong hôn trường đều im lặng, Hứa Tử Ngư mỉm cười đứng lên nói: “Đây là món quà mà tôi đại diện các bạn trong lớp gửi tặng hai nhân vật chính trong ngày hôm nay. Xin mời hai người bạn của chúng ta —— Cũng chính là cô dâu và chú rể hãy trao nhẫn cho nhau.”

Ánh đèn dần di chuyển đến giữa sân khấu, cô dâu chú rể mở cái hộp tinh xảo mà vừa nãy Tống Lương Thần đưa qua, bắt đầu màn trao nhẫn. Hứa Tử Ngư vội vã bước xuống sân khấu, sau đó theo lối cửa phụ mà đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày vui của Bạch Hinh, không thể khóc và không được khóc, sau khi đóng cửa lại cô lập tức ngẩn cao đầu lên, cố gắng giữ lấy cảm xúc bản thân, ép buộc nước mắt chực trào trong hốc mắt trở lại vào trong. Tại sao lại nhớ tới người đó chứ?

(diepdiep: Chị Ngư học đàn vì muốn đàn cho người đó nghe, nhưng sau đó lại xảy ra nhiều chuyện, từ đó về sau chị Ngư không bao giờ đàn nữa, lần này thì bản nhạc đó khiến chị ấy nhớ đến người yêu cũ, sau này các bạn sẽ được nghe về mối tình đầu của chị Ngư đó.)

“Hứa Tử Ngư, làm sao thế?”

“Tống Lương Thần.” Hứa Tử Ngư kinh ngạc quay đầu, thấy Tống Lương Thần vội vã từ cửa phụ đi ra.

Cô không trả lời vấn đề của Tống Lương Thần, chỉ đứng lẳng lặng ở đó. Cho đến khi Tống Lương Thần không nhìn được một lần nữa mở miệng hỏi thăm, thì khi đó cô mới ngẩng đầu lên hỏi: “Làm sao cậu lại biết tôi biết đàn dương cầm?”

“Là Bạch Hinh nói.” Tống Lương Thần xoay mặt, khi nói chuyện có chút chột dạ.

“Cô ấy không biết.” Hứa Tử Ngư lạnh lùng nói, sau đó tiếp tục quan sát anh.

Tống Lương Thần bị nhìn thấu nên vô cùng rối rắm, rốt cuộc cũng cắn răng giậm chân một cái mà nói: “Thật ra thì.”

“Lương Thần, a, phụ dâu cũng ở đây sao?” Tiểu Ngô ở công ty Hôn Khánh mở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ nên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Cô dâu chú rể phải đi thay lễ phục, hai người giúp một chút đi.”

“Biết rồi, cậu cứ đi trước đi, lát nữa chúng ta gặp lại.” Tống Lương Thần quay qua nhìn Hứa Tử Ngư mà nói: “Chuyện này, lát nữa mình nói với cậu sau.”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư trả lời, trong lòng cô cũng biết hiện tại cũng không phải là thời điểm so đo, nên thở dài một cái rồi nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi một chút.” Tống Lương Thần đi tới trước mặt cô.

“Gì thế?”

“Góc mắt trái của cậu, có một mảng đen thui.”

“Chỗ nào?” Hứa Tử Ngư đưa tay lau lau ở góc mắt.

“Ah, cũng đã lớn như vậy rồi, bên trái với bên phải cậu cũng không phân biệt được à?” Tống Lương Thần nhìn thấy người phụ nữ này chà chà lau lau góc mắt bên phải, thở dài một tiếng vừa nói vừa tiến lên giúp cô một tay.

Anh cúi đầu đưa ngón tay cái ra nghiêm túc lau cho cô, bởi vì vóc dáng của cô tương đối nhỏ bé và thấp hơn anh nhiều, Hứa Tử Ngưng không thể không ngẩng đầu lên để phối hợp. Vị trí này vừa vặn nhìn thấy hai hàng lông mi của anh đang rũ xuống, thì ra lông mi của anh lại dài như vậy, nhìn kỹ có chút giống như hai cái cánh màu đen có chút rung rung. Đường như cảm nhận được ánh mắt của Hứa Tử Ngưng vậy, Tống Lương Thần chợt nâng mắt lên, gương mặt trầm tĩnh cùng ánh mắt trong suốt dưới ánh đèn khiến cho tim của Hứa Tử Ngưng không tự chủ mà đập nhanh một nhịp, cô ý thức được mình có chút luống cuống, nên cô vội vàng lui về sau một bước.

Mặt của Tống Lương Thần không hề thay đổi mà nói: “Được rồi.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hứa Tử Ngưng có chút chột dạ vội vàng mở cửa phụ ra mà đi vào, Tống Lương Thần đi theo sau cô, hai người cùng nhau đến phòng thay quần áo.

17. Chương 17: Có Phải Sẽ Múa Cột Hay Không.

Chỗ ngồi của thanh niên phần lớn đều là quen biết lẫn nhau, mặc dù Hứa Tử Ngưng là người không biết ăn nói gì, nhưng là lung tung ứng phó nên cũng được, mà những người đàn ông kia đều là những người mà năm đó đã từng theo đuổi Bạch Hinh, hôm nay ghen ghét với chú rể nên liền mời rượu tới tấp, việc này cũng được Tống Lương Thần tìm mọi lý do để cản lại, nếu cản không được thì bản thân anh đành uống thay — Vị phũ phàng thật giỏi, có thể được gọi là ‘một lòng cục cung tận tụy’ đó.

Mới được nửa vòng thôi, Chu Tấn An đã uống hết một chai nước lọc, bao tử cũng đã no thiếu điều chưa có ợ ra mà thôi, rượu mà Tống Lương Thần uống vào cũng không chỉ có một hai chai. Anh đi bên cạnh chú rể Chu Tấn An bước chân vẫn còn rất vững vàng, tốc độ thông thả, sắc mặt có chút trắng. Lúc Hứa Tử Ngưng cầm một bình rượu giả khác chạy tới, thì bọn họ đang bị mắc kẹt ở chỗ người đàn ông trước kia theo đuổi Bạch Hinh lâu nhất — Chính là đồng chí Ngô Thạc. Ngô Thạc cũng là một người rất si tình, lúc trước vì theo đuổi Bạch Hinh, mà khi thi đại học cậu ta đã hạ thấp nguyện vọng của mình xuống, chỉ vì muốn học cùng một trường đại học với cô ấy, kết quả trải qua bốn năm theo đuổi, vượt qua mọi khó khăn gian khổ nhưng cuối cùng cũng không có được kết quả gì. Lúc này Ngô Thạc đã uống đến chóng mặt rồi, cậu ta lôi kéo chú rể, muốn ép Chu Tấn An uống ly rượu trắng trong tay của mình. Đoán chừng rượu này uống vào, chắc chắn Chu Tấn An sẽ phải nhờ người khiêng đi thôi.

Tống Lương Thần ở một bên nói thật lâu, nhưng bất luận như thế nào cậu ta cũng không chịu để cho phụ rể uống thay. Ngô Thạc kéo tay của Tống Lương Thần, uất ức liền than ra một tiếng: “Lương Thần, tôi hiểu rõ nỗi khổ của cậu, chúng ta cũng được coi như là đồng bệnh tương liên, cậu không cần phải lo cho tôi, ly rượu này hôm nay nhất định phải dành cho người đã cướp đi người yêu của chúng ta uống thôi.”

Tuy thua thiệt nhưng mồm mép vẫn còn rất lưu loát, lời nói này của cậu ta giống như ra lệnh vậy.

Tống Lương Thần vừa định nói gì đó, nhưng lại thấy Hứa Tử Ngưng vừa nãy mới cầm bình rượu đến đã tiến lên giành lấy ly rượu, ngửa đầu liền uống một hơi.

“Ah, Hứa Tử Ngưng.”

“Thế nào?” Hứa Tử Ngưng nhìn Chu Tấn An đang đứng đó hỏi, sau đó nhỏ giọng quay sang nói: “Ngô Thạc, mình phản cậu?”

“Tôi nào dám, chị hai.” Ngô Thạc thấy khắc tinh Hứa Tử Ngưng năm đó của mình tới, tuy trong lòng còn có chút không vui, nhưng rốt cuộc vẫn phải ngồi xuống đành hoàng. Hứa Tử Ngưng vội vã rời khỏi đại sảnh, để cô dâu ở lại nâng cốc với mấy người của công ty Hôn Khánh.

Cô chưa bao giờ uống qua rượu trắng, mới vừa nãy uống một ly, chưa xuống đến bụng mà dạ dày đã sôi trào rồi, cố gắng đi vào nhà vệ sinh liền nôn ra. Tứ sáng đến giờ cô vẫn chưa có ăn cái gì vào bụng cả, cô nôn ra mật xanh, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy ra.

“Tiểu thư, cô sao rồi?” Nhân viên phục vụ của khách sạn thấy cô ói dữ quá, vội vàng lấy khăn lông ra để cho cô lau mặt. Hứa Tử Ngư khoát tay, dạ dày sôi trào thật sự là khó chịu quá đi, trên trán mồ hôi hột túa ra, đầu cô nổ vang như sấm đánh vậy, cô đặt mông ngồi lên nắp bồn cầu, cũng đứng dậy không nổi rồi.

“Sao rồi?” Giọng của Tống Lương Thần từ ngoài cửa truyền vào, nhân viên phục vụ đành đi ra ngoài.

“Tiên sinh, cô ấy ói nhiều quá đứng dậy không nổi nữa.”

Đầu cần khoa trương như vậy chứ? Hứa Tử Ngư muốn nói không sao cả, nhưng vừa há miệng chưa kịp nói thì lại nôn tiếp. Một bàn tay ở sau lưng cô vỗ vỗ, Tống Lương Thần nhìn cô ói ra đều là mật, chân mày cũng nhíu lại thật chặt: “Không uống được rượu thì đừng uống . . . Hiện tại sẽ rất khó chịu đó.”

Hứa Tử Ngư theo phản xạ có điều kiện rất muốn phản bác lời của anh, nhưng khi há miệng thì lập tức lại nôn ra một đồng chứng cứ.

Tống Lương Thần ở sau lưng cô không ngừng vỗ lưng cho cô, thời điểm thấy cô không còn nôn ra gì nữa, mới lấy nước trắng cho cô súc miệng, nhận lấy khăn lông ướt từ tay nhân viên phục vụ, anh giúp cô lau mặt.

“Khó chịu không?” Anh đỡ cô đứng dậy, nửa dìu nửa kéo đưa Hứa Tử Ngư đến phòng nghỉ ngơi. Trong phòng nghỉ còn có chú rể Chu Tấn An bất hạnh bị quật ngã.

“Hình Hinh, em đừng đi, rốt cuộc anh cũng cưới được em rồi.” Chu Tấn An lôi kéo cánh tay của người dẫn chương trình bên công ty Hôn Khánh, không ngừng dùng mắt của mình cọ cọ. Người dẫn chương trình nhìn thấy Tống Lương Thần tiến vào, vội vàng quăng ánh mắt cầu cứu, vẻ mặt đau khổ nói: “Ông Tống, sao hai người mới uống được một nửa liền bỏ chạy vậy . . . Nhân viên của công ty chúng tôi uống giúp cũng gần như sắp say rồi, ông Chu uống có một ly rượu trắng liền thành ra như vậy. Bên chúng tôi kêu mấy nhân viên mới đưa được ông ấy vào đây đó, mới vừa rồi ở ngoài đó còn định hát bài ‘Còn Mẹ Là Sướng Nhất Trên Đời’ nữa.”

“Phụt. Ha ha . . . Ha ha.” Hứa Tử Ngư dựa vào trong ngực của Tống Lương Thần nghe nói như vậy, không nhịn được liền bật cười, vừa cười vừa hát: “Còn mẹ là sướng nhất trên đời, còn có mẹ đưa trẻ như bảo bối.”

Nhất thời tinh thần của Chu Tấn An liền tỉnh táo lại, cậu ta cùng Hứa Tử Ngư hát: “Đầu rúc vào lòng của mẹ, hạnh phúc không tả nổi.” Tống Lương Thần im lặng vuốt trán của mình, anh mới chính là người uống cái thứ đó nhiều nhất nha, hai người này mỗi người chỉ uống có một ly mà đã hát nhạc thiếu nhi rồi, vậy có phải lát nữa anh có thể sẽ múa cột tại chỗ hay không đây.

Hứa Tử Ngư hát xong, cười rất vui vẻ, cô muốn thoát khỏi cánh tay của Tống Lương Thần, làm sao chân của cô giống như không có tiền đồ một dạng vậy, một đầu đâm vào trong ngực của anh. Cái ngực này thật rộng rãi, được ôm lại thật ấm áp, giống như Thích Uy vậy. Không đúng, không phải Thích Uy, anh ấy đã sớm ra đi, anh ấy nói cô quá ngây thơ cho nên đã ra nước ngoài tìm người phụ nữ không ngây thơ rồi.

Cô tiếp tục cười ha ha, một bên cười một bên đánh vào ngực của Tống Lương Thần, cười đến nước mắt chảy xuống không ngừng.

18. Chương 18: Thở Lại Ăn Cỏ Gần Hang.

Khi Hứa Tử Ngư tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ. Cửa sổ phòng cô không có lớn như vậy nha, cái giường cũng không êm ái như vậy, toàn bộ căn phòng cũng không có ngay ngắn gọn gàng như vậy. Huyệt bên thái dương bắt đầu nhảy thành thạch, đầu có chút đau. Mới vừa ngồi dậy liền cảm thấy dạ dày quặn quai, cô lão đảo nghiêng ngã bước xuống giường, sau đó chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận. Nôn và nôn, trong đầu đột nhiên có phản ứng, đây chính là nhà của Tống Lương Thần.

“Dạ dày vẫn chưa thoải mái sao?” Một bàn tay to ở sau lưng cô vỗ vỗ, đương nhiên người đó chính là Tống Lương Thần rồi.

Hứa Tử Ngư lắc đầu một cái, đứng dậy mở vòi nước rửa mặt, nhận lấy cái khăn lông anh đưa tới lau mặt.

Tống Lương Thần mặc một cái áo thun và một cái quần thể thao, ở phía trước thì mặc một cái tạp dề, hiển nhiên là mới từ phòng bếp đi vào đây.

“Mình làm sao đến được đây vậy?” Hứa Tử Ngư xoa xoa huyết thái dương, cái đầu đau đến sắp muốn nứt ra rồi, chuyện ngày hôm qua cô chẳng thể nhớ nổi, trong đầu cô chỉ có một ấn tượng duy nhất đó là “Còn Mẹ Là Sướng Nhất Trên Đời” thôi.

“Cậu thật không nhớ gì sao?”

“Thật.” Hứa Tử Ngư nghĩ thầm, tôi lừa cậu đó thì sao, ừ ừ xoa đầu sau đó trở lại phòng ngủ. Bên cạnh cửa sổ có một cái ghế sa-lon, cô liền đi tới, đặt mông ngồi vào ghế sa-lon.

“Nhức đầu không?”

“Ừm. Tôi chưa uống qua rượu trắng, không nghĩ tới tác dụng của nó lại chậm và nặng nề như vậy.”

“Sao cậu vẫn luôn lỗ mãng như vậy chứ, đã không uống qua rượu mà còn dám hớp hết một chén lớn như vậy, hiện tại đã biết khó chịu là như thế nào chưa.”

Hứa Tử Ngư liếc anh một cái, trong lòng cũng âm thầm oán anh, vì hoà hài xã hội cho nên dụ ngoạn nói: “Dạ biết, thưa lớp trưởng.”

“Ah, cậu” Tống Lương Thần thấy cô nghĩ một đằng nói một nẻo, nuốt cục tức xuống thở dài một cái, rót ra một ly nước đưa cho cô.

“Còn đau không?”

“Tạm ổn rồi.” Lúc nói chuyện cái miệng của Hứa Tử Ngư hơi cong lên một chút, mỗi lần nói dối cô cũng sẽ làm động tác nhỏ này, Tống Lương Thần biết cô rất hay mạnh miệng, nên cũng không hỏi thêm gì nữa, nhìn cô lung tung xoa huyết thái dương, rốt cuộc không nhìn được mà hỏi: “Có muốn mình giúp cậu xoa không?”

“Không cần đâu, mình không chịu nổi khi được lớp trưởng phục vụ đâu.”

“Này, ngày hôm qua ai gào khóc nhất định đòi đi theo mình, hai tay ôm lấy mình không buông vậy nhỉ?” Tống Lương Thần khoanh tay nhìn mặt cô mà nói: “Ngày hôm qua ai đó đã rượu vào lời ra, có phải cậu đã thăm mền tôi rồi phải hay không?”

“Mình? Làm sao có thể!” Hứa Tử Ngư bắt chéo chân một bộ dáng chết không nhận, liền đem nước trong ly từ từ uống vào, đầu ngón tay gõ vào ly thủy tinh kêu leng keng, nhưng trong lòng âm thầm có chút chột dạ, thỏ còn không ăn cỏ gần hang, cô ngay cả lớp trưởng cũng không bỏ qua —— Lại một lần nữa không buông tha.

“Sao lại không thể nào chứ?” Tống Lương Thần nói: “Tôi và tài xế cũng đưa cậu về đến nhà rồi, nhưng kết quả cậu cứ ôm khư khư lấy tôi, nói không chịu xuống xe, còn nói có chết cũng không cho tôi đi, cuối cùng tôi không còn cách nào khác đành đưa cậu qua đây, ngay cả lúc ngủ cũng đòi ôm lấy tôi”

Hứa Tử Ngư xấu hổ dùng tay che mặt, hoàn toàn không muốn nghe nữa —— Thì ra nhân phẩm của mình sau khi uống rượu lại kém đến thế, sau khi uống say lại trở thành một nữ nhà văn lưu manh như vậy nha, thật là mất mặt đến nhà của bà ngoại luôn rồi.

Thấy Hứa Tử Ngư ảo não như vậy, Tống Lương Thần không nhìn được mà cười to, Hứa Tử Ngư mới vừa ngẩng đầu lên thấy anh cười như vậy lập tức xấu hổ lại cúi đầu xuống.

“Nhìn phản ứng của cậu kia.” Tống Lương Thần nói: “Được rồi, chộc cậu một chút thôi. Ngày hôm qua cậu rất là lịch sự, uống say sau đó liền đi ngủ, Bạch Hinh sợ cậu ở nhà một mình không ai chăm sóc, nên mới bảo tôi dẫn cậu về nhà tôi.” Chẳng qua hôm qua cô ôm lấy cánh tay của anh không muốn buông ra mà thôi.

“Thật sao?” Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng ngẩng đầu lên, bộ mặt mong đợi nhìn Tống Lương Thần. Giống như một con sóc con đang giơ móng vuốt lên chờ thức ăn.

“Thật đó.” Tống Lương Thần quan sát dáng vẻ của cô, không nhịn được vươn tay muốn vuốt ve, nhưng bàn tay vừa đưa ra đến nửa đường mới phát hiện mình có chút luống cuống, thuận thể lạnh lùng nói với Hứa Tử Ngư: “Mau đi tắm đi, cả người nồng nặc mùi rượu.”

“Cậu cậu cậu lặp lại một lần nữa.” Hứa Tử Ngư ngửi ngửi mùi trên người của mình, quả thật là có mùi rất khó chịu. Cô uống một ngụm nước trong ly, cô quen cửa quen ngõ đi vào trong phòng tắm. Sau khi say rượu đầu còn hỗn loạn, lảo đảo muốn ngã, vừa thức dậy anh đã cho cô uống một ly nước muối nhạt trước, quả nhiên là phong cách của Tống Lương Thần.

Vào phòng tắm còn chưa kịp cởi quần áo, đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Quần áo sạch để thay.”

“Ah, cảm ơn cậu.” Hứa Tử Ngư mở cửa nhận lấy áo thun, nguyên nhân có thể bởi vì say rượu cho nên mắt cô có chút đỏ đỏ, một đầu tóc rối bởi giống như ổ gà vậy. Thôi, hình tượng của cô ở trong mắt của Tống Lương Thần cũng không phải là tốt đẹp gì.

19. Chương 19: Vậy Thì Có Lợi Cho Cậu Rồi (có Cải Tiến).

Tắm xong cô cảm thấy nhẹ nhàng và khoan khoái hơn rất nhiều, Hứa Tử Ngư mặc cái áo thun to kia vào, vạt áo dài gần đến đầu gối của cô, cô đem mái tóc dài của mình cột cao giống như đuôi ngựa vậy, rất giống thời cô còn học trung học.

Tống Lương Thần gọi cô đến phòng ăn để dùng cơm, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong. Có bánh bao, cháo trắng, trứng gà luộc, Hứa Tử Ngư ngửi thấy hương vị thơm nức, bao tử của cô cũng hết sức phối hợp ọc ọc kêu lên một tiếng. Không đợi anh kéo ghế cho cô ngồi, tay của cô không khách sáo liền cầm bánh bao lên ăn.

“Ăn cháo trước đã.” Tống Lương Thần đưa tay đoạt lấy cái bánh bao, đưa cái muống cho cô.

“Ah. Trưởng lớp, mình đói bụng.” Hứa Tử Ngư chỉ biết trơ mắt nhìn Tống Lương Thần đang cắn cái bánh bao tỏa hương thơm ngào ngạt, nhai kỹ nuốt chậm từ từ nuốt xuống “Ah.”

Hứa Tử Ngư cầm cái muống đang hoàng khuấy chén cháo, ăn vào một miếng mặt mày lập tức hớn hở nói: “Cậu mua ở đâu vậy, ăn ngon quá.”

“Vậy sao?” Tống Lương Thần nhìn thấy dáng vẻ khoa trương của cô, cũng không khỏi nở nụ cười.

“Đúng vậy, vừa thơm vừa ngọt, rất lâu rồi tôi không có ăn qua loại cháo nào ngon như vậy rồi.” Cả ngày hôm qua không có ăn miếng cơm nào, hiện tại gặp món cháo ngon như vậy Hứa Tử Ngư rất muốn ăn, dạ dày cũng ừng ực ừng ực đồng ý thỏa hiệp, cô cũng không thèm nói chuyện, lập tức vui đầu mà ăn.

“Cháo tự tôi nấu đó.” Tống Lương Thần cầm một cái bánh bao lên đưa cho cô mà nói: “Ăn từ từ thôi, không ai giành ăn với cậu đâu.”

“Ừ ừ.” Cô nhận lấy cái bánh bao cắn một cái, ăn vào cảm thấy thật là ngon.

“Lớp trưởng, cậu thật là giỏi đó, ai có thể gả cho cậu thì người đó thật hạnh phúc.” Hứa Tử Ngư ăn cái bánh bao nhưng cũng không quên nịnh hót anh một chút, hoàn toàn không có lấy một chút cá tính của nữ nhà văn trẻ tuổi nên có đó là dè dặt cùng tự giác.

Tống Lương Thần cầm quả trứng gà lên lột vỏ mà nói: “Vậy thì có lợi cho cậu rồi.”

“Sao?” Trong miệng Hứa Tử Ngư đang ngậm một miếng bánh bao, ngẩng đầu lên nhìn Tống Lương Thần.

“Thôi bỏ đi.” Ngón tay thon dài cầm lấy quả trứng gà đưa tới trước mặt cô, Tống Lương Thần thở dài mà nói: “Coi như mình chưa nói gì cả.” Nhìn anh, Hứa Tử Ngư thở phào nhẹ nhõm, mặt tự nhiên tối đen lại, anh định như vậy mà dọa người sao?

“Tống Lương Thần.” Hứa Tử Ngư đưa tay nhận lấy quả trứng gà trong tay của anh, nhìn bộ dáng mặt đen của anh, nhất thời cô có chút tự trách, cảm thấy bản thân mình thật sự không nên ở nơi mầu chốt này mà làm tổn thương anh, vì vậy tận tình nói: “Mình biết rõ Bạch Hinh kết hôn, cậu cũng không vui vẻ gì, nhưng chuyện tình cảm khó tránh khỏi sẽ bị thương.”

Tống Lương Thần buồn cười nhìn cô một chút, vừa muốn giải thích chuyện này nhưng anh thấy sắc mặt của cô có chút không đúng.

Hứa Tử Ngư vừa nuốt miếng trứng gà xuống cổ, bên trong dạ dày liền bắt đầu sôi trào, không để ý mình đang nói chuyện gì nữa liền che miệng chạy tới nhà vệ sinh. Toàn bộ thức ăn mới vừa ăn lập tức đều nôn ra, cô nôn mà mặt mày tràn đầy nước mắt, thầm nghĩ hai ngày nay bản thân mình khi dùng cơm cũng đều là như vậy.

Tống Lương Thần lo lắng ở phía sau lưng cô mà vỗ vỗ, thấy cô cũng không còn nôn nữa, anh vội vàng đỡ cô dậy.

“Có phải là uống nhiều rượu quá nên dạ dày đã bị hư rồi hay không, đợi tôi thu dọn một chút, tôi dẫn cậu đi gặp bác sĩ.”

“Không sao đâu.” Hứa Tử Ngư cầm khăn giấy lên lau mặt, lắc đầu mà nói: “Có thể đây là do bệnh cũ tái phát, tôi về nhà uống thuốc bao tử là được rồi.”

“Bệnh cũ sao? Sao tôi không nhớ cậu có bệnh bao tử nhỉ?” Biểu hiện trên mặt của Tống Lương Thần cực kỳ nghiêm túc, khiến cô nhớ tới năm đó anh giảng bài đại số cho cô đến lần thứ ba mà cũng không có nghiêm túc như bây giờ vậy.

“Đúng đó. Lúc tôi còn học đại học không chú ý việc ăn uống, không cẩn thận nên bị.”

Đang nói thì chuông cửa liền vang lên, Tống Lương Thần đi ra mở cửa, Hứa Tử Ngư từ trong liếc mắt nhìn ra, mắt liền to tròn. Không khỏi sợ hãi than thầm: “Trời, người đẹp.”

Đứng ngoài cửa là một cô gái rất đẹp, không phải cái loại xinh đẹp bồng bồng tràn đầy sức sống giống như Bạch Hinh, mà là một loại xinh đẹp thanh thúy mang theo chút lạnh nhạt cùng tao nhã. Người đẹp lạnh nhạt giương mắt nhìn Hứa Tử Ngư, trong ánh mắt đó mang theo tia chấn động, sau đó thu hồi lại ánh mắt, bình thần cùng ung dung nói gì đó với Tống Lương Thần. Tống Lương Thần cũng bước ra ngoài nói vài câu, sau đó tay cầm hai túi giấy đi vào. Người đẹp lạnh nhạt cũng không đi vào cùng anh.

“Cậu mặc cái này vào trước đi, chúng ta sẽ đến bệnh viện.” Tống Lương Thần đem túi giấy đưa cho Hứa Tử Ngư. Cô mở ra xem, bên trong là một cái váy bằng vải bông cùng với một đôi giày hiệu Ca-vans. Cái nhãn hiệu này cô đã nhìn thấy qua vô số lần rồi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng mua qua.

“Đắt quá đi, tôi không muốn.”

“Được thôi.” Tống Lương Thần khoanh tay nói: “Vây cậu cứ mặc bộ y phục này mà đi ra ngoài cũng được.”

Hứa Tử Ngư cúi đầu nhìn cái áo thun to trên người của mình, cảm thấy bản thân mình mà ăn mặc như vậy đi ra ngoài có hơi không thích hợp, sau khi suy nghĩ một lát liền nói: “Hay là mình mặc bộ đồ hôm qua thôi.”

“Bộ quần áo đó hơi lấm rồi, lúc này tôi đã bỏ nó vào máy giặt rồi.”

“Cậu Thôi đi, ngu sao không mặc.” Hứa Tử Ngư cầm bộ quần áo lên, Tống Lương Thần biết điều lui ra khỏi phòng sau đó đóng cửa lại. Phải nói Tống Lương Thần là người đàn ông tỉ mỉ không người nào có thể sánh bằng, tùy tiện mua một bộ quần áo cho cô, so với chính bản thân cô đi thử cũng còn vừa hơn. Trong lòng của Hứa Tử Ngư âm thầm quyết tâm, về đến nhà nhất định sẽ lấy tiền trả cho Tống Lương Thần, nhưng mất cả ba tháng tiền lương của cô đó nha, thật là nhức đầu.

Chuẩn bị xuất phát, Tống Lương Thần liền nhận được điện thoại, lúc vừa bắt đầu còn chau mày ừm hai tiếng, sau đó anh lại để cái cặp hồ sơ xuống, rồi một mình ra ban công nói chuyện, Hứa Tử Ngưng nghe giọng nói của anh hình như đang cùng người nào đó bực mình, hình như đối phương không muốn để anh lập tức đi đâu đó, nhưng anh lại không đồng ý.

Nói chuyện được năm sáu phút gì đó, anh đã cúp điện thoại, lúc trở lại tay đang xoa huyệt thái dương.

“Không có việc gì chứ? Nếu không tự tôi đi cũng được.” Hứa Tử Ngưng rất ít khi thấy anh nổi giận, bộ dáng nghiêm chỉnh rất không giống như bình thường, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, cô hận không thể lập tức đi bộ cho xong.

“Tôi sẽ chờ cậu đi.”

“Chuyện đó, cậu đang tức giận?”

“Ừh.”Ặc, lúc này không phải nên nói không có sao? Hứa Tử Ngưng muốn ngẩng đầu lên nhìn trời, lại chỉ nhìn thấy nóc của thang máy mà thôi, trên nóc còn in ngược bóng dáng của cô và Tống Lương Thần, Tống Lương Thần vẫn còn mở to mắt nhìn cô.

“Vậy làm sao bây giờ?” Cô quay đầu nhìn anh, một bộ ngượng ngùng, dáng vẻ của cô như muốn nói ‘tôi cũng không biết cách an ủi người khác nha’.

Tống Lương Thần nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là cậu kể một câu chuyện cười cho tôi nghe đi.”

20. Chương 20: Trong Sinh Hoạt Có X Hay Không?

“Chuyện này, được rồi.” Hứa Tử Ngưng đi theo Tống Lương Thần xuống gara, sau đó leo lên xe, ở trên xe kể chuyện cười cho anh nghe.

“Ngày xưa ngày xưa có một đám động vật nhỏ ngồi thuyền đi du lịch, kết quả là thuyền đi được nửa đường thì bắt đầu rỉ nước, đám động vật nhỏ đó bắt đầu thương lượng nên làm thế nào, cuối cùng cũng nhất trí với phương pháp duy nhất, đó chính là vài con trong đoàn phải nhảy xuống thuyền, để giảm bớt sức nặng, điều quan trọng là tất cả đều không ai muốn nhảy xuống, cuối cùng con khỉ mới đưa ra một ý kiến. Con khỉ nói, hay là chúng ta luân phiên kể chuyện cười đi, nếu cả nhóm đều cười thì không cần phải nhảy xuống nữa, nếu trong nhóm có một con không cười thì con kể sẽ phải nhảy khỏi thuyền. Mọi con vật đều cảm thấy cách này rất công bằng, Con gà trống xung phong kể trước. Gà trống kể chuyện rất thú vị, tất cả động vật đều không nhịn được cười, nhưng duy chỉ có heo nhỏ vẫn ngơ ngác không có phản ứng gì.”

Kể đến đây Hứa Tử Ngưng quay mặt sang Tống Lương Thần, cô bắt chước biểu tình của heo nhỏ, bộ mặt cực ngây thơ cùng ngơ ngác, khiến cho tảng băng Tống Lương Thần cũng không nhịn được mà “Phù” một tiếng bật cười.

Hứa Tử Ngưng thấy anh cười như vậy, cô giống như được cổ vũ, lập tức nhiệt tình lên giọng tiếp tục nói: “Gà trống trông thấy nó không nhúc nhích, không còn cách nào khác hơn là tự mình nhảy ra khỏi thuyền. Con thứ hai kể chuyện chính là sơn dương, nó kể chuyện nội dung cũng không tầm thường, mọi người cười đến nghiêng ngả, nhưng kết quả heo nhỏ vẫn là một bộ dáng ngơ ngác.” Cô xoay người nhìn về phía tài xế sau đó bày ra biểu tình ngơ ngác của heo nhỏ, Tống Lương Thần hài lòng phối hợp bật cười, sau đó cô lại tiếp tục kể: “Vì vậy sơn dương nhảy ra khỏi thuyền; người thứ ba chính là khỉ con, nó moi ruột gan của mình ra, dùng hết một hơi để kể câu chuyện cười đó, ngay cả bản thân của mình cũng không nhịn được cười, kết quả mặt của heo nhỏ vẫn là ngơ ngác không có chút phản ứng nào, khỉ con cực kỳ bị phần nhảy khỏi thuyền. Đến phiên con vật thứ tư kể chuyện chính là mèo bông, nó run run rẩy rẩy đứng ở trong thuyền, còn chưa bắt đầu kể thì heo nhỏ liền cười ha ha ha . . . Hi hi, tất cả mọi người hỏi nó: ‘Mèo bông còn chưa kể chuyện cười, sao cậu lại cười?’. Heo nhỏ vừa cười vừa nói: ‘Gà trống kể chuyện thật buồn cười a.’”

Hứa Tử Ngưng nói xong trơ mắt nhìn Tống Lương Thần, một lần nữa chờ anh phản ứng thỏa đáng, sau đó mới hỏi: “Chuyện của tôi kể khá chứ?”

“Ừh, không tệ.”

“Tất nhiên rồi, cả đời của tôi chỉ dựa vào mỗi một câu chuyện cười này mà sống thôi đấy.”

“Quả thật là như vậy, từ hồi lớp 10 đến nay đều chỉ là một câu chuyện thôi.”

“Ah, cậu.” Hứa Tử Ngư làm ra vẻ một bộ dáng muốn đánh người, thấy dáng vẻ của Tống Lương Thần đang vui vẻ nên cũng không xuống tay. Trong lòng nghĩ thầm, con người của Tống Lương Thần cũng rất dễ dụ dỗ.

Đáng tiếc lại không theo như mong muốn của người, vừa đem vị đại thần này dụ dỗ chưa được bao lâu, thì lại có điện thoại gọi tới. Tống Lương Thần vì ngại Hứa Tử Ngư đang ở bên cạnh, nên không có bộc phát hết tức giận, nhưng thông qua ngôn ngữ mờ mịt cùng vẻ mặt của anh, cô cũng có thể nhìn ra được, hiện tại anh đang rất tức giận.

Anh cúp điện thoại sau đó nói với Hứa Tử Ngư: “Tôi đưa cậu đến bệnh viện trước, tôi có chút chuyện cần đến công ty xử lý, cậu kiểm tra xong đừng quên gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Trong lòng Hứa Tử Ngư đối với câu “Kiểm tra xong đừng quên gọi điện thoại cho tôi nhé”, cô có chút xem thường câu nói này, nhưng vẫn gật đầu một cái. Trong lòng cũng âm thầm bội phục, không biết vị đồng chí nào lại to gan lớn mật như thế, có thể khiến Tống Lương Thần tức giận như vậy.

Tống Lương Thần ở trên xe đã liên lạc trước với bạn của anh, Hứa Tử Ngư chỉ cần đến nội khoa của bệnh viện sẽ được đưa đến khoa tiêu hóa ngay, anh còn nghiêm mật dặn dò một lúc rồi mới rời đi.

Hứa Tử Ngư ở bệnh viện kiểm tra cả buổi sáng nhưng cũng không có phát hiện vấn đề gì cả. Cuối cùng vị bác sĩ tóc màu muối tiêu giương mắt nhìn cô một chút rồi hỏi: “Trong sinh hoạt có X hay không?”

“Ah. Không có. Có.”

“Rốt cuộc là có hay là không?” Hứa Tử Ngư đỏ mặt giống như con tôm bị luộc chín vậy, dưới con mắt lão luyện nghiêm nghị của chuyên gia, cô không chút ý tứ liền hỏi: “Ý của bác sĩ là sao?”

“Qua khoa phụ sản khám một chút đi, nhìn dáng dấp có thể là mang thai.”

“Sao?”

Bác sĩ nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, không khỏi lắc đầu một cái, thầm nghĩ thanh niên bây giờ đời sau thua đời trước. Bác sĩ nói ra câu nói đúc kết: “Tuổi trẻ thanh niên mấy người chính là như vậy, nhất thời vui vẻ, đến khi xảy ra chuyện thì lại trợn mắt kinh ngạc, ai da, cô xem cô đi, có phải là còn chưa có tốt nghiệp hay không đây?”

Hứa Tử Ngư vẻ mặt đau khổ hừ hừ hà hà rồi khỏi ghế ngồi, trước khi đi còn bị chuyên gia giáo dục mấy câu nữa, trong lòng có chút uất ức. Lần trước rõ ràng cô đã uống thuốc rồi mà, nhưng cũng đề phòng lỡ như, hay là nên đi một chuyến đến khoa sản.

21. Chương 21: Mang Thai?!

Cầm tờ giấy xét nghiệm đi ra khỏi cổng bệnh viện, Hứa Tử Ngư cảm thấy trong đầu trống rỗng, không muốn suy nghĩ cái gì nữa. Lời nói của bác sĩ cứ vang vọng bên tai của cô: “Mang thai được hai tháng rưỡi. Bảo bảo* rất biết thương mẹ, cho nên đến bây giờ mới có triệu chứng nôn nghén.” (bảo bảo: ở Trung Quốc cái gì quý báu đều được gọi là bảo bối hoặc bảo bảo, bảo bảo cũng có nghĩa là con cái.)

Bảo bảo, trong bụng của cô đã có bảo bảo rồi sao? Tay của cô không tự chủ vuốt vuốt cái bụng, suy nghĩ như thế nào cũng không hiểu nổi, cô luôn cảm thấy bản thân mình giống như trẻ con còn chưa trưởng thành hết, nhưng sao đột nhiên lại có tiểu bảo bảo chứ?

Lòng của cô có chút sợ, nhất thời không biết mình phải làm như thế nào. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện ở trong đầu cô chính là phá thai. Nhưng đứa bé là vô tội, nó lại ngoan ngoãn như vậy, nếu như chưa được chào đời đã bị mình tước đoạt sinh mạng, làm như vậy thật sự là quá tàn nhẫn.

Ngồi trên băng ghế chờ xe ở ven đường lấy điện thoại di động ra, cô nhìn danh bạ điện thoại, lướt qua từng cái tên một, nhưng hiện tại cô lại không biết nên gọi cho ai. Nếu gọi về nhà, ba mẹ biết chuyện sẽ đến giết cô và Tống Lương Thần, bạn bè mỗi người đều có cuộc sống riêng, Tiểu Bạch thì đang đi làm, thật sự không tiện để nói chuyện này — Cho đến khi tên của Tống Lương Thần xuất hiện trong danh bạ điện thoại. Đúng rồi, anh chính là ba của đứa nhỏ, bất luận là xử trí như thế nào, cũng phải nói với anh chứ?

Cô do dự không biết có nên nhấn nút gọi cho anh hay không — ai da, chuyện này thật khiến người ta bối rối muốn chết. Nhưng cũng không thể quan tâm được nhiều chuyện như vậy, cô cắn răng một cái, nhấn phím “Gọi”. Trong một giây đó cô cảm thấy có chút hối hận, nhưng lại có chút giống như giải thoát.

“Tút. Tút.” Hứa Tử Ngư để điện thoại di động bên tai, trái tim của cô đập kịch liệt, hơi thở có chút gấp rút: “Tôi đã uống thuốc rồi, nhưng vẫn có thai. Có lẽ thuốc đó đã hết hạn, tôi mang thai.” A a a lời nói như thế cô làm sao có thể nói ra khỏi miệng được đây?

“Alô, xin hỏi đầu dây là ai?” Giọng nói lưu loát trong trẻo của một cô gái truyền đến, khiến cho Hứa Tử Ngư có chút luống cuống, cũng không kịp chuẩn bị gì cả.

“Tôi, tôi tìm Tống Lương Thần.” Khó khăn lắm Hứa Tử Ngư mới thốt ra được những lời này, hình như đã dùng hết tất cả hơi sức rồi.

“Anh ấy đi toi—let rồi, cô chờ một chút nha. Anh yêu, có người tìm anh nè!” Đối phương gọi hai tiếng, cô còn chưa nghe thấy người kia trả lời. Hứa Tử Ngư liền sững sốt một chút, ngay sau đó cúp điện thoại.

Đúng rồi, sao cô lại quên mất chứ, Tống Lương Thần chưa từng nghĩ tới chuyện muốn có đứa bé này, không phải anh đã đặc biệt đưa thuốc tránh thai cho cô đó sao? Anh yêu. Cách xưng hô như vậy, chỉ có bạn gái. Thôi. Cô không muốn quá nhiều cuộc sống của người khác.

Vấn đề này, để cô tự mình giải quyết là được rồi. Hứa Tử Ngư cô từ nhỏ chính là một con người tính cách độc lập, hiện tại cô cũng không cần người khác quan tâm chăm sóc. Gió thổi đến vào mặt cô mang theo chút lạnh lẽo, cô xoa mặt đứng dậy. Hứa Tử Ngư cô không có chuyện gì là không vượt qua được.

Về đến nhà không bao lâu, cô nhận được điện thoại của Tiểu Bạch.

“Tiểu Ngư, cậu bị ốm sao?” Tiểu Bạch lo lắng hỏi thăm.

“Không có sao, hôm nay có chút không thoải mái nên nghỉ, ngày mai có thể đi làm được rồi.”

“Àh, vậy thì tốt rồi, cậu ở nhà một mình phải chú ý một chút nhé.”

“Ừh, không sao đâu.”

“Chuyện này, Tiểu Ngư, mình nói cho cậu biết một tin, mình nghe Phạm Luyện của bộ phận lập kế hoạch nói, cô ấy nghe Quân Quân ở bên phòng tổng giám đốc nói, hình như công ty sắp thay đổi ông chủ rồi, rất cơ mật. Cậu đi làm thì mình sẽ nói tỉ mỉ hơn.”

“Àh? Vậy sao?” Hứa Tử Ngư nghe Tiểu Bạch nói với giọng rất thần bí, cô cũng phối hợp kinh ngạc hỏi lại. Thật ra thì hiện tại trong lòng cô cũng đang rối bời, vấn đề ở trong bụng của cô quan trọng hơn, Hứa Tử Ngư đâu có rảnh mà lo chuyện của công ty chứ, cô cùng Tiểu Bạch nói lung tung vài câu liền cúp máy rồi.

Đã hai ngày nay không có ăn cơm rồi, dạ dày đói đến mức khó chịu, vừa nãy bác sĩ còn dặn dò cô, khi cô cảm thấy đói bụng thì bảo bảo cũng sẽ đói theo, cho nên mặc dù là nôn nghén hay là ăn ngon miệng. Cô sờ sờ bụng của mình nhẹ giọng nói: “Bảo bảo, mặc dù mẹ không nhất định bảo đảm sẽ giữ con lại, nhưng từ nay về sau mẹ sẽ không để cho con bị đói đâu.”

22. Chương 22: Điều Kiện Gì Mà Ngốc Nghếch Như Vậy.

Từ nhỏ Hứa Tử Ngư liền quyết chí nghiêm túc học hỏi kỹ thuật nấu cơm, bởi vì mẹ Hứa nấu ăn rất ngon nếu cô không học hỏi được thì thật đáng xấu hổ. Mỗi khi ở trên tivi có người nói: “Món ăn của khách sạn có ngon đến đâu cũng không bằng món ăn mẹ nấu.” Lúc đầu cô nghe nói như thế thì lập tức kinh ngạc không thôi, hoài nghi tay nghề của mẹ người ta có phải nấu cơm ngon hơn mẹ của mình hay không. Nhưng đến khi trưởng thành, xa nhà xa mẹ cô mới hiểu, thì ra hương vị của cơm và thức ăn mà mẹ nấu cũng không có hương thơm gì đặc biệt, mà trong đó là có hương vị ấm áp của gia đình. Người một nhà ngồi chung một chỗ, cùng nhau quay quần dùng cơm, cho dù thức ăn có khó ăn hơn nữa cô cũng cảm thấy ngon, đó là hạnh phúc và ấm áp.

Cô chợt nhớ ra, hiện tại cô cũng đã là mẹ rồi, cô nấu cơm ỉnh và bảo bảo trong bụng. Cảm giác như thế khiến trong lòng cô không khỏi thấy ấm áp.

Hứa Tử Ngư đi siêu thị mua một ít thực phẩm, về đến nhà làm một ít thức ăn. Mặc dù mùi vị là giống nhau, nhưng dù sao cũng coi như là dinh dưỡng toàn diện. Bác sĩ nói nếu nôn nghén nghiêm trọng thì tốt nhất nên chia thức ăn ra thành nhiều bữa để ăn, mỗi loại cô ăn một chút, cảm thấy bụng hơi no, liền đứng dậy thu dọn.

Sau đó Tổng Lương Thần có gọi điện thoại cho cô hai lần, nhưng đều bị cô cúp máy. Cô suy nghĩ một lát, sau đó đem số điện thoại di động của anh thêm vào trong danh sách đen. Tình huống hiện tại của hai người, nên đoạn tuyệt mọi quan hệ thì sẽ tốt hơn.

Nên đổi mặt thì sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, chỉ là nên cho cô thêm một ít thời gian để suy nghĩ.

Sáng hôm sau, Hứa Tử Ngư cứ theo lẽ thường mà tới công ty làm việc. Ngồi chưa được bao lâu thì Tiểu Bạch liền lén la lén lút từ bên sát vách thò đầu qua: “Tiểu Ngư, nghe nói trang web của chúng ta bị sát nhập rồi.”

“Ừh. Sao? Sát nhập?” Hứa Tử Ngư nhất thời phản ứng, Tiểu Bạch lập tức đưa tay bịt miệng của cô lại.

Đồng nghiệp ở bốn phương tám hướng đều đang ngồi yên lặng, nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, tất cả mọi người đều có chút quái lạ, hình như đang lắng tai chờ bọn họ nói tiếp. Hứa Tử Ngư cảm thấy thông tin này giống như lén lút bị rò rỉ ra ngoài vậy.

Tiểu Bạch bưng ly cà phê lên, nhìn Hứa Tử Ngư sau đó chớp mắt vài cái mà nói: “Tiểu Ngư nè, cà phê ở phòng giải khát hôm nay rất ngon đó, có muốn đi thưởng thức với mình hay không?”

“Àh, được đó, mình cũng muốn một ly.” Hứa Tử Ngư bưng ly lên, hấp tấp đi theo sau Tiểu Bạch đến phòng giải khát của công ty.

Hứa Tử Ngư nhận lấy một ly nước, sau đó hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Bạch bĩu môi nói: “Ai mà biết chứ! Hôm qua lúc đi ăn cơm trưa mình có gặp Phạm Luyện, chính là người phụ nữ trước đây cùng mình nghiên cứu đam mỹ đó. Cô ấy nói với mình là Quân Quân, trợ lý của tổng giám đốc, chính là cô gái thường hay bị tổng giám đốc mắng đến khóc sướt mướt, mọi người thường gọi cô ấy là Quân Lệ Lệ”

“Tiểu Bạch. Nói điểm chính đi!”

“Àh, đúng vậy, thật ra là trang web của chúng ta không phải đã nói sẽ đưa ra thị trường sao? Nhưng bởi vì bên Thiên Độ nói trong kênh VIP của chúng ta đều là đạo văn, tổng giám đốc rất tức giận. Theo chân bọn họ kiện tụng một thời gian mà cũng không có thắng kiện, không kiếm được tiền, cho nên chúng ta vẫn không được đưa ra thị trường. Gần đây lại có một tập đoàn lớn muốn thu mua công ty của chúng ta, trong cơn tức giận tổng giám đốc liền đồng ý, nghe nói điều kiện của tổng giám đốc là yêu cầu ông chủ mới nhất định phải theo kiện Thiên Độ.”

“A, sao lại nêu ra một điều kiện ngu ngốc như vậy chứ? Thiên Độ cũng rất lợi hại, không dễ đối phó đâu.”

“Àh, con người không nóng không lạnh như cậu làm sao hiểu hết nỗi ân oán của tổng giám đốc chúng ta chứ! Nếu theo như tin tức không sai, thì chuyện này không phải đùa đâu. Cái công ty đó cậu cũng nên biết,

vừa bắt đầu thì sản xuất hàng tiêu dùng rất phát đạt, sau đó chuyển qua sản xuất máy vi tính, hiện tại hình như đang phát triển về lĩnh vực internet, rất là có tiền đó.” Tiểu Bạch lại cố hạ thấp giọng làm ra vẻ thần thần bí bí, chỉ chỉ nóc phòng nói: “Còn người thì.”

“Ah, cậu nói chuyện đó. . . . ?” Hứa Tử Ngưng kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch, cô ấy thần bí gật đầu một cái. Lai lịch của ông chủ mới quả nhiên thật hiển hách.

23. Chương 23: Gương Mặt Của Ai Đó Đổ Bềng.

“Đúng rồi Tiểu Ngưng, hôm nay sao cậu không uống cà phê vậy, mùi vị cũng không tệ, cậu nếm thử một chút đi.” Chủ đề của Tiểu Bạch thay đổi cực nhanh, nhắc đến cà phê là mặt mày lập tức hớn ha hớn hở.

“Ai, không cần đâu.” Hứa Tử Ngưng cầm cái ly lên: “Gần đây dạ dày của mình không được thoải mái, không uống được cà phê.”

“Sao? Dạ dày không thoải mái? Mình còn muốn rủ cậu đi ăn lẩu cay nữa đó ô ô.” Tiểu Bạch lôi kéo cánh tay của Hứa Tử Ngưng mà nói: “Phiếu giảm giá mình mua sắp hết hạn rồi, không phải cậu luôn thích ăn món này sao, mình còn định rủ cậu đi cùng nữa đó.”

“Ặc, cậu lại mua phiếu nữa à?” Hứa Tử Ngưng nâng trán. Gần đây cô bạn Tiểu Bạch rất thích lên mạng săn những chương trình cùng phiếu giảm giá, cũng có rất nhiều chỗ bán hàng giảm giá, nào là spa thư giãn, mỹ phẩm, tiệm ăn, 89% đều là những nơi cách chỗ này thật xa, mua phiếu rồi nhưng cuối cùng đều là lừa đi, mà thời gian trong phiếu giảm giá cũng không lâu là hết hạn. Nếu như tính ra thì sợ là giá đó còn mắc hơn chưa giảm nữa.

“Phiếu của tháng trước thôi, vất vả lắm mới đặt được, mà lẩu cay này chính là ngon lắm đó!”

Thật ra thì lúc Hứa Tử Ngưng vừa nghe được hai chữ lẩu cay thì nước miếng liền ứa ra, lời của Tiểu Bạch cường điệu lên thêm càng khiến cô thêm ăn muốn chết. Nhưng cũng thật kỳ lạ, trước kia mặc dù cô rất thích ăn, nhưng cũng không có qua ham muốn mãnh liệt như vậy nha — chẳng lẽ trong bụng có cái này nên cảm thấy ngon miệng?

“Chỗ bán lẩu cay này rất gần nhà của cậu đó, đi đi nhé!” Tiểu Bạch năn nỉ, nín lấy tay của Hứa Tử Ngưng.

“Đi đâu thế?” Một giọng nam trầm thấp bên cạnh truyền đến, Tiểu Bạch giống như bị điện giật, lập tức buông tay của Hứa Tử Ngưng ra, sau đó tay chân của cô ấy cũng không biết đặt đến chỗ nào rồi.

“Chào tổng giám đốc Lăng.” Hai bà tám thấy cấp trên đi tới, lập tức biến thành thực nữ.

“Chào hai cô.” Tổng giám đốc Lăng đến lấy một ly cà phê: “Hai cô là Hứa Tử Ngưng và Triệu Viên Viên phải không?”

“Ha ha, trí nhớ của tổng giám đốc Lăng thật tốt.” Hứa Tử Ngưng bình thường cũng không giỏi gì—ao tiếp cho lắm, Tiểu Bạch bình thường linh lợi, hiện tại cũng không nói lời nào, không biết làm gì khác hơn là chấp nhận khen một câu.

“Hôm nay Triệu Viên Viên không thoải mái sao?” Tổng giám đốc Lăng bưng ly cà phê lên nhìn Tiểu Bạch, gương mặt nhỏ nhắn của ai đó liền đỏ bừng, cô ấy vội vàng nói: “Không có, không có.”

“Vậy thì tốt.” Tổng giám đốc Lăng cười cười xoay người rời đi.

Tiểu Bạch nhìn thấy anh ta đã đi xa, lập tức đưa tay lên trán vỗ vỗ: “Triệu Tiểu Bạch mình có thể để mắt mặt như vậy được sao a a a.”

“Ah, Tiểu Bạch nè, chị nói cho em biết, lúc trẻ ai mà không như vậy một hai lần chứ! Tổng giám đốc Lăng chú ý đến sắc mặt của em, chứng tỏ đây là dấu hiệu tốt đó!” Rất hiếm khi thấy được vẻ mặt xấu hổ của cô ấy, Hứa Tử Ngưng còn muốn đùa giỡn cô ấy thêm một chút nữa, nhưng lại sợ cô bé xấu hổ thêm nên không thể làm gì khác hơn là nói lời an ủi.

“Thật chứ?” Người đối diện mở to mắt, ánh mắt tội nghiệp nhìn Hứa Tử Ngưng.

“Thật đó!” Hứa Tử Ngưng nói: “Năm đó mình còn mất mặt hơn cậu bây giờ nữa đó, nếu để bụng giống như cậu vậy, chắc đã sớm không sống nổi rồi.”

“Ai da, thấy cậu nói như vậy mình cũng thấy yên tâm hơn.” Tiểu Bạch với vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Hứa Tử Ngưng: “Ai da, cậu nói xem nếu công ty mà bị người khác mua lại, có thể ảnh hưởng đến tổng giám đốc Lăng của chúng ta không đây?”

“Cái này mình cũng không biết nữa, bộ phận tiêu thụ là khâu quan trọng của công ty, ai mà biết ông chủ mới có thể đổi người của chính mình hay không. Chỉ là . . . ” Hứa Tử Ngưng nhìn xung quanh một cái rồi nói: “Cậu xem từ lúc tổng giám đốc Lăng đến công ty chúng ta làm việc, tiền quảng cáo của công ty chúng ta cũng tăng lên không ít, người nào ở trong công ty cũng đều thấy được. Mình cảm thấy vị trí của anh ta rất tốt.”

“Cũng đúng nha.” Tiểu Bạch đồng ý với lối phân tích của Hứa Tử Ngưng, cảm thấy cô ấy nói rất có lý, gương mặt lập tức sáng lên, trong lòng đối với tổng giám đốc Lăng thêm một tầng sùng bái cùng đắm chìm.

Nhân viên phòng thị trường đến lấy nước, cho nên bọn họ cũng phải trở về chỗ ngồi. Sau khi ở trên QQ* bàn bạc thời gian đi ăn lẩu cay, Hứa Tử Ngưng cũng vào diễn đàn vui đùa mà làm việc. (QQ: một loại hình chat tương đối phổ biến tại Trung Quốc, giống như ya-hoo và skype của Việt Nam bên mình ý.)

Người ta thường nói, mỗi người có một số mạng không giống nhau, trong khi Tiểu Bạch đang mong đợi đến giờ tan ca để được đi ăn, thì Hứa Tử Ngưng lại bị thương nghĩ tới một vấn đề khác.

24. Chương 24: Mời Đến Bệnh Viện Thiết Côn.

Quán lẩu cay gần nhà cô gì mà cách xa đến cả tám dặm*, mà vị trí của quán ăn đó cũng rất ngược đường, nhưng bởi vì phiếu giảm giá đến chủ nhật này là hết hạn, cũng nhiều người tan ca đến đây ăn. Chuyền đứng xếp hàng để chờ có được một chỗ ngồi thật là một cực hình, hai người đợi từ bảy giờ đến khi có chỗ ngồi thì đã là tám giờ rồi. (1dặm = 1.2km, vậy tính là gần 10km rồi.)

Cái lẩu uyên ương đang sôi ùng ục, Hứa Tử Ngưng vừa ăn vừa nghe Tiểu Bạch kể chuyện tướng thanh*. Nói đến tướng thanh, thì không thể kể đến người mà Tiểu Bạch hâm mộ. Người thích loại khúc chiết cùng phức tạp, ngoài nghiên cứu những nội dung mang tính hết sức bạo lực ra, thì người đó còn là một người hơi hơi thuộc về công chúng một chút — Cô ấy chính là fan ruột của nhà nghệ thuật biểu diễn tướng thanh nổi tiếng, Quách Đức Cường, nghệ danh là “Cường Ty”. Cho nên trong ba năm qua, thỉnh thoảng nếu có tiết mục nào mới ra thị trường, Tiểu Bạch đều truyền bá đồng thời quảng cáo cho Hứa Tử Ngưng biết.

(Tướng thanh còn có nghĩa là tấu nói: là một khúc nghệ Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần lớn là dùng để châm biếm thói hư tật xấu của mọi người, hoặc là ca ngợi người tốt việc tốt - Mình thấy cái “tướng thanh” này cũng giống cái kiểu mà anh “Dưa Leo” của Việt Nam vậy đó, nhưng của anh Dưa Leo chỉ là nói thôi không có hát, nhưng nội dung cũng là xoay quanh châm biếm và gây cười...)

Tiểu Bạch gắp một miếng đậu hũ bỏ vào trong nồi lẩu rồi hỏi: “Tiểu Ngưng, vừa rồi nói đến đâu rồi?”

“Đánh tám vạn* trước là hảo hán, đánh tám vạn sau là ngu ngốc.” (tám vạn một quân cờ trong bài mạt trượt)

“Ah, ha ha ha, đúng rồi đúng rồi. Từ đoạn này anh ta ở trong ra—dio đọc menu, lúc đó anh ta cố tình ngừng thật nhiều lần, chêm vào tiết mục quảng cáo nữa chứ, buồn cười chết mất thôi.” Tiểu Bạch vừa cười vừa nhìn Hứa Tử Ngưng nói: “Bạch nhật Y Sơn tận Hoàng Hà nhập hải lưu dục tẫn thiên lý mục nâng ột tầm bài cao dục, có thể có hiệu quả trong việc trị liệu các loại bệnh phù chân, hoan nghênh sử dụng Bạch nhật Y Sơn tận Hoàng Hà nhập hải lưu dục tẫn thiên lý mục nâng ột tầm bài dục cao. Ở ha ha, khôi hài quá.” (diepdiep: bạn đọc thông cảm, mình đã rất cố gắng để đọc đoạn này, nhưng thật sự là không hiểu tác giả đang muốn châm biếm cái gì đây nữa, vậy mà chị Bạch cười đến tét miệng luôn, hic hic)

“Buồn cười, buồn cười quá.” Hứa Tử Ngưng nghĩ thầm trong lòng mình đang rầu rĩ muốn chết, đâu còn tâm trí nào mà nghĩ đến tướng thanh nữa chứ.

Tiểu Bạch gấp thức ăn sau đó lại nói: “Còn có chuyện khôì hài hơn nữa này. Cậu nghe cái này nhé. Chị Vương, tôi mang thai ngoài ý muốn thì làm thế nào đây?”

“Phốc.” Trong miệng của Hứa Tử Ngư đang ngậm một ngụm nước ô mai, thiếu chút nữa là phun ra ngoài, Tiểu Bạch cô ấy cũng quá biết cách săn sóc đó.

“Ai da, cậu xem đi, đây không phải là điểm đáng cười. Điểm đáng cười là chị Vương nói —— Đến bệnh viện Thiết Côn, hôm nay làm phẫu thuật, ngày mai liền đi làm.” Thì ra nội dung của lần biểu diễn này chính là châm biếm việc mang thai ngoài ý muốn của giới trẻ đang rất được đông đảo quan tâm.

Tiểu Bạch vừa ăn vừa nói một cách rất sinh động, càng về sau Hứa Tử Ngư một câu cũng không thể nghe lọt được nữa rồi. Đợi đến khi cô ấy nói xong, ăn cũng đã no rồi, Hứa Tử Ngư mới buông đôi đũa trong tay xuống mà nói: “Tiểu Bạch, mình mang thai rồi, làm sao đây?”

“Phốc. Khụ khụ khụ.” Một hạt ớt rơi vào trong khí quản của Tiểu Bạch, cô ấy bị sặc ho khan hết nửa ngày, cuối cùng trước sự giúp đỡ của ly nước ô mai, cô ấy mới thành công thoát khỏi nguy hiểm. Cô ấy lấy tay đè ngực của mình lại, nhìn Hứa Tử Ngư mà nói: “Tiểu Ngư, ngày cá tháng tư đã qua rồi, cậu đừng.”

“Mình nói thật.”

“Thật?”

“Mình cũng hy vọng đó không phải là thật.” Hứa Tử Ngư cúi đầu xoay xoay cái ly trước mặt mà nói: “Mình còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào đây.”

“Bao lớn rồi?”

“Hai tháng rưỡi.”

“A, thật không?” Tiểu Bạch từ chỗ ngồi liền chạy tới bên cạnh Hứa Tử Ngư, cách một lớp vải, cô ấy nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve bụng của cô, ngẩng đầu lên hỏi: “Ồ đây hả?”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư nhìn mặt của Tiểu Bạch cười tươi như một đóa hoa, không hiểu vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

“Bảo bối nhỏ, tôi là dì Bạch của nhóc đó.” Tiểu Bạch nói chuyện rất tự nhiên, sau đó vuốt ve bụng của Hứa Tử Ngư, khiến những người xung quanh đều quay qua nhìn hai cô.

“Tiểu Bạch, không phải cậu cũng cảm thấy mình rất. Cái đó sao?” Hứa Tử Ngư mang theo vẻ mặt đau khổ cúi đầu, thở dài một cái.

“Mình không hề cảm thấy như vậy.” Tiểu Bạch đứng dậy đỡ lấy mặt của cô lên nói: “Nếu ai dám nói cậu như vậy, trước tiên hãy bước qua xác của tớ trước rồi nói, xem mình tiêu diệt bọn họ như thế nào!”

“Ah, Tiểu Bạch ——”

“Sao vậy, Tiểu Ngư?”

“Ngực của cậu sắp lộ hết ra rồi, người bên cạnh đang nhìn chằm chằm cậu kìa.”

“Ah, Hứa Tử Ngư, cái tên đó thật là lưu manh!” Tiểu Bạch làm bộ muốn đánh, nhưng chợt nhớ tới người đó là ông lão đã trên 60 tuổi rồi, bất đắc dĩ chỉ có thể lấy tay nắm chặt ngực, quay trở về vị trí của mình.

Lời cần nói cũng đều đã nói xong, hai người cũng không còn hứng thú gì để ăn nữa, Tiểu Bạch đi theo Hứa Tử Ngư về nhà.

25. Chương 25: Thì Ra Là Nên Uống Hai Viên.

“Uống thuốc tránh thai cũng có thể mang thai sao, đây không phải là ý trời thì là cái gì nữa?” Tiểu Bạch vừa nói vừa bối rối, tay nắm lấy lông của con thỏ màu hồng trong tay, cũng sắp nhổ sạch lông của con thỏ rồi.

“Mình đâu có biết chứ, đây cũng quá trùng hợp đi.” Hứa Tử Ngưng đưa tay xuống cái kệ dưới bàn trà, lấy ra hộp thuốc tránh thai đó.

“Gian thương, phải đi kiện nhà sản xuất thuốc kia mới được!”

“Không phải đâu.”

Tiểu Bạch giương mắt nhìn Hứa Tử Ngưng, còn Hứa Tử Ngưng thì đang nhìn cái hộp thuốc, cô ấy liền vội vàng tiến lên xem: “Sao vậy?”

“Phải. Uống hai viên.” Cô đem hộp thuốc đưa cho Tiểu Bạch, sau đó ngã đầu lên trên ghế sofa: “Hứa Tử Ngưng ơi Hứa Tử Ngưng, cô không phải là heo thì là cái gì đây?!”

Tiểu Bạch bất đắc dĩ nhìn bạn tốt mà nói: “Mình nghĩ cậu và anh họ của mình nên kết hôn sớm đi, mình thấy hình như anh ấy rất để ý đến cậu đó, mấy ngày không gặp cậu, anh ấy cứ hỏi mình hoài.”

“Nhưng đứa bé này không phải của anh ta.” Hứa Tử Ngưng cúi đầu thấp hơn.

“Sao?” Đầu óc của Tiểu Bạch nhất thời chậm chạp không theo kịp lời của Hứa Tử Ngưng, cô ấy ngơ ngác nhìn đà điểu* ngồi đối diện: “Cậu . . . Cậu còn có người bạn trai khác àh?” (đà điểu: ý nói chị Ngưng nhà ta đang cúi đầu rụt cổ, không dám nhìn thẳng mặt chị Bạch đó mà.)

“Không phải bạn trai, đó là bạn học.” Hứa Tử Ngưng chưa muốn thoát khỏi bộ dáng đà điểu, cúi đầu thấp hơn.

“Ai nha, cậu đừng có cúi đầu nữa, coi chừng ép trúng bảo bảo đó.” Tiểu Bạch kéo Hứa Tử Ngưng nói: “Cậu nói rõ ràng hơn một chút đi, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Bạch kéo Hứa Tử Ngưng nói: “Cậu còn nhớ hay không, trước đây một thời gian bạn học của mình có tổ chức họp lớp?”

“Nhớ chứ. Mình còn nhớ sau đó cậu lại xin nghỉ thêm hai ngày nữa, hại mình phải tăng ca giúp cậu làm thêm hai ngày, mà người đàn bà đáng ghét Tả Trung Đường kia lại không ỉn tính tiền tăng ca!”

“Chính là lần đó.” Hứa Tử Ngưng đem chuyện cô cùng Tống Lương Thần phát sinh quan hệ kể một cách đơn giản cho Tiểu Bạch nghe, cuối cùng là dựa lên bả vai của Tiểu Bạch nói: “Say rượu nên mất lý trí, cậu nói xem mình phải làm thế nào đây?”

“Cậu có dự định gì hay không?”

“Mình muốn đi. Có thể phải lấy nó ra.”

“Hả? Lấy nó ra sao? Cậu nhấn tâm sao?”

“Chính là không đành lòng nên mới chưa động thủ a!” Hứa Tử Ngưng thở dài: “Mình là một nhân viên văn phòng, miễn cưỡng nuôi mình thì còn có thể, giờ còn thêm một đứa trẻ nữa, thật không biết phải làm sao.”

“Người nhà của cậu thì sao?”

“Ah, mình không dám nói với người nhà đâu, không phải.” Cô làm tư thế bị cắt cổ.

“Tiểu Ngưng đáng thương.” Tiểu Bạch ôm lấy cổ của Tiểu Ngưng, cô thật lòng lo lắng cho Tiểu Ngưng. Nếu như không có chồng, không có người thân ở bên cạnh, một mình cô ấy mà lại muốn sinh con, thì đây thật sự là quá vất vả rồi.

“Nếu không thì cậu nói với bạn học của cậu một tiếng đi.”

“Lúc anh ta đưa thuốc ỉn, không phải đã rõ ràng rồi sao? Huống chi anh ta cũng đã có bạn gái rồi.”

“Nếu không thì để anh họ của mình cưới cậu đi.”

Tiểu Bạch một bộ dáng “Ah, rốt cuộc mình cũng nghĩ ra”, khiến cho Hứa Tử Ngư đỏ khóc đỏ cười: “Mình và anh ấy là không thể nào, mình cảm giác anh ấy và mình là người của hai thế giới, thật ra những lúc mình ở chung với anh ấy, mình luôn cảm thấy không thành thật. Mình cảm thấy mình không xứng với anh ấy, hai ngày nữa mình sẽ tìm cơ hội nói chuyện rõ ràng với anh ấy.”

“Nói vậy, cái gì mà không xứng chứ!” Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng nhìn Hứa Tử Ngư nói: “Tiểu Ngư, cậu là người bạn tốt nhất mà từ trước đến nay mình gặp được, cậu là người tốt như vậy phải lấy người đàn ông tốt, rất là xứng đó.”

“Được rồi, khóc cái gì chứ?” Hứa Tử Ngư đưa tay lau nước mắt cho Tiểu Bạch: “Mình còn chưa có khóc mà.”

“Chị Tiểu Ngư, chị là người phụ nữ kiên cường nhất mà tôi từng gặp qua.” Hứa Tử Ngư cười cười vuốt đầu của cô ấy, không nói gì. Loại kiên cường như vậy, cho tới bây giờ cô cũng không muốn qua.

Đắp chặn cho Tiểu Bạch xong, Hứa Tử Ngư do dự một chút, lấy điện thoại di động ra.

“Tiểu Ngư, em đã hết bận rồi sao? Gần đây có nhớ anh không?” Giọng nói dịu dàng cùng âm áp của Đào Duy Hiên từ trong ống nghe truyền đến tai, khiến cho Hứa Tử Ngư càng thêm áy náy.

“Duy Hiên, ngày mai có rảnh không?”

26. Chương 26: Chỉ Cần Là Thật.

Chiếc xe Cayenne màu đen đem sóng nhiệt của thời điểm chạng vạng ngăn lại ở bên ngoài, vũng vàng lá xe ra khỏi khu CBD náo nhiệt. Mới vừa vào đêm, thành phố bắt đầu lên đèn rực rỡ, xe chạy trên bốn con đường bao quanh thành phố xếp thành một đoàn dài như một con Trùng Long, chậm rãi mà chạy.

Đào Duy Hiên chạy lên đến đầu đường nhánh gần Công Viên Triều Dương, xe theo thói quen quẹo bảy tám lần, từ phố xá sầm uất chạy vào một quảng trường an tĩnh cùng ưu nhã.

“Mệt không?” Đào Duy Hiên tăng nhiệt độ của máy điều hòa lên ột chút, sau đó đưa áo khoác của mình cho cô.

“Có một chút, đã đến chưa vậy?” Gần đây Hứa Tử Ngư rất hay cảm thấy mệt mỏi, ngồi một chút cũng thấy buồn ngủ. Cô khoác thêm áo khoác, nhìn ngoài cửa sổ, màu cam của đèn đường, hai hàng ngô đồng của Pháp lúi về phía sau, từng hàng từng hàng kiến trúc đẹp mắt theo kiểu phương Tây xếp thành hàng như đan xen vào nhau, nhìn rất hợp lí.

“Khu sừ quán?”

“Ừ, anh có một người bạn mở quán ăn ở đây, món ăn cũng không tệ lắm, dẫn em đến đây nếm thử một chút.” Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, sau đó liền xoay người nhìn phong cảnh ven đường. Đối mặt với một Đào Duy Hiên âm áp như vậy, cô có chút không đành lòng buông tha, nhưng tình hình bây giờ, nếu cùng với anh tiếp tục thì chỉ sợ là không thể nào.

Bọn họ đến là một quán ăn rất âm áp theo kiểu phương Tây, bước vào cửa đã nhìn thấy một người phụ nữ ngồi ở một góc đánh đàn Piano. Đào Duy Hiên dẫn cô đến chỗ đã đặt trước, chỉ một lát liền có một người đàn ông đẹp trai với mái tóc xù màu vàng đi cùng với một cô gái xinh đẹp mặc trang phục sườn xám của Trung Quốc đi đến bên cạnh bọn họ, Đào Duy Hiên mỉm cười đứng dậy ôm lấy hai người đó.

“Charles, cậu thật ít khi ghé nha!” Người đàn ông nước ngoài đó nói tiếng Trung thật lưu loát, khiến Hứa Tử Ngư hơi giật mình.

“Tiểu Ngư, đây là Michael, bạn học của anh thời trung học, tên tiếng Trung là Mạch Thần, còn đây là vợ của anh ấy, Tiểu Lục.” Hứa Tử Ngư đứng dậy chào hỏi, Đào Duy Hiên giới thiệu cô: “Đây là người con gái mà trước đây mình đã nói với hai bạn, Hứa Tử Ngư.”

“Oh, đúng là Chim Sa Cá Lặn, Bé Nguyệt Tu Hoa!” Michael khoa trương nói khiến Hứa Tử Ngư cảm thấy buồn cười, cô vội vã nói: “Đâu có, phu nhân của ông mới chính là mỹ nữ.” Tướng mạo của Tiểu Lục không được tính là tuyệt mỹ, nhưng mà da của cô ấy trắng và nhẵn nhụi giống như sứ vậy, hơn nữa trên người mặc

một bộ trang phục sườn xám màu xanh nhạt bằng tơ lụa, nhìn cô ấy tràn đầy sức sống giống như người đẹp từ trong tranh bước ra vậy.

Tiểu Lục không nói gì chỉ cười cười, kéo tay Hứa Tử Ngư qua, thì thầm nói: “Còn tưởng rằng Charles muốn độc thân cả đời chứ, không ngờ anh ấy lại yêu thích phụ nữ có bộ dáng đáng yêu giống như nữ sinh Trung Quốc.” Tiểu Lục dùng tiếng phổ thông nói với cô, giọng nói cực mềm mại, rất dịu dàng và dễ nghe. Hứa Tử Ngư cảm thấy có chút ngượng ngùng, trong lòng nghĩ hôm nay đến đây muốn cùng anh nói rõ, nhưng cô nhất thời có chút lúng túng không biết nên trả lời như thế nào.

“Tiểu Lục, hôm nay anh đưa Tiểu Ngư đến đây là muốn cho cô ấy ném thử tay nghề của hai người đó, cho nên hôm nay sẽ vất vả cho hai người rồi.”

“Cái tên này, là anh đói khát đó chứ.” Hứa Tử Ngư nghe vậy thiếu chút nữa là phun ra.

“Ah, không đúng không đúng, không thể dùng từ đói khát để nói.” Tiểu Lục đưa tay ngắt lỗ mũi của Mạch Thần mà nói: “Phải nói là tự mình thèm đi.” Mạch Thần bưng tỉnh hiểu ý gật đầu một cái, ôm chầm lấy Tiểu Lục hôn một cái, nói với tiểu Lục: “Đúng đó, anh ta thèm rồi.” Bốn người cũng cười.

Mạch Thần hỏi: “Hôm nay muốn dùng món gì?”

Đào Duy Hiền nói: “Cứ theo sở trường của hai người là được rồi, chúng tôi cũng không kén ăn đâu.” Điều này hai người cũng phải công nhận là có điểm giống nhau, khi hai người đi ăn cơm chung, từ ăn món ăn Tây đến món ăn Nhật Bản, cho đến món cay Tứ Xuyên ở ven đường, trên căn bản cũng không hề cự tuyệt qua. Khách đến quán ăn càng ngày càng nhiều, Mạch Thần cùng Tiểu Lục nói thêm đôi câu, nên hai người cũng phải lui về phía sau phòng bếp.

“Quán ăn này là nơi rất có ý tứ, chính là món ăn Trung Quốc và món ăn Tây cùng tụ lại một chỗ.” Đào Duy Hiền cầm lấy ly trà xanh mà nhân viên phục vụ đưa tới, đồng thời cũng rót cho Hứa Tử Ngư một ly. Hương trà mát mẻ chậm rãi tràn ngập trong không khí, anh tiếp tục nói: “Hai người bọn họ, một người là công tử thế gia yêu thích nấu nướng những món ăn của Pháp, còn một người là con gái độc nhất được thừa hưởng tài nghệ gia truyền của Truyền Hàng, bởi vì thức ăn ngon nên gặp nhau liền yêu nhau, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện. Cuối cùng để thoát khỏi những ngăn cản của hai bên gia đình nên hai người đã đến đây sống, ở đây mở một quán ăn. Ở đây vừa có thể ăn món thịt bò bít tết chánh tông đúng theo tiêu chuẩn Sharon, cũng có thể nếm được món canh cá Tổng Tẩu ngon nhất, Mạch Thần có nói với anh một câu tiếng Trung sức sọ, anh ta nói, cái thế giới này không có gì là giới hạn cả, chỉ cần là thật, là có thể. Cho nên đặt tên phòng ăn là True.”

Đào Duy Hiền dừng lại một chút, nhẹ nhàng lấy tay của mình đặt lên bàn tay lạnh lẽo của Hứa Tử Ngư mà nói: “Cho nên Tiểu Ngư àh, em cũng không cần phải để ý đến sự chênh lệch gì cả, chỉ cần em cảm thấy có thể, và có thể.”

Lỗ mũi của Hứa Tử Ngư có chút cay, cô không nghĩ tới Đào Duy Hiền đã sớm nhìn thấu sự e ngại trong lòng của cô. Nhưng thật đáng tiếc, tình hình hiện tại đã hoàn toàn thay đổi rồi.

27. Chương 27: Không Cần Cậu Bận Tâm.

Tiểu Lục đích thân bung món thứ nhất là Long Tỉnh Hà Nhi ra, Hứa Tử Ngư nhân cơ hội đó rút tay mình trở lại. Tiểu Lục thấy cô ở trước mặt người khác xấu hổ như vậy, nhìn Đào Duy Hiền chớp mắt vài cái mà nói: “Đây là món mà con gái thích ăn, tạm dùng đỡ nhé.” Sau đó liền mỉm cười mà rời đi.

Đào Duy Hiền gấp một miếng tôm đã bóc sạch vỏ đặt vào trong cái chén nhỏ đặt ở trước mặt Hứa Tử Ngư, đồng thời nói: “Đói bụng chưa, ném thử tay nghề của Tiểu Lục xem sao.”

Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, cũng gấp một miếng bỏ vào trong chén của Đào Duy Hiền, rồi nói: “Đừng cứ mãi lo cho em thôi, anh cũng ăn đi.” Nhất thời trong lòng hai người đều có tâm sự riêng, nên cũng chỉ vui đầu dùng bữa.

Mùi vị của gan ngỗng thơm ngát, gà đất đỏ xé phay rất ngon miệng, trứng cuộn tiên hương mỹ vị, thịt xào khô vào đến miệng là muốn tan đi, từng món từng món một lần lượt được bưng lên, lúc món Trung lúc món Tây, hai dòng mỹ vị như hòa quyện vào nhau kích thích vị giác của thực khách, hai loại thức ăn ngon nhưng bản chất lại bất đồng, phối hợp với nhau một cách kỳ lạ, khiến cho thực khách không khỏi âm thầm mà khen ngon. Phong cách phối hợp món ăn mới mẻ như vậy, thực khách dường như cũng quên mất đi sự bất đồng, chỉ lo chú tâm vào tận hưởng những món ăn ngon trước mặt này mà thôi.

“Em cảm thấy trong món ăn của họ, có loại hương vị gì đó.” Hứa Tử Ngư ăn một miếng trứng cuộn, thở dài nói.

“Hương vị gì?” Đào Duy Hiên cười cười nhìn gương mặt thỏa mãn của Hứa Tử Ngư.

“Đó là mùi vị của hạnh phúc.”

“Nếu đầu bếp mang theo tình yêu mà chế biến thức ăn, thì thức ăn cũng tự nhiên sẽ có hương vị của hạnh phúc.” Tiểu Lục đem hai phần canh cá Tống Tảo lên cho hai người, uyển chuyển nói như vậy.

Hứa Tử Ngư không tự chủ nghĩ đến hôm đó cô tỉnh lại sau khi say rượu, Tống Lương Thần đã nấu cho cô một chén cháo trắng, tim cô nhất thời đập nhanh.

“Sao vậy?” Đào Duy Hiên thấy thần sắc của Hứa Tử Ngư không đúng, có chút bận tâm mà hỏi.

“Không có chuyện gì đâu, chợt nhớ tới một người bạn thôi.” Hứa Tử Ngư đứng dậy nói: “Xin lỗi, em muốn đi nhà vệ sinh.”

Đào Duy Hiên gật đầu một cái, anh thấy cô vội vàng rời đi, xoay người vào hành lang.

Căn biệt thự này có hai phòng ăn riêng biệt, nhà vệ sinh nằm ở chính giữa hai phòng ăn, cuối hành lang được trang trí tinh xảo cùng hoa mỹ. Cô vội vã đi vào bên trong để rửa tay một cái, lấy tay vuốt vuốt cái trán. Cảm giác dễ nén ở trong lòng cũng chậm rãi giảm xuống, cô đứng thẳng xoa xoa hai tay, sau đó đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô vừa ra đến cửa thì liền bị dọa cho sợ, người đang dựa vào hành lang chính là người mà hai ngày nay không gặp, Tống Lương Thần.

Anh ngẩng đầu nhìn Hứa Tử Ngư, không nói gì. Hai mắt giống như hai cái đầm sâu không thấy đáy, mang theo chút cồn nên trông có chút mờ mịt.

“Sao cậu lại ở đây?” Hứa Tử Ngư sau phút kinh hồn bạt vía, vỗ vỗ ngực ngơ ngác nhìn anh.

“Anh ta là ai?” Tống Lương Thần chậm rãi mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo tia ghen tuông.

“Không cần cậu bận tâm.” Hứa Tử Ngư vòng qua người của Tống Lương Thần đi về phía trước, sau đó trong nháy mắt cô lại bị anh kéo lại, lưng cô áp bên tường, hai tay chống ở hai bên người cô, lại một lần nữa trầm giọng hỏi: “Anh ta là ai?”

Giống như say giống như tỉnh, trong mắt mang theo một tia thư thái mà Hứa Tử Ngư chưa từng nhìn thấy qua, cô cảm thấy dường như mình sắp bị anh đầu độc rồi, nhưng lại nghĩ tới chuyện trước đó. Sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào anh, từng chữ từng câu mà nói: “Không, cần, cậu, bận, tâm.”

“Hứa Tử Ngư!” Gương mặt ngàn năm không thay đổi của Tống Lương Thần trong một giây tức giận đó liền tái đi, thời điểm anh cho là mình sắp không nhận được chuẩn bị nói ra những gì, thì cổ tay phải bị một người có sức nắm giữ lấy rồi.

Tuy Đào Duy Hiên xuống tay dùng sức, nhưng trên mặt lại vẫn nho nhã và lễ độ nói: “Vị tiên sinh này, nếu như cậu hỏi tôi, thì tôi xin trả lời, tôi là bạn trai của Hứa Tử Ngư, Đào Duy Hiên.”

Sau đó anh buông tay của Tống Lương Thần ra, Tống Lương Thần nhất thời ngây ngẩn cả người, mặc cho Hứa Tử Ngư đẩy tay phải của mình ra, mà đi ra ngoài.

Đào Duy Hiên dặt tay của Hứa Tử Ngư đi, tay của anh còn vuốt lấy giọt nước ở trên trán của cô: “Không sao chứ?”

Hứa Tử Ngư trong lòng nhẹ nhàng thở dài, cũng không có rứt tay về. Cô quay đầu lại nhìn Tống Lương Thần nói: “Anh ấy là gì của tôi, thì liên quan gì đến cậu?”

Sau đó cô liền đi cùng Đào Duy Hiên.

28. Chương 28: Rốt Cuộc Cũng Thành Công Làm Người Phụ Nữ Yếu Đuối.

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi em lại nói như vậy, hy vọng anh đừng để ý.” Trở lại chỗ ngồi, sắc mặt của Hứa Tử Ngư không được tốt cho lắm.

“Cô bé ngốc, thật xin lỗi gì chứ, thật ra thì hôm nay anh muốn nói với em.”

“Duy Hiên, lời nói vừa rồi, coi như em chưa nói qua.” Hứa Tử Ngư cúi đầu, tay không ý thức nắm lấy cái khăn trải bàn, trong lòng rối loạn, giống như trống rỗng.

“Tiểu Ngư, làm bạn gái của anh có được hay không?” Đào Duy Hiên đi tới bên cạnh cô, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu lên, đôi mắt dịu dàng như mang theo gió mát, cô cũng sờ nhìn anh, trong nháy mắt đó khiến cô nhớ lại hình bóng của người đó từ nhiều năm trước đã rời bỏ cô. Cách anh nói chuyện với cô, vẻ mặt này, cùng sự dịu dàng này rất giống với người đó, cô giật mình, chính mình cũng cảm thấy ý nghĩ này của mình đối với Đào Duy Hiên thật là không công bằng, đồng thời cũng nghĩ đến bởi vì cô suy nghĩ như vậy, cho nên mới cùng anh lui tới lâu như vậy. Hứa Tử Ngư, cô quả là một người đàn bà xấu xa, cô nhìn anh rồi nói: “Thật xin lỗi, Duy Hiên, em cảm thấy hai chúng ta không hợp nhau.”

“Tiểu Ngư, anh biết rõ tính cách của anh không thú vị gì cả, nhưng nếu như em cảm thấy anh không tốt, anh có thể sửa đổi.” Anh cứ như vậy không có chút hình tượng nào ngẩng đầu, chăm chú nói.

“Duy Hiên, là em không tốt.” Tay của Hứa Tử Ngư đưa ra muốn kéo anh đứng dậy, Mạch Thần bưng một phần Provence đi tới.

“Oh my god! Charles, cậu cầu hôn Tiểu Ngư sao?” Người đàn ông phương Tây đẹp trai thấy trường hợp này nên rất cao hứng. Bên cạnh cũng có một vài thực khách quay qua nhìn bọn họ. Mà hai người bọn họ cũng không có chú ý đến, ở một góc trong phòng ăn có một người phụ nữ mặt đang tràn đầy lửa giận chăm chú nhìn vào Hứa Tử Ngư, càng không chú ý tới, Tống Lương Thần đang từ cửa chậm rãi đi vào.

Hứa Tử Ngư vẫn ở đó quẩn bách nhìn Đào Duy Hiên, không biết nên làm thế nào mới đúng. Đào Duy Hiên ngẩng đầu nhìn Hứa Tử Ngư mà nói: “Tiểu Ngư, anh không thể bỏ qua em được, người con gái thiện lương như vậy nhưng lại cứ thích giả bộ kiên cường, anh sợ người khác chăm sóc em không được tốt.” Trong nháy mắt Hứa Tử Ngư cho là mình đã động lòng. Từ trước đến nay chưa từng có ai nguyện ý xuyên thấu qua vẻ bề ngoài kiên cường của cô, chưa từng có ai biết cô đều đang làm bộ kiên cường. Cô nhìn Đào Duy Hiên, cũng không biết nên nói như thế nào, cũng không dám nói ra lời tàn nhẫn.

Mạch Thần bưng món ăn để lên trên bàn, khoanh tay đứng ở một bên say mê nhìn, bên cạnh bàn ăn của cô có một ông lão cũng lo sợ thiên hạ không hòa hài. Liền cổ động mà nói: “Say yes, say yes!”

Thực khách bốn phía dường như cũng đang tập trung chú ý đến bọn họ, Hứa Tử Ngư lại càng không biết làm thế nào cho phải. Tại loại trường hợp này nếu như nói lời cự tuyệt, thì cũng xem như khiến người khác tổn thương vậy.

“Duy Hiên, em”

Bóng dáng cao lớn tiến vào trong tầm mắt, cô quay đầu, vừa lúc đó chống lại tầm mắt của Tống Lương Thần. Anh ta có chút mờ mịt luống cuống nhìn cô gọi: “Hứa Tử Ngư.”

Đào Duy Hiên cũng không có quay đầu, anh làm như không nghe thấy lời nói của ai đó, chỉ là ôn hòa như vậy nhìn cô, nghiêm túc chờ câu trả lời của cô. Trong phòng ăn người xem náo nhiệt không nghĩ tới màn cầu ái này ngược lại còn rất kịch tính, những người khác cũng không để ý ăn cơm nữa, nín thở chờ nữ nhân vật chính lựa chọn.

Sau đó Hứa Tử Ngư hỏi tường lại rất nhiều lần, đều không nghĩ đến lúc ấy tại sao mình lại cứ như vậy mà trả lời: “Được, em đồng ý với anh.”

Tổng Lương Thần kinh ngạc đứng ở nơi đó, mọi người hoan hô, nhưng còn người đàn ông đẹp trai anh tuấn thì đang bị thương như vậy, anh ta lựa chọn xoay người. Một người con gái mặc áo đầm màu xanh ngọc từ bên cạnh thở phà phò chạy tới, kéo tay của Tổng Lương Thần lại.

“Anh Lương Thần, chúng ta đi thôi.” Giọng nói của cô gái đó khiến Hứa Tử Ngư sửng sốt, hình như là, hôm đó trong điện thoại chính là giọng nói này. Cô quay đầu, toàn thân không khỏi chấn động.

“Thích Lôi?”

“Nhiều năm không gặp, bản lĩnh của cô thật giỏi nha, Hứa Tử Ngư!” Tướng mạo khéo léo đáng yêu của cô gái trong mắt đó cũng tràn đầy hận ý: “Năm đó nếu không phải là bởi vì cô”

“Tiểu Lôi!” Tổng Lương Thần bắt tay của Thích Lôi lại: “Đây là chỗ nào, em đừng có ăn nói lung tung!” Thích Lôi tức giận thở phà phò nhìn Hứa Tử Ngư, sau đó bị Tổng Lương Thần lôi kéo trở về chỗ ngồi, trước khi đi vẫn không quên hung hăng trừng Hứa Tử Ngư.

Thích Lôi biểu tình cay nghiệt, hận ý trong mắt khiến Đào Duy Hiên rất không thoải mái, anh xoay người lại, cúi đầu hỏi: “Tiểu Ngư, em không sao chứ?”

Hứa Tử Ngư lắc đầu một cái, sắc mặt có chút tái nhợt. Cô chưa từng nghĩ đến mình sẽ gặp lại Thích Lôi, dù sao bọn họ cũng không phải là người cùng một thế giới, kể từ sau khi Thích Uy đi Anh Quốc, cô ấy cũng chưa bao giờ xuất hiện qua.

Chuyện năm đó giống như một vết thương ở trong tim vậy, vốn dĩ nó đã sắp sửa kết vảy mà lành lại, nhưng mấy ngày nay liên tiếp gặp phải nhiều chuyện, khiến cho vết thương chảy máu đầm đề, giống như một lần nữa bị khơi lên vậy, dù là người làm bằng sắt đi chăng nữa, cũng sắp chịu không nổi rồi.

“Hay là chúng ta đi về trước đi!” Đào Duy Hiên thấy sắc mặt cô không tốt, vội vàng cùng vợ chồng Mạch Thần chào tạm biệt, mang theo Hứa Tử Ngư rời khỏi phòng ăn.

Gần khu Sứ Quán cây cối xanh um tùm, ban đêm gió mát nhẹ nhàng thổi, hai người từ từ đi, Hứa Tử Ngư cảm thấy, cũng chỉ mỗi mình cô là không hiểu chuyện, là người không hiểu phong tình, cho nên mới có thể lựa chọn lúc này mà nói chuyện, nhưng mà, hiện tại nếu cô không nói thì tổn thương sẽ càng lớn hơn đối với Đào Duy Hiên, cô hít một hơi thật sâu, sau đó dừng lại mà nói: “Duy Hiên, thật xin lỗi, thật ra thì em, vẫn không thể ở chung một chỗ với anh được.”

“Hứa Tử Ngư, em có biết tại sao anh nói em là người con gái thiện lương hay không?” Đào Duy Hiên dừng lại, đôi mắt của anh mang theo nụ cười dịu dàng nhìn Hứa Tử Ngư.

“Em không thiện lương.”

“Rõ ràng em không muốn đồng ý với anh, nhưng lại không nhẫn tâm để anh bị mất thể diện trước nhiều người như vậy.”

“Anh!” Thì ra ý đồ của cô, anh đã nhìn thấu.

“Đúng vậy, anh biết rõ.” Anh giống như hiểu rõ ý nghĩ của cô vậy, nói tiếp: “Anh chính là biết như vậy, cho nên mới yêu em hơn.” Dưới ánh sáng của đèn đường, anh nhẹ nhàng ôm lấy Hứa Tử Ngư mà nói: “Cô bé ngốc nghếch này, anh chính là sợ em bị đàn ông hư hỏng lừa gạt, bị phụ nữ xấu bắt nạt, phải làm sao đây?”

“Duy Hiên, anh không cần phải đối xử tốt với em như vậy đâu, không đáng giá.” Hốc mắt của Hứa Tử Ngư có chút nóng, nhưng vẫn đẩy anh ra. Cô lùi lại một bước nói: “Đào Duy Hiên, là anh không biết đó. Em cần bản cũng không phải là người con gái tốt như anh đã nghĩ đâu, cũng không đáng nhận được sự quan tâm này.”

Xoay người đi về phía trước, đừng khóc, đừng khóc, kết cục như vậy không tốt sao? Ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước đi, không để cho nước mắt hèn nhát chảy xuống, đây mới chính là Hứa Tử Ngư, không phải sao?

“Tiểu Ngư!” Đào Duy Hiên vội vã tiến lên kéo cô lại.

“Anh đừng Ừm.” Thế nhưng anh lại hôn cô. Hai tay của Hứa Tử Ngưng đẩy bờ vai của anh ra, chột trước mặt bỗng tối sầm lại, cô rơi vào trong hôn mê. Làm nhà văn trẻ, Hứa Tử Ngưng vẫn luôn thích xem tiểu thuyết tình yêu, cô cảm thấy phụ nữ động một chút là té xỉu thì chỉ có trong tiểu thuyết thôi chứ, đáng tiếc, thân thể cô quá mức cứng rắn, chưa từng có ngất xỉu qua. Nhưng không nghĩ tới ‘vô tâm trông liễu liễu thành rừng’, lần này rốt cuộc cô cũng thành công là người phụ nữ mềm yếu. Nếu là giờ phút này có thể nói chuyện, Hứa Tử Ngưng sẽ say mê cuồng nhiệt nói, mẹ nó, cuối cùng bà cũng một lần ngất xỉu thành công.

Nhưng Đào Duy Hiền lại bị cô dọa cho sợ hết hồn, tay của anh ấn vào động mạch trên cổ của Hứa Tử Ngưng, thoáng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó liền bế cô lên, vội vã trở về phía xe, đặt cô lên băng ghế sau, thẳng hướng bệnh viện mà lái xe đi.

29. Chương 29: Trái Tim.

Khi Hứa Tử Ngưng tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một phòng bệnh và đang được truyền dịch, nghĩ đến chuyện tối qua, một lần nữa cảm thấy mình ngất xỉu rất đúng lúc.

Cô nhìn bốn phía một chút, trong phòng không có ai cả. Cô nghĩ chắc Đào Duy Hiền đã biết chuyện mình mang thai, cho nên đã sớm bị hù dọa mà bỏ chạy rồi. Như vậy cũng tốt, nếu như vậy mà nói thẳng ra thì tất cả mọi người đều lúng túng, trong tiểu thuyết nói quả không sai, động tác ngất xỉu này quả nhiên là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ khi phải đối mặt với vấn đề nan giải.

Túi xách đang đặt ở bên trái trên tủ đầu giường, đoán chừng thời gian không còn sớm nữa, cô phải nhanh gọi điện cho Tả Trung Đường để xin nghỉ phép mới được. Đang định đưa tay ra để với lấy cái túi xách, thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, giọng nói của người mới đến dọa cô giật mình: “Ah, chị Tiểu Ngưng, sao chị không nằm nghỉ đi!” Tiểu Bạch đang ôm cái hộp giữ nhiệt chạy vào.

“Tiểu Bạch, sao cậu lại đến đây vậy?”

“Tối hôm qua anh họ túc trực ở bên cạnh cậu nguyên một đêm, sáng hôm nay đã đến khoa nào thăm bệnh nhân quan trọng rồi, cho nên gọi mình đến để chăm sóc cậu. Đói bụng chưa? Có mang điểm tâm cho cậu này.” Tiểu Bạch mở nắp hộp giữ nhiệt, mùi thơm của thức ăn lập tức theo đó mà tràn ra, bụng của Hứa Tử Ngưng cũng rất phối hợp mà sôi ùng ục. . .

“Xem ra mình tới rất đúng lúc, nếu không thì vợ và con của mình đều bị đói rồi.” Cô ấy để đồ lên cái bàn nhỏ trên giường bệnh, đỡ Hứa Tử Ngưng ngồi dậy.

“Xúc động quá, điểm tâm sao lại thịnh soạn như vậy?” Hứa Tử Ngưng nhìn Tiểu Bạch lấy từng đĩa thức ăn ra, một bàn nhỏ chứa đầy thức ăn tinh xảo cùng một bát cháo thập cẩm cực ngon, nhất thời xúc động: “Vào phút giây quan trọng, vẫn chỉ có Tiểu Bạch là đối xử tốt với tớ thôi!”

Tiểu Bạch hiển nhiên đối với hành động của chính mình cũng rất là cảm động: “Đúng rồi đó, người ta là tốt nhất nha. Mới sáng sớm đã gọi mình dậy, sau đó kêu mình đến nhà anh ta để lấy thức ăn, cậu có biết đoạn đường đó bao xa không, đôi chân của mình lại nhỏ như vậy. Cũng may anh ta còn có chút lương tâm, có dặn chị Ngô nấu thêm cho bà đây một phần nữa.”

“Anh ta?” Hứa Tử Ngưng kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch.

“Là anh họ của tớ đó!” Tiểu Bạch đưa tay lên sờ sờ cái ót của Hứa Tử Ngưng, rồi nói: “Ai da, anh ta còn nói cậu không sao, chỉ là cơ thể có chút yếu mà thôi. Mình thấy vẫn nên gọi bác sĩ đến kiểm tra một chút đi, sợ đầu óc của người này có chút không ổn rồi!”

“Cậu cứ luôn đi!” Hứa Tử Ngưng lộ vẻ tức giận tím lất ma trảo của Tiểu Bạch, thở dài một cái nói: “Hôm qua mình cũng đã nói rõ với anh ấy rồi.”

“Nói gì? Sao mình không có nghe anh ấy nói gì cả?” Tiểu Bạch cầm đũa lên gấp một miếng đậu hũ non, mặt cô ấy lập tức bày ra vẻ thỏa mãn, sau đó kèm theo một câu tán thưởng: “Tay nghề cũng không tệ nha. Cậu mau ăn đi, nếu không mình không nể tình mà đem tất cả bỏ vào trong bụng của mình đấy.”

“Ai da, mình nói nghiêm chỉnh mà.”

“Bây giờ, ăn cơm chính là chuyện nghiêm chỉnh nhất.” Cô ấy cầm cái muỗng lên đưa cho Hứa Tử Ngư: “Mau mau ăn đi, để đói bụng thì không tốt cho con của chúng ta đâu.”

“Mình. . . .” Tay trái của Hứa Tử Ngư cầm cái muỗng lên, cô nhìn một bàn nhỏ bày đầy thức ăn, cháo cũng ngon như vậy, nếu không ăn thì có phải là quá lãng phí hay không?

Bà bầu dùng tay nhẹ xoa vào cái bụng: “Bảo bảo, hôm nay chúng ta ăn cơm của chú Đào nhé.” Bụng cũng phối hợp sôi sùng sục một tiếng, Hứa Tử Ngư không khách sáo nữa, cùng Tiểu Bạch ăn cơm.

“Qua đây, đây là canh của cậu đó. Chị Ngô nói đã ninh ba giờ rồi, canh này rất tốt đối với phụ nữ có thai.”

“Phụt. . . .” Hứa Tử Ngư đang húp cháo không nuốt xuống mà lại phun ra: “Chị Ngô? Người nhà của anh ấy. . . . Biết rồi sao?”

“Không có. . . . Không có, xem cậu bị dọa đến sợ kìa.” Tiểu Bạch vội vàng nói: “Chỉ có một mình anh họ ở Đài Loan thôi, còn người nhà của anh ấy đều ở Eng-land cả. Nghe nói sức khỏe của anh họ lúc nhỏ không tốt, cho nên trước đây cô của mình có thuê chị Ngô chăm sóc anh ấy. Hiện tại anh họ về nước, thỉnh thoảng chị Ngô mới qua xem anh ấy.”

“Ah, làm mình sợ muốn chết.” Hứa Tử Ngư vỗ vỗ ngực: “Chuyện này nếu để cho cha mẹ của anh ấy mà biết thì càng rắc rối hơn.”

“Rắc rối cái gì chứ?” Đào Duy Hiền đẩy cửa đi vào, Hứa Tử Ngư vừa mới được yên lòng, bây giờ lại loạn trở lại rồi.

“Mới vừa rồi Tiểu Ngư còn cho là mẹ của anh. . . .” Tiểu Bạch tùy tiện trả lời, gặp phải ánh mắt sắc như dao của Hứa Tử Ngư, cô ấy lập tức ngoan ngoãn cúi đầu mà ăn.

“Anh cũng rất muốn nói với người nhà lắm, nhưng mà chờ Tiểu Ngư đồng ý thì mới được.” Đào Duy Hiền đứng nhìn chai nước biển một lát, sau đó ngồi xuống bên hông giường bệnh.

Không khí nhất thời có chút lúng túng, Tiểu Bạch ăn miếng cảm thấy không ổn, cho nên cũng rất thức thời đứng dậy mà nói: “Tiểu Ngư, thời gian cũng không còn sớm nữa mình phải đi làm đây. . . . Mình sẽ xin phép dùm cho cậu, bái bai!” Không đợi Hứa Tử Ngư nói gì, lập tức nhanh chân co giò chạy ra khỏi phòng bệnh ngọt ngọt nạt nạt.

Nhìn nhau không biết nói gì. Trong lòng của Hứa Tử Ngư thở dài nói, tay cầm cái muỗng cứ khuấy chén cháo, không biết nên làm sao cho khỏi lung túng.

“Em ăn nhiều một chút, bác sĩ nói gần đây dinh dưỡng của em không được đầy đủ, còn bị tuột huyết áp.” Đào Duy Hiền lấy cái ly rót một ít nước cho cô: “Lúc mang thai nhất định phải ăn uống đầy đủ, như vậy đối với em và bảo bảo cũng đều tốt.”

“Duy hiền, cảm ơn anh.” Ngẩng đầu nhìn anh, cô mới phát hiện sắc mặt của anh không được tốt lắm, trong mắt còn có tia máu màu đỏ. Tối hôm qua chắc anh không được nghỉ ngơi tốt rồi.

“Cô bé ngốc.” Đào Duy Hiền thấy cô ăn cơm, nhưng tay lại hơi bất tiện, nên hỏi thăm: “Có muốn anh giúp em một tay hay không?”

Tay phải của Hứa Tử Ngư đang vô nước biển, dùng tay trái ăn cơm thì đúng là có chút không quen, nhưng mà cũng không đến nỗi phải cần đến người khác dút. Cô lắc đầu cự tuyệt nói: “Không cần đâu, em dùng tay trái từ từ ăn là được.” Anh gạt đầu một cái, ngồi lên một cái ghế bên cạnh.

Hứa Tử Ngư yên lặng hớp cháo, Đào Duy Hiền nhìn cô cũng thấy yên tâm hơn, thấy cô đã ăn no, anh mới đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài.

Lúc trở lại, thấy Hứa Tử Ngư đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Phong cảnh của bệnh viện này cũng không tệ, mấy cây to che cả bầu trời mọc ở trước khu nội trú, từ trong phòng bệnh nhân đều có thể nhìn thấy.

“Tiểu Ngư, anh muốn nói chuyện với em.” Đào Duy Hiền ngồi ở bên giường, vừa đứng chặn ngang tầm mắt của cô.

Cô gạt đầu một cái nói: “Em cũng vậy, muốn nói chuyện với anh một chút.”

“Anh không cố ý hỏi chuyện riêng tư của em, nhưng anh muốn biết, cha của bảo bảo là người em yêu có phải không?”

“Không phải.” Hứa Tử Ngưng lắc đầu một cái.

“Người đó có biết chuyện đứa nhỏ không?”

“Không Rất rõ ràng.”

“Em định xử lý như thế nào?”

“Em chưa nghĩ ra.” Hứa Tử Ngưng thở dài nói: “Có lẽ sẽ. Lựa chọn phẫu thuật, có lẽ sẽ sinh nó ra, thật ra thì em vẫn chưa nghĩ kỹ.”

“Tiểu Ngưng, vấn đề của đứa bé anh không thể góp ý cho em phương pháp giải quyết nào. Nhưng bất luận thế nào, anh cũng hy vọng em cho anh cơ hội được chăm sóc em.”

“Sao?” Hứa Tử Ngưng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Đào Duy Hiên, sắc mặt của anh thật không tốt, nhưng ánh mắt vẫn rất dịu dàng mà kiên định.

“Đào Duy Hiên, không thể nào.” Cô không hiểu nhìn anh nói: “Chúng ta mới quen biết nhau chưa đầy hai tháng, huống chi em cũng không phải là loại người yếu đuối gì. Thật sự thì anh cũng không có lý do gì mà đối xử với em tốt như vậy.”

“Nếu như anh có thì sao?”

“Lý do gì?”

“Mặc kệ em có tin hay không, thật ra thì lúc vừa mới bắt đầu anh đã rất muốn chăm sóc cho em. Nhưng bây giờ, anh cảm thấy mình dần dần yêu em.” Anh lấy tay đè ngực nói: “Khi anh nghĩ đến chuyện buông tha em ra, dù chỉ là một giây thôi, trong lòng của anh liền cảm thấy rất khó chịu.”

Anh bắt đầu dĩ cười cười rồi nói: “Em xem, anh còn có thể làm sao đây?”

30. Chương 30: Scandal Đột Phát.

Đào Duy Hiên nói ra những lời buồn nôn như vậy, khiến cho Hứa Tử Ngưng cảm động cùng kinh sợ. Cô tự dặn lòng phải nhịn xuống cùng nuốt xuống, nếu nói thẳng quá cũng không tốt, nhưng khi mở miệng vẫn là nhịn không được mà châm chọc: “Những lời này của anh hình như em đã từng nghe qua?”

Đào Duy Hiên vuốt cái trán của mình, thở dài mà nói: “Xem ra dùng lời thoại của phim ảnh Hàn Quốc quả nhiên không đáng tin cậy, không thể làm cảm động được con gái Trung Quốc vừa thông minh vừa xinh đẹp.”

“Phim Hàn?”

“Chị Ngô dạy anh nói như vậy đó, chị ấy còn nói nhất định sẽ khiến em xúc động. Vì thế anh dùng thời gian rảnh của mình tập đi tập lại một ít lời thoại trong phim Hàn.” Hứa Tử Ngưng nhìn khuôn mặt bi thương của Đào Duy Hiên, không thể nhịn được cười.

Đào Duy Hiên cũng cười theo cô, sau đó nói: “Mặc kệ như thế nào, tình huống hiện tại này, ít nhất cũng để cho anh chăm sóc em đi.”

“Được rồi, em đâu có nhu nhược như thế chứ.”

“Em một mình ở ngoài không tiện đâu, thêm một thời gian nữa đi lại bằng xe công cộng cũng rất bất tiện, không có thang máy sẽ rất phiền toái, còn chuyện nấu cơm giặt giũ thì sao. Cho nên em nghe anh đi, đến nhà của anh ở đi!”

“Àh?” Hứa Tử Ngư nhìn bộ dáng rất nghiêm túc của anh, cảm thấy bản thân mình có chút không nói nên lời.

Đào Duy Hiên nhận được điện thoại, sau đó vội vã rời khỏi phòng cứu cấp.

Lúc chai nước biển sắp hết, có một cô y tá đi vào giúp Hứa Tử Ngư xử lý, còn rất nhiệt tình nói với cô mấy câu nữa, nói gần nói xa cũng là ám chỉ: “Cô cùng bác sĩ Đào có quan hệ đặc biệt gì mà không thể nói cho người khác biết không?” Đối mặt với những vấn đề quan trọng này, trong lòng của Hứa Tử Ngư cũng âm thầm cảm thán, y tá bây giờ nói chuyện cũng văn chương quá đi, ngôn ngữ đơn giản nhưng nội dung lại phong phú, mỗi một câu cũng quanh co lòng vòng giấu giếm ý đồ.

Cô y tá nhắc đến Đào Duy Hiên có chút thẹn thùng và mập mờ, Hứa Tử Ngư cũng tự biết Đào Duy Hiên làm việc ở đây, cô gái trước mắt này hình như có chút ý tứ với anh, vì vậy cô dùng giọng nói cường điệu, nói gần nói xa mình và anh không có bất kỳ quan hệ không đứng đắn nào. Em gái y tá thật không còn vấn đề để hỏi, cuối cùng không cam lòng bĩu môi mà rời khỏi, trước khi đi còn liếc bụng của cô vài lần. Đừng nói cô ấy nghĩ em bé ở trong bụng cô là của bác sĩ Đào nha? Trong lòng của Hứa Tử Ngư có chút hoảng sợ, cũng không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng đến vận đào hoa của Đào Duy Hiên.

Khi cô đến phòng vệ sinh có đi ngang qua hành lang, mới biết mình đã xem thường cô y tá lúc nãy rồi. Trên thực tế, cô ấy còn khủng khiếp hơn nhiều, cô ấy khiến cho Đào Duy Hiên, một người đàn ông kim cương độc thân trong sạch từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện xi căn đan ở trong cái bệnh viện lớn nhất thành phố này —— Giờ là vứt bỏ bạn gái, nào là ôm hôn sau đó lên giường truyền giống, bay thẳng đến chuyện sanh con, đây là một vụ xi căn đan mang tính đột phá——Điều này khiến cho những nữ y tá, nữ bác sĩ cùng những nữ hộ sinh độc thân có ý đồ với bác sĩ Đào cực kỳ căm ghét, thì ra bình thường bọn họ là đối thủ cạnh tranh với nhau, nay biết tin liên hỏa tốc hợp lại cùng đứng chung trên một chiến tuyến để đối phó cô.

Hứa Tử Ngư mở cửa ra nhìn xung quanh một chút, phòng vệ sinh ở hành lang bên trái, nhưng ở giữa phòng của cô và phòng vệ sinh là phòng trực của y tá nha. Rất nhiều nữ y tá bác sĩ đứng thành một vòng đang bàn tán gì đó, vẻ mặt cực kỳ khinh bỉ, có người còn lấy nước mắt để rửa mặt.

Bỗng một người phụ nữ có hình dáng to cao, tâm tình có chút kích động, cao giọng nói: “Tôi cũng không tin, nhìn cô ấy như vậy, vóc dáng lại thấp bé, làm sao bác sĩ Đào lại có thể thích cô ấy được chứ.” Một giây sau Hứa Tử Ngư mới phản ứng được, cô chợt ý thức được người mà bọn họ đang nói có thể là chính mình.

Một người phụ nữ khác lập tức mang theo vẻ mặt đau khổ bị thương nói: “Không đâu, bác sĩ Đào là người đàn ông nghiêm cẩn và lịch sự như vậy, tuyệt đối sẽ không với cái thứ phụ nữ đó làm cái gì đâu! Nếu thật sự là có đi nữa, thì tôi nghĩ cô ta đã dùng phương pháp gì đó để quyến rũ thôi!” Đừng nói, quả thật cô đúng là có hấp dẫn qua, nhưng đáng tiếc không phải là cái mà bọn họ đang nói đó.

Cô y tá giống như thiên sứ mới vừa nãy vào phòng giúp cô rút kim truyền dịch ra đường như không có nghe thấy lời trong lòng của cô, lập tức khẳng định gật đầu một cái: “Nói không sai, tôi thấy người đó nói chuyện tránh né, giống như đang chột dạ khi làm chuyện không nên làm vậy. Các cô không thấy cô ấy” Bốn phía nghe tin tức nóng, không tự chủ xích lại gần nhau hơn, đem cái vòng tròn nhỏ hẹp vây lại càng thêm chặt. Thật sự thì Hứa Tử Ngư cũng không muốn đi nhà vệ sinh đâu, nhưng đáng tiếc là bàng quang lại không nghe theo sự khống chế của cô, cũng không thể nào ở trong phòng mà giải quyết được, kết quả là cô đành làm như không để ý, nhắm mắt mà đi về phía trước.

Hứa Tử Ngư nói với bản thân phải nhịn và nhịn, nhưng đám người đó quá chói mắt thật sự không có biện pháp nào. Giống như hiện tại, cô sợ cái vòng nhỏ hẹp này gió thổi cũng không lọt nữa, cô cố gắng dựa sát vách tường đi qua, thế nhưng không có kết quả.

Một người đang thao thao bất tuyệt phân tích về tính cách và tướng mạo của Hứa Tử Ngư, y tá cũng không ngờ là xoay người lại đụng trúng Hứa Tử Ngư, y tá kia nhìn Hứa Tử Ngư sau đó sững sờ một chút, tiếp theo không tự nhiên mà im miệng.

“Không sao không sao, mấy người cứ tiếp tục đi. Mới vừa rồi cô nói đến đoạn bên ngoài của tôi nhơ nhỡ nhưng nội tâm thì lại lưu manh, tôi cảm thấy nửa câu đầu coi như rất chuẩn xác.” Hứa Tử Ngư nói dứt lời liền nghênh ngang rời đi, đám phụ nữ phía sau lưng lập tức oanh một tiếng một lần nữa lại thảo luận, bình luận về dáng vẻ bên ngoài, trang phục cho đến kiểu tóc đều được lôi ra bàn luận.

Hứa Tử Ngư thở dài một hơi, mấy người này cũng không thể đợi cô đi xa một chút rồi nói sao. Còn nữa, mặc dù hôm nay cô có quên chải tóc, cũng đâu có khoa trương giống như bọn họ nói mà giống nhân vật Mai Siêu Phong chút. Chỉ là mấy hôm nay tóc của cô bị gió sương thổi loạn mà thôi, nhưng cho dù sóng có lớn khiến cho bề ngoài cô rối loạn thì lòng của nữ nhà văn trẻ tuổi cũng không hề vì thế mà loạn.

31. Chương 31: Nghe Nói Cô Đến Phá Thai.

Hứa Tử Ngư cảm thấy cơ thể của mình không có vấn đề gì, cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, cho rằng tối hôm qua mình bị ngắt xiu, lý do chính là bị người đàn ông quá đẹp trai Đào Duy Hiên cưỡng hôn cho nên quá kích động mà ngắt. Nếu như dáng dấp của người hôn cô giống thầy giáo Triệu Bản Sơn thì khi đó cô sẽ dùng tốc độ thi chạy điền kinh 800m của thời học đại học ra mà chạy đó, căn bản cũng không như vậy mà ngắt đi đâu.

Hơn nữa tiền lương của tháng này cô đem nộp cho bác sĩ cũng gần hết rồi, nếu trưa nay cô xuất viện thì không chừng có thể tiết kiệm được một ít tiền viện phí đó, còn nếu đến công ty trước hai giờ thì có thể cứu vớt được nửa ngày công.

Nhưng cô chờ mãi chờ mòn cũng không thấy Đào Duy Hiên quay trở lại, gọi điện thoại cũng không liên lạc được. Lúc này Đào Duy Hiên có nói đến khoa nào lâu 10, từ đây là lâu 6 nếu đi lên lâu 10 thì cũng không xa, Hứa Tử Ngư mặc một bộ quần áo của bệnh nhân, đang ngồi ở hành lang quyết định đứng dậy đi thang máy lên lâu 10 tìm Đào Duy Hiên.

Vốn tưởng rằng ngoại khoa so với nội khoa sẽ yên tĩnh hơn, ai ngờ vừa ra khỏi thang máy, cô đã trông thấy một đám người mang đồ, giày tây chen lấn đứng ở trước phòng bệnh. Trong bọn họ có người xách giỏ hoa, có người thì cầm giỏ trái cây, còn có những hộp quà được gói một cách tinh xảo, ai nấy đều mang theo trách nhiệm trên người. Hứa Tử Ngư nghĩ nếu cho bọn họ thêm mấy tấm băng nữa, thì chắc sẽ rất giống fan hâm mộ của mấy sao Hàn trên tivi vẫn thường hay chiếu đó.

Xuyên qua đám người chật chội cũng không an tĩnh đó, ở trước cửa khoa nào cô mới phát hiện, ngăn chặn trước một đám fan hâm mộ ấy có hai vệ sĩ to cao dùng tay ngăn bọn người đó lại, một người đàn ông mặc bộ đồ vest sang trọng đứng ở bên phải, sắc mặt mệt mỏi nói với mọi người: “Tôi biết mọi người lo lắng cho sức khỏe của tổng giám đốc Thích, tâm ý của các vị tôi xin thay tổng giám đốc Thích nhận. Để không ảnh hưởng đến trật tự của bệnh viện, phiền mọi người đem những món này ra về, ngày khác, tôi nhất định tới cửa nói lời cảm ơn!”

Hắc, thì ra những thứ này đều là tới thăm bệnh nhân, lai lịch của người này thật không nhỏ. Trên người Hứa Tử Ngư mặc bộ quần áo của bệnh nhân, nên cũng không bị ngăn lại, cô bước đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Ở lâu 10, y tá nghe nói Hứa Tử Ngư muốn tìm bác sĩ Đào Duy Hiên, mặt cô ta lộ vẻ kinh ngạc hai mắt to tròn nhìn Hứa Tử Ngư, sau đó y tá nói cho cô biết bác sĩ Đào vẫn còn ở trong phòng sản sóc đặc biệt, nói cô đến phòng nghỉ của bác sĩ nghỉ ngơi rồi chờ.

Trong phòng nghỉ của bác sĩ không có ai, cô mới ngồi một lúc thì Đào Duy Hiên liền vội vã chạy tới.

“Tiểu Ngư, sao lại không nghỉ ngơi cho thật tốt mà lại chạy đến đây vậy?” Anh để cuốn sổ trong tay lên bàn, ngồi đối diện với Hứa Tử Ngư.

“Em cảm thấy thân thể không có gì là không thoải mái cả, ở đây rất nhàm chán, em muốn xuất viện đi làm.”

“Hôm nay thì vẫn còn có chút sớm đó, anh thấy em nên đợi đến ngày mai, tình hình ổn định rồi nói.”

Hứa Tử Ngư nhìn Đào Duy Hiên, sắc mặt của anh không tốt cho lắm, hình như anh tiêu tụy hơn so với mình nhiều, không nhận được nói: “Em không sao đâu, ngược lại chính anh nên chú ý một chút, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Đào Duy Hiên cười cười nói: “Sức khỏe của anh rất tốt, bây giờ em mới chính là đối tượng để bảo vệ!”

“Tôi đang nghĩ làm sao bác sĩ Đào lại không có ở phòng bệnh, thì ra là đang ở bên này làm bạn với người đẹp.” Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, giọng nói quen thuộc khiến Hứa Tử Ngưng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn. Sắc mặt của Thích Lôi rất không tốt, cô ta khoát tay đứng ở cửa phòng, nụ cười khinh miệt khẽ giương lên.

“Tiểu Lôi, sao con lại ăn nói như vậy với bác sĩ chứ!” Một phụ nữ ăn mặc quý phái từ bên ngoài bước vào, kéo tay của Thích Lôi sau đó quay sang nói với Đào Duy Hiền: “Bác sĩ Đào, ngại quá.” Bà ấy còn chưa dứt lời liền nhìn thấy Hứa Tử Ngưng, nên ngậm ngẩn cả người.

Hứa Tử Ngưng đứng dậy, người đàn bà trước mắt quần áo vẫn cao sang như vậy, trang dung tỉ mỉ vẫn đậm nhạt thích hợp, nhưng những thứ này lại không che giấu được dấu vết mệt mỏi cùng yếu đuối. Sáu năm không gặp, bà ấy như già hơn rất nhiều.

“Di Thích.”

“Cô Hứa.” Sắc mặt của bà ấy có chút không tốt, nhìn cô rồi gật đầu một cái rồi cùng Đào Duy Hiền nói: “Hai ngày nay đã vất vả cho bác sĩ Đào rồi, không quấy rầy.” Sau đó bà ấy liền xoay người kéo Thích Lôi đi ra ngoài.

Đào Duy Hiền đuổi theo ra khỏi phòng bệnh, cùng hai người đó nói hai câu, lúc quay trở lại nhìn thấy Hứa Tử Ngưng đứng ở nơi đó mà sắc mặt trắng bệch, giọng của cô có chút run, hình như dùng hết tất cả hơi sức mới khiến mình bình tĩnh lại: “Anh nói cho em biết, bệnh nhân đó và hai người vừa nãy có phải là người một nhà không?”

“Là chủ tịch của tập đoàn xây dựng Thích thị, Thích Bảo Tranh.” Anh đi vào đỡ Hứa Tử Ngưng ngồi xuống, ân cần nói: “Tiểu Ngưng, không thoải mái sao?”

Lòng của Hứa Tử Ngưng đang rất loạn rối cuộc cũng bình tĩnh lại một chút, mẹ và em gái của Thích Uy đều tới đây rồi, vừa rồi còn cho là người nằm ở trong phòng bệnh là anh ấy nữa chứ: “Chú Thích Tình hình của Thích tiên sinh như thế nào rồi?”

“Hiện tại đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, đang chờ theo dõi.”

Hứa Tử Ngưng gật đầu một cái nói: “Hy vọng không có chuyện gì, nếu không người nhà của ông ấy. Nhất định sẽ rất đau lòng.”

Đào Duy Hiền vỗ vỗ bả vai của cô mà nói: “Yên tâm đi, đã có anh ở đây rồi.”

Lúc ấy trong lòng của Hứa Tử Ngưng quá loạn, không hề chú ý tới thần sắc trên mặt của Đào Duy Hiền chợt lóe lên. Cô đứng dậy nói: “Duy Hiền, em muốn xuất viện ngay lập tức.”

Đào Duy Hiền biết lần này cô quyết tâm đi, cho nên gật đầu một cái nói: “Em trở về phòng bệnh nghỉ một lát đi, anh lập tức sẽ sắp xếp cho em.”

Hứa Tử Ngưng ở trong phương diện tình yêu vẫn luôn không thoải mái cùng tự nhiên, 6 năm trước, khi anh ấy và người nhà còn ở đây, anh ấy luôn thận trọng muốn mọi người trong nhà đều thích cô, nhưng kết quả tất cả mọi người đều nhìn cô không vừa mắt; 5 năm trước, đoạn thời gian trước khi anh ấy ra nước ngoài khi đó cô đã khóc lóc cùng náo loạn không muốn để cho anh ấy đi, nhưng anh ấy chỉ hỏi một câu: “Cô dựa vào cái gì?” Liền cho cô thấy bộ mặt thật của chính mình, để cô trở thành trò cười cho các bạn trong trường. Lúc đầu cô cứ tưởng anh ấy không còn quan trọng đối với cô nữa, nhưng khi nhìn thấy người nhà của anh ấy ngã bệnh, nghĩ đến chuyện anh ấy có thể sẽ đến bệnh viện, nên cô không nhận được lập tức nghĩ đến chuyện chạy trốn.

“Hứa Tử Ngưng, cô quả nhiên vẫn là một đứa không ra gì nha.” Cô thở dài, bước vào thang máy. Cửa thang máy chưa kịp chuyển, chợt “cách” một tiếng mở ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt, trong lòng liền âm thầm thở dài một cái: “Tiểu Lôi.”

Thích Lôi không nhìn cô, sau khi vào trong thang máy cô ta khoanh tay đứng đối diện với cửa. Cô ta mỉm cười nói: “Hứa Tử Ngưng, tôi nghe người ta nói, cô đến đây để phá thai phải không?”

“Sao?” Hứa Tử Ngưng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thích Lôi, từ cửa thang máy phản chiếu thần sắc mệt mỏi mà phần khởi của Thích Lôi.

“Tôi không có. . . .” Hứa Tử Ngưng cảm thấy thật nhứt đầu, tốc độ truyền bá cùng phạm vi truyền bá, cũng đã vượt ra khỏi trí tưởng tượng của cô rồi.

“Đỉnh” một tiếng, đã đến lầu 6, Thích Lôi vẫn đứng đó nói: “Vì là người từng quen biết nhau nên cũng nhắc nhở cô, vị bác sĩ Đào đó nhìn cũng không tệ lắm, cô phải cố gắng mà giữ lấy anh ta, mặc kệ là dùng đến Phương pháp gì.” Cô ta liếc vào bụng của Hứa Tử Ngưng một cái mà nói: “Dù sao cơ hội để Ma Tước biết thành Phương Hoàng cũng không nhiều lắm đâu.”

“Thích Lôi, cô nói đủ chưa!” Hứa Tử Ngưng ấn nút khóa cửa, đối mặt với Thích Lôi mà nói: “Đại tiểu thư, chuyện của tôi không phiền cô quan tâm quá nhiều. Tôi không thiếu Thích Uy cái gì cả, lại càng không thiếu nợ cô, chuyện của tôi không cần cô phải bình luận.” Dứt lời liền buông lỏng cái nút, ra khỏi thang máy lầu 6 đi ngang qua ánh mắt kinh ngạc của đám y tá, cô bước nhanh về phòng bệnh của mình. Thang máy sau lưng chậm rãi đóng lại, Thích Lôi không chú ý hình tượng, giọng từ bên trong thang máy nói lớn: “Hứa Tử Ngưng, tôi nói cho cô biết, loại đàn bà như cô suốt cuộc đời này mãi mãi cũng không xứng với anh trai của tôi, mãi mãi. . . .”

Hứa Tử Ngưng đóng cửa lại, sau đó chột cười, nhiều năm như vậy không gặp, Thích Lôi chỉ biết mắng chửi có một câu như vậy thôi sao.

Trên thế giới này, làm gì có cái gọi là mãi mãi chứ.

32. Chương 32: Thích Uy. (thượng)

Hứa Tử Ngưng vừa vào đến phòng bệnh liền nhận được điện thoại của Tiểu Bạch, bên kia đầu dây bối cảnh rất huyền ảo, Tiểu Bạch hết sức nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngưng, mình thông báo cho cậu biết công ty có một biến động lớn. . . .”

“Tiểu Bạch, hiện tại đầu óc của mình rất loạn, hay là một lát mình đến công ty rồi hãy nói.” Hứa Tử Ngưng ngồi trên giường bệnh trong phòng bệnh, giọng nói không có chút hơi sức nào.

Tiểu Bạch nghe giọng nói của cô có chút không đúng lắm, nhưng đang ở trong công ty cho nên cũng không tiện hỏi thăm thêm, chỉ dặn cô chú ý thân thể, sau đó thì vội vã cúp máy.

Rạng sáng nay, ông chủ lớn giàu nhất nhì thành phố, cũng là ông chủ của Thích thị nhập viện đến khoa não của bệnh viện này, bác sĩ Đào Duy Hiền tuổi trẻ tài cao cũng là chuyên gia của khoa não đang cùng với viện trưởng ở trong phòng bệnh của khoa não dặn dò người nhà của bệnh nhân. Thủ tục xuất viện của cô rất thuận lợi, Hứa Tử Ngưng khéo léo từ chối đề nghị đưa cô về của Đào Duy Hiền, một mình cô ra khỏi bệnh viện.

Ở trong phòng bệnh nằm một đêm, cô cảm thấy cơ thể hình như có chút suy nhược hơn, lúc này chính là giữa trưa, trước cửa bệnh viện muốn tìm một chiếc xe cũng không có. Hứa Tử Ngưng mới đi bộ được mấy bước đã cảm thấy trong người hơi mệt.

Trong đầu vẫn còn ong ong lời nói của Thích Lôi: “Loại đàn bà như cô suốt cuộc đời này mãi mãi cũng không xứng với anh trai của tôi.”

Ah, thật không nghĩ tới đã qua nhiều năm như vậy, Thích Uy vẫn còn là tử huyệt của cô. Giống như lúc này vậy, cô ở trước mặt Thích Lôi tỏ vẻ không thêm quan tâm, nhưng trong lòng lại giống như đang bị người khác dùng tay hung hăng giầy vò cô vậy, một loại khó chịu không nói ra thành lời. Vịn cái ghế ở bên cạnh, cô chậm rãi ngồi xuống chờ xe. Lòng ngực có chút buồn bực, không biết nguyên nhân có phải là do huyết áp thấp hay không, trời đang nóng bức như vậy mà cô lại cảm thấy lạnh.

Có mấy đứa mặc đồng phục học sinh chạy ngang qua, vừa cười vừa nói trước mặt cô, khiến cô chột nhớ tới lần đầu tiên cô gặp Thích Uy.

Khi đó phòng chiếu phim thử nghiệm của trường cô mới vừa khánh thành, thầy hiệu trưởng cùng mấy thầy cô trong trường ngày ngày cũng đều cổ vũ bọn họ dũng cảm thực hành, để đạt được mục tiêu và thành tích học viện giáo dục tổ chức. Khổ nỗi khi đó Hứa Tử Ngưng cùng mấy người bạn trong ký túc xá cũng rảnh rỗi không có chuyện gì để làm, cho nên đành miễn cưỡng đi mượn cái camera cùng cái giá 3 chân để chuẩn bị làm MV, Gặp gỡ Tôn Yến Tư.

Kịch bản viết xong thì đến khâu tìm nhân vật chính, công đoạn này Hứa Tử Ngưng thích nhất.

Lúc còn học tiểu học, Hứa Tử Ngưng rất thích vị công chúa Thiên Trúc trong phim Tây Du Ký, công chúa cười một con voi to lớn đi trên đường, nhìn thấy trai đẹp ưng ý liền dùng mũi tên bắn một phát ngay đầu (chắc là bắn mũi tên mắc ngay cái nón, chứ ngay đầu thì có mà chết, chứ sống gì nổi), sau đó đưa về cung là có thể kết hôn ngay, thật là hạnh phúc.

Cho nên thời điểm khi mọi người đang thảo luận về việc chọn nam nhân vật chính như thế nào, thì cô đưa ra một lời đề nghị khiến cho người khác phải tròn mắt đồng thời há hốc miệng —— Đem camera để ngay cổng lớn của trường vì đó là nơi mà có nhiều người qua lại nhất, từ trong ống kính tìm ra trai đẹp. Cũng may, toàn bộ ký túc xá đều là nữ hảo sắc, cho nên khi đối mặt với lời đề nghị không đáng tin cậy như vậy mà các cô ấy lại cho là hay, cuối cùng ý kiến này cũng được thông qua.

Đó là một ngày đẹp trời của tháng năm, gió thổi ấm áp, ở đô thị xa hoa đầy mùi khói ô nhiễm này, rất hiếm khi thấy được bầu trời xanh trong. Hứa Tử Ngưng cùng Dương Lục Lục trốn tiết của Mã Chính Chánh, hai người đem máy camera tới trước cổng chính.

Buổi sáng tiết thứ tư liền cúp tiết, cho nên người qua lại cũng không ngừng, người đi đường ngang qua trông thấy hai cô gái cùng với một cái camera ở phía trước, có người tiến lên khoa tay múa chân, tạo tư thế (^o^) Y, có người bùm mặt né tránh, lúc mới bắt đầu bọn họ còn tưởng rằng sẽ có rất nhiều trai đẹp, ai biết cái trường Văn Khoa này dần ông lại thật xấu.

“Người đang đi tới chính là nam sinh đội trưởng đội cúp tiết của trường văn học.” Hứa Tử Ngưng đứng ở bên cạnh camera, không còn chút sức lực nào mà nói: “Bọn họ không xứng với cái trường văn học có tiếng với bề dày sắc thái này, đáng đáp cũng rất thần bí.”

Khi đó Dương Lục Lục nhận được tin tức bị thương điểm danh của thầy giáo, chính là muốn cùng Hứa Tử Ngưng khóc lóc kể lể, nhưng lại phát hiện người phụ nữ này có chút không đúng, cô ấy chột không ồn ào nữa.

Hứa Tử Ngưng trông thấy một trai đẹp, một trai đẹp chân chính.

Tiếng ồn ào xung quanh của trường cũng không còn nghe thấy gì nữa, từ đáy lòng, cô cảm thán một tiếng, mẹ kiếp.

Cậu ta mặc áo sơ mi màu trắng quần jean xanh dương, tay áo sơ mi được xếp lên nhìn rất chỉnh tề. Cô bắt lấy camera, không quên cầm theo cái chân của camera, cố chạy theo để lấy bóng dáng của trai đẹp, cho đến khi cậu ta biến mất trong đám người vừa tan học.

Cô ngơ ngác quay đầu lại nhìn Dương Lục Lục rồi nói: “Vương Lực Hoàn đẹp trai, đã tới trường chúng ta học.”

Dương Lục Lục cũng ngơ ngác nhìn cô mà nói: “Hứa Tử Ngưng, cậu chảy máu mũi kia.”

“Sao?” Hứa Tử Ngưng lấy tay lau lỗ mũi một cái, ngơ ngác phát hiện thì ra chuyện nhìn thấy trai đẹp mà chảy máu mũi thật ra không phải là truyền thuyết.

Ba chân bốn cẳng làm áu mũi ngừng chảy, Hứa Tử Ngưng rút giấy vệ sinh vào lỗ mũi, rất lo lắng trở về lấy dây sặc. Việc đời quả thật trên người, cái máy này có thể dùng tổng cộng được 40 phút, nhưng khi bóng dáng của trai đẹp vừa lọt vào ống kính liền lập tức hết pin rồi.

Dương Lục Lục an ủi cô mà nói, thấy cậu mất hồn vì một bóng dáng ở phía xa, tôi cũng cảm thấy người này nhất định là rất đẹp trai.

Về mặt đau khổ của Hứa Tử Ngưng đón nhận an ủi của Lục Lục, sau đó liền mấy ngày nữa hai người đều ngồi ở chỗ đó chờ, nhưng cũng không có thấy người này nữa.

MV chưa kịp quay được thì cuộc thi đã đến, họ từ khoa máy vi tính tìm một người có biệt danh là “Mì Kéo” để đảm nhận vai nam nhân vật chính.

Vào đoạn thời gian bọn họ đang dẫu sôi lửa bỏng đi tìm nam nhân vật chính đó, một hôm cửa phòng ký túc xá “Rằm” một tiếng bị đá văng, một người phụ nữ xông tới, đổ mặt ngược lưng nói: “Tìm Mì Kéo đến đảm nhận vai nam chính đi.” Không đợi Tử Ngư kịp phản ứng, người đó còn ngược lưng hơn lúc nãy sau đó liền bỏ chạy. Hứa Tử Ngư kinh hãi một phút, sau đó đến phòng 224 thăm cô bạn ở sát vách tâm tình đang không yên đó.

Phòng 224 của ký túc xá là một đám hủ nữ, lấy quan hệ YY Nam Nam làm thú vui, mỗi lần có người vào ký túc xá của bọn họ, tất nhiên sẽ bị bọn họ đối xử một cách rất thô lỗ. Nhưng lần này đến đây, rõ ràng mọi người đều rất yên lặng. Người bạn lúc nãy cũng ngược gương mặt xanh xao kia lên nói, bởi vì mới vừa ăn mì kéo, lòng và dạ dày của mọi người đều rất trầm trọng, tạm thời cảm thấy bất lực.

Nửa buổi Hứa Tử Ngư mới hiểu ra được, thì ra là Mì Kéo là biệt danh của một trai đẹp. Chỉ vì dáng dấp của cậu ta cao lớn anh tuấn, cả người lại rất lạnh lùng, bị bọn hủ nữ này tôn sùng gọi là Kinh Mật, niềm kiêu hãnh của giới đam mỹ. Họ phát hiện trai đẹp này ngày nào cũng đến đây ăn mì kéo, không nhận được hấp dẫn nên cũng đi theo ăn, vì vậy mấy người này ngày nào cũng đều ở quán mì kéo mà trôi qua.

Bọn họ cũng cảm thấy ngán rồi, nhưng mà trai đẹp vẫn còn ở đó ăn, cho nên cũng không dám xa rời quán mì kéo.

Rốt cuộc sau này anh chàng Mì Kéo cũng gia nhập tổ diễn kịch, khi đó cô mới phát hiện cậu ta tuyệt đối không hề kiêu ngạo hay lạnh lùng gì cả, chỉ là bị cạnh thị có chút trầm trọng, dẫn đến ánh mắt có chút lỏng lẻo, cho nên khi nhìn người khác, vẻ mặt có chút mê mang. Cả người đều rất đẹp trai, mọi thứ đều ổn, chỉ là cạnh thị + vẻ mặt mê mang cũng được hiểu nhầm là lạnh lùng.

Từ sau khi đoạn MV thứ nhất được công chiếu, trong thời gian này rạp chiếu phim của trường thường xuyên cho chiếu phim của bọn cô, dâng lên một lần sóng phong trào không nhỏ trong trường học. Nam và nữ nhân vật chính nhận được rất nhiều thư hâm mộ và cả thư tình, tình hình như vậy đồng nghĩa với việc phần hai của bộ phim đó coi như không được quay nữa. Anh chàng đẹp trai Mì Kéo với nội tâm khiêm tốn bởi vì không chịu nổi áp lực của số lượng lớn fan nữ hâm mộ kéo đến vây quanh quán mì, chỉ để đứng nhìn cậu ta ăn mì kéo, cho nên cậu ta đổi qua ăn món thịt nướng bằng khung sắt rồi. Cuối cùng đám hủ nữ không có tiền đồ của phòng ký túc xá 224 rơi lệ đầy mặt tạm biệt quán mì kéo, toàn bộ chuyển qua quán ‘Cơm Trưa Một Bữa’, vì thế bọn họ cũng đặc biệt mời Hứa Tử Ngư đi ăn một bữa, bày tỏ thành ý là sau này cô có thể hưởng thụ không hết, ra vào ký túc xá 224 an toàn và được đối xử như một vị khách đặc biệt vậy.

Nam và nữ chính đều không còn cho nên không thể tiếp tục diễn được nữa, phần MV sau thì bọn họ không còn cách nào khác là đi tìm nam nhân vật chính khác, vì vậy cô lại lôi cái camera ra tìm trai đẹp giống như lần trước.

33. Chương 33: Thích Uy. (hạ)

Nam nhân vật chính phần hai của MV chính là Trịnh Bân, cậu ta giống như ánh mặt trời vậy, sở thích nghiệp dư rất rộng. Có một hôm sau khi quay xong phần của ngày hôm đó rồi, cậu ta nói với Hứa Tử Ngư: “Chị Q, em có một chuyện muốn nhờ chị, chị đồng ý cũng được hay không cũng phải đồng ý.” Hứa Tử Ngư nghiêm nghị vươn ngón tay cái ra, cái tên nhóc này không chỉ có đẹp trai, mà nói chuyện cũng rất cẩn thận.

Thì ra là bọn Trịnh Bân có đến Anime Club của thầy Lý và có ghi danh tham gia cuộc so tài do công ty nước ngọt tài trợ, chủ đề ghi danh là “Final Fantasy X -Ảo Tưởng Cuối Cùng”. Thành viên của bọn họ trước khi trình báo hội nghị có thương lượng qua một chút, nhất trí cho rằng thành viên trong nhóm của mình đã rất phù hợp với nội dung ‘đẹp trai cùng lạnh lùng’, nếu như đi so tài thì giải nhất sẽ về tay. Nhưng đến khi phân phối nhân vật thì mới phát hiện, nhân vật của Final Fantasy X đều là của phiên bản Q, nhưng nhóm của bọn họ lại rất ít nữ, cũng đều đã tham gia tuyển lãnh diễn, thậm chí ngay cả tìm một người phụ

nữ thích hợp để làm giả cũng tìm không ra. Lúc này Trịnh Bân nói, cậu biết một người vô cùng thích hợp, đó là người đã mời cậu đóng MV chính là Hứa Tử Ngưng, vóc người của cô ấy không cần ăn mặc cũng đã giống nữ chính bốn năm phần rồi.

Mới bắt đầu bước vào nghề làm đạo diễn, Hứa Tử Ngưng cho là ngày nào mình cũng chỉ đạo cho người khác, có lẽ kỹ năng diễn của mình cũng không tệ đi, hướng chỉ trai đẹp muốn nhờ vả mình làm sao lại cự tuyệt đây? Cho nên không nói hai lời liền đồng ý. Ai biết thời điểm vừa đến nơi tập luyện đã gặp phải bi kịch rồi, không phải gương mặt quá cứng thì là động tác không được tự nhiên, quả thật đem mặt mũi cùng phong thái của một đạo diễn như cô vứt sạch sẽ. Đáng tiếc là bọn họ cũng không còn người nào khác để chọn, Hứa Tử Ngưng cũng đành phải nhắm mắt đồng ý cố gắng mà luyện tập.

Nội dung diễn xuất rất đơn giản, công chúa nhìn thấy người mình yêu mến, đi xuyên qua đám người để tìm anh ta, nửa đường làm rơi sợi dây chuyền kim cương, cô ấy cũng không có nhặt lên, sau đó lại lấy trang sức ở trên đầu ném đi, cho đến lúc ôm lấy anh ta là kết thúc — Công chúa rất đòi trụy cũng rất bạo lực. Mà Hứa Tử Ngưng đang tập diễn đoạn đòi trụy và bạo lực này, mở màn là dây chuyền rơi xuống, kết thúc là cảnh ôm hoàng tử.

Rốt cuộc Hứa Tử Ngưng cũng cảm giác mình diễn có phần giống như trong truyện rồi, lúc chạy cũng không bị vấp té hay bị trật chân như những lần trước nữa, cũng đến lúc phải tranh tài rồi. Anime Club là do một học sinh tổ chức, cũng không có nhiều tiền, thợ trang điểm hay trang phục đều là do nội bộ tự làm. Mặc cái quần short màu trắng vào, mấy người trong Anime Club cầm mấy tấm vải lụa trắng giúp cô cột bên trái rồi quần bên phải, không nghĩ tới kết quả đáng vẽ của cô lại giống y nhân vật trong phim hoạt hình vậy, hóa trang xong Hứa Tử Ngưng cũng không còn nhận ra bản thân mình nữa rồi, chỉ là cô cảm thấy, người phụ nữ trong gương này thật sự rất đẹp.

Vui vẻ không được bao lâu, Trịnh Bân vác một thanh đại đao đòi chém vào một Final Fantasy X 7 tóc vàng bù xù đang bỏ chạy, nam nhân vật chính mang theo vẻ mặt đau khổ của người bị trật chân, tạm thời không biết nên tìm người nào thay vào. Mà người của bên kia thì đang hồi thúc.

Phải tìm một nam chính không có trải qua luyện tập mà trực tiếp diễn luôn, chuyện này khiến cho Hứa Tử Ngưng cảm thấy áp lực rất lớn, người thay thế thì chậm chạp còn chưa đến, cô chỉ một mình một người chạy qua một góc luyện lại thêm một lần nữa, cho đến lúc bất đắc dĩ bị Trịnh Bân kéo đến sân khấu, nói nhỏ với cô nam nhân vật chính sắp đến rồi. Nhạc dạo của Final Fantasy X 9 vang lên, tim của cô đập loạn xạ, vừa oán thăm hôm nay thật xui xẻo, vừa cầu nguyện lần này ngàn vạn lần không được để mình trật chân mà ngã.

Chùm đèn tập trung chiếu vào bên phải sân khấu, cô lơ đãng giương mắt nhìn sang. Thời gian giống như thủy phù, đang đùa giỡn với cô vậy. Người mà cô tìm kiếm thật lâu, cứ như vậy mà đứng ở dưới ánh đèn, đang nhìn chằm chằm về phía cô.

“Chị Q, chạy đi!”

Hứa Tử Ngưng nghe giọng nói này tinh thần thoáng phục hồi lại, cô nghĩ rốt cuộc trong một giây này cô đã tìm được cảm giác của nữ chủ nhân rồi.

Dây chuyền trên cổ rơi xuống, cô xoay người liếc mắt nhìn, ngay sau đó nghĩa vô phản cố lại quay đầu — Mắt cả toàn thể giới cũng không thành vấn đề, bởi vì có anh ở nơi đó. Cô ném vòng hoa trên đầu xuống, cô nhắc lần vấy lên giống như chạy vậy. Ánh đèn tập trung ở trên người đàn ông đẹp trai bề ngoài lại rất dịu dàng, thời điểm thấy cô dưới ánh đèn mà chạy đến, mắt của anh ta hơi híp một cái, trong ánh mắt đó mang theo một nụ cười, ngay sau đó anh ta giang hai tay ra. Cô cười rồi chạy tới bên anh ta, trong hốc mắt còn rưng rưng nước mắt.

Ánh sáng hai bên theo bước chạy của hai người hội tụ lại một chỗ, cô nhào vào trong ngực của anh ta, anh ta thuận thể vòng tay ôm cô, sau đó chậm rãi xiết chặt. Tay của cô đâm nhẹ vào ngực của anh ta, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thật sâu hai mắt của anh ta, nước mắt lại muốn rơi xuống, khiến tim của anh ta không tự chủ mà đập nhanh một nhịp. Anh ta đem cô ôm vào trong lòng của mình, khẽ vuốt ve mái tóc của cô, giống như đang vuốt ve một món đồ rất quý báu của mình vậy.

Toàn trường một mảnh yên lặng, âm nhạc chậm rãi kết thúc.

Thời điểm tắt hết đèn, nam và nữ chính vì quá nhập vai hiển nhiên có chút không kịp phản ứng, lúc đèn của toàn trường phát sáng lại, hai người vẫn còn đứng đó mà ôm nhau. Dưới sân khấu vang lên một tràng pháo tay rất lớn, có người còn huýt gió, các bạn nữ thì thét chói tai từng hồi, cùng nhau hô to: “Hôn một cái, hôn một cái.”

Hứa Tử Ngư cảm thấy khi đó đầu óc của mình chắc là có vấn đề rồi, cho nên mới có thể tại nơi đông người như vậy mà nhón chân lên hôn má của anh ta một cái. Đến khi có phản ứng thì mọi chuyện đã rồi, toàn trường nhốn nháo muốn đập cả nôi, cô thì che mặt chạy vào phía sau sân khấu, sau đó nam chính liền đuổi theo.

“Hôn tôi rồi muốn bỏ chạy sao?” Anh ta kéo tay của Hứa Tử Ngư, rất nghiêm túc hỏi.

“Sao?” Mặt của Hứa Tử Ngư đỏ giống như trái cà chua vậy, dưới ánh đèn ngơ ngác nhìn anh ta, trong lòng oán thầm đáng người đẹp trai như vậy là được rồi, sao giọng nói lại còn dễ nghe như vậy chứ.

“Cô xem phải bồi thường tôi như thế nào đây?” Người đó ranh mãnh khoanh tay nhìn cô.

“Nếu không, thì tôi mời cậu ăn hai bữa đùi gà nhé.”

Người con trai đứng đối diện cười ha ha, bây giờ mặt Hứa Tử Ngư còn đỏ hơn lúc nãy nữa.

Sau này cô mới biết, Thích Uy chính là hot boy thứ thiệt ở trong trường, cô tự xưng mình là Kinh Mậu, nữ nhà văn trẻ tuổi, vậy mà ngay cả hot boy là ai cũng không biết; cô không biết còn chưa tính, thế nhưng toàn bộ tức xá cũng không biết. Khi đó cô mới thật sâu hiểu rõ, từ miệng nói mình là lưu manh trên căn bản cũng chưa chắc là lưu manh, lưu manh chân chính cũng đều là yên lặng mà hành động thôi, nào có thời gian gì mà đi khoe khoang chứ.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Hứa Tử Ngư cũng không hiểu nổi, làm sao cô lại có thể hồ đồ trở thành bạn gái của Thích Uy được chứ. Trong trường đại học tỷ lệ nam nữ 3:7, một người con trai còn đẹp trai hơn cả hot boy Vương Lực Hoàn thì là một vật quý báu đến cỡ nào, mà sao vật quý báu đó lại thuộc về Hứa Tử Ngư đây, như vậy còn có thiên lý hay không! Bản thân xét thấy chuyện này chẳng hợp tình hợp lý gì cả, tất cả mọi người rồi rít suy đoán trong đó nhất định là có nội tình gì đó, trong lúc nhất thời lời đồn thổi nổi lên từ bốn phía cùng những lời suy đoán lung tung. Ở bên trong lời đồn, một phiên truyền thuyết được hiểu rộng khắp: Thật ra Hứa Tử Ngư mượn có làm đạo diễn MV, ngầm đem anh Thích cực đẹp trai đi giấu giếm.

Ngược lại Hứa Tử Ngư nghĩ anh ta mới chính là người giấu giếm đó, Thích Uy thật sự là quá thân sĩ đi. Lẽ ra thanh niên nam nữ tìm hiểu nhau, nắm tay hôn nhau là một chuyện rất bình thường, mỗi tối Hứa Tử Ngư trở về tức xá đều thấy hình ảnh như thế này xuất hiện ở trước cổng. Sau khi cô trở thành bạn gái của Thích Uy, không biết bao nhiêu lần hai người dưới cảnh trăng thanh gió mát, cũng giống như bao cặp tình nhân khác ngồi tâm tình trước cổng ký tức xá, rất ngọt ngào cũng rất lãng mạn. Nhưng hiển nhiên Thích Uy lại không nghĩ như vậy, nhiều lắm thì anh ta chỉ là xoa xoa tóc hoặc là chỉ chỉ cái mũi của cô. Khá lắm thì hôn nhẹ cô một cái.

Thậm chí cô cũng từng dùng phương pháp quyến rũ qua, nhưng lý trí của Thích Uy luôn là tức thời, nhẹ nhàng ôm lấy cô mà nói: “Em còn nhỏ, chờ thêm một thời gian nữa đi.” Nhỏ cái gì mà nhỏ chứ, bà đây đã đủ tuổi từ lâu rồi nha!

Hứa Tử Ngư thích nhất là luyện tập Pi—ano tại đoàn nghệ thuật Pi—ano, từ khi có Thích Uy, anh ta luôn ở sau lưng cô, nắm lấy tay của cô dạy cho cô cách đánh đàn. Cho dù là tiếp xúc đơn giản như vậy, nhưng khi đó đã có thể khiến cho cô thần hồn điên đảo, tình yêu càng cuồng nhiệt hơn.

Hai người yêu lâu như vậy, cũng chưa từng cãi nhau lần nào. Thích Uy rất hoàn mỹ không chê vào đâu được, đẹp trai, dịu dàng, thiện lương, cẩn thận, nhưng cũng không dung túng. Cô cảm thấy cuộc đời của cô chưa bao trải qua hạnh phúc giống như khi đó vậy, vì trước đó cô chưa từng được che chở qua.

Hứa Tử Ngư không trách Thích Uy vào lúc cô yêu anh ta nhất, vào thời điểm khó tự kiềm chế nhất mà anh ta cứ như vậy mà rời bỏ cô. Cô không trách anh ta ở nơi rất đông người, trước mặt nhiều người như vậy, anh ta dùng tay gỡ bàn tay của cô đang nắm lấy tay áo sơ mi ra, nói với cô: “Hứa Tử Ngư, sao cô không nghĩ lại, cô là ai chứ” Thậm chí cô cũng không trách anh ta ở bờ bên kia đại dương gọi điện thoại cho cô

chỉ lạnh lùng nói với cô: “Mong em đừng hy vọng sẽ có cơ hội dây dưa với tôi, bây giờ tôi rất hạnh phúc.” Cô không trách anh ta đã làm những việc này, chẳng qua là bởi vì không thương mà thôi.

Cô chỉ trách anh ta, tại sao lúc còn yêu nhau anh ta lại đối xử với cô tốt như vậy. Từ nhỏ cô rất ít khi được che chở, dãi nắng dầm mưa, dần dần lớn lên giống một thân cây; thế nhưng từ khi gặp anh ta, anh ta hết lòng che chở cho cô, để cho cô cảm thấy mình cũng được giống như bao cô gái khác vậy, cuối cùng đóa hoa lớn dần trong lồng ngực mềm mại của anh ta.

Nhưng anh ta đột nhiên rời đi để cho cô thất kinh, cho đi một tình yêu chân thành và nguyên vẹn, nhưng khi nhận lại thì chỉ có vụn vỡ, tan tành cùng bầm dập đất cặn. Cô thận trọng đem từng mảnh vụn mà gom lại rồi chắp vá vào với nhau, toàn bộ thời gian cô đã dùng là sáu năm. (diepdiep: xúc động, chị Ngư đang hồi tưởng về mối tình đầu của chính mình, thấy thương chị Ngư ghê.)

“Hai. . . .” Hứa Tử Ngư nhẹ nhàng thở dài, giờ phút này cô thật sự cảm thấy mình đã già rồi, trong lòng chỉ toàn là mệt mỏi. Trước mặt chạy tới một cô bé nhỏ, tay cầm một cái bong bóng, bàn tay nhỏ bé mềm mại và trắng nõn vỗ vỗ tay của cô mà an ủi: “Dì ơi, đừng khóc, cháu tặng bong bóng cho dì nhé.”

Hứa Tử Ngư đưa tay lên lau mặt, trên mặt chỉ toàn là nước mắt. Cô nhận lấy cái bong bóng màu hồng đỏ, cười và nói lời cảm ơn với cô bé. Cô bé vui vẻ chạy về bên cạnh mẹ của mình, Hứa Tử Ngư cũng theo bản năng mà sờ bụng của mình, ở nơi này của cô có một mầm sống, nó chính là máu mủ ruột thịt của cô, sẽ không bao giờ vứt bỏ cô cũng sẽ không bao giờ rời bỏ cô, điều này khiến cho cô cảm thấy thật ấm áp.

Bắt đầu từ giờ phút này trở đi, Hứa Tử Ngư yên tâm cùng cam kết, mầm sống này cô sẽ giữ lại.

34. Chương 34: Con Của Chúng Ta. Không Còn Nữa?

Tống Lương Thần lo lắng lái chiếc Mercedes chạy tới bệnh viện thành phố, Thích Lôi vừa gọi điện thoại nói với anh, Hứa Tử Ngư vậy mà vì một người đàn ông đến bệnh viện phá thai. Trong giây phút đó, anh cảm thấy đầu óc trống rỗng, trong lòng giống như bị dao cắt vậy, không muốn màng đến cái gì nữa, chỉ muốn lập tức chạy đi tìm cô. Cảnh vật hai bên lùi về phía sau thật nhanh, trong đầu anh bây giờ hiện lên toàn bộ là hình ảnh của Hứa Tử Ngư cùng với anh ở chung một chỗ trong thời gian qua. Anh thật là một tên ngốc, phản ứng đã rõ ràng như vậy, thế mà anh cũng không có nhận ra! Anh biết cô thiệt thòi, nhưng anh vẫn muốn đem mọi chuyện sắp xếp cho thật ổn thỏa rồi mới nói cho cô biết, ai ngờ, sự việc lại rắc rối đến mức khó có thể dọn dẹp như vậy.

Lập tức tới bệnh viện, thời điểm anh lái xe vào con đường phụ rồi dừng xe lại, anh trông thấy Hứa Tử Ngư đang ngồi ở trên băng ghế chờ. Trời thì đang đổ nắng rất to, vậy mà cô lại lặng im ngồi dưới nắng mặt trời, cô một tay vuốt bụng còn tay kia đang cầm một cái bong bóng, mắt nhìn về phía trước không có mục tiêu. Anh cảm thấy mắt có chút cay, tay run rẩy mở cửa xe, sải bước đi về phía cô.

“Tiểu Ngư.” Anh ngồi xổm xuống đối mặt nhìn cô, sau đó nhẹ giọng gọi, tay anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé của cô, đem thần trí của cô từ trong bi thương trở lại hiện thực.

“Lớp trưởng, sao cậu lại tới đây?” Hứa Tử Ngư bị người đàn ông trước mắt làm cho sợ hết hồn, sao hai mắt của anh lại đỏ như vậy, chẳng lẽ trong nhà anh có người nhập viện sao?

“Tiểu Ngư, thật xin lỗi.”

“Ai, cậu đừng ngồi xổm như vậy, người ta nhìn thấy thì kỳ lắm đó, cậu đứng dậy trước rồi hẵng nói.” Hứa Tử Ngư lúng túng nhìn hai bên, trai đẹp đang ngồi bên cạnh cô nói chuyện, còn là ở nơi công cộng, như vậy sẽ khiến cô cảm thấy rất áp lực đó.

“Chỗ này nắng quá, cậu vừa mới. Ngồi ở đây đối với cậu không tốt đâu, mình dẫn cậu về nhà trước.” Tống Lương Thần nói xong liền bế lấy cô, bế cô đến chỗ đậu xe.

“Ah, cậu làm sao vậy, mau thả tôi xuống đi!” Hứa Tử Ngư giùng giàng đòi xuống, người đi đường cũng tò mò nhìn hai người, hiện tại gương mặt đẹp trai của Tống Lương Thần chứa đầy bi thương, cho nên cô cũng không dám nổi giận, chỉ có thể an tĩnh, ngoan ngoãn để cho anh bế vào trong xe.

Tống Lương Thần ở bên kia lên xe, nhẹ nhàng giúp cô thắt dây an toàn, khi bàn tay lướt qua bụng của cô, một trận lo lắng khó chịu. Đây là chỗ của người con gái tốt bụng mang thai con của anh, cũng bởi vì anh mà phải phá thai — Anh thật đúng là một tên khốn kiếp.

“Lớp trưởng, cậu sao vậy?” Hứa Tử Ngư chưa từng nhìn thấy qua anh có biểu tình như vậy, còn tưởng rằng người thân của anh đang xảy ra chuyện nghiêm trọng, trong lúc nhất thời không biết an ủi anh như thế nào: “Chuyện này, có phải là cậu có người nhà nhập viện phải không? Cậu đừng lo lắng. Ah!” Thế nhưng Tống Lương Thần lại từ ghế lái vươn người qua, ôm chầm lấy cô.

“Không sao, không sao.” Trong lòng cô cảm thấy rất quái dị, nhẹ nhàng vỗ bờ vai của anh, cô vụng về an ủi.

“Tiểu Ngư, con của chúng ta. Không còn nữa sao?” Giọng nói của anh có chút khàn, nói ra câu này, toàn thân của Hứa Tử Ngư vì thế mà nhẹ nhàng chấn động. Chẳng lẽ anh biết cô mang thai, còn tưởng rằng — Không chừng là do bà tám Thích Lôi nói rồi.

Bả vai như bị ướt, trái tim của cô cũng bị những giọt nước mắt của anh mà đập nhanh hơn: “Cậu biết rồi?”

“Ừh.” Anh gạt đầu một cái, ôm lấy cô chặt hơn: “Thật xin lỗi, mình thật sự không có nghĩ đến”

“Không còn vương bận nữa, chẳng phải sẽ rất tốt sao?” Hứa Tử Ngư không biết trong lòng mình đang nghĩ gì, nói ra hai câu lập lờ này.

“Lúc tiến hành phẫu thuật, có phải rất đau không?” Quả đấm của Tống Lương Thần đã nắm đến trắng bệch, Hứa Tử Ngư cảm thấy có chút hối hận khi nói ra lời đó, nghe anh quan tâm cô như vậy càng cảm thấy chính mình quá tiểu nhân rồi. Cô thở dài một cái: “Mình chọc cậu thôi, bảo bảo vẫn còn ở chỗ này.” Hứa Tử Ngư đưa tay chỉ vào bụng, nếu cô đã quyết tâm và ra quyết định giữ lại rồi, thì phải nói cho anh biết.

“Sao?” Tống Lương Thần đỡ bả vai của cô ngừng đầu lên hỏi: “Cậu nói cái gì?”

“Mình nói, đứa bé rất tốt, vẫn còn ở chỗ này.” Tống Lương Thần nghe xong những lời này liền ngậy ngấn cả người, không thể tin nhìn Hứa Tử Ngư, lại nhìn cái bụng của cô.

Người con gái trước mắt vẫn còn chưa biết sống chết liền nói tiếp: “Cậu yên tâm đi, mình đã quyết định sinh con ra, cậu thân là ba của nó, sau này có thể đến thăm nó một chút.” Lời còn chưa nói hết, Tống Lương Thần liền đem miệng của cô chặn lại, đương nhiên là dùng miệng nha.

“Ừm. (Thở gấp) Không buông Tức giận.” Hứa Tử Ngư vỗ vỗ vai của anh, Tống Lương Thần thấy vậy liền buông lỏng miệng, cô thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, tức giận liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt của anh bình thường không có chút gợn sóng nào nhưng giờ phút này lại đang sôi trào giống như bộ dạng đa tình vậy, mắt anh giống như một thổi nam châm thu hút lấy ánh mắt của cô.

Thời điểm kịp phản ứng, Tống Lương Thần một lần nữa lại hôn cô, anh thận trọng khê hôn môi của cô, giống như hôn một món gì đó rất dễ vỡ. Anh lấy tay che mắt của cô lại, Hứa Tử Ngư cảm thấy có một dòng nước ấm áp nhỏ xuống mặt của mình, sau đó trượt xuống chảy vào trong miệng cô, mùi vị đặc biệt mặn.

Qua giữa trưa, ánh nắng xuyên qua tấm kính thủy tinh mà chiếu vào cửa xe, khiến cho hai người ngồi trong xe cảm thấy ấm áp hơn.

Trên thế giới có một số người, cho dù bọn họ có ở chung một chỗ cũng không thể nào cảm thấy hài hòa và tự nhiên được. Tống Lương Thần cùng Hứa Tử Ngư chính là một ví dụ điển hình.

Hứa Tử Ngư muốn đến công ty ngay lập tức, Tống Lương Thần biết hôm qua cô bị ngứa xỉu phải nằm viện, cho nên anh rất muốn thuyết phục cô nên tiếp tục nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.

“Bệnh viện cũng đã nói không sao rồi mà, thật sự mình không cảm thấy khó chịu chút nào cả.” Hứa Tử Ngư cầm túi xách trong tay, làm bộ muốn xuống xe, nhưng bất luận như thế nào cũng không mở được cửa xe ra.

“Bây giờ không phải là thời kỳ đặc biệt của cậu sao?” Tống Lương Thần ngăn cô lại, để cho cô an an ổn ổn ngồi vào chỗ ngồi, còn dặn dò: “Cũng sắp làm mẹ rồi, sao vẫn còn giống như trẻ con vậy.”

“Sức khỏe của mình thì tự mình biết, bảo đảm không xảy ra chuyện gì đâu.” Người bên cạnh khấn trương, cô cũng đều nhìn ra được, nhưng thật sự là mình không có việc gì nha!

Tổng Lương Thần thở dài một cái, cũng biết chuyện mà cô đã hạ quyết tâm thì không có ai có thể xoay chuyển được, anh suy nghĩ rồi nói: “Vậy chúng ta sẽ đến công ty, nhưng cậu phải chú ý, làm gì cũng không được gấp gáp, không được tức giận, cũng không nên làm việc quá mệt mỏi.” Hứa Tử Ngưng gật đầu một cái, ngoan ngoãn ngồi im, thầm nghĩ những ngày tiếp theo chắc chắn không tránh khỏi những lời cầu nhàu này.

Quay đầu xe, lúc lái xe về không giống như lúc lái xe đến. Khi trở về anh chú ý duy trì tốc độ thật chậm hết mức có thể, Hứa Tử Ngưng cảm thấy mình đang được ốc sên chở vậy.

Tổng Lương Thần hỏi cô có muốn ăn cơm hay không, cô nói sắp đến giờ làm việc rồi, sợ không đủ thời gian nữa. Tổng Lương Thần gật đầu một cái, bấm số điện thoại.

“Dạ, tổng giám đốc Tổng.” Giọng của một người phụ nữ truyền đến.

“Ri—ta, cô giúp tôi chuẩn bị một phần thức ăn dành cho phụ nữ có thai, tốt nhất là đem tới trong vòng 30 phút, càng nhanh càng tốt. Chờ chút.”

Anh đưa điện thoại ra xa, sau đó hỏi Hứa Tử Ngưng: “Có kiêng ăn món nào không?” Hứa Tử Ngưng chưa kịp phản ứng khi anh đặt cơm ỳnh, cô vội vàng nói không có.

Tổng Lương Thần nói: “Không có kiêng món nào cả, được rồi cứ như vậy đi.”

Sau khi cúp điện thoại, anh cũng không nói gì, nhưng Hứa Tử Ngưng ngồi ở bên cạnh anh cũng thấy rõ, tay của anh đang cầm tay lái có chút hơi run. Đột nhiên nghe được một tin tức như thế, Hứa Tử Ngưng nhất định cũng sẽ bối rối giống như anh thôi, cho nên cô ngoan ngoãn ngồi im cũng không dám nói gì nữa.

Xe hơi dừng lại ở bãi đậu xe dưới tầng ngầm của tòa cao ốc mà Hứa Tử Ngưng đang làm việc, Tổng Lương Thần mở cửa xe, hận không thể đỡ cô đi lên. Hứa Tử Ngưng bất đắc dĩ nhìn lên trên lầu, cô nhu nhược đến nỗi không thể tự đi được sao?

“Lớp trưởng, cậu không cần tiễn, tôi đi trước. Nếu để đồng nghiệp trông thấy thì không tốt lắm đâu.” Hứa Tử Ngưng khổ sở đứng ở cửa thang máy, Tổng Lương Thần gật đầu một cái nói: “Nói cũng đúng, vậy cậu lên trước đi, phải cẩn thận đó.”

Hứa Tử Ngưng gật đầu, thang máy ở trước mặt hai người đóng lại, Hứa Tử Ngưng nhìn Tổng Lương Thần, cuộc sống của mình bởi vì anh mà phải thay đổi, bây giờ cô còn dám ra cái quyết định này, cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, cuộc đời của hai người bọn họ vốn dĩ là hai đường thẳng song song, nhưng hiện tại bởi vì đủ mọi loại chuyện mà phải quấn lại với nhau thật chặt.

Hứa Tử Ngưng ở trong thang máy sửa sang lại y phục, hít một hơi thật sâu. Mặc kệ nói thế nào, công việc nhất định phải cố gắng mà làm, bây giờ mẹ Hứa phải đi kiểm tiền nuôi gia đình rồi.

35. Chương 35: Còn Kinh Sợ Hơn Cả Kinh Sợ.

Hứa Tử Ngưng đi đến vị trí của cô, mới vừa mở máy vi tính ra, Tiểu Bạch sát vách liền lần tới tám chuyện, thì thầm nói:

“Chị Tử Ngưng, có một tin tức rất đáng sợ.”

“Tin tức của cô cái nào mà không kinh dị chứ?”

“Ah, tin tức này rất đáng sợ đó, so với chuyện địa cầu quay nhanh còn đáng ngạc nhiên hơn —— Ông chủ của công ty chúng ta đã đổi rồi.”

“Nhanh như vậy sao?” Hứa Tử Ngưng ngừng tay, kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch.

“Mình đi đây, cái này cũng chưa phải là chuyện đáng ngạc nhiên đâu chị Tử Ngư, sáng nay ông chủ mới có đến công ty đó!”

“Sao? Nhanh như vậy àh?”

“Từ nay về sau, các ban các ngành sẽ được điều động tham gia hội nghị thường kỳ của công ty, và ban biên tập của chúng ta bị chọn trúng trước tiên.”

“Không phải chứ?” Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng ý thức được điểm mấu chốt: “Ban biên tập của chúng ta sẽ không chỉ có một mình tớ xin nghỉ phép thôi chứ?”

Tiểu Bạch nhe răng toét miệng gật đầu một cái, rất vô tư mà nói: “Quả thật là chỉ có một mình chị là không đi làm thôi.”

“Còn có ——”

“Chị Tiểu Bạch, mình xin cậu đừng có hành hạ tớ nữa, có cái gì thì mau nói ra hết đi! Để mình chuẩn bị tinh thần nghe hết một lần luôn.”

“Còn có chính là.” Mặt của Tiểu Bạch lập tức vui vẻ hơn hớn hử mà nói: “Ông chủ mới rất đẹp trai nha! Đó chính là phiên bản của Chung Hán Lương đó!” Cô ấy bưng mặt ra vẻ bộ dáng si tình, hoàn toàn quên mất trước kia đã từng sùng bái ông chủ trước như thế nào rồi. Nhưng nói đến người giống Chung Hán Lương, thì Hứa Tử Ngư có quen một người Nhưng người đó đẹp trai hơn một chút, dĩ nhiên đây cũng không phải là trọng điểm.

“Công ty còn thay đổi cái gì nữa không? Tả Trung Đường và tổng giám đốc Lăng thì sao?”

“Bọn họ bây giờ vẫn bình thường, chưa có nghe nói gì cả, thật ra thì tất cả mọi người đều rất bất an, sợ ông chủ mới sẽ cho thôi việc mà thay vào là nhân viên thân tín đó.” Cô ấy vỗ vỗ cái trán mà nói: “Ah, mình nhớ ra rồi.”

“Cái gì thế?” Trái tim của Hứa Tử Ngư cứ như vậy mà bất an, mới có nửa ngày không có đi làm, sao công ty lại xảy ra nhiều tình huống như vậy chứ.

“Chính là lúc mình gọi điện thoại cho cậu đó, công ty loạn lên thành cái chợ, cậu đoán xem vì sao?”

“Vây. Tại sao?”

“Chủ tịch mới đến phòng họp kêu Tả Trung Đường đích thân điểm danh, nhưng vừa mới điểm danh xong thì nhận được điện thoại, nhận điện thoại xong liền cầm ví tiền mà đi, lúc rời khỏi phòng họp không nói lời nào mà còn chau mày nữa Cậu không nhìn thấy đó thôi, khi đó cả phòng họp đều náo loạn như một cái chợ, tất cả mọi người không biết là nên giải tán hay là không. Trưa nay tớ tới phòng của Tả Trung Đường, trông thấy cô ấy đang vò đầu bứt tóc, sắp đem tóc của chính mình bứt gần hết rồi đó, cô ấy nói là lo lắng ngành của chúng ta đặc tội với ông chủ mới.” Tiểu Bạch ngừng lại một chút rồi nói: “Tiểu Ngư ơi, hai hôm nay cậu nhất định phải biểu hiện cho thật tốt một chút, dù sao chỉ có một mình cậu là không có mặt thôi đấy.”

Trong lòng Hứa Tử Ngư cũng đang rất loạn, nếu như lúc này cô bị ông chủ cho thôi việc, trong thời gian ngắn không tìm được việc làm mới, thì cô và đứa con Quả thực là quá đáng sợ. Đang miên mang suy nghĩ, điện thoại bàn liền vang lên.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Hứa Tử Ngư tiểu thư, mời cô đến lầu 12 một chuyến.” Hứa Tử Ngư trả lời một tiếng: “Được.” Sau đó nhìn Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, điều đáng sợ nhất đã đến.”

Là một nhân viên trong trang web có 500 thành viên, Hứa Tử Ngư chưa bao giờ lên lầu 12. Chính xác mà nói, mấy tầng chính giữa trở lên không có được bao nhiêu người lên được nơi đó, bởi vì tầng cao nhất đó chính là phòng làm việc của ông chủ.

Nhân viên nữ mang thai cũng là chuyện kiêng kỵ ở công ty, huống chi sáng hôm nay cô lại không có đi làm, nếu rủi ro chạm mặt với ông chủ mới, mặc kệ như thế nào, lần này lên trên đó thật nguy hiểm. Cô đi vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, tranh thủ chút thời gian mà suy tính một chút, cô cũng nghĩ đến tình huống xấu nhất, thậm chí còn suy nghĩ đến chuyện cô bị sa thải thì làm cách nào để nhanh chóng

tìm được công việc mới. Cô nghĩ đi cũng chết mà không đi cũng chết, nếu tổng giám đốc mới muốn lấy cô ra để giết gà dọa khỉ thì là điều sai lầm rồi, cùng lắm thì Nhất Phách Lương Tấn, cô xin từ chức trước vậy. A a, nhưng cô lại tiếc tiền bồi thường hợp đồng* nha, làm sao đây.

(Tiền bồi thường hợp đồng*: Nếu công ty xa thải nhân viên, mà chưa hết hạn hợp đồng thì công ty đó sẽ phải bồi thường hợp đồng. Số tiền bồi thường thì tùy từng công ty.)

Hứa Tử Ngư mang theo rồi rầm ra khỏi thang máy, theo bảng chỉ dẫn mà đến trước cửa phòng của tổng giám đốc. Cửa kiếng đang đóng, cô nhấn một cái nút, chỉ một lát sau có một người phụ nữ đến mở cửa.

Là người quen. Nếu như cô nhớ không lầm, người phụ nữ xinh đẹp mà lạnh lùng đứng trước mặt này lúc trước đã từng giúp cô mua một bộ quần áo.

Người đẹp mời cô vào phòng tổng giám đốc, trong lòng có một ý nghĩ chợt hiện ra, làm sao cũng không thể đè nén xuống được, cô gõ cửa, một tiếng “Mời vào” khiến cái cảm của cô muốn rớt xuống đất. Không thể nào!

Đi vào căn phòng rộng rãi, người đàn ông bước nhanh đến bên cô, mới có mười mấy phút không gặp cô, anh không yên tâm quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải rồi nói: “Cơm đã mua rồi, mau tới đây ăn đi.”

Giống như hài kịch biến thành thực tế vậy, Hứa Tử Ngư có chút mơ hồ rốt cuộc cũng thanh tỉnh lại mà hỏi: “Tổng Lương Thần, sao ông chủ mới lại là cậu vậy?”

“Trùng hợp thôi.” Anh mở cửa phòng nghỉ của tổng giám đốc ra, bên trong là một căn phòng để nghỉ ngơi có đầy đủ tiện nghi, ghế sa-lon, TV màn hình tinh thể lỏng, tủ lạnh, giường. Phải công nhận, tổng giám đốc trước trong công việc thật siêng năng và chăm chỉ, một tháng lại ở lại đây tăng ca cũng rất nhiều ngày. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là như vậy.

(diepdiep: Anh này xạo quá, muốn ở gần chị Ngư nên mua luôn cả công ty người ta, mà còn nói trùng hợp nữa chứ.)

Túi thức ăn được mở ra, món ăn được bày ra hơn cả nửa cái bàn trà, Hứa Tử Ngư im lặng ngồi trên ghế sa-lon, trong lòng rối như tơ vò, không biết làm sao tiêu hóa được hết những tin tức còn kinh hãi hơn cả kinh hãi này.

“Mau ăn cơm đi, để chút nữa thức ăn sẽ nguội đó.” Tổng Lương Thần ngồi đối diện với cô, lấy một đôi đũa ra đưa cho cô: “Bây giờ cậu là một người ăn cơm của hai người đó.” Hứa Tử Ngư gạt đầu, buổi trưa không ăn cơm thì bảo bảo sẽ đói bụng, trong lòng cô thầm cảm ơn sự chăm sóc của Tổng Lương Thần, cô bưng chén lên bắt đầu ăn.

“Cậu cứ ăn nhé, mình còn chút việc, có chuyện gì cứ gọi mình.” Lúc Tổng Lương Thần rời khỏi phòng đóng kỹ cửa lại, thần kinh đang căng thẳng của Hứa Tử Ngư lập tức được nới lỏng, bữa ăn này dinh dưỡng thật phong phú, nhưng hương vị lại có chút nhạt, mỗi món cô ăn một chút, sau đó để đôi đũa xuống, cô dựa người vào ghế sa-lon.

Tình hình càng lúc càng rắc rối, kế tiếp nên làm gì đây?

36. Chương 36: Nam Nhi Có Lệ Không Dễ Rơi . . .

Rất nhiều năm về sau, người đàn ông lớn thường nghiêm mặt giáo dục con trai của mình cái quan điểm “Nam nhi có lệ không dễ rơi” này thì phía phụ nữ lập tức phản bác “Cuộc sống nên khóc sẽ khóc, nên cười thì cười, tại sao lại phải khổ sở đè nén như vậy?”

“Nam tử hán đồ máu không đồ lệ.” Người đàn ông lớn vuốt đầu của đứa trẻ nói: “Bởi vì sau này con sẽ phải bảo vệ một người.”

Người phụ nữ đang đọc tiểu thuyết ngẩng mặt lên nhìn anh ta một cái, hình như rất không đồng ý nói: “Mọi người cùng bảo vệ nhau mới đúng nha, còn nữa, lần đó chẳng phải anh cũng đã khóc đó sao?”

“Hứa Tử Ngư!” Người đàn ông ngẩng đầu lên, đôi mắt rất đẹp nhẹ nhàng nhìn cô.

“Khóc thật mà!” Người phụ nữ này tiếp tục không biết sống chết mà nói.

“Trước tiên em nên suy nghĩ kỹ lại một chút nữa xem, ba có chút chuyện muốn nói với mẹ của con.” Người đàn ông đứng dậy, đoạt lấy cuốn tiểu thuyết trong tay của ai đó ném lên bàn trà, sau đó ôm lấy bả vai của cô, cô gọi to: “Em nhớ ra rồi, quả thật là không có, thật sự là không có.” Hai người đi ra khỏi phòng.

“Cứu tôi với” Trong nháy mắt trong phòng chỉ còn lại một tên nhóc.

Tên nhóc đó đưa mắt nhìn hai người bọn họ đi ra khỏi thư phòng, nghe bọn họ gay gắt, quyết liệt lên lầu hai, nâng trán bất đắc dĩ thở dài: “Mỗi lần có vấn đề gì không giải quyết được hai người đều trở về phòng thảo luận, thảo luận rất lâu, kết quả cũng không có nói cho tôi biết, đây chính là loại cha mẹ không có trách nhiệm nha!”

37. Chương 37: Chủ Tịch Mới Rất Tức Giận.

Giống như đang hẹn giờ vậy, Hứa Tử Ngư vừa mới nghỉ ngơi được một chút, Tổng Lương Thần liền gõ cửa bước vào. Anh ngồi xuống đối diện với Hứa Tử Ngư, nhìn thức ăn trên bàn rồi hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

“Không có, rất được, nhưng là mình không đói bụng.” Cô cười hai tiếng liền ngưng, ngay cả mình cũng cảm thấy có chút giả dối.

“Cậu. Thật ra thì cậu không cần phải khách sáo với mình như vậy đâu.”

Hứa Tử Ngư thở dài một cái, vô lực vuốt vuốt ngực sau đó lại xoa xoa huyệt thái dương mà nói: “Nói thật, thật ra thì mình cũng không biết phải cư xử như thế nào với cậu nữa.”

“Sao?” Người đàn ông đẹp trai trước mặt đang chờ câu nói kế tiếp của cô.

Hứa Tử Ngư thở dài một cái nói: “Trước đây quan hệ của chúng ta chỉ đơn thuần là quan hệ bạn học, sau đó lại xảy ra chuyện đó, mình đã cố gắng khôi phục và giữ quan hệ như cũ, nhưng hiện tại, cậu là ba của đứa bé trong bụng mình, còn là ông chủ của mình nữa. Mình không biết, không biết nên lấy thân phận gì để nói chuyện với cậu.”

“Tiểu Ngư, cho đến bây giờ cũng không có thân phận nào khác cả, chúng ta chính là Hứa Tử Ngư và Tổng Lương Thần.”

“Cậu.” Đối diện với người đàn ông vô cùng hiền hoà này, Hứa Tử Ngư cảm thấy quả đấm của mình giống như đang đánh vào bông gòn vậy, không hề bị suy suyễn.

Tổng Lương Thần ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng rầu rĩ của Hứa Tử Ngư, không khỏi cười. Anh tiện tay cầm đôi đũa lên gấp một miếng cá hồi, không chút nghĩ ngợi liền bỏ vào trong miệng.

“Ah!” Hứa Tử Ngư vội vàng ngăn anh lại, cũng vội vàng nói: “Đôi đũa đó mình đã dùng qua, sao cậu lại lấy mà dùng chứ?”

“Tớ biết.” Tổng Lương Thần không nhanh cũng không chậm lại gấp thêm một miếng đậu hũ ở bên cạnh nói: “Mình không ngại.” Trong lòng Hứa Tử Ngư nói, cậu không để ý nhưng tôi để ý đó, nhưng dù sao cơm canh này cũng là do người ta mua về, cũng không tiện mà ngăn cản anh.

Mỗi món Tổng Lương Thần cũng đều nếm thử một miếng, sau đó bỏ đũa xuống nói: “Quả thật không hợp với khẩu vị của cậu.”

“Sao?” Hứa Tử Ngưng nghe anh nói mà sửng sốt, sau đó mới hiểu thì ra anh là thay mình nếm thử món ăn, mặt mo của cô hơi đỏ khi anh nở nụ cười. Mất nửa buổi cô mới nói ra thành lời, ho một tiếng nói: “Mình cảm thấy, thật ra thì chúng ta ở trong công ty nên làm bộ như không quen biết thì tốt hơn.” Nói xong cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Lương Thần, mặt của đối phương hình như có đen đi một chút.

Anh không có trả lời đề nghị của cô, ngược lại hỏi: “Tối hôm trước còn bình thường, tại sao đột nhiên lại nhập viện vậy?”

“Thì là tối hôm qua cơm nước xong. Không cẩn thận thì ngất xỉu.” Cô nhìn sắc mặt của anh, vội vàng giải thích: “Bác sĩ nói không sao, chỉ là huyết áp có chút thấp thôi.”

“Mình cảm thấy, thời gian này cậu nên nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Tống Lương Thần nói: “Cậu nhìn sắc mặt của cậu xem, không tốt chút nào cả, có nghĩ tới chuyện nghỉ phép hay không, cậu muốn nghỉ ở bệnh viện hay ở nhà dưỡng thai?”

“Ở nhà dưỡng thai?” Suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh, nhún mày hỏi lại: “Chẳng lẽ chủ tịch mới muốn xa thải mình sao?”

“Tiểu Ngưng, ý của mình không phải như vậy!”

“Không phải là như vậy thì là như thế nào?” Hứa Tử Ngưng nhìn vào mắt của anh, phán ra một câu.

“Tình hình hiện tại, làm sao mình có thể nhìn cậu vác cái bụng bự mà đi làm chứ? Chăm sóc cậu và con chính là trách nhiệm của mình, mình.” Tống Lương Thần nhìn sắc mặt của Hứa Tử Ngưng có chút không tốt, nhất thời không biết là nên nói tiếp hay không.

Ah, thì ra là như vậy, tất cả đều là trách nhiệm của anh. Hứa Tử Ngưng cảm thấy mình có chút buồn cười, trên đường đến đây suy nghĩ đủ loại, rồi còn giúp mình thử món ăn, cô thậm chí còn cho rằng, cho là anh có ý với mình. Cũng đúng thôi, cô cho tới bây giờ đều nhìn không ra lòng của Tống Lương Thần, cũng không phải là lần đầu hiểu nhầm ý của anh, trước kia thì không nói làm gì, gần đây nhất chính là mấy ngày trước, ngày mà cô đi khám bệnh, anh chân trước rời khỏi bệnh viện, thì chân sau đã với Thích Lôi hẹn hò?

“Tống Lương Thần, mình cảm thấy cậu rất lợi hại.” Hứa Tử Ngưng chậm rãi đứng dậy mà nói: “Cậu luôn khiến mình cảm thấy mình đặc biệt thiếu nhân tâm, còn đặc biệt tự mình đa tình. Cậu yên tâm, quan hệ của chúng ta, mình tuyệt sẽ không tiết lộ ra đâu. Còn nữa, đứa bé là của mình, mình có thể tự sinh và tự nuôi nó, không cần cậu phải lo lắng.”

Cô xoay người rời khỏi phòng, lại bị Tống Lương Thần kéo tay lại: “Tiểu Ngưng, cậu đừng như vậy, sắp làm mẹ rồi, sao lại dễ xúc động như vậy chứ!”

“Đúng vậy, mình chính là dễ xúc động như vậy đó. Trên thế giới này không ai mạnh mẽ bằng mình đâu, mình cũng không cần và cũng không chịu nổi sự quan tâm của cậu đâu.” Hứa Tử Ngưng trở tay muốn hất tay của Tống Lương Thần ra, ai biết anh nắm chặt như vậy chứ, sống chết cũng không buông, làm cho cô không thể hất ra được mà suýt chút nữa đem tay mình ngắt đứt.

Cô đau đến nỗi kêu lên một tiếng, xoay người nhìn anh, ánh mắt lạnh như băng. Tống Lương Thần cũng không nghĩ tới cô lại trở mặt như vậy, cô đột nhiên phát điên khí thế bùng bùng như vậy khiến anh nhất thời khiếp sợ, Hứa Tử Ngưng nhân cơ hội tránh thoát tay của anh, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

“Tiểu Ngưng!” Tống Lương Thần thở dài một tiếng vội vàng đuổi theo, lại bị cô trợ lý Rita ngăn lại: “Tổng giám đốc Tống, bên đại diện của Thiên Độ đã đến. Đang ở trong phòng họp chờ ngài.”

“Vậy cứ để họ tiếp tục chờ đi.” Tống Lương Thần sải bước đi về phía trước, Rita ở sau lưng anh không nhanh không chậm nói: “Tổng giám đốc Tống đừng quên, chỉ có giải quyết xong Thiên Độ thì mới có thể thuận lợi tiếp nhận công ty này.”

Bước chân của Tống Lương Thần chậm lại, Rita tiếp tục nhắc nhở mà nói: “Hôm nay Thiên Độ đến đây cũng coi như là rất có thành ý rồi, nếu như đắc tội bọn họ thì chuyện sẽ rất khó giải quyết, vậy tổng giám đốc Tống xem xét, như vậy có phải sẽ làm trái với điều kiện khi chuyển nhượng công ty hay không?”

“Tiểu Ngưng, sao vậy?” Tiểu Bạch thấy Hứa Tử Ngưng trở về vị trí làm việc, hai mắt đỏ hồng giống như là đã khóc, chẳng lẽ thật sự là có bị kịch sao? Trong lòng cô bất ổn nhưng cũng không dám hỏi, chỉ sợ Hứa Tử

Ngư bị công ty xa thải thật, nếu mình còn hỏi nữa sẽ khiến cho cô ấy đau lòng hơn.

“Tiểu Bạch, làm phiền cậu nói với Tả Trung Đường, mình xin phép nghỉ mấy ngày.” Hứa Tử Ngư tắt máy vì tính cầm túi xách lên, sau đó đứng dậy nói: “Hai ngày này mình có chút chuyện phải về quê một chuyến.”

“Sao? Cậu còn muốn xin nghỉ phép?” Tiểu Bạch bắt lấy cánh tay của Hứa Tử Ngư lại, cô kêu “Đau” một tiếng khiến cho Tiểu Bạch sợ hết hồn, cô ấy vội vàng kéo tay áo của cô lên, trên cổ tay của Hứa Tử Ngư, vị trí mà lúc này bị Tống Lương Thần nắm, giờ đã để lại một vết hơi bầm tím.

“Không sao, vừa rồi không cẩn thận đụng trúng thôi.” Hứa Tử Ngư thu hồi cánh tay lại nói với Tiểu Bạch: “Thật là ngại quá, mấy hôm nay mình cứ làm phiền đến cậu.”

“Chị Ngư, chị đừng nói như vậy, chị nhớ chú ý sức khỏe nha, nếu không em sẽ lo lắng đó.” Tiểu Bạch tiễn Hứa Tử Ngư đến thang máy, nhìn Hứa Tử Ngư rời khỏi, Tiểu Bạch vẫn còn chưa kịp trở về phòng làm việc liền trông thấy thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc mở ra, Tống Lương Thần vội vã từ bên trong đi ra.

“Tổng . . . Tổng . . . Tổng . . . giám đốc, xin chào.” Tiểu Bạch còn đang đắm chìm trong nỗi bi thương của Hứa Tử Ngư chưa kịp hồi hồn, liền thấy trai đẹp Tống Lương Thần lao đầu bước tới, trong lòng thầm nghĩ anh ta mặt đen như vậy mà nhìn còn rất đẹp trai và phong độ, đây đúng là nghiệp chướng nha. Nhưng khi nghĩ lại, vừa rồi anh ta khiến cho chị Ngư phải khóc thành ra như vậy, nhất định không phải là người đàn ông tốt, ngay sau đó cô ấy lại cảm than, hiện tại đàn ông tốt thật không còn nhiều, vất vả lắm mới có được một người đẹp trai nhưng lại là mặt người dạ thú.

Tống Lương Thần đi về phía trước hai bước, rồi sau đó suy nghĩ một chút, xoay người lại hỏi: “Nhân viên này, phiền cô vào trong gọi Hứa Tử Ngư ra đây một chuyến.”

Trong lòng Tiểu Bạch tự nhủ một tiếng ‘Tiêu rồi’, Hứa Tử Ngư mới xin nghỉ phép thêm giờ lại bị chủ tịch phát hiện nữa, sợ rằng cứ tiếp tục như vậy chắc công việc sẽ khó giữ được đó. Đứng nguyên tại chỗ, Tiểu Bạch rối rắm không biết nên nói thật hay không. Tống Lương Thần thấy cô không nói gì cả trong lòng có chút gấp, không muốn hỏi thêm gì nữa liền đi vào khu vực làm việc.

Cô nhân viên bên bộ phận tổng đài thấy tổng giám đốc đi tới, vội vàng đứng dậy đồng thời tươi cười chào, Tống Lương Thần nói với cô ấy một câu, cô ấy gật đầu một cái rồi gọi điện thoại, trong chốc lát liền trông thấy Tả Trung Đường tóc tai bù xù từ một phòng khác hấp tấp chạy đến.

“Tổng giám đốc Tống, ngài tìm tôi sao?” Một giọt mồ hôi hột từ trên trán của Tả Trung Đường chảy xuống, hiện tại cô không biết vị chủ tịch mới tìm cô là phúc hay là họa đây.

Tống Lương Thần bảo cô ấy cùng đi ra khỏi khu làm việc, sau đó nói: “Tôi muốn tìm Hứa Tử Ngư.”

“Hứa Tử Ngư?” Lúc này Tả Trung Đường chạy ra rất gấp, không có mang theo mắt kính 800 độ của mình. Cho nên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy Tiểu Bạch đang đứng ở sau lưng anh khoa tay múa chân, cũng không biết cô ấy đang muốn nói cái gì nữa.

“Cô” Ý của Tả Trung Đường là muốn Tiểu Bạch lại gần thêm một chút nữa, Tiểu Bạch bắt đầu dĩ lạng yên không tiếng động đi tới gần Tống Lương Thần, mấp máy môi mà nói: “Xin nghỉ rồi.” Nhưng hiển nhiên, bạn Tiểu Bạch đã đánh giá quá thấp trình độ cận thị của Tả Trung Đường rồi, cô ta híp mắt thế nào cũng không nhìn thấy rõ, một mặt còn nhỏ tiếng lặp lại ý tứ của Tiểu Bạch: “Rửa rau? Ăn cơm? Bán chết? Tình sát?”

Tống Lương Thần thấy Tả Trung Đường nói mà chẳng hiểu gì cả, còn khiến cho anh sợ hết hồn hết vía, sau đó anh theo tầm mắt của cô ta mà quay người lại. Tiểu Bạch đang mấp máy cái miệng lên mà nhắc nhở, chợt cảm thấy có một luồng khí cực lạnh đánh tới bên người mình. Cô hơi quay đầu lại, chủ tịch mới nhìn cái miệng của cô rồi hỏi lại: “Xin nghỉ?”

“Dạ, đúng.” Tả Trung Đường kinh sợ, rốt cuộc cũng hiểu này giờ Tiểu Bạch đang nói cái gì, vội vàng giải vây nói: “Hứa Tử Ngư vừa mới xin nghỉ phép.”

“Cô ấy đi đâu?” Tống Lương Thần nhìn thấu đầu mối ở bên trong, Tả Trung Đường không trả lời, mà là tiếp tục nhìn Tiểu Bạch.

“Về quê.” Tiểu Bạch dưới ánh mắt soi mói của Tổng Lương Thần mà thành thật khai báo địa điểm, sau đó giật mình cùng xỉ vả bản thân mình đứng trước người đàn ông đẹp trai này không có chút tự chủ nào, cũng may đây không phải là cuộc chiến tranh cách mạng, chứ không mình nhất định là một tên phản đồ rồi.

Tổng Lương Thần gật đầu một cái nói: “Cám ơn.” Sau đó xoay người bước vào thang máy dành cho tổng giám đốc. Gọi điện thoại cho Hứa Tử Ngưng, tắt máy. Anh day day huyết thái dương, cô bé này luôn có cách khiến cho anh phải phát điên.

“Tả Trung Đường, cô có phát hiện ra gì không?” Tiểu Bạch đưa mắt nhìn tổng giám đốc sau khi rời khỏi, xoay người nhìn gương mặt đầy vạch đen của Tả Trung Đường rồi nói: “Đường như chủ tịch mới có chút tức giận.”

“Thấy chứ.” Tả Trung Đường nói nhỏ: “Bà đây sớm muộn gì cũng bị mấy cô hại chết đó.” Dứt lời gơ tay lên vuốt vuốt mái tóc bù xù mà nói: “Đi theo tôi một chuyến, nói rõ ràng cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

38. Chương 38: Anh Phỏng Vấn.

Hứa Tử Ngưng phải ngồi xe ba giờ mới về đến cổng thôn (thôn chắc là làng của bên mình ấy nhỉ), muốn về đến nhà phải đi hai chuyến xe. Cô cũng chưa muốn về nhà liền, mà ở trạm xe mua ít đồ ăn mà ba mẹ thích để làm quà.

Bởi vì không phải ngày nghỉ, cho nên khách đi xe cũng không nhiều lắm. Tài xế đợi đến thời gian mới bắt đầu xuất phát còn kèm theo một câu cảm thán lần này lại phải bù tiền rồi, bắt đắc dĩ khởi động xe. Xe chậm rãi rời bến, xe vòng qua xa lộ Nam Tam, Hứa Tử Ngưng thở dài một cái, cảm thấy sắp được về nhà, cô cảm thấy bả vai của mình không còn cứng nữa, cô dựa vào ghế, toàn thân đều từ từ buông lỏng.

Thật ra thì lần về nhà này cũng không phải là hành động theo cảm tính, hiện tại cô mới mang thai ba tháng bụng còn chưa nhìn ra, nếu để thêm một thời gian nữa thì sợ sẽ không giấu được nữa. Tính cả thời gian mang thai và đẻ con, tiếp theo mấy tháng liền cô sẽ không thể về nhà, trong khoảng thời gian này muốn tìm lý do gì cũng không thể được, cái vấn đề này lại khiến cho người ta rất nhức đầu. Dù sao hiện tại cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý để nói chuyện mình mang thai với cha mẹ.

Còn có, hai ngày nay xuất hiện quá nhiều chuyện, từ Đào Duy Hiền cho đến Tổng Lương Thần, cả người nhà của Thích Uy nữa, tất cả đều đến quá mức đột ngột. Những năm này sau khi cô tốt nghiệp đại học, cô cũng đã hình thành một thói quen có một cuộc sống bình bình đạm đạm, gia đình yên ổn, đột nhiên gặp phải nhiều chuyện như vậy, trong lúc nhất thời cô căn bản không thể tiêu hóa được hết. Giờ phút này cô rất cần một ít thời gian để suy nghĩ cho thật tốt, cô sẽ phải làm như thế nào.

Rất nhanh liền đến con đường chạy vào trong thôn, nhưng con đường này đang được tu sửa. Giữa trưa của mùa hè rất nóng, bên ngoài bụi đất tung bay, trên đường còn có nhiều loại xe khác đang xếp thành một hàng dài, người trên xe hình như cũng đã quen với cảnh chờ đợi như vậy, cho nên cũng là bình tĩnh ngồi trên xe trông thần.

Hàng ghế sau có một cậu nhóc còn trẻ tuổi chắc là chưa trải qua tình huống như vậy, nên lăm lăm lầu bầu: “Mùa hè năm ngoái trở về cũng đang sửa đường giống như vậy? Năm nay về sao vẫn còn sửa đây chứ?”

“Tôi nghe nói là vì huyện chúng ta đã đổi huyện trưởng mới rồi.” Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh cậu nói.

“Thật ra thì cũng có khả năng là năm ngoái khi thi công người ta đã xén bớt nguyên vật liệu, được một năm thì hư.” Một người trẻ tuổi khác lại bổ sung thêm.

Tên nhóc kiến thức nông cạn kia ừ một tiếng, xoay người lại nhìn đoàn xe ngoài cửa sổ mà ngẩn người, không khí trong xe buýt nhất thời lại khôi phục yên lặng, chỉ có âm thanh huyền ảo của bộ phim bom tấn

của Mỹ đang được chiếu trên màn hình ở trong xe. Trong lòng của Hứa Tử Ngư âm thầm cảm thán năng lực lãnh ngộ và năng lực tiếp nhận của quần chúng nhân dân đã được tăng lên một bậc.

Đại khái là chậm nửa giờ, rốt cuộc xe buýt cũng đã thuận lợi vượt qua đoạn đường tu sửa, vững vàng mà chạy về nhà. Gần về đến nhà, lòng cô càng kinh sợ, hiện tại Hứa Tử Ngư mới thấu hiểu nội dung của câu thơ ‘muốn về nhà lại sợ về nhà’, cũng sắp đem nhân cách của mình hành hạ nứt ra rồi. Khi xuống xe, cô trông thấy hai con ngỗng trắng ở trước cửa đang đưa cổ âu yếm, trái tim cô lập tức sững sờ, một loại chung tình khiến cho lòng cô không khỏi xúc động, mắt cô có chút ướt, ngay sau đó lại cảm thấy mình gần đây hết sức đa sầu đa cảm.

Vừa vào đến cửa đã trông thấy người nhà đang ngồi quây quần ăn cơm, ba mẹ thấy cô đột nhiên trở về nhà nên cũng rất cao hứng. Đứa cháu gái hai tuổi là phản ứng đầu tiên, từ trên đùi của ông nội trượt xuống chạy đến cửa, ôm lấy chân của cô mà gọi: “Cô, cô ôm.”

Hứa Tử Ngư ôm lấy cháu gái hỏi: “Thưa Dạ đi nhà trẻ chưa?”

Cháu gái nghe vậy liếc mắt nói: “Không thể trả lời.”

Hứa Tử Ngư cười một tiếng, thấy em trai của cô đi ra bế lấy cô bé mà nói: “Thưa Dạ không thích đi nhà trẻ, ai hỏi đến cũng không thèm nói, ba mới vừa dạy những lời này.”

Em dâu lấy ra một bộ chén đĩa, trên bàn cơm chỉ có vài món ăn đơn giản, tay của mẹ cầm cái muôi, mặc dù mùi vị có chút giống nhau, nhưng cô lại rất thích ăn. Mỗi lần về nhà ăn cơm cũng đặc biệt nhiều hơn.

Mẹ đẩy đĩa trứng cà chua đến trước mặt cô, cười nói: “Con về rất đúng lúc, mấy hôm trước người làm mai ở thôn bên cạnh, có hỏi khi nào con với người mà ông ta giới thiệu gặp mặt đấy.”

Hứa Tử Ngư nghe xong mặt lập tức xuất hiện vạch đen, hai người đàn ông ở bên ngoài cách đây vài trăm dặm đường cô còn chưa giải quyết xong, huống chi.: “Mẹ ơi, chẳng phải con đã nói rồi sao, người đó và con không có tiếng nói chung gì cả.”

Mẹ Hứa lập tức phản đối: “Ai da, người ta tương đối hướng nội, ai mà lợi hại giống như con vậy chứ, chỉ cần hai câu liền khiến người ta ghen hòng.”

Vì đối tượng hẹn hò kia chính là do thôn trưởng của bọn họ giới thiệu, vì làm việc và sống không cùng một thành phố nên cũng chưa từng gặp mặt qua. Trước đó người nhà của cô có đưa cho anh ta mã số QQ của cô để liên lạc, ai ngờ anh ta lập tức hỏi cô rất nhiều vấn đề, lúc đầu Hứa Tử Ngư còn lịch sự mà trả lời, về sau cảm thấy thật sự không còn lời nào để nói — Thật ra vấn đề anh ta đặt ra thì cũng không khó khăn gì, nhưng đều là hỏi công ty của cô khi nào thì đưa ra thị trường, phát triển cùng phúc lợi của nhân viên, còn có phương diện phát triển, hoạch định của cô ở công ty này, nhưng nếu như đây là đối tượng hẹn hò thì câu hỏi này thật sự sẽ khiến người ta có chút khó chịu.

Hứa Tử Ngư đang bực mình vì chuyện của Tống Lương Thần, thấy trên màn hình vi tính lần lượt xuất hiện từng câu hỏi, rốt cuộc không nhịn được liền trả lời một câu: “Vấn đề của anh đặt ra sao giống như đang phỏng vấn tôi quá vậy?” Người đó cũng không hỏi thêm gì nữa, lát sau anh ta vào trang không gian riêng của cô, yên lặng mà xem album hình của cô. (giống như trong facebook vậy đó.)

Ngày hôm sau, mẹ Hứa nói cho cô biết: ‘Anh phỏng vấn’ đối với tướng mạo của cô rất hài lòng, chính là có chút cay cú ..., cô nói thẳng mình không thích như vậy, cứ cho là như vậy mà kết thúc, không nghĩ tới nhà anh ta đến bây giờ vẫn còn hỏi thăm.

Lời vừa ra khỏi miệng, em trai của cô lập tức nói: “Chị, chị vẫn còn sống trong thế giới cổ tích sao? Tính tình có hợp hay không thì sau này mới có thể biết được. Cái thế giới này chính là phải thực tế một chút, diện mạo chỉ là thứ yếu, quan trọng là có nhà có cửa, đối với chị tốt.”

“Đúng vậy đó.” Em dâu phụ họa: “Nhất định chị phải tìm một người có nhà, cả nhà vẫn chờ được thơm lây từ chị đấy!”

Hứa Tử Ngư thở dài một tiếng cúi đầu ăn cơm, đây là chủ đề chính của mấy năm nay mỗi khi cô về nhà. Cô cảm thấy mình chưa trưởng thành, nhưng người trong nhà cũng đã rất gấp rồi, theo thời gian tích lũy

yêu cầu của cô cũng bị người nhà giảm bớt xuống một nửa rồi. Huống chi cô thật sự không nghĩ ra người có nhà hay không có nhà thì có liên quan gì chứ.

“Được rồi, ăn cơm trước đi rồi nói.” Rốt cuộc ba Hứa cũng lên tiếng giải cứu Hứa Tử Ngưng, cô nhìn về ba với ánh mắt cảm ơn, nhưng lại nghe ba nói: “Mấy hôm nay coi lúc nào đi gặp người ta một lần đi.”

“Không gặp không được sao?”

“Không được!” Cả nhà đều đồng thanh lên tiếng chặn ngay họng của cô, ngay cả đứa cháu gái bướng bỉnh cũng hòa theo, mặc dù đang ăn cơm nhưng cô bé vẫn ngược cái gương mặt giống như mèo lên bổ sung thêm một câu: “Không được.” Ở nông thôn đều là kết hôn rất sớm, nếu phụ nữ giống như cô hơn 25 tuổi mà còn chưa kết hôn thì rất quái dị, người trong nhà đều gấp, cô cũng hiểu được.

Sau khi dùng xong cơm tối, Hứa Tử Ngưng lên mạng nhận mail, mẹ và em dâu lại gần, bày tỏ ý muốn xem hình của đối tượng hẹn hò kia một chút. Lúc này Hứa Tử Ngưng mới nhớ đến, mình cũng chưa xem qua hình của anh ta. Vào không gian ở trên QQ, mở al—bum ra, tên của anh ta là “Quang Huy Tuế Nguyệt” xem qua một lần, trong lòng của Hứa Tử Ngưng thầm kính phục.

Là người chuyên tâm cỡ nào mới có thể làm được đây? Trong al—bum hình của anh ta có hơn hai mươi tấm hình, căn cứ vào trang phục cùng tiêu đề giới thiệu có thể suy đoán ra, những tấm hình này đều được chụp vào khoảng thời gian khác nhau, thế nhưng ở mỗi một góc độ khác nhau, lấy khung cảnh lớn nhỏ, tay trái làm động tác chống đỡ cằm, nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc, thật là giống như từ một mô hình hay pho tượng mà khắc ra vậy. Đặc biệt anh ta còn có thể từ trong mỗi tấm hình tìm ra điểm đặc sắc, dùng cách nói để bày tỏ tâm tình của mình khi đó, vật chất xen lẫn ý thức mâu thuẫn, như vậy có phải đã chứng minh tuổi trẻ có điểm rất đặc sắc hay không đây!

Đột nhiên Hứa Tử Ngưng cảm thấy al—bum của anh ta không nên gọi là “Quang Huy Tuế Nguyệt”, mà phải gọi là “Mọi người mau tới tìm điểm bất đồng”.

39. Chương 39: Không Nên Lấy Trai Đẹp.

Em trai của Hứa Tử Ngưng là Hứa Tử Kiện hầu như kế thừa tất cả những ưu điểm của cha lẫn mẹ, nên cũng là một người đàn ông đẹp trai. Em dâu là Hầu Oánh Oánh mỗi ngày cúi đầu ngẩng đầu đều nhìn thấy trai đẹp, trong lúc xem hai mươi mấy tấm hình của “anh phóng vấn”, trong lòng của cô ấy cũng âm thầm so sánh hai người chênh lệch như nước sông với mặt biển vậy, không để ý liền thờ dài một cái. Sau đó lại thấy lời than thở của mình không đúng lúc, vội vàng giấu đầu lòi đuôi mà nói: “Chị, thật ra thì em cảm thấy diện mạo không quan trọng.” Mẹ Hứa nghe vậy chỉ tiếc rên sất không thành thếp, nhìn con dâu một cái, chỉ vào tấm hình trên màn hình vi tính mà nói: “Con à, mẹ thấy người này cũng không đến nỗi tệ. Con xem kìa, lỗ mũi ra lỗ mũi, mắt ra mắt.”

Lúc trẻ mẹ Hứa rất mê trai đẹp, cho nên năm đó mặc kệ nhiều người theo đuổi, trong lòng của bà chỉ coi trọng thầy giáo Ngử Văn là ba Hứa, cũng không tính là giàu có gì, mấy năm trước bà vẫn hy vọng con gái của mình sẽ cùng với người đàn ông đẹp trai mà cô thường khoe đó, nhưng đáng tiếc nhân duyên của Hứa Tử Ngưng quá mỏng manh, hiển nhiên lý trí của mẹ Hứa cũng chiến thắng lý tưởng mê cái đẹp của bà.

Hứa Tử Ngưng nghe bà nói như vậy cũng đặc biệt cẩn thận nhìn một chút, sau đó gật đầu phụ họa mà nói: “Ừ, lỗ mũi cùng mắt đúng là đều nằm ở chỗ đó, thật không sai nha.” Lập tức bị mẹ Hứa vỗ lưng dạy dỗ, nói cô càng ngày càng biết nói móc người khác. Bà cảm thấy không hài lòng, cũng không muốn xem hình của anh phóng vấn nữa, cuộc họp cứ như vậy mà tan rã trong không khí không vui.

Hứa Tử Ngưng cảm thấy mẹ đã hiểu lầm, cô không có nói móc người đó nha, tất cả đều là lời nói thật thôi. Có lỗ mũi có mắt cũng rất tốt, mê trai đẹp chỉ có những người trẻ tuổi chưa hiểu chuyện mà thôi. Lúc còn học đại học mặc dù cô có tiếp xúc với nhiều trai đẹp, nhưng bây giờ đã không còn giống như ngày xưa nữa rồi, đầu tiên chính là bạn trai Thích Uy vào năm thứ hai đại học được đài BBS “Kinh Mậu Chi Tối” bỏ phiếu bình chọn vượt qua ngưỡng 20.000 phiếu Hot boy mười năm đẹp trai nhất của Kinh Mậu, phiếu bình

tiền, nhất là mỗi ngày khi cô tan ca, Hứa Tử Ngưng cũng chỉ biết ở trong nhà cũng không đi đâu chơi cả. Thật ra thì cô cũng có nghĩ lại, cuộc sống ở thành thị quả thật không có gì thú vị cả. Hứa Tử Ngưng cũng không hiểu tại sao mấy năm qua cô vẫn cứ một mực ở nơi đó mà sống, cũng có thể là từ sau khi tốt nghiệp, cô cứ như vậy ở lại, trong lúc nhất thời không biết nên thay đổi như thế nào.

Nghĩ tới đây cô không tự chủ sờ sờ bụng. Hiện tại, sợ rằng muốn thay đổi cũng không thể được rồi.

Lúc ăn sáng, ba Hứa tuyên bố thứ 7 đối tượng xem mắt sẽ đến nhà, ông cũng đã đồng ý ngày đó với người làm mai rồi. Hứa Tử Ngưng lặng im không nói gì nhưng ở trong lòng lại tính toán một chút, liền kinh ngạc phát hiện, thứ bảy không phải là ngày mai sao? T_T

Thật là, mới ra khỏi hang hổ nay lại rơi vào ổ sói, bây giờ phải làm như thế nào mới tốt đây. Những cái khác tạm thời không nói, nhưng cô đang bụng mang dạ chứa nha, sợ rằng mình giống như một kẻ bịp bợm! Nhưng khi nghĩ lại gia thế của người đó, nếu như không thỏa mãn tâm nguyện của người ta e rằng chuyện này sẽ không được yên. Huống chi Hứa Tử Ngưng hiểu rất rõ nỗi lo lắng của người nhà, người đứng ra làm mai là người đàn ông gần 60 tuổi, gần đây thôn trưởng rất thích mưu cầu danh lợi mà đứng ra làm mai làm mối cho người khác. Thôn trưởng là cái gì? Trong từ điển bách khoa của Thiên Độ có nói, thôn trưởng chính là một người lãnh đạo thôn dân ở trong thôn, người lãnh đạo đứng ra giới thiệu đối tượng có thể tùy tiện cự tuyệt sao? Hứa Tử Ngưng suy nghĩ một chút cảm thấy dường như không thể, trước mắt chỉ có thể dùng biện pháp hòa hài nhất, đó chính là ngày mai đi xem mắt, làm sao đó để khiến anh phỏng vấn mắt hết hứng thú đối với cô, như vậy đều tốt cho cả đôi bên.

Sau khi cả nhà dùng cơm xong cũng là việc ai nấy làm cả rồi, Hứa Tử Ngưng rảnh rỗi nhàm chán, cô nói với em dâu cho Thưa Dạ nghỉ học một ngày, ở nhà chơi với cô. Buổi trưa mặt trời rất nắng, Hứa Tử Ngưng ở trong nhà, cô ôm nửa trái dưa hấu cùng Thưa Dạ ăn, em trai không có hình tượng chạy nhanh vào trong nhà, vén màn trúc lên nói với cô: “Chị, có người đến tìm chị.”

Hứa Tử Ngưng dứt muống dưa hấu vào miệng của Thưa Dạ, ngừng đầu hỏi: “Là ai vậy?”

“Tiểu Ngưng, là tôi.” Người phía sau mặc cái áo sơ mi màu bạc cùng cái quần Jean màu xanh dương, trông rất thoải mái từ ngoài cửa đi vào, nhìn bộ dáng của anh giống như một anh hùng đang đứng giữa cảnh sắc loạn lạc vậy —— Khụ, nếu như không phải tay của anh đang xách bao to túi lớn, thì chắc sẽ còn khí thế hơn nữa.

40. Chương 40: Là Người Quan Trọng Nhất.

“Cậu đến đây làm gì thế?” Hứa Tử Ngưng không thèm để ý tới anh, quay đầu lại tiếp tục dùng muống múc dưa hấu. Em trai Hứa Tử Kiện nhìn thái độ của chị có chút không tốt, vội vàng nói: “Nhị Quân mới gọi điện thoại cho em, nói có người lái cái đó đến Khụ. Một chiếc xe đến nhà chúng ta, trong nhà chẳng phải không có ai sao, em mới vừa chạy về nhà đón anh ta đến xưởng.”

Hứa Tử Ngưng không còn gì để nói, Thưa Dạ ai oán cái muống dưa hấu vốn dĩ nên dứt cho cô ăn, cô bé thức thời yên lặng đem dưa hấu dứt vào miệng của mình.

Hứa Tử Kiện cũng hiểu chuyện, ôm lấy Thưa Dạ rời đi, lúc gần đi còn đưa tay thân thiết vỗ vỗ bả vai của Tống Lương Thần mà nói: “Anh Tống, hai người cứ nói chuyện tự nhiên, tôi dẫn Thưa Dạ đi rửa mặt.”

Nghe em trai nói như vậy, khóe miệng của Hứa Tử Ngưng nhếch lên, anh Tống ha. Không tệ nha, nhanh như vậy đã mua chuộc được em trai mình rồi.

Tống Lương Thần tự nhiên xách bao to túi lớn vào phòng, đem quà đặt lên bàn, sau đó lấy ra hai cái túi, đưa cho Hứa Tử Ngưng.

“Mặc quần áo này về nhà, cũng không ngại khó chịu.”

Hứa Tử Ngư nhận lấy cái túi mở ra xem một chút, một cái đầm màu xanh nhạt rất đơn giản được dệt bằng sợi tổng hợp rất mềm mại, còn có một đôi dép rất mềm và mát nữa.

“Sao cậu biết tôi không thay y phục chứ?”

Bạn học Hứa nói xong, cũng cảm thấy giọng của mình rất không kiên quyết, chẳng phải trên TV hay trong tiểu thuyết nữ chính sẽ đem đồ vật mà ném đi sao, sau đó hét lớn một tiếng: “Cầm những thứ phế vật này đi đi, bà đây không cần.” Chẳng phải sẽ nói như vậy sao?

Đáng tiếc cô không làm được, bởi vì ngày hôm trước cô mang giày da và mặc cái đầm mà hôm đi ăn cơm với Đào Duy Hiền trở về nhà, buổi sáng hôm nay thay bộ quần áo cũ để ở nhà, cô mặc vào có chút chật —— Sau khi mang thai quả thật cô mập lên không ít. Cho nên khi Tống Lương Thần xa xôi chạy tới, điều đầu tiên là đưa cho cô một cái đầm, khi đó nước mắt của cô muốn rưng rưng quanh tròng rồi, ngược lại trong nội tâm lại tự giễu: “Quả nhiên, Hứa Tử Ngư cô quả nhiên không thích hợp làm nữ chủ nhân trong tiểu thuyết nha.”

“Chiều hôm qua mình có đến nhà trọ của cậu tìm, nhưng đợi cả buổi tối cũng không thấy. Cũng vậy, sao cậu sơ ý thế chứ, làm gì cũng phải nghĩ đến chuyện lấy mấy bộ đồ rồi mới về nhà chứ.” Nhìn mặt của đối phương không được tự nhiên, cô cũng không trả lời chỉ là cười cười, sau đó anh nói: “Cậu thay đồ trước đi, mình đi ra ngoài.”

“Ah.” Hứa Tử Ngư cầm cái đầm rồi nói: “Cậu ngồi nghỉ ngơi trước đi, mình thấy nóng quá, đi tắm rồi thay luôn.”

“Ừh.”

Hứa Tử Ngư cầm túi đi ra ngoài, một lát sau vén màn bước vào phòng, trong tay là một cái muống cùng nửa quả dưa hấu đã ướp lạnh: “Cậu ăn cái này trước, đợi mình một lúc là xong.”

Tống Lương Thần lẳng lặng ngồi ở trong nhà cô, một mình ngồi trên ghế sa-lon đọc tiểu thuyết, Hứa Tử Ngư cảm thấy người đàn ông này chính là trầm tĩnh tư thái, một luồng khí thế rất lạnh, cả phòng nóng nực như vậy cũng cảm thấy có chút lạnh.

Tống Lương Thần ngẩng đầu lên thấy cô cầm đồ không khỏi cười, vội vàng để sách xuống nhận lấy dưa hấu. Có điều không biết là vô tình hay cố ý, đầu ngón tay hơi lạnh chạm vào tay cô.

Hứa Tử Ngư đưa dưa hấu cho anh, muốn nói gì đó nhưng thấy thần sắc trên mặt của anh cũng không có bình tĩnh, vì vậy ho khan một tiếng nói: “Vậy mình đi ra ngoài trước.”

Thời điểm bây giờ là nóng nhất trong ngày, buổi trưa không khí nóng giống như lửa vậy, cây liễu trước cửa ủ rũ giống như vô lực. Hứa Tử Ngư tắm xong liền thay bộ quần áo mới, mặc cái đầm xanh nhạt vào, cô soi gương nhìn một chút, cô lập tức cảm thấy lệ nóng doanh tròng, thầm nghĩ mình nên sớm mời Tống Lương Thần làm cố vấn trang phục. Cái đầm này rất vừa vặn với cô, cũng rất thoải mái, nổi bật lên làn da trắng nõn mềm mại của cô, cả người đều cảm thấy sạch sẽ nhẹ nhàng cùng khoan khoái hơn rất nhiều.

Mặc vào một cái đầm đẹp mắt lại thoải mái, cảm giác này đối với phụ nữ mà nói giống như tìm được một người bạn tri kỷ. Tâm tình vui thích chạy về phía phòng của mình, vén rèm cửa lên sau đó liền cảm thấy không vui chút nào. Vốn tưởng rằng chỉ có một người ở trong phòng nhỏ, ai ngờ lần lượt xuất hiện nào là mẹ, em trai cùng em dâu, mà Tống Lương Thần đang đùa với cô bé Thừa Dạ, anh cùng người trong nhà nói gì đó, thời điểm cô bước vào thì mọi người đã cười vui vẻ giống như một bản hoà âm vậy.

“Ah chị, bộ đầm này chị mặc là do anh rủ mua sao?” Hứa Tử Ngư bước vào phòng khiến cho ánh mắt của mọi người tỏa sáng, em dâu chân thành thở dài nói: “Cái đầm này rất đẹp và rất vừa vặn với chị đó.”

Hứa Tử Ngư không nói gì, chỉ là ngượng ngùng cười nhìn Tống Lương Thần, anh rề Vừa rồi anh đã nói với người nhà cô những gì rồi?

Tống Lương Thần hình như không nhìn ra nghi ngờ trong lòng cô, hơi tự trách mang theo một tia thân thiết nói: “Đều là tại anh hôm qua quá bận rộn, buổi tối không kịp chạy đến đây, em ngồi xe có mệt hay không?”

“Không mệt, ha ha.” Cô tiếp tục cười gượng.

Mẹ Hứa hơi trách cứ mà nói: “Con bé này cũng thiệt là, thì ra ngày mai con không chịu đi xem mắt là như vậy, đã có bạn trai mà cũng không nói với người nhà một tiếng. Vợ chồng son giận dữ liền bỏ về nhà, con nói xem, tại sao con lại to gan như vậy chứ!”

“Xem mắt?” Tống Lương Thần quay đầu nhìn Hứa Tử Ngưng, nhíu lông mày nói: “Ngày mai Tiểu Ngưng đi xem mắt?”

“Đây Đúng vậy, ha ha.” Hứa Tử Ngưng khí phách trả lời, cảm thấy mình đứng trong phòng giống như đang tiếp nhận Tam Đường Hội Thẩm — Còn cái quạt máy trên nóc phòng phải sửa thành tấm bảng “Quang Minh Chính Đại” thì giống hơn. Cái trán ép ra một lớp mồ hôi lạnh đang muốn chảy xuống nhưng chưa kịp, Tống Lương Thần đứng dậy đem Thưa Dạ đưa cho em dâu ôm, anh kéo lấy tay của Hứa Tử Ngưng ra ngoài.

Anh lôi kéo, giương mắt nhìn Hứa Tử Ngưng ngồi ở trên ghế sofa, mình lại ngồi ở ghế sa-lon rộng rãi trên lan can, đưa bàn tay lên khẽ vuốt tóc của cô, dịu dàng trách cứ: “Một mình tức giận chạy đến nơi xa như vậy, có biết anh rất lo lắng hay không.”

“Ah, Tống Lương Thần, cậu đủ chưa!” Hứa Tử Ngưng đưa tay muốn chụp lấy tay ở trên đầu mình, chợt nghe thấy giọng của mẹ cô quát một tiếng: “Hứa Tử Ngưng, con muốn tạo phản!”

“Mẹ!” Từ nhỏ Hứa Tử Ngưng đã ăn nói vụng về, lại càng mờ mịt không biết lúc này Tống Lương Thần đã nói với người nhà những gì, giờ phút này cô có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được.

“Đi đừng trách Tiểu Ngưng, lần này đều là cháu làm sai.” Tống Lương Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô nói: “Nhưng lần sau em đừng một mình một người mà đi như vậy nữa, khiến cho anh lo muốn chết.”

Mẹ Hứa cũng cảm thấy đáng về của mình có chút hơi quá, cho nên cũng nhẹ giọng phân tích: “Vợ chồng son khó chịu thì cãi nhau một chút, nhưng có thể thông cảm thì thông cảm cho nhau đi, con nói xem, đi đâu kiếm được một đứa trẻ tốt như Lương Thần đây!”

Hứa Tử Ngưng cười khan sau đó gật đầu, một cái tay của cô vòng qua thắt lưng của Tống Lương Thần, cô hung hăng nhéo một cái. Quả nhiên Tống Lương Thần là một cao thủ nhện, cơ thể không nhúc nhích, động tác trên tay cùng lời nói của anh vẫn là dịu dàng như vậy: “Thật ra thì từ rất lâu cháu đã muốn tới chào hỏi hai bác, nhưng là vẫn chưa có cơ hội thích hợp, lần này cháu đến có chút vội vàng, lần sau nhất định cháu sẽ tới cửa chào hỏi cho thật tốt.”

Giờ phút này mặt mày của mẹ Hứa cười tươi cũng sắp biến thành một đóa hoa rồi, thật sự thì cha mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thấy hài lòng. Ngày hôm qua bà còn than thở muốn đánh đòn Hứa Tử Ngưng, nhưng hôm nay lại không nghĩ đến bà sẽ có một người con rể vừa đẹp trai lại thấu tình đạt lý như vậy.

“Mẹ, chúng ta ra ngoài trước đi, để cho chị Ngưng và anh rể nói chuyện một chút đi!” Hứa Tử Kiện đưa tay lôi kéo mẹ, Hầu Oánh Oánh lập tức phụ họa nói: “Đúng vậy đó mẹ, người ta đã hai ngày không gặp mặt, nhất định sẽ có không ít chuyện để nói.”

Mẹ Hứa gật đầu một cái, cười ha ha đứng dậy, đặc biệt gi—ao cô cho Tống Lương Thần, trước khi đi còn không quên quay đầu lại nhìn Hứa Tử Ngưng một cái, trong mắt còn mang theo lời đe dọa: “Con liệu hồn đó.”, “Con dám làm con rể bay đi, coi mẹ dạy dỗ con thế nào đây.”

Hứa Tử Ngưng ngồi đàng hoàng lại, rốt cuộc cũng đợi được đến khi người nhà đi xa, mới nhảy dựng lên sau đó bước tới trước mặt của Tống Lương Thần, nắm quyền cắn răng mà nói: “Tống Lương Thần, rốt cuộc cậu đã nói những gì với mẹ của tôi rồi hả?”

“Cẩn thận một chút, sao cậu lại nôn nóng như vậy chứ.” Tống Lương Thần lôi kéo cô ngồi xuống, anh cũng ngồi ở bên cạnh nói: “Cũng không có nói gì nhiều, chỉ nói hy vọng cùng cậu kết hôn sớm một chút thôi.”

“Ai nói tôi sẽ kết hôn với cậu chứ?” Hứa Tử Ngưng càng nghĩ càng giận, vốn tưởng người nhà sẽ đứng về phe mình, ai ngờ anh mới đến có một lát thôi, mọi người đều nói giúp cho anh rồi.

“Vậy cậu muốn làm sao đây? Thêm mấy bữa nữa bụng lớn lên thì giải thích như thế nào với bác trai và bác gái đây?”

“Đó là chuyện của mình.” Nói đến vấn đề này Hứa Tử Ngư cũng thấy rất nhức đầu, nhưng là không thể nhận mình bại trận, đây cũng là nguyên tắc trước sau như một của cô.

“Nghe lời đi.” Tống Lương Thần đưa tay ôm cô vào lòng, cằm của anh nhẹ nhàng chống đỡ ở đỉnh đầu của cô, cho nên khi anh nói chuyện lòng của cô cũng đều chấn động theo rồi: “Đối với mình thì cậu và con chính là thứ quan trọng nhất, có biết hay không? Tại sao có thể như vậy mà đi chứ.”

Lòng ngực của Tống Lương Thần như có một mùi hương bạc hà mát mẻ, thật lạnh rất thoải mái, cô thầm nghĩ: “Cũng không tệ, kỹ năng diễn xuất có thể nhận giải Os—car được rồi.” Nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên cảm thấy có chút khốn đốn, cả người cũng hoảng hốt. Cô cảm thấy toàn thân tê dại giống như khi cô còn bé đi nhổ răng, nha sĩ chích thuốc tê cho cô vậy.

Thật ra thì nỗi khổ của Hứa Tử Ngư từ khi trở về nhà cũng rất lớn, cả ngày lo lắng đề phòng, một lúc thì lo lắng chuyện mang thai sẽ bị người nhà nhìn ra, một lúc lại lo lắng chuyện mình cùng anh phỏng vấn xem mắt được anh ta coi trọng, một lúc thì bởi vì thời tiết quá nóng, cơ thể lại mập lên, mặc quần áo quá chật đến mức thở không nổi, tóm lại căn bản cô cũng không có một phút nào buông lỏng, mà sau khi Tống Lương Thần đến đây, tất cả vấn đề lo lắng của cô lập tức trở nên tiêu tan không còn đáng lo nữa, cho nên có anh, cô thật sự rất yên tâm.

Tống Lương Thần đợi thật lâu cũng không thấy cô trả lời, anh cúi đầu xem xét, thế nhưng người đang ở trong ngực lại hoảng hốt bắt đầu buồn ngủ, anh nhỏ giọng hỏi: “Mệt mỏi sao?”

“Ừh.”

Từ sau khi Hứa Tử Ngư mang thai, cô rất thèm ngủ, hai ngày nay đứa bé trong bụng cũng không được chăm sóc tốt, cũng không được ngủ đủ giấc, hiện tại buồn ngủ hận không được lập tức đi ngủ.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Anh nhẹ nhàng bế cô lên, Hứa Tử Ngư hiện có chút mơ màng, anh hài lòng phát hiện cô đã nặng hơn trước không ít. Đặt cô lên giường sau đó lấy chăn đắp lên chân, anh liền nằm nghiêng ở bên người cô, lẳng lặng nhìn cô. Cô rất thích ngủ nghiêng, mỗi lần ngủ đều là đặt tay ở phía trước. Cô ngủ rất an ổn, mặt mày giãn ra, hô hấp đều đều, khóe miệng còn hơi vểnh lên. Tống Lương Thần cúi đầu khế hôn lên trán của cô một cái, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt bụng của cô.

“Ngốc quá, em và con của chúng ta, đối với anh mà nói, hai người chính là quan trọng nhất trên đời này.”

41. Chương 41: Thời Khắc Nữ Tình Bản Ra Bốn Phía.

Khi Hứa Tử Ngư tỉnh lại trong phòng không có lấy một bóng người, ngủ một buổi trưa hơn ba giờ, hiện tại cũng gần năm giờ rồi.

Cô duỗi lưng một cái, vừa đi vừa ngáp đi ra khỏi phòng. Hai con ngỗng trắng ở giữa hồ một bên kêu một bên tắm, con mèo lười nằm trong đồng gỗ mà ngủ, chiều mùa hè cảnh sắc luôn tràn đầy sức sống. Đi bộ dọc theo hành lang đến cửa lớn, Hứa Tử Ngư cảm thấy thật buồn cười, đậu ở bên cửa là chiếc xe Land Rover cao lớn, mà ngồi chính tề thẳng hàng ở trên đó là đàn gà mái hơn mười con của nhà cô. Thật là rất khí phách có phải hay không.

“Tiểu Ngư, mau vào đây.”

“Ba, sao ba lại uống rượu.” Ba cô ở bên cửa sổ vầy vầy cô, sau khi Hứa Tử Ngư đi vào mới phát hiện ba và Tống Lương Thần đang uống rượu.

“Nhất định cháu sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngư thật tốt, xin bác trai cứ yên tâm.” Tống Lương Thần bưng ly rượu nhỏ lên, sau đó chạm vào ly của ba Hứa, rồi ngửa đầu một hơi uống cạn. Trên bàn có để hai chai rượu, một chai đã hết sạch, còn chai kia đã uống được một nửa rồi.

“Khi còn nhỏ, Tiểu Ngư của chúng tôi đã chịu rất nhiều vất vả, luôn tỏ ra mạnh mẽ vậy thôi, nhưng thực tế lá gan lại rất nhỏ.” Ba Hứa vừa lên tiếng thì đã đầy mùi rượu, khi nói chuyện, lời nói đã có chút không rõ ràng.

“Ba, ba uống nhiều quá rồi đó!” Hứa Tử Ngư đưa tay đoạt lấy ly rượu trong tay ba cô.

“Con bé này.” Hứa Lương vui vẻ nhìn Hứa Tử Ngư, cười với Tống Lương Thần: “Ông nội của Tiểu Ngư qua đời sớm, khi nó được bốn tuổi thì đưa qua ở với bà nội. Năm nó được sáu tuổi, bà nội bị chứng đãng trí cùng si ngốc của người già, trừ Tiểu Ngư ra bà ấy không nhận ra bất kỳ ai cả. Sau đó chưa tới nửa năm thì bà nội lại bị động kinh, đôi khi đang ngủ bệnh cũng sẽ phát tác. Cậu không biết đâu, khi động kinh phát tác thì nhìn rất đáng sợ. Giữa trời đông giá rét, Tiểu Ngư bị dọa sợ đến nổi trên người chỉ mặc một cái áo mỏng manh vừa khóc vừa chạy đến đây đập cửa gọi tôi” Qua giọng nói của ba Hứa có chút nghẹn ngào.

“Ba, sao ba lại nhắc đến những chuyện này chứ!” Mắt của Hứa Tử Ngư có chút ướt, mấy chuyện này cha mẹ của cô rất ít khi nhắc tới, cô cũng sắp quên mất rồi.

“Tôi cũng không nhớ rõ đã bao nhiêu lần, nửa đêm Tiểu Ngư rời giường vừa khóc vừa chạy đến gọi chúng tôi giúp, sau đó Tiểu Ngư cũng không còn khóc nữa, chúng tôi cứ tưởng rằng không có chuyện gì. Cho đến khi bà nội qua đời, chúng tôi đón Tiểu Ngư về đây ở, khi đó tôi mới biết mỗi sáng thức dậy con bé cũng sẽ khóc, tình trạng khủng hoảng này xuất hiện hơn nửa năm mới trở lại bình thường —— Thì ra mấy năm qua con bé đều là bị dọa sợ. Khi còn nhỏ chúng tôi không chăm sóc cho con bé được tốt, ngược lại vì bận rộn công việc mà phải để cho con bé trông coi bà nội, thật là có lỗi với nó.”

“Ba, người nhà cần gì nói lời xin lỗi chứ.” Hứa Tử Ngư đặt tay lên bả vai của ba, mấy năm nay ông cũng đã vì mình và em trai mà vất vả, tóc đen giờ cũng đã hoa râm, khi còn trẻ bả vai thẳng tắp vững chãi, bây giờ đã còng xuống một chút rồi. Vì để cho hai chị em đi học, muốn hai chị em có cuộc sống khá hơn chút, ba từ bỏ công việc dạy học, mà đi buôn bán, một công việc trái nghề mà ông không thích. Trên đời này không có ba mẹ nào phải nói lời xin lỗi với con cái cả, nếu muốn nói xin lỗi, thì ngược lại bọn họ phải nói xin lỗi cha mẹ mới đúng.

Ba Hứa ho một tiếng, giành lấy ly rượu mà Hứa Tử Ngư đang cầm trong tay, ông ngửa đầu uống hết.

Tống Lương Thần ở dưới bàn đưa tay ra, rất nhanh liền nắm lấy tay của cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve nói: “Bác trai yên tâm, về sau cháu sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngư thật tốt.”

“Lương Thần, cháu đừng chê bác đây nói lời tục tũ, hôm nay bác cũng nói trước với cháu, sau này nếu cháu dám đối xử không tốt với Tiểu Ngư nhà chúng tôi, thì cho dù phải liều cái mạng già này tôi cũng sẽ dạy dỗ cậu.”

“Ba, Lương Thần đối với con rất tốt, ba yên tâm.” Hứa Tử Ngư ngồi ở bên cạnh Tống Lương Thần, dùng đũa gấp thức ăn cho ba Hứa.

“Tiểu Ngư, không phải ba nói con, nhưng là một cô gái cũng đừng nên mạnh mẽ quá, nếu ở trong lòng có chuyện buồn bực”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư gật đầu một cái.

Tống Lương Thần đưa tay vuốt vuốt tóc mái của cô, khi nói chuyện, mồm miệng của cô rất rõ ràng, nhưng chỉ là tốc độ nói có chút chậm: “Bác trai nói đúng lắm, về sau nếu em có chuyện gì buồn bực nhất định phải nói với anh, đừng tự hờn dỗi biết không?”

Hứa Tử Ngư thấy ba cũng đang tha thiết nhìn cô, cho nên vội vàng ra về con gái ngoan gật đầu một cái: “Biết.”

Hai người đàn ông này cứ như vậy đó, ba Hứa một câu, Lương Thần một câu, nói đến vấn đề gì—ao tiếp của cô có chút chậm, cho nên Hứa Tử Ngư buộc ngồi đằng hoàng ở một bên mà nghe thôi, đến điểm mấu chốt thì trả lời cho thích hợp, cho đến khi mẹ Hứa nghe không nổi nữa, ra lệnh cưỡng chế ba Hứa phải đi ngủ, khi đó Hứa Tử Ngư mới được đặc xá. Tống Lương Thần uống hơi nhiều, mẹ Hứa để cho cô dẫn anh vào trong phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Tổng Lương Thần đi bộ vẫn rất ổn, nhưng bước chân có chút chậm lại. Buổi chiều của mùa hè là khoảng thời gian thoải mái nhất, thỉnh thoảng có gió thổi từ ngoài vào, hai người vai kề vai từ từ đi.

“Ba của tớ uống nhiều quá, hôm nay đã nói những lời đó, cậu cũng đừng để ý.”

“Vậy còn cậu?” Tổng Lương Thần nghiêng đầu nhìn cô, Hứa Tử Ngưng vén rèm lên dẫn Tổng Lương Thần vào phòng, cô không trả lời câu hỏi của anh.

Tổng Lương Thần chậm rãi đi đến ghế sa-lon sau đó ngồi xuống, dùng hai ngón tay xoa huyệt thái dương nhỏ giọng hỏi: “Cậu nói nguyện ý cùng mình đi chung một con đường, những chuyện đó cũng không cần để ý sao?”

Hứa Tử Ngưng rót một ly nước đưa cho anh, suy nghĩ một chút rồi “Ừh” một tiếng, Tổng Lương Thần nhận lấy ly nước bỏ qua một bên, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn cô: “Thật lòng sao?”

“Ừh”

Một giây tiếp theo trời đất như quay cuồng, cô bị người đang ngồi ở sofa kéo vào lồng ngực của anh, anh ôm lấy cô vô cùng dịu dàng, một lần nữa, anh nhìn cô rồi nhỏ giọng hỏi: “Thật lòng sao?” Hương vị bạc hà xen lẫn mùi nhàn nhạt của rượu phảng phất bên tai của cô, chỉ một hơi thở của người đàn ông này thôi cũng đủ khiến cho toàn thân của cô mềm nhũn rồi.

“Ừh.” Cô cúi đầu, một lần nữa trả lời như vậy.

“Nói dối.”

Ngay một giây sau, một bờ môi mềm mại che lấp môi của cô, đầu tiên là mềm mại vuốt ve, giống như đang thưởng thức một miếng bánh ngọt vậy. Miếng bánh này thật sự quá mức mỹ vị, anh ngậm trong miệng từng ngụm từng ngụm khê mát, hận không được một miếng liền ăn vào trong bụng của mình, Hứa Tử Ngưng cảm thấy mình cũng sắp thở không nổi rồi, cô muốn nói anh ngừng một chút, vậy mà đầu lưỡi của anh lại nhân cơ hội đó mà thần tốc tiến quân vào trong miệng của cô.

Mắt của anh khép hờ, lông mi của anh cong dài theo động tác mà khê run, đầu lưỡi của anh ở trong miệng của cô nhẹ nhàng thăm dò, trong đầu Hứa Tử Ngưng như một quả bom phát nổ vậy, gương mặt cũng theo đó mà đỏ lên. Cô run rẩy bắt lấy bả vai của anh, đầu lưỡi của cô rụt về phía sau, lại bị đối phương rượt đuổi, nhất quyết không chịu buông tha.

Cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào, môi lưỡi của hai người dần dần quấn quít lấy nhau, vốn định muốn đẩy cánh tay đang giữ cô thật chặt của anh ra, nhưng hiện tại, toàn thân của cô cũng không còn chút hơi sức, hiện tại cơ thể cô giống như bị lửa đốt vậy, rất là nóng. Cô càng ngày càng cúi người thấp hơn, cuối cùng cô đành phải dựa vào ghế sa-lon, thân thể mềm mại dán thật chặt vào lồng ngực của anh, cự ly gần như vậy, hai người có thể nghe được tiếng nhịp tim đang đập rất kịch liệt của đối phương.

Một tay khác của anh từ phía sau ôm lấy lưng của cô, một tay khác nâng gương mặt của cô lên, khiến cho nụ hôn này càng thêm sâu hơn.

“Ừh.” Hứa Tử Ngưng không tự chủ khê rên lên một tiếng, ngay sau đó cô mới phát hiện tiếng rên đó là của chính mình phát ra, mặt đỏ tới mang tai muốn đẩy Tổng Lương Thần ra.

“Đừng động.” Anh thấy cô giãy giụa nên đè người cô lại, thở hổn hển ngẩng đầu lên nói: “Nếu cậu còn cử động nữa, mình không dám cam đoan, cậu và đứa bé có thể sẽ bị thương hay không đó.” Cô chợt cảm thấy nơi nào đó trên người của anh đang có phản ứng, anh rên lên một tiếng, vì vậy rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ ý tứ của anh, cô đỏ mặt để mặc cho anh ôm. Trong đầu chợt nghĩ, trước đây có một người làm ảo thuật đã từng nói qua: “Các khán giả thân mến, phía dưới chính là thời khắc nữ tình bắn ra bốn phía.”

Tiếng thở dốc của Tổng Lương Thần dần dần cũng trở lại bình tĩnh, Hứa Tử Ngưng nhẹ nhàng đẩy anh một cái: “Xong chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Ah.”

Người đàn ông đó cười nhẹ một tiếng, duỗi ngón tay ra chạm nhẹ lên cánh môi có chút sưng của cô mà nói: “Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau trở về nhé.”

“Ừh.” Cô trả lời theo bản năng, ngay sau đó mới phát hiện không được: “Ah, ngày mai còn phải đi xem mắt.”

“Còn phải xem mắt?” Tống Lương Thần im lặng nhìn cô, cảm giác hai bên huyết thái dương của mình cũng bắt đầu đau.

“Thật ra thì mình cũng không muốn đi xem mắt đâu, vì anh chàng phỏng vấn đó phiền phức muốn chết đi, nhưng mà người đứng ra làm mai là trưởng thôn, mình lo lắng nếu không đi thì sẽ phật lòng người ta, cho nên ngày mai vẫn phải đi một chuyến để đối phó nha.”

“Anh phỏng vấn?”

“Chính là người đàn ông mà lúc chát ở trên mạng giống như là đang phỏng vấn nhân viên vậy.
Khiến cho người ta không biết đường trả lời.”

“Vậy nếu như người đó thích cậu, thì cậu sẽ làm sao?”

“Cậu yên tâm đi, ngày mai mình sẽ cố gắng đem hết toàn bộ kỹ năng vốn có của mình ra để hù dọa cho anh ta phải bỏ chạy, tuyệt đối không thể nào thích được.”

“Làm sao có thể hù dọa đây?” Tống Lương Thần nhìn mặt mày hớn hở của cô, không nhịn được tò mò mà hỏi.

“Bí mật. Nhưng nếu cậu muốn phối hợp với mình, thì mình sẽ nói cho cậu biết.” Hứa Tử Ngư gian xảo nháy mắt, mang theo dáng vẻ của tiểu nhân rất đặc chí, Tống Lương Thần đột nhiên cảm thấy, anh cảm thấy mình đối với chuyện ngày mai rất có hứng thú.

“Phối hợp cũng được.”

“Cậu đồng ý phối hợp sao?” Hứa Tử Ngư nhìn Tống Lương Thần, người nghiêm túc như anh mà cũng có lúc thông đồng với cô để đi chinh người khác à?

Tống Lương Thần tươi cười, trong mắt hiện ra một tia xảo trá. Có phải cô đang nhìn thấy ảo giác rồi hay không, sao cô thấy anh càng ngày càng có khuynh hướng biến thái vậy?

42. Chương 42: Ăn Quả Nho Không Nhả Vả Nho (jq).

“Ah, nói thật đi, cậu đã nói những gì với mẹ của tớ thế? Chúng ta nên bàn bạc để trả lời cho chính xác, để tránh tình trạng nói chuyện không khớp nhau.” Hứa Tử Ngư ngồi xếp chân bằng ở trên giường bên trái, tay cô cầm lấy một chùm nho ăn, cô ăn say sưa rất ngon lành.

“Mình nói với mẹ cậu, là từ thời cấp ba mình đã thầm mến cậu, lúc học đại học mỗi lần mình từ nước ngoài trở về, cũng đều len lén đến trường học để nhìn cậu một chút, sau khi tốt nghiệp liền cố gắng tìm mọi cách để đến gần cậu. Nhưng mà cậu vẫn không yêu thích mình, gần đây mới có chút hy vọng theo đuổi cậu, nhưng hai ngày trước lại không cẩn thận làm cho cậu tức giận.” Tống Lương Thần nằm trên cái giường nhỏ, hai tay gối sau đầu, hai mắt nhìn lên nóc nhà bên giường phải, bởi vì chân của anh quá dài nên dư ra một khúc lớn. Hứa Tử Ngư rất lo lắng anh sẽ làm sập giường của cô mất.

“Ah. Có phải từ trước đến nay cậu chưa từng nói dối qua phải không, nội dung như vậy thật không đáng tin, lỡ như mẹ mình mà hỏi thì mình biết trả lời như thế nào đây!”

“Mình không có nói dối!” Tống Lương Thần vô tội nói.

“Sao?” Hứa Tử Ngư kinh ngạc nhìn Tống Lương Thần, trong miệng đang ngậm một quả nho còn chưa có nhai, thiếu chút nữa đã trực tiếp nuốt xuống rồi.

“Ah. . . .” Tống Lương Thần nhìn đáng vẻ cùng bộ mặt ngơ ngác của cô, anh không nhìn được liên bật cười.

“Ah, làm mình sợ muốn chết.” Hứa Tử Ngư đưa tay đánh anh mấy cái, lại tiếp tục cúi đầu ăn nho: “Mình đâu có sức quyền rũ lớn như vậy chứ, lúc học cấp ba nhìn còn rất ngốc nghếch.”

“Đúng vậy đó.” Tống Lương Thần đồng tình gật đầu một cái: “Mình còn nhớ lớp 11 có làm thí nghiệm hóa học, cậu lại đem axit sun-phu-rit bắn lên mặt.”

“Đâu chỉ có vậy, sau khi bắn lên mặt, mình lại cuống cuống dùng nước để rửa, kết quả lại còn tệ hại hơn, lúc đó mình sợ dung nhan của mình sẽ bị phá hủy mất.” Nói tới chỗ này Hứa Tử Ngư chợt nhớ ra: “Khi đó cũng may nhờ có cậu ngồi ở phía trước mình, bình tĩnh giúp mình xử lý và lau sạch, sau đó còn đưa mình đến phòng y tế, nếu như xử lý chậm một chút chắc sẽ bị phỏng một mảnh lớn rồi đó. Bây giờ vẫn còn có thể nhìn thấy vết sẹo của ax-it đó.”

“Vậy sao?” Tống Lương Thần quay đầu nhìn cô: “Ở đâu thế?”

“Ở chỗ này, ở bên cạnh huyết thái dương.” Hứa Tử Ngư duỗi tay ra vén tóc lên: “Thấy không?”

“Có sao?” Tống Lương Thần nhú mắt nhìn một hồi rồi nói: “Không có mà.”

“Làm sao lại có thể chứ, ở đây này này.” Hứa Tử Ngư nhìn anh đang nghiêng người ở bên cạnh cô, đưa tay vén một mớ tóc lên xem. Khóe miệng của Tống Lương Thần vẽn lên, anh nhanh chóng nhồm dậy, hôn lên vết sẹo đó một cái rồi nhanh chóng nằm trở về vị trí cũ, sau đó nói: “Ừ, thấy rồi, nhìn vết sẹo đó rất giống con bướm bướm.”

Tay của Hứa Tử Ngư đang cầm quả nho bị bất ngờ như vậy, lúc đầu sửng sốt sau đó một lát mới phản ứng được: “Tống Lương Thần, cậu Thôi, nể cậu năm đó đã cứu mình, cho nên coi như chúng ta huề nhau đi.”

“Thôi, mình hối hận rồi.” Tống Lương Thần suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu trả lại ình đi.” (Anh này ghê quá, còn biết lắc léo nữa chứ.)

“Trả cái gì chứ?”

“Thì cái hôn vừa nãy đó, mình thấy như vậy mà huề nhau thì thật quá không công bằng, cậu mau đem cái hôn đó trả lại ình đi.”

“Trả thế nào đây?” Hứa Tử Ngư nhìn anh nghiêng mặt chỉ chỉ vào cái miệng của chính mình, cô liền vội vàng lắc đầu nói: “Không trả đâu.”

“Nhưng ân tình lớn như vậy, một cái hôn thì không thể huề nhau được, cậu nói xem nên làm sao để trả ơn đây?” Tống Lương Thần buồn cười nằm ở chỗ đó, nhìn Hứa Tử Ngư nhú mày, dùng đầu ngón tay trắng mịn mà xoa xoa quả nho màu tím, nhất thời cũng cảm thấy rất muốn ăn nho, vì vậy độ lượng mà nói: “Nếu không thì cậu đem chùm nho này ình ăn, chúng ta coi như huề nhau.”

“Ah, đơn giản như vậy thôi sao.” Hứa Tử Ngư vội vàng nhiệt tình đem chùm nho còn dư đưa hết cho anh: “Ừ, tất cả đều cho cậu đó, mình rất là hào phóng.”

“Vậy còn quả trong tay cậu thì sao?”

“Chùm nho này ngon như vậy, mình còn chưa ăn đủ nữa. Còn dư lại thì cho cậu rồi, còn mỗi một quả này thì cậu ình đi.” Hứa Tử Ngư nói xong vội vàng đem quả nho trong tay bỏ vào trong miệng, ngậm lấy quả nho mà nhìn anh.

“Không được, vừa rồi đã nói rồi mà, làm người căn bản là phải giữ chữ tín, tại sao cậu có thể nói chuyện mà không giữ lời chứ.” Tống Lương Thần vô cùng nghiêm túc nhìn cô, biểu tình này giống như bộ dạng lúc anh thảo luận với bên Thiên Độ vậy.

Hắc, sao lại nói chữ tín vào lúc này chứ. Hứa Tử Ngư ngậm quả nho trong miệng mà vẻ mặt đau khổ, giờ phút này tâm tình của cô Chính là ăn không được mà nhổ ra cũng không xong đó.

Làm cô phải đấu tranh tư tưởng hết nửa ngày, cuối cùng cũng đem quả nho kia nhả vào trong lòng bàn tay, thở dài mà nói: “Ai da, từ lúc mang thai mình liền thích ăn trái cây chua chua ngọt ngọt rồi, chùn nho này là thành quả nhà mình dùng phân gà để vun trồng mà lớn lên, giờ mới có cơ hội ăn quả nho chua chua ngọt ngọt mà mình yêu thích nhất này, nhưng mà nếu phải báo đáp ân tình của cậu, thì đành cho cậu thôi.” Dứt lời, cô lưu luyến không muốn rời đành đưa đến trước mặt của Tống Lương Thần: “Minh là người rất biết giữ chữ tín, cậu cầm lấy mà ăn đi.”

Tống Lương Thần nhìn quả nho trong bàn tay trắng nõn của cô, khoe miệng giật giật nói: “Thôi, quả này thưởng cho cậu đó.”

“Vậy thì mình sẽ ăn ngay.” Hứa Tử Ngư cười nịnh, nhanh chóng bỏ quả nho vào trong miệng, trong lòng đang dương dương tự đắc, hả hê nghĩ: “Vớ vẩn, muốn đấu với tôi à.”

Nụ cười trên môi còn chưa phai, người nào đó mới vừa nãy vẫn còn đang nằm ở trên giường, tự nhiên người đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, tạo ra một loạt động tác, lao đến nâng mặt của cô lên rồi dán miệng vào môi cô, sau đó lấy lưỡi cạy cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, sau đó dùng lưỡi lùa quả nho từ trong miệng của cô ra, lấy răng của mình cắn quả nho. Quả nho mọng nước nhất thời bắn ra bốn phía, mùi vị chua chua ngọt ngọt lập tức từ trong miệng anh tràn ra ngoài, hương vị đó từ trong miệng của hai người theo môi lưỡi quần quít mà hòa vào nhau. Hứa Tử Ngư bị anh lừa rồi, sau đó kịp phản ứng: “Mặc kệ như thế nào, quả nho này phải là của bà.” Vì vậy liền bắt đầu anh dùng đoạt lại. Tống Lương Thần tự nhiên cũng trấn định dùng đầu lưỡi của mình đẩy quả nho ở trong miệng, để quả nho không ngừng di chuyển, đưa tới cửa miệng, đầu lưỡi kia cũng không ngừng đuổi theo, làm thế nào cũng không giành lại được.

Người nào đó quên hết tất cả mọi chuyện, mất năm phút đồng hồ để ăn một quả nho lại thuận tiện dùng lưỡi lau hết mọi góc ngách trong khoang miệng của người ta, sau khi hôn Hứa Tử Ngư đến thất điên bát đảo, anh rất thỏa mãn, khoe miệng mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: “Vớ vẩn, muốn đấu với tôi à.”

Hứa Tử Ngư giành quả nho bị thua thảm bại nên rưng rưng đi ra khỏi phòng, trong tay còn cầm lấy chùm nho của Tống Lương Thần “hào phóng” đưa cho cô. Trong lòng yên lặng ngâm một bài thơ cổ: “Thỏ được chân phác sọc, thỏ cái mất mê ly, đồng học vài chục năm, không biết đó là lưu manh”.

Mỗi lần ba của cô uống rượu xong cũng sẽ đi ngủ, điểm này Tống Lương Thần cũng giống như vậy, một mình anh uống một chai rượu mạnh, lúc này miễn cưỡng lắm mới cùng cô náo loạn một chút đã mở mắt không nổi rồi, hiện tại liền ngủ say. Hứa Tử Ngư đã hoàn thành nhiệm vụ mà mẹ cô gi-ao, bây giờ chạy đi báo cáo.

Mọi người đang ăn cơm tối, Hứa Tử Ngư đi vào tất cả mọi người đều ngừng lại, nhìn cô với ánh mắt giống như người ngoài hành tinh xuất hiện vậy.

“Ah, sao không đợi con cùng ăn cơm chứ!” Cô kéo cái ghế qua sau đó ngồi xuống, hôm nay lại có món trứng chiên cà chua mà cô thích nhất.

Em dâu nhìn cô một cái, mắt của cô ấy dừng ở trên môi của Hứa Tử Ngư một lúc sau đó lập tức cúi đầu ho khan một tiếng mà nói: “Vừa rồi em có đi gọi chị, nhưng khi đó chị đang bận.”

Ngay sau đó Hứa Tử Ngư mới hiểu ý của em dâu, mặt cô đỏ bừng chỉ ừ một tiếng, cúi đầu yên lặng gấp một miếng trứng mà ăn.

Sau khi ăn cơm xong, mẹ Hứa gọi cô vào phòng nói chuyện riêng, vừa vào đến bà liền hỏi: “Thành thực khai báo, con và Tống Lương Thần đã xảy ra chuyện gì?”

“Thì giống như anh ấy đã nói với mẹ vậy đó” Hứa Tử Ngư nhớ lại lời mà Tống Lương Thần vừa nói, phát hiện bản thân mình không có bàn kỹ kịch bản, giờ bổ sung thêm cũng rất khó nha.

“Ừ, hèn chi mẹ thấy cậu ta trông quen quen, lần đó lúc con học cấp ba bị bệnh, cậu ta có đến thôn của chúng ta để thăm con đó.” Mẹ Hứa tự nhiên nói, lúc này Hứa Tử Ngư mới thở phào nhẹ nhõm. Nguy hiểm thật, thì ra không phải là mẹ đang tra hỏi.

Chỉ là: “Mẹ, mẹ nói anh ấy đã đến đây lúc nào vậy?”

“Chính là lúc chân của con bị thương đó.”

“Thiệt hay giả vậy, là lần con đánh bóng chuyền khiến chân bị thương sao? Sao con không biết vậy?”

“Khi đó con ngủ như chết vậy, người ta ở trong phòng ngồi chờ hết hai giờ cũng không tỉnh. Mẹ nói đánh thức con dậy, nhưng người ta nói không nên quấy rầy con nghỉ ngơi. Khi đó còn là trời mưa nữa, không biết cậu ta làm cách nào mà tìm được đến đây. Phải nói khi còn bé, dáng dấp của cậu ta rất là đẹp trai nha.” Ánh mắt của mẹ Hứa liền sáng lấp lánh.

“Có không? Sao con lại không cảm thấy.” Hứa Tử Ngư nhìn mẹ cô, sau đó đầu của cô bị mẹ vỗ ột cái: “Có một người đàn ông tốt như vậy mà con còn không chịu yêu sớm, đúng là quá lãng phí đó!”

“Mẹ! Nếu con yêu sớm thì có thi lên được đại học sao?” Thời điểm bắt đầu học cấp ba, các bậc phụ huynh đều là thúc giục con cái của mình không được yêu sớm, ngược lại mẹ Hứa từ thời cô học cấp hai vẫn luôn nói cô không được vội vàng. Hứa Tử Ngư yên lặng suy nghĩ, cũng may năm đó cô bị áp lực quá nên vẫn không có yêu đương sớm, nếu không cô còn ngồi đây được sao a a a.

“Cũng đúng, nhưng cậu bé này thật sự đối với con rất tốt đó.” Mẹ Hứa nói: “Khi con ở trong trường học ngã gãy chân, chính là cậu ta công con đến bệnh viện! Đáng tiếc khi ba mẹ vừa đến bệnh viện thì cậu ta đã trở về trường rồi, ba mẹ còn chưa kịp nói lời cảm ơn nữa. Sau đó cậu ấy còn đến thôn của chúng ta để thăm con, khi đó mẹ liền cảm thấy cậu ấy có ý với con. Nhưng nhìn qua thì điều kiện của đứa bé đó quá tốt đi, mẹ nghĩ cậu ấy hẳn không thể nào coi trọng con nha.”

“Mẹ!” Bà là mẹ ruột của mình sao? Mắt của Hứa Tử Ngư chứa nước mắt im lặng nghĩ: “Thật ra thì việc anh ấy công con đến bệnh viện cũng chính là thầy giáo nhờ anh ấy thôi.”

“Mẹ nghe bác sĩ nói, cậu ta công con đến bệnh viện, sau đó còn chạy lên chạy xuống để đóng tiền viện phí.” Mẹ Hứa dừng một chút: “Nếu là bạn học bình thường mà bị thương, thầy giáo yêu cầu cậu ta đưa đi bệnh viện, thì cậu ta có dùng quan hệ của gia đình mình không?”

“Quan hệ như thế nào?”

“Mẹ có nghe cậu nhóc cũng bị ngã gãy tay mà nằm cùng phòng với con nói, khi con được đưa vào bệnh viện tình hình rất là nguy hiểm, nếu như không cẩn thận sẽ để lại tàn tật. Cậu bé đưa con đến đã chạy ra ngoài gọi điện thoại, sau đó thì bên Viện Quốc Vụ điều một bác sĩ chuyên khoa chỉnh hình đến, mà vị bác sĩ đó chỉ chữa ột mình con mà thôi.”

“Bác sĩ chuyên khoa lợi hại như vậy không phải là ba mẹ tìm cho con sao?”

“Khi ba mẹ đến bệnh viện thì bác sĩ cũng vừa bó chân lại cho con xong, với lại khi đó ba mẹ nào có bản lĩnh lớn như vậy chứ.”

“Vậy sao.” Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ.

“Mẹ nói cho con biết, một người tốt như vậy không dễ dàng mà tìm thấy đâu, con phải biết đủ đó.” Giọng nói của mẹ Hứa không tầm thường mà nói, một lần nữa Hứa Tử Ngư gật đầu: “Con biết rõ rồi, mẹ.”

43. Chương 43: Tiểu Ngư Đi Xem Mắt.

Bên ngoài trời cũng đã tối rồi, tiếng dế kêu từ bên ngoài truyền vào, trong phòng máy quạt cứ như vậy mà quay nhưng không khí vẫn có chút nóng nực, mẹ Hứa cầm cái quạt giấy mà quạt, nói với Hứa Tử Ngư: “Ngày mai con đừng đi xem mắt nữa, để mẹ nói ba con đi nói với bác trưởng thôn một tiếng.”

“Không được đâu mẹ, chúng ta cũng đã bàn với người ta rồi, nếu hủy bỏ không phải sẽ rất không tốt sao?”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ, không lẽ để Lương Thần đứng nhìn con đi xem mắt sao?”

“Cũng không phải nha, những chuyện này con đã bàn với anh ấy rồi, không có chuyện gì đâu.”

“Cái con bé này, đừng thấy người ta thích mình thì mình liền lên mặt bắt nạt người ta nhé, phải chú ý đúng mực đó.” Mẹ à, mẹ cũng đã bắt nạt ba nhiều năm như vậy, bây giờ lại còn nói con không được bắt nạt người ta là sao chứ.

“Ah, mẹ yên tâm đi, bảo đảm ngày mai không có vấn đề gì đâu, con đã thương lượng xong với Lương Thần rồi.”

“Trời cũng không còn sớm nữa, con mau trở về phòng ngủ đi.”

“Sao?” Hứa Tử Ngư không hiểu kinh ngạc nhìn mẹ, chẳng phải Tống Lương Thần đang ở trong phòng của cô ư, giờ để cô về phòng ngủ Mẹ suy nghĩ thật thoáng nha.

“Nghĩ cái gì thế?” Mẹ Hứa dùng cây quạt vỗ vỗ đầu của Hứa Tử Ngư: “Để Tiểu Tống và em trai con nằm chung đi, máy điều hòa ở trong nhà cũng không có.”

“A, vậy con đi tìm Tử Kiện.” Hứa Tử Ngư quay người ra khỏi phòng, chỉ còn lại mẹ Hứa tay đang cầm cây quạt mà ngẩn người. Con gái bảo bối của bà đã lớn thật rồi, cũng sắp phải gả đi rồi.

Tống Lương Thần không đồng ý ra ngoài thuê chỗ ngủ, cũng biết ngủ ở trong nhà cô cũng ảnh hưởng không tốt, cuối cùng anh được Hứa Tử Kiện sắp xếp ngủ dưới đất, ở cửa chính ngay phòng làm việc. Phòng không có máy điều hòa nên không khí có chút nóng nực, nhưng lâu lâu cũng có một vài ngọn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào nên anh cảm thấy có chút thoải mái, khi còn bé, Tống Lương Thần cũng không ít lần bị ông ngoại huấn luyện chịu khổ và vất vả, hiện tại anh cũng không cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại bởi vì chuyện lúc chiều mà tâm tình có chút không tệ.

Chỉ cần nghĩ đến việc cô và đứa bé của bọn họ nằm ngủ cách anh chưa tới 50 mét, như vậy đã cảm thấy rất ấm áp rồi. Về chuyện ngày mai, anh cũng rất mong đợi xem cô làm như thế nào.

. Tôi chính là dải phân cách của ngày hôm sau đây

Lúc Hứa Tử Ngư rời giường, thì Tống Lương Thần đã ra ngoài đi theo ba Hứa làm việc, nói là 10 giờ mới về. Cô và anh phỏng vấn xem mắt vào buổi trưa, không biết đến lúc đó bọn họ có về kịp hay không đây.

Ăn sáng xong, Hứa Tử Ngư liền chui vào trong phòng bắt đầu hóa trang, tìm trang phục, sau đó lại suy nghĩ xem mình sẽ nói cái gì, đi xem mắt ở nông thôn bình thường chính là gia trưởng sẽ dẫn người đi xem mắt đến, đầu tiên người thân của hai nhà và người làm mai ở đó nói vài câu, gia trưởng cũng xem nhân phẩm và bộ dáng của đối phương một chút, sau đó lui đi để cho nam nữ lớp trẻ nói chuyện, hai người tâm sự và nói chuyện tâm tình xem có thể tiến tới với nhau hay không. Cả quá trình thật là có rất nhiều lúng túng.

Khi còn nhỏ, Hứa Tử Ngư có thấy qua hàng xóm xem mắt, hiện tại đến lượt mình quả thật đúng là có chút sợ, nhưng mà đã đồng ý rồi, hiện tại cũng không tiện bỏ cuộc nữa chừng. Cũng may lần này là bên kia đến nhà cô.

Không tới mười giờ, người làm mai liền mang theo anh phỏng vấn đến nhà cô, Hầu Oánh Oánh vội vàng chạy đến gọi Hứa Tử Ngư ra, nhưng sau khi thấy Hứa Tử Ngư mở cửa ra khỏi phòng, cô ấy cảm thấy giật mình. Trên người của Hứa Tử Ngư màu sắc sặc sỡ, nào là xanh lá và màu đỏ thắm nha!

Hứa Tử Ngư nhìn cô ấy rồi chớp chớp mắt, sau đó ngoe nguẩy hai bím tóc được cài mấy bông hoa màu vàng, rồi lắc lư đi ra khỏi phòng. Hầu Oánh Oánh nhìn một màn này cảm thấy Hứa Tử Ngư rất giống đèn tín hiệu giao thông ở trong thành phố.

Rất cuộc cũng nhìn thấy được hình tượng thật của anh phỏng vấn, thật không ngờ hình tượng thật của anh ta rất đáng phải xem lại một chút, khuôn mặt của anh ta không có góc cạnh, mắt, lỗ mũi, miệng đều là rất lớn, giống như đang chen lấn trên gương mặt của anh ta vậy, thật sự không giống trong hình chút nào. Ngược lại, anh phỏng vấn nhìn thấy cô thì thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, nhìn nửa ngày mới hồi hình của cô trên album có phải đã qua chỉnh sửa hay không.

Người nhà của cô cũng bụm miệng cười nói không ra lời, người nhà của anh phỏng vấn cũng khiếp sợ quan sát Hứa Tử Ngư, nhất thời không khí thật nặng nề. Duy chỉ có bác Khánh Lâu là bởi vì thị lực không tốt nên không nhìn ra cái gì bất thường, ông ấy dùng tay vẫy vẫy Hứa Tử Ngư, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh của anh phỏng vấn: “Tiểu Ngư mau tới đây ngồi này.”

“Ah, bác Khánh Lâu.” Hứa Tử Ngư sôi nổi bước đến, đồng thời cũng không quên nhếch môi nhìn về phía anh phỏng vấn mà cười.

“Phụt. . . .” Hàu Oánh Oánh không nhịn được lập tức che miệng cười, thầm khen Hứa Tử Ngư suy nghĩ chu đáo, trên răng cửa của cô ấy có dính một miếng rong biển màu xanh. Mẹ Hứa cũng không biết nên cười hay không nên cười, cảm giác phải kìm nén thật sự là rất khó chịu, gương mặt của bà không phân rõ tâm tình hiện tại, nhìn vào có chút vẩn vơ.

Sắc mặt của anh phỏng vẫn có chút đen, Hứa Tử Ngư làm như không biết nghiêng đầu nói chuyện với anh ta: “Hi, được gặp anh, em rất là vui.” Một hơi thở mang theo mùi tỏi nồng nặc lập tức tỏa ra trong vòng bán kính một mét đều ngửi thấy. Anh phỏng vẫn cũng nín thở nghiêng đầu cười cười nói với cô, ánh mắt hết sức tránh né hai gò má màu đỏ trên mặt của cô, nhỏ giọng nói: “Rất vui, anh cũng rất vui. . . .”

“Xem ra hai đứa trẻ này trò chuyện cũng không tệ nha.” Bác Khánh Lâu cao hứng cười nói, thấy không ai tiếp lời liền nói: “Chẳng phải mấy hôm trước hai đứa này cũng đã trò chuyện qua rồi sao, tôi thấy hiện tại là thời đại mới rồi cũng không cần phải giám sát nữa, hai đứa nhỏ qua bên kia tán gẫu đi, để người lớn của hai bên gia đình ở bên này nói chuyện phiếm đi.” Người lớn của hai nhà cũng nhao nhao gật đầu bày tỏ đồng ý.

Lúc cha mẹ của anh phỏng vẫn đi đến đây, trước khi đến anh ta vẫn nói Hứa Tử Ngư rất xinh xắn, chỉ là tính khí không được tốt thôi, nhưng sao bây giờ nhìn lại, bọn họ lại cảm thấy là tính khí của cô rất tốt nhưng đáng đáp lại rất khó coi nha. Mẹ của anh phỏng vẫn đưa mắt nhìn con của mình kì kèo mè nheo cùng Hứa Tử Ngư đến gian phòng sát vách, xoay người nói với mẹ Hứa: “Cô bé này rất biết ăn mặc nha!”

Mẹ Hứa vội vàng trả lời: “Dạ dạ, Tiểu Ngư nhà chúng tôi mà chừng diện lên thì sẽ đẹp hơn rất nhiều. Con bé biết hôm nay Tiểu Triệu sẽ đến, cho nên sáng sớm hôm nay đã dậy trang điểm từ sớm, bận rộn đến giờ mới xong.”

“Đúng vậy, đứa bé thật chân thành ha ha.” Mẹ của anh phỏng vẫn cười gật đầu, nhưng trong mắt lại không muốn cười chút nào, cái này nếu không chừng diện lên thì sẽ thành cái dạng gì đây.

“Tiểu Ngư là cô bé mà tôi nhìn từ nhỏ đến lớn, đáng đáp của cô bé cũng coi như là số một số hai ở trong thôn của chúng tôi đó nha!” Bác Khánh Lâu nhớ lại bộ dáng lúc thị lực của ông vẫn còn tốt đã gặp Hứa Tử Ngư, cười híp mắt nhìn mẹ của anh phỏng vẫn: “Tôi có nghe ông Triệu nói, Tiểu Bàn cũng cảm thấy Tiểu Ngư của chúng tôi rất xinh xắn phải không?”

“Ah, đúng, đúng vậy.” Cha của anh phỏng vẫn vội vàng tiếp lời: “Trong điện thoại, Tiểu Triệu có nói như vậy với tôi.” Trong lòng thầm nghĩ, đây mà gọi là đẹp số một số hai thì những người khác sẽ trông như thế nào đây

Sau khi vào phòng, Hứa Tử Ngư ngồi ở gần bên cạnh chỗ đặt lò sưởi, anh phỏng vẫn liếc mắt một cái, sau đó run run ngồi ở chính giữa.

“A, lần trước quên hỏi anh, anh đang làm việc gì thế?” Hứa Tử Ngư quay đầu cố tình nhìn anh ta rồi nhe răng ra cười, anh phỏng vẫn mặt đỏ lên, cúi đầu ngượng ngùng nói: “Kỹ thuật nghiên cứu.”

“Ah, thì ra là nghiên cứu!” Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, híp mắt tiếp tục hỏi: “Công ty của các anh lên sàn chưa?” (Lên sàn: có nghĩa là cổ phiếu của công ty đó lên sàn đó mà)

“Ừ, đã lên sàn.” Anh phỏng vẫn nhìn cô một cái rồi cúi đầu.

“Vậy sao, công ty của anh đã đưa ra thị trường chắc phúc lợi của công ty cũng không tệ phải không?” Hứa Tử Ngư ẻo lả nhìn anh ta, anh ta nói: “Lúc đầu anh có lập chí tìm công việc ở công ty đã lên sàn.”

“Còn có” Hứa Tử Ngư càng lúc càng dán lại gần anh ta, mùi tỏi cũng càng ngày càng nồng hơn. Trán của anh phỏng vẫn xuất hiện một tầng mồ hôi, không tiếng động xoay về bên trái mà hít thở.

“Lương thì sao?” Hứa Tử Ngư nhe răng, thở ra một hơi.

“Là được khoảng. Một hai vạn.” Anh phỏng vẫn trả lời xong, rốt cuộc không nhịn được nhìn Hứa Tử Ngư mà nói: “Trên răng của em có mắc đồ.”

“Sao? Thật không vậy?” Hứa Tử Ngư vội vàng dùng tay tìm kiếm đồ trên răng của mình, lấy ra một miếng rong biển rồi nhìn một chút mà nói: “Sáng nay ăn rau hẹ với sủi cảo đó mà, ha ha.” Cô dứt lời, trước con

mắt kính ngọc của anh phổng vấn, cô liền đem miếng rong biển đưa vào trong miệng —— Đây chính là tuyệt chiêu của cô hồng khiến cho người khác buồn nôn.

“Ah, em chưa bao giờ lãng phí lương thực.” Hứa Tử Ngư chớp chớp mắt vài cái, trên mặt rơi rơi xuống một lớp phấn

“Tốt, thói quen tốt.” Anh phổng vấn đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán nói: “Có một vấn đề anh không biết có nên hỏi hay không?”

“Vấn đề gì?” Hứa Tử Ngư nghiêng đầu nhìn anh phổng vấn đang nhíu mày, anh ta vội vã quay đầu nhìn xuống nền mà nói: “Hình của em post trên mạng có phải là đã qua chỉnh sửa phải không?”

“Anh có ý gì đây?” Hứa Tử Ngư nghe vậy giọng nói lạnh lùng, hình như có chút tức giận: “Ý của anh có phải nói hình của em căn bản không giống người thật phải không?”

“Không có không có.” Anh phổng vấn lắp ba lắp bắp nói: “Chính là anh thắc mắc không biết tại sao em lại chỉnh được đẹp như vậy, anh cũng muốn biết em đã sửa hình như thế nào.”

“Thì ra là như vậy, thật ra thì có rất nhiều cách để sửa, công việc của em rất rảnh rỗi, mỗi ngày em đều dùng một ít thời gian rảnh để chỉnh sửa hình của mình. Anh đừng nhìn hình của em như vậy mà tưởng thật, mỗi một tấm hình tối thiểu nhất là phải chỉnh sửa một ngày.” Dứt lời liền bịt miệng, nhìn anh phổng vấn một cái.

“Không sao, anh thấy em không hề có lỗi, thời buổi bây giờ loại phụ nữ nhiệt tình yêu cuộc sống giống như em cũng rất hiếm.” Anh phổng vấn cười cười, nhìn Hứa Tử Ngư.

“Không phải đâu.” Trong lòng của Hứa Tử Ngư âm thầm đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt của anh phổng vấn thật sự rất kỳ lạ. Cô đã ăn mặc thành ra như vậy, nói thẳng tình trạng này rồi, thế mà anh ta vẫn cảm thấy cô Nhiệt tình yêu cuộc sống?

“Mọi người đều nói em quá xấu.” Cô nói, người nhích qua bên phải một chút.

“Thật ra thì đôi mắt của em rất đẹp.” Anh ta nói, cũng xích qua bên phải một chút.

“Em rất thích ăn tỏi.” Cô nói, không ngồi yên xích qua bên phải chút nữa.

“Ăn nhiều tỏi đối với cơ thể rất tốt.” Anh nói, cố gắng di chuyển qua bên phải theo.

“Em em, mới vừa bị người ta bỏ.” Hứa Tử Ngư xích lại gần thêm một chút, cũng không thể xích qua được nữa, đã đến bên tường rồi.

“Anh cũng vậy.” Anh phổng vấn thở dài một cái.

“Thật sao?” Hứa Tử Ngư nhìn anh ta một chút: “Tại sao anh lại chia tay vậy?”

“Chê anh không lãng mạn.” Anh ta u oán nhìn cái quạt điện đang xoay qua xoay lại.

“À? Sao chiếu mạng của cô ấy là gì?” Hứa Tử Ngư nói.

“Sao chiếu mạng nào? Anh không biết.” Anh phổng vấn nói: “Lúc trước cô ấy cũng có nói qua với anh, nhưng anh đối với những chuyện này không mấy có hứng thú.”

“Ngày sinh nhật dương lịch của cô ấy là ngày nào?” Hứa Tử Ngư lấy điện thoại di động ra.

“Là ngày 28 tháng 6, cũng vừa mới qua.”

“Ah, cô ấy là chòm sao Cự Giải.” Hứa Tử Ngư từ trong điện thoại tra ra cặp đôi các ngôi sao.

“Còn sinh nhật của anh là lúc nào?”

“Mùng 5 tháng 11.”

“Anh là chòm sao Bò Cạp đó!” Máu bà tám của Hứa Tử Ngư đã bắt đầu sôi trào: “Chòm sao của hai người chính là trời sinh một cặp đó nha.”

“Thật hả?” Anh phỏng vấn khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn Hứa Tử Ngưng, trong mắt tràn đầy tha thiết cùng mong đợi.

“Thật đó, anh xem đi.”

Lúc Tống Lương Thần về đến nhà, thì Hứa Tử Ngưng và anh phỏng vấn mỗi người cầm một miếng dưa hấu, đang khí thế ngất trời thảo luận về vấn đề làm sao nắm giữ được phụ nữ mang chòm sao Cự Giải.

Anh đi tới trước mặt Hứa Tử Ngưng đăm đăm đuổi dưa tình mà nói: “Tiểu Ngưng.”

“Ah, Lương Thần?” Hứa Tử Ngưng nhìn anh chớp mắt vài cái, lại bĩu môi nhìn về phía cửa, ý cô muốn nói là: “Tự tôi có thể giải quyết được, không cần anh phải phối hợp đâu.”

Ai mà biết Tống Lương Thần lại không mang theo từ điển để phiên dịch chứ, hoàn toàn không hiểu ý của cô, ngược lại còn kéo tay của cô lại thâm tình nói: “Tiểu Ngưng, em hãy tha thứ cho anh đi. Em bỏ đi mấy ngày nay anh ăn không ngon, ngủ cũng không yên, xem ra anh không thể thiếu em được...!”

Anh phỏng vấn đang ngậm một miếng dưa hấu cũng đang nhìn Tống Lương Thần, một thân anh tuấn đẹp trai, nhìn lại Hứa Tử Ngưng một chút, áo xanh quần đỏ hết sức đáng sợ. Nhìn hình ảnh trước mắt khiến nội tâm của anh ta đổ lẹ, người ta đều nói nam nữ hiện tại mất cân đối rất là nghiêm trọng, hôm nay anh ta mới thật sự lạc vào cảnh giới kỳ lạ đó. Anh ta nghĩ lúc này Hứa Tử Ngưng đã giúp mình phân tích cách đoạt lại bạn gái, nay theo đạo lý mình cũng nên tác hợp với hai người trước mặt này.

“Chuyện này Tiểu Ngưng à, anh thấy người anh em này cũng không tồi, hay là để anh nói với người lớn là chúng ta không hợp nhau, em cũng nên tha thứ cho anh ta đi.”

“Đúng vậy Tiểu Ngưng, em tha thứ cho anh đi!”

Tha thứ em gái cậu đó, mấy từ này hoàn toàn không đúng lời thoại chút nào! Hôm qua chẳng phải bọn họ đã thương lượng kỹ là theo kịch bản anh bỏ rơi cô, không muốn cho cô quẩn luyến anh nữa sao? Hiện tại thì lại thay đổi phương hướng rồi, cũng may thường ngày cô cũng hay xem phim tình cảm và đọc nhiều tiểu thuyết nên hiện tại cô cũng không quá bất ngờ, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện mà diễn một đoạn vậy.

“Đồ đáng chết. . . . Cho chờ về sau còn dám bắt nạt bà nữa không?” Hứa Tử Ngưng nũng nịu nói, dùng ngón tay sơn màu đỏ chói của cô chỉ ngay trán của Tống Lương Thần, anh phỏng vấn sợ run cả người.

“Về sau em cứ bắt nạt anh đi.” Tống Lương Thần nhìn hai gò má màu đỏ của cô, thế nhưng cũng không cười.

“Vậy còn có chút lòng thành, được rồi, bà đây tha thứ cho anh đó.” Hứa Tử Ngưng lồi Tống Lương Thần, người đối diện còn chưa định đứng dậy, Tống Lương Thần đã nói: “Vậy hôm nay em sẽ trở về với anh nhé?”

“Được chứ, sao lại không được đây.” Hứa Tử Ngưng bên ngoài thì cười cười nhưng trong lòng lại không hề cười, vất vả lắm bà đây mới thuyết phục được ổn thỏa, sắp thành công thì anh lại nhảy vào, làm như vậy là kiểu gì đây chứ, muốn cướp công của bà sao!

44. Chương 44: Người Đàn Ông Cực Tàn Khốc.

Hứa Tử Ngưng là học ngành quảng cáo ra, biết rõ quảng cáo tạo nên hình tượng mà thực tế luôn tồn tại sự chênh lệch nhất định, nhưng có lúc sự chênh lệch ấy quá lớn không khỏi khiến cho người khác tiếp thu không nổi.

Giống như hiện tại so với trong ấn tượng của cô, xe Land Rover là một dòng xe đặc biệt dành cho phái nam, cao lớn và uy mãnh có thể đi lại trên mọi địa hình, bánh xe cứng rắn lăn trên đá sỏi băng qua làn mưa dạn giụa, dù con đường có bùn lầy thế nào cũng không hề có trở ngại, rất bá đạo rất tàn khốc. Nhưng lúc này

đây Tống Lương Thần đang lái một chiếc Land Rover với tốc độ rùa bò 60km/h ung dung chạy trên đường lộ, bị một chiếc xe máy nhỏ vượt qua mặt, Hứa Tử Ngư cảm giác hình như mình không phải đang ngồi trên xe Land Rover, mà là tịch mịch.

Cô muốn cười nhạo tài nghệ lái xe của Tống Lương Thần, nhưng lại nhịn được, bởi vì cô đang giận anh nha.

Chuyện là sau khi đã tiễn cả nhà anh phỏng vấn về nhà, mọi người đều đang rất vui vẻ, nhưng anh lại cố tình vào lúc đó mà muốn nói chuyện với ba mẹ của cô, anh nói: “Thật ra thì Tiểu Ngư đã mang thai.”

A a a, hình tượng tốt đẹp của cô hơn 20 năm qua toàn bộ đều bị hủy hoại! Về mặt của mẹ Hứa khi đó, cô cũng không đành lòng nhớ lại. Mặc dù cô cũng không biết nên làm sao mà mở miệng. Nhưng nếu như vậy mà nói ra thì thật sự là quá đột ngột nha!

Vốn tưởng rằng ba mẹ của cô sẽ nổi trận lôi đình, ai ngờ bọn họ lại vào trong thương lượng một chút, một lúc sau liền ra ngoài, tâm tình của bọn họ cũng tương đối bình tĩnh, còn hỏi bọn họ tính khi nào thì kết hôn. Tống Lương Thần trả lời ngay, anh nói chỉ cần Tiểu Ngư đồng ý thì lập tức có thể tiến hành. Nói đùa sao, cô là người tùy tiện như vậy sao?

Cô còn chưa nghĩ ra cách để trả lời, thì lập tức nhận được ánh mắt bắn ra như gươm đao của mẹ Hứa. Mẹ cô bảo cô trở về suy nghĩ cho thật kỹ, lúc này ba Hứa lại ho khan; Tống Lương Thần nói sức khỏe của Tiểu Ngư chưa ổn định, bác sĩ nói không được mệt mỏi quá sức, thôi trước cứ để bọn họ đi đăng ký và ở chung một chỗ đi, để cho Lương Thần thuận tiện chăm sóc Tiểu Ngư và đứa nhỏ, ba mẹ của cô không nói hai lời liền lập tức thỏa thuận như vậy.

Cả một quá trình đều đã được dàn xếp ổn thỏa, Hứa Tử Ngư cũng không phản ứng kịp, cô liền bị người nhà nhiệt tình đưa lên xe.

Cô liếc nhìn Tống Lương Thần đang tập trung lái xe, hoài nghi người ở nhà của cô trong mấy ngày này căn bản không phải là anh. Nhìn một chút, cô chợt phát hiện đuôi mắt của anh có chút không đúng, trong đầu chợt hiện ra cảnh dịch dung trong những bộ phim cổ trang, cô vội vã đưa tay lên sờ sờ: “Ah, dưới cái cằm của cậu là cái gì thế, đừng nói là mặt nạ da người nha?”

“Không xong rồi, bị cậu phát hiện ra rồi.” Tống Lương Thần mang theo gương mặt gian trá nhìn cô.

“Không không, không phải chứ!” Một lần nữa Hứa Tử Ngư đưa tay dùng sức sờ sờ, đổi lại đối phương lại rên lên một tiếng “Ai”, “Cậu bị thương sao?”

“Ừh, bị ba của cậu đánh thôi.”

“Lúc nào vậy?”

“Lúc đi ra ngoài, trên đường trở về nhà của cậu.”

“Sao, tại sao ba mình lại đánh cậu chứ?”

Lại nói, buổi sáng Tống Lương Thần đi ra ngoài, Hứa Tử Ngư nghe anh kể lại, nói có một xí nghiệp lớn chuyên thu mua gỗ nhà cô, đã nợ tiền gỗ của Hứa gia mấy năm rồi vẫn không thấy trả, Tống Lương Thần chủ động xin đi đòi nợ giúp, kết quả hai người đi vào đó chưa tới nửa giờ liền đem toàn bộ tiền nợ thu lại. Sau đó Hứa Tử Kiện phụ trách lái xe về nhà, nhắc đến chuyện này giống như một truyền kỳ vậy, đây rõ ràng là công thần nha, tại sao lại đánh anh chứ?

“. Minh nói với ba cậu là cậu mang thai.”

“Cái gì? Cậu nói với ba của tớ?”

“Ừh.”

“. Biết sẽ bị đánh mà cậu còn dám nói.”

“Sao vậy?” Tống Lương Thần nghiêng đầu sang quan sát cô: “Đau lòng hả?”

“Nói bậy, ai đau lòng chứ!”

“Nói sớm thì cậu mới có thể an tâm, mình cũng được an tâm hơn.”

“Vậy sao lúc về nhà lại nói thêm một lần nữa vậy?”

“Ba cậu dạy mình, ông ấy nói nếu như nói với ông ấy trước thì mẹ của cậu sẽ tức giận” Nhất thời Hứa Tử Ngư hết ý kiến, đây chính là tình cảm giữa đàn ông với nhau đó, đánh xong lập tức đứng chung một chiến tuyến với nhau, còn nghĩ kế cho anh nữa: “Ba cậu còn nói sẽ để anh chăm sóc cậu thật tốt, đem cậu gi—ao anh.”

“Ba tớ cũng thiệt là, còn nói càn.” Hứa Tử Ngư nói như vậy thôi, nhưng hai mắt của cô cũng đã đỏ lên rồi.

“Ngốc quá.” Tống Lương Thần đưa tay nhéo má của Hứa Tử Ngư.

“Cậu mới ngu ngốc.” Hứa Tử Ngư hất tay của anh ra, mắt quét qua mặt của anh. Một cái tát này, là anh đã thay cô chịu rồi.

Vừa vặn lúc này có một chiếc xe kéo nhỏ đang chở cọc gỗ từ bên trái vượt qua xe của anh, Hứa Tử Ngư bĩu môi nói: “Mình còn tưởng rằng mãnh hổ xa lộ này sẽ chạy rất nhanh chứ, ai ngờ xe của cậu chạy còn chậm hơn chiếc xe chậm nhất của thôn mình nữa.”

“Mình vẫn cảm thấy, đàn ông có thể bảo vệ tốt người nhà của mình, mới chính là mạnh mẽ.” Người ngồi ở vị trí ghế lái nói xong, tinh thần cũng tự hội lại nhìn về phía trước mặt đường, sau đó nói: “Tiểu Ngư, mình biết rõ gần đây cậu bị ép đến quá chặt rồi.”

Hứa Tử Ngư nghiêng đầu nhìn một chút nói: “Cậu cũng biết là quá chặt sao, cậu cố ý phải không! Lúc đi học thật không có nhìn ra, bản chất nội tâm của cậu chính là như vậy!”

“Nội tâm cái gì chứ?”

“Chính là —— Trong mắt chợt lóe ra một chủ ý xấu.”

“Nào có, cậu cứ khoa trương như vậy không!” Trước mặt đã đến đoạn đường đang sửa, Tống Lương Thần chậm rãi cho xe xếp hàng vào đoàn xe rồi nói: “Tiểu Ngư, chúng ta thử ở chung một chỗ xem, có được hay không?”

“Mình cũng không biết nữa, trong lòng có chút loạn.” Hứa Tử Ngư nói: “Vốn dĩ mình muốn về nhà để được yên tĩnh suy nghĩ, nhưng từ lúc cậu xuất hiện mình cũng không có thời gian để nghĩ nữa, hai hôm nay bận đến chóng mặt.”

“Không sao, sau khi chúng ta ở chung một chỗ, cậu có thể từ từ suy nghĩ tiếp.” (diepdiep: anh này không thấy ớn, khi đó còn suy nghĩ gì chứ.)

“Lúc ở nhà nói những chuyện đó đều là lừa gạt ba mẹ thôi, chuyện ở cùng một chỗ với cậu, mình thấy nên để từ từ rồi hãy nói đi!”

“Từ từ cái gì nữa chứ?” Tống Lương Thần nói: “Một mình cậu sống ở đó mình thấy không yên lòng. Thêm mấy bữa nữa là bụng của cậu càng ngày càng lớn lên, một mình biết phải làm sao đây?”

“Mình không sao, chẳng phải bây giờ vẫn chưa nhìn ra sao?”

“Hứa Tử Ngư, sao cậu vẫn cứ như vậy chứ? Cậu nghĩ một chút đi, thêm mấy bữa nữa bụng của cậu sẽ lớn lên, nếu đồng nghiệp ở công ty hỏi thì cậu sẽ trả lời như thế nào? Một mình cậu nấu cơm đi chợ, làm sao leo lên leo xuống cầu thang đây, tính của cậu lại hay xúc động như vậy, mình ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới!”

“Tống Lương Thần, cậu có biết hay không, cậu như vậy khiến mình rất tức giận nha! Mình cũng biết rõ theo lẽ thường mà nói, một người phụ nữ độc thân mà lớn tuổi như mình nếu gặp được một đối tượng tốt như vậy, đáng lý mình nên hấp ta hấp tấp đồng ý ở chung một chỗ với cậu. Mình và cậu có con, cậu nguyện ý chịu trách nhiệm, mình cũng nên ở chung một chỗ với cậu. Ba mẹ và người nhà của mình đều thích cậu, làm một đứa con gái ngoan thì không nên để cho người nhà lo lắng, cho nên mình nên ở chung một chỗ với cậu Nhưng mình chính là rất tức giận!”

“Tiểu Ngư.” Tống Lương Thần bắt đầu xoay người, từ sau khi rời khỏi nhà thì cô lập tức hóa thân thành con nhím: “Mình không muốn ép cậu, nhưng bây giờ là tình huống.”

“Mình biết rõ cậu muốn tốt ỳnh, nhưng thật sự mình rất chán ghét.” Hứa Tử Ngưng thở dài một cái, dựa người vào ghế mà nói: “Tổng Lương Thần, ỳnh thêm chút thời gian để suy nghĩ đi, một chút thôi.” Sau đó cô liền mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại.

Tổng Lương Thần đưa tay mở cái tủ chứa đồ ra, lấy ra một cái mềm nhỏ trùm lên người của cô nói: “Cậu nghỉ ngơi cho thật tốt trước đi.”

Trong xe giờ chỉ có tiếng đàn dương cầm du dương, xe vững vàng hướng phía Bắc mà chạy, máy điều hòa không khí không lạnh cũng không nóng, Hứa Tử Ngưng đắp mềm, chỉ chốc lát liền ngủ say.

Tổng Lương Thần im lặng nhìn đoàn xe phía trước, trong lòng không khỏi cảm thán ý nghĩ của người phụ nữ này thật sự là rất khó đoán.

Khi Hứa Tử Ngưng tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm thoải mái ở trên một cái giường lớn, đứng dậy nhìn xung quanh, căn phòng này thật sự rất lớn, còn có lắp đặt thêm thiết bị sưởi ấm nữa, nhưng đây không phải là phòng của cô, cũng không phải là căn phòng kia của Tổng Lương Thần.

“Tổng Lương Thần.” Cô lập tức có chút sợ, liền vội vàng đứng dậy leo xuống giường.

“Tiểu Ngưng, mình ở đây này.” Tổng Lương Thần vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy người nào đó còn đang buồn ngủ nhưng lại đi chân không trên sàn nhà, anh liền vội vàng tiến lên bế lấy cô, sau đó thả cô trở lại trên giường: “Tại sao lại không mang dép mà lại đi chân trần trên đất thế?”

“Đây là đâu vậy?” Hứa Tử Ngưng có chút mơ hồ, nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: “Chúng ta còn chưa tới thành phố B sao?”

“Đã đến rồi, đây chính là nhà của mình đó.”

“Sao lại biến thành như vậy chứ?” Hứa Tử Ngưng ngẩng nhìn bốn phía: “Căn phòng trước kém phòng này rất nhiều.”

“Đây là phòng khách, mình mới cho người sửa sang lại một chút.” Tổng Lương Thần rót một ly nước đưa cho cô nói: “Uống một chút nước trước đi, một lát nữa xuống dưới ăn cơm, cũng sắp nấu xong rồi.”

“Mình không muốn ở chỗ này đâu, mình muốn về nhà.”

“Được, trở về, trở về. Chờ cậu ăn cơm xong, mình sẽ đưa cậu về.” Tổng Lương Thần dỗ ngọt cô.

Hứa Tử Ngưng ngủ một giấc 3, 4 giờ, hiện tại cũng cảm thấy rất là đói bụng rồi, cô uống hết ly nước mà Tổng Lương Thần đưa. Tổng Lương Thần đi ra ngoài một lúc, khi trở lại có cầm một đôi dép lê màu hồng đưa cho cô: “Đến đây mang vào, chúng ta mau đi ăn cơm.”

“Ừh.” Tổng Lương Thần hợp tác như vậy, ngược lại Hứa Tử Ngưng cảm thấy trong lòng có chút áy náy. Cô nhận lấy đôi dép sau đó mang vào, ngoan ngoãn cùng Tổng Lương Thần đi xuống lầu.

Phòng bếp cách gian phòng lần trước Hứa Tử Ngưng ngủ lại cũng không xa, cô mới ra đến cửa đã nghe thấy mùi thơm của thức ăn, trên bàn đã bày lên vài món thức ăn, trong nồi hầm cách thủy có canh nữa, Tổng Lương Thần đưa cho cô hai cái chén nói: “Cơm ở trong nồi đất, múc ỳnh một chén đi.”

“Được, mình đói bụng quá rồi.” Hứa Tử Ngưng nhận lấy chén đặt ở trên bàn, Tổng Lương Thần lại đưa một cái khăn lông đã ngâm nước, sau đó vắt khô đưa cho cô: “Lúc mở nắp nồi phải dùng cái này, bây giờ còn nóng đó.”

Hứa Tử Ngưng nhận lấy cái khăn lông, sau đó mở cái nắp nồi đất ra, lập tức mùi thơm của cơm chín liền xông vào mũi. Cô dùng cái muỗng múc cơm xối xối, từng hạt từng hạt cơm đầy đặn, óng ánh dẻo thơm.

“Dùng nồi đất nấu cơm, cái người này bây giờ là thời đại nào rồi mà còn dùng cách này nữa.”

“Dùng nồi đất nấu cơm mới thơm và ngon.”

“Ah, cậu thật là người có tính kiên nhẫn.” Hứa Tử Ngưng múc hai chén cơm, bưng lên để trên bàn.

“Có một số việc chính là như vậy, cần phải có đầy đủ kiên nhẫn, mới có thể làm tốt được.” Tổng Lương Thần bưng tô canh đang tỏa hương thơm ngào ngạt tới bàn nói: “Lúc trưa cũng chưa ăn cơm, cậu mau ăn đi.”

45. Chương 45: Chương 45.

Mỗi một món Tổng Lương Thần đều gấp cho Hứa Tử Ngư một miếng, Hứa Tử Ngư cảm thấy có chút đói bụng, nhưng không biết vì sao cảm thấy trong cổ họng như có cái gì đó chặn lại vậy, cô nuốt không trôi. Mỗi ngày nay thường xuyên xuất hiện cảm giác này, cô cảm thấy cổ họng rất chua, giống như bị người nào đó đổ nửa bình dấm vào vậy.

“Món cá này là lần đầu tiên mình trở tài đó, ném thử xem như thế nào.” Tổng Lương Thần gấp một miếng cá bỏ vào chén của cô, Hứa Tử Ngư nhớ lại, hôm đó ở trong công ty cô ăn bữa ăn dành cho phụ nữ mang thai cũng chính là loại cá này, ngẩng đầu nhìn, cá, trứng, đậu hũ, rau dưa, quả nhiên thực đơn đều là những món của hôm đó.

Trong lòng dâng lên một cái gì đó rất khó nói thành lời, hốc mắt có chút nóng, cô để đôi đũa xuống, cúi đầu.

“Chẳng phải đã đói lắm rồi sao, mau ăn đi, kéo đói bụng đó.”

“Sao thế, không hợp khẩu vị à?”

“Chỗ nào không thoải mái vậy?” Tổng Lương Thần cảm thấy Hứa Tử Ngư có cái gì đó không đúng, vội vàng buông đũa xuống lại gần hỏi thăm: “Chỗ nào không thoải mái, mau nói biết đi!”

“Không có.” Bình thường Hứa Tử Ngư đều là nói chuyện không lưu loát, nhưng bây giờ lại không muốn ngẩng đầu lên.

Tổng Lương Thần cúi người xuống, có chút luống cuống đưa tay sờ sờ đầu của cô: “Tiểu Ngư, tại sao khóc vậy?”

Hứa Tử Ngư lắc đầu một cái, muốn nói không có việc gì, nhưng làm thế nào nước mắt cũng không thể ngừng lại được. Bình thường cô cũng không phải loại phụ nữ thích khóc, nhưng vào giờ phút này trong lòng của cô lại có quá nhiều tâm tình, trừ khóc ra căn bản là không tìm được lời nào để nói cả.

“Tiểu Ngư, có chuyện gì thì cứ nói với mình. Đừng khóc, nếu khóc sẽ rất khó chịu.” Tổng Lương Thần không biết tại sao cô đột nhiên lại trở thành như vậy, anh cũng không có kinh nghiệm dụ dỗ con gái, nhất thời tay chân có chút luống cuống. Anh lấy khăn giấy đưa cho cô, Hứa Tử Ngư nhận lấy sau đó lau nước mắt và xì mũi, ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Thần mà nói: “Mình cảm thấy mình thật bại hoại.”

Tổng Lương Thần nhất thời dở khóc dở cười, liền vội vàng hỏi: “Sao lại nghĩ như vậy chứ, bạn học Tiểu Ngư vẫn luôn là một người rất lương thiện.”

Hứa Tử Ngư ho một tiếng, giọng khàn khàn nói: “Nhưng cậu đối với mình tốt như vậy, vì mình mà nghĩ chuyện này chuyện kia, mà mình thì lại bất nạt và khi dễ cậu như vậy.”

“Khi dễ mình, sao mình không có cảm thấy như vậy? Còn nữa, chuyện này vừa mới bắt đầu chính là do mình xử lý không tốt, hiện tại coi như cậu khi dễ mình, cũng là việc mình nên làm.”

“Cậu đừng đối xử với mình tốt như vậy, Tổng Lương Thần.” Nếu không mình sẽ ỷ lại vào cậu mất.

“Cô bé ngốc.” Tổng Lương Thần vỗ vỗ vai của cô: “Mau đi rửa mặt, rồi trở lại ăn cơm.”

Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, một mình đến phòng vệ sinh.

Nhìn vào trong gương, mắt của cô có chút sưng, chóp mũi có chút đỏ, dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, cô nhìn hình ảnh mờ mịt của mình trong gương, không biết nên đi con đường nào. Mỗi ngày nay cô thấy mình càng ngày yếu đuối, như vậy thật không tốt.

Lúc cô trở lại phòng ăn, Tổng Lương Thần đang ngồi ở trên ghế: “Mau ăn cơm đi.” Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, trở lại chỗ ngồi.

Vừa nãy cổ họng của cô còn cảm thấy như có cái gì đó chặn lại, bây giờ đã bị nước mắt cuốn trôi hết rồi, lập tức cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hứa Tử Ngư gấp đồ ăn bỏ vào trong chén của Tống Lương Thần. Nói thật, tay nghề của Tống Lương Thần quả thật không tệ, anh nấu ngon hơn so với đầu bếp ở bên ngoài.

“Hương vị thế nào?” Tống Lương Thần tròn mắt nhìn cô, giống thầy giáo chờ câu trả lời từ học trò nhỏ vậy.

Hứa Tử Ngư hé miệng cười nói: “Ăn rất ngon.”

“Người nào lúc này vừa khóc vừa cười, làm giật cả mình.” Tống Lương Thần làm bộ vỗ ngực một cái, rồi gấp rất nhiều thức ăn cho cô, sau đó bản thân mới từ từ ăn cơm.

“Thế nào, nhìn thấy gian nan thì cứ suy nghĩ lại đi.” Hứa Tử Ngư nuốt cơm trong miệng xuống rồi nói: “Thật ra thì mình rất tùy hứng, đừng vì vẻ bề ngoài dịu dàng của mình mà bị mê hoặc.”

“Dịu dàng?” Cơm trong miệng của Tống Lương Thần chút nữa là nuốt đến khí quản rồi: “Quen biết cậu gần mười năm rồi, cũng chưa bao giờ thấy qua cậu dịu dàng.”

“Mình ở nhà không dịu dàng sao?” Hứa Tử Ngư nổi đóa.

Tống Lương Thần suy nghĩ rồi nói: “Quả thật, lúc cậu ở nhà rất biết điều, nhưng sau khi rời nhà liền thay đổi không giống chút nào nữa.”

“Mình cũng cảm thấy như vậy.” Hứa Tử Ngư gấp cho Tống Lương Thần một miếng đậu hũ rồi nói: “Đừng mãi nói chuyện, cậu cũng ăn nhiều một chút đi.”

Tống Lương Thần gấp miếng đậu hũ còn chưa bỏ vào trong miệng liền cười, thấy như vậy, Hứa Tử Ngư giống mèo xù lông: “Ah, cậu cái gì thế, đáng vẻ thật lạ.”

“Không có nha.” Tống Lương Thần đem miếng đậu hũ bỏ vào trong miệng, vui vẻ nhai, sau đó mới nói: “Ăn được miếng đậu hũ của cậu, mình thật sự thấy rất vinh hạnh.”

“Ah, cậu là tên lưu manh!” Hứa Tử Ngư tiện tay ném một chiếc đũa về phía anh, nhưng lại bị Tống Lương Thần một phát liền bắt được nói: “Chưa nghe nói qua sao, lưu manh biết võ thuật, ai cũng không ngăn được.”

Lúc này Hứa Tử Ngư cười sắc súa.

Tống Lương Thần thấy cô tràn đầy nụ cười rồi cuộc cũng yên tâm, lấy một đôi đũa khác đưa cho cô: “Được rồi, ăn nhanh lên một chút, sắp nguội rồi.”

Sau khi ăn xong Hứa Tử Ngư chủ động dọn dẹp chén đũa, còn nói nếu Tống Lương Thần đã nấu cơm thì cô phải rửa chén. Tống Lương Thần gật đầu một cái nói: “Đừng để quần áo bị dính bẩn, mặc tạp dề vào đi.”

Lúc này Hứa Tử Ngư dọn dẹp thức ăn nên tay cũng đã bị dính dầu, đang đưa tay ở trước vòi nước mà rửa.

“Để mình giúp cậu mặc vào nhé.” Tống Lương Thần cởi cái tạp dề từ trên người xuống. Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, nghiêng người hất mái tóc dài qua một bên, lộ ra cái cổ trắng để cho Tống Lương Thần mặc tạp dề vào dễ dàng. Sau khi mặc tạp dề vào Hứa Tử Ngư cũng có chút buồn bực, cô phải thu cái dây lên mới không để cho vạt của tạp dề lết xuống đất — Tạp dề này là của Tống Lương Thần size XXL, mặc vào người Hứa Tử Ngư size S, thật sự có chút không hợp.

Hứa Tử Ngư mặc cái đầm màu xanh lục, cô cúi đầu lộ ra cái cổ mảnh mai trắng nõn. Tống Lương Thần ở phía sau giúp cô thắt dây sữa tới sửa lui. Từ phía sau truyền tới hơi thở của anh khiến cho Hứa Tử Ngư cảm thấy nhột, cảm giác như thế vốn là không được tự nhiên, nhưng anh giống như không phát hiện ra điều gì không ổn. Rồi cuộc cô cũng không chịu đựng nổi, hơi né tránh cái cổ đang bị hô hấp của anh tập kích, nhưng bởi vì dây tạp dề vẫn còn ở trong tay của anh, theo quán tính giật lùi về phía sau, cô ngã vào trong ngực của Tống Lương Thần. Tống Lương Thần vội vàng ôm lấy cô, bạn học Hứa Tử Ngư lần này là mạnh mẽ ngã vào trong ngực người ta, ôm ôm ấp ấp yêu thương.

“Chấn thương sọ não” Hứa Tử Ngư đưa tay xoa cái ót: “Cậu luyện tập cái gì thế, sao lại cứng như vậy chứ.”

Một bàn tay từ phía sau giữ lấy đầu của cô, mượn ánh đèn để nhìn một chút, một hồi lâu mang theo giọng cười từ phía sau truyền đến: “Tiểu Ngư, cậu thấy đậu hủ vừa này không đủ à, còn muốn ỉnh thêm chút nữa sao?”

Hứa Tử Ngư mặt đỏ lên: “Cậu . . . Cậu . . . Cậu, dám giở trò lưu manh.”

Người đứng phía sau vô cùng uất ức nói: “Rõ ràng là cậu giở trò lưu manh trước nha, này giờ mình vẫn không có nhúc nhích.”

Cái mặt mo của Hứa Tử Ngư càng đỏ hơn, tránh thoát khỏi lồng ngực của anh rồi nói: “Tránh qua một bên đi, mình phải rửa bát rồi.”

Tổng Lương Thần đứng phía sau thấy lỗ tai của cô đều đỏ lên, trong lòng cảm thấy mềm mại. Anh không nói gì, chỉ là khoanh tay dựa người vào tường, đứng một bên nhìn ngắm cô.

Hứa Tử Ngư mang đôi găng tay cao su vào, sau đó nghiêm túc rửa chén, lông mi thật dài của cô run lên một cái, khiến cho anh nhớ đến con búp bê biết nhắm mắt khi còn bé.

Ánh mắt của anh tập trung một chỗ, Tổng Lương Thần người cao lớn, cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ. Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng không thể chịu nổi, một đôi mắt bắn ra gương đao bay tới. Anh vô tội đuổi hai tay ra, cầm lấy cái khăn khô, đứng bên cạnh cô giúp cô lau khô chén đĩa.

Hai người tập trung làm việc, không ai nói câu nào, thời gian chậm chạp đi qua, trong phòng bếp chỉ có âm thanh của đồ sứ nhẹ nhàng va chạm vào nhau, âm thanh thanh thúy vang.

Hứa Tử Ngư đem chén đĩa xếp vào trong tủ, trông thấy một cái máy gì đó hình vuông rất lạ, hỏi Tổng Lương Thần đó là cái máy gì. Tổng Lương Thần nhìn một chút rồi nói: “Ah, là máy rửa bát đó mà.”

“Tổng —— Lương —— Thần!” Hứa Tử Ngư đưa tay lên nắm lấy cái mâm, làm bộ muốn ném qua.

Tổng Lương Thần vội vàng đưa tay ra ngăn lại: “Là cậu tự nói muốn công bằng, nên tự nguyện rửa chén đó chứ.”

“Cậu” Hứa Tử Ngư nhất thời im lặng. Cơm đã ăn xong, đồ cũng đã dọn xong, cô nên đi về nhà.

Nhưng mới vừa này cô cảm thấy rất tốt nha, nếu mới ăn xong cơm mà đòi về thì không quá thỏa đáng rồi, tóm lại cô không biết làm sao để mở miệng nói muốn về nhà đây nữa. Tổng Lương Thần vừa đuổi lưng đồng thời ngáp một cái nói: “Buồn ngủ quá.”

Cũng đúng, Hứa Tử Ngư nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, sáng sớm hôm nay theo ba đi đòi nợ, rồi còn bị ba đánh một trận nữa. Trên đường trở về cô được ngủ ngon lành còn anh thì phải lái xe, về đến nhà, cô còn đang ngủ thì anh phải vào bếp nấu cơm, nếu như bây giờ cô đòi trở về, thì anh còn phải lái xe đưa cô về nhà. Như vậy thì thật có chút quá đáng rồi.

Nghĩ tới đây Hứa Tử Ngư nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi một chút đi, mình cũng thấy có chút mệt mỏi.”

Tổng Lương Thần gật đầu một cái nói: “Vậy mình đi ngủ một chút, ở phòng bên cạnh có tiểu thuyết và máy vi tính, nếu cậu không buồn ngủ thì có thể qua phòng đó đọc sách.”

“Được, cậu mau ngủ đi.”

Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, Tổng Lương Thần vừa ngáp vừa trở về phòng.

Mới vừa ngủ một thời gian dài như vậy, Hứa Tử Ngư cũng không thấy buồn ngủ chút nào. Cô đi vào thư phòng của Tổng Lương Thần, vừa mở cửa ra liền bị một tủ sách lớn làm cho kinh sợ.

Cô cho rằng Tổng Lương Thần là một người cứng nhắc không biết hưởng thụ, nhưng khi cô thấy cái bàn bên cạnh cửa sổ có đặt một cái máy hát cổ xưa, khiến cô thêm kinh hãi. Hứa Tử Ngư bước tới nhìn, cô đã từng thấy cái máy này ở trên TV rồi. Cô đưa tay vuốt ve sau đó ấn nút đổi đĩa nhạc, cô cầm cây kim thử đặt vào cái chính giữa, đĩa trong máy hát bắt chợt chuyển động, tiếng hát trầm thấp như giọng của nữ sinh chậm rãi phát ra.

“Nhẹ nhàng tay của anh

Lại nắm chặt một chút

Có nên để cho anh đến thế giới của em hay không

Let's start from here

Không sao cả từ từ đi

Mê cung giống như tương lai

Xoay một vòng sẽ tới nơi nào.”

Đó là giọng hát khiến cho người ta có thể thanh tỉnh lại, Hứa Tử Ngưng cảm thấy lòng mình cũng trở nên mềm mại hơn một chút, thở ra một hơi thật dài, đứng dậy đi tới tủ sách trước mắt. Tủ sách do một đen một trắng ráp lại, kín hết cả toàn bộ một mặt tường. Giá sách màu trắng ở phía bên trái, sách trong giá sách này màu có chút đậm, cũng là sách cỡ lớn. Chủng loại sách cũng rất nhiều, nào là kinh tế, chính trị, lịch sử, thương mại, trong đó còn có sách Anh Văn, những thứ này cũng không phải là thứ mà Hứa Tử Ngưng thích. Ngược lại Hứa Tử Ngưng đi đến giá sách màu đen, Tổng Lương Thần thật biết sắp xếp nha, giá sách màu trắng đều để sách màu đậm, còn giá sách màu đen đều là những cuốn sách muôn màu muôn vẻ.

Trông thấy những cuốn sách kia, Hứa Tử Ngưng liền vui vẻ, trên căn bản đều là sách mà cô thích: Có tiểu thuyết kinh điển trong và ngoài nước, có những cuốn sách lưu hành và bán chạy nhất, thậm chí ở phía dưới cùng còn có mấy hàng để những tiểu thuyết mà trang web của cô hai năm trước đã xuất bản nữa, còn có mấy quyển là của Hứa Tử Ngưng đã viết ra. Cô rút ra một quyển sách mới xuất bản gần đây nhất ra, ngồi ở trên ghế sofa xem.

Truyện này là do một nhà văn trẻ viết, nội dung tiểu thuyết viết về chuyện yêu đương rồi phải bị thương và ly biệt. Bên trong sách nam nữ nhân vật chính là bạn học với nhau, bạn nam đó vẫn thầm mến cô bạn gái học cùng lớp đó, nhưng bởi vì cá tính hướng nội nên đã không dám thổ lộ. Chợt đến một ngày, cô gái đó thổ lộ rằng cô thích bạn nam đó, nhưng đáng tiếc là anh ta đã đồng ý với cha mẹ sẽ phải ra nước ngoài du học, không biết khi nào mới trở về lại. Anh ta sợ làm trẻ nãi tương lai của cô gái nên đành cự tuyệt cô, lòng của anh ta mang theo tiếc nuối mà đi ra nước ngoài du học. Một năm sau anh ta được nghỉ hè nên quay trở về nước, đồng thời anh ta cũng phát hiện người bạn trai thân nhất của anh ta lại học cùng một trường đại học với người con gái ấy, vì vậy anh ta nói với người bạn thân của mình hãy thay anh ta chăm sóc cho cô gái ấy thật tốt, có tin tức gì của cô gái thì thông báo cho anh ta biết. Người bạn đó đồng ý, cũng không ngờ trong thời gian chăm sóc cô gái kia, người bạn trai đó lại nảy sinh tình cảm. Tin tức gửi cho anh ta càng ngày càng ít, cuối cùng cũng dần mất liên lạc, khi anh ta quay trở về một lần nữa, trông thấy cô gái anh ta yêu đang cùng với người bạn thân của anh ta ngồi trong phòng đàn dương cầm, hình ảnh hai người ngồi dựa sát bên nhau. Rất hoàn mỹ giống như ánh mặt trời rực rỡ vậy, giống như một bức tranh tuyệt đẹp. Anh ta đau khổ xoay người rời đi, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa. (diepdiep: anh Thần giống nam nhân vật chính trong chuyện này quá, nhưng may là còn kịp thời cứu vãn được.)

Nội dung văn chương cũng không quanh co, nhưng văn bút của tác giả có chút nhẫn nại, nửa trước nói đến vị ngọt yêu đương, nửa sau lại mang theo đau thương, khiến ọi người không nhận được cảm thấy hối tiếc và thờ dài.

Thời điểm Hứa Tử Ngưng khép sách lại, trời bên ngoài đã tối. Máy đĩa đã sớm ngưng chuyển động, cô đứng dậy duỗi lưng một cái, nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn tám giờ.

Cô đi ra khỏi phòng, rón rén đến phòng của Tổng Lương Thần.

Tổng Lương Thần ngủ rất ngon. Ánh trăng ngoài cửa sổ mờ mờ ảo ảo chiếu vào, chiếu lên mặt của anh, khiến anh càng thêm đẹp trai hơn. Hứa Tử Ngưng nhẹ nhàng bước tới, mở cái đèn bàn bên cạnh giường, vẻ đẹp lập thể và anh tuấn của anh dưới ánh đèn mờ mờ giống như được điêu khắc ra vậy, trong cường tráng đó mang theo một chút nhu hòa không dễ dàng phát hiện, tựa như cái cá tính phiến toái kia vậy. Lông mi rất dày mà lại rất dài, gương mặt có vẻ thanh tú một chút, cũng cực kỳ đẹp mắt.

Hứa Tử Ngưng khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng quỳ gối bên giường, cô muốn giúp anh đắp chăn nhưng tay cô lại bị anh bắt được.

46. Chương 46

Hứa Tử Ngư khẽ cười một tiếng, đưa tay giúp anh đắp chăn, nhưng tay cô lại bị anh bắt được.

Người nằm trên giường vừa tỉnh lại, chỉ là dựa vào bản năng mà bắt được tay của Hứa Tử Ngư. Trên mặt của anh còn mang theo vẻ buồn ngủ, trong ánh mắt còn có một chút mê mang, bộ dáng hoàn toàn không hề có chút sức công kích nào. Hứa Tử Ngư chưa từng nhìn thấy qua Tống Lương Thần như vậy cả.

Anh mới tỉnh dậy chính là thời điểm dịu dàng nhất, giữa lông mày có một loại tư thái cường ngạnh.

“Mình đã tỉnh.” Tống Lương Thần nhỏ giọng nói mang theo một chút khiêu gợi, lúc nói chuyện cũng đã khôi phục lại thái độ, anh nhìn cô nói: “Tâm sự với mình một chút đi.”

Hứa Tử Ngư cảnh giác nhìn anh một chút.

Tống Lương Thần hì hì cười một tiếng, ranh mãnh nhìn cô: “Sao vậy, còn sợ mình vô lễ với cậu sao?”

“Ai mà sợ chứ?” Hứa Tử Ngư cởi giày leo lên giường, thoải mái dựa đầu lên cái gối.

Tống Lương Thần cười cười mà nói: “Lúc này mình mới nằm mơ.”

“Mơ thấy gì thế?”

“Mơ thấy hai chúng ta kết hôn, chúng ta có một đứa con trai. Lúc mình dạy con thì cậu cứ xen vào phá rối, kết quả là.”

“Kết quả như thế nào?”

“Không nói cho cậu biết.”

“Còn nữa, sao cậu lại biết là con trai, lỡ như là con gái thì sao đây?”

“Mình cũng không hy vọng là con trai, mình muốn có con gái hơn, con gái sẽ giống như cậu vậy.”

“Nhưng cũng có thể con trai giống cậu thì sẽ tốt hơn, như vậy sau này sẽ dễ tìm vợ hơn.”

Tống Lương Thần bất đắc dĩ than thở: “Ai nói dễ tìm được vợ chứ, cậu xem mình bây giờ đi, chẳng phải vẫn chưa lấy được cậu sao?”

“Đương nhiên rồi, không phải ai cũng có thể cưới được một cô vợ tốt như mình đâu.” Hứa Tử Ngư vui vẻ cười hai tiếng, bị người bên cạnh xoa xoa đầu một cái.

“Hiện tại con chúng ta cũng gần ba tháng rồi, sao vẫn chưa thấy bụng nhỉ?” Tống Lương Thần nhìn bụng của Hứa Tử Ngư một chút, thấy vẫn là bằng phẳng.

“Thật ra trừ mập lên một chút thì còn lại những cái khác cũng không có gì khác lạ cả.” Hứa Tử Ngư đưa tay sờ sờ bụng: “Chạm vào cũng có thể cảm nhận được, nhưng không biết con đã phát triển đến đâu rồi?”

“Có thể cảm nhận được rồi sao?” Tống Lương Thần nghiêng người nhìn bụng của Hứa Tử Ngư, ánh mắt của anh rất là dịu dàng.

“Cậu sờ thử xem, ở chỗ này.” Hứa Tử Ngư nhìn về mặt của anh, cô cũng cảm thấy có chút cảm động, vì vậy lôi kéo tay của Tống Lương Thần đặt ở trên bụng của mình mà nói: “Có cảm thấy không?”

Tống Lương Thần nhẹ nhàng vuốt bụng của cô, có một loại cảm xúc ấm áp kỳ lạ từ lòng bàn tay của anh chạy vào trong tim, anh ngừng đầu nhìn Hứa Tử Ngư, cô đang mỉm cười nhìn bàn tay của anh đặt lên bụng cô, cũng không biết cô đang nghĩ cái gì đây.

“Tiểu Ngư, cảm ơn cậu.” Tống Lương Thần rất nghiêm túc nói.

“Sao?” Hứa Tử Ngư nhìn anh một chút, vội vàng khoát tay nói: “Đừng khách sáo.”

“Ngốc quá.” Tống Lương Thần cười cười, ngồi dậy nói: “Ngày mai mình không bận việc gì cả, để mình dẫn cậu đến bệnh viện khám thai nhé, xem tình trạng hiện tại của cậu và con có tốt hay không?”

Hứa Tử Ngư suy nghĩ một chút, tốt nhất lần này nên đi kiểm tra và lấy kết quả xét nghiệm luôn, lần trước cô đi khám cũng chưa có kiểm tra qua, cô đồng ý gật đầu một cái, Tống Lương Thần nói tiếp: “Vào ngày chủ nhật bệnh viện sẽ rất đông, ngày mai chúng ta nên dậy sớm rồi xuất phát, mình nghĩ cậu nên ngủ lại đây đi.”

Hứa Tử Ngư nhìn anh một cái, vẻ mặt của người đối diện rất nghiêm túc, suy tính cũng rất chu toàn, cho nên cô cũng không có ý kiến gì mà gật đầu tán thành, nghĩ thầm: “Dê nhỏ, thì ra là chờ đến dịp này.”

Mấy ngày qua cô trải qua không ít áp lực, Hứa Tử Ngư nói một chút liền cảm thấy hơi mệt, trước khi đi ngủ cô đến phòng tắm pha nước ấm tắm qua. Cô không mang theo áo ngủ cho nên đành tùy tiện chọn đại một cái áo thun mềm mại của Tống Lương Thần mà mặc, dù sao áo thun của anh cũng rất là nhiều.

Tống Lương Thần thấy cô đã nghỉ ngơi, một mình anh đến phòng đọc sách mở máy vi tính ra, xử lý văn bản cùng trả lời email của mấy ngày nay, bận đến hơn nửa đêm mới giải quyết xong. Anh vuốt vuốt huyệt thái dương có chút đau, sau đó đi vào phòng ngủ của Hứa Tử Ngư, rón ra rón rén đi tới bên giường. Buổi tối lúc ngủ, Hứa Tử Ngư không có mở điều hòa, nên trong phòng có chút nóng, chặn bị cô đạp xuống dưới. Tống Lương Thần liền điều chỉnh máy lạnh cho cô, lúc kéo chăn đắp cho cô, anh liền nhìn thấy cái áo thun Armani số lượng có hạn của anh giờ đã bị cô biến thành cái áo ngủ, khoe miệng có chút giật giạt.

(diepdiep: Không biết anh Thần đang tiếc cái áo hay anh ấy đang cười cô rất sáng tạo đây nhỉ hi hi)

Tống Lương Thần khẽ cười, cúi người hôn lên trán của cô, sau đó anh nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Sáng hôm sau lúc Hứa Tử Ngư rời giường đã là 10 giờ sáng, cô vừa nhìn đồng hồ trong lòng liền sợ hãi kêu thảm, thời gian này mà đi bệnh viện chắc không còn số để cho cô bốc nữa rồi.

Tống Lương Thần đang ở trong phòng đọc sách nghe điện thoại, trong giọng nói mang theo tâm tình mâu thuẫn rất rõ ràng, mặc dù anh đã cố ý nhỏ giọng nhưng Hứa Tử Ngư chỉ nghe được: “Không đi”, “Không liên quan”, “Không cần ông phải lo lắng”.

Khi Tống Lương Thần cúp điện thoại liền thấy Hứa Tử Ngư còn buồn ngủ đang đứng ngay cửa, anh vội vàng đi lên trước hỏi thăm: “Đói bụng chưa, mau đi ăn sáng thôi.”

“Ừ, mình đi rửa mặt trước đã.” Hứa Tử Ngư chìa vào đầu tóc bù xù của mình, sau đó đến phòng vệ sinh, Tống Lương Thần đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ vệ sinh cá nhân cho cô, đáng tiếc, hai hôm nay cô không mang theo mỹ phẩm dưỡng da, nhưng cũng may là da cô vẫn còn tốt, hiện tại da cô cũng không đến nỗi nào.

Hứa Tử Ngư chau mày, nhéo mặt của mình một cái, phụ nữ lớn tuổi quả nhiên là cần phải chăm sóc da cho thật tốt: “Chắc chắc, tối nay về nhà nhất định phải làm một cái mặt nạ dưỡng mới được.”

Lúc đi ra cô đã thấy Tống Lương Thần ngồi chờ ở phòng ăn rồi, trên bàn cũng là món mà lần trước Hứa Tử Ngư rất yêu thích, cháo trắng và mấy món thức ăn nhẹ nhàng, Tống Lương Thần đang cố gắng để che giấu tâm tình của mình, nhưng Hứa Tử Ngư nhìn ra được trong anh có chút không vui.

“Lương Thần, người vừa nãy gọi điện thoại đến là ai thế?”

“Chỉ là một khách hàng thôi.”

“Ah, khách hàng.” Hứa Tử Ngư biết anh không muốn nhắc đến chuyện này, cho nên cũng không hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn cúi đầu húp cháo.

Tống Lương Thần lột cho cô một quả trứng gà, sau đó quan tâm hỏi: “Gần đây cậu sao rồi, còn buồn nôn nữa không?”

“Không còn.” Hứa Tử Ngư nhận lấy quả trứng gà liền chấm muối ăn, Tống Lương Thần cũng vui đầu ăn cơm, hai người cũng không biết nên nói gì nữa, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Thu dọn xong một ít đồ, Tống Lương Thần lái xe đưa Hứa Tử Ngư đến bệnh viện. Trên đường đi hai người tiếp tục lúng túng như vừa nãy, chuyện cười mà Hứa Tử Ngư nhớ trong đầu cũng không nhiều lắm, câu chuyện buồn cười nhất thì lần trước cũng đã kể rồi, nhất thời cô cũng không biết nên làm như thế nào để phá vỡ bầu không khí lung túng trước mắt này.

Ngược lại Tống Lương Thần đang lái xe lại mở miệng trước: “Thật ra thì người lúc này gọi điện thoại chính là cha của mình.”

“Cha?” Thật ra thì Hứa Tử Ngư ngồi đoán cả nửa ngày, cũng rất sững sốt khi không có nghĩ đến kết quả này.

Ở trong trí nhớ của Hứa Tử Ngư, lúc cô còn học cùng anh thì chưa từng thấy cha mẹ của Tống Lương Thần xuất hiện qua. Mặc kệ là họp phụ huynh, đại hội thể dục thể thao, hay là những hoạt động khác đi chăng nữa, thì bên bàn của Tống Lương Thần luôn là để trống. Sau đó anh bị thầy giáo ép buộc quá, chỉ khi trong những trường hợp thật sự là rất quan trọng, thì bên cạnh Tống Lương Thần sẽ có một người quân nhân mặc quân trang đi theo anh, lúc đầu Hứa Tử Ngư và nhóm bạn còn khen thầm vì sao cha của Tống Lương Thần lại đẹp trai và trẻ tuổi như vậy, kết quả đến lần thứ hai, người đi theo vẫn là quân nhân mặc quân trang — Trang phục giống như lần trước vậy nhưng người thì lại đổi.

Lúc quân nhân mặc quân trang đi họp vẫn luôn là ngồi thẳng tắp, với vẻ mặt phớt tỉnh, khi thầy giáo nhắc tới chuyện học hành của Tống Lương Thần thì người đó liền nghiêm túc mà ghi ghi chép chép, nếu thầy giáo còn dặn dò thêm chuyện gì thì người đó cũng sẽ trả lời rất lớn tiếng và dứt khoát: “Rõ” Khiến ọi người trong lớp đều rất kinh ngạc mà nhìn về phía bọn họ, nhưng Tống Lương Thần vẫn là giữ một bộ mặt lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra cả.

Hứa Tử Ngư cảm thấy những quân nhân kia trò chuyện cùng Tống Lương Thần giống như là bạn bè hơn, dù sao cũng không giống phụ huynh cho lắm. Sau đó trong lúc vô tình cô có nghe qua thầy giáo chủ nhiệm nhắc tới, nói là từ nhỏ Tống Lương Thần đã đi theo ông ngoại. Tất cả mọi người cũng im lặng không hề đàm luận đến chuyện này nữa, từ đó Hứa Tử Ngư còn cho rằng anh là một cô nhi nữa.

Nhất thời Hứa Tử Ngư cảm thấy bản tính tò mò của mình trỗi dậy, nhưng cô lại cảm thấy nếu mình hỏi trực tiếp như vậy thì thật không phải, cô sàng lọc cùng châm chước câu chữ mà nói: “VẬY THÁI ĐỘ CỦA CẬU SAO LẠI”

“Thái độ không tốt có phải hay không?” Tống Lương Thần cười cười, nhưng trong mắt lại không có lấy chút nhiệt độ: “Ông ta là một thương nhân, từ trước đến nay ông ấy chỉ quan tâm đến sự nghiệp mà thôi, lúc mình ra đời, ông ấy đang ở ngoài bàn bạc làm ăn với đối tác, mẹ của mình sinh khó, cũng là bởi vì không có ai ký đơn đồng ý giải phẫu, cho nên mới.” Tống Lương Thần ho một tiếng, rồi nói tiếp: “Từ khi sinh ra mình được ông ngoại dẫn đi, mấy năm gần đây ông ta cũng thường xuyên đến gặp mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy ông ấy mình lại nhớ đến mẹ. Là một người đàn ông ngay cả vợ của mình cũng không bảo vệ được, thì sự nghiệp có thành công đi chăng nữa cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Lương Thần” Hứa Tử Ngư không biết nên khuyên anh như thế nào mới phải.

“Không sao, mình không sao cả, chỉ là mình không muốn cậu hiểu lầm mình đang cố ý che giấu chuyện gì, thật ra thì mình cũng chưa từng coi ông ấy là cha.”

Hứa Tử Ngư đưa tay nắm lấy mu bàn tay của anh, trời rất nóng nhưng tay của anh lại rất lạnh lẽo, nhất định trong lòng của Tống Lương Thần đang rất là khó chịu.

Tống Lương Thần trở tay nắm lấy tay của cô, lại một lần nữa trịnh trọng nói: “Tiểu Ngư, cảm ơn cậu.” Cảm ơn cậu khiến anh nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng cảm nhận được cảm giác ấm áp của một gia đình.

Thì ra lúc Hứa Tử Ngư còn chưa ngủ dậy, Tống Lương Thần đã giúp cô sắp xếp lịch hẹn với bác sĩ chuyên khoa của bệnh viện bên này rồi, may là đã có lịch hẹn trước cho nên khi đến bệnh viện, hai người liền được bác sĩ chuyên khoa khám ngay, Hứa Tử Ngư nhất thời cũng có chút luống cuống. Khi hỏi đến chuyện kinh nguyệt của cô, Hứa Tử Ngư suy nghĩ một lúc lâu cũng không nhớ ra thời gian cụ thể, cô bị bác sĩ ột cái nhìn khinh bỉ; thời điểm hỏi đến quá trình mang thai lần này, Hứa Tử Ngư đỏ mặt suy ngẫm nửa ngày trời mới nói: “Hôm đó uống nhiều rượu quá, tôi cũng không nhớ rõ.”

Nữ bác sĩ tuổi trung niên rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nhìn hai người trước mặt, sau đó cúi đầu yên lặng nói: “Tôi muốn hỏi, lúc đầu có thai có chích ngừa hay sử dụng thuốc gì hay không?” Hứa Tử Ngư mặt đỏ hơn lúc này mà nói: “Lúc xong việc có uống một viên thuốc tránh thai, đáng lý là phải uống hai viên nhưng tôi chỉ uống có một viên, còn nữa, viên thuốc đó uống xong không được bao lâu cũng bị nôn ra.”

“Uống thuốc tránh thai?” Bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, biểu tình có chút nặng nề nói: “Nếu như đã uống thuốc tránh thai thì có khả năng sẽ tổn thương đến thai nhi, như vậy đi, trước tiên cô nên đi làm xét nghiệm siêu âm xem sự phát triển của bào thai một chút, sau đó đem kết quả lại để cho tôi xem có nên giữ lại hay không.”

“Giữ lại hay không? Nghiêm trọng như thế sao?” Trái tim của Hứa Tử Ngưng lập tức đập nhanh hơn, cổ họng như có gì đó nghẹn lại, Tống Lương Thần đưa tay ra nắm lấy tay của cô, nói với bác sĩ: “Nếu như kết quả siêu âm bào thai mà không có vấn đề gì, vậy thì sẽ không sao phải không?”

“Kết quả siêu âm bào thai không thành vấn đề thì sau này vẫn phải chú ý cùng cẩn thận theo dõi, nhất là phụ nữ có thai nên ăn uống và công việc như thế nào.”

Tống Lương Thần gật đầu một cái, lôi kéo Hứa Tử Ngưng đi đến khoa siêu âm. Hứa Tử Ngưng bị lời cảnh báo của bác sĩ làm cho tinh thần bất ổn, chân của cô cũng mềm nhũn theo. Những ngày qua lúc cô rảnh rỗi đều nghĩ đến chuyện sau này con của cô sẽ giống ai, tính tình như thế nào, còn định sẽ mua đồ chơi và y phục gì cho con, bác sĩ nói bào thai này có thể sẽ bị bỏ, trong lòng cô lập tức trống trải, vô cùng lo sợ.

Tống Lương Thần ngoài mặt thì trấn tĩnh, nhưng tay của anh đang nắm lấy tay cô cũng có chút ướt.

Đến khoa siêu âm, người thân không thể đi vào, Hứa Tử Ngưng thấy bác sĩ đang thoa một ít kem lên bụng của cô, dùng một vật gì đó dọc theo bụng của cô mà dò.

“Cô xem, đây là bào thai, là con của cô đấy.” Lời nói của bác sĩ rất dịu dàng, chỉ lên màn hình máy vi tính rồi nói: “Đây là đầu, đây này là trái tim, cô xem tim của bé đập rất mạnh kìa. Hiện tại bào thai trong bụng của cô đã thành hình rồi, bé dài khoảng 3,8 cm, nặng 7g. Da vẫn còn trong suốt, có rất nhiều mạch máu đã lộ ra rồi. Hiện tại xương của bé đã bắt đầu trở nên cứng rắn, rất nhanh cũng có thể nắm lại và mở ra quả đấm nhỏ rồi. Nhìn trên màn hình cũng không quá rõ ràng, thật ra thì cơ thể của bé đang phát triển, giống như đang ở trong nước múa balle vậy” Cuối cùng bác sĩ nói một câu: “Dựa vào quan sát của tôi thì bào thai này hiện đang rất khỏe mạnh.” Câu nói này khiến cho tảng đá ở trong lòng của Hứa Tử Ngưng cũng được đặt xuống.

Hứa Tử Ngưng vừa ra khỏi phòng siêu âm, Tống Lương Thần liền vội vàng đi tới, cô cười cười đưa kết quả xét nghiệm ở trong tay, khi đó anh mới yên tâm thở phào.

Trở lại phòng khám vừa nãy, bác sĩ xem kết quả một chút. Sau đó bác sĩ dặn dò hai người chú ý tình hình, còn đặc biệt dặn dò Tống Lương Thần nữa: “Vợ của cậu không nhớ rõ chu kỳ kinh nguyệt coi như thôi, nhưng thuốc tránh có uống hay không uống cũng không rõ, thật đúng là đủ qua loa. Mặc dù hiện tại bào thai phát triển rất khỏe mạnh, nhưng vẫn cần phải chú ý nhiều hơn so với người bình thường một chút mới được, mặc kệ là ăn, mặc, ở hay là đi lại cũng không được qua loa, cậu thân làm chồng nhất định phải ý nhiều hơn.”

Tống Lương Thần vội vàng gật đầu một cái.

Khám thai xong thì cũng đã gần trưa rồi, hai người đến bên một quán ăn cũng không tẻ ở gần bệnh viện để ăn trưa. Lúc cơm còn chưa được dọn lên, Hứa Tử Ngưng lấy hình ảnh siêu âm 3 chiều vừa nãy ở trong túi xách ra cho Tống Lương Thần xem: “Cậu xem đi, bác sĩ nói thêm một thời gian nữa, sau khi bảo bảo hoàn thành các mô trở mã thì sẽ bắt đầu biết cựa quậy. Còn nữa, có thể là qua tháng sau mình có thể sẽ cảm nhận được cử động của bảo bảo đó, rất là thần kỳ.”

Tống Lương Thần nhận lấy hình ảnh siêu âm từ trong tay của Hứa Tử Ngưng, mặc dù đó chỉ là một khối nhỏ nhỏ, nhưng đáng vẻ chân thật như vậy, thật sự là một loại cảm xúc khó nói thành lời. Đây là đứa con của anh, chính là đứa con của anh và cô.

Đang lúc ấy thì phía sau vang lên một giọng nói dịu dàng: “Thật là trùng hợp, Tiểu Ngưng.”

Hứa Tử Ngưng bất ngờ, trong nháy mắt có chút cứng lại: “Thích. Duy Hiền.” Hôm nay Đào Duy Hiền mặc một cái áo sơ mi trắng, phía dưới là quần Jean màu xanh dương, nụ cười sáng lạng trên mặt cùng giọng nói đó, trong giây phút ấy cô cảm thấy hình như Thích Uy đang đứng trước mặt của cô.

47. Chương 47

Đào Duy Hiên lơ đãng ngồi xuống ở bên cạnh Hứa Tử Ngư, ân cần hỏi han: “Hai ngày nay em đi đâu vậy, không có nghe tin tức gì của em.”

“Ah, hai ngày trước em về nhà, lúc ấy có chút gấp nên không kịp nói cho anh biết.” Hứa Tử Ngư nhìn Tống Lương Thần sau đó xoay qua nhìn Đào Duy Hiên, tình huống này thật lúng túng. Tuy hai người đàn ông bên cạnh không ai nói lời nào, nhưng khí thế mạnh mẽ của hai người lại rất giống nhau, ánh mắt của hai người va vào nhau, tia lửa như bắn ra bốn phía vậy.

Tống Lương Thần rót một ly trà cho Đào Duy Hiên mà nói: “Lần trước Tiểu Ngư ngã bệnh, cũng may nhờ có bác sĩ Đào đưa đến bệnh viện, tôi còn chưa có dịp nói cảm ơn.”

“Tổng giám đốc Tống không cần khách sáo.” Đào Duy Hiên xoay qua nhìn Hứa Tử Ngư nói chuyện với cô thật dịu dàng: “Kỳ thật dựa vào quan hệ của tôi và Tử Ngư, thì làm những chuyện này cũng là đúng lẽ thôi.”

Hứa Tử Ngư ngồi ở chính giữa cảm thấy hai bên như đang bắn ra tia lửa vậy, rất khổ sở mà không nói ra được. Vừa may lúc này nhân viên phục vụ bưng món giấy bạc bao gà và trái cây lên, Hứa Tử Ngư vội vã nói: “Duy Hiên, anh có muốn cùng chúng tôi ăn không?”

Đào Duy Hiên tươi cười nhìn cô nói: “Được thôi.” Không ngoài dự đoán, trong giây phút đó anh nhìn thấy trên mặt của cô có một tia âm ỉ. Sau đó lại nói: “Anh cũng rất muốn dùng cơm với em lắm, nhưng đáng tiếc, bạn của anh đang chờ ở bên kia, hai người cứ dùng cơm đi, hôm nào có cơ hội thì anh sẽ hẹn em đi ăn.”

Hứa Tử Ngư vội vàng gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn người đàn ông mới rời đi sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Xoay đầu lại nhìn Tống Lương Thần hình như anh đang suy nghĩ cái gì đó, cô đưa tay nhéo má của anh một cái: “Cậu tức giận?”

“Ngốc quá, sao lại tức giận được chứ.” Tống Lương Thần gấp một miếng thịt gà lên bỏ vào trong chén của cô mà nói: “Chẳng phải là cậu thích ăn món này nhất sao, cẩn thận nóng đó.” Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, rất không ưu nhã đưa tay lột giấy bạc ra, chất mật cùng hương thơm của thịt hòa vào nhau khiến cho cô cảm lòng không được, cô cắn một miếng, không nhịn được tấm tắc khen ngon: “Tống Lương Thần, cậu mau nếm thử đi, đây chính là cực phẩm nhân gian đó.”

Đào Duy Hiên xoay người, đi vào một phòng riêng của quán cơm, đối diện với người đàn ông đang pha trà hỏi:

“Là bọn họ?”

“Ừh.”

“Cho nên, cậu thật quyết định?”

Đào Duy Hiên lấy ra một điều thuốc đưa lên môi, suy nghĩ một chút lại để xuống mà nói: “Ừh, quyết định.”

“Tôi thật ra thì tôi cũng không quá hiểu rõ cách làm của cậu, dù sao cậu trở về nước cũng là vì chuyện này.”

“Anh Lăng, anh cũng không cần thiết phải biết đâu, chuyện này thật sự rất là phức tạp.”

Người đàn ông ngồi đối diện với Đào Duy Hiên gạt đầu một cái nói: “Lúc đầu tôi cũng đã tính rời khỏi công ty rồi, nhưng hiện tại Tống Lương Thần đến thì tôi lại muốn ở lại, xem cậu ta có phải giống như trong truyền thuyết hay không.” Sau đó anh ta liền cười hí hóp, có lẽ trong công ty còn có một người tương đối quan trọng, khiến cho anh ta không nỡ đi.

“Hai ngày trước tôi có nhận được một tin, có người ở nước Anh đang điều tra về tung tích của tôi, rất là mảnh khảnh, nếu như không phải là tôi nhanh trí, chỉ sợ đã bị lộ tẩy rồi.”

“Cậu cảm thấy, tay chân của Tổng Lương Thần có thể vươn xa đến như vậy không?”

“Dù sao anh ta cũng đã từng đi du học ở nước ngoài, ở bên kia anh ta cũng có quen biết rất nhiều người. Ah, không nghĩ tới anh ta còn đối với tên tình địch này còn rất coi trọng đó.”

“Chuyện của cậu có cần thiết phải giữ bí mật như vậy không?”

“Đối với bọn họ mà nói, đương nhiên là không biết chuyện thì sẽ tốt hơn.”

“Chắc chắn, sao tôi cứ cảm giác chuyện này càng ngày càng hấp dẫn rồi đó.”

Đào Duy Hiền nhìn người đàn ông đối diện đang biểu tình hứng thú, Đào Duy Hiền bắt đầu dĩ lắc đầu. Nghĩ tới chuyện anh mới vừa trông thấy Hứa Tử Ngư, trong lòng anh bỗng có một chút khó chịu, cô bé này, chỉ sợ đã có ý với Tổng Lương Thần rồi.

Trước khi về, bác sĩ còn dặn dò rất nhiều, Tổng Lương Thần thương lượng với Hứa Tử Ngư, thuyết phục cô nên ở lại nhà của anh sẽ tốt hơn. Anh nói: “Tiểu Ngư, cậu xem, lúc này bác sĩ có nói chuyện uống thuốc tránh thai của mấy tháng trước có chút ảnh hưởng không tốt đến đứa nhỏ, cho nên cậu phải chú ý hơn so với phụ nữ mang thai bình thường khác. Việc chen lấn trên xe buýt lúc tan việc cũng rất nguy hiểm, tài xế xe taxi thì lái xe quá nhanh, mình thật không yên lòng chút nào, cậu nghĩ xem có phải nên đến ở chung với mình không, đi làm mình đều có thể đưa đón cậu. Hiện tại vào gi—ai đoạn này chuyện ăn uống của cậu cũng rất là quan trọng, một mình cậu nấu cơm cũng không tiện, đi ra ngoài mua thức ăn, mình cũng không an tâm. Ngoài ra sau khi mang thai, tính tình của cậu lại hay xúc động, ở một mình sợ rằng sẽ khó tránh khỏi va chạm, mình lại không yên tâm. Vốn dĩ là mình nên dọn đến nhà của cậu ở, nhưng đáng tiếc là phòng của cậu lại ở trên lầu năm không có thang máy, đi lên đi xuống thật sự là không an toàn. Nhà mình thì gần công ty, đi lại cũng dễ dàng hay là cậu dọn đến ở với mình đi.”

Hứa Tử Ngư nghe theo lời của anh mà gật đầu từng cái một, thậm chí anh nói đến mức không có kẽ hở để chen miệng vào. Tổng Lương Thần nói cũng rất có lý, thứ tự cũng rõ ràng, nhấn mạnh vào trọng điểm, luận điểm luận chứng luận cứ cùng phối hợp với nhau vô cùng rõ ràng, trên căn bản có thể làm nghị luận văn được rồi. Hứa Tử Ngư tự xưng là thành tựu cao trong mảng văn học, nhưng cũng thật sự là vô năng bác bỏ. Huống chi trải qua chuyện kiểm tra của ngày hôm nay, cô cũng rất lo lắng cho đứa bé, không biết có chuyện gì nguy hiểm hay không. Nghĩ tới nghĩ lui cũng là nên đồng ý. (Chắc chắn, Hứa Tử Ngư quả nhiên là trốn không khỏi lòng bàn tay của Tiểu Tổng rồi ____ Lời của tác giả.)

Sau khi đã cơm nước xong, Tổng Lương Thần liền lái xe đưa Hứa Tử Ngư về chỗ cô ở để thu dọn đồ đạc.

Kể từ sau khi tốt nghiệp, Hứa Tử Ngư đến thành phố B ở, cô dọn nhà không biết bao nhiêu lần rồi, cho nên hiện tại cũng có một chút kinh nghiệm. Đồ điện ở nhà của Tổng Lương Thần cũng đã đầy đủ mọi thứ, gia vị nấu ăn còn nhiều hơn của cô rất nhiều, cho nên trừ lap—top, sổ sách, quần áo, mỹ phẩm và một chút vật dụng hằng ngày ra, thì cô cũng không cần phải mang theo gì nữa. Thời gian thu dọn cũng chỉ mất một giờ là xong, bọn họ liền xách đồ chuẩn bị đi xuống.

Trước khi đi, Hứa Tử Ngư nhìn chung quanh gian phòng này một lần nữa, sau ba năm làm việc, cô mới có tiền mướn ỉnh một căn phòng này, mặc dù kém hơn so với những căn chung cư đã được tu sửa kia một chút, nhưng dầu gì đây cũng là chỗ ở nhỏ của cô gần một năm nay, nay đột nhiên rời đi cô thật không nỡ.

Tổng Lương Thần cầm hai giỏ đồ lên, nhìn cô đứng ở trước cửa lưu luyến không muốn rời đi, anh nói: “Tiểu Ngư, hay là chúng ta vào ngồi thêm một lát nữa?”

“Ah, không cần đâu, nếu sau này cậu dám bắt nạt tớ thì sẽ lập tức dọn về đây ở.” Hứa Tử Ngư nói xong, lưu luyến không rời đành khóa cửa lại. Mặt của Tổng Lương Thần đầy vạch đen, anh suy nghĩ căn chung cư này anh có nên mua lại, sau đó hỗ trợ cải tạo để cho thuê hay không đây.

Sau khi về đến nhà của Tổng Lương Thần, Hứa Tử Ngư đem đồ đạc của mình dọn đến phòng khách, sau đó liền mở lap—top của mình ra bắt đầu lên mạng. Mấy hôm nay cô không có thời gian lên mạng, mới vừa lên QQ thì đã nhận được N cái tin nhắn, có của bạn học, đồng nghiệp, biên tập và mấy người tác giả quan hệ với cô cũng không tệ. Còn có đám độc giả của cô đang muốn quây tung lên rồi, có độc giả bình luận cô gài phẩm rất tốt nhưng gần đây lại đột nhiên không viết tiếp nữa, lo lắng cô có xảy ra chuyện gì không. Có độc giả khác mắng cô không để ý đến cảm nhận của độc giả, mấy ngày nay im hơi lặng tiếng không thấy

bóng dáng đầu cả, độc giả bắt đầu chia ra làm hai phe bình luận nhao nhao cả lên, sau đó lại bắt đầu tranh đấu, lúc Hứa Tử Ngưng vừa lên QQ thì không khí trong nhóm liền cực kỳ cao hứng. Mặc dù là tranh cãi rất hỗn loạn, nhưng không khí như vậy khiến cho cô cảm thấy rất thân thiết.

Tổng Lương Thần ở phòng đọc sách vui đầu xử lý chuyện của công ty, vừa gọi điện thoại vừa trả lời email. Hai người ai làm chuyện nấy, một buổi chiều cứ bận rộn rộn rộn như vậy mà trôi qua. Khi anh đến phòng của Hứa Tử Ngưng gõ cửa thì cô đang rất khó thể ở trong đám biên tập cùng các tác giả khác thảo luận vấn đề sinh tử của Tiểu Thụ. Nhóm thảo luận chia ra hai phe, theo thứ tự chính là nhóm hiện đại đang đối nghịch với nhóm cổ đại, bọn họ đang rối rít phát huy trí tưởng tượng cường đại của mình đối với sinh tử của Tiểu Thụ, có thể tiến hành nhiều phương diện luận chứng cùng phân tích.

Nhóm hiện đại thì cho là, khoa học kỹ thuật đã càng ngày càng phát triển, ở nước ngoài cũng đã có chuyện đàn ông mang thai rồi, nay để Tiểu Thụ làm giải phẫu tuyệt đối không thành vấn đề. Còn nhóm cổ đại thì lại cho là, cổ đại rất thần kỳ hoặc kết hợp với tiên, quỷ, yêu ma gì đó cùng liên thủ hợp sức lại, như vậy không phải mất thời gian mà Tiểu Thụ còn có thể không chịu nhiều khổ sở. Mọi người đều giành phát biểu ý kiến của mình, nói ra phương thức thảo luận hết sức náo nhiệt, trong lúc này đột nhiên có một tác giả khác đề cập đến chuyện đẻ trứng có ý nghĩa hơn là đẻ con, bởi vì có thể ấp trứng nha, lập tức cả nhóm thảo luận chuyển qua đề tài mới ngay. Thời điểm Tổng Lương Thần gõ cửa, thì một đám bà tám đang bàn luận vấn đề hiện tại hoa cúc của Tiểu Thụ có thể sẽ sinh quả trứng hay sinh con, một cách rất nghiêm túc. (diepdiep: Ai da mấy bà tám này đang bàn về nhân vật Tiểu Thụ trong truyện, đọc này giờ mà giờ mới hiểu, ngắt xiù!)

Hứa Tử Ngưng không phải là tác giả, vừa nhìn thấy nhiều ý kiến như vậy, cô cảm thấy vấn đề này rối rắm vô cùng, chỉ sợ mò mẫm dính vào thiên hạ sẽ loạn, trong đầu nghĩ đến dưới lỗ đít của Tiểu Thụ sẽ sinh ra một quả trứng, cô cũng sắp muốn ói.

Tổng Lương Thần thấy cô cười đến nghiêng ngửa, anh hỏi cô đang cười cái gì, Hứa Tử Ngưng sợ rằng Tổng Lương Thần không tiếp nhận nổi loại đề tài này nên vội khua tay nói không có gì. Tổng Lương Thần hoài nghi nhìn cô tắt máy vì tính, lúc đi ra thấy cô vẫn còn cười.

Ngày mai sẽ phải đi làm, khi suy tính đến chuyện đi làm, cô có thể sẽ mệt mỏi, cho nên bọn họ quyết định hôm nay sẽ phải đi siêu thị mua thức ăn dự trữ trong tuần. Thiết bị của chung cư mà Tổng Lương Thần ở cũng không tệ, bước ra cửa không xa chính là một siêu thị quốc tế cực lớn.

Từ chung cư đi đến cửa siêu thị, dọc theo con đường là hai hàng cây Dương cao lớn được trồng từ những năm 60-70, phong cảnh rất tốt. Trời chạng vạng tối gió không lạnh không nóng, Hứa Tử Ngưng cùng Tổng Lương Thần quyết định đi bộ đến siêu thị, cười cười nói nói chỉ trong chốc lát đã đến nơi.

Sở thích của Hứa Tử Ngưng rất cổ quái, đúc kết thành một câu chính là ‘Trừ cơm ra cái gì cũng không thích ăn’. Một ngày ngoài ba bữa cơm ra, trái cây đồ ăn vặt hay sữa chua gì đó cô cũng không thích. Tổng Lương Thần không để ý đến bảng cửu chương của cô, anh cầm trong tay một danh sách thật dài, anh theo lời bác sĩ dặn dò, tìm kiếm ở trên mạng, cùng với cố vấn của chuyên khoa dinh dưỡng của ông ngoại, toàn bộ ghi chép lại, nhìn một đồng đồ trước mắt, Hứa Tử Ngưng không khỏi cảm thán, rốt cuộc dạ dày của cô phải bao nhiêu lớn, mới có thể đem những thứ này ăn hết trong bảy ngày đây?

Một đồng đồ, toàn bộ gồm túi lớn và túi nhỏ, Tổng Lương Thần không muốn để cho Hứa Tử Ngưng xách phụ, nhưng một mình anh lại xách không hết, chỉ đành phải nộp tiền thuê xe đạp với siêu thị để mượn chiếc xe đẩy, hai người đẩy chiếc xe hàng trở về chung cư. Hai người trên đường trở về, người đi đường cũng rối rít ghé mắt nhìn, một nam một nữ xinh đẹp cùng nhau đi dưới trời chiều thật lãng mạn, thật sự là một hình ảnh hiếm có.

Trên đường về nhà, Hứa Tử Ngưng có yêu cầu mỗi khi Tổng Lương Thần nấu cơm thì phải gọi cô giúp một tay, cô nói làm như vậy cô có thể vận động một chút, đồng thời anh cũng không cần phải một mình vội vã hay mất nhiều thời gian. Tổng Lương Thần cũng cảm thấy đề nghị này không tệ, cho nên tối nay khi làm thức ăn, anh sẽ để Hứa Tử Ngưng làm trợ thủ.

Hứa Tử Ngưng mà nấu cơm thì không ra sao cả, nhưng phương diện cắt thức ăn thì ngược lại cô chính là một cao thủ đó, nhớ năm đó khi cô còn ở trong nhà với mẹ Hứa, cũng không ít lần cho cô làm trợ thủ giúp bà

một tay. Tổng Lương Thần khí định thần nhàn mặc tạp dề đang đứng trước bếp nấu canh, không những không giảm đi sự phóng khoáng, mà ngược lại còn rất ưu nhã và lịch sự.

“Có phải cậu biết nấu ăn từ rất sớm không, nhìn dáng vẻ giống như là như vậy đó.” Hứa Tử Ngư đem hành tây đã cắt xong đưa cho anh, hai mắt của cô đều đỏ và tràn đầy nước mắt.

“Ngốc quá.” Tổng Lương Thần nhận lấy hành tây, từ trên bàn rút hai tờ khăn giấy đưa cho cô, rồi nói: “Ngửa đầu lên xem nào.” Sau đó anh nhẹ nhàng giúp cô lau hai mắt: “Lần sau khi cắt hành tây, cắt hai cái thì dùng nước rửa rồi cắt tiếp, như vậy cũng sẽ không bị cay mắt nữa.”

“Cái này hình như mình cũng đã từng nghe qua.” Hứa Tử Ngư vội vàng thực hành dùng nước rửa, tập trung tinh thần đối phó với trái dưa leo.

“Đã nghe nói qua mà còn cắt như vậy.”

“Nhưng thật là phiền phức nha.”

“Nếu ngại phiền phức thì mang theo một cặp mắt kiếng, có thể sẽ khá hơn một chút.”

“Đúng nha, sao mình không nghĩ ra chứ. Chẳng qua thật là kỳ lạ, tại sao cậu không mượn một người giúp việc đến giúp cậu nấu cơm chứ? Tự mình làm cơm thật là phiền phức đó.”

“Lúc mình đi nước ngoài du học cũng không có nhiều tiền, mà đồ ăn Trung Quốc ở bên đó lại rất đắt, cho nên mình đi học nấu ăn. Với lại thi thoảng mình cũng ở bên ngoài xã giao ăn uống, cho nên cũng không phải là ngày nào cũng đều nấu cơm.”

“Ah, vậy cậu mới học nấu ăn chưa bao lâu, sao lại có thể làm tốt hơn so với mình vậy?” Hứa Tử Ngư lâu lâu nói: “Từ lúc nhỏ mình đã bắt đầu học làm, nhưng hiện tại miễn cưỡng lắm mới ăn được mà thôi.”

“Không có biện pháp, có chăng cũng chỉ là thiên phú thôi.” Hứa Tử Ngư nghe thấy Tổng Lương Thần bình tĩnh khoe khoang như vậy, cái trán của cô không khỏi xuất hiện ba vạch đen.

Không thể phủ nhận, được ngắm trai đẹp nấu cơm cũng là một loại hưởng thụ thị giác nha, sau khi Hứa Tử Ngư cắt hết các nguyên liệu cần thiết để nấu ăn thì cô liền an vị trên ghế gỗ, nhìn ngắm vóc dáng hoàn mỹ, gò má đẹp như một bức tượng điêu khắc ra, người đàn ông đẹp trai này mặc tạp dề xử lý thức ăn, hai con mắt cũng toát ra vẻ mê hoặc. Ah, cô quyết định, mình nhất định phải thêm chi tiết đẹp mắt này vào trong văn chương của cô mới được.

Cuối cùng cũng nấu cơm xong, sau khi ăn xong, hai người liền thu dọn chén đĩa, Hứa Tử Ngư trở về phòng liền bắt đầu đánh chữ.

Ước mơ của Hứa Tử Ngư là trở thành một tác giả, nhưng mà thực tế của cuộc sống luôn khiến cho người khác kính sợ và cao hứng, cô không thể trở thành tác giả, nhưng lại trở thành biên tập quản lý tác giả. Chỉ là trong thời gian làm việc, Hứa Tử Ngư hóa thân thành một người quản lý tác giả, vẫn dùng bút danh ở trên trang web cần cù chăm chỉ mà gõ chữ, không nghĩ tới năm ngoái một bộ tác phẩm ở trên trang web phản ứng không tệ, đã được xuất bản rồi. Hiện tại tên bút danh của cô cũng hơi có chút tiếng tăm, nếu không phải là gần đây cô mang thai nên không lên mạng thường xuyên thì bộ tiểu thuyết dẫn đầu này cũng đã kết thúc từ lâu rồi.

Bàn phím vừa mở ra, Tổng Lương Thần liền gõ cửa đi vào, anh nói: “Tiểu Ngư, em đến phòng đọc sách đi.”

“Có chuyện gì sao?” Hứa Tử Ngư đứng dậy vội vàng đi theo, cô bị Tổng Lương Thần ấn ngồi xuống ghế sofa. Sau đó anh đem cây kim của máy hát đặt vào trong cái đĩa nhạc ở trong máy, ngay sau đó tiếng đàn dương cầm du dương liền vang lên.

“Đây là âm nhạc dưỡng thai.” Tổng Lương Thần nói: “Bây giờ cậu đang mang thai, phải nghe nhiều nhạc dưỡng thai mới được. Máy vi tính có rất nhiều bức xạ đối với cơ thể không tốt, nên cố gắng hạn chế dùng nó.”

“Nhưng văn chương của mình thì phải làm sao đây?” Hứa Tử Ngư xụ mặt xuống, bây giờ bộ truyện ấy đã đi được ba phần tư rồi, đang ở giai đoạn cao trào, nếu mà ngưng, cô nàng cũng không cần phải lăn lộn ở trong trang web nữa.

“Cậu nói văn chương gì?”

“Chính là mình lấy thân phận của tác giả ở trên trang web cập nhật văn đó, vất vả lắm mới có chút khởi sắc, hơn nữa còn chưa có viết xong, như vậy sẽ bị mắng chết”

Tổng Lương Thần suy nghĩ một chút, mở ngăn kéo lấy ra một cuốn sổ và một cây bút lông đưa cho cô mà nói: “Cậu có thể viết lên đây, sau đó mình giúp cậu đánh máy và gửi lên trên trang web.”

Hứa Tử Ngư nuốt nước bọt: “Chuyện này, không được đâu.”

Tổng Lương Thần thu hồi cuốn sổ nói: “Vậy thì chờ sau khi sinh con rồi hãy nói đi.”

“A a a, đừng cầm đi mà.” Hứa Tử Ngư đứng dậy giành lấy cuốn sổ: “Nói hay lắm, đến lúc đó cậu không được cười nhạo mình đó.”

“Ừ, không cười chê đâu.”

Sự thật chứng minh, khi Tổng Lương Thần nói ra lời nói đó cũng là không có tính toán gì hết .

48. Chương 48

Thật lâu sau Hứa Tử Ngư mới viết xong, phát hiện mình ỷ lại máy vi tính quá nhiều cho nên khi dùng tay viết chữ có vài chữ không nhớ rõ và ghi sai chính tả, có chữ rõ ràng đang ở trong đầu nhưng lại không nhớ là nên viết như thế nào, chốc chốc lại ngẩng đầu lên hỏi Tổng Lương Thần. Cô nằm ở trên bàn nhỏ viết hai đến ba giờ mới xong, cuối cùng là đã viết đủ một chương. Tổng Lương Thần vẫn còn ở đó xem tài liệu của anh, Hứa Tử Ngư đem cuốn sổ đặt ở trên bàn của anh, sau đó cô nói “Ngủ ngon” rồi quay trở về gian phòng của mình.

Hôm nay cô cũng đã đem các loại mỹ phẩm dưỡng da đến đây, Hứa Tử Ngư quyết định sẽ làm một cái mặt nạ thật tốt, để bổ sung lại những ngày gần đây cô không có bảo dưỡng da.

Ai mà biết cô vừa mới tắm xong, còn chưa kịp dán mặt nạ lên, thì Tổng Lương Thần đã ở bên ngoài gõ cửa tìm cô rồi. Hứa Tử Ngư mang đôi dép vào chân, mở cửa cho anh, sau đó quay đầu lại tiếp tục loay hoay với cái mặt nạ, chỉ nghe thấy anh lấy giọng vô cùng oán giận mà nói: “Hứa Tử Ngư, cậu thật là một tên tiểu lưu manh!” Anh một tay giơ cuốn sổ vừa nãy lên: “CậuCậuCậu viết cái loại tiểu thuyết gì đây?”

Hứa Tử Ngư để cái mặt nạ xuống, nhận lấy cuốn sổ nhìn một chút, rất bình thường nha, khụ, vẫn viết về nữ tôn nha. Không phải là nữ hoàng bị người khác hãm hại rồi cùng nam ái phi của cô ấy lưu lạc đến một trấn nhỏ, bắt đầu ẩn cư rồi sinh hoạt ‘cái đó’. Chỉ là, khụ, trong chuyện xưa quả thật hơi có một đoạn gần gũi với khẩu vị của sắc nữ thôi, nhưng mà cô viết rất hàm súc mà, cũng không có gì khác thường cả.

Cô nhìn đi nhìn lại cũng cảm thấy không có gì bất thường, nghi ngờ nhìn Tổng Lương Thần: “Những cái này không hề lưu manh nha, cậu cũng đã nói không chê cười mình, sao bây giờ lại không giữ lời đây?”

Tổng Lương Thần ngược đầu ặc một tiếng . . . : “Vậy cậu có thể giải thích đoạn này với mình một chút được không, nam ái phi khuynh quốc khuynh thành ở bên cạnh nữ hoàng để xuống bếp nấu cơm, không nhịn được liền tiến lên giở trò với anh ta, đoạn văn này là từ đâu tới vậy?”

“Ah, cái này.” Hứa Tử Ngư nhìn anh một chút rồi nói: “Ha ha, lúc nãy mình viết đến đoạn này không có chú ý, hình như là trích dẫn một chút lúc chiều nay cậu nấu cơm. Nhưng làm sao cậu nói thành ra như vậy được chứ, rõ ràng cũng là bởi vì lúc anh ta nấu cơm toát ra vẻ đẹp không nhịn được, cho nên hôn một cái rồi sờ một chút thôi.”

“Ah, bởi vì lúc anh ta nấu cơm nhìn rất đẹp trai, không nhịn được mà đùa giỡn.” Tổng Lương Thần ranh mãnh nhìn Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư cũng giật mình, cảm thấy có chút không đúng lắm, vội vàng đổi lời mà nói: “Ah, cậu đừng suy nghĩ nhiều, mình đối với cậu không có cái gì đặc biệt kia đâu.”

Lúc này giải thích hiển nhiên đã chậm.

Vừa nãy Tổng Lương Thần dở khóc dở cười vào phòng của cô để hỏi thăm đoạn tiểu thuyết vừa rồi, bây giờ anh mới chú ý tới, người phụ nữ trước mặt đang mặc một bộ đồ ngủ không tay, cả người đang tỏa ra hương thơm ngào ngạt, khiến cho người khác cảm thấy rất muốn ăn.

“Ah, cậu ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nha.” Hứa Tử Ngư vừa nói vừa lui về phía sau, lại bị hai tay của Tổng Lương Thần thuận thế làm một vòng vây ở trên mặt tường, đùa giỡn nói: “Lần sau lúc nấu cơm, nếu như Tiểu Ngư muốn đùa giỡn mình, mình đây cũng rất vui lòng mà phối hợp.” (diepdiep: chết mất thôi...)

Hứa Tử Ngư nuốt nước miếng ‘ực’ một cái, vội vàng khách sáo nói: “Không nên khách sáo quá.”

“Hay là trao đổi đi, hiện tại mình muốn đùa giỡn cậu một chút, cũng làm phiền cậu phối hợp một chút nhé.”

Cô còn chưa kịp trả lời liền bị người đàn ông trước mặt bế lên, thận trọng đặt cô lên giường. Sau đó hai tay của anh vòng ra sau gối đầu của cô, anh khom lưng nhìn cô rồi cười. Tim của Hứa Tử Ngư nhảy loạn xạ, dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, cô dùng đôi mắt vô tội nhìn Tổng Lương Thần, trêu mếu giống như động vật nhỏ vậy.

Tổng Lương Thần nhìn da thịt trắng nõn của cô đang dần dần đỏ lên, dáng vẻ có chút xấu hổ lại có chút sợ, anh mỉm cười cúi đầu hôn lên cái trán của cô. Lần trước do cô uống quá nhiều, cho nên bộ dạng của cô hoàn toàn giống một con mèo say, liều mạng mà nín lấy, nhưng bây giờ thật rất biết điều.

Hai tay của Hứa Tử Ngư còn đang nắm lấy bờ vai của anh, thấy anh cúi đầu xuống cho nên hai mắt của cô liền nhắm lại, hoàn toàn không có chút khí phách giống như nữ nhân vật chính ở trong truyện gì cả. Lúc hôn lên trán, lông mi của cô không khống chế được mà lay động, khiến cho tim của Tổng Lương Thần đều mềm nhũn.

“Đừng sợ.” Giọng của anh có chút khàn khàn nói, sau đó liền cúi người hôn lên môi của cô. Chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho toàn thân của cô nóng lên giống như đang bị lửa đốt vậy.

“Tổng Lương Thần.” Như sấm vang bên tai, ngón tay cô run rẩy, ai có thể nói cho cô biết lúc này cô nên làm thế nào không?

Môi của Tổng Lương Thần lướt qua lông mi của cô, chớp mũi, gương mặt, cuối cùng quay lại cánh môi đỏ đó.

Dường như anh cũng không có nóng lòng hôn cô, chỉ là trầm ổn hô hấp, đôi môi của anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Hơi thở của Hứa Tử Ngư và hơi thở của anh như hòa vào nhau, cảm giác như mình sắp bị căng thẳng đến chết rồi, rốt cuộc cô cũng không nhịn được mà mở mắt ra, lại thấy anh đang đưa đầu lưỡi của mình ra nhẹ nhàng liếm môi của cô. Nhẹ nhàng, từng miếng từng miếng chạm vào, không có lý do để cho cô sinh ra cảm giác hạnh phúc khi được bảo hộ.

“Há miệng.” Anh dịu dàng nói với cô.

“Mình. Không biết.” Cô viết tiểu thuyết viết được rất là hình tượng, nhưng trên thực tế đó chỉ là lý luận suông. Cho nên miệng ở đâu, hôn như thế nào?

Tổng Lương Thần hài lòng híp mắt: “Làm được rất tốt.” Dứt lời, đầu lưỡi của anh tiến vào miệng của cô, nhẹ nhàng chạm đến đầu lưỡi đang xấu hổ của cô. Đầu cô ơ ơ, toàn thân cô giống như đang bị tan chảy vậy. Không phải như thế, lần trước mặc dù cũng có hôn môi chạm lưỡi, nhưng lại không giống như hiện tại nha. Thật nguy hiểm.

Tổng Lương Thần lấy một tay đỡ lấy mặt của cô, đầu lưỡi của anh tiến vào sâu hơn một chút.

Lần thứ năm, anh và cô hôn nhau lần thứ năm.

Lần đầu tiên là bọn họ uống quá nhiều, anh nói mình còn chưa có yêu qua ai, Hứa Tử Ngư bĩu môi “Bep” một cái hôn lên môi của anh, mà nói: “Đây còn không phải là đơn giản sao, nụ hôn đầu đời của cậu đã thuộc về mình rồi.” Sau đó lại phát sinh ra những chuyện kia, mà cô đã quên mất.

Lần thứ hai là ở trên xe, sau khi anh biết cô mang thai đứa bé là của anh, anh hôn cô đến nỗi nước mắt cũng chảy vào trong miệng cô.

Lần thứ ba là ở nhà bị cô trêu tức, cô nói không quan tâm, anh hôn cô mặt đỏ tới mang tai.

Lần thứ tư là ở trên giường nhỏ của cô, anh ngậm một quả nhỏ trêu chọc cô đến chóng mặt.

Lần thứ năm là hiện tại, kỹ thuật của anh càng thêm tăng cao, bằng hô hấp thôi cũng đã khiến cho nhịp tim của cô nhảy loạn, có vẻ giống như cô đang tranh giành không khí với anh vậy.

Hứa Tử Ngư chợt nhớ ra, cô nhớ rõ ràng mỗi một lần anh hôn cô đều có một cảm giác khác nhau, hơn nữa cô cũng cảm thấy kỹ thuật hôn càng ngày càng tiến bộ hơn, đây đây đây, hơi ngổ ngang . . . Có phải hay không.

“Nghĩ gì thế?” Tống Lương Thần nhìn thẳng vào mắt của cô, giọng nói trầm thấp hỏi. Có phải không vậy, ngay cả nói chuyện cũng hấp dẫn như vậy.

“Mình đang suy nghĩ, lần sau khi viết đến đoạn hôn thì phải viết như thế nào mới hay.” Hứa Tử Ngư xấu hổ trả lời, mặt của Tống Lương Thần đầy vạch đen.

Cầm truyện của cô lên, Tống Lương Thần lại nghĩ đến hình ảnh nữ hoàng đế sờ đông sờ tây chạm vào chỗ đó, anh liền hỏi: “Lúc mình nấu cơm, cậu ở đó còn nghĩ ra được kịch tình sao?”

“Ừh.”

“Cậu cảm thấy, khi mình nấu cơm rất tuần tú?”

“Ừh.” Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng nuốt một ngụm nước bọt xuống, thành thực nói: “Rất hấp dẫn.”

Tống Lương Thần cười cười lấy cái trán của mình chống cái trán của cô, lúc nói chuyện hô hấp của anh phả vào mũi cô khiến cho chớp mũi của cô rất nhột: “Hiện tại thì sao?”

“Không biết, hình như mình có chút ngứa.”

“Phốc.” Tống Lương Thần nhin cười không được: “Lần này đừng ngứa nha, nếu không bác sĩ hỏi tới, thì lại không nhớ được.”

“Cậu!” Anh lại cười cô, điều này khiến cho Hứa Tử Ngư rất mất mặt. Nói về kiến thức thì cô tuyệt đối không thua kém anh, mặc dù có chút chóng mặt, nhưng cũng không làm trở ngại cô hôn tiếp. Ngửa đầu, sau đó đưa đầu lưỡi của mình ra liếm nhẹ môi của anh một cái, sau đó mê hoặc liếm xuống khóe miệng, cái gì chứ cái này cô rất giỏi nha, tiểu C đều biết mà.

Hai mắt của Tống Lương Thần tối sầm lại, cúi đầu chính xác bắt được đầu lưỡi của cô, ngậm đầu lưỡi mềm mại ở trong miệng mà mút, mút cái lưỡi của cô cũng tê dại. Trong lòng của Hứa Tử Ngư không nhin được nhỏ giọng gào, anh là Vam-pire ư? Sao lại đem toàn bộ hơi sức của mình mà hút sạch vậy?

Đợi đến khi cô sắp chết đuối vì hôn, khi đó Tống Lương Thần mới khoan dung độ lượng ngẩng đầu lên, ngược lại anh bắt đầu liếm và cắn xương quai xanh nơi da thịt mềm mại nhất của cô. Một bàn tay to từ dưới vạt áo của cô đi vào thăm dò, nhẹ nhàng vuốt ve chân của cô. Bàn tay lướt qua chỗ nào thì nơi đó liền tê dại, lúc này vốn dĩ hít thở đã khó, hiện tại cô giống như sắp bị ngạt thở vậy. Hứa Tử Ngư đưa tay giữ tay của anh lại, gương mặt nhỏ giọng gọi: “Tống Lương Thần.”

“Ngoan, gọi là gì?” Anh nhìn cô, ánh mắt thâm sâu không thấy đáy.

“Tống Lương Thần.” Cô sợ hồn phách của mình sẽ bị ánh mắt của anh hút đi mất, ánh mắt vội vàng rũ xuống.

“Tên gì?” Bàn tay của anh không yên ở bên hông của cô, sợ sẽ làm tổn thương cô cho nên anh cẩn thận khẽ vuốt ve.

“Lương Thần, Lương Thần.” Hứa Tử Ngư thở gấp bắt lấy tay của anh, nhưng bàn tay của cô lại bị anh kéo đến bên môi của anh, mỗi một ngón tay của cô anh đều nhẹ nhàng hôn một cái. Một tiếng rên trầm nhẹ khiến trái tim của anh đập nhanh hơn, cũng nhin không được nữa, bàn tay của anh liền di chuyển lên phía trên, bắt lấy một bên mềm mại của cô.

“Lương Thần!” Toàn thân của Hứa Tử Ngư run lên một cái, anh anh anh, đang xoa

“Ừ.” Tổng Lương Thần nhỏ giọng trả lời. Anh ở dưới cằm của cô vừa hôn vừa liếm, quả đào mềm mại trên tay của anh khê ra sức. Hứa Tử Ngư luống cuống dùng tay nắm lấy vai của anh, tay của cô cũng không biết nặng nhẹ mà ra sức giật, khiến một bên cổ áo của anh cũng trở nên xốc xếch.

“Tiểu yêu tinh.” Tổng Lương Thần nhỏ giọng bao gồm đè nén, tay của anh nhất thời mất khống chế, đem cái mềm mại của cô bóp lấy khiến cho toàn thân của cô run lên, sau đó anh chính là cắn môi hừ nhẹ.

Rốt cuộc cũng đợi đến lúc cô lên tiếng, mắt cô đã đỏ như quả cà chua vậy: “Lương Thần.” Cô nhẹ giọng thở hổn hển nói: “Mình muốn đi nhà vệ sinh.”

Tổng Lương Thần ừ một tiếng, cẩn thận rút tay về, sau đó chỉnh lại quần áo cho cô, rồi đứng dậy đỡ cô dậy.

“Tự mình có thể đi được không?” Anh hỏi.

“Có thể được.” Tay của Hứa Tử Ngư kéo làn váy, đổ mặt đi ra cửa.

Tổng Lương Thần cúi đầu nhìn một mảng ráp trải giường bị xốc xếch, có một dấu vết thấm ướt nhỏ. Cô ấy đối với mình có cảm giác, hơn nữa cảm giác cũng rất mãnh liệt, điều này khiến cho lòng của một người đàn ông như anh thỏa mãn rất lớn. Nhưng mà, anh thở dài một tiếng, không hiểu sao bản thân mình ở trước mặt cô vẫn luôn là không có tự chủ như vậy, chuyện lần trước còn sờ sờ ở trước mắt, là cô uống rượu say nhưng khi đó anh lại rất tỉnh táo nha, sau khi anh hôn cô tựa như điên vậy, cũng không còn biết điểm dừng nữa. Hiện tại lúc này thời kỳ thai nhi vẫn chưa ổn định, anh thiếu chút nữa là đã không nhận được rồi.

Lúc Hứa Tử Ngư quay trở lại thì anh đã đem ráp trải giường trải xong, thấy cô bước vào phòng anh liền ngẩng đầu lên nói: “Cái này ngày mai đổi cái khác, hôm nay đến phòng mình ngủ đi.”

“Mình không muốn đi, ở đây là được rồi.” Hứa Tử Ngư đang muốn kéo cái chăn lên, lại bị người phía sau ôm chặt, nhỏ giọng ở bên tai nói: “Nhưng mà giường đã bị ướt rồi.”

“Cậu!” Hứa Tử Ngư hận dưới đất không có một cái lỗ để cô chui xuống, giùng giàng muốn đánh anh. Tổng Lương Thần bắt được tay của cô, một cái tay khác luồn sau đầu gối của cô, vững vàng bế cô lên: “Mình bảo đảm sẽ thành thật.”

“Mình không tin.”

“Nếu lừa cậu sẽ là con chó nhỏ.”

“Cậu chính là chó nhỏ.”

.

Tổng Lương Thần ôm Hứa Tử Ngư đến phòng của mình, đặt cô lên giường sau đó anh chợt nhớ tới lời tư vấn của chuyên gia dinh dưỡng, mỗi buổi tối đều phải uống sữa để bổ sung canxi, anh liền nói với cô: “Ngoan ngoan, uống sữa tươi xong mới có thể ngủ.” Hứa Tử Ngư vừa khôi phục lại sắc mặt, nghe anh nói thế, mặt cô liền đỏ bừng lại, nhỏ giọng nói: “Tổng Lương Thần, cậu là tên lưu manh!”

Tổng Lương Thần bị chửi đến ngây dại, phải mất nửa ngày mới có phản ứng lại, ngay sau đó khi khi một tiếng rồi cười vui vẻ: “Hứa Tử Ngư, cậu ngãi nhiều quá rồi.”

Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng đã hiểu rõ ý tứ của anh, xoay người chui đầu xuống cái gối: “Đừng ai để ý đến tôi, tôi không muốn sống nữa.”

Tổng Lương Thần cười nhẹ, anh leo lên giường ôm cô vào lòng, cô chôn mặt ở bờ vai của anh, nói gì cũng không dám ngẩng đầu lên, Tổng Lương Thần đưa tay vuốt đầu của cô, an ủi cô: “Tác giả mà, trí tưởng tượng có phong phú một chút cũng là khó tránh khỏi.”

“Ô . . . Ô.”

“Ngoan, để mình đi lấy sữa tươi nhé.” Tổng Lương Thần vỗ vỗ đầu của cô, muốn đứng dậy, nhưng cô lại giống như đà điểu vậy, nói sao cũng không chịu buông vai của anh ra.

“Hay là, cậu có muốn uống cái khác không?”

Rốt cuộc Hứa Tử Ngư cũng ngẩng đầu lên, dùng nước mắt để giành lấy chủ quyền mà nói: “Mình không uống sữa tươi, uống sữa chua được không?”

Tổng Lương Thần cười nhẹ một tiếng, ranh mãnh mà nói: “Ừ, Tiểu Ngư muốn uống cái gì cũng được cả.”

Hứa Tử Ngư: “.”

Uống sữa chua xong, Hứa Tử Ngư đi đánh răng, rồi cô bị Tổng Lương Thần dùng chăn mỏng bao ở ngoài, sau đó anh ôm cô vào trong ngực mà ngủ, ngủ như vậy vốn cho là sẽ không ngủ được, ai biết khi cô vừa mới nhắm mắt liền lập tức ngủ say.

Một tay của Tổng Lương Thần đang ở trên đầu cô, vòng qua sau lưng để cho cô dựa vào, một cái tay khác nhẹ nhàng vỗ vai của cô, đáng vẻ thận trọng giống như đang ôm một vật quý báu vậy.

49. Chương 49

Sáng sớm khi Tổng Lương Thần đang ở phòng bếp chiên trứng, chợt nhớ tới lời văn mà Hứa Tử Ngư viết trong tiểu thuyết, chính là trong lúc nấu cơm kịch tình bắn ra bốn phía. Cô bé này thật đúng là, luôn có biện pháp khiến cho anh dễ khóc dễ cười.

Nhìn thời gian đã gần bảy giờ rưỡi, anh vào phòng định gọi cô rời giường.

Sáng sớm gió nhẹ thổi vào phòng, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu trắng như có mà cũng như không chiếu lên người của Hứa Tử Ngư, cô đang ngủ say, không biết có phải đang mơ thấy một giấc mơ đẹp hay không, khóe miệng của cô có chút hơi vểnh lên. Tổng Lương Thần có chút không nhẫn tâm đánh thức cô dậy, anh nhẹ nhàng ngồi ở trên giường bên cạnh cô. Nhìn người trước mắt, chợt nhớ hai ngày trước có một câu nói ở trên mạng là: “Sáng sớm thức dậy, nhìn thấy em cùng ánh mặt trời đều ở đây, đây chính là tương lai của anh.” Hiện tại, tâm tình của anh cũng chính là như vậy.

Đưa tay phất qua cái trán của cô, vén mái tóc dài của cô ra sau tai, sau đó anh gọi cô dậy. Lông mi của cô chớp chớp, Hứa Tử Ngư khẽ mở mắt ra, trông thấy Tổng Lương Thần, cô thoáng cảm thấy có chút mê mang, ngay sau đó hình ảnh của tối hôm qua liền cuộn cuộn ùa về, cô nhỏ giọng gọi một tiếng, đưa tay đem chăn mỏng kéo qua đầu.

Tổng Lương Thần hì hì một tiếng rồi bật cười, giọng nói của Hứa Tử Ngư buồn buồn từ trong chăn truyền ra, cao giọng uy hiếp muốn anh đi ra ngoài trước, nếu không cô kiên quyết không rời giường. Tổng Lương Thần thấy cô ản ả, vốn dĩ là muốn nói cậu không cần phải đi làm thì tốt hơn, mình đỡ phải lo lắng, nhưng lại sợ chọc phải tổ ong này, cho nên chỉ đành phải nói một tiếng: “Còn có một giờ nữa sẽ phải đi làm nha, bữa sáng đã nấu xong rồi, mau rửa mặt rồi xuống ăn đi.”

Hứa Tử Ngư giữ chăn trả lời một tiếng: “Biết rồi!”

Nghe thấy tiếng anh mở cửa đi ra rồi, khi đó cô mới dám ló cái đầu ra. Ngày hôm qua quả thật xấu hổ chết đi được, đều do những tác giả đam mỹ kia ngày ngày hun đúc hủ hóa cô, còn sữa tươi nữa, sữa tươi em gái cô đó!

Cô đầu tóc rối tung mang dép vào chân vừa đi vừa ngáp vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhanh chóng đánh răng, nhìn vào trong gương cô liền phát hiện trên cổ cô hình như có cái gì đó. Lại gần sát tấm gương, nhìn tấm gương cực lớn ở trước mắt, cô không thể tin được. Đừng nói là hoa mắt nha! Xích lại gần một chút, cô lấy bàn chải đánh răng ở trong miệng ra, Hứa Tử Ngư tức giận cao giọng gào lên, thành công đem toàn bộ lãng mạn mà sáng hôm nay Tổng Lương Thần tưởng tượng ra hoàn toàn cường chế di dời: “Tổng Lương Thần, cậu thật khốn kiếp.”

Ăn sáng xong, Hứa Tử Ngư bắt đắc dĩ lục lọi và tìm kiếm trong đồng quần áo của mình, tối hôm qua Tổng Lương Thần đem cổ cùng xương quai xanh của cô nào là cắn là hôn, đến hôm nay khắp nơi đều là dấu đỏ, hôm nay nóng như vậy, cô biết mặc đồ gì để che đây chứ . . . ! Đông lật Tây tìm qua nửa ngày, rốt cuộc

cô cũng tìm được một cái áo sườn xám cao cổ không tay nằm ở dưới đáy rương mà năm ngoái cô đã mua được. Khi đó cô đi chơi, đầu óc nhất thời liền nóng lên cho nên không suy nghĩ liền mua về, kết quả thì mùa Xuân mặc thì quá lạnh, đến mùa Hè mặc thì quá nóng, cho nên đến bây giờ vẫn còn là chưa mặc qua. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, cái cổ áo vừa vặn che giấu được những cái dấu vết đó, nếu không thì hôm nay cô thật sự là không biết làm sao mà ra cửa đây.

Tổng Lương Thần bởi vì chuyện mấy vết hôn này, mà khi ăn sáng anh đã nhận được không ít nhân đao (ánh mắt sắc như đao) từ phía Hứa Tử Ngưng. Mới vừa rồi anh còn đang suy nghĩ xem chút nữa trên đường đi làm có cần dừng lại để mua quần áo hay không, thì đã thấy Hứa Tử Ngưng ra cửa với hai mắt tỏa sáng. Hứa Tử Ngưng tuy nhỏ người nhưng vóc người cũng không tệ, trước sau lồi lõm, cái eo thon nhỏ, mặc cái sườn xám màu hồng nhạt càng tôn lên vẻ đẹp lung linh đáng yêu.

“Mặc như vậy quả thật không tệ.” Tổng Lương Thần vô cùng thành khẩn tán dương.

“Không tệ cái gì chứ, bà đây lại cảm thấy trang phục này bó chặt quá.” Hứa Tử Ngưng cầm cái túi xách đi tới cửa, muốn khom lưng mang giày vào cũng cảm thấy rất khó khăn. Tổng Lương Thần nhìn y phục này của cô quả thật có chút chặt, chỉ sợ ép đến cô và đứa nhỏ, anh vội vàng ngăn cô lại, để cho cô đứng đó, còn mình thì khom lưng cầm lấy giày của cô, tay chân của anh hơi vụng về, một chiếc rồi đến một chiếc giúp cô mang vào.

Hứa Tử Ngưng một tay đỡ lấy vai của anh, cô nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc kia đang mang giày ỳnh, trái tim cô như có một dòng nước ấm chậm rãi khoan khoái dâng lên, lúc này còn vì chuyện mấy vết hôn kia mà tức giận nhưng hiện tại chuyện đó lập tức liền tan thành mây khói.

Tổng Lương Thần ngẩng đầu lên thấy cô cười híp mắt, anh hỏi: “Vui lắm à?”

Hứa Tử Ngưng “Xì” một tiếng, xốc cái giỏ xách lên mở cửa liền đi ra ngoài, nụ cười trên môi muốn giấu lại không giấu được. Tổng Lương Thần lắc đầu một cái sau đó khóa cửa lại, cô đã đứng ở một góc trong thang máy giậm giậm chân, đồng thời vẫy tay về phía anh, Tổng Lương Thần vội vàng chạy vào thang máy, nói với cô sau này không được giậm chân như vậy nữa, thật sự rất nguy hiểm.

Hứa Tử Ngưng thấy thang máy cao cấp như vậy, cô nghĩ chắc cũng sẽ không xảy ra sự cố thang máy rơi xuống đâu nhỉ, nhưng Tổng Lương Thần vừa dụ dỗ lại mang theo uy hiếp, đem chuyện của N năm trước đó là Thần chết đến rồi ra kể, khiến cho Hứa Tử Ngưng liên tiếp bày tỏ khiếp sợ, về sau cô cũng không dám một bước ở ngoài, một bước ở bên trong nữa. (Mình cảm thấy Tổng tiên sinh có lúc cũng cẩn thận quá, mọi người cảm thấy thế nào)

Nhà của Tổng Lương Thần rất gần công ty, chỉ cần lái xe 10 phút là đến nơi. Xét thấy thời gian cũng không nhiều, Hứa Tử Ngưng tóm tắt nói, bày tỏ hy vọng mối quan hệ của hai người trong công ty không nên để lộ ra quá mức rõ ràng, nói xong cũng không nói gì thêm nữa.

“Sao thế, còn sợ người khác đàm luận sao?” Tổng Lương Thần bày tỏ thái độ phản đối với đề nghị của Hứa Tử Ngưng, cả công ty đều là của anh, tại sao ngay cả người phụ nữ mà anh thích cũng không được nói ra đây?

“Ah, mình vẫn chưa chuẩn bị tinh thần. Mọi người đều là đồng nghiệp nhiều năm qua của mình, chờ mình suy nghĩ xem phải nói như thế nào trước đã.” Hứa Tử Ngưng thấy mặt của Tổng Lương Thần có chút đen, vội vàng hôn lên má của anh một cái: “Tiểu Tổng ngoan, nghe lời nha!”

Tổng Lương Thần im lặng nhìn người bên cạnh một chút, đây rõ ràng là áp dụng cách mà cô thường dùng để dụ dỗ cháu gái mà! Nhưng nói đi thì nói lại, phương pháp xử lý này như vậy đối với Tổng Lương Thần này còn rất có tác dụng nha. Ngoài miệng mặc dù không nói gì, nhưng trên mặt rõ ràng đang rất vui.

“Mình sẽ không nói, nhưng nếu như mọi người nhìn ra, vậy thì lại là chuyện khác rồi.”

“Không thể nào, mình sẽ cố gắng, bảo đảm người ngoài sẽ không nhìn ra được.”

“Nói thì hay lắm, mình chỉ cho cậu thời gian một tháng để chuẩn bị, sau một tháng mình không dám cam đoan.”

“Một tháng sao, thời gian quá gấp đi, mình sợ đến khi đó còn chưa chuẩn bị xong.”

“Cậu không nhớ bác sĩ đã nói gì rồi sao? Còn chưa đầy một tháng nữa con của chúng ta sẽ phát triển rất nhiều, một tháng đó nó có thể sẽ lớn lên không ít, khi đó cậu không sợ mọi người nhìn ra sao?”

“Ách. . . .” Điều này cũng đúng. Hứa Tử Ngư bắt đắc dĩ thở dài, đến khi bụng của cô lộ ra, mà ba của đứa nhỏ còn chưa xuất hiện, khi đó cô làm sao giải thích với Tả Trung Đường và mọi người đây?

Đến nhà để xe dưới tầng hầm của công ty, Tổng Lương Thần ở trong xe đưa mắt liếc nhìn Hứa Tử Ngư đi vào thang máy cùng với vài đồng nghiệp, cô cùng đồng nghiệp vừa nói vừa cười đi lên lầu, sau khi cô đi, anh mới mở cửa xuống xe, anh đi vào thang máy của tổng giám đốc. Lại nói, hôm nay anh còn rất nhiều chuyện cần phải làm.

Vào đến phòng làm việc của mình, đã nhìn thấy cô trợ lý trung thành của mình đã ngồi nghiêm chỉnh ở đó từ lúc nào rồi, biểu tình trên mặt cô ấy vẫn là vẻ lạnh lùng ngàn năm không đổi: “Rì—ta, cô qua đây. Hôm trước nói cô chuẩn bị một số thứ, cô chuẩn bị thế nào rồi. . . .”

Bởi vì ngồi xe của Tổng Lương Thần đến, cho nên hôm nay Hứa Tử Ngư đi làm sớm hơn ngày thường rất nhiều, mọi người ríu rít hỏi thăm cô, ngay cả cô tạp vụ phụ trách lau dọn cũng kinh ngạc hỏi thăm hôm nay sao cô lại đi làm sớm như vậy. Chuyện này có khoa trương quá không đây? Thì ra thường ngày cô là một nhân viên gương mẫu, khi chuông vừa reo cô mới bước vào đến cửa chính mà thôi.

Lãnh đạo ở lầu giữa cũng thường hay lợi dụng chút quyền lợi mà đến trễ, nhưng Tả Trung Đường lại là người rất có nguyên tắc, hôm nay chưa đến giờ làm cô ấy đã đến công ty. Hứa Tử Ngư thấy tay trái của cô ấy đang cầm bình giữ nhiệt và bánh bao, tay phải thì cầm túi xách và Lap-top, Hứa Tử Ngư chào buổi sáng với cô ấy, sau đó hỏi thăm xem có cần cô giúp một tay hay không, thì Tả Trung Đường liền liếc cô một cái, bước chân cũng thả chậm lại mà nói: “Hứa Tử Ngư, bà còn có chuyện muốn tìm cô đó, mau đi theo tôi!”

Hứa Tử Ngư le lưỡi một cái, mấy hôm trước cô xin nghỉ nhiều ngày như vậy, nhìn bộ mặt của Tả Trung Đường bây giờ có lẽ là lần này cô chết chắc rồi.

Vốn tưởng rằng sẽ bị mắng một trận, ai ngờ Tả Trung Đường gọi cô lên chỉ là nói về chuyện công việc mà thôi.

“Hứa Tử Ngư, tôi nhớ cô là tốt nghiệp ngành quảng cáo ra phải không?”

“Đúng vậy, tốt nghiệp quảng cáo ra.”

“Vậy thì tốt quá!” Tả Trung Đường từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu, đưa cho cô rồi nói: “Sáu tháng cuối năm của chúng ta dự định sẽ tung ra một bộ tiểu thuyết hệ liệt, trong đó có mấy tiểu thuyết là do cô viết ra. Tôi thấy nhóm hệ liệt này nên gi—ao cho cô thì tốt nhất, thứ nhất có thể khai thông thuận lợi với người khác, thứ hai cũng sẽ phát huy một chút chuyên nghiệp của cô.”

Hứa Tử Ngư nhận lấy tài liệu của Tả Trung Đường nói: “Sếp Tả, nhưng tôi tốt nghiệp đã rất lâu rồi cũng không có thiết kế qua, tôi làm được không?”

“Sao lại không được chứ, không được cũng phải được!” Tả Trung Đường mở cái bình giữ nhiệt ra vừa ăn vừa nói: “Tôi thấy cô làm chuyên đề đề cử cũng rất tốt, nhìn trúng tác giả cũng đều rất có tiềm lực, tin tưởng cô không có vấn đề gì.”

“Đây. . . .” Hứa Tử Ngư nhìn tài liệu trong tay một chút, bày ra một địa đồ tiểu thuyết hệ liệt có thể xuất bản, đây đối với cô mà nói chính là một cơ hội và cũng là thử thách mới nha, cô xúc động nhìn Tả Trung Đường mà nói: “Cảm ơn sếp, Tả Trung Đường.”

“Đừng vội cảm ơn tôi.” Tả Trung Đường rút khăn giấy ra lau miệng, xoay mặt chính là lộ ra bộ dạng chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Nói cho tôi biết, thứ 6 tuần trước cô xin nghỉ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Buổi sáng bị bệnh tôi không nói cô rồi, buổi trưa đến công ty thì lại ngây ngậy ngô ngô, có muốn ra khỏi cửa cũng phải xin phép tôi một tiếng chứ. Nhưng lại không may, khi cô mới vừa đi khỏi thì tổng giám đốc Tống đích thân đến tìm tôi để hỏi người, cô nói xem, tổng giám đốc Tống vừa mới đến đã đắc tội với ông ấy rồi, bản lãnh của cô gần đây thật lớn rồi đó!”

“Tả Trung Đường, sẽ không có chuyện gì đâu. . . .”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, cô nên cầu nguyện để tổng giám đốc Tống không nhớ đến cô đi, nếu không, ông ấy thật sự sẽ khai đao với cô, khi đó tôi đây cũng không gánh nổi cho cô đâu.” Hứa Tử Ngưng bày ra vẻ mặt sợ hãi vội vàng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, tổng giám đốc Tống anh ta dám sao.

Hai người đang nói chuyện, thì Tả Trung Đường có điện thoại nội bộ gọi vào, Tả Trung Đường liền nhận điện thoại vừa nghe vừa gật đầu, sau khi cúp máy liền nói với Hứa Tử Ngưng: “Thật là người mới nên bầu không khí mới, mới sáng sớm đầu tuần, nghĩ thế nào mà lại triệu tập ngành của chúng ta đi họp vậy?”

Mặt của Hứa Tử Ngưng hoài nghi gật đầu một cái, Tống Lương Thần lại muốn làm cái gì đây chứ?

Chín giờ rưỡi sáng, toàn thể nhân viên nữ trong công ty đều đã tập trung đầy đủ tại phòng hội nghị lớn, ngồi tại vị trí của chủ tọa trong phòng hội nghị chính là Chu Minh Vĩ phụ trách về lương và phúc lợi của công ty. Ông ta nhìn mọi người trong phòng họp một lượt, sau đó mở miệng nói: “Tôi và tổng giám đốc Tống đã có xem qua tình hình phúc lợi của công ty chúng ta, cảm thấy phúc lợi hiện tại của mọi người chưa được hoàn thiện, cho nên cuối tuần qua, ông ấy đã đặt ra và điều chỉnh lại.” Ông ta ngừng một chút rồi nói: “Dĩ nhiên không chỉ có riêng đồng nghiệp nữ, đồng nghiệp nam cũng có, trong tuần này chúng ta sẽ cùng thảo luận đến vấn đề này. Điều đầu tiên chúng ta cần thảo luận chính là vấn đề giờ làm việc, In-ter-net là một ngành mới phát, cái nghề này rất mới và đặc biệt rất có sức sống, tôi cùng tổng giám đốc Tống đã thống nhất, từ nay về sau chọn lựa phương pháp co giãn thời gian làm việc, tám giờ làm việc không cần phải có mặt tại công ty.”

Chu Minh Vĩ nói giọng đều đều, ông là người rất có kinh nghiệm trong việc quản lý nhân viên, cho nên hôm nay cho dù tình huống khiến cho những người kia xuất hiện vạch đen đầy đầu, thì ông vẫn có thể ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt thoả đáng, cứng cỏi nói chuyện cùng mọi người. Dĩ nhiên hôm nay Tống Lương Thần phái ông đến chủ trì cuộc họp này nguyên nhân cũng là vì vậy.

Thứ 7, Tống Lương Thần gọi điện thoại cho ông, nói ông mau sớm soạn phương án điều chỉnh lại phúc lợi và lương của công ty, nguyên tắc chính là muốn nhân viên thoải mái và lòng tràn đầy vui sướng khi đi làm. Yêu cầu như thế đương nhiên là Chu Minh Vĩ nguyện ý thi hành rồi, dù sao ông cũng là một thành viên trong công ty này. Nhưng hôm nay khi vừa đến công ty, sau khi Tống Lương Thần xem qua bảng báo cáo của ông có chút suy tư rồi liền ký tên vào. Đồng thời còn yêu cầu ông lập tức nói qua một chút cho các bộ phận khác trước. Còn nói phải nói cho nhân viên nữ biết trước, nói qua còn chưa đủ, ông nhìn nội dung trên mấy tờ giấy thật mỏng để cho ông nói hết 3 giờ đồng hồ.

Chu Minh Vĩ nói đến miệng đắng lưỡi khô còn chưa có xong, trợ lý của ông phải ba lần bảy lượt đi rót nước cho ông uống, báo hại ông phải chạy đi nhà vệ sinh hai chuyến. Vừa bắt đầu mọi người ở phía dưới nghe đến phúc lợi ai ai cũng đều rất kích động, nhưng sau đó thấy ông nói không ngừng cho nên cũng không bình tĩnh được nữa rồi, ai đem theo di động thì lấy di động ra lên mạng chat, có người với ánh mắt đờ đẫn ngẩn người nhìn ông ở phía trước giống như vô hình vậy, còn có người thì ngủ gà ngủ gật. Hồng bét rồi, ông còn hy vọng mọi người nghe đừng chú tâm quá, bởi vì ông cũng không còn bình tĩnh mà nói như lúc đầu nữa, ông phát hiện có mấy câu đã nói đi nói lại nhiều lần rồi. Nhân viên chuyên nghiệp chính là nhân viên chuyên nghiệp, Chu Minh Vĩ giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay 11:59 phút, ông ho nhẹ một tiếng cắt đứt mộng lớn Xuân Thu của mấy vị đồng nghiệp, ông thu mấy tờ giấy trên bàn lại rồi nói: “Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc. Tổng giám đốc Tống rất quan tâm đến sức khỏe của nhân viên, trong lúc mọi người đi họp ông ấy đã chuẩn bị ọi người một chút kinh ngạc vui vẻ rồi, tình hình cụ thể xin mọi người quay trở về chỗ ngồi của mình mà xem.”

Nghe đến đây các đồng nghiệp nữ lập tức bắt đầu thảo luận một cách nhiệt tình xem cuối cùng là có thêm phúc lợi gì đây, cả phòng lớn tiếng bàn tán, đồng chí Chu Minh Vĩ cầm tài liệu lên rồi nhanh như gió mà bỏ trốn.

50. Chương 50

Đám phụ nữ thuộc ngành của cô đầu óc cũng đang mơ hồ dưới sự chỉ đạo của Tả Trung Đường, sau khi ngừng thảo luận cuối cùng cũng nhanh chân chạy về phòng làm việc, sau khi trở lại khu làm việc, tiếng hét chói tai cũng thay nhau vang lên. Đi từ sáng cho đến trưa thôi, sao khu làm việc của các cô lại trở thành cây rồi vậy?

Đầu của Hứa Tử Ngư xuất hiện vạch đen, nhìn thấy trên màn hình máy vi tính của mọi người đều có dán miếng chống tia bức xạ, trên bàn còn để mấy chậu cây nhỏ màu xanh nhằm hút tia bức xạ, không biết nên nói là cảm động hay là nên im lặng. Tiểu Bạch hưng phấn nói với cô, còn tưởng rằng chủ tịch mới là người không hiểu nhân tình, ai biết bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại ẩn chứa một con người dịu dàng biết săn sóc người khác.

Hứa Tử Ngư gật đầu liên tục, nghe ngóng xung quanh một chút, tất cả mọi người đều lên tiếng than thở, cách này của Tổng Lương Thần thật sự quá được lòng dân rồi, mới vừa này mấy cô ấy đi ra ngoài ăn cơm có đi ngang qua cô, bọn họ vừa đi vừa bàn tán rất là hào hứng nữa, nào là tổng giám đốc Tổng tuổi trẻ tài cao, trái tim thiện lương, bọn họ còn nói không biết có nên lấy thân báo đáp hay không nữa.

Tiểu Bạch thấy mấy cô ấy đi qua cũng cười gian một tiếng thật nhỏ, nhỏ giọng nói với Hứa Tử Ngư: “Người đó còn ước mơ có được tổng giám đốc Tổng nữa, mình thấy là không đùa.”

Hứa Tử Ngư nghe cô ấy nói như vậy cảm thấy trong lời nói của cô ấy như có ý gì đó, rõ ràng biết có ẩn tình, nên vội hỏi: “Nói như vậy là sao thế?”

Tiểu Bạch nhìn xung quanh bốn phía, xác định không có ai nghe lén bọn họ nói chuyện, khi đó mới nhỏ giọng nói: “Mình nghe nói bà chị bên bộ phận tiêu thụ rất coi trọng tổng giám đốc Tổng đó, tuần trước tổng giám đốc Tổng vừa đến là bà ta cũng không kịp chờ mà liền cùng tổng giám đốc Tổng lập quan hệ.”

Bà chị kia chính là biệt danh mà mấy cô đặt cho gái ế, Ngô Thiên Thiên bên bộ phận tiêu thụ. Nói đến Ngô Thiên Thiên này, cô ấy cũng thật là một nhân tài trong bộ phận tiêu thụ. Trẻ tuổi xinh đẹp lại có nhiều mảnh khỏe, nghe nói gia thế còn rất khá. Cô ấy mới đến đây làm có một năm thôi mà đã an ổn ngồi vào vị trí đầu của bộ phận tiêu thụ, mỗi ngày ăn mặc cùng trang điểm xinh đẹp, lái một chiếc xe BMW X6, đúng là niềm mơ ước của nhiều người. Nhưng không hiểu sao người phụ nữ này vẫn chưa có bạn trai. Công ty cũng không cần phải nói, nhân viên nam bình thường thì không dám xuống tay với cô ấy, chỉ có mấy sếp ở trên mới có thể xứng với cô ấy, nếu không phải là cô ấy thích dịu dàng săn sóc thì đã kết hôn từ lâu rồi. Nghe nói ở bên ngoài cũng có mấy Đại Gia và Quan Gia theo đuổi cô ấy, mỗi ngày cũng không ngừng gửi quà tặng đến cho cô ấy, nhưng cô ấy cũng không có màng đến những người đó. Trước đó Hứa Tử Ngư còn đang suy nghĩ cô ấy còn lựa chọn người như thế nào, thật sao, thì ra là cô ấy vẫn còn đang chờ đấy.

“Khó trách cậu nói hai người bọn họ không đùa đâu, mình thấy đúng vậy đó.” Mặc kệ là nhìn ngang hay nhìn dọc thì cô so với Ngô Thiên Thiên đều không hề có chút cạnh tranh nào.

“Cái này chỉ là một phương diện thôi, một cái tát cũng không kêu.” Tiểu Bạch còn nói: “Chủ nhật mình ở không không có chuyện gì làm, cho nên lên Baidu* tìm kiếm một chút thông tin của anh ta, cái này cũng đừng nên gấp nha, mình dùng kinh nghiệm suy luận cường đại của mình ra, mình dám nói tổng giám đốc Tổng đến công ty của chúng ta nhất định là có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Hừ hừ, vấn đề rất lớn. Chỉ là thời gian không còn sớm, mình sắp đói chết rồi. . . . Chúng ta vừa ăn vừa nói đi.” Tiểu Bạch kéo tay Hứa Tử Ngư còn chưa ra khỏi phòng làm việc, điện thoại của Hứa Tử Ngư đã vang lên.

Là số điện thoại của công ty, Hứa Tử Ngư nhận liền truyền đến giọng nói của Tổng Lương Thần: “Đã ăn cơm chưa?”

Hứa Tử Ngư nhìn Tiểu Bạch, nhỏ giọng nói: “Đang định đi đây.”

“Đi lên đây ăn đi, đã mua rồi.”

“Chuyện này, mình đã hẹn với đồng nghiệp rồi, thật không đi được.”

“Đồng nghiệp nào thế? Vậy mình cùng đi nhé.”

“Đừng Đừng, cậu để mình suy nghĩ một chút đi” Trong lòng của Hứa Tử Ngư nội chiến một hồi, sau đó vừa che điện thoại vừa lắp bắp nói với Tiểu Bạch: “Chị Tiểu Bạch, hôm nay mình không thể đi ăn cơm với cậu rồi.”

Tiểu Bạch thần bí hì hì nhìn cô một chút, giọng nói mang theo một chút tò mò: “Vừa nãy là ai thế? Lúc sớm mình cũng đã muốn hỏi cậu rồi, hôm nay lại đi làm đúng giờ như vậy, có phải đang hẹn hò với trai đẹp phải không?”

“Không có, không có nha.” Hứa Tử Ngưng nhất thời không biết nên làm sao nói chuyện của Tổng Lương Thần ra, nên cô đành trả lời qua loa: “Dù sao thì chuyện này cũng rắc rối lắm, sau này mình sẽ nói với cậu nha.” Nói xong cô đẩy Tiểu Bạch vào thang máy dành cho nhân viên, sau đó mới cầm điện thoại lên mà nói: “Mình sẽ lên ngay, cậu đừng xuống đây.”

Dứt lời liền cúp điện thoại, nhìn xung quanh một chút thấy không còn đồng nghiệp nào khác nữa, khi đó cô mới bước vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc lên tầng 12. Một mặt cũng đang than thở, sao mình đang giống như đi ăn trộm vậy.

Tầng 12 vốn dĩ rất vắng vẻ, vào thời gian này càng thêm yên tĩnh hơn, cô trợ lý giỏi giang Rita cũng đã đi ra ngoài ăn cơm rồi, cánh cửa thủy tinh của phòng tổng giám đốc được mở ra, Hứa Tử Ngưng đi vào liền nhìn thấy Tổng Lương Thần đang ngồi ở trong phòng làm việc.

“Có đói bụng chưa?” Tổng Lương Thần thấy cô đi vào, anh vội từ chỗ ngồi đứng dậy, kéo cô vào trong phòng kia ăn cơm.

Trên bàn đã bày đầy thức ăn cùng cháo, còn có hai phần thức ăn. Hứa Tử Ngưng ngồi ở trên ghế sa-lon, nghĩ đến chuyện lần trước hai người ngồi ăn cơm chung, cô không khỏi cảm thán thế giới này biến hóa thật nhanh. Vài ngày trước đó hai người cùng nhau trải qua rất nhiều việc, mơ hồ giây giây phút phút đều ở bên nhau. Sáng hôm nay quay lại công ty còn ngồi chung một chỗ như vậy, nhất thời trong giây phút này cô không biết nên nói gì, cho nên trầm mặc mấy giây.

“Cậu”

“Cậu.”

Hai người đồng thanh nói, vội vàng cũng khiêm nhường nói:

“Cậu nói trước đi.”

“Cậu nói trước đi.”

Hứa Tử Ngưng nhìn bộ dạng bối rối không biết làm sao của Tổng Lương Thần, cô nhin cười không được: “Sáng hôm nay rất là vui đó, đồng nghiệp của mình đều nói tổng giám đốc Tổng đối với nhân viên thật tốt.”

“Cũng là vì cậu đó, nếu không phải là do cậu không chịu phối hợp, thì mình cũng đâu phải tốn kém nhiều tiền và gấp rút chuẩn bị như vậy chứ.” Tổng Lương Thần im lặng nhìn cô: “Mình thấy cậu nên sớm nói chuyện này với đồng nghiệp đi, hiện tại có rất nhiều bất tiện đó.”

“Dễ dàng lắm sao?” Hứa Tử Ngưng nói: “Bây giờ không phải là rất tốt sao, toàn bộ tia bức xạ ở trong phòng làm việc đều được xử lý ổn thỏa. Cậu đang rất được lòng của mọi người, nếu nói ra, toàn bộ hứng thú cùng cảm kích cũng không còn, mở miệng ra mọi người sẽ nghĩ mình như thế nào đây?”

“Cô bé ngốc nghếch này, còn ngại biện sao.” Tổng Lương Thần nhìn bộ dáng của cô mà hả hê cười, vội vàng nói: “Mau ăn cơm đi, thức ăn của nhà này cũng không tệ, ngon hơn lần trước nhiều đó.”

Hứa Tử Ngưng nhìn thức ăn ở trên bàn trong lòng liền cảm động, nhưng lại không nói ra khỏi miệng: “Kỳ thật sau này cậu cũng không cần phải tốn công tốn sức như vậy nữa, mình đi ăn với đồng nghiệp là được rồi.”

“Lần trước chẳng phải bác sĩ đã căn dặn cậu chú ý nhiều một chút sao, ăn cơm chính là chuyện lớn, cậu cũng đừng tùy tiện mà đi ra ngoài ăn như vậy, sau này trưa nào cậu cũng phải ăn cùng mình.”

“Nhưng buổi trưa nào mình cũng đến phòng của tổng giám đốc chẳng phải sẽ rất kỳ lạ sao?”

“Cho nên mình mới muốn cậu sớm nói với mọi người đó.” Tổng Lương Thần dừng lại một chút: “Nếu không thì để mình nói dùm cậu nhé.”

“Đừng, để mình suy nghĩ thêm chút nữa đi, lúc trước chẳng phải đã bàn xong rồi sao, một tháng nữa mà!”
Hứa Tử Ngư gấp thức ăn, ăn vào quả nhiên rất ngon. Vợ giúp Tống Lương Thần gấp một miếng mà nói: “Thật không tệ nha, cậu ăn thử một chút đi.”

Tống Lương Thần nói: “Ăn từ từ thôi, trước tiên cậu đưa điện thoại di động của cậu ra đây.”

“Làm gì thế?” Hứa Tử Ngư vội vàng lấy điện thoại di động trên bàn đưa cho anh, rồi nói: “Đây chính là riêng tư của mình, thần thánh cũng không thể xâm phạm nha!”

“Ai muốn xem riêng tư của cậu chứ, lúc này mình dùng di động gọi cho cậu, mới phát hiện số của mình nằm trong danh sách đen của cậu nha!”

“Ah, quên, quên mất!” Hứa Tử Ngư vỗ đầu một cái, mấy ngày qua cô ở chung một chỗ với anh, danh sách đen này cũng đem quên luôn rồi, vội vàng cầm điện thoại di động lên sau đó xóa đi.

“Hứa Tử Ngư ơi Hứa Tử Ngư, trái tim của cậu thật là ngoan độc nha.” Tống Lương Thần nhìn cô: “Nếu như không phải là mình biết rõ chuyện cậu mang thai, thì có phải cậu tính cứ vậy mà không liên lạc với mình nữa không?”

“Không có nha, thật ra thì lúc ấy mình cũng chưa nghĩ ra mình sẽ nói với cậu như thế nào, khi đó vừa nhìn số điện thoại của cậu gọi đến lòng của mình liền loạn cả lên.” Hứa Tử Ngư để điện thoại xuống, vội vàng nói: “Đói quá đi, chắc em bé cũng đã đói bụng rồi, mau ăn cơm đi!” Dứt lời liền bắt đầu gấp thức ăn vào chén, rất tự nhiên mà ăn.

Tống Lương Thần bắt dặc dĩ nhìn cô vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn mình, cho nên anh cũng không thể giận nổi, cũng đành bưng cơm lên ăn.

Hứa Tử Ngư đang ăn nghĩ đến chuyện sáng nay đi họp, không nhịn được thở dài nói: “Chuyện phúc lợi mà cậu gi—ao cho Chu Minh Vĩ phụ trách thật là thú vị.”

“Hả?” Tống Lương Thần thấy mặt của cô hào hứng bừng bừng, trong lòng không khỏi có chút lo âu: “Thú vị?”

“Đúng vậy.” Hứa Tử Ngư nhớ lại bộ dạng của ông ấy lúc sáng họp liền không nhịn được mà cười sặc sụa: “Ông ấy giống như Đường Tăng vậy, lẩm bẩm lẩm bẩm, một câu nói mà nói mấy lần.” Vào giờ phút này Chu Minh Vĩ cũng đang ở bên ngoài dùng cơm mà không ngừng nhảy mũi, trưa hôm nay ông may mắn cùng Tống Lương Thần, hai nhân vật cũng trở thành đề tài mà mấy bà mấy cô trong ngành lôi ra để bàn tán.

Tống Lương Thần nghe cô nói như vậy, lập tức nghĩ đến chuyện sáng nay anh sắp xếp nhiệm vụ cho Chu Minh Vĩ cho nên anh cũng không biết trả lời như thế nào, liền cười nói: “Minh Vĩ cái gì cũng tốt, nhưng chính là nhìn thấy nhiều phụ nữ quá cho nên nhất thời lúng túng không biết nói thế nào, hôm nay mình đặc biệt cho ông ta rèn luyện một chút.”

(diepdiep: he he anh này xảo quá, chứ không phải anh kêu Minh Vĩ ráng câu giờ để anh Thần nhà ta có thời gian biến phòng làm việc thành vườn cây sao.)

“Ah, thì ra là như vậy.” Hứa Tử Ngư gian xảo cười nhìn Tống Lương Thần: “Mình còn tưởng rằng tổng giám đốc Tống lo lắng mình tiếp xúc với nhiều tia bức xạ, cho nên còn đặc biệt sắp xếp để ông ta câu giờ chứ.”

“Nào có.” Tống Lương Thần gấp cho Hứa Tử Ngư một miếng cá: “Ăn nhiều cá một chút, đừng chỉ ăn trứng gà không thôi.” Sau đó anh cuối đầu ăn, bên tai của anh ứng lên một mảng hồng hồng. Rất hiếm khi Hứa Tử Ngư thấy được dáng vẻ xấu hổ của anh, cô mím môi lên cười.

Ăn cơm xong, Hứa Tử Ngư giúp Tống Lương Thần dọn dẹp một chút, sau đó cô muốn trở về phòng làm việc ở lầu dưới. Tống Lương Thần kéo tay cô lại: “Chờ chút đã, mình có việc muốn thương lượng với cậu.”

“Chuyện gì thế?” Hứa Tử Ngư xếp chân bằng ngồi trên ghế sofa mềm mại, uống ly nước ép trái cây mà Tống Lương Thần đưa tới.

“Cậu có muốn đến phòng tổng giám đốc làm việc không?”

“Làm việc tại phòng tổng giám đốc?” Hứa Tử Ngư nhìn Tống Lương Thần một chút, xác định mình không có nghe nhầm, cô nói: “Mình thấy làm biên tập là rất tốt rồi, tại sao phải chuyển đến phòng tổng giám đốc làm chứ?”

“Hiện tại cậu làm biên tập ở đó, lượng công việc mình không nắm giữ được, ngoài ra nếu cậu đến tầng 12 làm việc, thì cho dù là đi làm hay đi ăn cơm, thì cũng sẽ dễ dàng hơn.”

“Nhưng hiện tại công việc này mình thấy rất vui vẻ, công việc của tổng giám đốc mình chưa làm qua, cũng chẳng có gì là hứng thú cả.”

Tống Lương Thần gật đầu một cái nói: “Nếu đã nói như vậy, cậu cũng đã có suy tính, vậy mình cũng không muốn ép buộc nữa, nhưng cậu cũng không cần vì công việc mà ảnh hưởng đến thân thể nha.”

Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, sau đó lại có chút kinh ngạc mà nhìn anh, rồi nói: “Mình còn tưởng rằng cậu sẽ tiếp tục thuyết phục mình nữa đó.”

“Về chuyện công việc và sự nghiệp, nếu như cậu đã có mục tiêu và ý tưởng, thì mình cũng không muốn vì phán đoán của mình mà sẽ ảnh hưởng đến cậu.”

Hứa Tử Ngư nghe những lời này, trong lòng cũng cảm thấy rất ấm áp: “Lương Thần, cảm ơn cậu.”

“Ngốc quá.” Tống Lương Thần ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng vòng tay qua vai cô, kéo cô vào ngực mình: “Giữa chúng ta cần gì nói cảm ơn với không cảm ơn chứ.”

“Kỳ lạ.” Hứa Tử Ngư dựa vào vai của anh rồi thì thầm: “Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, mình chưa bao giờ biết cậu là một người như vậy.”

“Vậy cậu nghĩ mình là người như thế nào?”

“Chính là một người không có chút tình cảm, rất nghiêm túc, một người đàn ông không dịu dàng chút nào!” Hứa Tử Ngư nói xong, đầu của cô liền bị gõ một cái.

“Mình hư như vậy sao?”

“Dám đánh lén mình!” Hứa Tử Ngư lấy cánh tay ở sau ót của cô ra: “Cậu vốn dĩ chính là như vậy nha, vẫn luôn là mặt nghiêm, từ lúc học cấp ba, cậu lúc nào cũng cần nhằn mình.”

“Đó là bởi vì cậu thường xuyên bắt cần, không tự bảo vệ được mình, luôn quá sơ sót, mình trông thấy cũng không yên tâm.”

“Vội lại, cậu giống như thầy giáo vậy.” Cô chu mỏ nhìn Tống Lương Thần, anh từ thanh niên đẹp trai trẻ tuổi, phát triển càng ngày càng thành thục, gương mặt của anh thay đổi càng ngày càng tinh xảo, nhưng mà phong cách ông cụ non của anh vẫn không đổi.

“Thầy giáo?” Mặt của Tống Lương Thần đều đầy vạch đen nhìn Hứa Tử Ngư: “Cậu cảm thấy mình giống thầy giáo lắm sao?”

“Một chút xíu.” Hứa Tử Ngư khoa tay múa chân, thấy sắc mặt của anh dần đen lại, vội vàng bào chữa: “Thật ra thì bây giờ nhìn thầy giáo cũng rất được, rất hoàn hảo.”

“Cũng may đó.” Tống Lương Thần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vành tai mướt mà của cô: “Vậy Tiểu Ngư có thích thầy Tống hay không đây?”

Hứa Tử Ngư bị anh sờ sờ cảm thấy có chút nhột nhột, hơi thở bên cổ của cô vô cùng mập mờ, vội vàng đỏ mặt đưa tay đẩy anh ra: “Đừng lộn xộn nha Chỗ này là phòng làm việc đó.”

“Không sao.” Tống Lương Thần nhìn cô, thấy mặt cô ửng đỏ như trái đào, chẳng những không có buông tay mà ngược lại còn nhích mặt lại gần hơn nữa: “Dù sao hiện tại cũng không có ai.”

“Mình biết sai rồi, mình nhận sai, mình thích thầy Tống mà, ai da, cậu đừng làm như vậy” Hứa Tử Ngư bị Tống Lương Thần trêu đùa cho nên hô hấp cũng có chút gấp gáp, đưa tay đẩy nhưng đẩy không được, ngược lại còn bị anh chen lấn, hô hấp của anh dồn dập phả trên ngực: “Chuyện này, thầy Tống”

“Sao vậy?” Tống Lương Thần nhỏ giọng hỏi, đồng thời lồng ngực của anh rung động theo, khiến cho tinh thần của cô run rẩy, Hứa Tử Ngư nuốt nước miếng rồi nói: “Nước chanh lúc này cũng không tệ nha, ha haHay là cậu ném thử một chút trước đi.”

“Nước chanh không tệ sao?” Tống Lương Thần một tay ôm hông của Hứa Tử Ngư, không để ý cô nhỏ giọng kêu lên một tiếng, anh nhẹ nhàng đặt cô ở trên ghế sa-lon, ngón tay khẽ vuốt cái miệng nhỏ nhắn của cô, vì khấn trương mà không ngừng nói chuyện, anh nói: “Vậy phải ném thử một chút xem sao.”

Dứt lời liền cúi đầu hôn cô. Nụ hôn của anh rất dịu dàng mà vô cùng sâu, giống như đang rất chuyên tâm thưởng thức vị chua chua ngọt ngọt của chanh vậy, anh xâm chiếm khoang miệng của cô, nhuộm dần hương vị ngọt ngào của nhau, Hứa Tử Ngư trước tình huống này giống như người hoàn toàn mất phương hướng vậy, không còn sức lực cùng khả năng tự điều khiển cơ thể nữa, đầu lưỡi của cô bị anh treu ghẹo khiến cho đầu óc của cô choáng váng, cuối cùng cô cũng chủ động duỗi thẳng lưỡi của mình ra, thận trọng cùng anh dây dưa.

Hô hấp của hai người càng ngày càng nặng nề, bàn tay của Tống Lương Thần theo đường xẻ tà của cái sườn xám của cô mà bắt đầu vuốt ve, cô giật mình dùng tay bắt lại, rồi nói: “Lương Thần . . . không phải ở chỗ này.” Giọng nói mềm mại rất đáng yêu, chính cô cũng bất giác giật mình. Tống Lương Thần hít một hơi thật sâu, lưu luyến buông ra, đưa tay sờ đôi môi đỏ hồng có chút sưng của cô, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, sau đó ranh mãnh mà cười: “Được rồi, không phải ở chỗ này, về nhà chúng ta sẽ tiếp tục.”

51. Chương 51

Lúc Rita trở lại phòng tổng giám đốc, Tống Lương Thần cũng vừa từ phòng nghỉ ngơi đi ra phòng làm việc, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cô bước vào phòng làm việc của anh vừa định nói chuyện, anh liền giơ ngón tay lên miệng mà “suýt” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Cô ấy đang ngủ, chúng ta ra kia nói chuyện đi.”

Nhìn tổng giám đốc Tống ngày thường lạnh lùng vô tình, nay biến thành bộ dáng này, không cần phải nói cũng biết người ở trong đó là ai rồi. Bởi vì công ty vừa điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi, hoặc cũng có thể nói là Tống Lương Thần đặc biệt điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi cho phù hợp với cô ấy, vốn dĩ trước đây là một giờ chiều thì nay đổi thành hai giờ chiều bắt đầu làm việc, Hứa Tử Ngư đang ngủ ở trong phòng nghỉ.

“Bên Giải Gia cũng đã có hành động rồi, đang thuận lợi thu mua cổ quyền của các cổ đông nhỏ. Vừa này Robyn điện thoại qua nói, tổng công ty bên kia đều rất thuận lợi, hỏi ngài khi nào có thể trở về.” Thật ra thì cô cũng rất muốn biết, rốt cuộc Tống Lương Thần muốn ở đây đợi bao lâu nữa.

“Cứ để bọn họ thu mua cổ quyền của cổ đông nhỏ đi, cổ quyền lớn cũng đang ở trong tay của chúng ta, cho dù bọn họ làm ầm ĩ lên cũng không được. Nhưng quan trọng hơn hết là phải chú ý đến hành động và hướng đi của mấy cổ đông lớn.” Tống Lương Thần suy nghĩ một chút, còn nói thêm: “Gọi Robyn ngày mai đến đây một chuyến đi, tuần trước cậu ta gi—ao báo cáo nên để cho cậu ta chuẩn bị một chút, đến khi đó sẽ nói cụ thể hơn.” Ri—ta gật đầu một cái, hơi chần chờ nhìn anh.

“Ri—ta, có chuyện thì cứ nói thẳng.”

“Tổng giám đốc Tống, ngài không cảm thấy cứ tiếp tục ở đây có chút lãng phí thời gian sao, kế hoạch của chúng ta đã đến thời điểm mấu chốt rồi, tôi cảm thấy ngài làm như vậy có không chuyên nghiệp?”

“Tôi hiểu ý của cô nói, tôi sẽ nắm bắt thời gian hợp lý nhất. Nếu hành động của chúng ta diễn biến quá nhanh sẽ khó tránh khỏi có chỗ sơ sót, hiện tại nên thả chậm lại, vừa có thể bổ sung chặt chẽ lại bố cục, đến cuối cùng làm một mẻ luôn.” Tống Lương Thần nhìn dòng xe ồn ào ở ngoài cửa sổ, ngược lại chậm rãi nói: “Ri—ta, cô có biết, trên đời này có thứ bỏ thời gian ra là rất đáng giá không?”

“Tôi còn tưởng rằng, ngài là người không có tình cảm chứ.” Ri—ta xuôi tay đứng ở bên cạnh anh mà nói: “Qua nhiều năm như vậy, thấy ngài ở trên thương trường tỉ mỉ vạch kế hoạch thu mua nhiều công ty như

vậy, thứ cho tôi nói thẳng, ngài cũng có thể được xưng tụng là lòng dạ độc ác. Kể từ khi vào làm trợ lý cho ngài, hình như tôi chưa thấy ngài cười qua, còn tưởng rằng trái tim của ngài làm bằng đá nữa đấy.”

“Vậy sao?” Tổng Lương Thần tự giấu cười cười, anh nói tiếp: “Thì có lẽ là vậy . . .”

Cá tính của Rita có chút giống anh khi còn bé, lúc cô mới bắt đầu đi theo anh cũng chịu không ít khổ cực, cũng bị mắng không biết bao nhiêu lần, anh cũng không hiểu vì sao cô lại trở thành bộ dạng băng sơn lạnh lùng như vậy, Tổng Lương Thần cảm giác mình cũng có một phần trách nhiệm trong đó.

Anh đưa tay vỗ vỗ vai của cô rồi nói: “Tuổi của cô cũng không nhỏ nữa, cũng không cần cả ngày nghĩ tới công việc làm gì. Công ty đã qua giai đoạn khó khăn nhất rồi, trong thời gian này cô nên buông lỏng một chút, thử mở lòng kết bạn đi, tôi cảm thấy Robyn cũng không tệ đó.”

“Tổng giám đốc Tổng.” Rita vội vàng cắt lời của anh: “Trong khoảng thời gian này, ngài thật sự thay đổi rất nhiều rồi.” Nhìn gương mặt hoàn mỹ của anh ở trong kính, trong lòng cảm thấy thật chua xót. Đáng tiếc người có thể thay đổi được anh, mãi mãi cũng sẽ không phải là cô.

Hứa Tử Ngư bị điện thoại của Tiểu Bạch đánh thức, ra khỏi phòng nghỉ lại không thấy Tổng Lương Thần đâu cả. Cô xoay người đến phòng trợ lý ở bên cạnh, liền nhìn thấy hình ảnh này ở trong phòng. Người đàn ông cao lớn anh tuấn, người phụ nữ tao nhã xinh đẹp, nhìn hai người rất xứng đôi giống như kim đồng ngọc nữ vậy, thật ra thì cô nghĩ, Ngô Thiên Thiên đương nhiên là một mỹ nữ rồi, nhưng nếu so về tướng mạo cùng phong cách của Rita như vậy thì cũng không thể tìm ra được điểm đáng chê, so ra Ngô Thiên Thiên có chút yếu thế hơn rồi.

Giờ phút này hai người đứng ở trước bức tường bằng kính trước mặt, nhỏ giọng bàn bạc về cái gì đó. Trong lúc hội ý cũng có mỉm cười, thỉnh thoảng lại chau mày thảo luận, cô không có cách nào dung nhập vào thế giới đó. Hứa Tử Ngư lẳng lặng đứng ở ngoài cửa một lúc, sau đó xoay người rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Hứa Tử Ngư trở lại phòng biên tập đã được phủ xanh mà làm việc, Tiểu Bạch đang cầm một quyển sách lo lắng chờ đợi. Nhìn thấy Hứa Tử Ngư đi tới, một đồng tâm sự cùng chuyện bà tám của cô ấy rốt cuộc cũng tìm được người chia sẻ, Tiểu Bạch vội kéo Hứa Tử Ngư đến cái ghế mây, rồi nói: “Chị Tử Ngư, vừa nãy mình đi đến chỗ 711 mua cơm, vừa hay nhìn thấy cái này. Chị xem xem một chút đi, tại sao tổng giám đốc Tổng lại có thể đẹp trai thành ra như vậy chứ, khiến cho các đại minh tinh làm sao chịu nổi đây!”

Hứa Tử Ngư nhận lấy cuốn tạp chí thương nghiệp kia từ trong tay của cô ấy, người đàn ông mặc bộ vest kia chính là Tổng Lương Thần với gương mặt sáng sủa rất có thần đang nhìn thẳng vào ống kính, tiêu đề bên cạnh là > (Liệp Báo: là biệt danh của anh Thần đó.)

Tiểu Bạch lật ra trang có nội dung liên quan, chỉ vào chức vị giới thiệu Tổng Lương Thần mà nói: “Cậu xem, anh ấy là Ông Chủ Tài Chính Thế Giới đó, làm sao có thể bởi vì thu mua một công ty nhỏ bé của chúng ta mà phải chạy đến đây làm việc được chứ, mình nghĩ trong đó nhất định là có vấn đề.”

Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, cảm thấy lúc này chỉ là đau đầu thôi, hiện tại toàn thân đều cảm thấy đau luôn rồi, Tổng Lương Thần ơi Tổng Lương Thần, cậu còn bao nhiêu chuyện bí mật mà mình chưa biết đây?

“Chị Tiểu Ngư ơi, chị không sao chứ?” Tiểu Bạch nhìn Hứa Tử Ngư, nghi ngờ hỏi: “Sao mình cảm thấy môi của chị có chút sưng vậy?”

“Sao?” Hứa Tử Ngư nghe vậy liền đưa tay ra sờ sờ miệng của mình mà nói: “Có lẽ buổi trưa ăn cơm đó.”

“Ăn cái gì thế? Chị phải ăn bao nhiêu thức ăn mới có thể đem cái miệng ăn đến sưng lên như vậy chứ?”

“Tiểu Bạch, công việc của cô đã làm xong chưa?”

“Àh? Đúng rồi, sáng nay bạn đi họp, đề cử của mình còn chưa có làm nữa!” Tiểu Bạch gấp gấp vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, Hứa Tử Ngư cũng mở máy vi tính ra làm việc. Nhưng hiện tại trong lòng của cô đang rất rối loạn, nhiều lần nhận được điện thoại của Tổng Lương Thần cô đều cúp luôn, một lát sau lại nhận được tin nhắn của anh: “Bạn sao? Sao không nói tiếng nào vậy?” Hứa Tử Ngư đọc tin nhắn của anh trong lòng cô tự dưng cảm thấy phiền não, muốn tắt nguồn điện thoại di động, nhưng lại sợ lát nữa anh xuống đây tìm người, nên không thể làm gì khác hơn là hồi âm tin nhắn: “Có chút bận, tạm ca rồi nói.”

Gần đến giờ tan ca, đề cử trong tay còn chưa làm xong, rốt cuộc cô cũng không nhận được mà lên Thiên Độ tìm kiếm nhân vật có tên là Ông Chủ Tài Chính Thế Giới. Cô vốn dĩ đã chuẩn bị tư tưởng từ trước rồi, nhưng không ngờ khi nhìn thấy trang giới thiệu, cô vẫn không tránh khỏi mà thấy kinh sợ.

Tổng Lương Thần là học ở Havard học ngành thương mại, khi còn là học sinh, anh đã cùng mấy người bạn học cùng nhau tạo dựng công ty tài chính, chủ yếu là phục vụ cổ vấn tài chính ấy công ty gia tộc thôi, sau khi tốt nghiệp đại học liền thu thập mua cổ phiếu đưa ra thị trường, trong đó có một lần thu mua cổ phiếu của một công ty vật phẩm tiêu hủy nhanh có uy tín lâu năm nay đã sắp phá sản. Dùng kinh nghiệm của một năm này đưa vào quản lý cùng hệ thống sản phẩm, khiến cho công ty xoay chuyển mà vực dậy, công ty qua tay liền bán giá trên trời. Sau đó lại dùng tiền lời của lần gi—ao dịch này làm trụ cột, liền tiếp thu mua nhiều công ty gần như sắp phá sản nhưng trên thực tế giá trị lợi dụng còn rất cao, nào là hàng tiêu dùng, ngành nghề xe hơi, vào tay anh thì giá rất thấp nhưng khi bán ra lại rất được giá, sau đó tiếp tục phát triển lớn mạnh trong tay anh, trở thành một công ty tài chính con đẳng cấp quốc tế. Năm 2010 sau khi trở về nước liền thay đổi phương thức cùng thủ đoạn, đó là chỉ thu mua những công ty gần như sắp phá sản, dứt khoát hẳn hoi thu mua mấy công ty địa ốc mới nổi, sau đó lại chuyển hướng sang lĩnh vực trong nước đó là công ty in—ter—net mới nổi, có thể nói nghe con không sợ cộp, mạnh dạn cùng chủ động chuyển sang lĩnh vực giải trí này.

Tác phong làm việc của Tổng Lương Thần được người khác đặt cho biệt danh là “Liệp Báo”, chủ yếu là quá trình tìm kiếm, định vị chính xác và hành động thu mua của anh cực kỳ nhanh chóng khiến cho đối thủ tan rã không có sức chống cự, những công ty lớn ở trong nước cũng rất khiếp sợ anh, chỉ sợ anh nhìn trúng công ty của mình thì tiêu.

Định vị chính xác, hành động nhanh chóng, khiến đối thủ không còn sức chống cự, Hứa Tử Ngư hình dung cảm thấy khoe miệng của mình giật giật, chẳng lẽ mình cũng là một con mồi rất sinh động sao?

Trên đường về nhà Hứa Tử Ngư vẫn im lặng không nói gì, cầm điện thoại di động lên mạng chơi một chút. Tổng Lương Thần thấy cô không thèm quan tâm đến anh, cũng không biết lý do vì sao, không nhận được nên hỏi: “Tại sao lúc trưa đi xuống mà không nói tiếng nào vậy?”

“Sợ quấy rầy đến hai người thôi.” Hứa Tử Ngư dứt lời, cảm thấy giọng của mình có chút ai oán, nên nói thêm: “Mình không phải đang ghen đâu, cậu đừng hiểu lầm nha.”

“Ừ, cậu không có ghen.” Tổng Lương Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô, đặc biệt hình như là đang nóng giận cho nên mặt của cô hiện tại tròn tròn rất giống đầu cá nóc, khoe miệng không khỏi mỉm cười, mà nói: “Rita cũng không phải là hình mẫu mà mình thích đâu.”

“Cũng thế. Tổng giám đốc Tổng định vị tinh xác, hành động nhanh chóng, có thể khiến đối thủ không còn sức phản kháng, nếu là cậu thích cô ấy khẳng định đã sớm bắt được lâu rồi.” Nói xong cúi đầu tiếp tục chơi game trên điện thoại di động, trong lòng hận không cắn đứt cái lưỡi của mình, chỉ nói hai câu liền đem toàn bộ phơi bày ra.

Tổng Lương Thần nghe giọng nói của cô mới biết mấu chốt thì ra là ở chỗ này, chuyện của công ty trước nay anh vẫn chưa có nói qua với cô lần nào cả, thứ nhất chính là vì không có cơ hội, thứ hai là vì tình cảm của hai người chưa đi đến đâu cả.

Chỉ là: “Trí nhớ cũng không tệ lắm, thế nhưng cũng biết hết rồi.”

Hứa Tử Ngư nghiêng đầu nhìn bộ dạng vui vẻ của anh, thật sự là giận ghê gớm. Vừa vặn lúc này xe hơi chạy vào gara của bãi đậu xe, sau khi Tổng Lương Thần dừng xe, cô liền mở cửa xe bước xuống cũng không quay đầu lại nhìn một lần. Tổng Lương Thần vội vàng đuổi theo kéo tay của cô, cô hất tay cũng không ra, ánh mắt tò mò của nhân viên quản lý bãi đậu xe đang nhìn hai người bọn họ đang lờ lờ kéo kéo, Hứa Tử Ngư bắt đầu dĩ chỉ có thể thở phào đi với anh.

Sau khi vào đến nhà, Hứa Tử Ngư liền tránh thoát tay của anh, bước nhanh về phòng của mình.

“Tiểu Ngư, cậu có sợ không?” Hứa Tử Ngư nghe thấy Tổng Lương Thần đứng ở phía sau nói, cơ thể của cô có chút chấn động. Cô chậm rãi quay đầu lại nhìn anh mà nói: “Tổng Lương Thần, cậu cũng đừng quá tự tin.” Dứt lời xoay người bước đi.

“Cậu không sợ, nhưng mình sợ.” Tống Lương Thần sai bước về phía trước đuổi theo cô, từ phía sau lưng ôm chầm lấy cô. Cái cảm nhẹ nhàng đặt trên đầu của cô, rồi nói: “Mình sợ cậu có thể dễ dàng rời khỏi mình, nhưng mình thì lại không thể rời bỏ cậu được.”

“Tống Lương Thần, cậu đừng nói những lời ngon tiếng ngọt đó”

“Mình chưa bao giờ nói dối, chắc cậu cũng biết phải không?” Nghe anh nói như vậy, tim của cô như bị người khác dùng tay bóp vậy, nhiều vết thương khó chịu. Hứa Tử Ngư lẳng lặng đứng ở nơi đó, không biết nên làm sao, nên nói gì, ồn ào đi qua rồi rầm lại đến, tính cách của mình quá mức trẻ con, luôn là khi dễ Tống Lương Thần. (diepdiep: ai da, khổ ghê!)

Tống Lương Thần thấy cô không nói chuyện cũng không có phản ứng gì, anh thở dài một cái rồi buông cô ra, lôi kéo cô xoay người lại, sau đó anh đưa tay vuốt ve mặt của cô: “Sau này có chuyện gì thì cứ nói với mình biết chưa, không cần phải buồn bực ở trong lòng.”

“Vậy cậu phải hứa là không được cố ý giấu giếm tớ, vì như vậy sẽ khiến tớ có cảm giác mình là kẻ ngốc. Có được hay không?”

Hứa Tử Ngư nhìn mặt của Tống Lương Thần, anh cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt đó mang theo toàn bộ tâm tình của hai người, cô định thần lại nhưng vẫn là tràn đầy tình ý nhìn anh, anh nói: “Được, tớ đồng ý với cậu.”

Lúc ăn cơm, Tống Lương Thần còn nói đến chuyện tình hình hiện tại của công ty cho Hứa Tử Ngư nghe, đại khái nói những chuyện mà trên mạng đã đăng. Chỉ là Tống Lương Thần nói lại có cảm giác như khi đó mình dùng món tiền đầu tiên đánh bại đánh bại mà có được, bởi vì khi đó bọn họ chưa có kinh nghiệm quản lý tài chính, bọn họ vốn định chỉ làm cổ vấn ấy công ty dòng họ mà thôi, trong đó có một công ty vì lý do mâu thuẫn quá sâu, cho nên vội ra giá công ty rất thấp. Mấy người bọn họ lúc đầu nghĩ là bỏ tiền ra nếu được ăn cả ngã về không, không hề nghĩ đến lại đạt được hồi báo lớn như vậy. Sau khi bọn họ nếm được mùi vị ngon ngọt liền thay đổi phương hướng nghiệp vụ, từ đó về sau liền bắt đầu dốc lòng nghiên cứu nghiệp vụ thu mua công ty.

“Các cậu thật là giỏi, lúc còn đi học mà đã mở được công ty rồi, khi đó tớ còn ngây ngốc ham chơi đấy.”

“Vậy chúng ta cùng nhau suy nghĩ thực tế một chút nhé, xem xem bản thân rốt cuộc có làm được hay không. Cậu không biết đâu, năm đó bọn tớ làm chính là bán tư tưởng, nên Wall Street cũng rất chú trọng trang phục cá nhân và vật dụng, bọn tớ vì phải mua trang phục cùng túi xách để đi gặp khách hàng, cho nên phải chịu cảnh bữa đói bữa no, tài nấu nướng của tớ cũng từ đó mà luyện ra được. Khi đó chính là gi-ai đoạn bắt đầu khủng hoảng kinh tế, bọn tớ tìm công việc ở khắp nơi, cuối cùng người nhà của một người bạn đồng ý để bọn tớ làm cổ vấn. Sau khi đã tạo được chút danh tiếng rồi, dần dần mới có nhiều công ty lớn đến tìm bọn tớ.”

“Không nghĩ tới, bọn cậu trải qua năm đó thật không dễ dàng.”

“Là đàn ông mà, muốn tạo dựng sự nghiệp mà chịu khổ một chút thì có đáng gì chứ.”

“Lương Thần, cậu thật là giỏi.” Hứa Tử Ngư sùng bái nhìn anh, tuy mặt của Tống Lương Thần vẫn trầm ổn không có gì đặc biệt, nhưng trong lòng đang rất thoải mái. Người chính là như vậy đó, có lúc nhận được tiếng vỗ tay hoan hô của toàn thể giới, nhưng cũng không sánh bằng một câu khích lệ kia của người yêu.

Nghĩ đến người yêu, anh chợt nhớ đến cuộc điện thoại mà chiều nay anh đã nhận: “Đúng rồi Tiểu Ngư, chiều hôm nay ông ngoại của tớ có gọi điện thoại đến, ông ấy nói rất muốn gặp cậu một chút, hy vọng chủ nhật hai đứa mình có thể cùng đi.”

“Sao? Cuối tuần này sao?” Hứa Tử Ngư nghe vậy trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên, chưa ăn bao nhiêu đã cảm thấy no rồi.

“Mặc dù ông ngoại của tớ là người tương đối nghiêm khắc, nhưng ông ấy là người rất tốt.” Tống Lương Thần an ủi cô, nhưng Hứa Tử Ngư thì càng ngày lại càng khẩn trương hơn. Người ta đều nói, cô dâu xấu xí cũng sẽ phải gặp mặt cha mẹ chồng, cô không nghĩ tới lại nhanh như vậy sẽ phải đi gặp.

“Lương Thần, có thể hoãn thêm mấy ngày nữa được không, tớ còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý đó.”

“Ngốc quá, gặp người nhà thì còn phải chuẩn bị cái gì nữa chứ, có tớ đây, cậu đừng sợ.” Tống Lương Thần một bên an ủi cô, một bên gấp thức ăn, Hứa Tử Ngưng ăn lung tung một ít liền không ăn nổi nữa.

Cô trở về phòng cũng không còn tâm tư mà viết tiểu thuyết nữa, cô nằm ở trên giường liền bắt đầu suy nghĩ lung tung. Tống Lương Thần dọn dẹp xong đi đến phòng đọc sách cũng không nhìn thấy cô, gõ gõ cửa sau đó bước vào phòng: “Hôm nay không viết tiểu thuyết sao?”

“Không viết, không có tâm tình mà viết.” Hứa Tử Ngưng nằm ở trên giường cầm lấy cái tai con thỏ mà cô yêu thích nhất kéo kéo, cũng sắp kéo đứt cái lỗ tai của con thỏ ra rồi.

“Sao thế?” Tống Lương Thần thấy sắc mặt của cô buồn bực, cho là cô không thoải mái, vội vàng đến sờ sờ trán của cô.

“Nếu ông ngoại của cậu không thích tớ thì làm sao đây?” Hứa Tử Ngưng ngược mắt nhìn anh, chuyện như vậy cũng không phải là chưa xảy ra qua.

“Tớ là người muốn kết hôn với cậu, cũng không phải là ông ngoại, làm sao lại muốn ông ấy thích chứ?” Tống Lương Thần ngồi ở bên giường, kéo tay trái của cô ra mà đặt vào trong tay của anh.

“Cậu nằm mơ đi, tớ đang nói nghiêm chỉnh đó!”

“Tớ cũng vậy, đang nói rất là nghiêm chỉnh đó, gặp ông ngoại thì chỉ cần lễ phép thôi, còn những chuyện khác cậu cũng không cần phải lo lắng làm chi, vui vẻ cùng tớ đi đến đó dùng cơm là được, những chuyện khác cứ gi—ao cho tớ.”

Hứa Tử Ngưng ngẩng đầu nhìn anh, gật đầu một cái. Tống Lương Thần đưa tay kéo cô lại gần mà nói: “Được rồi, đừng lo lắng những chuyện đó nữa, mọi chuyện đều có tớ đây, cậu chỉ cần an tâm làm Tống phu nhân là được rồi.”

“Cái gì, ai nói sẽ làm Tống phu nhân chứ.”

“Ha ha, được rồi được rồi, nếu hôm nay không viết truyện thì mình cùng đi tản bộ thôi. Cả ngày chỉ ngồi ở công ty, không có vận động thì không được đâu.”

“Nhưng mà tớ không muốn vận động nha!” Từ trước đến nay Hứa Tử Ngưng vẫn là có thể ngồi thì kiên quyết không chịu đứng, có thể nằm thì kiên quyết không chịu ngồi.

“Không vận động thì đối với con không tốt đâu.” Tống Lương Thần đành ra đòn sát thủ, Hứa Tử Ngưng sờ sờ cái bụng, rốt cuộc cũng thở dài một tiếng: “Được rồi.” Bảo bối ơi là bảo bối, mẹ cũng là vì con cho nên mới đi ra ngoài tản bộ đó.

52. Chương 52

Trang thiết bị trong căn chung cư mà Tống Lương Thần và cô ở cũng không tệ, giữa mỗi một tầng lầu đều có bố trí cây xanh, còn có một sân chơi khá rộng, đêm mùa hè rất ít gió, mấy người sống trong chung cư dẫn theo con cái đến đó chơi.

Hứa Tử Ngưng sau một hồi đi bộ mệt mỏi vừa nhìn thấy có một cái xích đu trống chỗ, hai mắt liền sáng lên. Tống Lương Thần lo cái xích đu không được chắc chắn sợ cô bị ngã, nhưng cuối cùng hai người cũng thương lượng xong, Hứa Tử Ngưng có thể ngồi một lúc, nhưng không nên đu quá mạnh nha.

Hứa Tử Ngưng nhớ lại lần cuối mình ngồi xích đu, hình như là năm thứ hai đại học, lúc đó cô cùng Thích Uy đến trường đại học Chánh Pháp tìm bạn của anh ta. Thích Uy không giống như Tống Lương Thần, phạm là thấy chuyện đó có một chút nguy hiểm liền ngăn cản cô, Thích Uy rất tỉ mỉ suy tính năng lực chịu đựng của cô, xem xét phạm vi cô có thể làm được thuận lợi hay không, có vượt qua phạm vi đó hay không, chỉ cần dùng ánh mắt là có thể khiến cô phải ngoan ngoãn nghe lời rồi.

Hôm đó hình như là một buổi chiều mùa thu, bầu trời trong xanh rất đẹp, sau khi Thích Uy nhận được điện thoại của người bạn đó, hai người liền ngồi chờ bên cạnh cái xích đu. Hứa Tử Ngưng ngồi trên xích đu mặc cho Thích Uy đẩy cô, cô vui vẻ cười, Thích Uy liền đứng ở bên cạnh, mỉm cười nhìn cô càng đưa càng cao.

“Thích Uy, em bay cao quá đi!” Tay của Hứa Tử Ngư nắm chặt lấy xích đu, có chút khấn trương nhưng cũng cảm thấy cảm giác được bay như vậy thật là vui.

“Đừng sợ, có anh ở đây rồi.” Nghe anh ta nói như vậy, cô cũng không còn thấy sợ nữa, một bên đưa một bên cười khanh khách. Khi đó cô quả thật là ngu ngốc, không biết tại sao khi đó cô lại toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào người khác như vậy, chỉ cần anh ta nói gì cô đều tin tưởng hết, điều này là một chuyện thật đáng sợ.

“Đang nghĩ gì thế?” Tống Lương Thần đứng ở bên cạnh cô, cẩn thận quan sát cô.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ đến chuyện ngồi xích đu lần trước mà thôi.” Hứa Tử Ngư thở dài một cái: “Thật là muốn chơi nha.”

“Lần sau khi ra đây chơi, chúng ta sẽ dẫn con theo nhé.” Tống Lương Thần nhìn về phía trước có một cô bé đang học đi, cha mẹ của cô bé không ngừng nói những lời khích lệ cô bé, lúc này hai mắt của anh dịu dàng có thể khiến cho người khác chết chìm.

“Ừ, đến khi đó cậu không được ngăn cản tở đó.” Hứa Tử Ngư nắm lấy tay của anh đưa qua đưa lại, Tống Lương Thần nhìn cô, đưa tay vuốt vuốt mái tóc của cô.

“Dì ơi, dì cũng mê xích đu à?” Một cô bé mặc một bộ đồ thể thao in hình hoạt hình, tóc hơi quăn quăn, hai con mắt rất to đang ngồi ở xích đu bên cạnh Hứa Tử Ngư, cô bé ấy vừa dứt lời với Hứa Tử Ngư thì nhìn sang Tống Lương Thần.

“Đúng vậy.” Hứa Tử Ngư cười nhìn cô bé mà hỏi: “Cháu tên gì vậy?”

“Cháu tên là Thiến Thiến.” Cô bé vẫn nhìn Tống Lương Thần, hai mắt của cô bé chớp chớp: “Dì ơi, chú đây là chồng của dì sao?”

Hứa Tử Ngư nhìn theo tầm mắt của cô bé nhìn về phía Tống Lương Thần, Tống Lương Thần đang nhìn Hứa Tử Ngư nghe vậy cũng không nhịn được mà cười, sau đó nói: “Đúng vậy!”

Thiến Thiến làm bộ thở dài nói: “Thật đáng tiếc, nếu không phải chú ấy là chồng của dì, thì cháu để chú ấy làm bạn trai của cháu rồi.”

Hứa Tử Ngư nghe vậy liền cười hì hì, sau đó ánh mắt sắc bén bắn về phía Tống Lương Thần, hình như đang muốn nói: “Cậu tốt quá, già không bỏ nhỏ cũng không tha!” Tống Lương Thần thấy cô nói như thế nhất thời đỏ mặt cười, ánh mắt mang theo lời thanh minh: “Tở thật sự là vô tội.”

“Thiến Thiến, tại sao cháu muốn chú ấy làm bạn trai của cháu vậy?” Hứa Tử Ngư đưa tay sờ sờ mái tóc xoăn mềm mại của cô bé, giọng nói rất dịu dàng.

“Bởi vì chú ấy rất đẹp trai!” Thiến Thiến nói: “Trong nhà trẻ cháu có một người bạn trai gọi là Phàm Phàm, mặc dù cậu ấy đối xử với cháu rất tốt, nhưng lại không đẹp trai bằng chú đây. Nếu chú đồng ý làm bạn trai của cháu, cháu sẽ chia tay với Phàm Phàm ngay.”

“Vậy thì dì sẽ đem chú tặng cho cháu làm bạn trai có được hay không?” Hứa Tử Ngư nhìn khuôn mặt cùng bộ dáng giống như đứa trẻ của Thiến Thiến, không nhịn được mà trêu chọc cô bé. Cô cũng không phát hiện ra khi Tống Lương Thần nghe vậy trong lòng liền giống như có lửa đốt vậy.

“Sao? Như vậy không tốt sao?” Hứa Tử Ngư nhìn Thiến Thiến một chút rồi lại nhìn Tống Lương Thần, hình như trong lòng cô bé đang đấu tranh tư tưởng rất nghiêm trọng vậy.

Sau đó cô bé liền thở dài mà nói: “Nhưng người ở trong lòng của chú chính là dì, nếu cháu và chú ở cùng nhau chắc chắn sẽ không hạnh phúc.”

Hứa Tử Ngư thiếu chút nữa là không nhịn được mà phun ra, con nít bây giờ sao lại trưởng thành sớm như vậy chứ, thật đáng yêu nha!

Ba của Thiến Thiến ở bên cạnh vừa nghe đi tới chào hỏi Hứa Tử Ngư và Tống Lương Thần một tiếng, sau đó liền ôm lấy Thiến Thiến mà nói: “Bảo bối, chúng ta phải về nhà ngủ thôi!” Ba của Thiến Thiến đem cô bé đặt lên trên cổ của mình để cho cô bé ngồi. Thiến Thiến cười ha ha, một tay vịn đầu của ba sau đó xoay người dùng một tay bái bai hai người, Hứa Tử Ngư nhìn về hướng bọn họ rời đi, Tống Lương Thần kéo tay của cô mà nói: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên về nhà đi!”

Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, mặc dù không khí bên ngoài tốt hơn, nhưng ở nhà thì thoải mái hơn nha.

Sau khi vào đến cửa, Tống Lương Thần đóng cửa lại liền bế Hứa Tử Ngư lên, bước nhanh về phòng ngủ của mình.

“A, Lương Thần, cậu muốn làm gì vậy!”

“Tớ nói cho cậu biết, chồng là không thể tùy tiện nhường cho người khác.” Tống Lương Thần dứt lời, một tay mở cửa phòng, đem Hứa Tử Ngư đặt lên giường.

“Lúc này tớ nói chơi thôi, sao cậu không hài hước chút nào vậy!” Hứa Tử Ngư nhìn hai mắt sắc bén của Tống Lương Thần, cô bị dọa sợ đến nỗi muốn xoay người chạy về phía trước. Ai ngờ chân của cô bị Tống Lương Thần bắt lại.

“Lương Thần, thật sự tớ chỉ nói chơi thôi.” Hứa Tử Ngư thành thật nhận sai: “Tớ cũng không dám nữa đâu?” Tống Lương Thần cũng đã đem áo thun đang mặc trên người cởi ra Đi tới. Hứa Tử Ngư mắt thấy thân trên của anh trần trụi, nuốt nước miếng một cái. A a a vóc dáng này thật khiến người ta thêm muốn đến mất hồn nha, vốn dĩ cô cho là anh rất gầy, thì ra bụng của anh còn là 1, 2, 3, 4, 5, 6, cơ bụng sáu múi nha!

Tống Lương Thần thấy cô nhìn mình đắm đuối, cho nên anh cũng rất phối hợp mà tiến lên để cô nhìn rõ hơn: “Có đẹp không?”

“Đẹp lắm.” Một lần nữa Hứa Tử Ngư nuốt một ngụm nước miếng xuống, về sự tình nào đó cô cũng coi là rất thẳng thắn.

“Có muốn sờ thử hay không?”

Tống Lương Thần đi tới, giọng nói dần dần trầm thấp, hiển nhiên đây chính là thủ đoạn mà động vật giống đực thường dùng để quyến rũ giống cái đó, nói giỡn, anh đang muốn quyến rũ cô sao?

“Tớ nghĩ là để lần sau đi!” Hứa Tử Ngư vẫn chưa thỏa mãn, một lần nữa liếc mắt nhìn một cái rồi nói: “Lúc này đổ mồ hôi nhiều quá, tớ muốn đi tắm.” Dứt lời lại chạy đến gần Tống Lương Thần ngửi ngửi một cái, rồi nói: “Ah hôi quá, cậu cũng nên đi tắm đi.”

Khóe miệng của Tống Lương Thần giật giật: “Lúc này chẳng phải đã tắm rồi sao?”

Hứa Tử Ngư vội vàng nói: “Nhưng vừa này ra nhiều mồ hôi quá.”

“Tớ không ngại.”

“Nhưng mình thấy ngại.”

“Vậy tớ chờ cậu tắm xong là được.”

“Không cần đợi, mình tắm rất lâu.”

“Nếu không thì tớ tắm giúp cậu?”

“Ah, sao cậu không biết xấu hổ vậy!” Hứa Tử Ngư cố gắng tránh thoát hai tay của anh, nhưng cô lại bị anh bắt lại, sau đó bế lên.

“Ah!” Hai tay của cô bắt lấy bả vai của anh, a a a cô áp mặt của mình vào ngực trần trụi của anh, cô cảm thấy máu mũi của mình sắp chảy ra rồi, Hứa Tử Ngư phải bình tĩnh và bình tĩnh nha!

Tống Lương Thần bế lấy cô nhanh chân đi về phía phòng tắm, tim của Hứa Tử Ngư nhảy loạn xạ: “Chuyện này, Lương Thần Mình có thể tự tắm mà, cũng không làm phiền đến cậu đâu.”

Tống Lương Thần cũng rất nghiêm túc nhìn cô nói: “Tớ cảm thấy cậu nói rất đúng, chúng ta đều cần phải tắm, hai người cùng tắm sẽ tiết kiệm được rất nhiều nước coi như bảo vệ môi trường đi, tớ và cậu cùng chung tay xây dựng một xã hội hài hòa đi.”

Tiết kiệm cái đầu cậu nha! Bảo vệ môi trường cái đầu cậu đó! Hứa Tử Ngư ôm cổ của anh cố gắng nhịn cuộc tập kích nam sắc kéo dài này, nghĩ đến trường hợp trong phòng tắm JQ sẽ xuất hiện và bắn ra bốn phía thì cô liền không nhịn được mà run run: “Lương Thần, hiện tại mình chưa muốn tắm.”

“Như vậy sao được, không phải vừa rồi đã toát rất nhiều mồ hôi sao?”

“Nói đùa thôi, ha ha, bên ngoài lạnh như vậy.”

“Cậu khẳng định?” Tống Lương Thần rất hứng thú nhìn cô.

“Mình chắc chắn mà.” Hứa Tử Ngư tựa đầu vào bên cổ của anh, để mặc anh bế cô thả lại trên giường. Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, tim của Hứa Tử Ngư liền đập loạn xạ, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, thậm chí cũng không phải lần thứ hai, nhưng sao cô lại còn khấn trương như vậy chứ!

“Lương Thần.” Cô yếu ớt bắt lấy bả vai của anh lại.

“Sao thế?” Không cần phải như vậy mà cũng mất hồn có được hay không.

“Đèn sáng quá.”

“Tiểu yêu tinh!” Tống Lương Thần đưa tay ngắt cái mũi của cô, đứng dậy đi tắt đèn lớn, chỉ để lại đèn ngủ phát ra ánh sáng mờ mờ hồ hồ.

Sau khi Tống Lương Thần leo lên giường, anh nằm nghiêng ở bên người cô, đưa tay từ từ cởi nút áo trên người cô.

Tiếng hô hấp của phái mạnh ngay bên tai của cô, cũng ảnh hưởng đến hô hấp của cô, hơi thở của hai người lúc đầu trầm trầm sau đó dần dần hòa vào chung một chỗ, muốn bao nhiêu mập mờ liền có bấy nhiêu mập mờ. Không biết phải trải qua bao lâu, bàn tay của cô cũng dần ướt đẫm mồ hôi, mà Tống Lương Thần còn chưa có cởi xong.

Có phải không vậy, có mấy cái nút áo mà cũng cởi chậm như vậy sao! Hứa Tử Ngư im lặng đẩy tay của anh ra, cô linh hoạt đưa tay của mình đem mấy cái nút áo cởi ra, đơn giản như vậy cũng không biết sao? Cô nhìn qua thấy Tống Lương Thần đang cười.

“Cậu!” Hứa Tử Ngư im lặng nhìn Tống Lương Thần, cô viết qua vô số loại tiểu thuyết thể nhưng lại không có cách nào định nghĩa được anh, đến tột cùng anh là người đàn ông biến thái hay còn là người đàn ông gì đây?

“Tiểu Ngư không thích sao?”

Mặt của Hứa Tử Ngư lập tức đỏ, cô là một người thành thật nha, lúc này nói lời thật sao, nói thật sao hay là nói lời thật đây? (diepdiep: bó tay tác giả.)

“Rất thích.”

“Tớ cũng rất thích cậu.” Tống Lương Thần nhẹ nhàng hôn lên cái trán của cô, khoe miệng của anh nhếch lên, một nụ cười rất tươi và rất đẹp mắt.

Môi của anh tiếp tục dán lên cái trán của cô nhẹ nhàng hôn, sau đó liền di chuyển xuống vuốt ve môi của cô, trái tim của Hứa Tử Ngư rung động, yếu ớt mở mắt mà nói: “Mình muốn ở phía trên.”

Tống Lương Thần nghe vậy liền sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười.

“Cười cái gì mà cười chứ, mình muốn tìm cảm giác sáng tác. Nếu là nữ ở phía trên.” Cô nghĩ lại rồi nói. Gương mặt nhỏ nhắn của Hứa Tử Ngư đang đỏ nạy nhắc tới tình tiết trong truyện, bây giờ biểu hiện của cô càng đặc sắc hơn.

“Được, vậy cậu ở phía trên.” Tống Lương Thần nói xong liền phối hợp mà hoán đổi vị trí.

Hứa Tử Ngư ở một bên bò dậy, hào hứng bồng bồng mà thay đổi. A nha, một người đàn ông ngon lành như vậy, phải ăn như thế nào đây nhỉ?

Tay vịn lấy bờ vai của anh, cúi đầu hôn lên trên trán của anh, Tống Lương Thần ý cười đầy mặt mà nhìn cô, sợ cô không cẩn thận mà ngã, hai tay của anh còn nhẹ nhàng đỡ ở bên hông của cô.

Hứa Tử Ngư học theo cách mà anh vừa hôn cô, hôn chóp mũi rồi hôn lên mặt, cuối cùng nhìn đến cánh môi bất động của anh.

“Sao vậy? Sao không tiếp tục nữa vậy?” Giọng của Tống Lương Thần trầm trầm.

“Ai nói chứ?” Cô chỉ là đang suy nghĩ đến một chút về phương thức hôn mà cô sẽ viết vào trong tiểu thuyết mà thôi. Nhẹ nhàng hôn cánh môi trên có chút mỏng của anh, sau đó đến cánh môi dưới mềm mại, mỗi một tác cũng rất nhẹ nhàng, nếm thử, cô cảm thấy rất mềm, thật thơm giống như kẹo đường vậy. Tống Lương Thần vẫn rất phối hợp ngoan ngoãn nằm im, cô hít hoảng, hô hấp của cô dần dần trở nên gấp gáp một chút, sau đó đầu lưỡi bắt đầu đưa ra liếm lấy.

Đầu tiên là phía trên, sau đó là phía dưới, liếm xung quanh môi của anh, hận không được mà cắn anh một cái nha, Hứa Tử Ngưng ơi, trai đẹp ở trước mắt chứ không phải là bánh quế nha, cô thật muốn đem anh ăn hết vào bụng sao?

Vị ái phi Tống Lương Thần này ở phía dưới rất biết phối hợp, thấy cô liếm cũng không tệ lắm, anh liền hơi hé mở đôi môi của mình ra.

Ngao, cô sắp không xong rồi Hứa Tử Ngưng mới ổn định được hơi thở giờ lại gấp gáp lại rồi, hơi thở của cô phả lên mặt và lên cổ của Tống Lương Thần, lúc này cô căn bản là không biết rồi, dưới tình huống này mà phải nằm bất động, đối với Tống Lương Thần mà nói đây cũng là kiểu hành hạ nha.

Cô run rẩy đưa đầu lưỡi của mình ra dọc theo khe hở mà liếm xuống, anh càng thêm phối hợp đem đầu lưỡi của mình ra nghênh đón cô. Đầu lưỡi của cô thận trọng chạm vào đầu lưỡi của anh, hai cánh môi của cô chậm rãi dán lên môi của anh, dưới sự chỉ đường của đầu lưỡi anh, đầu lưỡi của cô đi vào theo, nhẹ nhàng liếm chung quanh. Mái tóc dài của cô không an phận mà rũ xuống, chặn lại tầm mắt của Tống Lương Thần, anh dùng tay giúp cô vén tóc ra sau tai.

Người phụ nữ ở trước mặt nhắm mắt lại nghiêm túc thưởng thức tư vị của anh, hình tượng này quả thực là quá kinh diễm rồi.

Hứa Tử Ngưng dịu dàng và chậm rãi hôn anh, hô hấp của hai người như hòa lẫn vào nhau, thật hạnh phúc, thật là quá hạnh phúc, thì ra khi hôn lại hạnh phúc như vậy. Một cái hôn thật sâu khiến ỉn như ngừng thở, khi đó Hứa Tử Ngưng mới lưu luyến rời khỏi anh, trước khi thoát ra vẫn không quên ngậm lấy cánh môi dưới của anh mà nhẹ nhàng cắn. Cảm nhận được hô hấp của anh cũng có chút gấp rút, cô lập tức đánh chuông thu binh. Sau đó liền bắt đầu suy tư, bước kế tiếp sẽ hôn chỗ nào đây? Lỗ tai? Cổ? Xương quai xanh? Hay là. Mất quết qua trước ngực của anh, a a a máu mũi của cô cũng sắp chảy ra rồi, người ta vừa mới bắt đầu mà thôi nha.

Hứa Tử Ngưng xác định chính xác phương hướng của bước tiếp theo, sau đó cô tấn công xuống phía chỗ đang giật giật, cô tiến tới gần cái cổ của anh nhắm vào xương quai xanh. Vừa hôn vừa liếm giống như chó con vậy, nghe thấy hô hấp của anh dần dần tăng nhanh, cô cảm thấy có chút thành tựu.

“Ồ.” Tay của Tống Lương Thần khẽ dùng sức, giọng nói gấp gáp: “Đừng cắn.”

“A. Thật xin lỗi thật xin lỗi, quá tập trung rồi.” Hứa Tử Ngưng vừa nói xin lỗi vừa ở bên cổ của anh hôn một cái. Bàn tay nhỏ bé trắng mịn của cô di chuyển tới trước ngực của anh.

Tôi bóp, tôi bóp, tôi siết chặt.

“Hứa Tử Ngưng.” Tống Lương Thần cũng không nhận được nữa bắt cái tay của cô lại, liền bật cười: “Cậu là sắc ma chuyển thế sao?”

“Ah, cậu dám chê cười mình!” Hứa Tử Ngưng đỏ mặt nhìn anh, người ta vừa mới tìm được một chút cảm hứng để viết tiểu thuyết mà anh lại dám quấy rầy, anh đang muốn gì đây chứ?

“Vậy chúng ta nên công bằng chút đi.” Tống Lương Thần vừa dứt lời liền đem bàn tay vòng qua phía sau cô.

“Ah ah, anh muốn làm gì?” Cúc áo sơ mi của Hứa Tử Ngưng đã hoàn toàn được mở ra hết, nội y màu hồng cũng đã lộ ra trước mắt, nếu như anh đem áo lót này cởi ra, thì cô chẳng phải là Tiểu Bạch Thỏ sao?

Hứa Tử Ngưng giữ tay của anh lại nhằm không cho anh được toại nguyện mà hành động, Tống Lương Thần lập tức hỏi lại: “Cậu thấy như vậy có công bằng không?”

“Không công bằng.” Trời cao tại sao lại để cho cô mang chòm sao Thiên Xứng thuần khiết thiện lương yêu thích công bằng chứ! Hứa Tử Ngư ngoan ngoãn buông lỏng tay ra, để mặc cho anh thuận lợi đem áo lót cởi ra sau đó ném qua một bên.

Mặc dù bên ngoài còn có cái áo sơ mi, nhưng cũng đã sớm không còn nút áo rồi, cô lại đang ở phía trên anh, thật là cảnh không nên lộ cũng đã lộ ra hết rồi. Cô lại một lần nữa rưng rưng nằm trên người của anh, bàn tay nhỏ bé từ trước ngực đi xuống, từ từ đi xuống cơ bụng sáu múi cực hấp dẫn của anh, thật là chắc nha, cảm giác lại sướng như vậy, tôi bóp tôi bóp tôi siết chặt.

“Hứa Tử Ngư.” Tổng Lương Thần gọi cô.

“Sao thế?”

“Cậu muốn, uống sữa tươi không?”

Bò. Sữa tươi? Người ta rất thuần khiết và trong sạch, người ta cũng sẽ không nghĩ nhiều đâu, trong lòng của Hứa Tử Ngư lẩm nhẩm, nhưng mắt chưa muốn chịu không chế liếc xuống phía dưới một cái. Ngao. Mặc dù có quần đùi, nhưng thật sự là rất. Kinh người nha. Ah. Hứa Tử Ngư chợt ngồi dậy, nuốt nước miếng nói: “Hôm nay hoạt động đến đây là kết thúc, cảm ơn cậu, hẹn gặp lại nha!” Dứt lời cô liền khép áo sơ mi của mình lại muốn chạy trốn.

“Ăn sạch sành sanh người ta rồi giờ muốn chuồn sao? Vậy thì có lợi cho cậu rồi!” Tổng Lương Thần kéo cô lại để lên giường: “Để cho công bằng, tiếp theo đến lượt tớ ở phía trên.”

Hứa Tử Ngư nói: “Nhiều người đang nhìn, mình thấy xấu hổ lắm!”

Tổng Lương Thần suy tư, nhìn vào ống kính, sau đó anh quyết định đi tắt đèn.

Các khán giả thân mến, tôi và các bạn cùng chung tay xây dựng một xã hội hài hòa, truyền hình trực tiếp đến đây là kết thúc, hẹn gặp lại các bạn ở tiết mục sau.

53. Chương 53

Ngày hôm sau Tổng Lương Thần và Rita, Robyn cùng mấy người cấp dưới khác ngồi họp, hai mắt của Tổng Lương Thần nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của mọi người có là lạ, cũng không dám trực tiếp nhìn anh. Hình tượng lạnh băng của Rita hình như đã bị sụp đổ, rất hiếm khi trông thấy cô ấy lại đỏ mặt như vậy, Robyn che miệng không biết là cười hay là ho khan đây, không khí trong phòng họp rất quỷ dị và hỗn loạn. Cũng may cuộc họp dưới khí thế mạnh mẽ của Tổng Lương Thần cuối cùng cũng kết thúc một cách mỹ mãn.

Sau khi tan họp, Ngô Mạnh Kiệt đã lập gia đình và lớn hơn Tổng Lương Thần hai tuổi kéo anh qua một bên nhỏ giọng nói: “Chắc khẩu vị của em dâu rất nặng nhĩ!”

“Sao?” Tổng Lương Thần không hiểu nhìn anh ta. Ánh mắt của Ngô Mạnh Kiệt liếc liếc cổ áo sơ mi của Tổng Lương Thần, sau đó liền cười cười mà rời đi.

Tiểu Bạch gào khóc trên QQ, cô ấy còn than thở cùng buông lời tiếc nuối với Hứa Tử Ngư, cuối cùng tin tức này cũng đã khiến cho toàn bộ nhân viên nữ phải tan nát cõi lòng, .

Mọi người bàn luận: “Người phụ nữ kia thật háo sắc, còn để lại dấu vết, thật đáng giận!”

Thật đáng tức giận, tối hôm đó Hứa Tử Ngư liền bị Tổng Lương Thần trừng phạt, ngày hôm sau không thể không tức giận thở phì phò lại một lần nữa phải mặc áo cổ cao ra khỏi nhà, lại nói đây chẳng phải đang là mùa hè ư.

Lén la lén lút không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, Hứa Tử Ngư cảm giác mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, mà đã đến ngày phải đi gặp ông ngoại rồi.

Nghĩ đến hình tượng quân nhân của ông ngoại Tống Lương Thần khi anh còn học cấp 3, Hứa Tử Ngưng đã chuẩn bị tốt tinh thần sắp tới mình sẽ gặp một ông lão chiến binh mặc quân phục, nhưng Tống Lương Thần lại một mạch lái xe đến một nơi mà hai bên đều có lính đang đứng rất trang nghiêm, bên cạnh cửa chính còn có một tấm bảng khiến cho Hứa Tử Ngưng kinh hãi, nội dung là “Khu Cấm Cửa Quân Sự”. Tống Lương Thần lái xe vào bãi đậu xe lân cận, một tay kéo Hứa Tử Ngưng, một tay xách giỏ quà mà hai người đã chọn từ sớm mà đi vào. Lính gác ở hai bên đứng rất nghiêm túc, dường như binh lính có quen biết Tống Lương Thần nên đưa tay chào anh.

“Lương Thần, ông ngoại của anh làm gì thế?”

“Quân nhân a.”

“Vậy anh ở chỗ này từ nhỏ đến lớn sao?”

“Đúng rồi, là ở chỗ này.”

“Ah~” Trong nội tâm của Hứa Tử Ngưng đang lo lắng và bất an, cô ngoan ngoãn để mặc cho Tống Lương Thần nắm tay dắt vào nhà, đó là một căn biệt thự rộng rãi và cổ kính. Khắp nơi đều là không khí trang nghiêm và túc mục, đây căn bản cũng không giống như một ngôi nhà.

“Một lát đi vào trong đó cứ thoải mái là được, không cần nghĩ đến những chuyện khác, lúc ăn cơm thì ăn thôi, biết không?” Tay của Tống Lương Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, giống như đang muốn truyền thêm dũng khí cho cô vậy.

“Ừh, không sao đâu.” Rốt cuộc Hứa Tử Ngưng cũng biết phong cách lạnh lùng của Tống Lương Thần là từ đâu ra rồi, rất khó tưởng tượng được một đứa trẻ không có cha mẹ mà sống và lớn lên trong hoàn cảnh này, thì cảm giác sẽ như thế nào. Giờ phút này trong lòng cô chợt cảm thấy có một chút thương xót cho anh, thậm chí cô còn hy vọng có thể quay ngược thời gian lại, cho dù là dành cho cậu bé quật cường lạnh lẽo đó một cái ôm động viên cũng được.

Giây phút Hứa Tử Ngưng trông thấy ông ngoại của Tống Lương Thần cô có chút chần chờ, đó là một ông già mặc bộ quân trang trắng tắp, mái tóc đã hoa râm nhưng tinh thần vẫn còn rất minh mẫn, thân thể lại tráng kiện và khỏe mạnh, khụ, ông ngoại, bộ dạng này của ông ngoại, cô tin chắc là đã thấy ở trên truyền hình trong những bộ phim nhiều tập của đài CCAV mỗi ngày. Ông ngoại đang cùng một người lớn tuổi khác đánh cờ, thấy bọn họ tới cũng chỉ gật đầu một cái. Tống Lương Thần hô một tiếng: “Ông ngoại.” Sau đó liền kéo Hứa Tử Ngưng ngồi xuống ghế sofa ở gần đó.

Có đi giúp việc bưng trái cây và vài món điểm tâm lên, thân mật nói với Tống Lương Thần hai câu liền phải lui xuống rồi, Tống Lương Thần cũng không khách sáo lấy điểm tâm mà Hứa Tử Ngưng thích ăn nhất đặt ở trước mặt cô. Hứa Tử Ngưng nhìn ông ngoại trong truyền thuyết rất hồ hởi đối với hai người, khí thế lại cường đại như vậy, bây giờ đã cảm thấy khẩn trương muốn chết, đâu có hứng thú ăn những thứ này chứ.

Hai người bọn họ ngồi ở bên kia thật lâu, Tống Lương Thần xoay người nhìn ông ngoại vẫn còn đang thông dong ở đằng kia đánh cờ, mà tâm trạng của Hứa Tử Ngưng cũng đã hồi hộp không biết chuyển biến như thế nào rồi, anh giận dỗi kéo tay của cô đứng lên nói: “Ông ngoại cứ bận việc của ông trước, hôm khác chúng con sẽ trở lại.” Dứt lời muốn đi ra ngoài.

“Ai, Lương Thần, chờ một chút nữa đi.” Hứa Tử Ngưng hiềm khi thấy được Tống Lương Thần lại trẻ con như vậy, vội vàng trấn an kéo tay của anh lại. Ông ngoại đang vui đùa vào bàn cờ sau khi hô một tiếng: “Chiếu.” Rốt cuộc cũng ngừng đầu lên.

“Thằng nhóc đáng chết, hình như trong mắt con không có ông ngoại này rồi.” Ông ngoại với mái tóc hoa râm nhưng vẫn còn rất khỏe, Hứa Tử Ngưng cảm thấy giọng của ông ngoại khi nói chuyện chần chạch ơ ơ vang.

Người vừa nãy ngồi đánh cờ với ông ngoại trông thấy bộ dạng này của ông, người đó cũng chỉ cười cười rồi nói lời cáo từ với ông ngoại, xoay người rời khỏi. Đi giúp việc đi lên dọn dẹp bộ cờ vừa lăm lăm nói: “Mấy ngày trước ngài còn nói rất mong và nhớ Tiểu Tống, sao bây giờ lại không chịu nói chuyện đàng hoàng một chút chứ.”

Ông ngoại giống như bị người ta nói trúng tâm sự vậy, mặt của ông cũng trở nên đỏ, ho một tiếng rồi nói: “Ai bảo nó không đến sớm hơn chứ.”

Sau đó liền nhìn sang Hứa Tử Ngưng, ông ngoại vẫy vẫy tay với cô: “Cô bé, cháu là bạn gái của Lương Thần hả?” Hứa Tử Ngưng buông tay của Tống Lương Thần ra, sau đó tiến về phía ông ngoại, đứng trước mặt ông mỉm cười rồi nói: “Chào ông ngoại.”

“Được lắm, bao nhiêu năm qua chưa từng thấy Lương Thần dẫn bạn gái về nhà, trước đây ông vẫn còn lo nó không lấy được vợ nữa chứ.”

“Phốc.” Hứa Tử Ngưng nhin cười, cô liếc nhìn bộ mặt đang chuyển đen của Tống Lương Thần một cái, hình như ông ngoại này Có chút hài hước.

“Ông ngoại, sao ông lại nói những chuyện này chứ.” Sắc mặt của Tống Lương Thần có chút buồn bực đem quà tặng đưa cho ông ngoại rồi nói: “Đây là quà mà Tiểu Ngưng đã đặc biệt chọn cho ông đó.”

“Vẫn là cô bé này biết thương người.” Ông ngoại nhận lấy quà tặng rồi nhìn một chút, sau đó ông tăng hắng một cái có ý khích lệ Tiểu Ngưng mua quà rất có ý tứ, sau đó ông ngoại một câu, cô một câu, hai người trò chuyện rất hợp nhau.

Tống Lương Thần bị ông ngoại sai đi xuống bếp giúp dì giúp việc thu xếp thức ăn, cũng chính là đi giúp việc vừa nãy dọn dẹp bàn cờ, chỉ còn một mình Hứa Tử Ngưng ở lại trong phòng khách cùng ông ngoại nói chuyện phiếm thôi. Trước khi đi, Tống Lương Thần còn sợ Hứa Tử Ngưng bị ông ngoại dọa sợ, anh nhất định nói muốn dẫn cô đi cùng để phụ giúp một tay, nhưng không ngờ ông ngoại lại dựng râu trợn mắt, đòi cầm cây quả côn tới đánh đuổi anh, cho nên Hứa Tử Ngưng vội vàng đẩy Tống Lương Thần đi ra khỏi phòng khách.

Tống Lương Thần vừa mới đi xong, ông ngoại lập tức liền đổi lại một bộ vui vẻ hòa thuận, khuôn mặt lại tươi cười như cũ, lôi kéo Tiểu Ngưng ngồi xuống ghế sofa: “Tiểu Ngưng này, cảm ơn cháu đã nguyện ý làm bạn gái của Lương Thần nhà ông, cá tính của nó từ nhỏ đã là như vậy, thật sự trước đây ông cũng rất lo lắng nó sẽ cứ như vậy mà độc thân suốt đời đó.”

“Ông ngoại, nghe ông nói như vậy. Lúc đầu cháu còn tưởng rằng cá tính của Lương Thần là do di truyền chứ, không nghĩ tới ông ngoại lại vui vẻ và dễ gần như vậy, nếu anh ấy được một nửa của ông ngoại là tốt lắm rồi.”

“Từ nhỏ Lương Thần đã không có mẹ, công việc của ông lại rất bận, nó ở trong đại viện này mà lớn lên, bạn bè cũng không có được mấy người, dần dần tính tình của nó cũng trở nên trầm tính sống nội tâm.” Ông ngoại nhắc đến Tống Lương Thần trong lời nói có chút tự trách, Hứa Tử Ngưng vội vàng an ủi: “Ông ngoại, là ông không biết đó, lúc chúng cháu học cấp 3 cũng có rất nhiều cô gái thầm mến anh ấy, còn viết thư tình cho anh ấy nữa!”

“Ha ha, tất nhiên rồi, bộ dáng của Lương Thần kia loáng thoáng cũng mang chút phong cách của ông thời trẻ đó nha.” Ông ngoại rất tự hào nhớ lại thời trẻ của ông cũng được phụ nữ hâm mộ và sùng bái, chợt ông nhớ ra điều gì đó liền hỏi: “Tiểu Ngưng, cháu nói cháu là bạn học thời cấp 3 của Lương Thần sao?”

“Đúng vậy, khi đó chúng cháu học cùng lớp.”

“Àh” Ông ngoại nghe vậy lập tức nhìn Hứa Tử Ngưng, thái độ của ông rất kỳ lạ, cực kỳ nhỏ giọng mà nói: “Vậy ông hỏi cháu chuyện này, cháu cũng đừng nói chuyện này với Tống Lương Thần là ông đã hỏi cháu nhé.”

“Dạ, ông nói đi, cháu rất kín miệng.” Hứa Tử Ngưng cũng xích lại gần một chút để nghe ông ngoại nói.

“Lúc bọn cháu học cấp 3, có phải có một bạn học bị ngã và bị thương ở chân phải không?”

“Đúng vậy.” Toàn trường chỉ có một mình Hứa Tử Ngưng cô là trong lúc đánh bóng chuyền bị ngã, thiếu chút nữa bị gãy xương nha.

“Vậy Người đó là nam hay nữ vậy?” Ông ngoại tiếp tục tò mò hỏi.

“Nữ, là nữ. Ha ha.” Hứa Tử Ngưng cười khan một tiếng.

“Vậy.” Ông ngoại nói thêm một câu mang theo ý xa xa: “Cháu có quen biết người đó không?”

“Có nội tình gì trong đó sao, thưa ông ngoại?” Hứa Tử Ngưng chớp chớp mắt, trong lời nói cũng khéo léo dè dặt sang hướng khác— Dĩ nhiên cô cũng không quên bày ra ánh mắt cáo già của mình.

“Ah, cái này.” Ông ngoại ngồi thẳng người uống một ngụm trà, hai hàng chân mày giãn ra rồi nhú lại. Hứa Tử Ngưng hiểu rất rõ vẻ mặt như thế, lúc lương tâm Tiểu Bạch giằng co giữa tám chuyện và không tám thì vẻ mặt của cô ấy cũng giống y như vậy.

“Ông ngoại, có nội tình gì sao?” Hứa Tử Ngưng đưa tay lắc lắc cánh tay của ông lão, gương mặt của cô cũng đang tỏ vẻ như rất muốn biết.

“Khụ, vậy cháu đừng tức giận nhé, đây cũng đều là chuyện cũ rồi.”

“Tuyệt đối sẽ không tức giận.”

“Lương Thần của ông, hình như lúc học cấp 3 đã thâm mến qua cô bé đó.”

“Sao?” Hứa Tử Ngưng ngơ ngác nhìn ông ngoại, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Cá tính của tên nhóc ấy rất bướng bỉnh, từ nhỏ cũng không muốn và chưa bao giờ dựa vào quan hệ trong nhà. Nhưng sau khi người bạn học ấy bị thương, nó đã gọi điện thoại cho ông, sống chết cũng muốn ông đi tìm bác Mã của nó đến bệnh viện để chữa cho cô bé ấy. Àh đúng rồi, bác Mã của nó là trưởng khoa chỉnh hình của bệnh viện Thái Đẩu đó, người đó rất lợi hại.”

“Lợi hại như vậy sao” Hứa Tử Ngưng tiếp tục nhìn ông ngoại, trong lòng chợt nhớ tới chuyện trước đây mà mẹ cô đã nói qua.

“Từ nhỏ đến lớn tâm tình của Lương Thần vẫn luôn ổn định làm gì cũng bình tĩnh có trước có sau, ông chưa bao giờ thấy nó lại gấp gáp như vậy, cho nên liền trêu đùa nó một chút, cháu đoán thử xem nó phản ứng thế nào?” Lòng mày hoa râm của ông ngoại giãn ra, biểu hiện này giống như thừa nước đục thả câu vậy.

“Phản ứng sao thế?”

“Lúc đó nó vừa nghe xong, thiếu chút nữa là khóc luôn rồi.” Nói như vậy, thế nhưng ông ngoại lại cao hứng cười cười: “Khi đó ông mới yên lòng, còn tưởng rằng cả đời này nó cứ như vậy mà trôi qua đấy.”

“Ông ngoại àh.” Hứa Tử Ngưng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy nhịp tim đập có chút nhanh: “Ông thật cảm thấy khi đó anh ấy thâm mến cô bé đó sao?”

“Đúng vậy đó.” Ông ngoại dựa vào ghế từ từ cầm cái ly lên, uống một ngụm trà nóng, sau đó chậm rãi nói: “Năm đó cậu của nó thu xếp thủ tục cho nó đi du học, cháu không biết nó đã náo loạn bao lâu đâu, ông nghĩ lý do chắc cũng là bởi vì cô bé ấy.”

Hứa Tử Ngưng gật đầu một cái, nếu quả thật như vậy thì.

Ông ngoại chậm rãi uống thêm mấy ngụm trà nữa, sau đó lại hỏi đến những vấn đề của công ty cô, hai người càng nói càng vui vẻ. Vừa mới bắt đầu Hứa Tử Ngưng còn cảm thấy khí thế của ông ngoại quá mạnh mẽ, đầu gối sau khi hàn huyên một hồi mới phát hiện ông ấy rất sáng suốt, trong lòng cũng hết sức quan tâm đến Tổng Lương Thần, nhưng chỉ là không quen biểu đạt tình cảm ra bên ngoài mà thôi. Hình như ông ngoại rất thích Tiểu Ngưng, kể cho cô nghe rất nhiều chuyện khi Tổng Lương Thần còn bé, cuối cùng còn một mực tặng cho cô một đôi bông tai bằng ngọc cực kỳ đẹp nữa.

Lúc ăn cơm, ông ngoại và Hứa Tử Ngưng đứng về một chuyện tuyến, Tổng Lương Thần thấy trên tai của Hứa Tử Ngưng đang đeo cặp bông tai bằng ngọc nên anh cũng giật mình. Ông ngoại hắng giọng một cái rồi nói: “Lương Thần này, tuổi của hai người cũng không còn nhỏ nữa, ông ngoại vẫn mong đợi có thể sớm được ôm chặt trên tay. Ông thấy Tiểu Ngưng cũng không tệ, hai cháu nên bàn bạc rồi tiến hành sớm đi!”

Trong miệng của Hứa Tử Ngưng đang ăn món cá sốt chua ngọt do chính tay dì giúp việc làm, trong lòng không khỏi than thở, đây chính là thời điểm cô phạm phông nhất trong ngày.

Tổng Lương Thần đồng thời quay sang nhìn Hứa Tử Ngưng cũng muốn tìm kiếm ý kiến của cô, Hứa Tử Ngưng nuốt cơm xuống sau đó lặng lẽ gật đầu một cái, anh mới nói: “Ông ngoại, Tiểu Ngưng đã mang thai rồi.”

Ông ngoại đang uống trà nghe anh nói vậy giống như bị điểm huyết vậy, nhìn Hứa Tử Ngư một cái rồi lại nhìn Tống Lương Thần, sau đó ông ngoại liền vung quả côn đánh về phía anh. Hứa Tử Ngư trông thấy lông mày trắng của ông ngoại dựng đứng lên, cả người ông đột nhiên lại biến thành hung dữ như vậy, khi đó cô bị hù giật cả mình. Tống Lương Thần một phát liền bắt được quả côn rồi nói: “Ông ngoại, ông cần thận một chút đừng đụng đến Tiểu Ngư.” Sau đó lại cứng ngắc bổ sung thêm một câu nữa: “Coi chừng xóc hông.”

“Hừ! Thằng nhóc thúi, còn biết đau lòng người khác sao.” Ông ngoại nghe vậy cũng rón rén thu quả côn trở lại, ho một tiếng nghiêm mặt nói: “Hay là như vậy đi, hai người cũng chuẩn bị sớm đi, cuối tháng thì tiến hành.”

“Cuối tháng?” Hứa Tử Ngư nhìn Tống Lương Thần, Tống Lương Thần nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, lập tức trả lời ông ngoại: “Hiện tại sức khỏe của Tiểu Ngư có chút không ổn định, bác sĩ nói không nên để mệt mỏi quá sức.”

“Vậy hai người mau đi đăng ký kết hôn đi, còn nữa, trong tuần này cháu coi sắp xếp ngày nào đó mời người nhà của Tiểu Ngư đến đây chơi, sẵn hai nhà gặp mặt luôn.” Ông ngoại dứt lời liền nhìn Hứa Tử Ngư, rồi nói: “Tiểu Ngư, cái thằng nhóc này càng ngày càng chẳng ra gì cả, như vậy đã để cháu chịu nhiều uất ức rồi.”

Lúc Hứa Tử Ngư còn nhỏ ông ngoại ruột của cô đã sớm qua đời, còn ông ngoại này tuy mới vừa quen biết, nhưng cô thấy được ông ấy rất thương cô: “Ông ngoại, Lương Thần đối với cháu rất tốt.”

“Vậy là được rồi, hôm nào đó nếu nó dám bắt nạt cháu, cháu cứ nói với ông đây, để xem ông có đánh gãy chân của nó hay không!” Tống Lương Thần trong lòng nghĩ thầm, cháu nào dám bắt nạt cô ấy chứ, cũng chỉ có mình cháu bị cô ấy bắt nạt thôi. (hic hic tội nghiệp anh Thần nhà ta quá.)

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, ăn một bữa cơm đến hai giờ mới xong. Trong bữa ăn có mấy lần ông ngoại muốn lấy chai rượu lâu năm ra uống . . . Nhưng lại bị dì giúp việc ngăn cản.

Sau khi ăn xong, ông ngoại có chút mệt, nhưng lại sực nhớ đến chuyện của hai người bọn họ, cho nên gọi điện thoại phái hai cảnh vệ viên của mình đi theo hộ tống cùng giám sát Tống Lương Thần, đưa bọn họ đi đến cục Dân Chính để đăng ký kết hôn. Hứa Tử Ngư bị dọa sợ nên cũng vội vàng ngăn lại, kéo tay của Tống Lương Thần bày tỏ ý muốn chọn một ngày thật đẹp mới đi đăng ký.

Ông ngoại nghe Hứa Tử Ngư nói như vậy cho nên cũng không truy cứu nữa, mặc dù thể xương cốt của ông còn rất cường tráng, nhưng dù sao cũng là một ông lão gần tám chục tuổi rồi, nói xong cũng thấy mệt rã rời. Cho dù mệt nhưng vẫn bày ra dáng vẻ nghiêm túc, ông căn dặn Tống Lương Thần một số điều, nào là phải chăm sóc cho Tiểu Ngư thật tốt. . . . Rồi mấy hôm nữa nhớ phải đi đăng ký, mau mời người nhà của Hứa Tử Ngư đến đây gặp mặt ông . . . Hai người không ngừng gật đầu đồng ý, khi đó ông cụ mới để cho Tống Lương Thần đỡ ông lên lầu ngủ.

Lúc ra đến cửa trời cũng đã gần tối, không khí nóng bức của mùa hè vẫn chưa có dịu đi, cũng may trên đường về nhờ có bóng cây tươi tốt che một phần, nên mới không có nóng như vậy.

Tống Lương Thần nhìn Hứa Tử Ngư đang tâm sự nặng nề, anh lo lắng khí thế của ông ngoại quá mức mạnh mẽ đã hù dọa đến cô. Hứa Tử Ngư nghe vậy lắc đầu một cái nói: “Ông ngoại của anh rất tốt, hơn nữa em thấy ông ngoại rất thương và quan tâm đến anh.”

“Anh biết rõ.” Tống Lương Thần nắm lấy tay của cô mà nói: “Mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng anh lại rất rõ ràng.”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư nghe vậy cười cười, có lẽ đây chính là phương thức biểu đạt kỳ quái của hai ông cháu nhà họ đó: “Trước đó em còn đặc biệt thấy sợ, nhưng hiện tại không cảm thấy như vậy nữa, ngược lại em cảm thấy mình có thêm một người thân nữa.”

“Em không thấy áp lực là tốt rồi.” Tống Lương Thần cũng thở ra một hơi, lại hỏi: “Tiểu Ngư, có thấy mệt hay không vậy?”

“Không mệt.”

“Trưa hôm nay em không có ngủ trưa, có muốn ngủ một chút không?”

“Sao anh vừa nhắc đến, em liền thấy có chút buồn ngủ”

“ . . . ” Tổng Lương Thần ngồi xổm xuống bên cạnh cô, rồi nói: “Anh công em.”

“Không cần đâu.” Hứa Tử Ngưng nhìn hai bên một chút, cách đó không xa có một anh lính đang đứng nghiêm trang như bức tượng ở đó.

“Không sao đâu.” Tổng Lương Thần kéo Hứa Tử Ngưng tới sau lưng của anh, Hứa Tử Ngưng lén lén lút lút nhìn bốn phía thêm một lần nữa, thấy người lính đó đều chỉ nhìn về phía trước, không có chú ý đến bọn họ, cho nên cô mới mè nheo nằm úp sấp lên lưng của Tổng Lương Thần, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ của anh.

Tổng Lương Thần đứng dậy vững vàng bước đi, Hứa Tử Ngưng nằm ở trên lưng của anh cũng ngáp liên tục. Cô nhớ tới lúc nhỏ cô được công hình như là hồi còn học tiểu học, khi đó cô đi học trời mưa to, cô bị trượt chân ngã chảy máu, ba cô công cô trên lưng lội qua bùn lầy, mỗi bước chân đều rất vững vàng đi đến nhà của bác sĩ ở thôn khác. Trời mưa lớn như vậy, quần của ba đều ướt hết rồi, nhưng còn cô thì khoác áo mưa, vẫn là khô và sạch.

“Ba đã nói, đem chính mình phó thác cho anh ấy đi.” Hứa Tử Ngưng nghĩ như vậy, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

54. Chương 54

Sau khi đi gặp ông ngoại thành công, Tiểu Bạch cũng chủ động đi ăn cơm trưa một mình mà không kéo cô theo nữa, công ty cũng bắt đầu đi vào chính sách mới, tan ca thì hưởng thụ sự chăm sóc của Tổng Lương Thần, thời gian gần đây có thể nói cuộc sống của Hứa Tử Ngưng trôi qua rất thuận buồm xuôi gió, rất là hài hòa. Nhưng khoảng thời gian tốt đẹp luôn trôi qua quá nhanh, sau đó cuộc sống của Hứa Tử Ngưng như một giấc mơ vậy, sau cái ngày cô bị bà chị Ngô Thiên Thiên anh dũng đụng phải, cô nhất thời biến mất không thấy hình bóng.

Chuyện xảy ra có vẻ hơi Quỳnh Dao.

Cha của Ngô Thiên Thiên chính là Ngô Tông Phủ, là học giả tài chính ở trong nước có chút danh tiếng, còn là thầy hướng dẫn của đám nghiên cứu sinh về phương diện tài chính ở trong trường đại học nổi tiếng trong nước. Khi Tổng Lương Thần còn chưa trở về nước, Ngô Tông Phủ có mang tên tuổi cùng tư cách vận tác án lệ của anh ra nói với nghiên cứu sinh của ông ấy, Ngô Thiên Thiên cũng là mưa dầm thấm đất, cũng có nghe nói qua một chút. Cô cũng từng vì tướng mạo anh tuấn của Lương Thần mà kinh ngạc, nhưng người ta ở phía xa, cho nên cũng không ảnh hưởng gì đến bản thân, tự nhiên cũng không có mưu tính gì với anh, chuyện đi qua liền quên.

Hôm đó cũng thật đúng lúc, thời gian trước khi Tổng Lương Thần còn chưa có chính thức tiếp nhận công ty này, anh cũng đã từng đến đây một chuyến, đi thang máy của nhân viên, khi đó cô cũng vừa vận ở trong thang máy đó. Trong thang máy, Tổng Lương Thần đang nghe phụ tá Robyn báo cáo hành trình tiếp theo của buổi trưa, Ngô Thiên Thiên càng xem càng thấy anh rất quen mắt, cho nên không khỏi nhìn thêm vài lần. Tổng Lương Thần nhạy cảm cảm thấy được ánh mắt của người bên cạnh, lúc nói chuyện, Tổng Lương Thần nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục cuộc nói chuyện của mình. Chỉ như vậy thôi, Ngô Thiên Thiên đã cảm thấy như có một mũi tên nhọn bắn về phía mình vậy, trong lòng giống như sóng nước xô xao, từ trước đến nay lòng của cô chưa từng có như vậy.

Cô trở lại phòng làm việc liền vội vàng gọi điện thoại cho Ngô Tông Phủ, cô hỏi cha trước đây từng kể có một người gốc Hoa ở Mỹ thu mua công ty, người đó tên là gì. Đúng lúc đó Ngô Tông Phủ đang tham gia một cuộc họp quan trọng, ông cúi xuống dưới cạnh bàn nhỏ giọng nói: “Àh, là Tổng Lương Thần. Đúng rồi, năm nay cậu ta đã trở về nước.” Vừa muốn dặn cô tan việc về nhà sớm ăn cơm, nhưng chưa kịp nói đã nghe tiếng cúp máy rồi, Ngô Tông Phủ vừa lắc đầu một cái, liền cúp điện thoại sau đó tiếp tục vừa họp vừa ngủ gật.

Ngô Thiên Thiên liền lên mạng tra thêm thông tin của anh, nào là hình ảnh, cuộc sống, sự nghiệp, cảm thấy trái tim bồi hồi rung động, giống như hồi mười năm trước, khi cô còn đi học đã thích một bạn nam của lớp bên cạnh vậy.

Sau đó cô còn nhờ cha đi hỏi thăm chỗ này chỗ kia mới biết, Tống Lương Thần lại muốn thu mua công ty của bọn cô. Nhiệt huyết của Ngô Thiên Thiên nhất thời sôi trào, cũng theo thời gian mà bộc phát càng kịch liệt hơn, cho đến sau khi Tống Lương Thần đến công ty làm việc, rốt cuộc cũng sôi trào thành một tầng hơi nước. Lúc liên hoan với đồng nghiệp cùng ngành, do cô uống quá nhiều, lại không cẩn thận mà nói ra: “Lập chí đem Tống Lương Thần bắt lại trong tay.” Lời nói trong lúc say như vậy, sau đó đồng nghiệp xôn xao giúp cô loan truyền đi.

Chỉ là lời đã ra khỏi miệng, cũng không có điều gì kinh khủng cả. Nam chưa cưới nữ chưa gả, người nào ra tay trước thì coi như là thuộc về người đó.

Gần đây Ngô Thiên Thiên càng phát hiện ra, thật ra trước đây cuộc sống của mình trở nên vô vị cũng là do chờ đợi sự xuất hiện của anh. Tống Lương Thần trẻ tuổi, có năng lực lại đẹp trai, còn là trai độc thân nữa, hiện tại lại là ông chủ của mình — Cô vốn dĩ cho là sau khi thu mua công ty này xong thì anh sẽ gi—ao cho trợ lý của anh quản lý, thế nhưng ai biết tác phong của anh xưa nay chưa thấy lại mãi trấn giữ ở công ty của bọn họ, còn là ngày ngày đứng hện đi làm, cái này không phải duyên phận thì là cái gì đây? Phải biết, cho dù là cô gái xinh đẹp như Ngô Thiên Thiên đây, cũng không thể không nói đến loại duyên phận quỷ dị ám áp này.

Nhưng ai biết khi Tống Lương Thần tới công ty, về sau, Ngô Thiên Thiên lại không có cơ hội nào để đến gần anh cả. Thứ nhất, Tống Lương Thần rất ít khi đến lầu dưới, cô lại làm ở bộ phận tiêu thụ cho nên thường xuyên chạy ra ngoài; thứ hai, trên công việc cô không có trực tiếp báo cáo với anh, cho dù là đến được tầng thứ 12 đi chăng nữa thì cũng bị Rita ngăn cản lại. Tuần trước mọi người trong công ty xôn xao loan truyền sự kiện dấu hôn trên cổ của anh, đây cũng coi như là đã giống lên hồi chuông báo động, cô cảm thấy nếu mình không ra tay thì sau này sẽ phải hối hận rồi.

Lấy tướng mạo năng lực và gia thế của nhà Ngô Thiên Thiên, cho dù là phải tranh giành với đám nhân viên trong công ty năm sáu trăm người này thì cô cũng sẽ là ứng cử viên đứng nhất hay nhì mà thôi. Phụ tá Rita đẹp thì đẹp thật nhưng cô ta là người có cá tính lạnh lùng, mọi người đều đồn rằng cá tính của Tống Lương Thần cũng rất là lạnh lùng, nếu hai người này mà ở chung một chỗ chắc chết rét mất thôi — Cho nên khả năng với Rita cũng không lớn lắm. Nghĩ tới nghĩ lui, Ngô Thiên Thiên cảm thấy mình là tốt nhất, thật ra thì chỉ thiếu một cơ hội mà thôi.

Cơ hội này rất nhanh liền xuất hiện rồi.

Ngày hôm nay lúc hết giờ làm cô tan ca muộn hơn một chút, đi tới bãi đỗ xe tầng ngầm vừa vặn trông thấy Tống Lương Thần đang chậm rãi khởi động chiếc Land Rover, Ngô Thiên Thiên ngồi trên xe, tay cầm lái, cắn răng khế nhãn ga liền hướng chiếc xe Land Rover mà đụng tới. Mặc dù trực giác cảm thấy có chút nguy hiểm, nhưng là không quản được nhiều như vậy, cơ hội chỉ xuất hiện một lần thôi, không có lần thứ hai nha!

Tống Lương Thần nhìn vào kính chiếu hậu trông thấy chiếc BMW X5 đang gào thét lao tới, dường như có khí khái muốn đồng quy vu tận với anh vậy, anh vội vàng dùng một tay đè Hứa Tử Ngư lại, một bên nhanh chóng khởi động xe, nhanh tay vào số, chân đạp ga nhanh chóng tránh xa chỗ đậu xe ở trước mặt này. Vừa nãy xe của anh còn đang quay ngược, bây giờ lập tức khởi động tránh sang một bên thì thời gian vốn là không đủ, tốc độ của chiếc xe BMW này lại lao tới quá nhanh, rốt cuộc “Bùm” một tiếng, đầu xe của chiếc BMW X5 hiển nhiên đụng phải sườn xe phía sau của chiếc Land Rover. Đền xe của chiếc BMW bị đụng đến bể nát, bên sườn sau chiếc xe Land Rover bị đụng đến móp vào một chút.

Hứa Tử Ngư thật đáng thương, cô đang cầm điện thoại di động mà chơi game, giờ bị va chạm mạnh như vậy cũng không có phản ứng kịp, điện thoại di động đập lên lỗ mũi của cô. Cô không nhịn được kêu lên một tiếng. Trong lòng thâm than thở: “Mẹ kiếp, toàn bộ hợp kim nhôm trong cái điện thoại này hợp lại thật cứng.”

Ngô Thiên Thiên bị đụng đến choáng váng, nhưng cũng may vừa rồi Tống Lương Thần còn nhanh tay tránh kịp, một giây cuối kia cô cũng vội vàng đạp thắng, toàn bộ thân thể của cô đang lao về phía trước liền bị dây đai an toàn kéo trở về, bả vai bị kéo lại giờ cảm thấy rất là đau. Cũng may là như vậy thôi, chỉ cần

nghĩ đến chuyện nếu Tổng Lương Thần phản ứng chậm một chút, thì kết quả sẽ thật là Gương mặt xinh đẹp dưới lớp phấn trang điểm tinh xảo hiện lên một tầng mờ hôi mờ.

Mắt thấy Tổng Lương Thần vẫn bình thường và còn nằm trong dự liệu của cô, khi đó cô cũng không vội vàng bước xuống xe, ai ngờ ánh mắt mà cô đang tha thiết mong chờ thì lại đang bận chiếu cố đến người ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế.

Anh bước xuống mở cửa xe bên kia, cúi đầu đưa tay vào giúp Hứa Tử Ngư cởi dây đai an toàn ra, thấy lỗ mũi của cô bị chảy máu cho nên anh cũng chấn động theo, vội vàng hỏi: “Tiểu Ngư, có đau đầu không?”

“Đầu không đau, nhưng lỗ mũi bị thương.” Hứa Tử Ngư để điện thoại lên xe, lấy khăn giấy trong hộp tử ra, lau lỗ mũi của mình sau đó nhìn vào khăn giấy mà sợ hết hồn: “Lương . . . Lương Thần, em chảy máu mũi hu hu”

Tổng Lương Thần vội vàng đỡ cô xuống xe, anh rón rén giúp cô lau máu mũi, lại hỏi cô có chóng mặt không, vừa rồi có bị va vào đầu hay không, có đau bụng không, vừa rồi bụng của cô có bị dây an toàn siết trúng hay không. Hứa Tử Ngư chỉ nói một tiếng: “Không có.” Khi đó anh mới thoáng yên tâm.

Ngô Thiên Thiên giương mắt mà nhìn một màn trước mắt này, đầu óc ong ong vang lên, quả thật chính mình cũng không thể tin được vào mắt của chính mình nữa. Tổng Lương Thần cùng Hứa Tử Ngư? Một Hứa Tử Ngư không có chút tiếng tăm nào của bên ban biên tập? Về thùy mị bình thường, vóc dáng lại thấp bé, là Hứa Tử Ngư đó sao? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đang sững sờ thì Tổng Lương Thần chạy tới gõ cửa kiếng của cô một cái, cô vội vã nhấn nút, tấm kính cửa bằng thủy tinh chậm rãi hạ xuống, cô nhìn vào con người đen mà tinh mịch của anh.

“Không có chuyện gì chứ?” Anh hỏi.

“Ah, không sao.” Ngô Thiên Thiên thấy anh “Quan ái” hỏi han mình, trái tim chợt đập loạn xạ, vội vàng trả lời.

“Đây là danh thiếp của tôi, xin liên lạc với luật sư của tôi.” Dứt lời liền xoay người quay trở về xe của anh, cả quá trình chỉ có 2 đến 3 giây.

Có lẽ đây không giống như cô nghĩ đâu, cô tự nói với bản thân mình có lẽ bọn họ chỉ là thuận đường hoặc là quan hệ bình thường mà thôi, Ngô Thiên Thiên vội vàng lão đảo bước xuống xe nói: “Tổng giám đốc Tổng—— Vừa rồi tôi đã không cẩn thận nên đã giẫm nhầm vào chân ga, ngài . . . Không sao chứ?”

Tổng Lương Thần đang đỡ Hứa Tử Ngư, muốn đỡ cô lên xe, nghe vậy liền xoay người nhìn Ngô Thiên Thiên một chút: “Không có sao, lần sau nhớ cẩn thận.”

Nói xong cũng đóng cửa bên ghế lái phụ lại, sau đó đi vòng qua đầu xe, leo lên vị trí tài xế. Ngô Thiên Thiên vội vàng tiến lên hỏi: “Tổng giám đốc Tổng, có cần tôi đưa xe của ngài đi sửa hay không.”

“Không cần đâu.”

Nói chuyện lạnh lẽo như vậy, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, nhưng cô là một đại mỹ nữ nha, Ngô Thiên Thiên bất đắc dĩ thối lui, lại thấy cửa kính của Tổng Lương Thần chậm rãi giảm xuống.

“Làm phiền cô đem chiếc xe đó dịch qua một chút, tôi còn phải vội đến bệnh viện.”

“Ah bệnh viện” Ngô Thiên Thiên đứng đó suy nghĩ, Tổng Lương Thần không bị sao cả, vậy thì. Chẳng lẽ Hứa Tử Ngư bị thương? Dầu gì cũng là đồng nghiệp cho nên trong công việc cũng có chút xã giao, cô vội vã chạy đến vị trí ghế lái phụ bên kia nơi mà Hứa Tử Ngư đang ngồi, cô gõ gõ kính cửa một cái, rồi hỏi: “Hứa Tử Ngư, cô không sao chứ?”

Lỗ mũi của Hứa Tử Ngư đã được khăn giấy chặn lại, nhưng hiện tại cũng đã mau thấm ra đến đỏ thẫm rồi, cô khoát tay, chỉ chỉ vào lỗ mũi của mình.

Tổng Lương Thần cúi người tới, nhẹ nhàng rút một tờ khăn giấy trắng khác ra, giúp cô nàng lau chùi, Hứa Tử Ngư thô lỗ cầm lấy khăn giấy vẽ thành một cục nhỏ mà dài, sau đó nhét vào trong lỗ mũi của mình.

Ngô Thiên Thiên nuốt nước miếng một cái, mới vừa rồi cô trông thấy cái gì vậy? Ánh mắt của Tổng Lương Thần nhìn cô ấy, tại sao lại dịu dàng như vậy chứ, như vậy khiến cô thật đau lòng nha? Không phải đâu, chỉ là bà con họ hàng, em gái, đồng nghiệp, bạn học. Tóm lại, không phải là yêu đương đâu, bọn họ!

Rốt cuộc Tổng Lương Thần cũng dùng ánh mắt cảnh cáo bắn về phía Ngô Thiên Thiên, cô than thở một tiếng, vội vàng trở về dờn xe qua một bên.

Nhìn chiếc Land Rover vững vàng lái đi rời khỏi tầm mắt của cô, cô hung hăng đập một cái vào tay lái, “Píp” tiếng kèn vang vọng trong tầng hầm của bãi đỗ xe, bả vai vừa nãy bị kéo giờ động vào thì càng đau thêm. Không được, không thể cứ như vậy mà để cho anh chạy thoát được. Ngô Thiên Thiên lập tức nhin đau thay đổi phương hướng, cô lái xe chạy theo hướng Tổng Lương Thần bọn họ mới rời khỏi.

Tổng Lương Thần lái xe về hướng bệnh viện của trung tâm thành phố mà đi, hôm nay anh lái chiếc xe Land Rover này cũng coi như rất may mắn, nếu không lấy tốc độ cùng tính năng của chiếc BMW X5, thì không biết lúc ấy sẽ xảy ra điều đáng sợ gì đây nữa.

Công ty Xử Vụ CBD, lúc tan ca có rất nhiều xe lưu thông về phía trước, Hứa Tử Ngư thấy anh mang bộ dáng lo lắng cho nên cũng vội vàng an ủi anh là cô không sao cả. Sau đó cô chợt nghĩ đến sự xuất hiện của Ngô Thiên Thiên khi nãy, không phải lúc đầu Tiểu Bạch nói cô ấy muốn bắt được Tổng Lương Thần sao? Mỹ nữ chính là mỹ nữ, vừa nãy đụng xe cho dù là hoang mang sợ hãi nhưng dáng vẻ cũng vẫn đẹp như thế.

Đàn ông ai cũng đều thích mỹ nữ, Tổng Lương Thần cũng là đàn ông, Ngô Thiên Thiên thì là mỹ nữ, nên suy ra Tổng Lương Thần thích Ngô Thiên Thiên sao? Hứa Tử Ngư học số học cực kỳ dốt cho nên cô Logic suy luận một chút, trong lòng đều cả kinh, vừa nãy biểu tình của Ngô Thiên Thiên đã thể hiện ngay trước mắt, ánh mắt kia quá phong phú, cô lấy trực của phụ nữ mà phân tích, thì nhất định là có vấn đề.

Nghĩ tới đây, đầu của một tác giả như cô lập tức dây dưa vụn vặt nghĩ tới rất nhiều kịch tình, ví dụ như trai đẹp và mỹ nữ vừa thấy đã yêu, đàn ông quả quyết vứt bỏ tình yêu; nào là mỹ nữ cấp dưới ra sức đuổi theo đàn ông cấp trên cuối cùng sẽ thành quyến rũ a; rồi là nam nữ có con rồi cưới, nhưng trong lòng người đàn ông đó lại yêu người phụ nữ xinh đẹp mê hồn vừa mới xuất hiện Càng nghĩ tâm trạng của cô càng giống như đưa đám, càng nghĩ càng bị kịch. Xoay người nhìn Tổng Lương Thần một chút, hai tay của anh đang nắm chặt lấy tay lái, mí mắt nhìn về phía trước, bộ dạng hình như đang rất lo lắng. Xem ra, anh đã không được bình thường rồi. (diepiep: Không biết người nào đang không được bình thường đây nhỉ, ặc ặc chết với chị Ngư mất thôi.)

Hứa Tử Ngư càng nghĩ càng đau lòng, càng đau lòng thì lỗ mũi càng chua, nghĩ đến chuyện Ngô Thiên Thiên cố tình đụng mình chảy máu mũi. Thật sự rất ngược nha. Cô tức giận oa oa rút cục giấy trong lỗ mũi ra, tay cô dùng sức quá mạnh, lỗ mũi của cô đang chuẩn bị lạnh lại, nay máu lại chậm rãi chảy xuống nữa. Đây đây, cũng thật là quá xui xẻo rồi.

Tổng Lương Thần thấy cô lại bất cẩn như cũ, anh vội vàng lấy giấy đưa cho cô, sốt ruột mà nói: “Lau nhẹ tay một chút thôi, bà cô của tôi!”

“Anh dám kêu em là bà cô à, em đâu có già như vậy chứ?” Hứa Tử Ngư giận dỗi cầm lấy giấy lung tung lau ở dưới mũi, lung tung bôi cho nên xung quanh lỗ mũi đều là máu. Tổng Lương Thần nhìn thấy cũng sợ hết hồn hết vía, xe chạy chậm lại, rốt cuộc anh cũng không nhin được nghiêng người dùng giấy lau giúp cô.

Khí thế của bạn học Tiểu Ngư có gì là không đúng chứ!

“Sao vậy?”

“Không sao cả!” Hứa Tử Ngư xem như không có chuyện gì xảy ra, sau đó lấy điện thoại di động ra, cô định chơi game nhưng lại bị Tổng Lương Thần nhanh tay cướp lấy đặt ở tủ giữ đồ ở trước mặt: “Lúc ngồi trên xe không cho em nghịch điện thoại di động nữa!”

“Ah? Anh dám bắt nạt em!”

“Anh nào dám khi dễ em chứ, em nhìn lại lỗ mũi của em đi, tất cả đều bị điện thoại di động làm cho biến thành cái dạng gì rồi, còn dám nghịch điện thoại di động nữa!”

“Còn không phải là bởi vì anh lo ngấm người đẹp” Chắc chúng ta cũng đã biết bạn học Hứa Tử Ngư vào thời khắc quan trọng không bao giờ biết phân rõ phải trái.

“Ngấm người đẹp gì chứ?” Tổng Lương Thần nhìn Hứa Tử Ngư, có cái gì đó không đúng, hình như có mùi dấm chua.

“Ngô Thiên Thiên đó!” Hứa Tử Ngư lấy giấy se thành một cây nhỏ nhét vào lỗ mũi của mình, sau đó xích lại gần bên Tổng Lương Thần rồi nghiêm mặt nói: “Anh thấy Ngô Thiên Thiên có đẹp không?”

“Ngô Thiên Thiên cái gì?”

“Thì là cái người vừa rồi, người phụ nữ mới đựng xe của chúng ta đó!”

“Àh.”

“Nè, em hỏi anh đó, anh nói xem, Ngô Thiên Thiên có đẹp hay không vậy?”

“Vừa nãy anh chỉ lo nhìn cái lỗ mũi của em, đâu có để ý cô ấy có đẹp hay không đâu.” Rốt cuộc Tổng Lương Thần cũng tìm được ngọn nguồn của mùi dấm rồi, khoe miệng của anh cong lên, rồi nói tiếp: “Để ngày mai anh nhìn lại cho thật kỹ rồi sẽ nói cho em biết.”

“Anh dám!” Hứa Tử Ngư đưa tay nhéo má của Tổng Lương Thần, da của anh quả thật là không tẻ nha, mình kéo mình bóp đấy!

“Ah! Chẳng phải em đang hỏi anh sao, sao lại có thể thay đổi như vậy được chứ?”

“Phụ nữ đều là hay thay đổi như vậy đó, trước khác nay khác anh không cần phải biết!” Hứa Tử Ngư kéo và bóp người ta đến no đủ rồi, cuối cùng cũng buông tha mà quay về chỗ ngồi đằng hoàng lại, xe lưu thông trên đường cũng dần dần ít đi, Tổng Lương Thần liền tăng tốc độ nhanh hơn, đồng thời lấy điện thoại ra hẹn bác sĩ trước, một mạch chạy thẳng tới bệnh viện ở trung tâm thành phố.

Cùng lúc đó, chiếc xe còn một mắt BMW X5 cũng đang lặng lẽ đi theo, Ngô Thiên Thiên cảm thấy mình cũng nên đến bệnh viện khám nội khoa một chút, nào là tìm gan phèo phổi nè! Vừa rồi Hứa Tử Ngư lại còn đưa tay kéo mặt của Tổng Lương Thần, Tổng Lương Thần còn cười và nói chuyện với cô ấy, cô ấy muốn bày ra cho cô xem chứ gì!

Đến bệnh viện, Tổng Lương Thần dẫn theo Hứa Tử Ngư chạy thẳng tới khoa nội, bác sĩ kiểm tra lỗ mũi của cô xong cũng trấn an nói không có việc gì, bác sĩ đơn giản giúp xử lý một chút. Mặc dù Hứa Tử Ngư đã bảo đảm là trừ lỗ mũi ra thì không còn chỗ nào bị va chạm đến nữa, nhưng cô vẫn bị Tổng Lương Thần áp giải đến khoa sản để kiểm tra.

Sau khi Hứa Tử Ngư đã vào phòng khám, Tổng Lương Thần mới dựa vào tường rồi nói: “Đi ra đi.” Núp ở góc tường, Ngô Thiên Thiên thở dài một tiếng, chậm rãi từ từ bước ra ngoài: “Tổng giám đốc Tổng.”

“Nãy giờ cô vẫn đi theo chúng tôi, có chuyện gì không?”

Ngô Thiên Thiên hít một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng lấy hết toàn bộ dũng khí mà hỏi: “Tổng giám đốc Tổng, quan hệ giữa ngài và Hứa Tử Ngư là thế nào?”

“Có liên quan đến cô sao?” Rốt cuộc Tổng Lương Thần cũng quay đầu lại nhìn cô, nãy giờ cô chỉ thấy bộ dáng dịu dàng của anh, giờ mới biết ánh mắt của anh sao lại lạnh như vậy.

“Nếu như hai người không phải như vậy, thì tôi” Ngô Thiên Thiên có chút hối hận, nhưng lời nên nói thì cô vẫn phải nói cho xong.

“Cô ấy vợ của tôi.” Tổng Lương Thần không muốn chờ đợi gì nữa, cũng đã nhìn ra ý tứ của cô rồi.

“Hả?” Ngô Thiên Thiên ngàn lần vạn lần nghĩ, cũng không nghĩ tới anh sẽ nói ra như vậy, vừa rồi cô cũng đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, cho dù là tình nhân thì cô cũng còn một chút hy vọng, nhưng hiện tại tình huống trước mắt này lại một lần nữa ngoài dự liệu của cô.

“Cô cũng đi kiểm tra một chút đi, còn nữa, tôi không hy vọng Tiểu Ngư sẽ hiểu lầm chuyện gì khác.”

Một câu nói cuối cùng đó, giống như dội một gáo nước lạnh vào tim của cô, toàn thân không khỏi khiếp sợ mà trở nên run rẩy, cô cũng đã ý thức được đây chính là khoa sản. Ngô Thiên Thiên quay đầu nhìn cánh cửa phòng khám đang đóng, cô gật đầu một cái.

Thật ra thì Tống Lương Thần cũng không thèm nhìn cô lấy một lần, cũng thấy không cần thiết phải gật đầu. Cô nghĩ như vậy, cho nên đành xoay người bước đi.

Sau khi kiểm tra xong, Hứa Tử Ngư cầm phiếu kiểm tra ra ngoài, đưa kết quả cho Tống Lương Thần xem còn hỏi anh là không sao chứ. Tống Lương Thần gật gật đầu, nói cô ở bên ngoài đợi một chút, anh đi vào trong không biết nói gì với bác sĩ, sau đó thấy anh mang bộ mặt phớt tỉnh đi ra.

Bị giày vò như vậy, cho nên cũng lười về nhà ăn cơm, vừa đúng lúc Hứa Tử Ngư nghĩ đến quán ăn gần bệnh viện lần trước, cho nên hai người quyết định qua đó giải quyết bữa tối.

Đối với Ngô Thiên Thiên mà nói, chuyện ngày hôm nay không chỉ là một đả kích rất lớn. Mặc dù thỉnh thoảng cô cũng bị kích động qua, nhưng cô cũng không phải là người phụ nữ dễ dàng gục ngã. Nên ngày hôm sau, cô vẫn là xinh đẹp mà đi làm, công việc thoải mái, trừ bỏ vai có chút đau nhức ra, thì cô vẫn giống như ngày thường vậy. Chuyện ngày đó cô quyết định chôn sâu ở đáy lòng, không có nói với bất kỳ người nào.

Nhưng Ngô Thiên Thiên lại quên mình có tật xấu chính là uống rượu thì thích uống say, sau khi say thì lại thích nói ra những lời trong lòng. Qua hai ngày sau, cô cùng đồng nghiệp cùng ngành đến quây rượu để uống rượu, hai ly rượu vào bụng, người khác vừa hỏi chuyện của Tống Lương Thần, cô liền đem tất cả mọi chuyện nói hết ra. Phút cuối cùng còn cho thêm một câu bình luận nữa: “Tôi từng suy nghĩ tại sao trong phòng làm việc lại được thiết kế cây xanh dán miếng chống bức xạ, thì ra là . . . (nắc) . . . Vợ anh ta có thai.”

Cuộc sống hài hòa của Hứa Tử Ngư cũng vì vậy mà được buông xuống tấm màn hạnh phúc.

55. Chương 55: Tết Đoan Ngọ.

Tết Đoan Ngọ đã đến, từ trước đến nay bạn học Hứa Tử Ngư cũng đều không thích ăn những món từ gạo nếp, thế nhưng lần này cô lại nổi lên cơn thèm ăn bánh ú. Nhớ lại mỗi lần đến Tết Đoan Ngọ cô lại về nhà, khi đó mẹ cô đều gói rất nhiều bánh ú, nhân của bánh ú gồm có đậu, táo đỏ và còn chân giò hun khói nữa, nhưng khi đó cô lại không biết trân trọng, mỗi lần ăn cũng chỉ ăn một hai miếng rồi thôi. Hiện tại thì tốt hơn rồi, không biết có phải là do cô đang mang thai hay không, quả thật là thèm muốn chết, cô vội vàng gọi Tống Lương Thần đi siêu thị mua.

Tống Lương Thần cảm thấy ăn bánh chưng cũng được, nhưng gần đây vấn đề an toàn vệ sinh thực phẩm không mấy nghiêm ngặt, xúc xích thì hàn the, cua và cá thì có thủy ngân, bánh mìn thầu cũng nhuộm phẩm màu, mấy ngày nay cũng nghe nói trong đồ uống có rất nhiều hóa chất Ai mà biết trong bánh chưng có cái gì đó khiến người khác buồn nôn hay không đây. Anh đề nghị mua nguyên liệu về nhà rồi cùng nhau gói.

Từ trước đến nay Hứa Tử Ngư chỉ biết ăn bánh chưng thôi, làm sao mà biết gói chứ, cô cầm cái lá dùng để gói bánh ú mà mẹ Hứa đã luộc sẵn gửi từ nơi xa xoi lên cho cô, Hứa Tử Ngư ngửi thấy mùi hương thơm ngát của lá bánh ú này, thì nước miếng cũng sắp chảy ra rồi. Bản thân cô cũng biết rõ mình không có bản lãnh gì cả, lúc trước có học nhưng cũng không biết gói nha, không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn đầu bếp Tống Lương Thần mà thôi. Tống Lương Thần càng tệ hơn cô, vì từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa có ăn qua bánh ú, đương nhiên cũng sẽ không biết gói rồi. Nhưng mà nếu bà xã của anh muốn ăn, thì anh chỉ còn cách Nhắm mắt mà làm thôi.

Hai người từ siêu thị mua rất nhiều táo và gạo nếp, ở nhà bày ra thế trận chuẩn bị gói bánh ú.

Lá bánh ú nấu trong một cái nồi nhỏ, mùi thơm xông lên tràn ngập cả phòng bếp. Cái laptop để ở đầu bên kia của bàn ăn (Tống Lương Thần vẫn luôn kiên trì để Hứa Tử Ngư tránh xa bức xạ.) Lap-top đang chiếu đoạn clip hướng dẫn cách gói bánh ú. Hai người mặc tạp dề đeo mắt kính, vây quanh bàn ăn ở đầu bên này bắt đầu học gói.

Phải nói kỹ thuật gói bánh ú này khi mới bắt đầu học rất khó để có thể nắm bắt được, tay chân của Tống Lương Thần luống cuống, anh chiến đấu cả nửa ngày trời, mới gơ lên một cái bánh ú cực kỳ xấu và còn méo mó nữa đưa cho Hứa Tử Ngư xem. Thật ra thì khi bắt đầu thử thì trong lòng của Hứa Tử Ngư đã sớm tuyệt vọng và muốn buông tay với việc gói bánh ú này rồi, nhưng cô thấy trai đẹp mang tạp dề lại rất hăng hái cúi đầu cố gắng gói bánh ú, cho nên cô ở bên cạnh ngắm trai đẹp cho đỡ buồn.

Nhìn thấy cái bánh ú xấu xí ở trong tay, trong lòng của Hứa Tử Ngư cũng cảm thấy vui vẻ, thì ra là cũng có những chuyện Tống Lương Thần làm không được, ô ha ha ha! Nhưng cô cũng biết rõ, đàn ông rất cần khích lệ, kết quả là vỗ vỗ vai của Tống Lương Thần mà nói: “Tiểu Tống, cái bánh ú đầu tiên gói thành ra như vậy, không tệ lắm đâu ~” Tống Lương Thần quay đầu thấy gương mặt nhỏ nhắn đang mang mắt kính gọng đen cười đến híp mắt, anh đưa má trái của mình ra, đưa tay chỉ lên đó.

“Ặ ặc, chẳng phải đã khen ngợi anh rồi sao?”

“Vậy anh không gói nữa.” Tống Lương Thần đem cái bánh ú trong tay bỏ xuống bàn, làm bộ như muốn lau tay.

“Ah, anh đừng như vậy nha!” Mắt thấy mình sẽ không có bánh ú ăn, Hứa Tử Ngư không còn cách nào khác, vội vàng vỗ vai của Tống Lương Thần sau đó nhón chân lên hôn một cái “bẹp” ngay má của anh, rồi nói: “Tiểu Tống ngoan, mau cho em và bảo bảo ăn bánh ú đi.”

Trong lòng Tống Lương Thần rất là hài lòng, ngoan ngoãn cầm lá lên, chăm chỉ gói lại. Hứa Tử Ngư nâng cằm lên ngồi ở cái ghế đối diện mà quan sát, ai da tình cảnh này thật đẹp nha, có thể thay cơm đó!

“Không cho YY anh.” Đang gói bánh ú, bạn học tiếp nhận được ánh mắt háo sắc của người đối diện, khiến cho anh không thể nào tập trung tinh thần mà gói bánh ú.

“Ai YY anh chứ, em chính là đang xem anh gói như thế nào đó chứ.” Hứa Tử Ngư nhìn Tống Lương Thần từ từ gói ra cái bánh ú thứ hai, dáng vẻ của cái này đỡ hơn cái lần trước, gao nếp cũng không có lòi ra ngoài: “Không tệ nha, anh học rất nhanh đó.”

Tống Lương Thần hả hê gơ cái bánh ú lên khoe, sau đó đưa cái má bên phải của mình ra rồi nhìn cô.

“Tính toán chi li quá.” Hứa Tử Ngư trong lòng oán thầm, từ trên ghế leo xuống, đi tới gần rồi hôn một cái.

Thật xinh đẹp, cái bánh ú thứ ba gói có kỹ thuật hơn, Hứa Tử Ngư hoàn toàn phục sát đất rồi, anh cũng học được quá nhanh đi! Tống Lương Thần tiên sinh thì hả hê nhếch cánh môi đồ mọng lên, nhú lông mày, Hứa Tử Ngư trong lòng oán thầm nhưng cũng rất ngoan ngoãn mà tiến lên, lại một lần nữa nhón chân lên đồng thời đưa cái miệng nhỏ nhắn ra. Gian xảo chính là gian xảo, Tống Lương Thần chờ có thể liền hôn lấy môi nhỏ nhắn của Hứa Tử Ngư, thừa dịp cô mở miệng muốn nói gì đó, anh liền đưa đầu lưỡi vào, Hứa Tử Ngư muốn lui lại, nhưng cô không thể địch nổi thầy Tống đang trong thời kỳ động dục nha. Hai tay của Tống Lương Thần đều đang ướt, cho nên không thể ôm lấy cô, Hứa Tử Ngư cũng không thể làm gì khác hơn là yên lặng đưa tay ra giữ vai của anh, bộ dáng ôm ấp yêu thương thật hạnh phúc.

Đạo gần đây kỹ thuật hôn của Tống Lương Thần như được nâng cao, chỉ mới hôn một lúc Hứa Tử Ngư như người không xương vậy, mềm mại dính lên người của anh, đứng cũng không vững nữa.

Tống Lương Thần lau tay lên tạp dề của Hứa Tử Ngư, sau đó một mạch ôm lấy cô, bế cô đi về phía phòng ngủ: “Bánh Ú.”

Bánh ú, bánh ú của bà

56. Chương 56

Lúc mới đến công ty thì chỉ có mấy người ở bên bộ phận tiêu thụ thôi. Mấy người đó lúc nhìn thấy cô, ánh mắt đặc biệt rất cay và rất nóng, trong đó bao gồm hàm mộ và ghen ghét, mà những tia nhìn đó cuối cùng

đều là dừng lại ở trên bụng của cô. Cũng sắp bốn tháng rồi, cho dù cô đã cố gắng mặc quần áo rộng thùng thình, nhưng nếu người có lòng soi mói, thì cũng sẽ nhìn ra cô đang có mang.

Về sau chuyện càng ngày càng nghiêm trọng, bộ phận kế hoạch, bộ phận chiến lược hợp tác, bộ phận kỹ thuật, cuối cùng là căn cứ địa của cô, ban biên tập cũng hoàn toàn luân hãm.

Thật ra thì từ ngày đó bị Ngô Thiên Thiên trông thấy, Hứa Tử Ngư cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, cô làm công việc này cũng đã nhiều năm nay, từ một nhân viên không có tiếng tăm gì, nay lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, cảm giác đó thật sự là—— không được tự nhiên đến muốn chết đi. Mặc dù có một số ít thành phần ở trong sâu thẳm của nội tâm đối với việc này đánh một dấu chấm than to đùng, nhưng mọi người ở đây đều là đồng nghiệp mấy năm nay, ngoài mặt cũng chỉ là khách sáo giữ lễ, hơn nữa trong lòng cũng không muốn đắc tội với người nào đó, cho nên dần dần cũng có nhiều người khác đến kết thân với cô.

Nhưng thật sự cô cũng không để ý đến những chuyện này, bởi vì qua hai ngày ông ngoại đã gọi điện thoại nhiều lần thúc giục bọn họ mau sớm đi đăng ký, ông ngoại còn nói nội trong tuần này phải đón được ba mẹ của cô đến nhà ông cùng nhau dùng cơm, lại còn đặc biệt dặn dò nói người nhà cô đến thành phố B hay bên ông ngoại và Tống Lương Thần đến thôn của cô cũng được. Hứa Tử Ngư mơ mộng nghĩ một chút về nhà cửa của mình, rồi nghĩ đến ông ngoại đến thôn của cô mà dẫn theo mấy người lính canh gác nữa, cô cảm thấy vẫn là để cho người nhà của mình tới thành phố B vẫn hay hơn.

Cô gọi điện thoại thương lượng với ba mẹ của cô một chút, hai người cũng rồi rít bày tỏ đồng ý quan điểm của Hứa Tử Ngư, em trai và em dâu cũng nói sẽ cùng đi đến thành phố B một lần cho biết, kết quả là sáng thứ bảy khi ánh nắng mặt trời bắt đầu ló dạng, người nhà của Hứa Tử Ngư một đoàn hùng dũng đến thành phố B.

Tống Lương Thần sắp xếp cho em rể ở phòng khách của căn hộ bên cạnh, còn hai vị tiền bối thì sắp xếp ở trong phòng khách của nhà mình, dĩ nhiên điều mà anh mơ ước bấy lâu cũng đã thành sự thật, Hứa Tử Ngư chính là danh chính ngôn thuận dọn qua ngủ chung phòng với anh.

Vợ chồng của Hứa Tử Kiện sau khi đem đồ đạc đi cất xong liền dẫn Thừa Dạ đi chơi rồi, ba Hứa và mẹ Hứa ngại trời nóng nên không đi chơi, nên cùng Hứa Tử Ngư và Tống Lương Thần bọn họ ở nhà ăn cơm và nói chuyện phiếm. Hôm nay Tống Lương Thần sẽ trở tài nấu nướng, anh còn đặc biệt hỏi thăm khẩu vị và sở thích của ba mẹ vợ, anh làm mấy món sở trường của mình, sau khi ba mẹ vợ nếm thử món ăn của Tống Lương Thần đều là khen tay nghề của anh không ngớt. Mẹ Hứa cũng nấu hai món mà Hứa Tử Ngư thích ăn, Hứa Tử Ngư cũng cảm thấy thật vui.

Buổi tối khi ngoài đường mới lên đèn thì cả nhà đã kéo nhau ngồi trên xe đến nhà hàng đã đặt trước đó. Hứa Tử Ngư cũng đã căn dặn ba mẹ của cô, cô nói ông ngoại của Tống Lương Thần là một lão tướng quân hơi nổi tiếng, cho nên khi mọi người ngồi chung một chỗ thì cô cảm thấy ba của cô là đồng chí Hứa Gia Tường quả nhiên ngồi rất trấn định, ông ngồi nghiêm chỉnh về sau hơi nghiêng người nhìn ông ngoại, câu đầu tiên chính là: “Ông Tống, ngưỡng mộ đã lâu. Có một vấn đề tôi suy nghĩ rất lâu rồi, không biết có nên hỏi hay không, ha. . . Ha, chuyện này, đất nước của chúng ta khi nào mới chế tạo ra tàu bay vậy?”

Tiếng huyền não ở trong phòng chợt dừng lại, Hứa Tử Ngư ở bên ngoài cười khan ản Hứa Gia Tường một cái để ông ấy ngồi đúng lại vị trí, sau đó quay về phía ông ngoại mà nói: “Ông ngoại, ba của cháu chỉ nói đùa thôi, ha ha. . . .” Cô thể nào lại quên mất, ba Hứa mẹ Hứa mỗi ngày 7 tiếng đều kiên trì ngồi ở trước tivi xem đài CCAV chiếu bộ phim nhiều tập. Ở nông thôn ai cũng đều giống như ba Hứa vậy, Hứa Tử Ngư chợt nhớ, khi cô còn bé, mọi người ở trong thôn đều đợi đến lúc nghỉ ngơi mới cùng ngồi lại một chỗ để tán gẫu, trừ những chuyện trông trọt và công việc đồng áng ra thì chính là mấy vấn đề thế giới này. Nào là tổng thống Mĩ chống khủng bố như thế nào, rồi chiến sự thế giới, EU tăng cường các mối quan hệ, chủ tịch nào lại tái đắc cử, giọng bàn luận của mấy người đó đều giống như chính mình là bí thư trưởng Liên Hợp Quốc vậy. Chỉ là người trong nhà đều là người chất phát thiện lương, bình thường cũng không nghĩ những ý nghĩ sâu xa gì.

Ông Tống cười vang, vỗ vỗ vai Tiểu Ngư rồi nói: “Cô bé ngốc, cháu không cần phải căng thẳng như vậy, mau ngồi xuống đi.” Sau đó ông ngoại nhìn về phía Hứa Gia Tường nói: “Thông gia, không gạ cạu, cái tin tức này chưa công bố, đang nghiên cứu chế tạo thôi!”

“Ah, thật àh!” Hứa Gia Tường tự nhủ sẽ đứng trước cả thôn, àh không, ông sẽ trực tiếp đứng trước toàn

trần, coi như ông đã lấy được một tin tức tốt nhất, trên mặt của ba Hứa cười như hoa nở vậy, một lần nữa nghiêng người nói: “Tôi cảm thấy cái người Gaddafi, cậu ta chết thật sự là có chút kỳ bí, ông Tổng, ngài nói xem.” Hứa Tử Ngư thấy ba Hứa cùng ông ngoại trò chuyện mặt mày hớn hở, mặc dù đề tài có chênh lệch so với quỹ đạo nhưng dù sao cũng là nói chuyện trong không khí hoà hợp và êm thấm, trong lòng cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Tổng Lương Thần lôi kéo tay của cô cười cười như trấn an vậy, mẹ Hứa nhìn thấy một màn này, trong lòng rất hài lòng.

Lần này trừ ông ngoại ra còn có cậu và vợ của Tổng Lương Thần nữa, chị họ của anh thì đã lấy chồng rồi, bây giờ chị họ cũng đang cùng với anh rể ở trong nhà chính phủ phía tây thành phố học tập và rèn luyện, còn em họ thì vẫn còn ở nước ngoài du học hơn hai năm nữa mới tốt nghiệp. Sắc mặt của cậu từ đầu vẫn là có chút cứng nhắc, nhưng cũng nói đôi ba câu với chị em nhà cô. Còn vợ là một phụ nữ dịu dàng dễ gần, từ đầu đến giờ vẫn là lôi kéo mẹ Hứa cùng nói chuyện phiếm, còn khen đáng đáp của Thừa Dạ đáng yêu và biết nghe lời nữa.

Món ăn đưa lên một lượt, ông ngoại bưng rượu Bồ Đào ở trước mặt mà nói: “Đầu tiên muốn cảm ơn tấm chân tình của bên thông gia đã không ngại đường xá xa xôi mà đến đây, cảm ơn gia đình bên đó đã nuôi nấng và dạy dỗ Tiểu Ngư thành một cô gái tốt như vậy. Tiểu Ngư gả vào nhà chúng tôi xem như là nhà chúng tôi có phúc, Lương Thần nhất định sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt, vợ chồng son hạnh phúc sống bên nhau. Hôm nay tôi nói ra những câu này đây, nếu ai dám bắt nạt Tiểu Ngư, thì chính là xem lão già này không ra gì, coi tôi sẽ trừng phạt người đó như thế nào.” Ông ngoại đang nói chuyện mắt quét qua cậu của Tổng Lương Thần là Tổng Bác Đào, đối phương lập tức ho một tiếng rồi ngồi thẳng người. Vợ ở một bên chú ý cũng thấy việc đó, biết là những ngày này thái độ của chồng mình cũng sợ đã chọc ông già tức giận, vội vàng nhẹ nhàng đứng dậy bưng ly rượu ở trước mặt lên, giọng nói ôn hòa: “Ba nói đúng đó, con thấy cô bé Tiểu Ngư này càng nhìn càng đáng yêu. Bên thông gia hãy yên tâm, Tiểu Ngư ở nhà chúng tôi tuyệt đối sẽ không chịu uất ức đâu.” Cậu của Lương Thần là người lẩn lộn trong quan trường, ông cũng biết vợ của mình đang tỏ thái độ giúp mình, đứa cháu dâu này ông cụ vừa nhìn đã rất thích, một mình ông có không thích cũng là vô dụng, cho nên vội vàng bưng ly rượu lên theo vợ của Lương Thần mà bổ sung thêm vài câu có ý tứ.

Sau đó Hứa Gia Tường và mẹ Hứa cũng đứng dậy khen Tổng Lương Thần là người tỉ mỉ biết quan tâm người khác gì gì đó, sau khi mọi người đã uống ly rượu thứ nhất, bàn rượu bắt đầu từ từ hoạt lạc hơn. Ăn một bữa cơm đến hơn mười giờ tối, ông ngoại cũng đã lớn tuổi cũng không thắng nổi men rượu, cậu gọi điện thoại, trong chốc lát đã có người đến đưa người về nhà. Bữa tiệc đến đây cuối cùng cũng kết thúc trong vui vẻ.

Ngày hôm sau, Tổng Lương Thần lái xe mang theo Hứa Tử Ngư và Hứa gia đi tham quan và dạo chơi một ngày, bọn họ dạo chơi ở đường dành riêng cho người đi bộ và công viên nổi tiếng một chút, Hứa Tử Ngư muốn thưởng thức mấy món ăn vặt trên đường. Nhưng đáng tiếc có rất nhiều món Tổng Lương Thần đều không cho cô ăn, ba mẹ cô cũng đều ngăn cản cô. Chỉ có thể hít mùi thơm cho đỡ thèm thôi.

Hứa Tử Ngư còn tưởng người nhà ở lại chơi thêm hai ngày nữa, nhưng đến tối ba mẹ cô nói với cô, ở nhà còn công việc không yên tâm, muốn sáng hôm sau trở về. Mẹ Hứa nói mấy hôm trước có chim khách đến ăn trộm trứng gà, nửa đêm còn có chồn chạy đến muốn bắt gà, nhưng bị hai con ngỗng bị đuổi đi, cho nên bọn họ đi lâu như vậy bà cũng không yên tâm. Huống chi lương thực cũng vừa thu hoạch xong, mới lột vỏ thôi cũng chưa phơi khô, cho nên về sớm một chút bà mới có thể yên lòng.

Hứa gia cũng cự tuyệt đề nghị lái xe đưa mọi người về nhà của Tổng Lương Thần, sáng sớm hôm sau bọn họ chào tạm biệt Hứa Tử Ngư rồi ngồi xe buýt ra bến xe để đón xe khách về nhà.

“Đây là lần đầu tiên cả nhà đến thành phố B chơi, sao lại chỉ chơi có hai ngày là về.” Mắt của Hứa Tử Ngư đỏ lên, thấy người nhà ngồi ở trên xe, đồng thời xe cũng đã đi được một đoạn xa xa, trong lòng cô rất là không vui, cái cảm giác trống trải, giống như chỉ có một mình cô cô đơn ở cái thành phố này vậy.

Tổng Lương Thần ôm lấy Hứa Tử Ngư đứng ở bến xe khách, anh cúi đầu mà nói: “Ngốc quá, sau này chúng ta sẽ thường xuyên về thăm nhà.”

“Ừh.”

“Không cho khóc.” Tổng Lương Thần xoay người ôm lấy cô: “Anh và con đều ở bên cạnh em mà.”

Hứa Tử Ngư ngẩng đầu nhìn vào mắt của anh, ừ, ánh mắt coi như rất chân thành. Liền mím môi gật đầu một cái rồi cười.

“Giống con nít quá, em xem, chớp mũi đều đỏ cả rồi.” Tống Lương Thần kéo kéo cái mũi của cô nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà nhé.”

“Chớp mũi của anh mới đỏ đó!”

“Được được, là anh.”

“Ai da, sao giọng nói của anh lại giống như đang đùa theo như vậy chứ.”

“Anh đâu có phụ diễn đâu chứ, rõ ràng là em không phân rõ phải trái.”

.

Tám giờ sáng, trong gió sớm mang theo một tia tư vị quyến rũ, hai hàng liễu ở bến xe khách rủ bóng mát lâm râm, có vài ba người đi đường xách theo bao lớn bao nhỏ đi vào bến xe. Hứa Tử Ngư hoảng hốt lôi kéo tay của Tống Lương Thần đi về phía bên kia, trong lòng rất muốn cùng anh đấu khẩu, nhưng ngoài miệng lại nói: “Ừ, chúng ta về nhà đi.”

Thời điểm mẹ Hứa đến chơi bà cũng nói không ít lời thân thiết với Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư là do bà sinh ra, cô có tính xấu gì đương nhiên bà cũng rất rõ ràng, bà nói: “Mẹ là người từng trải, cách nhìn người so với con đương nhiên là tinh tường hơn, Lương Thần là một người tốt, từ nhỏ đã thích con rồi, con nên biết mà giữ lấy chứ đừng làm tổn thương người ta nha. Chuyện của con và bạn trai trước kia, cũng không thể bởi vì một lần vấp ngã mà không tiếp tục bước đi nữa. Mẹ nhìn ra được, thật ra thì con cũng thích Tiểu Tống, thích thì cứ nói là thích, đừng vòng vo để mây mù dày đặc khiến cho người ta gấp gáp. Con cũng đừng quên mẹ đã dạy con như thế nào?”

Đúng vậy, từ khi lên cấp 3 mẹ đã chỉ vào màn hình tivi mà ám hiệu cho cô biết, cách theo đuổi tình yêu của nữ diễn viên chính, thích người nào (dĩ nhiên tốt nhất cũng là người đẹp trai có thành tích ưu tú rồi) cũng đừng khách sáo mà cứ đuổi theo, nếu theo đuổi không được thì thôi. Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, cuộc sống chẳng phải đều là như vậy sao, người trong lòng cũng không dám tranh thủ, vậy thì còn làm gì nữa chứ. So ra tư tưởng của mẹ còn thoáng hơn tư tưởng 8x này của cô nữa.

Hứa Tử Ngư cẩn thận suy nghĩ một chút về đủ loại những chuyện mà cô cùng Tống Lương Thần xảy ra, lại nghĩ tới chuyện Đào Duy Hiền cùng Thích Uy, nhất thời trong lòng cảm thấy như giắc ngộ ra, mẹ ruột quả nhiên là mẹ ruột, ngay cả nói chuyện cũng có lực độ.

Tống Lương Thần tắm xong, nhìn Hứa Tử Ngư đang ngồi dựa vào đầu giường, bên cạnh là cái đèn ngủ đang mở, không biết đang nghĩ cái gì mà ngồi đó cười ngây ngốc. Cởi giày rồi leo lên giường, anh dựa vào đầu giường bên kia, cúi đầu hỏi: “Em đang nghĩ cái gì thế, sao lại vui như vậy?”

“Không nói cho anh biết đâu.” Hứa Tử Ngư nhìn anh một chút, sau đó nghiêng đầu tựa vào lồng ngực của anh. Rất hiếm khi Hứa Tử Ngư chịu chủ động ôm ấp yêu thương như vậy, Tống Lương Thần có chút thụ sủng nhược kinh. Vội vàng đưa tay ôm lấy bả vai của cô.

“Đã trễ thế này, em không buồn ngủ sao?”

“Có chút.” Hứa Tử Ngư duỗi đầu ngón tay ra bắt đầu viết chữ lộn xộn lên lòng bàn tay trái của anh, rồi nói: “Ngày mai lại phải đi làm, thật là chán.”

“Thật ra thì em có thể làm việc ở nhà được mà, gần đây bản thiết kế chuyên đề chẳng phải đã chuẩn bị xong rồi sao.” Tống Lương Thần thử thăm dò nói một câu, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cũng thấy có chút hối hận, lần trước cô bởi vì cái này mà gấp gáp, cho nên anh cũng không muốn lại chọc phải tổ ong vò vẽ nữa.

“Nhưng ở nhà thì sẽ biến thành heo mất thôi.” Hứa Tử Ngư nói, giọng nói kia hình như là mang theo suy tính. Cảm giác ôm cánh tay của cô chợt cứng ngắc, ừm sao lại khẩn trương như vậy chứ. (Nói nhảm, còn không phải là lần trước anh khiến cô sợ sao.)

“Mỗi ngày tan ca anh sẽ cùng em đi tản bộ.” Tống Lương Thần vội vàng nói.

“Ở nhà một mình sẽ rất nhàm chán.”

“Khi nào không có đi họp thì anh có thể làm việc ở nhà, cùng với em.”

“Ah, vậy cũng được. Chẳng qua em muốn từ biệt với Tiểu Bạch và Tả Trung Đường thôi.”

“Có thể, em muốn tạm biệt như thế nào đều được.” Tống Lương Thần không nghĩ tới Hứa Tử Ngưng lại dễ dàng làm việc như vậy, lần trước bị tai nạn xe cộ, anh cũng đã tính toán xem có nên đổi một chiếc Hum-mer đi làm hay không. Nhưng thành linh lại có tin tức tốt khiến cho anh vô cùng kích động, nhưng mà bản thân anh cũng không phải giỏi về phần biểu đạt những loại kích động này ra, vì vậy anh cúi người hôn lên tóc của cô một cái. Kỳ quái, rõ ràng đều là dùng dầu gội giống nhau, nhưng sao anh cảm thấy mùi tóc của Hứa Tử Ngưng lại dễ ngủ như vậy chứ.

Rốt cuộc tảng đá trong lòng cũng được đặt xuống, anh cảm thấy thoải mái và dễ dàng hơn rất nhiều. Lúc này anh mới cảm thấy lòng bàn tay bị cô viết chữ rất là nhột, không nhìn được liền nắm bàn tay của mình lại, đồng thời nắm luôn ngón tay mềm mại của cô ở trong tay: “Tiểu Ngưng, em viết chữ gì ở trên tay anh vậy?”

Hứa Tử Ngưng cúi đầu đẩy tay của anh nói: “Em viết lại một lần nữa, anh nhìn kỹ nha.”

Một dấu chấm, nét nghiêng móc, một dấu chấm, một dấu chấm nữa. Sau đó cô đem tay của Tống Lương Thần khép lại, nhìn anh nói: “Bắt đầu từ bây giờ em liền gi-ao cho anh, anh phải bảo quản và giữ gìn thật kỹ có biết không. Nếu như có hư hại xem em sẽ xử lý anh như thế nào.”

Tống Lương Thần nắm tay lại, không tin vào mắt của mình nữa, anh nhìn cô trong lòng dương dương tự đắc giống như đang nắm lấy một vật rất quan trọng vậy. Biểu tình dễ thương của cô như vậy khiến cho tim của anh cũng trở nên mềm.

Đó là chữ “Tâm”. ()

Toàn bộ trái tim của cô, đem gi-ao ột người như vậy có gì không được chứ. Cho dù sau này có thua thêm một lần nữa, cô cũng chấp nhận.

“Ah! Lương Thần!” Hứa Tử Ngưng bắt lấy Tống Lương Thần sau đó cô kêu lên một tiếng, dọa anh giật cả mình.

“Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?” Tống Lương Thần kéo tay của cô đồng thời trợn to hai mắt, biểu tình kia khiến cho Hứa Tử Ngưng sợ hết hồn.

“Em không sao.” Hứa Tử Ngưng cúi đầu nhìn bụng mà nói: “Vừa rồi em bị con đạp ột cái.”

“Thật sao?” Tống Lương Thần cúi đầu nhìn: “Không thấy gì cả?”

“” Anh làm như bên trong là Twi-light cương thi nhỏ sao, nếu cách một lớp mà còn nhìn thấy thật sự là có vấn đề rồi.

Hứa Tử Ngưng đem áo ngủ vén lên, lộ ra cái bụng tròn trịa, đem tay của Tống Lương Thần đặt lên mặt bụng của mình, rồi nói: “Vừa nãy còn đạp thêm hai cái nữa.”

“Có đau không?” Một tay của Tống Lương Thần đặt lên bụng của cô, cứ như vậy liền che hơn nửa cái bụng của cô.

“Không đau, có một loại cảm giác rất đặc biệt.” Cảm giác bảo bối ở trong bụng, là một mầm sống là sinh mệnh nhỏ, cô cảm thấy đứa nhỏ của bọn họ ở bên trong cơ thể cô đang lớn lên.

“Ah.” Lòng bàn tay của Tống Lương Thần khẽ động, anh kinh ngạc nhìn Hứa Tử Ngưng mà nói: “Anh cảm thấy, con cử động.”

“Ừh.” Hứa Tử Ngưng cười nhìn biểu tình của Tống Lương Thần, không nhìn được mà ngắt mũi của anh.

“Không biết là con trai ngoan hay con gái ngoan nhỉ?” Tống Lương Thần áp lỗ tai lên bụng của Hứa Tử Ngưng, nở nụ cười cong cong âm áp mà đẹp mắt, anh nhỏ giọng nói: “Con phải nghe lời, không được đá mẹ có biết hay không?”

“Ngốc quá.” Hứa Tử Ngưng đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc của anh, có lẽ là do cô bị ảnh hưởng từ đứa trẻ trong bụng dẫn đến phát sinh mẫu tính, cho nên cô cảm thấy Tống Lương Thần cũng giống như một đứa bé vậy.

Cũng thật kỳ lạ, từ sau cái đêm Tống Lương Thần nói lời đó trở đi, cũng không thấy đứa nhỏ đá Hứa Tử Ngư nữa. Xem ra nó quả thật là một đứa nhỏ ngoan và biết nghe lời.

57. Chương 57

Hứa Tử Ngư muốn rời khỏi công ty, trước khi đi cô muốn mời Tiểu Bạch cùng đến KTV dùng một bữa cơm, đồng thời cô cũng bày tỏ hối lỗi về việc cô đã giấu giếm chuyện của Tống Lương Thần. Tiểu Bạch vừa nghe nói có thể được phép làm thịt thì lập tức coi tiền như cỏ rác mà vỗ tay tán thành, cô ấy còn nói không nghĩ tới lúc còn sống tốt cuộc cũng có thể làm thịt được một người, mà người bị làm thịt ấy lại dính vào người giàu có nữa.

Hứa Tử Ngư cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý phá sản rồi, cô còn đem theo toàn bộ của cải của mình nữa, ai biết con nhóc Tiểu Bạch này lựa chọn hơn nửa ngày, cuối cùng chọn quán lẩu cay. Cô ấy còn quảng cáo là quán lẩu này được mọi người bình chọn đến bốn sao rưỡi lận, mọi người ở trên mạng cũng khen quán này rất ngon.

Quán lẩu không lớn nhưng được bố trí rất ấm cúng, trên tường còn trang trí rất nhiều hình, hình chụp chung giữa khách và chủ quán, cũng có vài tấm của chủ quán, trong mấy bức ảnh đó Hứa Tử Ngư còn thấy có vài mình mình nữa. Tiểu Bạch hả hê đón nhận khen ngợi của Hứa Tử Ngư, sau đó liền lấy điện thoại đi động ra, lên mạng nhằm đề cử địa điểm quán này ột vài người bạn, mùi vị quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, Tiểu Bạch lại nói đến chuyện thời gian trước mẹ của mình kêu cô ấy đi mua đèn cây. Nguyên nhân của chuyện này thì trước đây cô có nghe kể qua —— Không biết vị giáo đồ của nước nào đó nói Thánh kinh có ám hiệu ngày 21 tháng 5 là Ngày Tận Thế. Hứa Tử Ngư căn bản cũng không coi đó là một vấn đề nghiêm trọng, cho nên đi ngủ liền quên mất, Tiểu Bạch cũng cảm thấy lời nói đó rất vô căn cứ, bởi vì ngày tận thế của thế giới chính là 2012 nha (Hứa Tử Ngư nhìn trời).

Nhưng mẹ của Tiểu Bạch lại không nghĩ như vậy, bà càng lớn tuổi thì càng khó ngủ. Đêm hôm đó đã hơn một giờ sáng mà bà cũng chưa ngủ được, khi bà mở ra—dio lên, không biết đã mở trúng băng tần nào mà bà vừa vặn nghe được đài nói ngày 21 tháng 5 chính là Ngày Tận Thế, người đó nói rất là sinh động. Khiến ột bà già một đêm không ngủ có cảm giác tốt hơn nhiều. Mẹ của Tiểu Bạch rất thích nghe ra—dio, rảnh rỗi không có việc gì làm liền mở ra—dio nghe những tiết mục yêu thích, trong đài người ta giới thiệu thuốc gì đặc biệt công hiệu, bà liền suy nghĩ và kiểm chứng xem một chút, cảm thấy không sai biệt lắm liền gọi điện thoại đặt mua thuốc, kết quả trong nhà có một đồng lớn thuốc cùng những thứ kiện phẩm khác, bà già coi vậy nhưng còn là làm không biết mệt. Tiểu Bạch cùng cha Tiểu Bạch lúc đầu còn khuyên can, nhưng căn bản bà ấy không để vào tai, sau này hai người cũng chỉ có thể mặc kệ bà phát triển.

Lại nói đến sáng sớm ngày 20 tháng 5, đồng hồ của Tiểu Bạch còn chưa muốn đổ chuông báo thức, mẹ của Tiểu Bạch đã gọi điện thoại đến. Bà đem chuyện hôm qua nghe trong ra—dio kể lại cho Tiểu Bạch nghe một lần nữa, cuối cùng còn dặn dò cô nhất định phải mua đèn cây, bởi vì ngày tận thế của thế giới sẽ không có điện.

“Vậy tại sao không mua đèn pin cầm tay chứ?” Hứa Tử Ngư hỏi lại

“Mình cũng hỏi mẹ của mình như vậy đó, bà ấy nói với mình là trong ra—dio người ta dặn dò phải mua đèn cây, cho nên mua đèn cây thôi.” Tiểu Bạch nói. Sáng ngày 21 tháng 5, trái đất vẫn cứ theo lẽ thường mà quay, Tiểu Bạch cầm điện thoại đi động lên vội vàng gọi điện thoại ẹ ruột. Nhắc đến chuyện Ngày Tận Thế chưa đến, mẹ của Tiểu Bạch mẹ lập tức nói: “Thiệt là, mẹ mua đến hai bao đèn cây, nhưng lại không có dịp dùng tới. Nhưng mà tối hôm qua mẹ nghe đài ra—dio nói, thì ra ngày tận thế chính là 2012 đó, đến khi đó hai bao đèn cây này lấy ra dùng cũng không lãng phí.”

Tiểu Bạch nói: “Nghe mẹ của mình nói như vậy, mình bắt đầu hoài nghi tính chân thật của năm 2012 rồi.”

Hứa Tử Ngư đang uống một hớp canh còn ở trong miệng nghe Tiểu Bạch nói như vậy thiếu chút nữa là phun ra, nhưng cô lại cố gắng nuốt xuống, sau đó không nhịn được mà cười ha ha. Tiểu Bạch thấy Hứa Tử Ngư đang cười mình cho nên đưa tay muốn đánh cô, Hứa Tử Ngư không dừng lại mà còn cười nhiều hơn nữa, khiến cho Tiểu Bạch mặt đỏ tới mang tai. Hai người ăn uống rất vui vẻ, sau khi đã cơm nước no nê liền đến KTV ở gần đó để chiến đấu tiếp.

Hôm nay đúng lúc là thứ bảy, Hứa Tử Ngư còn lo sẽ không có chỗ, nhưng Tiểu Bạch lại nháy mắt ra hiệu với cô, bày tỏ mình làm việc tuyệt đối không thành vấn đề. Quả thật là không thành vấn đề, sau khi bọn họ bước vào phòng bao, Hứa Tử Ngư đã thấy Đào Duy Hiên ngồi ở đó đợi được một lúc rồi.

“Tiểu Ngư, Viên Viên, hai người đã tới.” Đào Duy Hiên rất phong độ đón hai vị nữ sĩ vào, còn dặn nhân viên phục vụ đem trái cây và nước uống lên.

Trông thấy Đào Duy Hiên, Hứa Tử Ngư cảm thấy có chút khó xử. Từ sau khi cô cùng Tống Lương Thần ở chung một chỗ, cô cũng chưa từng liên lạc qua với Đào Duy Hiên. Thật ra thì cô cảm thấy mình giống như là quyết định cùng với Tống Lương Thần ở chung một chỗ, thì đối với Đào Duy Hiên nên có một lời rõ ràng, nhưng tính của cô tương đối rối rắm, vẫn muốn tìm thời gian cùng địa điểm thích hợp để nói với anh ta một câu, nhưng rối rắm liên kéo dài đến hôm nay. Hiện tại Đào Duy Hiên đã đưa tới cửa rồi, nhưng ngược lại cô không biết nên nói như thế nào.

Tiểu Bạch cũng là người hiểu chuyện, cô ấy thấy hai người cũng đang rất là dè dặt, cho nên vội vàng khiêm nhường nói đôi ba câu liền chạy qua bên kia chọn bài hát. Chỗ này thiết bị âm thanh rất tốt, chỉ một lát sau cả phòng đều tràn đầy giọng hát mỹ lệ và bài hát sở trường của Tiểu Bạch.

Đào Duy Hiên cầm lấy miếng dâu tây do nhân viên mới bưng lên mà đưa cho Hứa Tử Ngư, rồi nói: “Món em thích nhất đó.”

Hứa Tử Ngư kinh ngạc nhìn anh một cái, sau đó nói: “Thật ra thì gần đây em rất muốn liên lạc với anh.”

“Thế nào, vẫn cảm thấy anh rất tốt có đúng không?” Đào Duy Hiên ranh mãnh nhìn cô cười, tâm trạng của Hứa Tử Ngư chợt nổi lên bi tình cùng khó xử, nhất thời không biết nên nói như thế nào mới phải.

“Không phải đâu, chính là muốn nói với anh”

“Nói cho anh biết, em yêu anh ta?”

Hứa Tử Ngư suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái. Mặc dù vẻ mặt là hết sức lạnh nhạt, nhưng trong ánh mắt vẫn là thỏa mãn cùng hạnh phúc, đây chính là biểu hiện của một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu rồi.

Đào Duy Hiên nhẹ giọng thở dài một cái, sau đó vừa cười vừa nói: “Cô bé ngốc, anh cũng có nghe nói về Tống Lương Thần, cậu ta là một người tốt. Gi—ao em cho cậu ta, anh cũng thấy yên tâm.”

“Anh?” Hứa Tử Ngư ngẩng đầu lên, cô cảm thấy có lúc mình cũng không nhìn thấu Đào Duy Hiên: “Duy Hiên, thật ra thì anh còn đặc biệt tưởng nhớ”

“Bởi vì em giống đứa em gái của anh.” Đào Duy Hiên cúi đầu, tóc mái của anh che đi tâm tình ở trong mắt của mình, sau đó anh nói: “Em gái của anh từ nhỏ đã mắc bệnh tim bẩm sinh, đến năm 14 tuổi thì qua đời. Em rất giống con bé. Từ tính tình cho đến diện mạo, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã cảm thấy rất quen thuộc.”

Thật không nghĩ tới, Đào Duy Hiên lại bởi vì nguyên nhân này mà sinh ra cảm tình với cô, nói đến đây, Hứa Tử Ngư thoải mái nói: “Thật ra thì, em cũng vậy, cảm thấy anh rất giống một người.”

“Hả? Ai vậy?”

“Người bạn trai đầu tiên của em.” Hứa Tử Ngư nói: “Anh có rất nhiều chỗ rất giống người đó, từ vẻ mặt, cử động, dáng vẻ khi nói chuyện, có lúc em còn tưởng nhầm anh chính là người đó. Thật xin lỗi.”

“Em rất thích anh ta sao?”

“Mối tình đầu tiên, hình như đã dùng hết toàn bộ hơi sức vào đó rồi.” Hứa Tử Ngư dựa vào ghế sa-lon, trước mắt loáng thoáng xuất hiện hình ảnh của mình năm hai mươi tuổi. Vui vẻ, đơn thuần, chuyên chú yêu một người như vậy.

“Vậy hiện tại em có hận người đó không?”

“Tại sao phải hận?” Hứa Tử Ngưng lắc đầu một cái rồi nói: “Em còn cảm ơn anh ta còn không kịp đó, không phải vào thời trẻ người nào cũng có thể gặp được một người yêu đáng giá như vậy. Em chỉ là tiếc nuối thôi, đáng tiếc cuối cùng chúng em vẫn phải tách ra.”

“Tiểu Ngưng, em đúng là một cô gái đáng yêu.” Đào Duy Hiền mỉm cười nhìn gương mặt đang hoài niệm của cô, anh nói: “Anh thấy có chút hối hận, có lẽ nên thử thêm một lần nữa.”

“Sao, đùa gì thế?” Hứa Tử Ngưng nhìn nhìn rồi dựa sát vào ghế: “Vất vả lắm em mới đưa ra quyết định, nhưng hiện tại lại không nhận được sự quyến rũ của trai đẹp đó.”

“Phốc.” Đào Duy Hiền không nhịn được liền cười lên, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô. Anh đứng dậy gọi Tiểu Bạch: “Viên Viên, live show này là của anh, không cho anh hát, anh sẽ cắt đó.”

Hát Karaoke TV là như vậy đó, nếu như trong phòng chỉ có một mi-cro, tuy là khi hát lên có chút thoải mái, nhưng mà khó tránh khỏi có loại cảm giác “Độc Cô Cầu Bại”. Nhất là khi có mặt hai người ở đây nhưng lại không ai chú ý nghe hát cả. Giọng của Tiểu Bạch đã mau khàn, thấy Đào Duy Hiền đến khiếu nại, cô ấy cũng vội vàng đem mi-cro đưa cho anh, chạy đến bên cạnh Hứa Tử Ngưng uống một miếng nước.

“Ai da, một ngày vui như vậy tại sao lại có thể không uống rượu đây nhỉ?” Tiểu Bạch kêu nhân viên phục vụ đến để chọn bia, vỗ vỗ vai của Tiểu Ngưng: “Phụ nữ có thai uống nước ngọt là được, để mình uống rượu.”

Đào Duy Hiền hát nhạc của Vương Lực Hoành, anh hát nghe rất êm tai, điểm này anh rất giống Thích Uy.

Sinh nhật lần thứ 20 của Hứa Tử Ngưng, cô đã cùng Thích Uy trôi qua, anh ta từng ở Kinh Mậu hát dẫn đến chấn động không nhỏ. Ngày đó vừa vặn là hội Văn Nghệ Thuật Đoàn, trong tay của Thích Uy có hai vé mời, cho nên anh ta mời Hứa Tử Ngưng cùng đi xem.

Hứa Tử Ngưng là người tương đối phiền toái, mấy ngày trước sinh nhật của cô, cô đã cố tình bày ra ám hiệu cho Thích Uy biết, vốn tưởng rằng hôm đó anh ta sẽ nhớ, ai ngờ cả ngày anh ta đều bình thường làm như không biết gì cả, đến giờ thì đi học, nên ăn cơm thì ăn cơm. Cho nên khi đi xem biểu diễn văn nghệ, trong lòng của Hứa Tử Ngưng vẫn còn đang giận anh ta. Sau năm sáu tiết mục đã được biểu diễn, Thích Uy nói đi ra ngoài mua nước uống, nói Hứa Tử Ngưng chờ một lát, cô gật đầu đồng ý một tiếng, trong lòng quyết định sau ngày hôm nay cô sẽ giận anh ta một tuần. Ai ngờ Thích Uy đi mua có một ly mà lại lâu như vậy, để cô chờ mỗi mồn còn chưa thấy anh ta quay trở lại, đến khi Hứa Tử Ngưng nghĩ mình đã bị anh ta cho leo cây rồi, thì người dẫn chương trình ở trên sân khấu mới lên nói: “Tiết mục tiếp theo sẽ là đàn hát pi-ano Duy Nhất. Biểu diễn: Thích Uy; đệm nhạc: Thích Uy.”

Sau khi bức màn sân khấu được kéo ra hai bên, toàn bộ khán giả liền thét chói tai. Trên sân khấu chính là hot boy Thích Uy đẹp trai đến rồi tinh rồi mù, anh ta đang bận một bộ vest màu đen, ngồi ở trước bàn dương cầm, toàn bộ ánh sáng tập trung chiếu về phía anh ta, nhưng không biết tại sao, khi ánh sáng chiếu lên người của anh ta, cô lại có cảm giác sắc thái mang một chút thần thoại giống như trong cổ tích. Dưới khán đài, các fan nữ điên cuồng gọi tên của Thích Uy, những nam sinh dẫn theo bạn gái đến xem chương trình này cũng cảm thấy hối tiếc không kịp, mà lúc này đây, người bạn gái chân chính của Thích Uy là bạn học Hứa Tử Ngưng đang ngồi ngơ ngác người như phỗng.

“Bầu trời của anh rõ ràng cỡ nào, toàn bộ đi qua đều là trong suốt và không khí.” Giọng hát của Thích Uy cất lên, toàn bộ khán đài đều là một mảnh an tĩnh. Giọng hát trong trẻo và ấm áp như vậy, giống như một cơn gió, thổi qua bầu trời vậy.

Tiếng nhạc đệm của đàn pi-ano du dương vang lên, Thích Uy cũng không cần nhìn nhạc phổ, mà chỉ quay đầu nhìn khán thính giả, rồi bắt đầu cất tiếng hát. Khi đó Hứa Tử Ngưng dám dùng toàn bộ tài sản của mình ra mà đánh cược, lúc đó người Thích Uy đang nhìn, chính là cô.

“Gần đây anh không thể nào hô hấp, ngay cả bóng dáng của mình, cũng muốn trốn tránh. Baby, em chính là người duy nhất của anh, hai thế giới cũng biến hình, trở về để vậy sao.

.

Baby, anh đã không thể yêu em nhiều một chút.”

Sau khi Thích Uy hát xong, toàn hội trường đều an tĩnh. Anh ta cầm mi-cro ở bên cạnh lên, sau đó mỉm cười nhìn cô đang ở dưới khán đài mà nói: “Hứa Tử Ngưng, chúc em sinh nhật vui vẻ. Nguyên ý làm bạn gái của anh nhé, Hứa Tử Ngưng?”

Đèn của hội trường đều bật sáng, Hứa Tử Ngưng dè dặt ý nghĩ mình sẽ chạy như điên lên khán đài, cô xúc động đứng dậy, mắt hình tượng mà cười đến lộn xộn và gật đầu lung tung. Thích Uy đem mi-cro đưa cho người dẫn chương trình đang gần người, sau đó anh ta đi tới bên mép của sân khấu tung người nhảy một cái liền đáp xuống đài. Tiếng cổ vũ tiếng huýt gió liên tiếp, Thích Uy liền trực tiếp đi đến chỗ Hứa Tử Ngưng, ôm cô lên rồi xoay một vòng, sau đó vuốt vuốt tóc của cô rồi nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn bánh kem đi.”

Sau đó nói đến trưởng đoàn của nghệ thuật đoàn, cậu ta mấy lần đến trước mặt của Hứa Tử Ngưng khiến kiện đồng chí Thích Uy. Thật ra là Thích Uy đã lợi dụng cậu ta mới có thể đạt được mục đích theo đuổi cô. Thứ nhất chính là khi cậu ta bị trật chân ở buổi biểu diễn cosplay Fantaci, Thích Uy đã chủ động yêu cầu biểu diễn thay thế cậu ta, nhờ có như vậy mà Thích Uy mới quen biết được Hứa Tử Ngưng. Thứ hai là Thích Uy đã lợi dụng mối quan hệ quen biết của mình, dám đem buổi biểu diễn nghệ thuật đoàn dự kiến biểu diễn vào ngày 5 tháng 10, sửa lại thành ngày 6 tháng 10, còn cậu quyền thiên vị ở chính giữa buổi biểu diễn chen vào một tiết mục. Đáng hận nhất chính là sau khi Thích Uy lợi dụng cậu ta xong thì lại phải mông đi, coi như không quen biết một đoàn trưởng nghệ thuật như cậu ta vậy, sau này bất kể cậu ta có mời mọc thế nào đi chăng nữa Thích Uy cũng không nhận lời xuất đầu trình diễn nữa.

Thật sự Thích Uy rất là vô tội, anh ta vốn dĩ là một người khiêm tốn, nhưng có một cô gái nhỏ đã nói với anh ta: “Từ nhỏ đến lớn em vẫn luôn hy vọng có một anh chàng đẹp trai vừa đàn Pi-ano vừa hát, sau đó ở trước mặt mọi người nói hãy gả cho anh.”

Hứa Tử Ngưng cãi lại Thích Uy, cô nói rõ ràng là anh ta hỏi cô có nguyên ý làm bạn gái của anh ta hay không cơ mà, Thích Uy nói: “Dù sao bây giờ em cũng đã là bạn gái của anh rồi, sau này cũng sẽ phải gả cho anh thôi.”

“Thôi đi, ai muốn gả cho anh chứ.” Hứa Tử Ngưng cắn miếng bánh ngọt mà anh ta đưa tới, miệng phình to nói: “Em muốn khảo nghiệm anh thật kỹ, đến lúc đó có đồng ý hay không vẫn còn chưa biết đâu đó.”

“Chị Tử Ngưng, chị Tử Ngưng” Tiểu Bạch lắc lắc Hứa Tử Ngưng: “Sao rồi?”

“Không có gì, anh họ của em hát rất hay.”

“Ai da, chị cũng cảm thấy như vậy sao, em thua.” Tiểu Bạch kéo quai hàm nói: “Giống như trong phim mình xem, Lưu Diệc Phi rất đẹp. Còn anh họ của mình hát cũng thật cảm động, mình nghe đến độ sắp khóc rồi.”

(diepdiệp: Đoạn này các bạn để ý lời anh Hiên hát nhé, có một chút manh mối đó...)

Hứa Tử Ngưng ngẩng đầu nhìn Đào Duy Hiên, gương mặt nhu hòa như vậy, giọng hát trong trẻo như vậy, thật sự rất giống Thích Uy của cô nha, anh hát: “Em không biết anh là vì lý do gì rời xa em, anh kiên trì không muốn nói ra để mặc cho em khóc thút thít, nước mắt của em giống như mưa trút xuống xối xả, ở trong lòng anh rõ ràng.”

“Tiểu Bạch ơi, mình muốn đi nhà vệ sinh một chút.” Hứa Tử Ngưng không đợi Tiểu Bạch trả lời liền vội vã đứng dậy, khoe mắt lóe lên trong suốt thu vào trong mắt của Đào Duy Hiên, anh tiếp tục hát: “Em không biết lý do quyết tâm tàn nhẫn của anh, quanh quẩn ở lại bên em sẽ khiến em không nhìn thấy bầu trời trong xanh, còn nữa, em không biết chuyện.” Nhưng Tiểu Ngưng ơi, anh lại không thể nói cho em biết được.

Hứa Tử Ngưng ở trong phòng rửa tay đứng một lát, cảm thấy tâm tình của mình cũng đã bình tĩnh, mới vỗ vỗ mặt mà đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa thì điện thoại liền reo, nhìn một chút cô liền cười: “Lương Thần.”

“Sao rồi, chơi có vui không?” Anh hỏi cô. Cô đoán hình như anh đang ở trong phòng đọc sách, đồ ngốc, cô không có ở nhà sao còn mở nhạc dưỡng thai làm gì chứ, ai cần nghe đây.

“Vui vẻ chứ, chỉ là”

“Là cái gì?”

“Chỉ là có chút nhớ anh đó.”

“Ha ha, cô bé này, mấy giờ đi đón em đây?”

“Hơn chín giờ anh đến đây đón nhé, quán Melody ở gần công ty chúng ta đó, nhớ lái xe cẩn thận nha.”

“Ừ, em chơi vui vẻ nhé. Bao tử của em không tốt, đừng uống bia lạnh có biết không?”

“Biết rồi, tối nay anh ăn món gì thế?”

“Ăn mì sốt tương.”

“Ah, em cũng muốn ăn mì sốt tương, sao anh không rủ em chứ.”

“Được rồi được rồi, ngày mai anh sẽ nấu cho em ăn.”

“Ừh, vậy em cúp máy đây.” Hứa Tử Ngư liền cúp điện thoại, lúc xoay người, cũng nhìn thấy Đào Duy Hiên đang dựa một bên người vào tường.

“Tổng Lương Thần hả?” Anh hỏi, ánh mắt của anh dưới ánh đèn mờ mờ của hành lang nên cô cũng không rõ ràng lắm.

“Đúng vậy, anh ấy hỏi mấy giờ thì đến đón em.” Hứa Tử Ngư cười cười bước tới, sau đó nói: “Đi thôi, chúng ta đi hát tiếp, bài hát sở trường nhất của em còn chưa hát ọi người nghe đó.”

“Ah, sao anh nghe Tiểu Bạch nói ngữ âm của em không bình thường vậy?” Đào Duy Hiên từ từ đi ở bên cạnh cô, kể từ sau khi mang thai, cô bước đi cũng chậm hơn trước rất nhiều.

“Phỉ báng, tuyệt đối là phỉ báng. Một lát nữa nghe em hát bài Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ, anh sẽ biết rõ thực lực của em đó.” Hứa Tử Ngư cười hì hì đi về phía trước: “Ah, Duy Hiên, sao anh đi bộ còn chậm hơn phụ nữ có thai vậy?”

Hứa Tử Ngư liền hát Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ cùng Ngọt Như Mật. Đối mặt với hai vị cao thủ, cô chỉ hát qua loa hai bài sau đó liền tích cực chủ động gi—ao trả lại mi—cro cho hai người kia, sau đó vừa ăn dâu tây vừa an tâm làm người thưởng thức nhạc. Lúc Tổng Lương Thần gõ cửa tiến vào thiếu chút nữa là bị âm thanh dội ngược lại rồi, ở trong phòng Tiểu Bạch hung hãn một cước giẫm lên bàn, cao giọng mà hát Ngồi xe lửa đi Lhasa Sau đó hả hê gật gù, đang lúc rất khí phách thì tổng giám đốc Tổng đi tới, lúc này liền mất hứng.

Tổng giám đốc Tổng cũng rất yêu con dân của mình, kêu Tiểu Bạch cứ tiếp tục ca hát, còn mình thì an vị ngồi ở bên cạnh Hứa Tử Ngư vừa nói vừa cười, về mặt đừng nhắc tới, không biết là hài hòa đến cỡ nào.

Tiểu Bạch thầm nghĩ thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, hôm nay mới phát hiện Hứa Tử Ngư còn có cái khả năng này. Đào Duy Hiên cùng Tổng Lương Thần khách sáo nói đôi ba câu, sau đó Đào Duy Hiên liền lôi kéo Tiểu Bạch đi về, nói mợ của anh rất nghiêm khắc, còn dặn anh phải dẫn em họ về nhà trước mười giờ đêm.

Tiểu Bạch không hiểu kinh ngạc nhìn Đào Duy Hiên, sau đó lại sáng tỏ nhìn về phía Tổng Lương Thần, cô ấy cười ha ha rồi nói: “Đúng vậy đó, gia giáo nhà tôi rất nghiêm.”

Tổng Lương Thần nói: “Tôi nghe Tiểu Ngư nói cô là bạn thân nhất của cô ấy, sắp tới nếu có thời gian rảnh cô hãy đến nhà tôi chơi nhé.”

“Ah, nhất định. . . Nhất định rồi!” Tiểu Bạch nhìn Tổng Lương Thần, nguy hiểm thật nha, lúc trước cô thiếu chút nữa là hiểu lầm một trai đẹp rồi. Người đàn ông đẹp trai và tốt bụng như vậy, thật không dễ dàng mà tìm được, cô thật sự hâm mộ Tiểu Ngư nha.

“Viên Viên, em đang nghĩ cái gì thế, mau đi thôi!” Đào Duy Hiên đưa tay khoác vai Tiểu Bạch, anh tuần phát phát tay rồi rời đi. Hứa Tử Ngư nắm lấy tay của Tổng Lương Thần, hai người chậm rãi đi về nhà.

58. Chương 58

“Hứa Tử Ngư, em ngồi đằng hoàng lại xem nào.” Tống Lương Thần vừa cố đi về phía trước vừa đỡ Hứa Tử Ngư đang dùng tay sờ loạn, thật sự là đỡ khóc đỡ cười: “Chẳng phải đã dặn là không được uống rượu rồi hay sao?”

“Ừh, em chỉ uống một chút thôi.” Hứa Tử Ngư nói, ở KTV cô chỉ uống một chai bia, giờ trong đầu hơi lâng lâng, vẫn chưa tới trình độ say. Chắc chắn, cái cảm giác này đúng là.

“Ngoan nha, em mau ngồi đằng hoàng đi.” Từ sau khi xảy ra vụ tai nạn xe cộ kia, Tống Lương Thần lái xe càng cẩn thận hơn. Hứa Tử Ngư cứ như vậy khiến cho anh không yên tâm chút nào. Nếu hiện tại không có dây đai an toàn, chắc cô ấy đã bò đến sát bên người của anh mà quây rồi đó, một cô gái bình thường tốt như vậy tại sao sau khi uống rượu lại biến thành sắc lang đây chứ? Hứa Tử Ngư say rượu anh đã thấy qua ba lần, mỗi một lần đều là bộ dạng như thế này, nếu như những lúc như vậy mà anh không có ở bên cạnh thì sẽ xảy ra chuyện gì đây? Thật là vô cùng đau đầu.

“Gió thật mát.” Hứa Tử Ngư mở cửa sổ vươn tay ra, híp mắt nhìn về phía đèn nê-ông: “Ánh đèn rất đẹp.” Quay đầu vuốt cổ lên ôm Tống Lương Thần hôn một cái “bep”: “Tiểu Tống thật là tốt.”

“Em ngốc quá đi.” Tống Lương Thần bắt được tay của cô, tay phải của anh giữ cô lại: “Em ngồi xuống đi, sắp về đến nhà rồi.”

“Ừh.”

“Lương Thần, thật sự em không có say, em chỉ uống có một chai bia thôi.” Hứa Tử Ngư cúi đầu thấp xuống mặc cho Tống Lương Thần sấy tóc, hai tay của cô còn dầm đuối ôm lấy cái hông của anh, đầu của cô cọ cọ vào người của anh giống như muốn lấy lòng mà nói: “Còn là nhiệt độ bình thường nha.” Cô nói xong, bộ dạng say rượu cũng biến mất.

“Ừh, thật biết nghe lời.” Tống Lương Thần tắt và cất máy sấy tóc trong tay, quay qua đưa tay giúp cô chải tóc, Hứa Tử Ngư ngoan ngoãn ngồi ở trên giường để im cho anh loay hoay, từ nhỏ cô đã thích người khác sờ đầu của mình, có một đôi tay dịu dàng vuốt ve trên đầu của cô, cảm giác đó thật là thoải mái.

“Tiểu Ngư.” Tống Lương Thần theo mái tóc mà sờ đến gương mặt của cô, anh cúi đầu gọi.

“Hả?” Hứa Tử Ngư ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác giống như trái táo màu đỏ vậy, hơi thở của cô còn mang theo hương vị của cốm. Tống Lương Thần cúi người xuống, dịu dàng hôn lên môi của cô.

Môi lưỡi quần quít khiến Hứa Tử Ngư đang chóng mặt nay toàn thân càng thêm nóng ran, cô đưa tay ôm lấy cổ của Tống Lương Thần, bắt đầu chủ động đáp lại từng động tác của anh.

“Ừh.” Bị hôn đến đầu óc choáng váng, không nhận được liền hừ nhẹ lên một tiếng, lỗ tai của Hứa Tử Ngư cũng mau đỏ bừng lên rồi. Môi của Tống Lương Thần rời khỏi môi của cô, nhỏ giọng mà nói: “Thật không có say?”

“Thật sự.” Hứa Tử Ngư trơ mắt nhìn anh, bởi vì trong người có chút men say, trong mắt của cô tựa như đang mờ mịt hơi nước vậy, ánh sáng lung linh đẹp không sao tả xiết.

Trái tim cuồng nhiệt mà đập, hơi thở vẫn là không đều, tay của cô còn đang nắm lấy ống tay áo của anh mà hỏi: “Sao thế?”

“Lần đầu tiên em đã say rồi, lần thứ hai thì còn tỉnh táo một chút.” Tống Lương Thần vừa nói xong liền bế cô lên, đặt ở giữa giường.

Sau khi biết ý của Tống Lương Thần đang ám chỉ cái gì, mặt của Hứa Tử Ngư còn đỏ hơn khi nãy nữa, thời gian gần đây hai người bọn họ trải qua những va chạm thân thiết, Tống Lương Thần vì sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, cho nên vẫn một mình chịu đựng.

“Nhưng mà, em nghĩ, tiểu bảo bảo sẽ thấy đó Hôm nay con còn đập em” Bạn học Hứa Tử Ngư cảm thấy khó xử.

“Không có sao đâu, bây giờ đã khuya lắm rồi, chắc là bảo bảo cũng đã ngủ rồi.” Tống Lương Thần hướng dẫn từng bước, lúc nói chuyện, hô hấp cũng rất nặng, giọng nói cũng có chút nhỏ. Không đợi Hứa Tử Ngưng tỏ thái độ thêm một lần nữa, anh thận trọng tránh đụng vào cái bụng của cô, cúi xuống hôn lên môi của cô, dùng lưỡi trêu chọc quần quýt với cô, cánh tay của anh không yên, từ phía dưới áo ngủ của cô bắt đầu đi lên vỗ về chơi đùa, lực đạo của tay anh cũng không có ra sức giống như trước đây nữa, mà động tác chỉ là trêu chọc mà thôi.

Hứa Tử Ngưng cũng rất bội phục Tống Lương Thần, kỷ xảo hôn của anh đột nhiên tăng cao, cô khiêm tốn tiếp nhận nụ hôn của bạn học Tống giống như một học sinh trung học mới bắt đầu học hôn vậy, cũng không biết như thế nào, thời gian hôn luôn là quá lâu sẽ khiến cho đầu óc của cô choáng váng, không có chút sức lực nào chống đỡ, cảm giác này giống như nằm đó anh phụ đạo toán cho cô vậy. (Hứa Tử Ngưng ơi thật sự bội phục cô quá, thời điểm này còn có thể nghĩ đến chuyện học toán sao.)

Vật áo ngủ mềm mại được vén lên phía trên, Hứa Tử Ngưng cảm giác cơ thể mình hình như làm bằng nước vậy, trừ chuyện cô bám lấy Tống Lương Thần thật chặt ra, cái gì cô cũng không làm được, mà lúc này đây tay của anh đã duỗi đến nơi đó, dịu dàng vỗ về chơi đùa cô.

Đột nhiên bị kích thích khiến Hứa Tử Ngưng bất ngờ mà nhỏ giọng rên lên, nhưng sau đó mọi hành động của anh đều khiến cơ thể của cô hoàn toàn đông cứng lại.

“Lương Thần” Ngón tay của anh, đã đưa vào.

“Đừng sợ đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng.” Ngón tay của Tống Lương Thần khẽ nhúc nhích, lần trước cô uống rượu cho nên không có khẩn trương như vậy, thế nhưng lần này cô lại khẩn trương và còn chặt hơn so với lần đầu tiên nữa, anh bởi vì sợ đã thương đến đứa nhỏ cho nên cũng cố gắng hết sức khống chế sức lực của mình, thân thể hình như đã toát chút mồ hôi rồi. Ngón tay thông thả ung dung ở trong cơ thể khít khao của cô bắt đầu xuyên vào, Hứa Tử Ngưng dùng tay bắt lấy bắp vai của anh, cắn môi nhẹ giọng hừ.

“Thì ra Tiểu Ngưng cũng có cảm giác như vậy.” Giọng nói của Tống Lương Thần trầm thấp truyền tới tai của cô, hơi thở nóng bỏng phả lên người của cô: “Cũng đã ướt đầm rồi này.”

“Anh” Nghe thấy Tống Lương Thần nói ra những lời không hài hòa như vậy, đầu của Hứa Tử Ngưng nổ vang một tiếng. Không bao lâu sau cả người cô cứng lại giống như đang bị một sợi dây cung căng lên thật chặt vậy, dưới ngón tay mềm nhũn mà không chịu yên của anh.

“Thích không vậy?” Tống Lương Thần cố gắng giữ sức đều đều, càng lúc tiến vào trong càng dễ dàng hơn, Hứa Tử Ngưng theo từng động tác của anh mà bắt đầu hừ nhẹ như một con mèo nhỏ vậy.

“Lúc không có anh ở bên cạnh, không cho em uống rượu, có biết hay không?” Tống Lương Thần nói đồng thời dùng tay kia nhẹ nhàng kéo lỗ tai của cô, Hứa Tử Ngưng cảm thấy cái gì đó chạy dọc theo sống lưng của mình nha, cả người cũng không nhịn được mà co rúm lại.

“Bộ dạng say rượu của em, chỉ có thể để ột mình anh thấy mà thôi, có biết hay không?” Hơi Thở của anh trở nên hỗn hển đồng thời lời nói cũng cứng rắn hơn, lúc anh nói chuyện, động tác của ngón tay cũng không hề ngưng mà ngược lại động tác càng lúc càng nhanh hơn, Hứa Tử Ngưng bắt đầu lớn tiếng rên, lung tung kêu tên của anh: “Lương Thần, Lương Thần”

Tống Lương Thần cúi người hôn cô, cảm giác phía dưới của cô đã ướt đến không còn biết trời trăng gì nữa, hôm nay phản ứng của cô rất kịch liệt, chẳng cần phải đợi lâu cơ thể của cô đã sẵn sàng rồi.

Sau khi lấy ngón tay ra khỏi cơ thể cô, Tống Lương Thần đứng dậy thuận thực cởi bỏ y phục trên người sau đó ném qua một bên, cơ thể của anh dưới ánh đèn có chút ẩm ướt của mồ hôi, cảm thấy đáng vẻ của anh rất cao lớn, Hứa Tử Ngưng thở gấp đồng thời mở mắt ra, liền trông thấy một màn rất đẹp mắt này, hình ảnh đó có thể khiến cho người khác phải chảy cả máu mũi luôn. Wow một tiếng, cô liền lấy tay che kín mắt của mình, mới vừa rồi cô . . . Cô đã trông thấy cái gì thế?

“Sợ cái gì chứ?” Tống Lương Thần cẩn thận nằm ở phía trên người của cô, bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cô đặt lên trên đầu rồi nói: “Chẳng phải trong tiểu thuyết, em cũng đã viết như thế sao?”

Đúng vậy, làm một tác giả nữ tôn của truyện tiểu thuyết, hiện tại chẳng phải cô nên giả vờ sao? Có câu nói , lại có câu nói tác giả nữ tôn Hứa Tử Ngưng cần rằng một cái, dùng bàn tay nhỏ bé đang run rẩy nắm

lấy vật đó, lúc này Tống Lương Thần rên lên một tiếng.

“Ah ah, làm sao thế? Tống Lương Thần anh chỉ biết hừ hừ thôi sao, dùng loại ánh mắt mê ly này xem em nào loạn sao?” Bị nhan sắc mê hoặc, Hứa Tử Ngư cảm thấy mình cũng có một phần nghĩa vụ, nhưng tay cầm cũng là cầm không tới, muốn cô hành động như thế nào đây chứ? Cô than thở một tiếng, ở phương diện này lý luận cùng thực tế kết hợp với nhau, vẫn có chút khiếm khuyết. Vì vậy cô ngẩng đầu lên rất vô tội mà nhìn anh, yếu ớt gọi một tiếng: “Lương Thần”

Tống Lương Thần trông thấy cô then thùng đỏ mặt, cái miệng phấn hồng nhỏ nhắn lúc mở lúc đóng, ngọn lửa trong lòng nhất thời bùng cháy lên, cúi đầu ngậm lấy cánh môi của cô sau đó liếm rồi lại cắn nhẹ, khiến cô không tự chủ mà co chân lên, cơ thể vận dụng sức lực chờ phát động để chĩa vào nơi đã ướt đầm của cô. Lòng bàn tay của Hứa Tử Ngư cũng toát ra mồ hôi, tay vịn lấy vai của anh, ôn nhu gọi tên anh, Tống Lương Thần cũng không nhịn được nữa liền động thân mà tiến vào trong, Hứa Tử Ngư ai oán một tiếng như mèo nhỏ vậy, mười ngón tay của cô vô thức bấu mạnh vào vai của anh.

Móng vuốt của mèo nhỏ bấu lên người của Tống Lương Thần khiến cả người anh run lên, mồ hôi trên trán ản ản chậm rãi trượt xuống, anh tự tay cầm lấy cái chân của cô, thận trọng để mình tiến vào sâu hơn.

Hứa Tử Ngư cảm thấy cổ họng của mình như bị vật gì đó chĩa vào, ở phía bụng dưới càng muốn chết, cũng tê dại không kém.

“Ngoan, em có đau hay không?” Tống Lương Thần nhỏ giọng giống như đang dụ dỗ vậy, Hứa Tử Ngư ngẩng đầu lên nhìn, anh đang run rẩy, trên hầu kết còn có một tầng mồ hôi hột trong suốt, toàn bộ cơ bắp của anh cũng bởi vì không khống chế nổi mà trở nên rối rắm. Đây tuyệt đối là sự quyến rũ trần trụi nha!

Cũng không nhịn được nữa, cô thè lưỡi ra liếm hầu kết của anh một cái, Hứa Tử Ngư nhẹ giọng trả lời: “Không đau.”

Vừa dứt lời, Tống Lương Thần đi vào thật sâu, Hứa Tử Ngư không nhịn được thất thanh gọi một tiếng, cơ thể cứ thế mà co rụt lại.

“Ừm.”

“Đau sao?” Một tay của Tống Lương Thần bắt được con thỏ trắng đang loạn quạng, anh chậm rãi xoa, Hứa Tử Ngư đỏ mặt rồi nói: “Không đau.” Rồi sau đó lại không nhịn được bổ sung thêm: “Chỉ là Có chút chóng đờ.” Dứt lời, chính mình cũng cảm thấy giọng nói mềm mại như vậy không phải là của mình.

“Tiểu Ngư đang khen ngợi anh sao?” Môi của Tống Lương Thần chau lên, cơ thể của anh chậm rãi lui ra, sắp lui ra đến bên ngoài thì lại chậm chạp và kiên định tiến vào bên trong, Hứa Tử Ngư bị anh đụng như vậy cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình như đang bay trên bầu trời vậy. Tống Lương Thần liên tiếp vào sâu thêm mấy lần, thấy cô đã thích ứng, tốc độ của anh mới bắt đầu nhanh hơn. Đầu óc của Hứa Tử Ngư giống như bị ai đó khuấy đảo thành một mớ hỗn loạn, toàn bộ cảm giác đều bị anh hấp dẫn xuống phía dưới cả. Cô bám lấy vai của anh, đi theo động tác của anh, nhắm mắt lại, miệng cô lại không ngừng kêu tên của anh: “Lương Thần, Lương Thần.”

“Có thích hay không?” Giọng của anh khàn khàn nói ở bên tai của cô, động tác ở phía dưới càng mạnh hơn.

“Thích, rất thích.” Phía dưới của Hứa Tử Ngư bị anh tấn công đến không còn sức để chống cự nữa, cô râm rì trả lời

“Gọi tên anh đi.”

“Lương Thần.”

“Gọi ông xã.”

“Ông xã, ông xã.”

Sự khó chịu và vẻ lúng túng của lúc đầu đã sớm biến mất, Hứa Tử Ngư cảm thấy bây giờ mình như bay lên cảnh tiên, thể nhưng hạnh phúc quá nhiều, khiến cả người cô đều giống như đang chìm ngập vậy. Không biết nên làm sao, liền bắt đầu thút tha thút thít khóc lên. Tống Lương Thần nhỏ giọng dụ dỗ cô, hôn lên

“Ừh. Còn dư lại ít tiền, sau đó mua hai cái bánh quế.”

Dùng ánh mắt giảo hoạt cùng dịu dàng như vậy, Tống Lương Thần chỉ biết than nhẹ một tiếng, anh ôm lấy Hứa Tử Ngư cách một lớp chăn, nụ cười trên mặt còn rạng rỡ hơn rất nhiều.

Vào giờ phút này, trong lòng của hai người đều có chung một tiếng nói hòa hài vang lên: “Rốt cuộc cũng có thể hợp pháp ở chung rồi.”

59. Chương 59

Sự thật chứng minh việc “hợp pháp ở chung” là một mục tiêu quang minh chính đại, nhưng đó cũng là một con đường quanh co. Hai người ăn xong điểm tâm thì chuẩn bị đi cục dân chánh nhưng khi đó Hứa Tử Ngư mới bị thương nhớ ra hộ khẩu của cô vẫn còn để ở trường. Sau khi tốt nghiệp cô và đại đa số các bạn học khác đều gửi tạm ở đó, trước giờ không có chuyện gì dùng đến cho nên cũng quên khuấy điều này rồi. Trong lòng có chút bị thương, hiện tại chủ nhật nên trường học và cục dân chánh cũng không làm việc.

Vốn dĩ khí thế của bạn học Hứa rất hăng hái nhưng sau chuyện hộ khẩu ngay lập tức phản ứng yếu xìu xuống, Tống Lương Thần thấy dáng vẻ của cô có chút ảo não, không nhịn được liền trêu chọc cô một chút: “Sao vậy bà xã, không thể chờ đợi được nữa à?”

“Ghét quá, anh mới là người không thể chờ đợi đó!” Hứa Tử Ngư đưa tay nắm lấy tay của anh, thở dài rồi nói: “Vậy hôm nay chúng ta sẽ làm gì đây nhỉ?”

“Bằng không, chúng ta tiếp tục làm chuyện tối hôm qua đi?” Tống Lương Thần ôm cô, làm bộ chuẩn bị hôn.

“Ai da đáng ghét quá, em còn thấy mệt mỗi đây.” Hứa Tử Ngư dựa vào trên bả vai của anh đồng thời đập đập tay của anh, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Nếu không hôm nay chúng ta nghỉ ngơi một chút, đến trưa thì ăn mì sốt tương?”

“Ah được đó, em muốn ăn mì sốt tương.” Nghe đến món ăn ngon, mặt của Hứa Tử Ngư lập tức vui vẻ, hò hét Tống Lương Thần cùng nhau nấu cơm. Tống Lương Thần bất đắc dĩ thừa nhận sức hấp dẫn của mình vẫn còn chưa đủ lớn, dù sao có lúc cũng còn không bằng một chén mì sốt tương.

Tống Lương Thần dẫn theo Hứa Tử Ngư đi một vòng, cuối cùng cũng lấy được hộ khẩu về, đơn kiểm tra sức khỏe tiền hôn nhân cũng đã chuẩn bị xong. Ý của Tống Lương Thần là đi đăng ký ngay trong ngày luôn, nhưng Hứa Tử Ngư lại rất bà tám lên mạng xem lịch, sau đó cô phát hiện nếu thứ sáu đi đăng ký kết hôn là rất tốt, vì vậy nhất quyết bảo Tống Lương Thần đợi thêm hai ngày nữa, đến ngày Hoàng Đạo rồi mới đi đăng ký. Tống Lương Thần nói dù sao cũng đã chờ mấy chục năm rồi, cũng không gấp hai ba ngày này, cho nên liền phối hợp theo ý muốn của Hứa Tử Ngư mà chờ. Đến ngày thứ sáu, hai người dậy thật sớm sau khi ăn cơm xong liền đi đến cục dân chánh.

Bởi vì hôm nay là ngày rất tốt, cho nên cục dân chánh còn chưa mở cửa đã có mấy cặp ngồi ở ngoài cửa chờ rồi. Hứa Tử Ngư buồn cười phát hiện trong số đó có hai người phụ nữ bụng đã to, nhìn qua thì lớn hơn bụng của mình rất nhiều, không chừng là sắp sinh rồi cũng nên. Mấy đôi kia đáng vẻ cũng rất vui vẻ, trò chuyện với nhau. Một lát sau còn có không ít người khác lục tục đến xếp hàng ở phía sau bọn họ.

Hứa Tử Ngư hả hê nhìn Tống Lương Thần mà nói: “Anh xem hôm nay nhiều người đến đăng ký như vậy, chứng tỏ ngày em chọn là ngày rất tốt đó!” Tống Lương Thần đưa tay ôm cô rồi nói: “Tốt thì tốt thật, nhưng mới sáng sớm đã phải chờ như vậy, có thấy mệt hay không?”

“Không sao, em đâu có yếu đuối như vậy chứ, đứng nhiều một chút coi như giảm cân thôi.” Nói đến cân nặng, Hứa Tử Ngư rất dễ nổi nóng đó: “Lương Thần ơi làm sao đây, từ lúc mang thai đến giờ em đã lên 8kg rồi, 8kg đó nha! Đến khi sanh con thì em phải lên bao nhiêu kg nữa đây!”

“Không có đâu.” Tống Lương Thần ôm lấy cô, rồi nói: “Căn bản cũng không nặng mà, em chính là quá gầy. Hơn nữa, xem như em mập giống heo đi chẳng nữa, thì cũng là con heo mà anh thích nhất.”

“Ai muốn làm con heo mà anh thích nhất chứ!” Hứa Tử Ngư cười gian đưa tay vỗ vỗ Tống Lương Thần, bị anh bắt được bàn tay của cô.

Trước đây Hứa Tử Ngư chính là có chút gầy, sau khi mang thai vóc dáng của cô rõ ràng có chút phong nhuận, gần đây lại được Tổng Lương Thần vô vi bất chí che chở, gương mặt nhợt của cô nay đã có chút tròn trịa. Cái cằm chẻ của cô giờ cũng đã biến mất, Tổng Lương Thần vẫn dụ dỗ cô nói là cái cằm tròn của cô rất đáng yêu và còn dễ nhìn hơn cái cằm chẻ trước đây!

Cô nghiêng đầu nhìn mặt của anh, cái cằm chẻ giờ cũng không còn. Ai da cô dường như đang mất thăng bằng nha, từ góc độ này nhìn vào, Tổng Lương Thần thật là khí phách và khí phách nha.

“Nhìn cái gì thế, còn nhìn nữa anh sẽ hôn em đó.” Gần đây bạn học Tổng Lương Thần bộc phát giọng nói lưu manh mà sắc mặt cũng không đổi.

Hứa Tử Ngư đang rình coi trai đẹp đã bị phát hiện, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, phán ột câu: “Đáng ghét.” Sau đó liền vòng vo quay đi, Tổng Lương Thần liếc thấy gò má mềm mại của cô, vẫn là không nhịn được mà cúi người hôn cô một cái, sau đó cười cười dặt tay của cô đi về phía trước —— Rốt cuộc phòng tiếp nhận ghi danh cũng đã mở cửa.

Ở chỗ ghi danh lúc điền thông tin vào tờ giấy đăng ký kết hôn màu hồng, nhân viên làm theo quy tắc mà hỏi hai người: “Hai người có mối quan hệ trực thuộc huyết thống trong vòng ba đời không?”

“Sao?” Hứa Tử Ngư liền vội vàng lắc đầu: “Không phải không phải, chúng tôi chỉ là bạn học.”

Nhân viên đó không nhịn được cúi đầu xuống cười một cái, cảm thấy cô dâu này thật có ý tứ. Không khí vốn dĩ có chút nghiêm túc liền trở nên dễ dàng hơn nhiều, ánh mắt của cô ấy quét qua bụng của Hứa Tử Ngư, một bộ dạng tôi biết rồi nhưng còn giả bộ hỏi: “Có 5 tháng rồi sao?” Hứa Tử Ngư sưng sốt một chút, Tổng Lương Thần đưa tay sờ sờ tóc của cô, trấn an nói: “Là bốn tháng hơn một tuần.”

Nhân viên ghi danh Vương Hiểu Mai từ 24 tuổi đã bị điều đến cục dân chánh để làm việc đăng ký kết hôn, làm một cái đã mấy chục năm rồi, dạng vợ chồng gì mà cô chưa từng thấy qua chứ. Chỉ là chú rể đẹp trai như hôm nay, một năm khó thấy được một lần, nhìn bộ dáng của anh chăm sóc cho cô dâu của mình như vậy, thật sự là rất khó kiếm. Ánh mắt của cô chuyển sang nhìn Hứa Tử Ngư, quả thật cô ấy trông rất đáng yêu, hình như bởi vì mang thai mà gương mặt của cô ấy có chút mướt mà hơn, hai má hồng hồng. Hình như cô ấy có chút khấn trương cho nên xích lại gần bên chú rể một chút, ngay sau đó tay của cô ấy bị anh nắm trong tay, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Bốn tháng mà bụng đã lớn như vậy rồi, xem ra đứa nhỏ giống ba đó.” Vương Hiểu Mai cười cười, mặc dù đã làm công việc này lâu như vậy, nhưng cô vẫn là bị những động tác nhỏ của cặp vợ chồng này làm cho cảm động, cô đem giấy hôn thú đưa cho Hứa Tử Ngư nói: “Cô phải vận động nhiều một chút, nếu không đến lúc sinh con sẽ rất mệt mỏi đó.”

Hứa Tử Ngư vội vàng gật đầu, cô nhân viên lại đem một giấy hôn thú khác đưa cho Tổng Lương Thần, rồi nói: “Chăm sóc cho vợ của cậu thật tốt đó, phụ nữ khi mang thai sẽ rất hay mệt.” Tổng Lương Thần nhận lấy giấy nói: “Cảm ơn, tôi sẽ chú ý hơn.”

Bạn học Tổng ở cục dân chánh còn được coi là bình tĩnh, khi vừa ra khỏi cửa của cục dân chánh anh chợt ôm lấy Hứa Tử Ngư hôn một cái lớn: “Bà xã, có thể xem như là đã cưới được em rồi!” Hứa Tử Ngư đưa tay nheo mắt của anh, cũng hôn một cái lên trán của anh, cười nói: “Hừ hừ, từ nay về sau anh chính là của riêng một mình em rồi.” Tổng Lương Thần buột miệng cười, đem cái đầu nhỏ của cô kéo vào trong ngực của mình —— Bạn học Hứa này, anh mãi mãi chỉ là của riêng một mình em mà thôi!

Người đi đường cũng tò mò ghé mắt lại xem, nhìn hai người đang cầm tờ giấy màu hồng mà cười vui vẻ như vậy, cũng không khỏi mỉm cười theo.

Từ lúc ra khỏi cục dân chánh cũng đã sắp trưa rồi, Tổng Lương Thần lái xe dẫn Hứa Tử Ngư đến cảng Màu Xanh Dương ở gần đó ăn cơm. Cảng Màu Xanh Dương là một trung tâm thương mại rộng lớn mới được khai phá của thành phố B, trừ khu mua sắm ra còn có vài tòa khách sạn năm sao, trong đó có một chi nhánh của cảng Thức Trà, quán mà Hứa Tử Ngư thích nhất.

Sau khi hai người đã ăn cơm trưa xong, quyết định vận động một chút, vì vậy liền nắm tay nhau từ từ đi dạo khu mua sắm. Lúc bọn họ đi ngang qua cửa hàng bán quần áo trẻ em thì chân của Hứa Tử Ngư lập tức không muốn đi nữa.

“Lương Thần, anh mau xem đi, cái này thật đáng yêu.” Hứa Tử Ngư cầm lên một cái áo liền quần màu hồng phớt ở trên kệ sau đó khoa tay múa chân, chất liệu rất là mềm, tưởng tượng đến cảnh con của cô sẽ mặc cái áo như vậy trong lòng cô lập tức trở nên mềm mại, thật sự là rất đáng yêu.

Tổng Lương Thần nhận lấy cái áo nhỏ đó, chỉ lớn hơn bàn tay của mình một chút, nhân viên bán hàng vội vàng nói đây là áo dành cho trẻ sơ sinh mặc. Hai người yêu thích nhìn cái áo mà không muốn buông tay, bảo bảo ở trong bụng hình như cũng thích cái này, cho nên nghịch ngợm đập Hứa Tử Ngư một cước.

Hứa Tử Ngư ôm bụng mà nhỏ giọng hô lên một tiếng, khiến Tổng Lương Thần sợ hết hồn, cô vội vã giữ tay của Tổng Lương Thần mà nói: “Không sao không sao, là bảo bảo của chúng ta bỗng nhúc nhích thôi, em cảm thấy hình như con cũng thích mặc loại quần áo này đó.”

Cô lại lấy cái áo khác màu xanh dương lên xem: “Cũng không biết là con trai hay là con gái.”

“Dù sao chúng ta cũng mua đi, dù là trai hay gái cũng có thể mặc được.” Tổng Lương Thần nhận lấy đồ sơ sinh nhìn nhìn một chút, sau đó đưa cho nhân viên bán hàng. Hứa Tử Ngư thấy trên kệ có giày của con nít cô càng kích động hơn, A . . . A . . . A nhỏ như vậy, cô cầm lấy đôi giày đặt vào trong tay của Tổng Lương Thần, còn không có lớn hơn lòng bàn tay của anh nữa.

Đi đến dãy đồ trẻ em hơi lớn một chút, một bên treo đồng phục dành cho bé trai, còn bên kia thì là váy và đầm nhỏ dành cho bé gái, Hứa Tử Ngư bắt đầu rối rắm không biết nên chọn như thế nào, cô cũng hy vọng mình sinh con gái.

Tổng Lương Thần thấy buồn cười khi nhìn thấy bà mẹ trẻ đang rất rối rắm nhưng vẫn nhiệt tình chọn lựa quần áo trẻ em, cô một mạch đi từ khu quần áo sơ sinh cho đến khu quần áo dành cho trẻ 6 tuổi, dường như rất là hưng phấn đó. Nói thật, trông thấy những loại quần áo sơ sinh này, nghĩ đến con của mình và Tiểu Ngư sắp ra đời, cái loại hạnh phúc và xúc động này khiến cho lòng của anh như sắp tan chảy vậy.

“Tiểu Ngư, hay là hôm nay chúng ta sẽ mua đồ dùng cho con nhé, được không?”

“Được được, Lương Thần anh mau đến đây xem, cái nôi ở bên này thật đáng yêu!”

Cả một buổi chiều hai người đều ở trong khu mua sắm dành cho trẻ em, nào là mua giày, mũ, nôi em bé, còn có vài món đồ chơi dành cho trẻ em trông rất đáng yêu, con trai và con gái đều là mỗi thứ một cái.

Cuối cùng Tổng Lương Thần dẫn Hứa Tử Ngư đi mua thêm vài bộ quần áo dành cho phụ nữ mang thai, lúc rời khỏi khu mua sắm thì trời cũng đã gần tối, hai tay của Tổng Lương Thần xách đầy đồ. Sau khi lên xe, Tổng Lương Thần thần thần bí bí nói với Hứa Tử Ngư: “Tiểu Ngư, anh dẫn em đến chỗ này nhé.”

“Chỗ nào vậy?” Bận rộn một ngày, Hứa Tử Ngư cũng cảm thấy có chút mệt, trong tay cô còn ôm một con cá heo nhỏ bằng nhựa, cô ngáp một cái mơ mơ màng màng dựa vào lưng ghế mà nhìn anh.

Anh đưa tay đem tóc mái của cô vén ra phía sau tai, Tổng Lương Thần cười nói: “Đến đó em sẽ biết thôi. Em nên nghỉ ngơi một lát đi, đến nơi anh sẽ gọi em.” Lấy cái mềm nhỏ trong cái hộp giữ đồ ra đắp lên trên người cô, sau đó điều chỉnh lại nhiệt độ, Tổng Lương Thần khởi động xe rời khỏi cảng Màu Xanh Dương xinh đẹp, chạy thẳng về phía Đông Tứ Hoàn.

Không biết có phải hôm nay bởi vì quá vui hay không, hay là vì người yêu ở bên cạnh ngủ quá ngon cho nên anh tạm thời buông xuống phòng ngự sắc bén, ở sau lưng có một chiếc xe con đang đi theo mà anh không có phát hiện ra.

Bên ngoài Đông Tứ Hoàn có vài tòa cao ốc thừa thớt, Tổng Lương Thần chạy lên con đường phụ, sau đó lái đến một khu biệt thự xanh tươi với phong cách kiến trúc Châu Âu. Bảo vệ của khu biệt thự nhận ra xe của Tổng Lương Thần, từ xa xa đã mở cổng ra cho anh. Khoảng cách giữa các căn biệt thự của khu này tương đối xa, chính giữa là sân cỏ cùng cây cối xanh um tươi tốt, Tổng Lương Thần quẹo vào một căn biệt thự trong đó, từ trong xe lấy ra cái điều khiển mở cửa chính của căn biệt thự ra.

Sau khi đã chạy xe vào gara, Hứa Tử Ngư vẫn còn ngủ. Tổng Lương Thần nhẹ nhàng mở cửa xe ra rồi bế cô ra ngoài, mới vừa vào đến đại sảnh phòng khách cô liền tỉnh lại. Mắt cô vẫn còn mơ màng, nhìn cái đèn chùm rất đẹp treo trong phòng, Hứa Tử Ngư nhìn chung quanh rồi hỏi: “Lương Thần, đây là đâu vậy?”

“Đây là nhà của chúng ta.” Tổng Lương Thần bế cô lên lầu hai, đi tới một căn phòng có treo một con búp bê ở trước cửa phòng rồi nói: “Có nên đi vào xem một chút hay không?”

“Ừh.” Hứa Tử Ngưng giữ lấy cánh tay của Tổng Lương Thần rồi đứng ngay ngắn lại, cô đẩy cánh cửa phòng ra: “Thật xinh đẹp!”

Sau khi vào phòng, nhất thời Hứa Tử Ngưng cảm thấy hai mắt mình như tỏa sáng, vách tường màu hồng phấn, rèm cửa sổ màu kem, giường trẻ con màu trắng, tấm thảm mềm mại, góc tường có rất nhiều đồ chơi và hình hoạt hình, giữa nhà còn có một cái nôi ở trên trần nhà thả xuống.

“Lương Thần!” Hứa Tử Ngưng nhìn căn phòng trước mắt, cô cảm động không biết nên biểu đạt như thế nào cho phải: “Phòng này thật là đẹp, em rất thích.”

“Em thích là tốt rồi.” Tổng Lương Thần kéo tay của cô nói: “Còn gì nữa không.”

Xoay người đến gian phòng sát vách, sau khi cửa phòng được mở ra, phản ứng của cô hoàn toàn giống nhau, chỉ là màu hồng đổi thành màu xanh lam nhạt: “Bởi vì không biết là con trai hay con gái, cho nên anh chuẩn bị căn phòng này.” (diepdiep: trời ơi, xúc động thật, công nhận hai anh chị này có máu lãng phí ghê, chị thì mua quần áo trai và gái, còn anh thì xây phòng trai và gái.)

“Anh chuẩn bị từ hồi nào vậy, sao em không hề hay biết?” Giờ phút này tâm tình của Hứa Tử Ngưng chỉ là dùng hai từ kinh ngạc để hình dung thôi, từ sau khi rời khỏi nhà của cô, cô vẫn cùng với Tổng Lương Thần ở chung một chỗ, tại sao anh có thời gian để làm ra nhiều chuyện như vậy được chứ?

“Từ sau khi biết em có thai, vẫn âm thầm chuẩn bị.”

“Ngốc quá.” Hứa Tử Ngưng xoay người ôm lấy Tổng Lương Thần, thân thiết và ấm áp khiến cho toàn thân của cô đều cảm thấy nhẹ nhàng. Tổng Lương Thần cúi đầu hôn cái trán của cô một cái, sau đó nói: “Phòng ốc đã sớm sửa xong rồi, anh lo lắng có cái foóc-man-ê-hít gì đó, nên tuần trước có cho người đến đây khảo nghiệm qua, họ nói hoàn cảnh ở đây cũng không thành vấn đề cho nên mới dám dẫn em đến đây. Hôm nay chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi đi.”

Phòng ngủ của hai người rất lớn, lắp đặt đầy đủ thiết bị sưởi ấm mà Hứa Tử Ngưng rất thích, cái giường rất lớn, có thể nói là ba người như Tổng Lương Thần nằm còn được. Hứa Tử Ngưng nhìn thấy cái giường lớn như vậy cô thốt lên một tiếng WOW. . . O. . . O Sau đó liền nhào tới, khiến cho Tổng Lương Thần sợ hết hồn, anh vội vàng chạy đến ôm lấy cô: “Bà cô của tôi ơi, coi chừng đè ép trúng cái bụng đó.”

“Ah, ha ha.” Hứa Tử Ngưng ôm lấy anh, le lưỡi rồi cười.

Tổng Lương Thần bế cô lên rồi đặt lên trên giường, ở trong ngăn kéo lấy ra một cái chăn ngủ rồi nói: “Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi nấu cơm, một lát xong sẽ gọi em.”

“Ah, Lương Thần, em cùng đi với anh.” Hứa Tử Ngưng kéo kéo cánh tay của Tổng Lương Thần.

“Em không mệt sao?”

“Không mệt, vừa nãy mới ngủ một giấc đã lấy lại được tinh thần rồi.” Hứa Tử Ngưng leo xuống giường mang dép lê vào, sau đó đi theo Tổng Lương Thần đến phòng bếp, thậm chí trong tủ lạnh còn có rau tươi và trứng gà nữa, Tổng Lương Thần nói lúc anh không có ở đây, thì đi giúp việc đã giúp anh chuẩn bị.

Hai người làm hai món ăn đơn giản, trên bàn ăn Tổng Lương Thần thương lượng vài chuyện với cô, muốn mau sớm dọn đến đây ở. Sau khi Hứa Tử Ngưng không đi làm nữa, Tổng Lương Thần sẽ phải chuyển đến tổng bộ làm việc, tổng bộ cách đây tương đối gần, hơn nữa khu cây xanh ở bên đây cũng không tệ, đối với phụ nữ mang thai rất tốt.

Hứa Tử Ngưng rất thích phòng mới ở bên này, còn có phòng đọc sách dành riêng cho cô, rồi phòng bếp xinh đẹp nữa. Tóm lại cô đối với đề nghị của anh hoàn toàn đồng ý tán thành cả hai tay. Tốc độ của Tổng Lương Thần hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, ngày hôm sau anh liền tìm công ty chuyển nhà, đem một số thứ của hai người chuyển đến chỗ mới.

Sau khi dời đến chỗ mới, Tổng Lương Thần bắt đầu đến tổng bộ làm việc, còn Hứa Tử Ngưng thì chính thức bắt đầu cuộc sống làm việc ở nhà.

Tổng Lương Thần nhọc lòng vì phòng chống bức xạ cho cô, anh chuẩn bị cho cô một phòng đọc sách trang trí cây cảnh nhỏ nhằm hấp thụ bức xạ, trừ toàn bộ bức xạ của thiết bị máy vi tính ra, trên người cô còn khoác thêm cái áo Nano xuất xứ từ Mỹ chuyên chống bức xạ được dùng cho phụ nữ mang thai. Thật ra thì phần lớn lượng công việc của cô đã chuyển giao cho một nhân viên thực tập mới rồi, còn lại một số thì cũng chỉ là ôm điện thoại thảo luận với mấy nhà xuất bản và tác giả thôi.

Hứa Tử Ngưng nhìn vào bảng danh sách tác giả, cái tên của tác giả này đối với cô có chút quen thuộc, mới đầu cô cũng không nhớ ra, cho đến trưa lúc nằm nghỉ cô mới chợt nhớ ra, cô đã đọc cuốn tiểu thuyết bộ thứ nhất ở trong phòng đọc sách chính là do người này viết. Tên của tác giả cũng rất là kỳ lạ, Nhĩ Đông.

Hiện tại ở trên In-ter-net có rất nhiều tác giả, đặt tên bút danh cũng rất là kỳ quặc, cái bút danh Nhĩ Đông này nhìn giống như là của một người đàn ông, nhưng khi đọc cuốn tiểu thuyết đó Hứa Tử Ngưng cảm thấy vị tác giả này nhất định là một người phụ nữ. Tác phẩm của Nhĩ Đông khiến cho cô rất cảm động, tác phẩm lần này viết cũng không tệ, coi như là phần tiếp theo của bộ tiểu thuyết trước, cô rất tò mò chờ đợi xem kế tiếp ba người sẽ đối mặt và có sự gặp gỡ như thế nào, chỉ tiếc tác giả theo quy định chỉ nộp trước bản sơ thảo 3000 chữ thôi, sau đó sẽ chia ra từng chương mà gửi đến cho cô.

Ngày hết hạn của hạng mục này là giữa tháng 10, từ đây cho đến khi đó còn rất lâu.

Nhĩ Đông cũng rất kỳ quái, những tác giả khác đều để lại số điện thoại, nhưng còn cô ấy thì chỉ để lại một dãy số QQ mà thôi, sau khi Hứa Tử Ngưng đã gọi điện thoại cho những tác giả khác xong, mới lên mạng để lại một cái tin nhắn cho tác giả Nhĩ Đông.

Mã số QQ của Nhĩ Đông có 10 chữ số, cũng không có bất kỳ tài liệu cá nhân nào, thậm chí ngay cả hình Ava-tar cũng để trống. Hứa Tử Ngưng nhấn được một lúc, bên kia liền hồi âm lại, xem ra trước đây có nói giờ làm việc đều lên QQ quả nhiên là thật.

Sau khi cô cùng Nhĩ Đông bàn về phương thức kịch bản mới, Hứa Tử Ngưng muốn cùng cô ấy tán dóc vài câu nhằm khai thác về bộ truyện này. Nhưng Nhĩ Đông vẫn là đáng vẻ rất bận rộn, chưa nói được câu nào liền rời đi, đối với quyển tiểu thuyết phần hai của mình giữ kín như bưng. Chỉ là có rất nhiều tác giả đều là bộ dáng cá tính như vậy cả, cho nên Hứa Tử Ngưng cũng không thể trách được, mỗi tuần đành phải mong đợi để nhận được bản thảo mới của cô ấy thôi, Hứa Tử Ngưng trở thành độc giả đọc tiểu thuyết mới nhất của cô ấy vậy.

60. Chương 60

Không biết từ khi nào Hứa Tử Ngưng giống như một nữ otaku vậy (phụ nữ nội trợ ở nhà), hiện tại trừ mỗi ngày chờ Tổng Lương Thần tan ca trở về cùng cô đi dạo ra, thì đa số thời gian của cô đều là ngây ngô ở nhà mà thôi. Chuyện công việc thì cũng như Tổng Lương Thần đã nói, căn bản cũng đã đi vào quỹ đạo, mỗi ngày trừ chuyện cô cùng nhà xuất bản và tác giả liên lạc ra, thì vẫn còn rất nhiều thời gian ngồi trước cuốn sổ mà sáng tác văn chương của mình. Nếu ở công ty có chuyện gì thì Tả Trung Đường sẽ trực tiếp gọi điện thoại trực tuyến cho cô, phải nói là Tả Trung Đường chính là một nữ Trung Thần Hào Kiệt, chuyện nào nên mắng cô ấy cũng không khách sáo mà mắng Hứa Tử Ngưng một trận, đối với loại không khách sáo này ngược lại càng khiến cho Hứa Tử Ngưng cảm thấy rất là thoải mái. Con người, có lúc cũng thật là kỳ quái chẳng phải như vậy sao?

Lần trước cô cùng Tổng Lương Thần đi mua trang phục và đồ chơi cho con nít đều đã được đặt ở trong phòng trẻ con rồi, lúc Hứa Tử Ngưng không có chuyện gì làm thì sẽ vào phòng trẻ con ngồi một chút, sờ sờ cái lục lạc này một chút, bây giờ máy thai của bảo bảo đã nhiều hơn trước, thậm chí có lúc còn làm một chút cử động nho nhỏ với cô nữa, lúc cô nghe nhạc êm dịu hay là tâm tạng của cô đặc biệt vui vẻ, bảo bảo cũng sẽ hơi cử động. Mọi người đều nói con gái và mẹ đều là tâm liên tâm (ý là hiểu ý nhau đó mà), cho nên cô nghĩ bảo bảo trong bụng của cô nhất định là con gái. Tổng Lương Thần cũng dẫn cô đến bệnh viện để khám thai theo định kỳ, bác sĩ nói bảo bảo trở mã rất tốt, thậm chí còn khỏe hơn cả những đứa trẻ bình thường khác một chút, hai người nghe vậy rất cuộc cũng yên tâm hơn.

Tổng Lương Thần từng nói với Hứa Tử Ngưng, nếu như cô thật muốn biết giới tính của con, thì anh có thể hỏi bác sĩ xem đó là trai hay là gái, Hứa Tử Ngưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định là đợi

đến lúc sinh rồi biết luôn thì tốt hơn, dù sao mặc kệ là con trai hay con gái, cô cũng sẽ yêu như nhau.

Phải nói số của Hứa Tử Ngư chính là trời sinh không nên bước ra khỏi cửa, còn không phải sao, ngày hôm qua mới đổ một trận mưa thật to, sáng nay thời tiết đặc biệt tốt, đồng chí Hứa Tử Ngư ngủ đông đã lâu rồi cuộc cũng quyết định đi ra cái siêu thị ở gần nhà mua một chút trái cây tươi, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện bất cóc giống như trong tiểu thuyết vậy.

Mới khóa cửa chính của biệt thự xong thì có một chiếc xe Rolls-Royce màu đen bóng dừng ở trước cửa biệt thự nhà cô, có mấy người đàn ông mặc áo vest màu đen đeo kính đen bước xuống, một người dẫn đầu mở cửa xe cung kính nói với cô: “Tổng phu nhân, ông chủ chúng tôi muốn mời cô đến để nói chuyện một chút.”

Hứa Tử Ngư chống tay ngay hông nâng cao cái bụng bự đã năm tháng, thấy một màn như vậy khiến cô sợ hết hồn, mồ hôi cũng túa ra. Cô run run lặng lẽ cho tay vào trong túi xách, trong đầu tính toán muốn móc cái điều khiển ra, thừa cơ hội mở cửa rồi chạy vào trong nhà trốn, nhưng lại bị một người khác phát hiện. Tay của anh ta giữ lấy cánh tay của Hứa Tử Ngư đang nằm trong túi xách, lại một lần nữa cung kính nói: “Ông chủ của chúng tôi tuyệt đối không có ác ý, tránh việc xảy ra tổn thương không đáng có, cho nên phiền cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Hứa Tử Ngư nhìn anh ta, quả thật cũng không giống như trong phim truyền hình vẫn hay diễn cái cảnh đó rồi. . . Bất cóc tội phạm, cô thu lại can đảm to gan mà nói: “Nếu tôi nói không muốn đi thì sao đây?”

“Vậy thì chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đắc tội với cô.” Người đàn ông kia vung tay lên, hai người đàn ông đứng ở bên trái và bên phải cô, hai người đó vóc dáng cũng rất cao to, đeo mắt kính đen trên mặt, vẻ mặt rất vô tình, Hứa Tử Ngư cảm thấy thức thời vụ giả vi tuần kiệt, lúc này cũng không phải là lúc thích hợp để liều mạng, không thể làm gì khác hơn là nói: “Được rồi, tôi đi với các anh. Nhưng tôi muốn nói một tiếng với chồng tôi, tôi sợ anh ấy sẽ lo lắng.”

“Tổng phu nhân cứ yên tâm, chúng tôi sẽ đưa cô trở về trước khi Tổng tiên sinh tan ca.”

Hứa Tử Ngư nhìn vẻ mặt của người kia một chút, anh ta cũng không giống như đang nói dối. Nếu đúng như lời anh ta nói, thì bọn họ cũng không phải muốn bắt cóc cô? Ah! Dù sao cũng giống nhau cả thôi, chạy cũng chạy không thoát, rốt cuộc Hứa Tử Ngư vẫn phải gật đầu, lên xe đi theo bọn người đó.

Hứa Tử Ngư suy nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, chiếc xe màu đen bắt đầu chuyển bánh, căn bản cũng không có chạy ra khỏi khu biệt thự đó, xe chạy đến một căn biệt thự cách căn biệt thự của cô khá xa rồi dừng lại. Cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống giúp Hứa Tử Ngư mở cửa xe, sau đó dẫn cô đi vào bên trong biệt thự.

Căn biệt thự này lắp đặt thiết bị hiện đại cũng bảnh bao không kém chiếc xe vừa này vậy, trong sân có trồng một khóm hoa hồng màu đỏ, chính giữa một đài phun nước nhỏ, phía trên có một bức tượng thiên sứ. Vào đến đại sảnh phòng khách, Hứa Tử Ngư cảm thấy hai mắt của mình chớp liên tục đến nỗi sắp mù rồi, toàn bộ thiết bị được lắp đặt, cô chỉ có thể dùng bốn chữ “Xanh vàng rực rỡ” này để đánh giá bao quát là được rồi, cô được một người đỡ ngồi xuống cái ghế dài mang theo phong cách Châu Âu giống như ở trong cung đình vậy, sau đó liền có người khác bưng trái cây, một ít đồ ăn vặt và nước trà lên cho cô.

Hứa Tử Ngư nào dám ăn thức ăn của bọn cướp chứ, tay của cô giữ chặt lấy cái gối của mình sau đó hỏi người đàn ông đứng ở bên cạnh: “Ông chủ của mấy người ở đâu rồi, nói người đó có chuyện gì muốn nói thì mau ra đây, tôi còn có chuyện cần làm nữa đó.”

“Cô chính là Hứa Tử Ngư sao?” Một người đàn ông ở trên cầu thang từ từ đi xuống, khiến cho Hứa Tử Ngư có loại cảm giác lo sợ, mặt của ông ta cũng không có chút thay đổi vừa đi xuống vừa xem chừng cô, khiến cho cô cảm nhận được một khí thế rất lớn đang ẩn nấp dưới vẻ bình tĩnh kia, người đàn ông này giống như Marlon Brando, trùm Mafia của Italy trong phim ảnh vậy.

“Đúng vậy.” Hứa Tử Ngư hồi hồn, rồi trả lời.

Bước chân của ông ta thật chậm, thời điểm ông ta chậm rãi đi xuống cô cảm thấy dường như có một lực áp bức rất lớn, Hứa Tử Ngư không dám thở mạnh cảm thấy hô hấp của mình như sắp ngưng lại vậy, rốt cuộc chờ đến khi ông ta đi đến ngồi trên ghế sa-lon ở bên cạnh cô thì khi đó cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ông đây là?”

Hứa Tử Ngư nhìn người đàn ông ở trước mặt, cảm thấy đáng vẻ của người này nhìn có chút quen mắt, nhưng cũng không nhớ rõ đã thấy qua người đàn ông có khí thế mạnh mẽ như vậy ở đâu rồi.

“Đứa bé được mấy tháng rồi?” Người kia không trả lời câu hỏi của Hứa Tử Ngư, ông ta chỉ nhìn cái bụng của cô mà hỏi.

“Đã 5 tháng rồi.”

“Ừh, bình thường ở nhà một mình lúc lên xuống lầu đều phải chú ý một chút đó.” Hứa Tử Ngư không giải thích được gặt đầu một cái, các loại cảm giác quen thuộc này càng ngày càng rõ ràng. Lời nói mở đầu của vị chú mafia này lại là lời nhắc nhở mà không phải là câu trả lời, hơn nữa: “Làm sao ông ta biết mình ở nhà một mình chứ, ông ta giám thị mình sao?”

Chẳng biết làm sao, Hứa Tử Ngư cảm thấy ông ta mặc dù khí thế rất cường đại, lúc nói chuyện cũng rất kỳ quái, nhưng ông ta lại đối với mình không hề có chút ác ý nào, cho nên khi cô trả lời, giọng nói của cô cũng không hề cứng rắn, ngược lại trong lời nói còn rất là khách sáo.

“Ừh.” Chú mafia đơn giản trả lời cô, sau đó dùng tay đẩy một đĩa thức ăn trên bàn lại gần cô: “Đây là những món mà các cô gái đều rất thích ăn, cũng không biết cháu có thích hay không, tùy tiện nếm thử một chút đi.”

Hứa Tử Ngư gặt đầu một cái, tiện tay cầm lên một cục choco—late Godiva bỏ vào trong miệng, mùi vị đậm đà vào đến miệng liền tan đi, nhìn thấy chú mafia ở phía đối diện đang trơ mắt nhìn cô, hình như là đang có ý chờ cô cho lời đánh giá vậy, Hứa Tử Ngư liền cười híp mắt gặt đầu một cái nói: “Thật là ngon.”

Chú mafia mang vẻ mặt nghiêm túc bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ, ông ta ho một tiếng, gặt gặt đầu một cái rồi nói: “Vậy thì ăn nhiều một chút, thích ăn cái gì thì hãy nói với Tiểu Ngô là được.” Người đàn ông mặc bộ đồ đen đứng ở bên cạnh lập tức gặt đầu một cái, mắt của Hứa Tử Ngư quét mấy người mặc áo đen ở trong biệt thự, rốt cuộc không nhận được mà hỏi một câu:

“Chú ơi, chú là Xã Hội Đen sao?”

Chú mafia nghe cô hỏi như vậy cũng sửng sốt một chút, khoe miệng hơi giật giật mà nói: “Chú chỉ là một thương nhân thôi.”

“Thương nhân? Vậy chú theo dõi tôi làm gì vậy?”

“Gần đây thân thể của Lương Thần thế nào rồi?”

“Chú cũng có thể trực tiếp đi hỏi anh ấy mà, nhưng mà thân thể của anh ấy vẫn luôn là rất tốt.” Hứa Tử Ngư suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Cháu cũng không muốn Lương Thần làm quá nhiều việc.”

Hứa Tử Ngư khách sáo trả lời, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: “Hắc, cái ông chú này càng hỏi càng không có giới hạn rồi.” Đoán chừng người đàn ông này có thể là đối thủ cạnh tranh của Lương Thần, cũng có lẽ là bạn trong công việc của Lương Thần, nhưng bất luận là loại nào thì tìm đến cô cũng đều là vô dụng nha.

“Lương Thần dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không có nói với chú. Nó rất hận chú.” Chú mafia vừa dứt lời cũng rất mệt mỏi dựa lưng vào lưng ghế, người làm của ông liền bưng một ly trà đặt ở trước mặt của ông. Ông mở mắt khoát khoát tay, người nọ lui sang một bên.

“Không thể nào, Lương Thần đã từng nói với cháu.” Nói tới đây, Hứa Tử Ngư dừng lại, cô lại một lần nữa nhìn người đàn ông trung niên ngồi đối diện, người đàn ông này có chút lớn tuổi nhưng vẫn còn rất anh tuấn, có nét giống như, Tổng Lương Thần vậy.

“Nó đã từng nói với cháu về chú sao?” Ánh mắt của chú mafia lượn lơ khói mù giống như bột đặc nấu nóng ở trong chén vậy: “Chú là Giải Triều Chính, là cha ruột của Lương Thần.”

“Giải.” Hứa Tử Ngư kinh ngạc nhìn về chú mafia, còn là cha của Tổng Lương Thần, Giải Triều Chính?

Giải Triều Chính rất nổi tiếng, phàm là người ngây ngốc ở thành phố B đều nghe qua tên của ông. Ông chính là tổng giám đốc của tập đoàn Giải thị, một công ty tầm cỡ lớn nhất ở thành phố B này. Sinh viên sau khi tốt nghiệp có thể vào Giải thị làm việc cũng được coi là một vinh dự rất lớn rồi. Lúc Hứa Tử Ngư

tốt nghiệp đại học, năm đó toàn bộ những bạn học ưu tú và nổi trội nhất ở trong trường cô đều muốn nộp đơn vào Giải thị để tham gia ứng tuyển, lần đó một đám người nộp đơn cuối cùng cũng chỉ có hai người là thuận lợi vào được Giải thị làm việc. Đoạn thời gian cô tham gia họp lớp còn nghe bọn họ nhắc đến hai người may mắn được vào công ty Giải thị làm, hai người kia hiện tại cũng đã có xe có nhà, cuộc sống rất khá, coi như là ở trong đó làm chức vụ không lớn không nhỏ nhưng cũng được xem là thành công rồi. Còn bọn họ hiện tại cũng chỉ là lớp nhân viên quen ở Giải thị mà thôi.

Hứa Tử Ngư liên tưởng cái tên của Tổng Lương Thần và Giải Triều Chính đặt chung một chỗ, cảm giác hai người này rõ ràng là không liên quan với nhau.

“Lương Thần là do ông ngoại nuôi lớn, cho nên tính cách rất giống ông ngoại.” Sắc mặt của Giải Triều Chính nhanh chóng khôi phục lại như trước, cách nói chuyện của ông giống như muốn nói với bản thân là chuyện này mình không muốn xảy ra như vậy chút nào. Ông bưng ly trà sâm ở trước mặt lên uống hớp, rồi nói: “Cá tính của Lương Thần rất giống chú lúc còn trẻ, rất là bướng bỉnh, khi đã quyết cái gì cũng sẽ không hối hận. Cho nên qua nhiều năm như vậy, chú cũng không có nghĩ đến chuyện nó sẽ tha thứ cho chú. Chỉ là gần đây biết nó kết hôn với cháu, con cũng đang có, cho nên muốn gặp một lần.”

“Vậy sao ngài lại ở đây vậy?”

“Lớn tuổi rồi, cho nên muốn ở gần nhau một chút. Chú có phái người theo dõi nó và tìm đến đây.” Thần sắc của Giải Triều Chính hơi hài lòng, rồi sau đó giống như đứa trẻ vậy, ông trừng mắt nhìn cô rồi nói: “Cháu có thể giúp chú giữ bí mật được không?”

Hứa Tử Ngư nhìn mặt của ông, trịnh trọng gật đầu một cái. Trong ấn tượng của cô, Giải Triều Chính hình như không có con cái, những năm gần đây cũng vẫn làm sự nghiệp công ích, giúp đỡ những người bần cùng khổ khó, cô nhi viện, còn quyên góp xây cầu Những chuyện này cô cũng đã từng thấy ở trên báo chí. Cô không tin Giải Triều Chính là loại người vô tình như lời Tổng Lương Thần đã nói, hai cha con trải qua nhiều năm chung đụng không được tự nhiên như vậy, có lẽ trong lòng của bọn họ trôi qua cũng không mấy vui vẻ.

“Chú Giải, chuyện năm đó ra sao vậy? Cháu cảm thấy trong chuyện này có lẽ có sự hiểu lầm nào hay không, thật ra thì Lương Thần rất hay mềm lòng, anh ấy cũng không phải là loại người” Hứa Tử Ngư suy nghĩ thật lâu rốt cuộc cũng nghĩ đến một từ “Bất hiếu.”

Giải Triều Chính nhìn bộ dáng có chút nóng nảy của Hứa Tử Ngư, khóe miệng có chút nâng lên, ông nói: “Cám ơn cháu, Hứa Tử Ngư, thật ra thì trong chuyện này không hề có bất kỳ hiểu lầm gì, những điều mà Lương Thần biết cũng là chân tướng sự thật, năm đó chính là do chú quá tập trung tinh thần muốn đem sự nghiệp của mình phát triển, muốn ẹ con của Lương Thần có được một cuộc sống tốt hơn, nhưng đầu ai ngờ kết quả lại hoàn toàn ngược lại với mong muốn đó.”

“Chú có muốn cháu về nhà thử nhắc đến chuyện này với Lương Thần hay không, dù sao chuyện cũng đã trôi qua lâu như vậy.”

“Không cần đâu.” Giải Triều Chính nhìn Hứa Tử Ngư, xuất hiện một tia ôn hòa: “Mặc dù cháu chưa từng gặp qua mẹ ruột của Lương Thần, nhưng cá tính của cháu rất giống cô ấy.”

“Mẹ của anh ấy, vậy dì ấy là người như thế nào vậy?”

“Tiểu Nhu là một cô gái rất đáng yêu. Lần đầu tiên chú trông thấy cô ấy là khi cô ấy vẫn là một học sinh còn chưa hiểu chuyện, mà khi đó chú cũng đã tốt nghiệp lâu rồi, sau đó chú xin nghỉ ở cơ quan mà bắt đầu gia nhập thương trường. Ông Tổng không đồng ý cho chúng tôi ở chung một chỗ, Tiểu Nhu là một cô gái được che chở từ nhỏ cho đến lớn, ông ta sợ cô ấy đi theo chú sẽ chịu khổ. Thật ra thì chú cũng không có cái gì để bảo đảm cả, sau đó Tiểu Nhu tốt nghiệp, không để ý đến những ngăn cản của gia đình mà kết hôn với chú, những ngày đầu rất là vất vả, trong nhà chẳng có gì cả, còn thiếu một khoản nợ nữa. Một cô gái như vậy, đi theo chú dãi nắng dầm mưa thế nhưng cái gì cũng không sợ, bị uất ức gì cũng không có nói với chú, chú vẫn cho rằng chỉ cần nỗ lực buôn bán và kiếm thật nhiều tiền, thì có thể cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc như xưa, nhưng sau đó Lần đó là chú phải đi ký một hợp đồng rất quan trọng, vốn dĩ ngày dự sinh của Tiểu Nhu là còn một tuần nữa, nhưng chú không nghĩ tới. Đến khi chú trở lại thì

không thể nhìn mặt cô ấy lần cuối cùng nữa, thế rồi Lương Thần bị ông ngoại mang đi. Có lúc chú nghĩ, có những thứ này thì có ích lợi gì chứ, dù sao Tiểu Nhu cũng không còn rồi.”

Giải Triều Chính uống một ngụm trà, chậm rãi kể lại những tâm sự đã giấu kín ở trong lòng của ông mà chưa hề nói ra với ai, nói xong một hơi mới giật mình cảm thấy bản thân mình đã nói hơi nhiều. Mà lúc này nước mắt của Hứa Tử Ngưng đã sớm ràn rụa.

Khi nghe Tống Lương Thần kể về chuyện này, Hứa Tử Ngưng một lòng chỉ cảm thấy anh là một đứa bé mồ côi, từ khi ra đời liền mất mẹ, đến khi hiểu chuyện thì bắt đầu cảm hận ba của mình, chuyện này thật đáng thương. Nhưng khi Giải Triều Chính bình tĩnh đem chuyện xưa nói ra, thì cô lại cảm nhận được ẩn dưới vẻ bình tĩnh kia chính là sự dằn vặt và tự trách về sai lầm của bản thân mình, nỗi đau khổ khi chỉ trong một ngày phải đối diện với việc mất vợ còn mất luôn đứa con. Nghĩ đến chuyện này khiến cho lòng của cô cũng cảm thấy có chút đau.

“Cô bé ngọc, những chuyện này đều đã trôi qua rất lâu rồi. Ngay cả chú đây cũng sắp xuống mồ rồi. Chỉ cần Lương Thần sống tốt là được, chú cũng không còn gì phải thấy hối tiếc nữa.” Giải Triều Chính từ trong túi áo lấy ra một cái khăn tay, đưa cho cô nói: “Cầm lấy mà lau nước mắt đi, cái này là thợ trang điểm cho chú, còn mới chưa có dùng qua.”

“Ah.” Hứa Tử Ngưng nhận lấy cái khăn lau nước mắt rồi lại xì mũi: “Chú nói cá tính của cháu giống dì, nếu quả thật như vậy thì cháu cũng cảm thấy được, khi đó dì sống chung với chú nhất định là những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời của dì đó.”

“Tại sao?” Bản thân của Giải Triều Chính hơi chấn động một cái, kinh ngạc nhìn cô.

“Bởi vì dì ấy yêu chú, lại thấy chú vì dì ấy mà cố gắng cùng nỗ lực như vậy, cho nên nhất định là dì ấy cảm thấy rất hạnh phúc. Cho dù sau đó xảy ra tình huống không như mong muốn, nhưng cháu nghĩ dì ấy cũng sẽ không hối tiếc đâu, mà ngược lại còn thông cảm cho chú nữa.”

Giải Triều Chính kinh ngạc ngồi ở chỗ đó, một lúc lâu cũng không thấy nói gì, sau đó rút cuộc thở dài một hơi mà nói: “Cám ơn cháu.” Hứa Tử Ngưng nhìn ông đã từ từ mà khôi phục lại tâm tình, còn nói: “Trước đây chú còn lo lắng người phụ nữ của Lương Thần sẽ như thế nào, nếu là Thích Lôi thì quá bá đạo rồi, không thích hợp với nó chút nào. Lương Thần chọn cháu coi như là tìm đúng người rồi đó.”

“Thích Lôi?” Hứa Tử Ngưng nghi hoặc nhìn Giải Triều Chính: “Mọi chuyện của Lương Thần chú đều biết hết sao?”

“Ừh. Ít ra thì ở trong nước, những chuyện liên quan đến Lương Thần chú còn có thể biết.” Làm một người cha sinh sống ở thành phố B lâu như vậy, Hứa Tử Ngưng đối với chuyện này cũng không hoài nghi chút nào.

Giải Triều Chính trò chuyện với cô thêm một lúc nữa, còn dặn dò cô phải chú ý đến sức khỏe của mình, sau đó cho cô số điện thoại của mình, dặn dò cô nếu có chuyện gì thì có thể đến tìm ông, sau đó gọi bọn người áo đen đưa cô trở về nhà.

Hứa Tử Ngưng uyển chuyển bày tỏ ý nghĩ của mình, cô nói mình là một thai phụ khả năng kháng áp lực không lớn, màu đen rất dễ khiến cho tâm tình của cô không tốt. Giải Triều Chính gật đầu sau đó nói với Tiểu Ngô kia hai câu. Chỉ trong chốc lát liền có một nhóm người khác đến, nhóm người mới đến đó mang trên người nào là áo thun in hình hoạt hình, quần cộc đến đầu gối, chân mang đôi dép xù tin, nếu như không phải mấy người đó vẫn luôn giữ vẻ mặt cứng ngắc như cũ thì cô nghĩ đây có lẽ là một đám thanh niên đa dạng đấy. Xe hơi cũng đổi thành một chiếc Rolls-Royce bánh bao màu hồng. Hứa Tử Ngưng le lưỡi một cái, cảm thấy cảnh này quả thật rất giống như trong tiểu thuyết vậy. Cô mỉm cười khoát lấy tay áo của Giải Triều Chính, ông tiễn cô ra cửa chính, sau đó Hứa Tử Ngưng ngồi lên xe trở về nhà.

61. Chương 61

Hứa Tử Ngưng thoải mái dựa lưng vào cái ghế mây, đầu bút nghịch ngoạc vẽ vài đường trên cuốn sổ ghi chép, cô lén lút nhìn về phía Tống Lương Thần đang ngồi ở trước bàn máy vi tính. Anh đang đeo mắt kiếng, anh đang tập trung nhìn vào máy vi tính, mắt kiếng phản chiếu một ít hình ảnh số liệu đồ lung tung trong máy tính.

Cô nghĩ mình cần phải nói về chuyện ngày hôm qua với anh một chút, điều đó có thể khiến ối quan hệ của anh và chú mafia hơi hòa hoãn một chút hay không. Dù sao hai người cũng là cha con ruột thịt, nếu cứ tiếp tục hiểu lầm như vậy thật là quá cứng đầu rồi, đối với tất cả mọi người đều không tốt —— Nhưng cuối cùng là phải nói như thế nào mới tốt đây?

Không nhận được cô thở dài một tiếng, chuyện như vậy nên tìm cơ hội giải quyết thì tương đối khá hơn.

“Có chuyện gì thế?” Tống Lương Thần lấy mắt kiếng xuống, tay của anh day day huyết thái dương sau đó nhìn về phía cô.

“Nhức đầu sao, qua đây em giúp anh!” Hứa Tử Ngư nịnh bợ đứng lên, đi về phía sau lưng anh, nhẹ nhàng đưa tay xoa huyết thái dương của anh. Tống Lương Thần ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, mặc dù kỹ thuật của ai kia quá tệ giống như đang giầy xéo cái đầu của anh vậy.

“Không có chuyện gì mà ân cần à.” Tống Lương Thần ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại đang rất vui vẻ mà hưởng thụ. Hiện tại chính là thời điểm mấu chốt để thu mua Giải thị, số liệu rồi tính từ mọi phía vọt tới, phải rất kiên nhẫn tỉ mỉ phân tích và phán đoán thì mới được. Mặc dù cấp dưới của anh chính là người đã sát cánh với bản thân anh đã lâu, nhưng phi vụ này thật sự là rất quan trọng, không thể có bất kỳ sơ xuất nào. Cũng là bởi vì chuyện này, mà mấy ngày nay anh không có cách nào dẫn Tiểu Ngư đi ra ngoài nghỉ ngơi, đợi đến lúc vụ này kết thúc, khi đó đứa nhỏ cũng đã ra đời, anh nhất định sẽ dẫn cô đến bờ biển mà cô thích nhất để nghỉ ngơi.

Tống Lương Thần mở mắt ra ngẩng đầu nhìn Hứa Tử Ngư, lông mi thon dài hơi cong lên xuống theo từng cái chớp mắt, giống như đang cầm một cọng lông nhỏ nhẹ nhàng cọ vào trái tim của Hứa Tử Ngư vậy. Cô theo dõi ánh mắt của anh, sau khi quan sát cô cảm thấy tâm tình của anh đang rất tốt, mới thử nói: “Hôm qua em có gặp ba của anh.”

Hứa Tử Ngư cảm thấy toàn thân của người dưới đang cứng đờ, anh tự tay kéo tay của cô xuống, ngồi thẳng người lên rồi hỏi: “Ông ấy tìm em?”

“Đúng vậy, ông ấy nói muốn làm quen với em một chút.” Hứa Tử Ngư thấy sắc mặt của Tống Lương Thần không được tốt, cô nói: “Thật ra thì đã nhiều năm như vậy, có bao giờ nghĩ tới giữa anh và chú mafia, khu. Chú Giải có sự hiểu lầm hay không.”

“Không có hiểu lầm gì cả.” Tống Lương Thần cắt đứt lời nói của Hứa Tử Ngư: “Tiểu Ngư, anh không muốn nhắc đến những chuyện này.”

“Nhưng mà, hai người dù sao.”

“Hứa Tử Ngư!” Tống Lương Thần quát một tiếng, khiến cho Hứa Tử Ngư sợ hết cả hồn. Cô sững sờ nhìn Tống Lương Thần, cho dù là ở trong trường học có nhiều lúc đối đầu với nhau, anh cũng không hề dùng giọng nói lạnh lùng và vẻ mặt cứng ngắc như vậy đối với cô.

“Ah!” Hứa Tử Ngư rút tay của mình lại, miễn cưỡng nở một nụ cười sau đó nói: “Nhìn anh như vậy, em đã hiểu rõ rồi. Anh bận việc của anh trước đi, em đi ngủ trưa đây.” Không chờ anh trả lời cô liền xoay người cầm cuốn sổ lên rồi ra khỏi phòng.

Tống Lương Thần đưa mắt nhìn bóng lưng có chút cô đơn của Hứa Tử Ngư, nhưng rốt cuộc vẫn đứng đó không có bất kỳ hành động nào. Anh đi tới cửa sổ, bấm số điện thoại của Robyn: “Robyn, cậu giúp tôi kiểm tra xem hiện tại bên Giải thị có động tĩnh gì không? Không, hiện tại thì không có vấn đề gì khác, chỉ là muốn cậu chú ý thật kỹ cổ phiếu thôi.”

Tống Lương Thần cúp điện thoại di động, sau đó ngồi dựa vào cái ghế mây. Giải Triều Chính từ đầu tới cuối chỉ là một thương nhân háms lợi, hiện tại công ty của ông ta bị anh theo dõi, chỉ là một cuộc đấu sức giữa hai người mà thôi. Nhưng thật không nghĩ tới, ông ta lại đi tìm Hứa Tử Ngư.

Mệt quá đi, thật là mệt mỏi. Tống Lương Thần cảm thấy mình giống như đứng ở chính giữa vũ trụ mêhông, dưới chân không có sức lực, bốn phía chỉ là hỗn độn và hỗn độn mà thôi. Chỉ có duy nhất một tia sáng mà thôi, nhưng tia sáng đó lại vừa mới tức giận.

Từ nhỏ đến giờ Hứa Tử Ngư cũng chưa có bị mắng qua cái gì, cho nên lá gan của cô rất là nhỏ. Mấy tháng này trôi qua, cô đã có thói quen ỷ lại vào sự che chở của Tống Lương Thần, nhưng vừa rồi cô đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Không thể như vậy, chẳng phải cô đã sớm quyết tâm không để cho bản thân mình lệ thuộc vào bất kỳ một người nào rồi sao? Tại sao lại có thể quên chứ? Dù cho có yêu người đó như thế nào, bản thân cũng phải độc lập không phải sao. Cô lại đang làm cái gì đấy? Bởi vì cô thấy anh đắm chìm trong nỗi đau khổ của quá khứ, cho nên muốn làm đáng cứu thế nhằm cứu giúp anh sao? Ngu ngốc, cô thật là kẻ ngốc nghếch.

Nhìn lại một chút, phụ nữ có thai chính là rất dễ kích động, cô rút khăn giấy ra lau lau khóe mắt, kéo chăn ở trên giường lên đắp người. Ngủ đi, cô từ nhỏ đều là như vậy, cho dù là vấn đề gì đi chăng nữa khi tỉnh dậy đều xem như chưa từng xảy ra.

Nhận được điện thoại của Robyn vội vàng gọi tới, anh ta nói người nắm giữ cổ phiếu đứng thứ nhì trong Giải thị đã bắt đầu bán tháo một số lượng lớn cổ phiếu, Tống Lương Thần không kịp thu dọn đồ đạc mà chạy tới tổng bộ. Nhưng ba giờ chiều hôm nay anh còn phải dẫn hai mẹ con đi học lớp tiền sinh sản nữa, anh mở cửa phòng ra, thấy Hứa Tử Ngư đang co người nằm ở trên giường mà ngủ, cả người thu thành một khối nho nhỏ, trái tim của anh không khỏi cảm thấy mềm mại. Từ khi mang thai đến nay Hứa Tử Ngư rất hay ngủ, nếu như không ai làm phiền cô thì cô có thể ngủ đến chiều luôn, khi đó anh cũng đã trở về. Tất đồng hồ báo thức sau đó anh hôn lên trán của cô một cái, để lại một tờ giấy rồi vội vàng rời đi.

Hứa Tử Ngư là bị tiếng chuông tin nhắn đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra để đọc tin nhắn, thấy tin nhắn viết có một biệt thự cận núi kề sông muốn bán hoặc cho thuê, sắp tới sẽ bắt đầu phiên gi-ao dịch, không biết tên khốn kiếp nào lấy được số điện thoại của cô mà nhắn tin qua nhằm quảng cáo đây. Vừa định tắt điện thoại đi động để ngủ tiếp, chợt nhìn lên đồng hồ trên màn hình, má ơi, đã gần hai giờ rưỡi rồi!

Ba giờ chiều nay sẽ phải tham gia tiết học đầu tiên về học làm mẹ nha, cô vội vàng mặc quần áo vào người, đến phòng đọc sách gọi Tống Lương Thần. Phòng đọc sách không có ai cả, phòng bếp cũng không có, phòng vệ sinh cũng không có. Cô đi hết một vòng ở trong nhà, cuối cùng cô đưa kết luận là Tống Lương Thần không có ở nhà. Bệnh viện cũng đã gọi điện thoại đến để xác nhận, cô nói sẽ đến ngay, cô vội vã thay quần áo ra khỏi cửa, tự nhiên nhìn thấy mảnh giấy Tống Lương Thần để lại.

“Tiểu Ngư!

Hôm nay có chút việc gấp, anh không cùng em đi học được? Qua mấy bữa sẽ học bù.

Lương Thần.”

Trời bên ngoài có chút âm u, một chút gió cũng không có, không khí nóng bức giống như một cái lò vậy, con chim trên cây cũng ủ rũ không còn hơi sức mà kêu. Người đi đường cũng rất ít, Hứa Tử Ngư đứng ở cửa chung cư thuận lợi gọi xe, chạy thẳng tới bệnh viện ở trung tâm thành phố.

Tống Lương Thần đi đâu nhỉ? Anh sẽ không vì chuyện vừa rồi mà tức giận bỏ đi chứ, Hứa Tử Ngư lấy điện thoại di động ra nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho anh biết hay không, ngón tay sau khi bấm số, cô do dự lại không muốn nhấn phím gọi. Chẳng phải đã quyết tâm không nên quá lệ thuộc vào anh sao, Hứa Tử Ngư hung hăng khinh bỉ nhìn chính mình một chút, ngay sau đó giận dỗi đóng điện thoại di động lại, bỏ vào trong túi.

Đến được khoa sản của bệnh viện cũng đã là ba giờ hơn rồi, y tá Tiểu Lưu nhìn thấy cô chống lưng rón rén, y tá nhìn ra cửa chính cũng không thấy chồng của cô.

“Cô Hứa, chỉ một mình cô đến thôi sao?” Tiểu Lưu cầm xấp tài liệu đi tới, đưa đơn đăng ký cho cô điền vào.

“Ah, hôm nay anh ấy có chút việc gấp, nên không đến cùng tôi.” Hứa Tử Ngư điền xong mẫu đơn mà y tá đưa cho, cô nhìn vào trong phòng học, trong đó đều là từng đôi từng đôi một, chỉ có mình cô là lẻ bóng. Y tá dùng ánh mắt tỏ vẻ cô thật đáng thương nhìn Hứa Tử Ngư rồi nói: “Nội dung của tiết học hôm nay chúng tôi cần ba và mẹ cùng nhau học, chồng của cô cũng thiết là, có chuyện gì mà gấp gáp như vậy chứ, cô đến cũng không học được đâu!”

“Chuyện này.” Hứa Tử Ngư gãi đầu một cái: “Thật sự anh ấy rất bận, không thì lần sau tôi sẽ quay lại?”

Một học viên khác cũng mang thai dường như cô ấy bị chứng tiền sản nóng nẩy, gặp chuyện hơi bất bình là có khuynh hướng bốc hỏa, giống như lửa giận đã chạy lên đến não rồi bức xúc nói: “Đàn ông bận rộn gì chứ, ngay cả thời gian chăm sóc vợ cũng không có sao? Phụ nữ chúng ta mang thai mệt mỏi như vậy, nhìn lại mình xem, đâu biết mang thai cực như thế nào chứ!” Vừa nói còn không ngừng nhéo người đàn ông đang đứng ở bên cạnh cô ta.

Người đàn ông kia có lẽ là chồng của cô ta, bị nhéo như vậy cũng không dám có phản ứng gì, thấy cô ta tức giận cho nên anh ta vội vàng đưa tay vuốt bụng của vợ, sau đó cợt nhả nói: “Ai ui Đại Bảo Bối, Đại Bảo Bối của anh đừng tức giận nữa, chẳng phải anh đã đến đây rồi sao?” Cô ta nghe vậy quệt mồm, lại nhéo thêm hai cái nữa, người đàn ông kia làm bộ gào khóc rên lên hai tiếng.

Hứa Tử Ngư dờ khóc dờ cười nhìn cặp vợ chồng này, trong lòng cũng có chút hâm mộ. Y tá thấy biểu tình của Hứa Tử Ngư giống như đưa đám, cảm thấy mình đã nói sai, vội vàng đưa cho cô một bộ quần áo mà nói: “Cô Hứa, hay là cô thay quần áo này trước đi, lát nữa tôi và cô ở chung một tổ là được, có gì thì sau này sẽ dạy bù cho chồng của cô.” Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, cầm lấy y phục vừa định rời đi, lại nghe thấy có người ở ngoài cửa gọi: “Tiểu Ngư.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Đào Duy Hiên ngọc thụ lâm phong khoác cái áo bác sĩ màu trắng đi đến đây. Đã một đoạn thời gian không gặp, anh ta có chút gầy, nhưng vẫn có cái không thay đổi đó chính là nụ cười ấm áp trước sau như một.

“Duy Hiên, sao anh lại tới đây?” Hứa Tử Ngư kinh ngạc: “Mới vừa rồi ở cửa bệnh viện có trông thấy em, cho nên đến đây xem một chút.” Đào Duy Hiên nhìn toàn thân của cô một chút hỏi: “Sao rồi, có cần anh giúp gì hay không?”

“Không có việc gì đâu, không cần phiền anh đâu, em với cô y tá ở chung một tổ là được rồi. Chẳng phải anh còn phải trực sao?” Hứa Tử Ngư khách sáo nói xong, nhìn qua phía cô y tá hy vọng cô ấy giúp mình giải vây, ai ngờ cô y tá lại không như cô mong muốn.

Trong phòng học toàn bộ đàn ông và phụ nữ bụng bự đều dùng ánh mắt không lý giải được mà nhìn hai người bọn họ, cô gái này mới vừa rồi còn nói chồng không có tới, ngay sau đó lại có một bác sĩ đẹp trai đến, ánh mắt của hai người cũng uyển chuyển và quanh co như vậy, trong đó nhất định là có gian tình nha!

“Hôm nay anh trực ca sáng, giờ đã tan ca rồi.” Đào Duy Hiên cười, một mặt đi tới bắt tay với nữ y tá, rồi nói: “Bác sĩ Lý, làm phiền cô, hôm nào tôi mời cô đi ăn cơm.”

Bác sĩ Lý phụ trách khóa học này mỉm cười gạt đầu, xoay người nhìn Hứa Tử Ngư nói: “Nếu bác sĩ Đào muốn tôi giúp một tay, tôi nghĩ cô Hứa cũng không cần quá khách sáo. Tiểu Lưu còn phải giúp tôi một tay nữa, hai người mau đi thay quần áo đi.” Nói đùa sao, mặc dù mình đã kết hôn rồi, nhưng làm sao có thể để cho bác sĩ Đào đi học cái đó chứ, đó cũng là một loại hưởng thụ cuộc sống nha.

“Àh?” Hứa Tử Ngư thấy ánh mắt thiết tha của mọi người, Đào Duy Hiên vẫn là một bộ dáng giúp bạn không tiếc cả mạng sống, rốt cuộc Hứa Tử Ngư nói: “Vậy cũng được, lại phải làm phiền anh, Duy Hiên.”

“Ngốc quá, nói lời khách sáo với anh làm gì chứ?” Đào Duy Hiên nhìn y tá nói: “Tiểu Lưu sao vậy? Làm phiền cô lấy đồ cho tôi thay nhé.”

“A, ừh, đúng rồi!” Y tá biến thành hoa si phản ứng có chút chậm, vội vàng đem bộ đồ XXL đã chuẩn bị sẵn cho Tống Lương Thần mà đưa cho Đào Duy Hiên.

Hứa Tử Ngư từ phòng thay quần áo đi ra ngoài, nhìn thấy Đào Duy Hiên cô cũng hé miệng mà cười. Bởi vì đồ XXL của Tống Lương Thần mặc lên người của anh ta, nhìn có chút hơi khoa trương.

“Cô nhóc này.” Đào Duy Hiên sờ đầu của cô, cười nói: “Đi thôi!”

Hứa Tử Ngư sững sốt một chút, vội vàng gạt đầu. Kỳ lạ, rõ ràng tướng mạo của hai người hoàn toàn bất đồng, nhưng sao cô cứ mãi lẫn lộn giữa anh ta và Thích Uy đây.

Mọi người đều đã đến đông đủ, khóa huấn luyện bắt đầu khai giảng.

“Hoan nghênh các bậc cha và mẹ tương lai đã đến dự đông đủ, như vậy bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu theo học khóa huấn luyện tiền sinh sản, trong một tháng này mọi người sẽ cùng nhau học tập cách

chuẩn bị làm cha làm mẹ trong thời gian sắp tới. Như vậy nội dung của ngày hôm nay chính là dưỡng thai. Thật ra thì dưỡng thai đối với các bậc làm cha làm mẹ của xã hội hiện đại cũng không còn xa lạ gì, hiện tại còn có thể nói là một loại khuynh hướng rất phổ biến, mà phương thức dưỡng thai cũng có rất nhiều cách, bao gồm âm nhạc dưỡng thai, ngôn ngữ dưỡng thai, vuốt ve dưỡng thai, tâm tình dưỡng thai, ăn uống dưỡng thai, hoàn cảnh dưỡng thai.”

Bác sĩ thao thao bất tuyệt nói về nội dung dưỡng thai, các bậc cha và mẹ vừa lắng nghe vừa ghi chép. Đào Duy Hiền nhìn thấy Hứa Tử Ngư đang nghiêm túc nghe, có chỗ nào không nhớ kịp thì ghi vào cuốn sổ tay, dáng vẻ nghiêm túc này thật sự rất giống như một bà mẹ trẻ vậy. Lần đầu tiên gặp mặt, nhìn cô còn giống như một đứa trẻ thích khóc nhè nữa, có lẽ đây chính là tình mẫu tử chẳng, có thể khiến cho người ta trở nên thành thực và lớn lên trong suy nghĩ.

Đến khi bác sĩ hướng dẫn cách vuốt ve để dưỡng thai, bác sĩ còn yêu cầu những ông bố cùng thực hành phối hợp với các bà mẹ. Trong đó Đào Duy Hiền ở bên cạnh cũng phải làm theo yêu cầu của bác sĩ, bác sĩ bắt đầu dạy mọi người phương pháp làm thế nào để vuốt bụng và nói chuyện cùng bảo bảo. Hứa Tử Ngư đỏ mặt nhìn Đào Duy Hiền, Đào Duy Hiền mang theo bộ mặt phớt tỉnh nhìn về phía Hứa Tử Ngư mà nói: “Cũng như nhau thôi, cứ xem anh như là cậu của bảo bảo đi, tiểu bảo bảo để cậu sờ một chút có được hay không?”

Hứa Tử Ngư khi khi cười một tiếng, đến đây tảng đá ở trong lòng cô mới được buông xuống, Đào Duy Hiền chỉ là đến giúp mình một chuyến mà thôi, là mình đã suy nghĩ quá nhiều. Vì vậy sau đó động tác của hai người phối hợp lưu loát hơn trước nhiều, Đào Duy Hiền là bác sĩ khoa ngoại, cho nên học mấy cái kỹ xảo này đối với anh ta chỉ là chuyện nhỏ, hai người nhận được không ít lời khen từ bác sĩ Lý.

Buổi học dưỡng thai kết thúc, bên ngoài gió thổi rất mạnh, còn có sấm chớp liên hồi ở phía chân trời, tiếng sấm đi theo sau giống như rồng đang đánh trống vậy, mới hơn năm giờ mà trời đã tối đen. Mấy ông bố đều dìu các bà mẹ ra cửa bệnh viện để đón taxi hoặc đi lấy xe. Hứa Tử Ngư muốn đón xe taxi về nhưng lại bị Đào Duy Hiền ngăn lại, anh nói: “Ngồi xe của anh đi, anh đưa em về.” Trời chuyển biến quả thật là rất nhanh, mới vừa rồi còn chưa có gì, giờ đã muốn đổ mưa xuống rồi, Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, đi theo Đào Duy Hiền xuống bãi đậu xe.

Xe vừa chạy lên đường lớn thì thành phố đã bắt đầu mưa to, mưa rơi xuống mấy tấm kính thủy tinh giống như điệu nhảy của mấy bông hoa vậy, không còn thấy rõ vật gì nữa. Tia chớp lướt qua trước mắt mình, cứ thế mà đánh xuống, tiếng sấm ầm ầm vang bên tai, khiến cho Hứa Tử Ngư sợ đến xanh mặt.

Đào Duy Hiền đưa cánh tay phải của mình ra vỗ vỗ nhằm trấn an Hứa Tử Ngư, anh nói: “Sao vẫn còn tất sợ sét đánh như vậy chứ?” Đào Duy Hiền đang nói thì có một tia chớp đón đầu bổ tới, Hứa Tử Ngư bắt ngờ giật thót mình.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cô quay đầu nhìn Đào Duy Hiền, chuyện này cô chưa bao giờ nói qua với ai, ngoại trừ Thích Uy.

62. Chương 62

“Thật xin lỗi, anh cứ nghĩ em là em gái ruột của anh.” Đào Duy Hiền hơi áy náy nhìn cô, phát hiện sắc mặt của Hứa Tử Ngư không được tốt lắm: “Nếu không thì nán lại nhà của anh một chút đi, đợi đến khi hết sấm sét anh sẽ đưa em trở về.”

Qua nhiều năm như vậy Hứa Tử Ngư cũng chưa thấy qua trận mưa giông nào đáng sợ như vậy, cô còn là đang ở trên cầu vượt nữa, về đến nhà còn khoảng hai mươi mấy phút đi xe, thật sự là có chút nguy hiểm. Cô gạt đầu một cái, sau đó lấy hai ngón tay bịt hai lỗ tai rồi dựa vào ghế ngồi. Đào Duy Hiền lái xe quẹo vào một con đường, trong chốc lát đã đến một chung cư có nhiều cây xanh ở chung quanh. Hứa Tử Ngư phát hiện chỗ này cách chỗ lần trước bọn họ ăn cơm cũng không xa, cũng ở gần khu sứt quán.

Sau khi đậu xe xong, Đào Duy Hiên dẫn Hứa Tử Ngư vào nhà: “Đây là nhà của anh?” Hứa Tử Ngư nhìn căn nhà được trang trí và lắp đặt theo kiến trúc Châu Âu, rất là đẹp, đột nhiên cô cảm thấy dường như mình không hiểu chút nào về Đào Duy Hiên.

“Cũng không tính là như vậy.” Đào Duy Hiên để cô ngồi ở ghế so—fa, sau đó đi rót một ly nước đưa cho cô.

“Đây là sản nghiệp của cha mẹ anh, bọn họ đang ở nước Anh, trong khoảng thời gian anh trở về nước thì anh tạm thời ở đây mà thôi.”

Hứa Tử Ngư uống hai ngụm liền uống không nổi nữa rồi, nhắm hai mắt lại dựa người lên ghế sa-lon, thở nhanh cảm thấy có chút không đủ ôxi. Đào Duy Hiên sờ đầu của cô nói: “Sao lại đổ mồ hôi lạnh vậy? Hay là em vào trong phòng nghỉ một chút đi, khi nào mưa tạnh thì anh gọi em dậy.”

Huyết thái dương thỉnh thoảng nháy, nhức đầu không chịu được, Hứa Tử Ngư cũng không từ chối, liền gập đầu đi theo anh vào trong phòng ngủ.

Vất vả lắm Hứa Tử Ngư mới ngủ được, Đào Duy Hiên ngồi vào cái ghế ở trong phòng khách, rút ra một điều thuốc. Anh cai thuốc cũng đã lâu rồi, nhưng vẫn mang theo một gói ở bên mình, đôi khi Lão Lăng cũng nói đùa với anh, trêu đùa anh có lúc cũng sẽ hút lại. Anh cũng biết lời nói đó chỉ để nghe mà thôi, hiện tại tính mạng của anh rất trân quý, một chút xíu cũng không thể lãng phí.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rất lớn, căn phòng này cách âm rất tốt, nhưng vẫn còn nghe tiếng sấm vang vọng ở bên ngoài. Từ nhỏ Hứa Tử Ngư đã thiếu hụt cảm giác an toàn cho nên cô rất sợ tiếng sấm, lúc ngủ cũng không được an ổn, chẫu mày không biết đang làm bầm cái gì. Đào Duy Hiên bỏ điều thuốc vào lại trong hộp, đi tới ngồi ở bên giường. Nhẹ nhàng đưa tay vỗ về Hứa Tử Ngư, cảm thấy bên cạnh có người, chân mày của cô mới dần dần giãn ra.

Anh còn tưởng rằng Tống Lương Thần sẽ chăm sóc cho Hứa Tử Ngư thật tốt, cho nên mới dễ dàng buông tay như vậy, nhưng không ngờ trong thời tiết xấu như vậy thế nhưng anh ta lại để mặc cho cô một mình vác bụng lớn như vậy mà đi học, điều này khiến cho anh rất tức giận. Tống Lương Thần có thể chăm sóc tốt cho Hứa Tử Ngư sao? Hứa Tử Ngư thì sao, cô có cảm thấy hạnh phúc không?

Đào Duy Hiên đứng dậy đến bên cửa sổ, trời bên ngoài cũng đã sáng không còn tối như lúc nãy nữa, nhưng mưa vẫn còn to.

Tống Lương Thần tìm người cũng đã sắp diên lên rồi.

Cùng Robyn và mấy người kia thương lượng một lát, thấy trời bên ngoài càng lúc càng thay đổi. Điện thoại di động nhắn tin thông báo nói thành phố B chuẩn bị nghênh đón một trận “Bão Lôi” lớn nhất trong vòng 5 năm này, hồi lúc còn đi học Hứa Tử Ngư đều rất sợ sấm sét, ở nhà một mình có sợ hay không đây? Tống Lương Thần vội vàng phân nhiệm vụ ọi người, sau đó lái xe liền chạy về nhà. Thế nhưng Hứa Tử Ngư lại không có ở nhà, gọi điện thoại thì không liên lạc được.

Anh tìm được cuốn sổ của Hứa Tử Ngư, anh liền gọi điện thoại cho bạn bè của cô nhưng không có ai đang ở cùng cô cả. Sau đó anh chợt nhớ cô có thể là đang ở bệnh viện, gọi điện thoại đến bệnh viện thì người ta nói lớp học đã tan rồi.

Hứa Tử Ngư có thể ở đâu chứ? Thời tiết như vậy, nếu cô còn ở bên ngoài thì biết làm sao, gió mạnh như vậy một người đàn ông ở bên ngoài sợ còn đứng không vững huống chi là một phụ nữ đang mang thai.

Anh ngồi ở đầu giường, cảm thấy sợ hãi. Mặc dù vẫn tự nhủ sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng điều đó cũng không ngăn được nỗi sợ của anh, nếu như có chuyện gì anh cũng không dám tưởng tượng. Đáng lý anh không nên tức giận với cô, tuy ngoài mặt của cô tuy tiện như vậy, nhưng thật sự lá gan của cô rất nhỏ, chỉ cần nghĩ đến chuyện Giải Triều Chính đang muốn lợi dụng cô, lửa giận trong lòng anh liền dâng lên.

Đang miên mang suy nghĩ, chợt nhận được một cuộc gọi từ một số điện thoại lạ, người ở đầu dây bên kia vừa mở miệng, anh lập tức hiểu, người đó chính là bác sĩ Đào: “Số 15, Khế Viên, Khu Sứ Quán, Tiểu Ngư đang ở đây.”

Tống Lương Thần cúp điện thoại liền lái xe chạy đến Khu Sứ Quán, anh nhớ lại lần trước anh cùng Thích Lôi đi ăn cơm, cũng là gặp Đào Duy Hiên và Hứa Tử Ngư ở gần khu này. Khi đó cậu và mợ của anh đang

ra sức tác hợp anh và Thích Lôi. Từ lúc học cấp 3 Thích Lôi đã bắt đầu thích anh, sau khi lấy được sự đồng ý của người trong nhà thì cô ấy càng lúc càng trắng trợn hơn, giống như lúc nhỏ vậy, cứ đến công ty mà quần lấy anh, luôn miệng gọi “Anh ơi, anh ơi” khiến cho anh cảm thấy rất là phiền. Anh không phải là anh trai của cô, anh trai của cô chính là Thích Uy.

Khi anh mới bắt đầu hiểu chuyện, lúc đó anh còn đang ở trong đại viện của quân đội, anh và Thích Uy đã cùng nhau lớn lên và trở thành bạn tốt của nhau.

Ông ngoại của Thích Uy và nhà của ông ngoại anh là hàng xóm của nhau, hai người cũng là chiến hữu cũ của mấy chục năm trước, quan hệ hai nhà cũng không tệ lắm. Ông ngoại Thích Uy là Tô lão tướng quân sinh ra ba người con nhưng chỉ có một người con gái là Tô Như Ý, từ nhỏ đã cưng chiều cô ấy như trứng vàng vậy. Mỗi năm cứ đến kỳ nghỉ hè hay nghỉ đông, Tô Như Ý đều dẫn theo Thích Uy và Thích Lôi đến đại viện, bọn họ sẽ ở lại đó một thời gian để Tô lão tướng quân đỡ buồn, và đó là đoạn thời gian vui vẻ nhất trong năm của Tổng Lương Thần.

Thích Uy không giống như Tổng Lương Thần, không có việc gì làm thì sẽ dằng hoàng ở nhà ngây ngô làm bài tập hoặc lắp ghép mô hình. Thích Uy đến đây buồn chán đến nỗi cũng sắp biến thành tự kỉ rồi, sống ở trong đại viện này cậu ta hận mình không được ngày ngày lớn lên ở bên ngoài. Cậu ta thường rủ Tổng Lương Thần đến cái ao nhỏ gần đại viện để mò cá, hoặc là đến chỗ vườn rau hình mẫu của quân đội trộm cà chua và dưa chuột, cũng có lúc vào rừng cây hái nấm mèo, rồi còn chạy đến bãi tập bắn để lượm vỏ đạn, Tổng Lương Thần sống và lớn lên ở đây nhưng cũng không nghĩ ra nhiều trò vui như vậy, anh cảm thấy Thích Uy rất lợi hại. Lúc vừa bắt đầu đôi khi bọn họ cũng bị người ta bắt được, nhưng hai người cũng rất nghĩa khí đều đứng ra nhận mình là đầu sỏ, cuối cùng ai cũng bị xử tội, sau khi bị đánh đòn còn phải viết giấy kiểm điểm rồi bế quan mấy ngày. Chỉ là Thích Uy rất thông minh, nếu lỗi đó đã phạm vào một lần thì sẽ không bao giờ mắc lại lần thứ hai, cho nên sau đó bọn họ đi chơi cũng rất ít khi bị người ta bắt được nữa.

Thích Lôi là cái đuôi nhỏ của Thích Uy, ngày ngày cô bé cứ muốn quần lấy chân bọn họ mà chơi đùa, nếu không cho cô bé ấy đi theo thì sẽ chạy đi tìm người lớn mà mật báo. Nhưng cô bé ấy lại đặc biệt rất yếu đuối, không có việc gì thì rất thích khóc nhè, khi cô vừa khụt khịt mũi Thích Uy cũng không còn hứng thú chơi nữa, cậu ta sẽ giúp cô lau nước mắt, nắm lấy tay rồi dụ dỗ cô về nhà. Tổng Lương Thần rất hâm mộ cảnh này, bởi vì anh không có anh trai cũng không có em gái, trở về đại viện trừ chú thì chỉ có bác, không có ai chơi cùng anh. Lại nói có chút tính trẻ con, có lẽ là tuổi thơ đã để lại một ấn tượng sâu đậm trong lòng Tổng Lương Thần, về sau làm cách nào anh cũng không thể yêu thích Thích Lôi được.

Khi Tổng Lương Thần đến thì mưa cũng đã nhỏ dần, lần theo địa chỉ mà bác sĩ Đào nói trong điện thoại, anh đến cửa thì trông thấy Đào Duy Hiền đang ngồi ở trên ghế sa-lon trong phòng khách.

“Tiểu Ngư đâu rồi?”

“Ở trên lầu, mới vừa ngủ thiếp đi!”

“Cám ơn cậu, để tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Tổng Lương Thần.” Đào Duy Hiền chợt đứng dậy, gọi Tổng Lương Thần đang muốn đi lên lầu lại, anh ta nói: “Tiểu Ngư vẫn còn nghỉ ngơi, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Tổng Lương Thần quay đầu nhìn anh ta, trong ánh mắt đó còn mang theo tia chất vấn và khiêu khích. Liên trả lời: “Được.”

“Cậu cảm thấy cậu có khả năng chăm sóc tốt cho Hứa Tử Ngư không?” Đào Duy Hiền đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu có tư cách để hỏi tôi vấn đề này sao?”

“Có tư cách hay không cũng không đến phiên cậu tự tính toán. Tôi còn tưởng rằng cậu xứng đáng với sự phó thác này, nhưng thông qua chuyện hôm nay, không thể không nói tôi đối với cậu rất là thất vọng.”

“Chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn. Đào Duy Hiền, cậu nên cách xa Tiểu Ngư một chút.”

“Sao vậy, cậu sợ tôi cướp cô ấy đi sao?” Khóe miệng của Đào Duy Hiền chau lên, tiếp tục nói: “Nếu cậu không thể chăm sóc cho cô ấy thật tốt, thì tôi có thể làm tốt hơn cậu đó. Theo tôi được biết, hai người còn chưa tổ chức hôn lễ”

Tổng Lương Thần nghe vậy chợt đứng dậy, túm lấy cổ áo của anh ta nói: “Tôi cảnh cáo cậu, nên cách xa cô ấy một chút. Nếu không dừng thì trách tôi không khách sáo.”

Đào Duy Hiên trở tay đẩy tay của anh ra, nói tiếp: “Thế nào là không khách sáo đây?”

Tổng Lương Thần là lớn lên trong quân đội, mỗi một quyền một cước đều rất cẩn thận và có kỹ năng chiến đấu. Tay của Tổng Lương Thần mạnh mẽ thúc vào bụng của Đào Duy Hiên một cái, sau đó Tổng Lương Thần dùng tay khóa toàn thân của anh ta, rồi đè anh ta nằm lên ghế sofa: “Dừng tưởng rằng, chuyện của cậu, tôi không biết rõ. Cậu cho rằng cậu là ai, Đào Duy Hiên hay là Thích Uy?”

Đào Duy Hiên nhìn Tổng Lương Thần, trong mắt anh ta xẹt qua một tia không thể tin, rồi sau đó mắt híp lại, Đào Duy Hiên nói: “Nếu mà tôi nói với Hứa Tử Ngư tôi chính là Thích Uy, cậu thử nói xem cô ấy sẽ đi theo tôi hay là ở lại bên cạnh cậu đây?”

“Cậu không phải là Thích Uy!”

Tay của Tổng Lương Thần ra sức nhiều hơn, Đào Duy Hiên cười cười không biến sắc: “Cậu sợ.”

“Cậu điên rồi!” Tổng Lương Thần buông tay của anh ta ra, quay người đi lên lầu.

“Nếu như cậu còn để cho Hứa Tử Ngư thất vọng nữa, tôi sẽ đưa cô ấy đi ngay.” Giọng của Đào Duy Hiên từ xa xa truyền đến: “Cậu đã điều tra tôi, cũng nên biết tôi nói được thì sẽ làm được. Lên lầu quẹo trái căn phòng thứ nhất.”

Tổng Lương Thần mở cửa phòng, Hứa Tử Ngư vẫn còn nằm trên giường an tĩnh ngủ, sắc mặt có chút khó coi.

“Tiểu Ngư, chúng ta về nhà đi.” Anh nhẹ nhẹ vỗ vỗ Hứa Tử Ngư, sau khi tỉnh lại cô nhìn anh nói: “Lương Thần, anh đã đến rồi àh.” Trong mơ cô mơ thấy anh đến đón cô, đến khi tỉnh lại quả thật anh đang ở bên cạnh cô.

Tổng Lương Thần gạt đầu một cái, kéo chăn lên, đem áo choàng khoác lên người cô, anh nói: “Có thể đi được không?”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư đưa tay ra để anh kéo cô đứng dậy, cô nói: “Lương Thần, em muốn ngủ.”

“Về đến nhà thì ngủ tiếp, vừa rồi em có bị dọa sợ không?” Tổng Lương Thần ngồi ở bên giường sờ trán của cô: “Không có sốt, chúng ta mau về nhà thôi.”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư khoác áo đi theo Tổng Lương Thần xuống cầu thang, Đào Duy Hiên ngồi ở trên ghế sa-lon không biết đang suy nghĩ cái gì, bọn họ đi xuống cũng không có phát hiện ra.

“Duy Hiên!” Hứa Tử Ngư đưa tay quơ quơ ở trước mặt của anh ta: “Chúng tôi đi trước nha. . . . Hôm nay rất cảm ơn anh!”

“Cảm ơn cái gì chứ, ngốc quá.” Đào Duy Hiên đứng dậy vuốt tóc của cô, rồi nói: “Về sau em phải cẩn thận, nếu không ai cùng em đi học thì cứ gọi cho anh, anh sẽ đến.” Bốn chữ này được anh ta rặn ra cực kỳ rõ ràng.

“Làm sao chứ.” Tổng Lương Thần ôm vai của Hứa Tử Ngư kéo cô lại gần mình, rồi nói: “Bác sĩ Đào không cần phí tâm, về sau tôi sẽ đi học cùng với Tiểu Ngư.”

Hứa Tử Ngư thấy hai người này đang dùng ánh mắt để chiến đấu, cho nên vội vàng kéo tay của Tổng Lương Thần: “Vậy chúng tôi đi trước nha . . . Duy Hiên.”

“Ừh, hai người đi đường cẩn thận.” Đào Duy Hiên nhìn bóng lưng của bọn họ từ từ đi xa, mới chau mày che ngực khom người xuống. Lần này có chút quá mức vậy sao? Không có cách nào nha, tôi cũng rất yêu thích Tiểu Ngư.

“Lương Thần, lúc nãy ở trong nhà Duy Hiên, làm sao anh lại biết em sợ sấm sét vậy.” Mưa bên ngoài đã tạnh, khoảng trời ở phía Tây đã bắt đầu trong, những đám mây thật dày giờ đã tan thành từng mảnh sáng mờ. Gió đêm mát mẻ xuyên qua cửa sổ thổi vào trong phòng, Hứa Tử Ngư cảm thấy ngủ trên giường ở nhà mình là thoải mái nhất.

“Từ lúc học cấp 3 cũng biết.”

“Sao em không nhớ rõ đã cùng người khác nói qua vậy?”

“Đứa ngốc, ai bảo anh thích em cơ chứ. Thích em thì ngày ngày sẽ nhìn ngắm em, chú ý đến em nhiều thì tự nhiên cũng sẽ biết thôi.” Tống Lương Thần nắm lấy tay của Hứa Tử Ngư: “Có đói bụng không?”

“Không có, hình như.” Hứa Tử Ngư liếc mắt nhìn vào người đang đọc sách ở bên kia, Tống Lương Thần mang bộ mặt phớt tỉnh, anh nói những lời buồn nôn như vậy khiến cho người ta thật sự không quen nha.

“Vậy anh còn tức giận em nữa không?”

“Anh không có giận em.”

“Vây.”

“Anh không có cách nào tha thứ cho ông ấy, bởi vì ông ấy mà mẹ của anh mới chết oan uổng như vậy.” Thật ra thì anh càng không có biện pháp nào tha thứ cho chính mình, bởi vì mình mà mẹ mới chết.

“Đến đây.” Hứa Tử Ngư ngồi dậy, vẫy vẫy tay: “Để bà xã ôm ấp anh một chút nào.” Đưa tay ôm lấy đầu của Tống Lương Thần sau đó áp sát vào ngực của mình, vỗ vỗ vai của anh sau đó lẩm bẩm nói câu được câu không.

“Tiểu Ngư, em sẽ không rời bỏ anh mà đi chứ?”

“Không đâu.”

“Có thật không?”

“Thật. Trừ phi anh ghét bỏ em.”

“Không thể nào.”

“Vậy thì em cũng sẽ không bao giờ rời xa anh. Chúng ta còn có bảo bảo, hai mẹ con em cũng sẽ không rời bỏ anh đâu. Chúng ta là người một nhà mà.”

“Ừh.” Thật tốt.

63. Chương 63

Sau chuyện lần trước, Hứa Tử Ngư cũng không còn nhắc đến chuyện của chú Giải trước mặt Tống Lương Thần nữa, nhưng mỗi tuần cô cũng đều len lén đến nhà chú Giải một hai lần.

Thật ra thì cô qua bên đó chính là thưởng thức các món ăn vặt mà chú Giải mua từ khắp nơi trên thế giới về, ngoài ra thì hai người sẽ cùng nhau tản bộ và trò chuyện ở trong sân vườn. Làm một tổng giám đốc của Giải thị, chú Giải có vẻ thanh nhàn hơn so với tưởng tượng của Hứa Tử Ngư, còn có một vấn đề đó là, Hứa Tử Ngư nhìn ra thân thể của ông ấy không được tốt cho lắm. Tiểu Ngô len lén nói với cô, từ sau khi cô xuất hiện tình hình sức khỏe của chú Giải đã khá hơn nhiều rồi.

Tống Lương Thần và chú Giải đều là người rất cố chấp, rõ ràng là hai cha con nhưng lại cương nhau đến huyền não như vậy, Hứa Tử Ngư cũng không biết nên dùng biện pháp gì mới có thể khiến cho bọn họ khá hơn một chút đây, không thể làm gì khác hơn là thay thế Tống Lương Thần đi thăm ba của anh một chút.

Hôm nay Hứa Tử Ngư có nhận được điện thoại của chú Giải, chú ấy nói Tiểu Ngô mua được bánh Provence rất ngon, muốn cô qua bên đó nếm thử, Hứa Tử Ngư vừa nghe nói có đồ ăn ngon liền cảm thấy rất vui vẻ, đồng ý qua ngay. Lúc mới bắt đầu chuẩn bị đi thì cô nghe thấy tiếng chuông cửa, ra ngoài mở cửa thì chính là người đưa thư. Nhân viên đưa thư còn nói người nhận chính là Hứa Tử Ngư, điều này khiến cho cô rất kinh ngạc. Địa chỉ nhà mới của cô cũng không có bao nhiêu người biết, hơn nữa là ai gửi chuyển fax nhanh đến cho cô đây? Nhìn tên người gửi, chỗ đó lại để trống.

Trong bao thư là một thiệp mời, Hứa Tử Ngư mở thiệp mời tinh xảo ấy ra, trong nháy mắt nụ cười ấy liền cứng đờ ở trên mặt.

Tuần Diễn An Hình Piano.

Trên mặt bìa là một cô gái mặc bộ đồ màu trắng quần dài kiểu nhả kiểu Hy Lạp, tóc dài thả lỏng vén ra sau, tay mảnh khảnh để ở trên phím đàn Pi-ano, khoe miệng có chút nhếch lên, Hứa Tử Ngưng mơ hồ còn trông thấy má lúm đồng tiền trên mặt, mặt mũi của An Hình rất đẹp. Đã nhiều năm không gặp, cô ấy vẫn còn xinh đẹp như thế sao?

Trong trí nhớ của Hứa Tử Ngưng, cô vẫn là hết sức tránh né An Hình, Hứa Tử Ngưng vẫn lấy lý do mà người khác vẫn hay dùng đó là cô và Thích Uy tách ra là bởi vì hai người không hợp, nhưng sự thật chính là, anh ta là lãng tử quay đầu yêu một người phụ nữ khác tốt hơn, An Hình.

Hứa Tử Ngưng cùng Dương Lục Lục là người có nhiều kinh nghiệm về yêu đương, có một ngày trời mưa, hai người bọn họ chạy đến ký túc xá xem tiểu thuyết, Dương Lục Lục khép lại cuốn tiểu thuyết tình yêu trong tay, nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ thở dài một tiếng nói: “Đàn ông khi chia tay không nói rõ lý do, chỉ có một nguyên nhân đó là đã yêu một người phụ nữ khác.”

Khi đó mặc dù Dương Lục Lục đã xem qua hơn ngàn cuốn tiểu thuyết về tình yêu, nhưng tình huống này cũng là lần thứ nhất cô ấy chưa có gặp qua, luận điểm hiển nhiên đều là lý luận từ trên sách mà ra, nhưng vẫn chưa có đủ để cô lấy ra làm gương. Nhưng đến khi Hứa Tử Ngưng bắt đầu viết sách thì mới hậu tri hậu giác suy nghĩ ra, phần lớn lý luận trên sách cũng là đúc kết từ cuộc sống thực tế mà ra, mà chuyện Thích Uy cũng là do tính thực dụng, cho nên trên quan điểm này, bạn học Dương Lục Lục đã nói đúng.

Khi đó Hứa Tử Ngưng đang học năm thứ hai đại học, Trung Quốc đang rất thịnh hành phong trào Hàn Lưu, ngọn nguồn của Hàn Lưu chính là điện ảnh, gọi là: Bạn gái dã man của tôi. Mấy người ở ký túc xá đến phòng chiếu phim của trường xem bộ phim này. Sau khi xem, mấy người đọc thân trong ký túc xá rồi rít cảm thấy độc thân thật ra là bởi vì còn chưa thấy đủ dã man, nhưng điều này hiển nhiên không phải là điều mà Hứa Tử Ngưng chú ý. Jun Ji Hyun ở trong phòng học dùng đàn pi-ano đàn bài Kanon cho Khiên Ngưng nghe, hình ảnh này đã khắc thật sâu vào trong trí nhớ của cô, cô cảm thấy máu văn nghệ của mình sắp sửa bộc phát. Chuyện lãng mạn nhất trên thế giới không gì là hơn cái này rồi, đàn bài hát này cho người mình yêu nhất thì sẽ lãng mạn như thế nào đây! Lúc này cô vô sỉ quyết định muốn cái sáng kiến này, quyết tâm học đàn được bài hát này, sau đó sẽ đàn cho người yêu của cô nghe.

Trước đây chúng ta đã từng nhắc qua, đối với chuyện văn nghệ này, Hứa Tử Ngưng luôn luôn là cố chấp vô cùng. Hỏi thăm được trong trường học có một cây đàn pi-ano duy nhất đang nằm ở đoàn nghệ thuật, cô lập tức vội vàng chạy đi.

Hứa Tử Ngưng còn nhớ rõ khi cô chạy tới đoàn nghệ thuật nơi đang để cây Pi-ano, hình ảnh An Hình đang ngồi đó đánh đàn Pi-ano, giống như một tiên nữ xinh đẹp động lòng người vậy. Mặt trời chiều đang ngã về Tây, ánh sáng màu đỏ lờ mờ bao trùm ở sau lưng cô ấy, cô ấy đang đánh một bản nhạc rất nhẹ nhàng, bạn học Hứa Tử Ngưng ngây ngốc đứng ở cửa nghe hết nửa buổi.

Chờ An Hình đàn xong bản nhạc đó, rốt cuộc Hứa Tử Ngưng cũng thu hết can đảm đi đến bên cạnh cô ấy, rất nịnh hót mà nói: “Học tỷ, chị đánh đàn rất hay.”

An Hình kinh ngạc quay đầu lại nhìn Hứa Tử Ngưng, lúc này Hứa Tử Ngưng mới giật mình kinh hãi, cô gái trước mặt này thật sự là quá mức đẹp, trước đây khi học cấp 3 trường của cô có tổ chức cuộc thi bình chọn hoa khôi của trường, cô gái trước mắt này còn đẹp hơn cả người đã đoạt giải hoa khôi, Hàn Hiểu Tình nữa đó.

Hứa Tử Ngưng cũng không hiểu tại sao năm đó An Hình lại đồng ý dạy cô học đàn, có lẽ là bởi vì bộ dáng hiền lành của cô khiến người ta yêu thích, cũng có lẽ là hôm đó tâm tình của An Hình không tệ, tóm lại đó là một đoạn thời gian rất dài, mỗi tuần vào hai tiết cuối của thứ sáu, Hứa Tử Ngưng đều đúng giờ chạy đến phòng đàn, tiết đầu thì nhìn An Hình đánh đàn, tiết còn lại An Hình dạy cô đánh bài Kanon.

Cho đến khi Thích Uy ở trong buổi lễ đó đứng trước mặt mọi người đang xem biểu diễn của đoàn sân khấu nghệ thuật mà tỏ tình với cô, sau đó mấy lần Hứa Tử Ngưng đến phòng đàn thì An Hình cũng không còn đến dạy cô nữa. Vừa mới bắt đầu cô còn ngây ngốc đi hỏi thăm cô ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó cô nhìn thấy trên diễn đàn của trường có một bài viết có tựa đề là Luôn có một loại hoàn mỹ không cách nào

đúng hạn phủ xuống , ai đó đã thắng thần viết mối quan hệ tay ba giữa hot boy Thích Uy, và người đẹp An Hinh của trường cùng với một người phụ nữ tầm thường.

Khi đó cô mới biết, thì ra An Hinh cũng rất yêu thích Thích Uy, tất cả mọi người đều cho rằng hai người bọn họ sẽ là một cặp, nhưng đâu ai ngờ giữa chừng lại xuất hiện một người phụ nữ đến quấy rối nhân duyên của cặp tiên đồng ngọc nữ này. Phía sau bài viết đó còn có rất nhiều chữ ký của rất nhiều bạn học, hơn họ còn nói việc Thích Uy không chọn An Hinh là một chuyện hoang đường nhất trên thế giới, đồng thời cũng nói trai đẹp không chọn mỹ nữ, mỹ nữ không chọn trai đẹp đã là một chuyện vô cùng rõ ràng của xã hội hiện đại. Là một phụ nữ bình thường, Hứa Tử Ngưng cũng cảm thấy bản thân mình thật đáng xin lỗi An Hinh, dù sao cô ấy đối với mình cũng không tệ, hơn nữa những người kia nói cũng không sai, An Hinh đã thích Thích Uy từ rất lâu rồi, thậm chí cô ấy còn bởi vì Thích Uy mà không quản gia đình của cô ấy phản đối chuyện cô ấy buông tha sự nghiệp âm nhạc của mình mà đến trường này học, lấy sở trường cùng thân phận của An Hinh mà thi vào trường đại học của bọn họ. Sau khi nghĩ đến ý nghĩ này, Hứa Tử Ngưng cảm thấy rất ngại khi nói chuyện với An Hinh, mà An Hinh cũng coi như không quen biết cô vậy, cũng lười nhìn cô lấy một cái.

Hứa Tử Ngưng đã từng hỏi Thích Uy có quen biết An Hinh hay không, Thích Uy chỉ trả lời một câu chính là không quen cô ấy mà thôi, sau đó anh ta thấy cô rất muốn học đàn cho nên anh ta xung phong nhận việc dạy cô. Hai người dựa vào quen biết cho nên cũng có thể ra vào đoàn nghệ thuật một cách dễ dàng, mỗi tuần đều là một hoặc hai ngày ngâm mình phòng đàn mà luyện tập, đáng tiếc Hứa Tử Ngưng cũng không có nhiều tố chất về đàn dương cầm, cho nên lanh lợi học được hơn một năm, vẫn chỉ là ở mức miễn cưỡng ngảy ngón gập dập gập dập mà đàn thôi. Thích Uy an ủi cô chỉ cần có lòng là được, căn bản anh ta cũng không để ý cô sẽ tỏ tình với anh ta bằng bài Kanon hay là bài hai con cọp con.

Hứa Tử Ngưng cũng cho là mối quan hệ của mình và An Hinh đến đây là chấm dứt, cho đến một ngày của năm sau, bởi vì náo loạn nhỏ nên không gặp Thích Uy, nhưng đến khi gặp lại thì anh ta lại cùng An Hinh tay trong tay cùng nhau đi vào phòng tự học dành cho sinh viên cấp sáu của bọn cô.

Môn anh văn cấp bốn, năm thứ nhất Hứa Tử Ngưng đã vượt qua rồi, cô quyết tâm trong ba năm phải phấn đấu đến cấp sáu. Dĩ nhiên lần này cô đang đứng trước cuộc thi lần hai của cấp sáu, cô lập chí một lần là phải thông qua, cho nên gần đây cô vì chuyện thi cử mà ngày ngày phải ở trong phòng ôn chân phật học hành, còn tưởng Thích Uy sẽ giống như thường ngày, bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, sau đó hai người sẽ trình diễn tiết mục giống như ly biệt lâu ngày gặp lại sẽ ôm nhau mà khóc, rồi hai người luyến tiếc giống như trong điện ảnh em là cát anh là gió vậy.

Ban đầu Hứa Tử Ngưng cũng không có đoán được kết cục này, quả thật là Thích Uy xuất hiện rất bất ngờ, nhưng đáng tiếc trên tay anh ta còn dắt theo một người phụ nữ khác.

Khi Dương Lục Lục giúp Hứa Tử Ngưng lấy cái tai nghe ra, cô nghe thấy một phòng học đang bàn luận xôn xao. Xoay người nhìn sang chỗ khác, cô trông thấy một đôi nam nữ đẹp đôi nhất mà bây giờ cô mới thấy qua trong đời, hai người đang đứng ở phía sau cách cô không xa, Hứa Tử Ngưng thấy An Hinh kinh ngạc bụm miệng cười, còn vẻ mặt của Thích Uy vẫn không có thay đổi gì.

Hứa Tử Ngưng vốn tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là một trận cãi vã nhỏ nhỏ, mặc dù đây cũng là lần đầu tiên hai người cãi nhau, nhưng cũng không có đến mức phải dẫn đến chuyện chia tay nha. Cô đột nhiên đứng dậy, đem cái dây tai nghe xé đôi, khiến cho cái MP3 bị rơi xuống đất.

“Lạch cạch” một tiếng, trong phòng học đang an tĩnh đều nghe rõ ràng như vậy, mấy người khác đang nghiêm túc đọc sách cũng đều ngẩng đầu lên. Chuyện chó má nhất trên thế giới chính là tận mắt chứng kiến bạn trai của mình đang ở chung một chỗ với người phụ nữ khác, mà trong lòng mình còn không thể không thừa nhận, con mẹ nó hai người bọn họ thật là xứng đôi.

Hứa Tử Ngưng cảm thấy nếu mình mà khóc lóc cầu xin tha thứ thì chứng tỏ mình thua cuộc, còn nếu chạy đi chỗ khác để nhường chỗ thì lại quá tiện nghi cho bọn họ rồi, vì vậy cô cúi đầu nhặt cái MP3 trên mặt đất lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người cô lại tiếp tục làm bài tập ôn thi.

MP3 đã rớt bể, không còn nghe được nữa, cho nên cô nghe người kia nói rất là rõ ràng: “Thích Uy, chúng ta đổi phòng tự học khác đi.”

“Không cần, ở đây là được rồi.”

Dương Lục Lục chợt đứng dậy, Hứa Tử Ngưng đưa tay giữ cô ấy lại. Cô đem tai nghe bỏ xuống, thu dọn sách vở bỏ vào trong túi xách rồi nói: “Lục Lục, chúng ta đi thôi.” Nói cho cùng Hứa Tử Ngưng chính là một con quỷ nhất gan như vậy, một chút dừng cảm ở lại trong phòng tự học này cũng không có. Cô cảm thấy nếu mình mà không đi ra ngoài, có lẽ mình sẽ không thở được nữa.

Dưới vô số ánh mắt dò xét, Dương Lục Lục bị Hứa Tử Ngưng lôi kéo đi ra khỏi cửa phòng tự học, khi đi ngang qua hai người kia, tất cả mọi người đều có thể nghe được hai từ: “Khốn kiếp”. Hứa Tử Ngưng cảm thấy Dương Lục Lục là một người bạn tốt, khi đó cô rất muốn chửi người, nhưng lại sợ khi há miệng sẽ không kìm nén được mà khóc lên, tình huống như vậy thật sự là quá áp chế rồi, cô thật không phù hợp với thân phận đạo diễn trẻ tuổi.

43 ngày sau, Hứa Tử Ngưng là đêm từng ngày mà trôi qua. Những ngày đó mỗi ngày cô đều hồi tưởng lại cảnh cô cùng Thích Uy đi chung với nhau, cô cũng từng nghĩ đến chuyện anh ta làm vậy nhất định là có nỗi khổ trong lòng, hoặc là đầu óc nhất thời hôn mê cho nên mới rời khỏi mình, lúc ngủ cô đều để điện thoại di động ở chế độ mở, mong đợi sẽ nghe được tiếng chuông đặc biệt dành riêng của anh ta, cô muốn nghe anh ta nói thật ra thì anh ta vẫn còn yêu cô, cho dù là bởi vì mọi người trong nhà không đồng ý nhưng anh ta cũng muốn sống chung một chỗ với cô, cho dù đó là những lời dối gạt cô cũng chấp nhận. Thế nhưng đã qua 43 ngày rồi, cô lại nghe được một tin tức nói Thích Uy và An Hình tạm nghỉ học, nói hai người sắp đi nước ngoài du học. Tin tức này là do một người bạn của Hứa Tử Ngưng thật sự không nhịn được nữa, mà lên gọi điện thoại đến ký túc xá nói cho cô biết.

Cho dù là hai người sống chung một thành phố, cho dù nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ cũng không còn liên quan đến cô, nhưng tại sao anh ta đột nhiên lại muốn đi đến một nơi xa như vậy. Vừa nghĩ tới chuyện sau này cô có thể vĩnh viễn sẽ không gặp lại Thích Uy nữa, đầu của Hứa Tử Ngưng liền trống rỗng.

Cô giống như bị diên vậy, liều mạng chạy đến sân bay, vừa kịp còn nhìn thấy hai người bọn họ đang tay trong tay, bọn họ đang rất vui vẻ chụp ảnh lưu niệm với người thân. Hứa Tử Ngưng muốn gọi Thích Uy, nhưng không hiểu vì sao lại không thốt nên lời, chỉ có thể ngây ngốc mà chạy đến, từ phía sau kéo tay áo của anh ta lại.

Hứa Tử Ngưng còn nhớ rất rõ ràng, khi đó anh ta mặc cái áo sơ mi màu trắng, tay áo xếp lên thật chỉnh tề, rất giống với hình ảnh lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh ta.

Thích Uy kinh ngạc xoay người, rồi sau đó anh ta dùng ánh mắt thương xót mà nhìn cô, anh ta dùng tay của mình đem từng ngón tay của cô gỡ ra, nước mắt của Hứa Tử Ngưng vừa chảy vừa lắc đầu nói, giọng nói của cô như giấu ở trong cổ họng, khó khăn lắm mới nói ra được: “Đừng đi, cầu xin anh, đừng đi mà.”

Bởi vì cô phải chạy một đoạn đường khá lâu, cho nên khi đến được đây cô cũng không còn chút hơi sức nào rồi, sau khi Hứa Tử Ngưng bị Thích Uy gỡ tay ra, cô không có chút hình tượng nào mà ngồi bệt trên mặt đất. Thích Uy ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau đó mang theo gương mặt bình thản cúi đầu nhìn cô: “Hứa Tử Ngưng, cô cho rằng cô là ai chứ, cô nhìn lại bản thân một chút đi, có thể cùng tôi ở chung một chỗ sao?”

Hứa Tử Ngưng đang ngồi dưới đất, nghe vậy cho nên thật sự cúi đầu nhìn lại mình, nền đại sảnh bóng loáng của sân bay đang phản chiếu dáng vẻ nhếch nhác của cô, vốn dĩ cô mặc cái váy mà cô thích nhất kia, nhưng trên đường đến đây cô ngã hai lần, trên người còn có vết thương nữa. Hai bên đầu gối và cùi chỏ đều bị ngã trầy trụa, trên người đều là bùn đất. Tóc của cô vốn dĩ được chải chuốt rất chỉnh tề, nhưng đáng tiếc trên đường chạy đến đây đã bay tán loạn, sắc mặt cũng không được tốt.

Quả thật là, cái gì cô cũng đều sai!

Ngẩng đầu lên, Thích Uy cùng An Hình đã sớm qua khu kiểm an, cũng không quay đầu lại nhìn cô một lần. Mọi người xung quanh nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, cô đành phải phủi phủi bùn đất trên váy sau đó đứng dậy mà rời khỏi sân bay.

64. Chương 64

Sau đó cô sa sút hết một đoạn thời gian, mỗi ngày đều theo các bạn học lên lớp rồi đến giờ thì tan học, mặc dù đang ngồi ở trong lớp nhưng hồn của cô cũng không biết đang ở đâu, cơm thì cứ theo lẽ thường mà ăn, nhưng khi ăn nhiều thì liền ói ra, cô ngủ cũng không được yên ổn, có nhiều khi mất ngủ cả đêm, cũng không còn đạo diễn gì nữa, toàn bộ thời gian cô đều gi—am mình ở phòng đàn của đoàn nghệ thuật, luyện đàn giống như điên khùng vậy. Mọi người chung quanh đều dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, cô cảm thấy linh hồn của mình như sắp rời khỏi cơ thể này rồi, cô nhìn chính bản thân mình cũng thương hại thay. Nhìn thấy mình như đang chậm rãi chìm xuống trong một cái đầm khổng lồ vậy, tuy nhiên cơ thể cô lại không muốn giãy giụa và phản ứng chút nào cả.

Khi cô giật mình nhận ra như vậy là không được, thì không thể thoát ra được rồi. Hứa Tử Ngư vĩnh viễn cũng không quên được thời điểm khi đó, nếu như không có viện trưởng kéo cô ra khỏi cái đầm tối tăm đó, thì có lẽ cuộc đời của cô đã bị hủy trong tay của mình thật rồi.

Viện trưởng Ngụy bên học viện nhân văn cũng là thầy giáo của khoa quảng cáo bọn cô, nguyên nhân bởi vì trước kia Hứa Tử Ngư dẫn đầu về làm phim MV, cho nên thầy ấy cũng rất quen biết cô. Một ngày nọ sau khi tan học, thầy ấy gọi Hứa Tử Ngư vào phòng giáo viên, sau đó rót một ly nước đưa cho cô, thầy Ngụy đột nhiên hỏi: “Hứa Tử Ngư, trước khi em lên đại học, em có mơ ước gì không?”

“Mơ ước?” Lúc đầu Hứa Tử Ngư cứ cho là thầy giáo muốn phê bình cô đi học không chú ý nghe giảng, nghe được vấn đề này của thầy nhất thời cô ngây ngẩn cả người, viện trưởng Ngụy ngồi đối diện với cô, rất ôn hòa lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Chuyện mơ ước, Hứa Tử Ngư thật lâu không có nghĩ qua rồi. Cô cẩn thận nhớ lại rồi trả lời: “Khi còn nhỏ em có xem qua một bộ phim truyền hình, tựa đề là Ngày Hạ Bắc Kinh, ở trong đó có một đoạn quảng cáo rất hay, cho nên nguyện vọng của em liền thi vào ngành quảng cáo.”

Viện trưởng Ngụy gật đầu một cái nói: “Lớp các em chỉ có một nửa học sinh là tự chuyên nghiệp về cái này, so với những bạn học khác thì em có tiềm năng hơn.”

Hứa Tử Ngư được thầy giáo giảng cảm thấy có chút ngượng ngùng, sau đó nói: “Em rất muốn trở thành một tác giả, đáng tiếc mục tiêu này có chút không thiết thực.”

Viện trưởng Ngụy rất vui gật đầu cười nói: “Bút văn của em cũng không tệ, em ở đây làm thử một bản thảo cho thầy xem đi.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, không phải là thầy quá khen, nhưng thầy nhớ không lầm thì bộ phim lần trước em làm rất khá.”

“Ừh, hình như biên kịch.”

Thầy Ngụy gật đầu một cái nói: “Rất tốt.”

Ông nhìn Hứa Tử Ngư nói: “Thầy không biết gần đây em đã gặp phải chuyện gì, nhưng thầy hy vọng em hãy nghĩ lại những lời mình mới vừa nói, thầy cũng mong em nghĩ đến giá trị của chính em. Cuộc sống này giống như một chuyến du lịch dài ngày vậy, em bây giờ chỉ là vừa mới lên đường, tất cả đều mới bắt đầu. Thời điểm tình cờ có thể sẽ gặp phải những người đi đường khác, nhưng mà sau đó bởi vì phải đi những con đường không giống nhau, cho nên không thể không rời đi. Lúc này em phải làm sao đây?”

“Em” Hứa Tử Ngư ấp úng không biết phải trả lời như thế nào.

“Đứng lại chỗ đó một lúc, suy nghĩ xem nên đi tiếp hay dừng lại. Con đường phía trước của em còn rất dài, em cũng không biết sau này trên con đường đó sẽ thấy được phong cảnh như thế nào, sẽ gặp phải hạng người gì. Chờ đến khi em bằng khoảng tuổi của thầy, quay đầu lại nhìn một chút, sẽ cảm thấy thật ra thì sự ly biệt cũng không có gì là đáng sợ cả. Hãy nhớ kỹ mơ ước của em, phải đi về phía trước. Em là một cô bé thông minh, thầy tin tưởng em sẽ thông suốt.”

Sau khi Hứa Tử Ngư từ phòng giáo viên trở về, cô quyết định cúp của một buổi để ở ký túc xá ngủ hết một buổi chiều. Sau khi tỉnh ngủ cô tắm rửa sạch sẽ, rồi đi ra ngoài cắt tóc, buổi tối còn rửa Dương Lục Lục đi

ăn cháo nữa.

Chuyện của đoạn thời gian trước kia giống như một giấc mơ, sau khi tỉnh mộng chung quanh có chút mờ mịt, phát hiện những người khác đã đi rất xa rồi. Thí dụ như Lão Nhị và Thể Viện trong ký túc xá đã xác lập quan hệ, hoặc như Dương Lục Lục thăm mền anh chàng mang áo số 7, đội trưởng của đội bóng rổ, còn có Trương Suất người vẫn thường hay đối đầu với cô nay đã hoàn thành một bộ phim ma rất đặc sắc, còn nữa, ở trên mạng người bạn gái tốt nhất của Thích Uy giờ chẳng phải là Hứa Tử Ngưng nữa mà đã đổi thành An Hình rồi.

Trên diễn đàn của trường học còn có hình chụp của hai người bạn họ đang ở nước ngoài, còn có một đám đông bình luận ở phía dưới nữa chứ, chỉ trong vài tuần lễ đã đứng đầu danh sách rồi. Tất cả mọi người say mê cuồng nhiệt thảo luận đôi kim đồng ngọc nữ này rồi cuộc cũng đã trở thành một gi-ai thoại, mà nhân vật Hứa Tử Ngưng này chỉ là một vật hy sinh bé nhỏ, qua vài cơn gió Thu liền biến mất một cách vô ảnh vô tung.

Bọn họ hiện tại, có lẽ cũng đã kết hôn rồi?

Hứa Tử Ngưng cố gắng để tay mình không bị run, nhìn phần giới thiệu trên tấm thiệp mời: “An Hình, trú tại phòng âm nhạc Eu-ro-pean Pi-ano, năm 2008 tốt nghiệp đại học ở Viện Âm Nhạc, đồng thời năm đó cô đại diện nước Viên tham gia cuộc tranh tài ChoPin Dương Cầm Quốc Tế đã đoạt giải quán quân, màn trình diễn đã rung động”

Đây chỉ là đoạn giới thiệu đơn giản, không có những tin tức khác. Nhưng rõ ràng có chỗ không đúng, Hứa Tử Ngưng đứng ngay cửa cố gắng suy nghĩ, cho đến khi nghe thấy tiếng động cô mới phát hiện Tiểu Ngô đã đứng ở bên cạnh.

Không biết có phải là do đứng quá lâu hay không, toàn thân cô đều đổ mồ hôi, ngẩng đầu lên nói với Tiểu Ngô: “Làm phiền anh nói lại với chú Giải một tiếng, tôi có chút việc gấp không thể đi được.”

Tiểu Ngô gật đầu một cái hỏi lại: “Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?” Hứa Tử Ngưng khoát khoát tay, không muốn giải thích nhiều, nên nói: “Tôi có chút chuyện riêng, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho chú Giải.”

Trở vào trong nhà cô mở máy vi tính ra, cô lên mạng tìm thông tin của An Hình, trên đó viết những chi tiết giống như trong thiệp mời nhưng cũng viết chi tiết hơn về chuyện cá nhân của An Hình, trong đó có nói cô ấy đã từng học qua ở Kinh Mậu, năm 2003 thi vào trường đại học Ngoại Thương Kinh Mậu, năm 2006 vào trường đại học Âm Nhạc Pi-ano ở Viên., năm 2010 long trọng cử hành hôn lễ với nhạc sĩ nổi tiếng người Đức Meck-el”

Cả một trang, căn bản cũng không có đề cập đến Thích Uy. Hứa Tử Ngưng nhớ rõ ràng khi đó mọi người đều nói là hai người này đi du học ở Anh mà, nhưng sao bây giờ An Hình lại biến thành đi Viên* đây? (Viên là thủ đô của Áo)

Tay của Hứa Tử Ngưng run run, vào trang tìm kiếm gõ vào hai từ Thích Uy, đã nhiều năm như vậy, mỗi ngày cô đều sử dụng máy vi tính để làm việc, nhưng chưa bao giờ có đủ can đảm để làm qua chuyện như vậy. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng ấn phím En-ter, không nghĩ tới kết quả lại là một trang trống rỗng — Trừ trống không thì chẳng có gì cả. Ở in-ter-net thế giới xuất hiện loại chuyện như vậy, cô cảm thấy có chút khó tin. Nhất định là có chỗ nào đó bị lỗi rồi, cho dù là không có anh ta đi nữa, thì còn có hàng ngàn hàng vạn người cùng tên chứ, sao lại không tìm thấy một chút thông tin nào vậy? Là ai đã đặc biệt gửi giấy mời Tuần Diễn Pi-ano của An Hình cho cô chứ?

Ngồi ở trong phòng cả một ngày, rốt cuộc Hứa Tử Ngưng cũng đã quyết định, nhất định phải đi xem buổi biểu diễn này. Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy đáp án đang ở đó chờ cô.

Bởi vì nguyên nhân công việc, Tổng Lương Thần gần đây vẫn không có nhiều thời gian dành cho Hứa Tử Ngưng, buổi sáng khi anh rời nhà thì cô mới vừa tỉnh ngủ, mỉm cười nói câu chào buổi sáng với anh, sau đó cô nói bạn cô có ột vé, tối nay cô sẽ đi xem biểu diễn rồi mới về nhà.

Tổng Lương Thần áy náy hôn lên trán của cô, dặn cô ngồi xe phải cẩn thận, sau khi tan việc anh sẽ qua đó đón cô, Hứa Tử Ngưng mơ mơ màng màng gật đầu một cái.

Nếu như anh biết tôi sẽ xảy ra chuyện gì, thì có lẽ anh cũng sẽ không rời đi. Anh sẽ ở nhà với cô, bên cạnh cùng cô, thu mua cổ phiếu của Giải thị thì đáng là cái gì chứ? Đáng tiếc anh cũng không lường trước được, sau khi ăn sáng xong anh liền vội vã rời khỏi nhà.

Bên trong rạp hát lớn tầm cỡ quốc gia hình trứng khổng lồ, đèn được thấp rực rỡ, đây cũng là lần đầu tiên Hứa Tử Ngưng đến nơi này, nghe nói mọi người đến đây đều phải ăn mặc chỉnh tề. Cô cũng có hai bộ vest, nhưng hiện tại đã mang thai hơn sáu tháng, cái bụng lại bự như vậy căn bản là không thể mặc đồ đó được. Vì vậy bên trong đám người mặc vest và dạ phục sườn xám kiểu Trung Quốc, cô cực nổi bật trong trang phục đầm bầu màu hồng.

Trong đại sảnh rộng lớn có thể chứa nạp được hai ba trăm người bây giờ cũng đã không còn chỗ ngồi, trong tay cô là tấm giấy mời, cô đi theo nhân viên hướng dẫn vào sảnh âm nhạc không bao lâu thì buổi diễn tấu liền bắt đầu.

Ánh đèn bốn phía dần dần tắt đi, đèn trên sân khấu được mở lên, An Hinh ngồi đó so với trong trí nhớ của Hứa Tử Ngưng cũng không khác xa bao nhiêu, An Hinh chậm rãi đưa ngón tay thon dài ra bắt đầu đánh đàn Pi-ano.

An Hinh vẫn xinh đẹp như trước, năm tháng cũng không lưu lại chút dấu vết gì ở trên mặt cô ấy, ngược lại cô ấy còn mang vẻ đẹp của một người phụ nữ thành thực. Hứa Tử Ngưng cũng không thể nào hiểu nổi Pi-ano, chỉ thấy tay của An Hinh nhẹ nhàng lướt trên phím đàn, cảm giác thành tựu của cô ấy tiến bộ hơn năm đó biết bao nhiêu lần.

Người xung quanh nghe tiếng đàn này như si như say, sau khi tiếng đàn chấm dứt, một lúc sau tiếng vỗ tay mới vang lên như sấm. An Hinh nghỉ một lúc, sau đó lại bắt đầu đánh một bản khác, Hứa Tử Ngưng lắng nghe cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng lại sợ bị người bên cạnh chê cười, cho nên không thể làm gì khác hơn là cố gắng chịu đựng, nhìn nước mắt lưng tròng mà ngáp.

Dáng vẻ của An Hinh vẫn giống năm đó, thời điểm diễn tấu thần thái cũng là phần khởi, nhưng khi không biểu diễn thì lại lạnh lùng, không thích nói chuyện. Hứa Tử Ngưng còn tưởng rằng cô ấy sẽ không nói lời nào mà cứ vững vàng đến tiết mục cuối cùng chứ, đầu giờ cuối cùng An Hinh cũng mở miệng nói: “Rời khỏi thành phố B đã 5 năm rồi, hôm nay quay trở lại chốn cũ vẫn còn rất cảm khái. Cuối cùng tặng cho những người bạn học ở thành phố B của tôi một bài, đồng thời cũng xin gửi tặng bài hát này ột người bạn đã khuất của tôi.” Thời điểm An Hinh nói đến câu cuối cùng, trong giọng nói có chút nghẹn ngào.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, Hứa Tử Ngưng như ngây dại. Kanon, bài hát mà cô đã học cô ấy cả một năm.

Một người bạn thời đại học đã khuất, nói đùa, cô vẫn còn sống khỏe như vậy, nói gì đến chuyện khuất chứ. Nhưng chuyện gì xảy ra, bài hát hay như vậy, sao nước mắt của cô vẫn cứ chảy xuống đây. Người bên cạnh tốt bụng đưa cho cô một tờ khăn giấy, Hứa Tử Ngưng nói cảm ơn, lấy khăn giấy bưng bít miệng sau đó cúi đầu thấp xuống.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào xảy ra loại chuyện kia.

An Hinh diễn tấu bản Kanon đến nhập thần, đàn đến cực kỳ hoàn mỹ, cho nên vừa trình diễn xong, cả khán phòng đều là một mảnh an tĩnh, đèn trên khán đài chậm rãi sáng lên. Lúc này Hứa Tử Ngưng nức nở một tiếng khiến An Hinh kinh ngạc quay đầu, sau đó tiếng vỗ tay như sấm vang lên át cả tiếng nức nở nghẹn ngào của Hứa Tử Ngưng. Sau khi buổi diễn tấu kết thúc, người xem chậm rãi đi ra, Hứa Tử Ngưng kéo nhân viên đến nói nhỏ, mình là bạn học của An Hinh, muốn gặp mặt cô ấy. Nhân viên thấy Hứa Tử Ngưng bụng bự, mắt cũng khóc đến đỏ, trong lúc nhất thời cũng không biết có nên đi thông báo một tiếng hay không, mà lúc này đây An Hinh đã quay trở lại khán đài, cô ấy nói: “Để cô ấy đến đây đi.”

Hứa Tử Ngưng cùng An Hinh ngồi ở trong phòng nghỉ, trong lúc nhất thời hai người cũng không biết nên nói gì.

“Cảm ơn.” Hứa Tử Ngưng nhận lấy ly nước ấm mà An Hinh đưa tới, ngẩng đầu lên hỏi: “An Hinh, những năm này cậu có khỏe không?”

“Cũng được.” An Hinh ngồi ở một bên nhìn Hứa Tử Ngưng: “Thật không nghĩ tới sẽ gặp lại cậu ở chỗ này.”

“Mình cũng vậy, thật sự mình cũng không nghĩ tới, không biết ai đã đem thiệp mời buổi biểu diễn của cậu gửi mình.”

“Có người đem thiệp mời gửi cho cậu?” An Ninh rất kinh ngạc mà nhìn cô: “Cuống vé cậu còn giữ không?”

“Ừh, còn ở đây.” Hứa Tử Ngưng lấy cuống vé ở trong túi ra đưa cho cô ấy, An Ninh nhận lấy nhìn một chút, sắc mặt khẽ biến, nhưng cũng không lên tiếng.

Hứa Tử Ngưng có chút bức rức nhìn An Ninh: “Thật ra thì, mình đến đây cũng là muốn hỏi cậu một chuyện, về chuyện năm đó.”

“Chuyện năm đó đã qua lâu như vậy, chúng ta cũng đã có cuộc sống riêng của mỗi người, mình cảm thấy, cũng không cần phải nhắc lại nữa.” An Ninh cự tuyệt rất khéo léo, nói xong cũng đứng dậy, vẻ mặt giống như muốn tiễn khách: “Nếu không còn chuyện gì khác nữa thì mình muốn đi tẩy trang.”

“An Ninh, lúc này cậu nói tặng bản nhạc đó ột người bạn đã khuất, người đó là ai?” Lúc nói chuyện, giọng của Hứa Tử Ngưng có chút run.

“Không ai cả, cậu cũng không quen biết đâu.” An Ninh thở dài, lấy khăn giấy đưa cho cô: “Bây giờ cậu cũng đã sắp làm mẹ rồi, sao còn giống như con nít vậy.”

Hứa Tử Ngưng nhận lấy khăn giấy nắm chặt trong tay, rốt cuộc không nhìn được nữa mà nói: “Người kia, không phải là Thích Uy phải không?”

Cô chờ An Ninh trả lời là không phải, như vậy cô mới có thể trở về nhà, tiếp tục trôi qua cuộc sống của mình rồi. Mặc kệ là Thích Uy hay là An Ninh cũng sẽ quên hết, sẽ không gặp lại nữa, nhưng An Ninh vẫn là không nói gì. Trong nháy mắt cảm xúc trên mặt cô ấy sụp đổ, trong ánh mắt có tia khổ sở chợt lóe lên, sau đó lại khôi phục như bình thường, An Ninh chỉ nói là: “Đừng có đoán mò, không có việc gì thì về nhà sớm đi, đã trễ thế này rồi.”

“An Ninh!” Hứa Tử Ngưng chột đứng lên, hai lỗ tai ửng đỏ, sau đó cô cảm thấy choáng váng, cô lấy tay vịn cái ghế đồng thời cũng nghe tiếng gõ cửa dồn dập.

Sau khi An Ninh ra mở cửa, cô hoang mang sợ hãi khi trông thấy Tống Lương Thần.

“Lương Thần.” Hứa Tử Ngưng gọi tên anh, sau đó cũng không còn biết chuyện gì đã xảy ra nữa.

65. Chương 65

Khi Hứa Tử Ngưng tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở bệnh viện, trên tay còn cắm sợi dây truyền nước biển. Tống Lương Thần ngồi ở bên giường nắm lấy tay của cô, có lẽ là do mệt mỏi quá cho nên đã ngủ thiếp đi.

Cô nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt vuốt tóc của anh. Mọi người đều nói người dễ tính thì tóc sẽ mềm, người tính cau có thì tóc cứng và dựng đứng, nhưng thật kỳ lạ, rõ ràng cô cảm thấy tính khí của Tống Lương Thần rất tốt, nhưng sao mái tóc của anh lại cứng giống như con nhím vậy?

Tay vừa rút về, Tống Lương Thần chột ngẩng đầu lên, anh trông thấy Hứa Tử Ngưng đã tỉnh lại, vội vàng hỏi: “Tiểu Ngưng, em cảm thấy như thế nào rồi?”

“Em không sao, coi anh kìa.”

Tống Lương Thần nâng tay của cô lên, hôn lên đó một cái rồi nói: “Có chỗ nào không thoải mái thì cứ nói với anh, em đã ngủ gần một ngày một đêm rồi.”

“Vậy sao, thảo nào em cảm thấy sao trong người lại mệt như vậy chứ, thì ra là do ngủ nhiều.” Hứa Tử Ngưng nhìn Tống Lương Thần: “Anh cứ như vậy mà ngồi ở đây ư, sắc mặt không được tốt cho lắm.”

“Không có, lúc em ngủ, anh đều ở căn phòng sát vách.”

“Sát vách?” Hứa Tử Ngư nghe vậy nhìn xung quanh một chút, mới phát hiện phòng bệnh này không phải là phòng bệnh bình thường, còn được trang trí rất đẹp. Nếu không phải ở bên cạnh có gắn thiết bị đo nhịp tim, thì cô còn cho rằng đây là phòng của khách sạn năm sao nữa đây.

“Tiểu Ngư có đói bụng không, có muốn ăn cái gì hay không?” Tống Lương Thần đỡ cô ngồi dậy rồi dựa vào giường, bản thân mình cũng ngồi ở bên cạnh, bưng một ly nước cho Hứa Tử Ngư uống.

“Em cảm thấy không đói lắm. Nhưng nếu không ăn cơm thì con sẽ đói bụng, có đúng hay không?” Hứa Tử Ngư đưa tay vuốt bụng, cúi đầu hỏi: “Con ơi, con muốn ăn cái gì đây? Ah, con muốn ăn cháo ba nầu sao?” Sau đó cô ngẩng đầu lên, hí mắt cười nói: “Hai mẹ con em đều muốn ăn cháo.”

Tống Lương Thần đưa tay đỡ đầu của cô đang dựa vào giường áp vào trong ngực của anh, một lát sau mới nói: “Ngoan, anh sẽ nấu cho hai mẹ con em.” Vừa dứt lời liền đứng dậy rời khỏi.

Hứa Tử Ngư vội vàng kéo tay của anh: “Ah, chộc anh chút thôi. Cháo ở bệnh viện cũng được.”

“Không có sao, ở đây cũng có thể nấu.”

“Lương Thần, anh quay lại nhìn em đi.” Hứa Tử Ngư cảm thấy có cái gì đó không đúng, cô nắm lấy tay của Tống Lương Thần không buông, rốt cuộc anh vẫn phải quay đầu lại hỏi: “Sao thế, không muốn ăn nữa sao?”

“À, em còn tưởng rằng anh đang khóc chứ, làm em hoảng sợ.” Hứa Tử Ngư vuốt ngực, phồng má lên nhìn Tống Lương Thần.

“Ngốc quá, đang yên đang lành tại sao anh lại khóc đây.” Tống Lương Thần lấy cái điều khiển tivi đưa cho cô: “Sẽ có ngay thôi, nếu em buồn thì mở tivi ra xem nhé.”

“Trên tivi chẳng có gì để xem cả, em muốn xem phim Mỹ.”

“Được rồi, để anh lấy máy vi tính cho em.”

“Thật sao, được không đó?”

“Ừh, được mà, để xa một chút là được rồi, để anh lấy mắt kiếng cho em.” Tống Lương Thần đứng dậy đi vào phòng sát vách, lấy máy vi tính của anh ra, đặt trên một cái bàn cách đó không xa, lên mạng mở phim The Big Bang Theory mà Hứa Tử Ngư đòi xem, anh hỏi cô: “Xem đến tập mấy rồi vậy?”

“Phần 4 tập 3.”

“Ừh.” Tống Lương Thần chỉnh máy vi tính xong, liền đưa mắt kiếng cho cô: “Em xem cái này trước, anh đi nấu cháo.”

“Lương Thần, anh đừng đi . . . Em không muốn ăn cháo nữa.” Hứa Tử Ngư kéo tay của Tống Lương Thần nói: “Chúng ta cùng xem đi, anh đặt cháo ở ngoài là được rồi.”

“Được, vậy để anh gọi điện thoại.”

Tống Lương Thần cầm lấy điện thoại đi ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt của Hứa Tử Ngư dần dần tắt. Trong trí nhớ cô thấy ánh mắt của An Hình có vẻ như rất khổ sở vậy, Thích Uy thật đã mất rồi sao?

“Đang nghĩ gì thế?” Tống Lương Thần ngồi xuống giường ở bên cạnh cô.

“Không có gì.” Hứa Tử Ngư dựa vào vai của anh nói: “Lương Thần, em lại bị huyết áp thấp nữa sao? Lúc nào thì có thể về nhà đây?”

“Em đó nha, lần này không phải là huyết áp thấp, mà là huyết áp cao đó. Bác sĩ nói phải ở lại đây quan sát hai ngày nữa, anh cũng sẽ ở đây với em, không cần đến công ty nữa, em thấy sao?”

“Huyết áp cao? Lúc trước em bị huyết áp thấp mà, sao bây giờ lại cao vậy? Có nghiêm trọng không?”

“Không sao, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là ổn thôi.”

“Ừh.” Ngoại trừ hơi mệt và nhức đầu ra thì Hứa Tử Ngư cũng không cảm thấy chỗ nào khó chịu cả, cô nghĩ mình cũng không cần phải nằm viện làm gì, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là được rồi. Nhưng đến khi ăn cháo,

cô vừa ăn được hai miếng liền ói ra rồi, sau đó thì cảm thấy rất nhức đầu càng không thể nào ăn tiếp, tiếp theo đó toàn thân đều cảm thấy rất đau.

Tổng Lương Thần vội vàng gọi bác sĩ, lát sau một bác sĩ dẫn theo ba bốn y tá chạy vào, sau khi đo huyết áp cho Hứa Tử Ngư xong liền chuẩn bị oxy cho cô.

Hứa Tử Ngư khó chịu, nước mắt cũng muốn rơi xuống, Tổng Lương Thần ngồi kế bên nắm chặt tay của cô, dù rất đau lòng nhưng cũng không còn cách nào khác. Y tá lấy thuốc hạ huyết áp cho Hứa Tử Ngư uống, sau đó bác sĩ gọi Tổng Lương Thần ra khỏi phòng, nói cho anh biết tình hình kết quả kiểm tra. Kết quả xét nghiệm và các triệu chứng lâm sàng đã có thể khẳng định, Hứa Tử Ngư mắc phải chính là chứng cao huyết áp tổng hợp khi mang thai, vì vậy giai đoạn này cần phải nằm viện để quan sát.

Thời gian mang thai lâu như vậy, mỗi tháng cô đều kiểm tra cơ thể, những lần đo huyết áp cũng đều là bình thường, nhưng lần này bệnh tình lại đến một cách đột ngột, bác sĩ nói người mắc những bệnh này cũng không nhiều lắm. Nếu như là đột nhiên vì một chuyện gì đó mà bị kích thích sẽ dẫn đến tình trạng như vậy, nếu may mắn thì huyết áp sẽ có thể hạ xuống và nằm trong tầm kiểm soát, nhưng nếu vẫn còn nghiêm trọng như hôm nay thì chỉ còn cách là bỏ thai, nếu không thì cả mẹ và con đều gặp nguy hiểm.

Tổng Lương Thần gật đầu một cái, trước đó bác sĩ cũng có nói đến khả năng này sẽ rất lớn, anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, khi nghe bác sĩ xác thực chuyện này, trái tim của anh giống như bị ai đó nhéo một cái thật đau.

Vào trong phòng bệnh cũng không giúp được gì, anh đành đến hành lang hút một điếu thuốc, từ sau khi sống chung với Tiểu Ngư, anh cũng không có hút thuốc qua, vừa rồi hít hơi vào liền ho sặc sụa cả nửa ngày. Sau đó anh lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Ngô Mạnh Kiệt: “Mạnh Kiệt, chuyện tôi nhờ, cậu đã điều tra đến đâu rồi?”

“Đã điều tra công ty chuyển phát nhanh và bên phát hành vé mời rồi, công ty phát hành vé nói vé mời đó là của bên An Hình, nói cô ta có lưu lại vài vé, lát nữa bên công ty chuyển phát nhanh sẽ có tin tức báo lại, đến khi đó tôi sẽ liên lạc lại với anh sau.”

“Bên An Hình thì để tôi tự liên lạc, còn bên chuyển phát nhanh kia thì cậu lưu ý xem có phải là Giải thị làm hay không. Mặc kệ là phải dùng thủ đoạn gì cậu cũng phải đem người đã gửi vé kia lật tẩy ra cho tôi.”

Sau khi cúp điện thoại của Ngô Mạnh Kiệt, Tổng Lương Thần bấm số điện thoại của Rita nói: “Nội dung trên đài và mạng đã xử lý như thế nào rồi?”

“Đã vận dụng tất cả lực lượng từ truyền thông, báo chí một lần nữa cắt bỏ, Search Engine keyword cũng đã xóa bỏ, mấy Microblogging hòa luận đăng lại cũng đã thủ tiêu rồi. Còn mấy tuần báo của thành phố B và mấy tờ báo lá cải toàn bộ cũng đã thu về hết rồi.”

“Ừh, tôi khiến cô vất vả rồi, hãy mau đem tin tức trên web xử lý sạch sẽ. Còn nữa, những tờ báo thu về thì toàn bộ tiêu hủy đi.”

“Được.”

“Còn nữa, làm phiền cô giúp tôi liên lạc với An Hình, nói tôi có chuyện muốn cô ấy giúp một tay.”

“Tôi nhớ rồi, còn vấn đề nào khác nữa không?”

“Không có, chuyện của công ty tôi giao cho Robyn toàn quyền xử lý, giúp tôi chuyển lời cảm ơn đến cậu ấy. Cô vất vả quá rồi.”

Sắp xếp xong chuyện của công ty, Tổng Lương Thần gọi điện thoại về nhà cho cậu, sau đó gọi điện thoại nói rõ tình hình của Hứa Tử Ngư cho cha mẹ vợ biết, hẹn với đoàn chuyên gia hai ngày sau đến hội chẩn.

Lúc trở lại phòng bệnh, Hứa Tử Ngư cũng đã ngủ rồi. Có thể là không được thoải mái, chân mày còn nhíu lại. Anh vừa ngồi vừa nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên tay cô một cái.

Đầu óc ông ông không còn sáng suốt, tất cả mọi chuyện trước mắt cũng không quá rõ ràng, sáng sớm hôm qua lúc anh rời nhà, Hứa Tử Ngư vẫn còn lười biếng tạm biệt anh, sao hôm nay lại biến thành như thế này rồi. Anh đặc biệt đề cao hiệu suất công việc, nghĩ tới chuyện về sớm một chút để đi đón cô, sau khi thay

quần áo liền trông thấy là thư nằm trên tủ đầu giường. Tiện tay cầm lá thư đó lên xem, thấy trên phiếu có hai chữ “An Hình”, trong lòng anh liền bất an, cảm thấy trong đó nhất định có âm mưu, cho dù thế nào anh vẫn là chậm một bước — Cũng may lúc đó nhờ có anh chạy đến kịp cho nên ông được Hứa Tử Ngưng, chỉ cần nghĩ đến chuyện nếu như anh không có ở đó thì Hứa Tử Ngưng sẽ ngã úp mặt trên mặt đất thôi thì anh đã cảm thấy sợ rồi.

Hứa Tử Ngưng nói bạn cô ột vé mời, mà người bạn nào lại cho cô vé mời của An Hình chứ? Tốc độ truyền tải tin tức cực kỳ nhanh, phía chính phủ, truyền thông của người dân đều đề cập đến, tất cả đều chú ý vào trọng điểm chính là bản độc tấu Kanon gửi một cổ nhân. Tầng tầng lớp lớp các loại truyền bá thông tin của thành phố B, đưa tin tức này phát ra rộng rãi, tốc độ nhanh chóng một cách lạ thường. Rất dễ dàng nhận ra, đây vốn dĩ là có người đã sắp xếp một cách cẩn thận. Nhiều năm như vậy, chuyện này vẫn giấu giếm được một cách tốt đẹp, nhưng nơi mấu chốt là ai đang muốn khơi ra cái bí mật này đây, mà hiện tại Tiểu Ngưng đã biết được bao nhiêu rồi?

Cái máy giám thị nhịp tim vẫn đều đặn chạy, phát ra từng tiếng nhỏ nhỏ, anh dịu dàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của người đang nằm trên giường. Có người dám làm tổn thương cô như vậy. Chờ thêm chút nữa thôi. Điều trọng điểm của bây giờ là tấm vé, chỉ cần tìm được người đứng sau lưng, tất cả sẽ rất nhanh được sáng tỏ.

Tổng Lương Thần không nghĩ tới, sau khi An Hình nhận được điện thoại của Rita sẽ trực tiếp đến bệnh viện. Khi cô ấy đến thì Hứa Tử Ngưng vẫn còn đang ngủ, hai người liền đi ra ngoài phòng sát vách nói chuyện. An Hình cũng không có ngồi xuống ghế, mà áy náy đi thẳng vào vấn đề chính, cô nói với Tổng Lương Thần: “Vé mời xem buổi biểu diễn là tôi đưa cho cô ấy, thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới. . . .”

“An Hình.” Tổng Lương Thần nhìn cô rồi nói: “Bây giờ không phải là lúc nhận tội thay cho ai, tôi tìm cô là muốn hỏi cô một chuyện, thật sự chuyện này có phải là do cô làm hay không? Tình hình của Tiểu Ngưng rất không ổn định, tôi lo lắng người đó còn có thể sẽ ra tay nữa. Đối phương xem như có chút thủ đoạn, nếu hiện tại không rõ ràng là ai làm, bước kế tiếp sẽ không tránh được. Vòng sinh hoạt của Tiểu Ngưng rất đơn giản và thuần khiết, người làm như vậy với cô ấy cũng chỉ có mấy người bên cạnh mà thôi.”

“Hứa Tử Ngưng thế nào rồi?”

“Cao huyết áp khi mang thai, tình hình bây giờ rất xấu.”

“. Thật sự tôi cũng không ngờ cô ấy lại thành ra như vậy. Thật ra thì, Lương Thần, cậu có nghĩ qua hay không, đó là đem tất cả mọi chuyện nói cho cô ấy biết.”

“Chưa được, ít nhất là hiện tại không được.”

“Nhưng đã qua nhiều năm như vậy rồi, cô ấy vẫn không hay biết gì, như vậy đối với cô ấy mà nói là không công bằng.”

“Sau khi chúng tôi gặp mặt ở Anh, tôi cũng rất muốn nói cho cô ấy biết mọi chuyện, nhưng lại không có cơ hội để nói, hiện tại thì càng không được rồi, tôi lo lắng cơ thể của cô ấy sẽ không chịu nổi cú sốc này.”

An Hình nhìn Tổng Lương Thần một chút: “Cô ấy cũng không phải là một đứa trẻ nữa, cũng đã 5, 6 năm.”

“Không được. Cho dù là chỉ có 1% tính nguy hiểm, tôi cũng không muốn phải mạo hiểm như vậy.” Tổng Lương Thần dừng lại một chút rồi nói: “Người của tôi từ bên công ty quản lý vé mời điều tra ra đây là một trong những vé mà cô giữ lại, cô đã đưa cho ai có lẽ cũng sẽ nhớ chứ?” Thấy trong mắt của An Hình mang theo tia do dự, trong lòng của Tổng Lương Thần cũng đã sáng tỏ vài phần: “Là Thích Lôi?”

An Hình có chút kinh ngạc nhìn Tổng Lương Thần, không nghĩ tới nhanh như vậy anh đã nghĩ ra: “Lương Thần, cô ấy cũng không muốn như vậy đâu, anh cũng biết rồi đó kể từ sau khi Thích Uy đi, mấy năm nay cô ấy cũng đã rất ngoan ngoãn.”

“Cô xem tin tức của buổi biểu diễn thì sẽ biết thôi.” Khóe mắt của Tổng Lương Thần quét qua tờ nhật báo của thành phố B, trang đầu đề có viết Công chúa Pi—ano đã trở lại thành phố B, rưng rưng trình diễn kỷ niệm một người đã khuất, “Nội dung của tin tức buổi sáng ở trên mạng cũng có tương tự như vậy, trên

web Mi—croblog—ging, cùng diễn đàn khắp nơi đều là như vậy, theo tôi được biết 5 năm trước, khi cô ở đây, công chúng cũng chưa từng có nhắc qua một chữ, tại sao ngày hôm qua lại nói nhiều như vậy?”

An Hinh không thể tin nhìn anh: “Hai ngày trước chúng tôi cùng nhau ăn cơm, khi tôi đưa vé mời cho cô ấy có nhắc đến chuyện của Thích Uy, cô ấy nói anh ấy rất thích bản nhạc này.”

“Tôi đoán quả không sai, là cô ấy nói hy vọng cô ở đây biểu diễn sẽ đánh bài mà Thích Uy thích nhất chứ gì?” Thần sắc của An Hinh liền biến, không nói nên lời.

“Từ chuyện gửi vé mời, ăn cơm thuyết phục cô đàn bài mà Thích Uy thích cho đến chuyện đăng tin lên mặt báo trên truyền thông và cả In—ter—net, toàn bộ chuỗi sự kiện kia được tính toán một cách chu toàn như thế. Cho dù hôm qua Tiểu Ngư không đi xem biểu diễn đi chăng nữa, thì hôm sau cũng sẽ thấy được tin tức này, cô cho rằng cô ấy là vô tình sao?”

“Tôi.”

Tổng Lương Thần nhìn An Hinh không nói gì thêm nữa, quen biết anh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên An Hinh cảm thấy khí thế của Tổng Lương Thần cũng có lúc sẽ đáng sợ như vậy

“Lương Thần! Cậu sẽ làm gì?” An Hinh trông thấy Tổng Lương Thần xoay người rời đi, liền vội vàng kéo tay anh lại. Tổng Lương Thần quay đầu lại nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ không gây khó dễ cho cô ấy đâu. Nhưng Hứa Tử Ngư là sinh mệnh của tôi, ai dám tổn thương đến cô ấy, tôi đương nhiên sẽ phải ra tay dạy dỗ thôi. Nếu không thì ai cũng tùy tiện chạy đến bắt nạt vợ của tôi, thì một người đàn ông như tôi đây còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa?”

An Hinh liên tục do dự, cuối cùng cũng buông tay của anh ra. Tổng Lương Thần thở dài nói: “An Hinh, cảm ơn cô đã đến đây, tôi biết khi cô nói rõ chuyện này, đối với cô cũng không dễ dàng gì.”

“Không sao, tôi cũng muốn đến đây thăm Hứa Tử Ngư một chút.” An Hinh cắn môi, nhìn Tổng Lương Thần: “Ngày Tốt, cậu cũng nên nể mặt của Thích Uy.”

“Chuyện này tôi tự biết có chừng mực.”

“Ừh, vậy tôi muốn đi xem cô ấy một chút.”

“Chuyện này, vậy phiền cô thay tôi trông chừng cho cô ấy một lúc, tôi đi ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay.” An Hinh gật đầu một cái, Tổng Lương Thần đi khỏi.

66. Chương 66

Khi Tổng Lương Thần trở lại thì An Hinh đã rời khỏi rồi. Cô bạn Tiểu Bạch đang nằm ở bên cạnh giường đang nói chuyện với Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư một bên cười một bên cầm quả đào trên bàn lên ăn.

Vừa rồi lúc ở cửa ra vào, bác sĩ nói với Tổng Lương Thần là huyết áp của Tiểu Ngư đã hạ xuống rồi, cũng không cần phải để máy theo dõi nhịp tim nữa, Tổng Lương Thần thấy tinh thần của Hứa Tử Ngư đã dần tốt lên, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“Tổng giám đốc Tổng.” Tiểu Bạch thấy Tổng Lương Thần đi vào phòng bệnh, theo bản năng đứng nghiêm chỉnh đón ngay ngắn lại, khiến Hứa Tử Ngư buồn cười gần chết. Thấy Hứa Tử Ngư vui vẻ, Tổng Lương Thần cũng vui vẻ theo, vội vàng gọi Tiểu Bạch ngồi xuống.

“Lương Thần.” Hứa Tử Ngư kêu anh ngồi xuống bên cạnh, kéo lấy tay của anh nói: “Em đang nói chuyện với Tiểu Bạch, nếu nhà chúng ta có con trai, nhà cô ấy có con gái thì hai nhà sẽ kết làm thông gia.”

“Hà? Vậy nếu như nhà chúng ta sinh con gái thì làm sao đây?”

“Vậy thì coi như xong, em không thể đem con gái của mình gả cho con trai nhỏ tuổi hơn con gái mình được, như vậy rất không yên lòng!”

“Ah, chị Tiểu Ngư nói như vậy cũng không đúng rồi, mình là một người đáng tin cậy như vậy, đương nhiên sẽ nuôi dạy ra đứa con trai đáng tin giống mẹ nó chứ, cậu cũng đừng hoài nghi người khác như thế chứ.”

Hứa Tử Ngư dùng ánh mắt kinh ngạc không hiểu quét một vòng Tiểu Bạch rồi nói: “Thiệt hay giả đây, cậu đáng tin lúc nào chứ, sao mình không phát hiện nhỉ?”

“Ah, chị Tử Ngư, chị thật xấu xa!” Tiểu Bạch đưa tay muốn nhéo Hứa Tử Ngư một cái, Hứa Tử Ngư vội vàng kéo Tống Lương Thần qua hông ngăn cản cô ấy, Tiểu Bạch thấy Tống Lương Thần nhất thời cũng không dám, làm bộ thờ phỉ phò nói: “Hừ, nể mặt của tổng giám đốc Tống và con dâu của mình ở đây cho nên mình không so đo với cậu, chờ cậu sinh xong xem.”

“Hâm mộ đi, cậu cũng lo tìm chồng chẳng phải được rồi sao.” Hứa Tử Ngư ôm lấy cánh tay của Tống Lương Thần, mặt của cô sáng ngời, Tống Lương Thần đưa tay ngắt mũi của cô nói: “Thật nghịch ngợm, em có muốn ăn chút cơm hay không?” Lại quay đầu nhìn Tiểu Bạch mà nói: “Tiểu Bạch cùng ăn đi, mấy hôm trước Tiểu Ngư cứ nhắc cô mãi.”

Tiểu Bạch nhìn bọn họ khanh khanh ta ta, toàn thân không khỏi liên tưởng da gà, vội vàng nói: “Tối nay tôi có hẹn với người yêu rồi. Ngày mai tôi sẽ quay lại ăn ké, dù sao ngày mai cũng không có đi làm.”

“Sao? Tiểu Bạch hẹn hò với ai vậy?” Hứa Tử Ngư nghe vậy vội vàng bà tám hỏi thăm, mặt của Tiểu Bạch lập tức đỏ lên, ấp úng nói: “Thì Lão Lăng đó.”

“Lão Lăng? Tổng giám đốc Lăng sao?”

“Đúng rồi.” Mặt của Tiểu Bạch cũng đỏ hết cỡ rồi, cô nói: “Cậu đừng có hiểu lầm, mình và tổng giám đốc Lăng chỉ là quan hệ nam nữ thuần khiết mà thôi.” Lúc này Hứa Tử Ngư và Tống Lương Thần cùng làm động tác buồn nôn.

Tiểu Bạch rời đi được một lúc, thức ăn liền được đưa lên, lúc Hứa Tử Ngư ăn cơm thì Tống Lương Thần vẫn ngồi bên cạnh lo lắng và đề phòng, chỉ sợ cô lại bị ói nữa. Nhưng thật là may, lần này Hứa Tử Ngư không có bất kỳ vấn đề gì, cả một ngày không có ăn cơm, hiện tại cô đã rất đói bụng, hớp một chén cháo trứng muối thịt nạc sau đó ăn rất nhiều thức ăn khác. Vừa ăn vừa tám chuyện của Tiểu Bạch cùng tổng giám đốc Lăng, cuối cùng Tống Lương Thần cũng yên tâm.

Trên thế giới này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, thành phố B lớn như vậy, tin tức về chuyện người vợ yêu dấu của Tống Lương Thần nằm viện nhanh chóng được lan ra, mấy hôm nay người đến thăm hỏi càng ngày càng nhiều. Tống Lương Thần lo lắng Hứa Tử Ngư không được nghỉ ngơi tốt, cho nên đặc biệt phái người đứng canh giữ ở tầng chót của bệnh viện, khu phòng bệnh VIP, ngăn những người không có liên quan lại ở bên ngoài.

Thiết bị của phòng bệnh VIP rất hoàn thiện, bác sĩ dặn dò Hứa Tử Ngư không nên tùy ý đi ra ngoài, cô cũng rất mừng với đề nghị này, cộng với phòng bệnh này được cách âm rất tốt, cho nên cô đối với tình hình ở bên ngoài cũng không hay biết gì. Thứ bảy Tiểu Bạch đến thăm cô vừa vào đến đã nói ngay: “Ah, má ơi, chèn ép tôi đến sắp chết rồi đây, sao bệnh viện này giống như cái chợ gần nhà mình vậy.”

“Thiệt hay giả vậy, ở đâu thế?”

“Thật đó chị Ngư, ở khúc đầu hành lang đi lên, rất là nhiều người đó.”

Nhất thời Hứa Tử Ngư vô cùng kích động, vội vàng hỏa tốc kéo Tiểu Bạch chạy ra ngoài cửa xem, một đám fan hâm mộ mặc vest đứng ở ngoài cửa đông nghịt cả một mảng lớn. Đám người thấy cô gái mặc quần áo bệnh nhân thò đầu ra lập tức nhào nhào lên, mặt cô xuất hiện vạch đen, nhớ tới hôm trước cô đến khoa nào tìm Đào Duy Hiền có trông thấy cảnh tượng này, cảnh tượng hiện tại thật sự là không kém lúc đó.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ nha, khi đó sao lại không nghĩ đến chuyện sẽ sống chung với Tống Lương Thần nhỉ? Nguy hiểm thật, một người đàn ông tốt như vậy thiếu chút nữa cô đã bỏ lỡ rồi. Bảo bối ở trong bụng của cô cũng tán thành mà giật giật, Hứa Tử Ngư vội vàng lôi Tiểu Bạch đỡ mình trở về phòng bệnh. Từ khi ngã bệnh đến nay bảo bối ở trong bụng đều rất ngoan, đây cũng là lần tiên con động rõ ràng như vậy. Cô ngồi ở trên giường đưa tay vuốt ve nơi mà con cô mới đựng trứng, giống như đang thực hành bài dưỡng thai bằng cách xoa bụng mà cô đã học từ bác sĩ, nhẹ nhàng cử động nhún nhún cùng bảo bối.

“Ah, chị Tiểu Ngư, chị đang làm gì thế?” Tiểu Bạch nhìn Hứa Tử Ngư đang ấn bụng rồi lại sờ sờ, một hồi sờ chỗ này, một lúc thì ấn chỗ khác, cô ấy lại gần nhìn một chút, Hứa Tử Ngư giải thích với Tiểu Bạch đây là động tác hỗ trợ hoạt động của bảo bảo, ngay lập tức Tiểu Bạch cảm thấy điều đó rất là thần kỳ, thì ra là bảo bảo ở trong bụng cũng đã biết chuyện bên ngoài rồi.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên điện thoại của Hứa Tử Ngư vang lên.

“Là chú Giải sao?”

Giải Triều Chính biết Hứa Tử Ngư ngã bệnh nên đến bệnh viện thăm cô. Mấy hộ vệ vạm vỡ với gương mặt lạnh lùng trước đây đi theo ông nay đều thay đổi cả, đều là mặc quần đùi áo thun in hoạt hình, một đám người mặc trang phục quái dị như vậy xuất hiện, khiến cho người phụ trách an ninh ở đây là Phùng Bác Tường không thể tưởng tượng nổi. Thân phận của Giải Triều Chính không phải là thân thích cũng không phải là bạn bè, khí thế bừng bừng kia lại càng không giống đến đây để nhỉnh bọ Tổng Lương Thần, nhất thời anh ta không biết phải xử lý như thế nào, không thể làm gì khác hơn là lễ phép ngăn Giải Triều Chính cùng đám vệ sĩ kia lại ở bên ngoài.

Đám cận vệ mới đến này đều là thanh niên đầy nhiệt huyết, nhìn thấy ông chủ Giải Triều Chính của mình bị đối xử như thế thiếu chút nữa là cởi áo thun ra xông lên ẩu đả rồi. Dĩ nhiên đối với Giải Triều Chính mà nói, xông vào cũng không là vấn đề gì cả, nhưng ông lo lắng sẽ kinh động đến Tiểu Ngư, cho nên ông liền khoát tay ngăn hộ vệ lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho Hứa Tử Ngư.

Hứa Tử Ngư nhanh chóng đi ra ngoài dẫn Giải Triều Chính vào. Đi vào cùng với ông còn có một người to cao khác —— Mặc quần đùi, áo thun, kéo theo đôi dép lê chính là Tiểu Ngô. Tiểu Ngô xách theo rất nhiều đồ ăn vặt, không biết Giải Triều Chính nghe tin tức từ đâu mà biết rõ bệnh tình của cô, còn đặc biệt chọn những món thích hợp cho bệnh nhân cao huyết áp nữa.

Gần đây Hứa Tử Ngư cũng đã quen thuộc với Giải Triều Chính, cô biết mình càng không khách sáo thì ông ấy lại càng vui vẻ, cho nên Hứa Tử Ngư vội kéo Tiểu Bạch lại gần mà chia sẻ thức ăn với cô ấy, còn lấy thân phận của bệnh nhân mà ép buộc Giải Triều Chính cùng ăn với mình nữa. Tiểu Bạch cũng là một kẻ dễ hơi, cô ấy lôi những chuyện của người trẻ tuổi gần đây ra mà nói, ba người vừa ăn vừa nói nói cười cười, một cảnh tượng hết sức vui vẻ.

Tổng Lương Thần dẫn theo hai nhóm chuyên gia dinh dưỡng tổng cộng mười hai người cộng thêm một phiên dịch, thời điểm anh cùng nhóm chuyên khoa dinh dưỡng tiến vào phòng bệnh, chính là trông thấy hình ảnh này. Đây cũng là lần đầu anh gặp mặt Giải Triều Chính sau khi trở về nước, ông ấy già hơn trước rất nhiều, mái tóc cũng đã hoa râm, nhưng hiện tại cười rất vui vẻ. Ông ấy cười đến hai mắt nhắm lại, từ trước đến nay Tổng Lương Thần cũng chưa có thấy ông qua cười.

Giải Triều Chính thân thiết với Tiểu Ngư như vậy từ khi nào? Tổng Lương Thần tránh né ánh mắt của Giải Triều Chính, anh nhìn về phía Hứa Tử Ngư còn đang ở đó cười nói vui vẻ. Khi Hứa Tử Ngư kịp nhận ra thì dọa cô sợ hết hồn, trong lòng thầm than không xong rồi, sao lại quên mất chuyện này chứ, cô nhất thời thu hồi gương mặt tươi cười của mình lại, khép nép nhìn Tổng Lương Thần. Tổng Lương Thần biết rõ cô đang lo lắng bản thân mình sẽ tức giận, anh sợ ảnh hưởng đến huyết áp của cô, trong lòng chỉ thở dài một tiếng, bước tới nắm lấy tay của cô sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Dẫn đầu đoàn chuyên khoa dinh dưỡng quốc tế đặc biệt tiến lên cẩn thận hỏi thăm bệnh tình của Hứa Tử Ngư, một lát sau có một bác sĩ mái tóc xù, đôi mắt xanh lấy máy đo huyết áp ra đo cho Hứa Tử Ngư. Đây đều là những chuyên gia trong lĩnh vực này, tên tuổi của người nào cũng đều nổi tiếng cả nhưng rất hiếm khi họ tụ tập lại chung một chỗ để nghiên cứu và hội chẩn bệnh, mọi người cũng không đợi Tổng Lương Thần nói, những người này đều tự chia nhau ra chẩn đoán bệnh. Chuyên gia chính là chuyên gia, khi thảo luận vấn đề đều là dùng thuật ngữ chuyên dụng, cho dù họ nói tiếng Trung, Hứa Tử Ngư cũng nghe không hiểu, đằng này còn dùng cả tiếng Anh, tiếng Nhật còn có tiếng Đức nữa.

Hứa Tử Ngư bị vây ở chính giữa, làm các loại kiểm tra, hỏi thăm cũng cả một tiếng đồng hồ, cô được giải thoát là nhờ bác sĩ phụ trách cực kỳ kích động mời họ qua phòng họp mà bàn bạc. Tổng Lương Thần do dự một chút, sau đó vội vàng dẫn theo chuyên gia dinh dưỡng đi theo.

Tiếng nói chuyện âm ỉ trong phòng liền trở nên yên lặng, Giải Triều Chính cũng đứng dậy mà nói: “Tiểu Ngư có thấy mệt không, mau nghỉ ngơi một chút đi, hai hôm nữa chú sẽ trở lại thăm cháu.”

“Chú Giải ngồi một chút nữa đi, chú vừa mới đến không bao lâu mà.”

“Được rồi, chú thấy cháu bị mấy chuyện gia kia quấy rối cũng không ít, cháu cũng nên nghỉ ngơi đi, đừng khách sáo với chú. Nếu có việc gì cần chú giúp thì cứ nói với chú.” Giải Triều Chính đi được hai bước suy nghĩ gì đó, lại xoay người hỏi: “Cháu muốn ăn gì thì cứ gọi điện thoại nói cho chú biết, chú sẽ cho người đưa đến cho cháu.”

“Được, vậy chú đi đường cẩn thận nha.” Hứa Tử Ngư đưa mắt nhìn Giải Triều Chính rời đi, cô thấy bóng lưng của ông ấy so với lần đầu tiên gặp mặt càng thêm mỏng manh hơn, cô cũng không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

“Chị Tiểu Ngư, chú ấy là ai vậy? Sao có nét giống với anh Tống quá?” Tiểu Bạch bị Hứa Tử Ngư dạy dỗ đừng luôn miệng gọi tổng giám đốc Tống này tổng giám đốc Tống nọ, gọi như vậy sẽ rất lạnh nhạt, sau khi đã qua một đêm suy nghĩ nghiêm túc hiện tại cô ấy đổi thành anh Tống vậy.

“Cậu cũng phát hiện ra sao?”

“Ừh, mặc dù mặt của tổng giám đốc Tống bình thường vẫn luôn đen, nhưng dáng vẻ vẫn luôn là dễ chịu, nhưng lần này mình có cảm giác có cái gì đó không đúng nha.”

“Thật ra thì. Người đó chính là ba của Lương Thần đó.”

“Sao?” Tiểu Bạch thiếu chút nữa là bị nghẹn chết: “Ba của anh Tống, vậy sao anh ấy lại?”

“Nói ra rất là dài dòng.” Tuy nói đây là chuyện trong nhà của Tống Lương Thần, và trong lòng của Hứa Tử Ngư cũng muốn tìm cách cứu vãn mối quan hệ này của hai người, nhưng khổ nỗi không có cách nào cả. Về quan hệ xã giao—ao thì Tiểu Bạch cũng không giỏi hơn cô bao nhiêu, nhưng dù sao hai người thì sẽ có cách hơn là một mình. Do dự một chút, Hứa Tử Ngư đem chuyện của hai người bọn họ kể ra.

Tiểu Bạch nghe xong nửa ngày cũng không nói gì cả, cuối cùng chỉ thở dài một cái rồi nói: “Cũng khó trách.”

“Khó trách cái gì?”

“Cậu suy nghĩ một chút đi, một đứa trẻ mới vừa lọt lòng đã bị mất mẹ, còn bị giáo dục hận cha của chính mình. Lớn lên trong hoàn cảnh này là kinh khủng biết bao nhiêu chứ, không nói gạt cậu, trước đây mình còn cảm thấy tính cách của anh ta có chút trầm, bây giờ nghĩ lại, anh ta được như hôm nay cũng đã là rất được rồi.”

“Ah, thật sự mình cũng đau lòng thay cho anh ấy.” Hứa Tử Ngư có chút bất đắc dĩ nói: “Chuyện năm đó dù sao cũng là chuyện mà tất cả mọi người đều không muốn xảy ra, chú Giải cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện đó. Nhưng hai người bọn họ đều là bệnh binh giống nhau, ai cũng cố chấp không muốn cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, cho nên mình cũng không có cách nào cả.”

“Tiểu Ngư, mình nghĩ phương pháp này đang ở trên người của cậu.” Tiểu Bạch nhìn Hứa Tử Ngư chỉ tiếc rên sất không thành thếp thôi, thật kỳ quái, sao thứ đơn giản như vậy mà cô ấy cũng không nghĩ ra nhỉ?

“Mình làm được gì chứ, chắc cậu không biết đó thôi, lần trước mình có nói chuyện này với Tống Lương Thần, phản ứng của anh ấy rất là tức giận.”

“Cậu là người trong cuộc cho nên mơ hồ không biết đó, mình là người ngoài cuộc cho nên sáng suốt hơn ai hết. Vừa rồi cậu không nhìn thấy sao, mặc dù anh Tống nhìn thấy chú Giải có một chút phản ứng, nhưng khi sắc mặt của cậu thoáng biến đổi anh ấy liền đến an ủi cậu. Theo như trường hợp trước kia mà cậu vừa nhắc đến, có lẽ Tống Lương Thần cùng chú Giải chính là Thủy Hỏa Bất Dung, chẳng phải vừa này hai người cũng không nói gì sao?”

“Ý của cậu là?”

“Mình nghĩ anh Tống chắc không phản đối chuyện này đâu, bây giờ cậu là bệnh nhân mà, hay là lần sau chúng ta gọi chú Giải đến thêm vài lần nữa đi.”

“Nhưng mà Lương Thần sẽ thấy không được tự nhiên.”

“Chị Ngự ơi, trái tim đều làm bằng thịt cả, mình khẳng định tâm địa của anh Tổng cũng không phải là sắt đá, huống chi vấn đề này nếu không ngồi xuống nói đằng hoàng thì mãi mãi sẽ không thể nào giải quyết được.”

Hứa Tử Ngự suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này đúng là phải làm như vậy, vì vậy cười hai tiếng rồi nói: “Tiểu Bạch, mình phát hiện gần đây cậu thật thông minh nha, tính thương người cũng đã tăng lên theo, chẳng lẽ là đã được tổng giám đốc Lăng giáo dục lại sao?”

“Nào có, mình vốn dĩ đã rất thông minh rồi.” Vừa nhắc tới tổng giám đốc Lăng, lời nói của Tiểu Bạch lập tức ập a ập ứng, biểu hiện như vậy khiến cho Hứa Tử Ngự cảm thấy giữa bọn họ hình như có chút gian tình, vì vậy cô cũng không thể dừng lại việc truy vấn ngọn nguồn. Tiểu Bạch chỉ là ập ứng nói hiện tại quan hệ của hai người chỉ là nam nữ thuần khiết mà thôi. Hứa Tử Ngự uyển chuyển bày tỏ, chỉ là quan hệ nam nữ thuần khiết mà đã khiến cô ấy thành ra như vậy rồi, vậy tương lai con rể Lăng sẽ phải tốn nhiều tâm huyết lắm đây, Tiểu Bạch nghe hiểu ý nghĩa trong câu nói đó, mặt của cô ấy đỏ giống như quả đào vậy, chửi bới Hứa Tử Ngự lớn tuổi mà nói năng lộn xộn, Hứa Tử Ngự làm mặt dày chỉ cười trừ mà không trả lời. Trước khi Tiểu Bạch đi, Hứa Tử Ngự còn dặn dò cô ấy lần sau đến đây nhất định phải dẫn theo Lão Lăng, để cho cô xem xem mối quan hệ thuần khiết giữa nam nữ là như thế nào, trước khi đi, Hứa Tử Ngự còn trêu Tiểu Bạch đến đỏ mặt.

Hôm đó sau khi các chuyên gia thảo luận xong, liền lên một danh sách dinh dưỡng thật cặn kẽ cho Hứa Tử Ngự. Hiện tại mỗi ngày Hứa Tử Ngự trừ chuyện uống thuốc ra, còn phải làm một chút vận động đơn giản, một ngày ba bữa ăn bao gồm cả trái cây, đồ ăn vặt và nước uống cũng đều phải theo chế độ. Cứ như vậy qua mấy ngày bệnh tình của cô căn bản cũng đã ổn định. Tất cả mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong thời gian này Hứa Tử Ngự có mấy lần gọi điện thoại cho Giải Triều Chính, chính là làm nũng ăn vạ nhằm gọi ông ấy đến thăm cô. Tổng Lương Thần cũng bó tay với cô luôn, mỗi lần Giải Triều Chính đến anh cũng không nói chuyện cũng không hề tức giận, chỉ trực tiếp trốn vào phòng bên cạnh buồn bực xử lý công việc thôi. Hai người từ đầu đến cuối cũng không có nói chuyện với nhau, như vậy kế hoạch của Hứa Tử Ngự tiến hành không mấy hiệu quả. Trong lòng Hứa Tử Ngự nghi ngờ chú Giải có phải là chòm sao Ma Kết hay không, bởi vì chỉ có hai người đàn ông mang chòm sao Ma Kết mới có thể dễ dàng tạo ra loại khí thế trầm mặc mạnh mẽ như vậy mà thôi. (diepdiep: không biết phải là chòm sao Ma Kết không nhỉ, mình cũng không rành về cái này cho lắm.)

Bác sĩ nói hiện tại tình hình của Hứa Tử Ngự đã ổn định, có thể về nhà nghỉ ngơi, nếu như làm theo phương pháp của chuyên gia dinh dưỡng, thì bà mẹ và đứa nhỏ cũng sẽ không có vấn đề gì. Trước đó mấy ngày Tổng Lương Thần cũng không rời cô nửa bước mà túc trực ở phòng bệnh của cô, xử lý công việc đều ở gian phòng bên cạnh, mấy ngày nay Hứa Tử Ngự có khuyên nhủ, rốt cuộc anh cũng chịu bước ra khỏi bệnh viện, đi đến công ty xử lý một chút chuyện nghiệp vụ.

Hành lang của phòng bệnh VIP, người đến để nhìn bệnh cũng đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn một vài người còn ngoan cổ vẫn ở đó nói lời vô ích với nhân viên bảo an. Lúc này có một người mặc váy màu lam, tóc dài xõa ngang vai, cô ấy từ thang máy bước ra. Cô ấy đi thẳng về phía Phùng Bác Tường. Phùng Bác Tường đứng dậy cẩn thận dò xét cô ấy, cô ấy có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Tôi là bạn học của Hứa Tử Ngự, đến đây để thăm cô ấy.”

Phùng Bác Tường làm theo nguyên tắc, móc điện thoại di động ra hỏi: “Cô tên là gì, để tôi hỏi bà chủ một tiếng.”

Cô gái ấy vội vàng nói: “Khi còn học đại học chúng tôi ở chung một phòng trong ký túc xá, đã rất lâu không gặp qua. Tôi muốn cho cô ấy một bất ngờ!”

“Vớ vẩn” Phùng Bác Tường nói: “Mặc kệ là bất ngờ hay kinh sợ cũng không được, bà chủ đang tin—h dưỡng, sẽ không chịu nổi những chuyện đáng sợ.”

“Ừ, vậy tôi bảo đảm sẽ nói chuyện thật dễ nghe, tuyệt đối sẽ không hù dọa cô ấy.” Cô gái xấu hổ cười nhìn Phùng Bác Tường, khuôn mặt dễ nhìn, hai gò má của cô ấy cũng ửng đỏ. Phùng Bác Tường nhìn thấy gương mặt đó, vội vàng nói: “Được rồi, vậy cô phải chú ý đó.” Thăm nghĩ trong lòng gương mặt của cô gái nhỏ này thật thân thiện, cảm giác hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

“Được, cảm ơn anh!” Cô gái nhỏ hưng phấn nói, khoát tay Phùng Bác Tường, sau đó thuận lợi đi qua đám người đang chặn cửa kia. Cô gái mỉm cười đi qua đám người kia, sau đó vẻ mặt lập tức biến thành giễu cợt, khoe miệng khe nhếch lên, dùng âm thanh cực nhỏ bỏ lại một câu: “Đúng là một đám phế vật.”

67. Chương 67

Hứa Tử Ngưng đang ngồi trên giường bệnh tập trung tinh thần xem đồng bản thảo của thời gian gần đây, nghe thấy có người đi vào mà không gõ cửa còn tưởng rằng Tổng Lương Thần, cô cúi đầu cười nói: “Sao về sớm vậy?”

Nửa ngày cũng không thấy anh trả lời, cô ngẩng đầu lên nhìn, nụ cười có chút cứng ngắc: “Thích Lôi, sao cô đến đây?”

“Không nghĩ tới tôi sẽ đến đây sao?” Thích Lôi đi tới gần giường bệnh của Hứa Tử Ngưng, ngồi xuống cái ghế bên cạnh: “Ah đúng rồi, cô cho rằng bây giờ tôi đã đến nước Mĩ rồi có đúng hay không? Hứa Tử Ngưng, cô thật là thủ đoạn, vậy mà cũng có thể khiến cho Tổng Lương Thần ép buộc cha mẹ tôi đưa tôi đến nước Mĩ.”

“Cô đang nói gì thế?” Hứa Tử Ngưng phát hiện Thích Lôi đến đây là không có ý tốt, nhưng hiện tại cô giống như một hòa thượng lùn không thể với tay sờ đến đầu người cao 2 thước được* (*Vì mình không biết người khác đang suy nghĩ cái gì).

“Cô nghe không hiểu sao, cô cũng thật biết giả bộ vô tội quá.”

“Thích Lôi, nói chuyện với cô là vì tôi còn một chút tôn trọng cô, chỗ này tôi không hoan nghênh cô đến, mời cô lập tức đi ra ngoài!” Hứa Tử Ngưng muốn đưa tay ấn cái chuông, nhưng lại bị Thích Lôi ngăn cản.

“Thế nào, có tạt giặt mình hả?” Thích Lôi ngẩng đầu nhìn cô: “Hứa Tử Ngưng, cô đúng là người không biết xấu hổ, năm đó mẹ hoặc anh trai của tôi, sau đó thì quán lấy bác sĩ Đào, hiện tại thì giữ lấy anh Lương Thần không buông. Cô thật có nhiều chiêu hấp dẫn đàn ông.” Nói đến đây, lời nói của Thích Lôi xoay chuyển: “Cô có biết hay không, anh trai của tôi đã chết rồi? Nhất định cô biết, đúng không!” Tay của Hứa Tử Ngưng khẽ run, không nói gì.

Cô ta nhìn biểu tình của Hứa Tử Ngưng, Thích Lôi nhếch môi: “Quả nhiên là biết. Anh trai của tôi thật ngu ngốc, đến khi sắp chết vẫn còn lo lắng cho cô, lo cô sẽ biết chuyện này, còn bắt tôi thế sẽ không đi tìm cô, anh ấy không muốn tôi nói sự thật này cho cô biết, tôi thấy cô bây giờ sống rất tốt, thế nhưng lại còn với người bạn tốt nhất của anh ấy kết thành một đôi nữa.”

“Cô nói cái gì vậy? Người bạn tốt nhất nào chứ?”

“Cô đừng có giả bộ nữa, đừng nói với tôi là cô không biết anh trai tôi và Lương Thần từ nhỏ cùng nhau lớn lên, gia đình tôi và gia đình Lương Thần còn rất thân thiết, vốn dĩ Lương Thần là đối tượng đính hôn của tôi! Chúng tôi từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nếu không phải là do cô quyến rũ mẹ hoặc Lương Thần, thì làm sao anh ấy có thể ở chung một chỗ với cô chứ? Cô thật không biết xấu hổ, hại chết anh trai tôi, còn cướp bạn trai của tôi nữa!”

“Cô nói cái gì?”

“Thế nào, chưa nghe rõ sao? Còn cần tôi nhắc lại thêm một lần nữa sao?”

“Cô nói cái gì. . . .” Hứa Tử Ngưng nhìn Thích Lôi, cổ họng có chút căng lên: “Tại sao nói là tôi hại chết anh trai cô chứ, cô mau nói cho rõ ràng đi.”

“Nếu không phải là do cô, căn bản anh trai của tôi cũng sẽ không chết.” Hai mắt của Thích Lôi đỏ hồng, cắn răng mà nói: “Anh trai của tôi là do cô hại chết, chính là cô!”

“Nói láo, An Hình nói anh ấy ở nước ngoài bị bệnh nặng nên mới qua đời, từ khi anh ấy ra nước ngoài, hai chúng tôi cũng không có gặp lại nhau. Cô đừng có ở đó mà ngậm máu phun người!” Ngày đó An

Hình ở lại trong phòng bệnh, có nói với cô chuyện đó, cô ấy nói Thích Uy đến nước Anh không bao lâu thì mắc bệnh nặng, căn bệnh đó phát triển rất nhanh, không kéo dài được bao lâu thì đã qua đời.

“Tôi nói lão? Ha ha ha, tôi nói lão sao?! Anh trai của tôi cũng đã chết rồi, tôi nói lão cô làm gì chứ?” Trên mặt của Thích Lôi đều là nước mắt, cắn răng nghiêng lợi mà nói, vẻ mặt xinh đẹp giờ trở nên rất dữ tợn.

“Đây rốt cuộc là sao, đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì? Vốn dĩ ba mẹ của tôi đã sắp xếp đối tượng kết hôn cho anh ấy rồi, nhưng anh ấy nhất định đòi kết hôn với cô. Ba của tôi dẫn anh ấy đi tham gia bữa tiệc gặp mặt, định rằng sẽ cùng bàn bạc chuyện hôn sự với nhà An Hình, thế nhưng nửa chừng anh ấy lại bỏ về, khiến ba của tôi giận thiếu chút nữa là phát bệnh tim”

Hứa Tử Ngư chợt nhớ lại năm đó, năm đó cô là sinh viên năm thứ hai được một tuần, Thích Uy đã về nhà nhưng đột nhiên lại quay lại trường học, anh gọi điện thoại cho cô, nói anh đang ở dưới ký túc xá chờ. Khi cô đi xuống thì trông thấy anh mặc một bộ lễ phục màu đen, còn đeo cái nơ màu đen nữa, ánh sáng đèn đường mờ vàng chiếu xuống gương mặt anh tuấn, anh trông giống như chàng hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra vậy. Hứa Tử Ngư nhìn anh rồi liền cười một tiếng, ở trong ấn tượng của cô, trong một đám người ở dưới lầu cũng không có người đàn ông nào ăn mặc thành cái dạng đó cả, cảm giác giống cosplay vậy.

Dường như Thích Uy vừa mới chạy bộ đến đây, mặc dù vẻ mặt và hơi thở đã ổn định, nhưng trên mặt đều là mồ hôi. Anh cười cực kỳ rực rỡ, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua nụ cười rực rỡ ấy, anh kéo tay của cô rồi nói: “Hứa Tử Ngư, hay là chúng ta làm lễ kết hôn trước đi. Chờ đến khi anh 22 tuổi, thì khi đó chúng ta mới đi đăng ký kết hôn, có được hay không?”

“Sao?” Hứa Tử Ngư khiếp sợ, còn anh thì cười càng rực rỡ hơn, anh ta kéo cô lại gần sau đó ôm cô vào trong ngực, cô tựa vào lồng ngực của anh, rất rõ ràng cô nghe được con tim của anh đang đập rất cuồng nhiệt.

Sinh nhật của Thích Uy vào tháng tư, cho nên ý tứ trong lòng của anh là, thêm một tháng nữa, chờ qua sinh nhật của anh, bọn họ liền kết hôn? Người nhà của Thích Uy sau khi biết chuyện của bọn họ thì kịch liệt phản đối, vốn dĩ Hứa Tử Ngư còn đang lo lắng anh về nhà sẽ bị người nhà thuyết phục mà thay đổi ý kiến, giờ đây anh đột nhiên cầu hôn cô, khiến tay chân của cô có chút luống cuống.

“Sao vậy, chúng ta đi đăng ký đi, có được hay không?”

Hứa Tử Ngư vẫn luôn không dè dặt, cô yêu Thích Uy đến rồi tình rồi mù, cô cũng hận hai người không cùng biến thành một sợi dây thừng ngày ngày cứ mãi quấn quýt lấy nhau, nghe anh nói như vậy, trong lòng của cô đã sớm cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, tâm tình cũng lên đến tận mây xanh rồi. Cô cũng không kiềm chế được nữa, nước mắt liền tràn ra.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Thích Uy lau nước mắt cho cô, sau đó hai tay nâng mặt của cô lên sau đó đặt xuống một nụ hôn, nụ hôn triển miên mà hạnh phúc khiến cả người Hứa Tử Ngư đều lơ lửng như muốn bay lên vậy. Sau ngày hôm đó lúc hai người bọn họ đi chung với nhau, Thích Uy thường bàn với cô về chuyện kết hôn, hỏi cô thích áo cưới như thế nào, tổ chức hôn lễ ở bờ biển nào, mời những ai đến tham dự, thậm chí còn bàn đến chuyện sẽ đặt tên con là gì, đó cũng là đoạn thời gian ngọt ngào hạnh phúc nhất của bọn họ. Sau đó Thích Uy nói hộ khẩu của mình còn để ở nhà, chờ trong tháng này anh sẽ tìm cơ hội về nhà lấy hộ khẩu, đến ngày đó hai người có thể cùng đi đăng ký.

Hứa Tử Ngư chợt ngẩng đầu lên, đem chính mình từ trong hồi ức kéo trở về hiện thực, cô hỏi tiếp: “Vậy, sau đó thì sao?”

“Thật sự là tôi không thể không bội phục cô, dám nói kêu anh trai tôi về nhà trộm hộ khẩu, vốn dĩ là ba của tôi vẫn đang còn rất giận, anh ấy còn chưa có trộm được liền bị người trong nhà bắt lại. Anh ấy nói với ba của tôi, là bản thân đã trưởng thành, có quyền quyết định sẽ kết hôn với ai. Anh trai của tôi đúng là điên thật rồi, tại sao anh ấy lại có thể không biết, một khi đã sống trong gia đình như chúng tôi thì căn bản sẽ không có cái gì gọi là quyền lợi kết hôn, hưởng chi, đối tượng lại là một người không có chút gia thế như cô đây. Ba của tôi đánh anh ấy, sau đó bắt anh ấy quỳ ở ngoài sân, khi nào đồng ý kết hôn với An Hình thì mới được vào nhà.”

“Khi đó là tháng 3. Nửa đêm nhiệt độ còn chưa tới 10 độ, anh ấy chỉ mặc một cái áo mỏng manh.”

Thích Lôi vừa nói, nước mắt tuôn rơi như mưa, đôi môi cũng run rẩy nói: “Anh trai của tôi, từ nhỏ thông minh hiểu chuyện, là niềm kiêu hãnh của ba mẹ tôi, cũng chưa bao giờ làm trái lời ba mẹ. Tôi lén chạy đi khuyên anh ấy, nhưng anh ấy khăng khăng không nghe, nhất định đòi lấy hộ khẩu để đi đăng ký kết hôn với cô. Tôi lấy áo lông khoác cho anh ấy, mà anh ấy cũng không cần. Anh ấy quỳ đến nửa đêm, thì trời liền bắt đầu đổ mưa.” Thích Lôi nói đến đây thì không kiềm chế được nữa, bắt đầu khóc òa lên.

“Sau đó thì sao.” Hứa Tử Ngư hỏi.

“Khi mẹ tôi ra đến sân, thì anh ấy đã ngất rồi. Sau đó thì bắt đầu sốt cao. Cô không biết bệnh của anh ấy có bao nhiêu kinh khủng đâu, lúc tỉnh lại anh ấy còn không cho bác sĩ chích thuốc nữa, anh ấy nằm trên giường lăn lộn, môi của anh ấy bị cắn đến chảy máu.”

Hứa Tử Ngư nhớ lại, tháng 4 là sinh nhật của Thích Uy nhưng cả một tháng anh cũng không có quay lại trường học, cô gọi điện thoại anh cũng không nhận. Sau khi trở lại trường học thì sắc mặt cũng không được tốt, cô nói hôm sinh nhật của anh cô đã ngồi chờ, tại sao anh không trở về mà cũng không nói tiếng nào. Thế nhưng anh lại chỉ trả lời là hộ khẩu bị giấu rồi, chuyện kết hôn để sau này hãy tính tiếp. Càng về sau anh về nhà thường xuyên hơn, đối với cô cũng càng ngày càng lạnh nhạt, có lúc hai người đang ngồi nói chuyện thì anh nói có việc gấp phải làm, như vậy liền rời đi cũng không quay đầu lại. Hứa Tử Ngư cũng cảm thấy anh đã thay đổi, càng ngày càng không quan tâm đến cô nữa, sau đó hai người bọn họ cãi nhau, đến khi xuất hiện thì chính là anh và An Hình hai người cùng nhau nắm tay trước mặt cô.

“Vây. Anh ấy bị sốt.” Trái tim của Hứa Tử Ngư như muốn ngừng đập, cô chưa bao giờ nghĩ đến những chi tiết kịch tính bỏ đi trong phim Hàn lại xảy ra trong cuộc sống của chính mình.

“Là ung thư não, ung thư não đó!” Thích Lôi kích động đứng dậy, khóc lóc nói với Hứa Tử Ngư: “Nếu đêm đó không phải là bị dầm mưa đến phát sốt, thì sao anh ấy lại bị bệnh như vậy cơ chứ? Bình thường cơ thể của anh ấy rất tốt, đá banh giỏi, chơi bóng rổ cũng giỏi, nếu anh ấy không phát sốt, thì căn bản cũng sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng! Nếu như là anh ấy đồng ý lập tức ra nước ngoài phẫu thuật thì may ra còn có chút hy vọng, thế nhưng anh ấy lại kiên trì đợi đến lúc kết thúc kỳ nghỉ mới đi. Điều là tại cô, điều là do cô cả! Nếu không phải vì cô, anh ấy cũng sẽ không kéo dài đến mức giải phẫu cũng không còn kịp nữa!”

“Điều là do tôi.” Nước mắt của Hứa Tử Ngư từ từ lặn xuống, nghẹn ngào nói: “Thích Lôi, cô có từng yêu qua người nào chưa?”

“Tôi thì cảm thấy, yêu một người không chỉ là kết hôn và sống chung với cô ấy, không chỉ là cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc thôi đâu. Mà còn nên tin tưởng cô ấy, nguyện ý san sẻ đau buồn cùng cô ấy. Cô nói tôi không đúng, vậy cô có khi nào từng nghĩ qua, anh ấy tỉ mỉ âm mưu sắp xếp mọi chuyện, khiến cho tôi tưởng anh ấy thay lòng, còn bản thân thì một mình rời khỏi, chịu đau khổ một mình, rồi một mình lặng lẽ ra đi. Đến ngày hôm nay tôi mới từ trong miệng của cô biết được những chuyện này, đối với tôi có công bằng không? Tôi yêu anh ấy như vậy! Nếu như tôi biết rõ tính nghiêm trọng của căn bệnh đó như vậy, cho dù tôi có đau lòng và khổ sở thì tôi cũng sẽ sát cánh bên cạnh anh ấy, để cùng nhau vượt qua thời kỳ nguy hiểm đó. Dù đó chỉ là một tia hy vọng, tôi cũng sẽ cố gắng không buông tha. Được ở bên cạnh nhau thêm một ngày, tôi cũng mãn nguyện. Thế nhưng anh ấy lại chọn phương pháp một mình gánh chịu tất cả.” Hứa Tử Ngư còn chưa dứt lời thì một tiếng “Bốp” vang lên bên tai, mặt của cô bị Thích Lôi tát một cái nghiêng về một bên.

“Hứa Tử Ngư, cô là người có lương tâm hay không vậy?” Thích Lôi nắm lấy áo bệnh nhân của cô, sau đó lớn tiếng nói: “Anh trai của tôi thành ra như vậy, mà cô vẫn còn trách anh ấy một mình gánh chịu, cô còn là người sao? Anh trai của tôi quang minh chính đại sống trên đời này, bởi vì cô, cũng bởi vì cô cho nên anh ấy mới lập di chúc, trước khi chết ở trước mặt cả nhà tuyên bố, anh ấy nói chỉ cần người nào đi nói chuyện này với cô, hoặc để truyền thông nhắc đến cái chết của anh ấy, thì coi như không phải là người thân của anh ấy nữa. Từ giây phút anh ấy ra đi kia, tên tuổi của anh ấy liền biến mất khỏi thế gian này, cô có biết không? Sau khi hỏa táng, tro cốt cũng phải đem rải xuống biển sâu, trên bia mộ cũng không được khắc tên, chỉ được có khắc một câu mà thôi. Bên trong cái mộ đó chỉ để hai bộ quần áo, một bộ vest màu đen và một cái đầm cô dâu, chính anh ấy đã lén đi mua trước đó, ý định của anh ấy là muốn cùng cô mặc trong lễ thành hôn.”

Năm đó bọn họ được nghỉ phép 11 ngày, Thích Uy dẫn cô đến Thanh Đảo một chuyến. Đây là lần đầu tiên

cô thấy một bãi biển đẹp như vậy, cô kích động cởi giày chạy nhảy trong làn nước biển mát lạnh. Thích Uy ôm lấy cô, kéo cô trở lại lên bờ, cô liền nói: “Thích Uy, sau khi kết hôn chúng ta sống gần biển nhé, có được hay không?” Thích Uy nói: “Được, Tiểu Ngư là cá, đương nhiên sẽ thích biển rồi, vậy chúng ta sẽ sống ở ven biển. Bãi biển này rất dài, mỗi ngày chúng ta sẽ đi dạo một nơi khác nhau, chờ em tìm được chỗ thích nhất thì chúng ta sẽ sống ở nơi đó.” 22 tuổi, Thích Uy lấy tư thái vĩnh hằng sáp nhập vào trong biển rộng, đường ven biển dài như vậy, anh ấy đang ở đâu?

“Thích Lôi, cầu xin cô đừng nói nữa.”

“Cô không muốn nghe, nhưng tôi cũng phải nói. Anh ấy cầu xin ba tôi mua tên tuổi của mình ở trang web, từ cái giây phút anh mất đi, trên in-ter-net, trong toàn bộ Search En-gine, cái tên Thích Uy sẽ không còn xuất hiện nữa! Một chi tiết nhỏ về anh ấy cũng không còn, cái gì cũng không còn. Tôi chỉ có một người anh trai như vậy thôi, nhưng anh ấy đã chết, cả một hạt bụi liên quan cũng không chừa lại, tên không có, tôi đi khắp nơi cũng không tìm được anh ấy. Anh trai của tôi, cô trả anh ấy lại cho tôi, anh ơi.” (diepdiep: lấy khăn giấy thôi, tội nghiệp quá đi)

Thích Lôi đứng ở bên giường khóc đến nổi thở không ra hơi, Hứa Tử Ngư chợt nhớ tới lần đầu tiên mình gặp cô ấy, khi đó Thích Lôi mặc cái áo đầm màu xanh da trời, tóc cột cao, gương mặt xinh đẹp cao ngạo không ai sánh nổi, vừa nhìn vào là biết cô ấy chính là một tiểu thư được nuông chiều từ bé. Lúc đó tay của Thích Uy đang nắm lấy tay của Hứa Tử Ngư, Thích Lôi liền chạy đến bên cạnh Thích Uy, ôm lấy cánh tay kia của anh, cô ấy bày ra gương mặt dễ phòng nhìn Hứa Tử Ngư mà hỏi: “Anh ơi, người phụ nữ kia là ai thế?”

Đầu của Hứa Tử Ngư như muốn nổ tung, cô từ từ leo xuống giường, cô ngồi chồm hổm ôm lấy Thích Lôi mà nói: “Thật xin lỗi, Thích Lôi, xin lỗi cô.”

“Tôi hận cô, tôi hận cô, cô mau trả anh trai lại cho tôi đi.” Một công chúa kiêu ngạo nay khóc giống một đứa trẻ vậy, hết như năm đó, lúc bọn họ còn nhỏ cùng nhau chơi đùa, không cẩn thận ngã trên mặt đất. Khi đó nhất định anh trai cô sẽ chạy tới mà đỡ cô dậy, giúp cô phủi bụi đất trên người cô, sau đó sẽ dỗ dành: “Lôi Lôi đừng khóc nữa, anh dẫn em về nhà ăn choco-late nhé.” Nay anh trai của cô đã chết rồi, trên đời này cũng không còn ai nói những lời như vậy với cô nữa.

Lúc Tống Lương Thần và Đào Duy Hiền đẩy cửa chạy vào, thì Hứa Tử Ngư ngồi chồm hổm cũng không còn vững nữa, toàn thân của cô phát ra từng trận run rẩy.

“Tiểu Ngư!” Tống Lương Thần vội vàng ôm lấy Hứa Tử Ngư, đưa tay lau nước mắt cho cô, sau đó nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngư đừng khóc, đừng khóc nữa.” Đào Duy Hiền thấy Hứa Tử Ngư nhắm hai mắt lại, thút tha thút thít dựa vào ngực của Tống Lương Thần, cả khuôn mặt của cô đều là nước mắt, nhìn thấy một cảnh này trái tim của Đào Duy Hiền cũng cảm thấy đau. Anh nhận được tin tức thông báo Thích Lôi đã lên quay trở lại, cho nên vội vàng chạy tới bệnh viện vừa vận dụng phải Tống Lương Thần ở thang máy.

Thích Lôi, đầu sỏ gây ra chuyện này cũng đang lệ rơi đầy mặt, đứng ở bên giường khóc thút thít. Đào Duy Hiền thở dài một cái, rốt cuộc vẫn phải kéo cô ấy đi ra ngoài.

Tống Lương Thần thấy Hứa Tử Ngư khóc đến nổi thở không ra hơi, vội vàng ấn chuông gọi bác sĩ đến. Nửa bên mặt của Hứa Tử Ngư cũng đang sưng lên, Tống Lương Thần thấy vậy cũng rất đau lòng, muốn đưa tay sờ thử nhưng lại sợ sẽ làm cô đau, cho nên hỏi: “Là Thích Lôi đánh sao?”

Hứa Tử Ngư không nói gì, anh xoay người định đi ra ngoài, nhưng bị Hứa Tử Ngư ngăn lại. Cô lắc đầu một cái nói: “Thôi, là em nợ cô ấy.”

“Ngốc quá, em chẳng thiếu nợ ai cả. Và cũng không ai thiếu nợ em.” Tống Lương Thần ôm Hứa Tử Ngư vào trong lòng. Lửa giận trong lòng của anh đang bùng bùng, nhìn dáng vẻ khó chịu của Hứa Tử Ngư, anh cảm thấy đau lòng muốn chết.

Thích Uy đã chết, thế nhưng anh ta lại giống như ma chú vất ngang giữa hai người vậy. Đào Duy Hiền nói rất đúng, nếu như Thích Uy còn sống, Tiểu Ngư nhất định sẽ không chút do dự mà sẽ đi cùng anh ta.

68. Chương 68

Người của Thích gia biết Thích Lôi đã gây ra rắc rối lớn, bắt đắ dĩ lùi một bước đem Thích Lôi đưa đến nước Mĩ. Tô Như Ý gọi điện thoại cho Tổng Lương Thần nói lời xin lỗi, bà khóc lóc nói sau khi Thích Uy đi, bọn họ chỉ có mỗi mình Thích Lôi thôi, Thích Lôi được cưng chiều đến hư hỏng không chịu nghe lời nữa, nhưng mà bản tính của nó cũng không có đến nỗi nào, sau khi cô ấy gây họa cũng đã biết hối hận, về sau bọn họ nhất định sẽ coi chừng cô ấy thật kỹ, sẽ không để cho cô ấy trở về nước. Bà cũng an ủi Tổng Lương Thần về chuyện của Hứa Tử Ngư, bà còn nói chuyện này sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ biết, chẳng qua là chuyện sớm muộn mà thôi, cuối cùng Tổng Lương Thần cũng không có tiếp tục truy cứu nữa.

Tất cả mọi người đều lo lắng cho bệnh tình của Hứa Tử Ngư, hiện tại bệnh của cô càng ngày càng trầm trọng hơn. Huyết áp bắt đầu rối loạn, vốn dĩ đã thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị xuất viện trở về nhà nghỉ ngơi. Nhưng hiện tại bệnh tình của Hứa Tử Ngư đột nhiên trở nên mất khống chế, các chuyên gia đã thử rất nhiều loại phương án, nhưng huyết áp vẫn là lên à không hạ xuống. Trên người cô bắt đầu xuất hiện dấu hiệu biến chứng, mỗi ngày, thời gian nghỉ ngơi càng ngày càng dài, ăn uống càng ngày càng ít hơn.

Buổi trưa, cuối cùng bác sĩ phụ trách trực tiếp cũng gọi Tổng Lương Thần vào phòng họp, nói cho Tổng Lương Thần biết nếu như Hứa Tử Ngư vẫn cứ tiếp tục như vậy, bệnh tình biến chứng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng hơn, có thể sẽ rơi vào tình trạng co giật, hôn mê, chức năng thận sẽ suy kiệt, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng của hai mẹ con.

“Tổng tiên sinh nếu như tình hình cứ tiếp tục như vậy, thì đối với vợ của ngài, chúng tôi chỉ nắm chắc bảy phần.”

“Cái gì?” Tổng Lương Thần đến đây không thể không phản ứng, anh nhìn bác sĩ rồi hỏi: “Bảy phần?”

“Chính là phu nhân cùng đứa bé, chỉ có 70% cơ hội là có thể sống sót mà thôi.”

“Không được!” Tổng Lương Thần có chút gấp gáp, giọng nói cũng có chút cao: “Một phần nguy hiểm cũng không được, mấy người không phải là chuyên gia rất giỏi sao, chẳng phải mấy người đều là bác sĩ tốt nhất ở đây sao? Thế sao lại có nguy hiểm?”

“Tổng tiên sinh, tôi hiểu tâm tình của ngài. Nhưng bệnh nhân vừa chịu một đả kích quá lớn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ thể của cô ấy. Nếu như không phải là vào lúc này, chúng tôi còn có thể can thiệp bằng phương pháp khác, nhưng hiện tại đứa nhỏ đã là 27 tuần, không còn kịp nữa rồi.”

Tổng Lương Thần đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, mới nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi đã quá xúc động rồi. Tôi cũng biết mọi người đã rất tận tâm chữa trị cho cô ấy, nếu là như vậy, mấy người là bác sĩ phụ trách nên sắp xếp đi, chuẩn bị giải phẫu thôi.”

“Tổng tiên sinh, thật ra thì chúng tôi đang chuẩn bị hai phương án. Phương án tối ưu là dùng thuốc để duy trì một tháng, đến lúc đó mới tiến hành giải phẫu (c-section), đứa trẻ sẽ có hy vọng sống sót cao hơn một chút.” Ông ta rút kinh nghiệm của lần trước, có rất nhiều gia đình giàu có rất coi trọng con cái mà không phải là sinh mạng của người vợ, cho nên ông ta cũng tận chức tận trách nói ra những phương án “tối ưu” này.

“Một tháng?” Tổng Lương Thần nhìn bác sĩ: “Trong một tháng này cô ấy có biến chứng gì không, có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Chỉ có thể nói, bất kỳ phương án nào cũng sẽ có mang theo một ít nguy hiểm, hiện tại nếu giải phẫu thì đối với vợ ông là nguy hiểm nhỏ nhất, nhưng đứa trẻ Sẽ không giữ được. Nếu dùng phương án tốt nhất thì là”

“Vậy mấy người đối với phương án tốt nhất thì nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”

“Tám phần.”

“Hiện tại thì thế nào?”

“Gần mười phần.”

“Vậy thì không cần suy nghĩ thêm nữa, chuẩn bị phẫu thuật đi.” Tổng Lương Thần nói xong liền xoay người rời khỏi phòng họp. Khi trở lại phòng bệnh thấy Hứa Tử Ngư đang nằm ngủ, anh đi vào căn phòng kế bên ngồi ở trên giường. Run rẩy từ trong túi móc ra một điều thuốc, nhưng làm thế nào thì cái bật lửa cũng không đánh được ra lửa.

Buổi chiều khi Hứa Tử Ngư tỉnh lại, tinh thần tốt hơn một chút, gọi Tổng Lương Thần lấy ít đồ ăn cho cô. Tổng Lương Thần biết hiện tại cô cũng không có đói bụng, nhưng cô vẫn là lo lắng đứa nhỏ sẽ thiếu dinh dưỡng, cho dù biết là ăn vào sẽ ói ra, nhưng vẫn cố gắng ăn nhiều hơn một chút.

Anh nắm lấy tay của Tiểu Ngư rồi nói: “Tiểu Ngư, đừng ăn nữa, lúc trưa mới vừa ăn xong, sợ hiện tại chưa tiêu hóa được.”

“Cũng đúng.” Hứa Tử Ngư mỉm cười nhìn anh: “Cũng là anh suy nghĩ chu đáo.”

Hứa Tử Ngư đang mong đợi đứa nhỏ này sinh ra, cho dù phải chịu khổ cũng không hề oán trách, thật sự anh không biết phải nói như thế nào về chuyện cô sẽ chuẩn bị sanh non đây —— Nhưng nếu để càng lâu thì nguy hiểm càng cao.

“Tiểu Ngư ơi, vừa rồi bác sĩ có nói với anh, hiện tại tình trạng bệnh tình của em đã không thể khống chế được nữa, cho nên . . . Cho nên phải chuẩn bị lấy con ra.”

“Anh nói cái gì?” Hứa Tử Ngư kinh ngạc nhìn Tổng Lương Thần, đồng thời một tay khác ôm lấy cái bụng nhô ra của mình, cô nói: “Hiện tại đứa nhỏ rất tốt, tại sao phải sinh non chứ?”

“Tiểu Ngư, em bình tĩnh một chút đi, gần đây bệnh của em biến chứng càng ngày càng nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tính mạng của em và đứa nhỏ đều gặp nguy hiểm. Chúng ta còn trẻ, sau này còn có nhiều cơ hội có con.”

“Không cần, em không muốn, em chỉ muốn đứa nhỏ này thôi.” Hứa Tử Ngư hoảng loạn, cầm cái gối ở sau lưng lên nhằm Tổng Lương Thần mà đánh, Tổng Lương Thần đỡ lấy cái gối, tay vỗ nhẹ sau lưng của cô mà nói: “Đừng kích động, một lát lại khó chịu đó.”

“Em không cần anh quan tâm, anh rút đi, em cũng có thể tự mình sinh đứa nhỏ ra, để hai mẹ con em tự vượt qua là được rồi.” Hứa Tử Ngư nghe tin con của cô sẽ bị sinh non liền cảm thấy sợ hãi, khóc lóc mà nói: “Em biết căn bản anh cũng không muốn nó, nó vốn dĩ là đứa trẻ ngoài ý muốn, nếu thật sự muốn nó thì anh đã không đưa thuốc tránh thai cho em, anh căn bản là không muốn có nó xuất hiện.”

“Không phải, không phải như thế đâu.” Tổng Lương Thần ôm lấy Hứa Tử Ngư đang khóc không thành tiếng, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Không phải là bởi vì ngoài ý muốn đâu, là anh rất muốn. Cũng bởi vì anh yêu em, cho nên mới có đứa nhỏ. Nhưng Tiểu Ngư, anh không thể mạo hiểm, anh không dám.”

“Lương Thần, phải làm sao đây, con của chúng rất biết điều, anh còn nhớ không, lần trước anh căn dặn con đừng đập em, nó cũng ngoan ngoãn không còn đập nữa. Hiện tại em không thoải mái, nó cũng cố gắng không làm phiền em, đứa nhỏ ngoan như vậy, em không muốn phải mất con đâu.”

“Anh biết em là một người mẹ tốt. Sau này chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều con nữa, nhưng bây giờ thì không thích hợp. Có thể có một chỗ tốt hơn chào đón nó, cho nên chúng ta để cho nó đi trước có được hay không.”

“Em không muốn, không thì em sẽ đi cùng với con có được hay không? Con còn nhỏ như vậy, nhất định sẽ rất sợ hãi. Em và con, có sống thì cùng nhau sống, nếu chết thì cùng chết vậy. Con biết cảm nhận xung quanh, cũng đã biết chúng ta đang nói gì. Anh là ba của nó, vậy mà dám nói sẽ giết chết nó sao?”

Tổng Lương Thần để mặc cho Hứa Tử Ngư đánh lên bả vai của mình, nhưng anh vẫn ôm lấy cô thật chặt, anh ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, nước mắt cũng sắp tràn ra, sau khi đã hít sâu rất nhiều lần, mới khiến cho nước mắt chảy ngược vào trong. Lúc nói chuyện giọng nói cũng có chút khàn khàn rồi: “Hứa Tử Ngư, từ trước đến nay lời của anh chưa bao giờ lặp lại lần thứ hai, hiện tại anh cho em biết, anh hối hận. Cầu xin em, hãy bỏ đứa nhỏ đi.”

Hứa Tử Ngư nghe vậy toàn thân đều chấn động, khe khẽ đưa tay đẩy vai của anh ra, nhìn vào mắt của anh rồi hỏi: “Anh nói cái gì?” Tổng Lương Thần không có cách nào nhìn vào hai mắt đang tràn đầy nước mắt

của Hứa Tử Ngư, anh quay đầu sang một bên trả lời: “Anh hối hận, anh hối hận. Nếu không phải là gặp anh, thì em sẽ là một người có cuộc sống thật tốt, nếu không phải là do anh, em cũng sẽ không bệnh thành ra như vậy, em muốn hận anh thì cứ hận đi, bất luận thế nào, đứa nhỏ cũng là không thể để lại.” Để thêm một ngày thì nguy hiểm thêm một ngày.

“Anh hối hận vì đã cùng em ở chung một chỗ sao?” Hứa Tử Ngư nhìn vào mặt của Tống Lương Thần, bởi vì cô ngã bệnh, anh bận rộn trong ngoài cho nên đã gây đi rất nhiều. Cô lẳng lặng nhìn anh một lát, thấy anh cũng có chút sợ, cô nói: “Như vậy thì, em đồng ý, đồng ý bỏ đứa nhỏ.”

Hứa Tử Ngư nói xong liền không thèm nói chuyện với Tống Lương Thần nữa, cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nhưng nước mắt lại không ngừng theo khóe mắt mà chảy xuống thấm ướt một mảng cái gối đầu. Tống Lương Thần thở dài nói: “Em nên nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai sẽ tiến hành giải phẫu. Muốn trách thì cứ trách anh đi.” Sau đó anh đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh, trong lòng anh trống trải mờ mịt, anh phải đi tìm nhóm chuyên gia để thương lượng về chuyện giải phẫu.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hứa Tử Ngư mở mắt nhìn bên ngoài một chút, sau đó đứng dậy, vuốt ve bụng đồng thời hít mũi một cái nói: “Bảo bối, con đừng trách ba nhé, ba chỉ muốn bảo vệ mẹ mà thôi. Con yên tâm, mẹ không có chuyện gì, con cũng sẽ không gặp chuyện gì đâu.” Không biết có phải là trùng hợp hay không, vị trí mà cô đang vuốt ve liền bị bảo bối nhẹ nhàng đập một cái, cô cười lên rồi nói: “Đừng sợ, mẹ sẽ tìm cách bảo vệ con.”

Nói xong cô liền đứng dậy leo xuống giường, từ trong hộp tủ lấy ra một cái điện thoại di động, nhấn một dãy số: “Anh từng nói bất luận chuyện gì, lúc nào cũng đều tin tưởng em, ủng hộ em có thật hay không?”

Khi Tống Lương Thần quay trở lại phòng bệnh, Hứa Tử Ngư đang ngồi ở trên giường nhìn phong cảnh ở ngoài cửa sổ, cô không quay đầu lại, chỉ nói là: “Anh nhìn cái cây to ở phía ngoài kia kìa, bởi vì muốn đón lấy ánh sáng mặt trời đã bị tòa nhà này che khuất cho nên nó cũng cố gắng để cao hơn tòa nhà, cũng cao to hơn so với những cây cùng loại khác. Lương Thần, có lúc em cảm thấy anh cũng giống như cái cây to đó vậy, có thể gặp được gặp anh chính là may mắn của em.”

Tống Lương Thần nghe cô dùng giọng điệu như vậy nói với mình, trong lòng của anh cuộn cuộn dâng lên một nỗi xót xa khó tả. Anh đi đến bên giường của Hứa Tử Ngư, nằm xuống đưa tay ôm lấy cô, anh chôn mặt ở trong ngực của cô. Hứa Tử Ngư đưa tay vuốt mái tóc của anh, dịu dàng nói: “Lương Thần, em làm sao lại trách anh đây. Cũng không ai muốn xảy ra chuyện như vậy, em biết anh sợ em sẽ ra đi giống như mẹ của anh năm đó. Nhưng mà em sẽ không chết đâu, anh phải tin tưởng em. Anh còn nhớ khi chúng ta học cấp 3 không? Mỗi lần em gây họa, anh cũng đều rất tức giận mà mắng em, khi ấy em còn tưởng rằng anh chán ghét em, sau này mới biết đó là bởi vì anh lo lắng cho em. Anh đó, luôn là bướng bỉnh như vậy, quan tâm người khác cũng không muốn cho người khác biết, vẫn luôn là ngậm bồ hòn thôi. Anh còn nhớ hay không, anh từng nói em giống như con gián vậy, mặc kệ bị người khác giày vò như thế nào cũng sẽ vui vẻ vượt qua, anh phải tin tưởng em, em còn muốn sống với anh hết cuộc đời này nữa đó.”

Tống Lương Thần không nói gì, chỉ là gật đầu một cái. Vạt áo phía trước của Hứa Tử Ngư ướt cả một mảng lớn, cô cúi đầu hôn mái tóc của anh một cái, đưa tay kéo cái gối qua sau đó dựa vào cái gối đầu rồi nói: “Cũng đã tối rồi, ngày mai còn bận nhiều việc nữa đó.”

Tống Lương Thần đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc quay trở lại Hứa Tử Ngư đã để sẵn một bên giường cho anh. Đây là phòng bệnh VIP cho nên giường bệnh có thể chứa cả hai người nằm, nhưng kể từ sau khi Hứa Tử Ngư ngã bệnh thì bọn họ liền chia ra mà ngủ riêng. Tống Lương Thần lo lắng anh không cẩn thận sẽ đè trúng Hứa Tử Ngư cho nên hiện tại có chút do dự, Hứa Tử Ngư nói: “Không sao đâu, em cũng không phải là giấy đâu mà lo.”

Tống Lương Thần đưa tay vuốt ve mái tóc của cô, miễn cưỡng cười cười. Sau đó liền nằm xuống cái gối ở bên cạnh, Hứa Tử Ngư cúi đầu hôn trán của anh một cái, đưa tay kéo chăn lên đắp cho anh, nhẹ nhàng nói: “Mau ngủ đi.”

Tống Lương Thần nằm mơ, trong mơ anh thấy mình không có đi du học ở Mỹ, mà là anh cùng Hứa Tử Ngư thi đậu cùng một trường đại học, anh muốn thổ lộ tình cảm của mình với Hứa Tử Ngư, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào. Bạn tốt của anh là Thích Uy thần thần bí bí nói với anh: “Này, cô gái mình thích đang ở phía trước, mình giới thiệu cho cậu biết nhé.” Trong lòng Tống Lương Thần thầm cầu nguyện

ngàn vạn lần không phải là Hứa Tử Ngưng, ngàn vạn đừng là cô ấy, nhưng giây kế tiếp Hứa Tử Ngưng đã chạy đến trước mặt của anh, nắm lấy tay của Thích Uy mà nói: “Lương Thần, em muốn đi cùng Thích Uy, sau này anh cũng đừng hòng mong được dạy dỗ em nữa.” Anh muốn nắm lấy tay của Hứa Tử Ngưng, muốn nói với cô rằng mình rất yêu cô, nhưng không hiểu tại sao lại nói không nên lời, toàn thân đều đổ mồ hôi.

Bệnh viện B là bệnh viện nổi tiếng nằm ở trung tâm thành phố. Bệnh viện với đội ngũ bác sĩ giỏi và chăm sóc bệnh nhân tận tình, phòng bệnh VIP càng nổi tiếng thoải mái và an toàn. Nhưng vào đêm đó của tháng 9 năm 2011 bệnh viện đã trở thành huyền thoại, lực lượng bảo vệ phụ trách túc trực ở phòng bệnh VIP trong vòng 3 phút bị người không rõ lai lịch đánh ngất, tất cả camera của phòng bệnh VIP đều không hoạt động, đội ngũ bác sĩ y tá thì bị trói và nhốt trong một căn phòng, cho đến khi người phụ trách đến bệnh viện thay ca thì bọn họ mới được giải thoát.

Thời điểm bọn họ chạy tới phòng bệnh VIP thì bệnh nhân Hứa Tử Ngưng đã không cánh mà bay, mà cả một đoàn chuyên gia chữa trị cho cô cũng biến mất theo. Cùng lúc nhiều người như vậy tại sao lại có thể cùng nhau biến mất đây?

Tổng Lương Thần bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, thuận tay sờ sờ người nằm bên cạnh mình, trên giường không có ai cả. Anh liền mở mắt, thấy một phong bì lặng lẽ nằm ở trên cái gối, ngoài bì thư chỉ vờn vờn có hai chữ “Lương Thần”.

“Lương Thần.

Thật xin lỗi. Em không có cách nào tiếp nhận được chuyện mình sẽ bỏ con, cho nên em phải đi ra ngoài tránh một thời gian. Em không phải là trẻ con, em cảm thấy bản thân mình không có vấn đề gì cả, anh nhất định phải tin tưởng em, có được hay không? Cũng không cần phải đi tìm em, qua một thời gian ngắn em sẽ quay trở lại. Anh phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, và chờ hai mẹ con em trở lại.

Yêu anh nhiều, Tiểu Ngưng.”

“Hứa Tử Ngưng.” Tổng Lương Thần đứng dậy chạy ra ngoài, trong hành lang của phòng VIP cũng đang rối loạn. Tổng Lương Thần vội vàng tìm người của bệnh viện, sau đó anh biết được tin đoàn chuyên gia cũng đã bị người lạ trói và đưa đi rồi. Bảo vệ dưới lầu cũng không thấy có người nào đáng ngờ cả, bãi đỗ xe ở tầng ngầm cũng không thấy người nào đặc biệt đi lại, Tổng Lương Thần yêu cầu bệnh viện in hình của Hứa Tử Ngưng ra, sau đó phái người đi ra ngoài tìm kiếm.

Sau đó Tổng Lương Thần gọi điện thoại cho bí thư trưởng của ông ngoại, rồi gọi cho cậu của anh và cả Ngô Mạnh Kiệt nữa, điều tra những bác sĩ vừa được thả ra, gi—ao thông của thành phố B từ trạm xe, quảng trường, cho đến bến tàu đều bị khống chế. Quân đội, cảnh sát, thậm chí còn có cả một nhóm áo đen cùng nhau chia ra tất cả các góc trong thành phố B, toàn bộ tìm trong vòng hai ngày, dường như muốn đem cả thành phố B lật lên vậy, tuy nhiên lại không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết hay tin tức nào cả.

Hứa Tử Ngưng cùng các chuyên gia biến mất ở thành phố B.

Hai ngày nay Tổng Lương Thần cũng không nghỉ ngơi giây phút nào cả, toàn thân mệt mỏi đã sắp không chịu nổi rồi, nhưng anh lo Hứa Tử Ngưng mất tích thêm một ngày thì sẽ nguy hiểm thêm một ngày, anh lái xe đi khắp nơi, đến những chỗ có thể cô sẽ đến để tìm. Đến phòng trọ trước kia Hứa Tử Ngưng đã ở, lúc Hứa Tử Ngưng dọn đồ đạc dời đến nhà của anh ở, anh có nói sau này sẽ quay lại đây, khi đó anh còn khi dễ lời sẽ trở lại đó của mình, nhưng sau khi mở cửa phòng anh trông thấy khắp nơi đều là bụi bặm. Chạy đến biệt thự của Đào Duy Hiên, bảo vệ nói anh ta cũng đã dọn đi rồi, cũng không biết là đi đâu. Cuối cùng bắt đắc dĩ lắm anh mới phải đến căn biệt thự kia của Giải Triều Chính, Giải Triều Chính đang hết sức kinh ngạc khi thấy con trai của mình xuất hiện, Tổng Lương Thần nói cho Giải Triều Chính biết chuyện của Hứa Tử Ngưng, Tổng Lương Thần còn đón nhận đề nghị cho người giúp một tay của Giải Triều Chính nữa.

Những ngày này, cả thành phố B dường như bị một loại không khí kỳ quái bao trùm lấy, có rất nhiều người ở trên mạng thắc mắc và thảo luận xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, đây cũng là đề tài nóng hổi đứng đầu bảng, đem cả tin tức chuyện tình của ngôi sao X và cô người mẫu X xinh đẹp đề bẹp xuống. Sau khi Tổng Lương Thần nhận được bằng báo cáo của bộ phận PR, anh tự gi—am mình ở trong phòng một đêm, ngày hôm sau, sau khi rời giường anh liền gọi điện thoại, đem toàn bộ người của anh mà rút về.

Phùng Bác Tường coi như gặp họa lớn, đưa đơn từ chức, Tổng Lương Thần cũng không thèm liếc nhìn, anh ta uất nghẹn muốn nổ cả phổi liền chạy đi tìm Hứa Tử Ngư, nhưng Tổng Lương Thần ra lệnh rút người về, anh ta liền nóng nảy chạy đi tìm Tổng Lương Thần: “Ông chủ, ngài phải tin tưởng tôi, mới chỉ có mấy ngày mà thôi, nếu kiên nhẫn thêm vài ngày nữa nhất định sẽ tìm ra.”

“Không cần đâu, mấy người nhanh chóng rút về đây đi, về cả công ty đi. Tự cô ấy sẽ quay trở lại thôi.” Hứa Tử Ngư nói anh phải tin tưởng cô, chờ cô quay trở lại, vậy anh đành ở nhà chờ cô về.

69. Chương 69

“Tiểu Ngư, cảm thấy thế nào rồi?” Đào Duy Hiên xách cái ghế đến bên giường ngồi cạnh Hứa Tử Ngư, cô thư thái dựa lưng vào cái nệm ở sau lưng, vẻ mặt an tĩnh ngắm mặt biển màu xanh dương nhạt ở ngoài cửa sổ, không biết cô đang nghĩ cái gì đây nữa.

“Duy Hiên.” Hứa Tử Ngư cười cười nhìn anh: “Thật không ngờ bản của anh lại lớn như vậy, còn ép buộc dẫn theo đoàn chuyên gia đến đây nữa.”

“Cái gì mà ép buộc chứ? Em là bệnh nhân mà, với lại chồng của em thuê đoàn chuyên gia đến là để chữa trị cho em, bản thân em đến đây nghỉ dưỡng, thì bọn họ cũng phải giữ đạo đức nghề y chứ, phải làm việc nên làm thôi.”

“Thôi đi, ngại biện cả.” Hứa Tử Ngư suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chỉ là, sao bọn họ lại nghe theo lời của anh vậy? Chẳng phải hôm qua còn làm ầm ĩ sao?”

“Anh chỉ nói là, nếu như ai dám không nghe lời, thì lời người đó ném ra biển, để anh nuôi mấy con cá mập thôi.”

“Sao? Thiệt hay giả vậy?” Hứa Tử Ngư nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

“Hi Em tin là thật sao?” Đào Duy Hiên đưa tay lung tung xoa tóc của Hứa Tử Ngư, giọng mang theo chút buồn bực cười nói: “Thật ra thì nhân viên phiên dịch là người của anh, trong nhóm chuyên gia ấy có một người là bạn của anh. Những chuyện này em đừng có nói lại với Tổng Lương Thần, nếu không thì bạn của anh sẽ chết chắc đó!”

“Thì ra là như vậy, em sẽ nói đấy.” Hứa Tử Ngư suy nghĩ một chút sau đó trịnh trọng nói: “Duy Hiên, cảm ơn anh đã tin tưởng em.”

“Ngốc quá, anh dĩ nhiên là tin em rồi. Sao rồi, biết mặt tốt của anh rồi phải không, có muốn theo anh đến nước Anh không?” Đào Duy Hiên giả hoạt nhìn Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư nhìn anh một chút, bắt đặc dĩ lắc đầu: “Không được Em là người đã có chồng rồi.”

“Thật đau lòng nha” Đào Duy Hiên che ngực cúi đầu than thở, Hứa Tử Ngư không nhìn thấy được, nhú nhú mày nói: “Sao, thật hay giả đây?”

“Ha ha, chọc em thôi!” Đào Duy Hiên cười cười sau đó ngồi dậy nói: “Hôm nay anh có cùng đám chuyên gia kia bàn bạc với nhau, bọn họ nói hiện tại tốt nhất nên giải tỏa những khúc mắc cùng phiên muộn trong lòng của em trước, nhưng ở trên cái đảo này lại không có bác sĩ tâm lý, không thể làm gì khác hơn là để anh đảm nhận.” Anh nghiêng người về phía trước, nhìn Hứa Tử Ngư nói: “Anh là bác sĩ thần kinh, cũng là bạn của Thích Uy. Về những vấn đề của Thích Uy, anh có thể nói rõ hơn cả Thích Lôi, em có cái gì thắc mắc muốn hỏi không?”

Thật ra thì hôm đó Hứa Tử Ngư cùng nhóm chuyên gia ngồi trên 120 chiếc xe cấp cứu mà bọn họ đã chuẩn bị sẵn mà rời khỏi bệnh viện, giữa đường thì đổi xe, sau đó một mạch chạy thẳng đến sân bay tư nhân ở ngoại ô thành phố B. Lúc ấy máy bay cỡ nhỏ đó đã sớm ngồi chờ bọn họ, nhóm chuyên gia kinh ngạc không hiểu chuyện gì đã xảy ra khi trông thấy người ra đón bọn họ là Đào Duy Hiên. Đào Duy Hiên cũng nói lời xin lỗi với mọi người — Một lần nữa anh bảo đảm mình không phải là bất cóc tổng tiền, mà là làm theo

lệnh của Tổng phu nhân đó là đưa cô ấy đi ra ngoài nghỉ dưỡng mấy ngày. Cho nên không đợi đến khi bệnh viện thay ca, chiếc máy bay này đã sớm cất cánh đến một nơi xa lạ rồi. Không biết Đào Duy Hiên đi đâu tìm được một nữ y tá xinh đẹp mà còn biết ngoại ngữ nữa, không chỉ để chăm sóc bệnh nhân mà còn trò chuyện cùng bác sĩ nữa, máy bay mới đi được nửa đường thì cô y tá đã dụ dỗ mấy vị bác sĩ đó vây xung quanh rồi, dĩ nhiên điều này Hứa Tử Ngưng cũng không hề hay biết, sau khi lên máy bay cô ở trong khoang đặc biệt mà ngủ thiếp đi.

Đến nơi này, tất cả mọi người đều thất kinh, Hứa Tử Ngưng cho rằng Đào Duy Hiên sẽ đưa cô đến một nơi nào đó gần thành phố B, ai ngờ khi cô mở mắt ra thì hình ảnh một hòn đảo nhỏ với nước biển trong xanh bao quanh đang được thu nhỏ dưới ô cửa sổ của máy bay.

Diện tích của đảo này không lớn, nhưng thiết bị lại rất hoàn thiện, nhất là về phương diện thiết bị y tế, có thể nói đây giống như một mô hình viện dưỡng nhỏ. Sau khi Tiểu Ngưng đến đây, cô liền bắt đầu tiếp nhận các bước kiểm tra của bác sĩ, mấy ngày sau đó cô chỉ lo ngủ. Mấy ngày này cô rất phối hợp với phương pháp trị liệu của bác sĩ, vì sự an toàn của mình và đứa nhỏ cho nên cô phải cố gắng hơn, huyết áp mặc dù có hạ xuống một chút, nhưng vẫn còn đang trong tình trạng nguy hiểm, chưa đạt đến mức độ an toàn.

Đào Duy Hiên đang thảo luận với mấy chuyên gia, bởi vì bản thân anh cũng là một bác sĩ, cho nên rất nhanh liền hiểu ý của các chuyên gia đang nói về vấn đề tâm lý sẽ ảnh hưởng đến cơ thể của bệnh nhân. Mà vấn đề tâm lý thì anh cũng biết là bắt nguồn từ chỗ Thích Lôi, vì vậy sau nhiều lần bàn bạc, rốt cuộc cũng đi đến quyết định đó là anh sẽ kiêm luôn bác sĩ tâm lý cho cô.

“Anh?” Hứa Tử Ngưng nghe vậy liền dùng tay chống đỡ cơ thể ý muốn ngồi dậy, Đào Duy Hiên vội vàng đứng lên đỡ cô dựa vào thành giường mà nói: “Tiểu Ngưng, bác sĩ nói hiện tại em không nên bị kích thích nữa, cho nên em nhất định phải cố gắng giữ bình tĩnh, đừng để đứa nhỏ ở trong bụng phải chịu đựng áp lực quá lớn, có như vậy thì anh mới dám nói cho em biết. Có thể làm được không?” Giọng nói của anh như vậy, khiến cho Hứa Tử Ngưng nhớ tới thời điểm tay của cô bị thương, Đào Duy Hiên đã dùng giọng nói dịu dàng để nói chuyện với cô, dù dỗ cô để anh may vết thương.

“Ừh, không thành vấn đề.”

“Được rồi, anh tin tưởng em.” Đào Duy Hiên ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu nói: “Anh lấy thân phận của tín đồ Cơ Đốc ra bảo đảm, những lời anh nói toàn bộ đều là sự thực mà anh biết được. Anh nói chuyện cũng sẽ không mang theo bất kỳ màu mè nào. Về chuyện Thích Uy đi Anh cho đến chuyện anh ta mất, em có gì thắc mắc thì có thể hỏi anh.”

Hứa Tử Ngưng gật đầu một cái, sau đó hít sâu một hơi rồi hỏi: “Duy Hiên, anh và Thích Uy là có quan hệ như thế nào?”

“Bọn anh là bạn tốt, nhưng thân hơn một chút, anh có đồng ý qua với Thích Uy là không thể nói điều này cho bất kỳ người nào biết.” Trong mắt của Đào Duy Hiên vẫn là mang theo tia thẳng thắn, Hứa Tử Ngưng gật đầu một cái.

“Bệnh của anh ấy, em có nghe Thích Lôi nói là ung thư não.”

“Đúng vậy, là u ác tính, đến khi phát hiện thì cũng đã muộn.”

“Anh nói là?”

“Nếu như hôm đó cậu ta không gặp cơn mưa đó thì cũng không đến nỗi phải ngắt xỉu, khi đó phát hiện ra đã trễ rồi, tế bào ác tính phát triển nhanh hơn, cho nên em cũng không cần bối vì chuyện đó mà tự trách bản thân mình.”

Hứa Tử Ngưng gật đầu một cái, lại suy nghĩ, sau đó hỏi: “Anh là bạn tốt của Thích Uy, nhưng không biết chuyện người bạn thân nhất của anh ấy thì anh có biết hay không?” Trước đó vài ngày cô cũng rất muốn hỏi Tổng Lương Thần vấn đề này, nhưng không biết nên hỏi như thế nào.

“Biết, Tổng Lương Thần là bạn thân nhất của Thích Uy. Trên thực tế lúc vừa mới bắt đầu, là Tổng Lương Thần đã nhờ Thích Uy chăm sóc cho em, nhưng khi đó Thích Uy lại yêu em. Cậu ta cũng tự trách bản thân mình trong một thời gian rất dài.”

“Là như vậy phải không?” Trái tim của Hứa Tử Ngư đập nhanh hơn, trong lòng cảm thấy xót xa và đau lòng. Tống Lương Thần ơi, anh quả thật là một tên ngốc nghếch nhất thế gian.

(diepdiep: Vậy là đã rõ, anh Thần yêu chị Ngư từ hồi học cấp 3, nhưng sau khi nhờ vả người bạn thân chăm sóc hộ thi đã bị Thích Uy ra tay trước rồi, thật là đau khổ, ôi chi tiết này rất giống bộ truyện mà chị Ngư đã đọc ở nhà anh Thần.)

“Đúng, chính là như vậy. Mặc dù là tình địch, nhưng anh không thể không công nhận, thật sự Tống Lương Thần là một người Khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng được.”

“Ah, anh ấy, luôn là ngậm bồ hòn.”

“Thích Uy cũng là nói như vậy. Cậu ta nói với anh một câu, anh cảm thấy nên nói cho em nghe.”

“Nói cái gì thế?”

“Cậu ta nói, tôi đây từ nhỏ đến lớn sống trong niềm hy vọng của người nhà mà lớn lên, vất vả lắm mới kiên quyết cùng tranh thủ làm một chuyện theo ý của mình, nhưng kết quả lại không được gì. Cả đời của tôi chỉ cảm thấy rất có lỗi với hai người. Một người là Tống Lương Thần, một người là Hứa Tử Ngư.”

“Ngốc quá, Thích Uy thật là ngốc.” Hứa Tử Ngư nói xong hai mắt của cô có chút đỏ. Cô nhớ tới lần đó ở trên khán đài của cuộc thi cosplay, khi đây đưa cô bay lên, ánh đèn đuổi theo chiếu lên người của Thích Uy. Cô nhìn về phía anh, trông thấy nụ cười thật tươi đó của Thích Uy, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không bao giờ quên.

“Em có hối hận khi yêu Thích Uy không? Dù sao nếu như không phải là cậu ta chen vào, thì em và Tống Lương Thần cũng có thể đã trở thành một đôi mà không cần phải trải qua nhiều chông gai trắc trở như vậy rồi.”

“Dĩ nhiên là không hối hận.” Mắt của Hứa Tử Ngư rưng rưng nhìn Đào Duy Hiên mà nói: “Duy Hiên, em có nghe nói qua câu này —— Tôi đi qua rất nhiều nơi xinh đẹp, thấy qua rất nhiều đám mây, ném qua rất nhiều loại rượu, nhưng lại chỉ yêu người vừa vặn với số tuổi đó —— Trong thời gian yêu đương, Thích Uy khiến em trẻ hơn. Gặp gỡ và yêu anh ấy là hạnh phúc trong cuộc đời của em, cho nên cũng chưa từng hối hận qua.”

Đào Duy Hiên nhìn ánh mắt trong trẻo của cô, anh nở nụ cười cũng có cả nước mắt, nhưng ảm áp mà kiên cường: “Hứa Tử Ngư, cảm ơn em.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Không có gì, chỉ là anh cảm thấy, nếu như Thích Uy có thể nghe được lời này, nhất định sẽ rất vui.”

“Năm đó, anh cũng ở bên cạnh anh ấy như vậy sao?”

“Có thể nói là như vậy. Cậu ta có nói với anh một ít chuyện, khi đó bọn anh cũng không quen thuộc nhau, có thể cũng bởi vì như thế, cho nên mới phải nói nhiều như vậy.”

“Cho nên em phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã ở bên cạnh anh ấy khi anh ấy cô đơn chán nản nhất. Vào thời điểm đó, anh ấy còn là người mà em yêu thích nhất.” Thời điểm đó Thích Uy không có người yêu, không có bạn bè ở bên cạnh, sinh mạng đã tiến vào thời kỳ đếm ngược thời gian, có một người có thể trò chuyện, cũng là tốt rồi.

“Trên thực tế, anh còn giúp cậu ta chụp vài tấm hình.” Đào Duy Hiên dường như chưa hài lòng.

“Hình gì? Có ở chỗ của anh không?”

“Không phải, ở tại cổng trường đại học của em đó, lúc cậu ta và An Hình đóng giả làm một đôi tình nhân, Thích Uy có nhờ anh chụp vài tấm hình, hình ảnh chụp cũng không tệ, em có muốn xem không?”

“Sao? Là anh chụp, chắc anh không biết đó, khi em trông thấy những tấm hình kia thì cũng sắp tức chết, thì ra chính anh là đầu sỏ trong chuyện này.”

“Về điểm này thì anh cũng không hiểu rõ ý đồ của Thích Uy cho lắm, nhưng Thích Uy nói, em sẽ rất tức giận khi biết cậu ta rất hạnh phúc, tức giận sẽ khiến em không nghĩ và tìm kiếm cậu ta nữa.”

“Người này.”

“Hứa Tử Ngư, bất luận như thế nào em cũng phải nhớ kỹ, đối với Thích Uy mà nói, em chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cậu ta, nếu như em bởi vì cậu ta mà khổ sở, thậm chí ảnh hưởng đến sức khỏe, như vậy cậu ta sẽ rất là đau lòng. Nếu cậu ta đau lòng thì anh cũng đau lòng theo, cho nên em phải sống cho thật tốt, vui vẻ mà trôi qua. Em có biết hay không, Thích Uy từng nói với anh, cậu ta hy vọng khi em nhớ về mình thì hãy nghĩ đến khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hai người, chỉ có như vậy cậu ta mới chính là người chết hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Hứa Tử Ngư nín khóc mà cười, thậm chí còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Thích Uy đang nói chuyện lúc ấy.

“Em nghe Thích Lôi nói, tro cốt của Thích Uy được rải vào trong biển.”

“Đúng vậy, cậu ta nói cậu ta rất thích biển, hơn nữa sau khi chết rồi ở nơi nào mà chẳng giống nhau chứ? Giống như cậu ta nói vậy, nếu như chôn cất ở Anh thì cha mẹ phải đến mộ thì mới có thể thăm cậu ta, còn rải vào biển Thái Bình Dương, cha mẹ nhìn thấy biển thì coi như nhìn thấy người. Hơn nữa cậu ta cũng nói, khi còn sống không có cách nào tự do tự tại, hi vọng sau khi chết có thể được tự do.”

“Tro cốt của Thích Uy đều ở trong biển?” Mắt của Hứa Tử Ngư nhìn nước biển trong xanh ở ngoài cửa sổ, bắt đầu hồi tưởng đến môn địa lý thế giới trong bản đồ hồi cấp 3.

“Đang suy nghĩ cái gì thế, cô bé ngốc nghếch. Thời tiết bên ngoài cũng không tệ, có muốn cùng trai đẹp đi dạo quanh bờ biển hay không?” Hứa Tử Ngư nhìn ánh mặt trời màu vàng rực rỡ xuyên qua nước biển trong suốt giống như thủy tinh vậy, cô nói: “Được rồi, cũng nên ra ngoài dạo một chút.”

Phương pháp chữa trị của các chuyên gia rất tốt, cơ thể của Hứa Tử Ngư vừa mới khôi phục, cũng nên ra ngoài hít thở một ít không khí mới mẻ, phơi nắng một chút cũng rất tốt đối với cơ thể. Đào Duy Hiền thận trọng đỡ Hứa Tử Ngư, hai người chân không đi trên bãi biển.

“Đây là đâu vậy? Sao cái đảo lại nhỏ như vậy?”

“Đây là một cái đảo nhỏ của tư nhân, ở Nam Thái Bình Dương có rất nhiều đảo nhỏ như vậy, có thích hay không?”

“Wow, hèn chi em cảm thấy máy bay bay lâu như vậy, thì ra là đã xuất ngoại rồi.” Hứa Tử Ngư đưa tay kéo cái nón che nắng, tranh thủ nhìn mặt biển rộng mênh mông bát ngát mà xanh thẳm, chợt nghĩ đến: “Hừ, hộ chiếu của em chưa có thị thực visa, như vậy có tính là dân nhập cư bất hợp pháp không đây?”

Đào Duy Hiền nghe cô nói như thế cũng cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi nói: “Đúng vậy, sợ rằng cũng không bao lâu sẽ có người bay đến đây đem em trục xuất về nước đó.”

“Gì chứ, hù dọa ai chứ, ở đây làm gì có cảnh sát.” Hứa Tử Ngư đá vài hạt cát ấm áp về phía trước, bây giờ ở thành phố B đã là mùa thu rồi, ở Nam Thái Bình Dương thì vừa vặn là mùa xuân. Cô và Lương Thần chính là mùa xuân năm nay bắt đầu đi chung với nhau, nếu hiện tại anh ấy có mặt ở đây thì tốt quá rồi.

Đào Duy Hiền nhìn mặt biển xanh thẳm, trong lòng nhẹ nhàng nói: “Hắc, Thích Uy, tôi dẫn người yêu của cậu đến rồi đây. Xem tôi có lợi hại hay không?”

Làm bác sĩ tâm lý, Đào Duy Hiền cố gắng làm hết sức có thể. Thời gian sau, mỗi ngày anh đều kể một ít chuyện xưa cho Hứa Tử Ngư nghe, không e dè đem tình hình của Thích Uy lúc đó nói cho cô nghe hết, còn nói với —Hứa Tử Ngư, những chuyện thiếu sót đó chính là nguyên nhân khiến cô trải qua đoạn thời gian rất lâu mà vẫn chưa thể quên được. Cô không cách nào tha thứ ỉn, khi anh khổ sở nhất cô lại không có ở bên cạnh anh, ngược lại còn đang suy nghĩ cách để quên anh đi, lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Nhằm vào cái vấn đề này, Đào Duy Hiền nói, khi đó Thích Uy làm như vậy là hy vọng muốn cô quên cậu ta đi mà có cuộc sống mới, như vậy cậu ta càng thêm yên tâm mà rời đi. Cậu ta còn nói, đợi đến khi cô chứng chạc, cậu ta hy vọng khi cô nghĩ đến Thích Uy thì chỉ có những ký ức vui vẻ, không hề có chút khổ sở, cho nên em làm đúng rồi đó. Tiểu Ngư, em cũng đừng tự trách bản thân.

Rất giỏi, cuối cùng vấn đề tâm lý của Tiểu Ngư cũng đã giải quyết xong, bệnh tình của cô được nhóm chuyên gia trị liệu cũng đã thay đổi rất lớn, tình trạng đã tốt hơn rất nhiều. Nhóm chuyên gia cũng âm thầm công

nhận, quả thật năng lực khôi phục của Hứa Tử Ngư rất đáng khâm phục, từ trong tình huống ấy mà khôi phục thành như vậy quả thực là kỳ tích trong y học đó. Hiện tại mỗi ngày Hứa Tử Ngư trừ tiếp nhận trị liệu ra, rảnh rỗi cô sẽ lấy viết và sổ ra viết lách một chút, trời mát mẻ thì cô cùng Đào Duy Hiên đi dạo ở bãi biển. Thật ra thì điều mà hiện tại cô lo lắng nhất là Tổng Lương Thần, một mình mình cao chạy xa bay như vậy, chắc hẳn anh cũng rất lo lắng đó. Không biết anh có chạy khắp nơi để tìm cô hay không, không biết ăn uống nghỉ ngơi có đều độ đúng giờ hay không.

Dần dần Đào Duy Hiên cũng nhìn thấu sự lo lắng của Hứa Tử Ngư, vì vậy bắt đầu đem tin tức của Tổng Lương Thần nói cho cô nghe. Thật ra thì cuộc sống của anh ta đơn giản muốn chết, trừ đi làm rồi tan ca thì là về nhà nghỉ ngơi, thỉnh thoảng sẽ có một vài hôm đi ăn uống xã giao. Đào Duy Hiên còn nói sau khi bọn họ trên đường bỏ trốn, Tổng Lương Thần dường như đã tập trung hết toàn bộ lực lượng vũ trang của thành phố B ra để tìm người, nếu như không phải là Đào Duy Hiên có được chiếc máy bay kia, thì đoán chừng đã bị Tổng Lương Thần bắt lại rồi. Dĩ nhiên Đào Duy Hiên cũng rất mưu mô, nhắc tới chiến công hiển hách ra tay bắt cóc cướp bệnh nhân của bệnh viện, cả in-ter-net một lần sôi nổi đoán mò thành phố B đã phát sinh sự kiện đặc biệt gì khiến cho tình hình bảng xếp hạng của Mi-croblog-ging lộn xộn, cuối cùng còn thuận tiện đưa ra tin tức Quách tiểu thư lên trên web nữa, khuynh hướng bà tám trên mạng bắt đầu phát triển: “Tổng Lương Thần vì giải quyết những chuyện này cũng tốn không ít tiền đầu tư nha, thật là có đầu óc buôn bán!” Cuối cùng Đào Duy Hiên tổng kết lại nói với Hứa Tử Ngư: “Anh cảm thấy được Tổng Lương Thần còn rất giỏi, nếu không phải là tình địch của nhau, thì anh nhất định sẽ kết giao với anh ta.”

Ánh nắng vàng chiếu sáng giữa buổi trưa, Đào Duy Hiên đi đến phòng bệnh của Hứa Tử Ngư, nhìn gió biển thổi cái rèm cửa sổ màu trắng kem bên cạnh, sắc mặt đỏ hồng của cô gái đã khôi phục đang cảm cúi mà ngồi viết nhật ký.

“Tiểu Ngư, chuẩn bị một chút đi, anh đưa em về nhà.”

70. Chương 70

Hứa Tử Ngư đã sớm nóng lòng muốn trở về rồi.

Từ sau khi cô bắt đầu sống chung với Tổng Lương Thần, căn bản hai người cũng chưa có xa nhau lâu như vậy, lần này xa nhau gần nửa tháng cũng coi như ném đủ tương tư nhớ nhung rồi. Cũng chính vì như vậy cho nên cô mới càng thêm cố gắng phối hợp với việc trị liệu của bác sĩ, chỉ khi bệnh tình ổn định thì cô mới có thể sớm được nhìn thấy anh.

Hoàn cảnh ở trên đảo rất tốt, đón ánh nắng mặt trời đầy đủ, thời tiết cũng không quá nóng, trong khoảng thời gian này Hứa Tử Ngư được nghỉ ngơi cũng không tệ, thoáng nhìn cô còn có chút hơi đen. Hôm nay cô căn bản là ngủ không yên, rất hưng phấn lôi kéo Đào Duy Hiên trò chuyện lảm nhảm, Đào Duy Hiên an tĩnh nghe cô nói, nhìn đáng vẻ vui vẻ hiện tại của cô, anh đột nhiên cảm thấy có chút cảm giác của thành tựu.

Anh muốn nói cho cô nghe tin tức mới nhất của Tổng Lương Thần, nhưng còn đang lưỡng lự suy nghĩ xem mình nên nói như thế nào với Hứa Tử Ngư đây. Khi đó Hứa Tử Ngư đang nhìn bờ cát ẩm áp phía trước, hai người đều đang theo đuổi dòng suy nghĩ của riêng mình, cũng không có ai nói lời nào.

Đào Duy Hiên chợt nghĩ đến cái gì đó, ngồi ngay ngắn nhìn Hứa Tử Ngư mà nói: “Tiểu Ngư, có một vấn đề anh muốn hỏi em, chỉ là nếu em không nguyện ý trả lời thì coi như xong.”

Hứa Tử Ngư vẫn đang nhìn nước biển màu xanh dương, trong đầu đang suy nghĩ đến khi cô trở về nhà trông thấy Tổng Lương Thần thì sẽ như thế nào. Cô cũng không có quay đầu lại, dường như cô nhìn thấy cái gì ở trong biển vậy, cái cảm vừa động vừa nói: “Vấn đề gì thế?”

“Thật ra, Thích Uy và Tổng Lương Thần, em yêu người nào hơn?” Hứa Tử Ngư nghe câu hỏi của Đào Duy Hiên liền sửng sốt một chút, quay đầu bày tỏ ý thật đáng tiếc: “Về vấn đề này. Em không có cách nào để trả lời anh được.”

“Ha ha, vậy coi như xong, anh chỉ tò mò hỏi một chút thôi.” Đào Duy Hiên ngồi ở bên cạnh cô, cũng học theo bộ dáng của cô, nâng tầm mắt nhìn nơi xa xăm.

Hứa Tử Ngư cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Em yêu hai người đó không cùng một thời điểm mà tuổi tác khi yêu hai người đó cũng không giống nhau, khi còn trẻ đều là dùng hết tất cả sức lực, yêu với trái tim chân thành. Còn bây giờ thì khác, ngược lại với lối suy nghĩ trước kia rất nhiều.”

“Vậy.” Đào Duy Hiên nghiêng đầu nhìn cô: “Nói nghe một chút đi?”

“Lúc đi chung với Thích Uy, mỗi ngày tâm tình đều vui vẻ giống như được bay lên trời vậy, thật sự rất là vui vẻ. Khi đó hạnh phúc thì hạnh phúc muốn chết, nhưng đến khi khổ sở thì lại khổ sở muốn chết. Khi đó ý nghĩ của em rất ngây thơ, nói anh nghe anh đừng có cười nhạo, khi đó mỗi đêm trước khi đi ngủ em đều hi vọng ngày hôm sau khi mình tỉnh lại tóc đã bạc trắng, được cùng Thích Uy lập tức biến thành một đôi tình già, em tình nguyện không cần phải trải qua năm tháng dài như vậy, nói như vậy có thể cả đời không phải rời xa nhau rồi.”

“Vậy Tống Lương Thần thì sao?”

“Lương Thần? Khi em bắt đầu với anh ấy, cảm giác thật ấm áp, rất là thoải mái, ấm áp giống như nắng của cuối mùa xuân đầu mùa hạ vậy, cảm giác rất tự tại giống như một chiếc lá mới bắt đầu đâm chồi nảy lộc vậy. Mỗi một ngày em đều cầu nguyện chúng em có cuộc sống bình an và hạnh phúc, hy vọng có thể từ từ cùng anh ấy trải qua hết cuộc đời này, trân trọng hưởng thụ từng phút từng giây một, cho đến khi bọn em già đi. Em muốn như vậy, như vậy nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Đào Duy Hiên nghe vậy cười cười, sau đó nói: “Nói như vậy, anh đã biết rồi.”

Hứa Tử Ngư trả lời: “Anh thì biết cái gì chứ? Em đây còn không biết nữa là.”

Đào Duy Hiên cười nằm trên bờ cát, nhìn bầu trời trong xanh, lẩm bẩm nói: “Kể trong cuộc thì u mê a.”

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố B cũng đã là quá trưa, chiếc xe cứu thương kia cũng đang đậu ở nơi đó giống như lúc đến vậy. Hứa Tử Ngư nói với Đào Duy Hiên là không cần ngồi xe đó về nữa, chỉ cần trực tiếp trở về nhà là được rồi, dù sao bây giờ cô cũng không cần phải nằm viện nữa. Đào Duy Hiên lắc đầu, nói với cô: “An toàn một chút thì tốt hơn.”

Chậm rãi leo lên xe, ngồi ở trong xe ngoài Hứa Tử Ngư và Đào Duy Hiên ra thì còn có vài chuyên gia cũng theo hai người trở về, còn một số chuyên gia nữa thì bây giờ đang vui vẻ tiêu dao ở trên đảo nhỏ rồi, dù sao bắt cóc cũng là bị bắt cóc rồi, bệnh nhân cũng chữa trị xong rồi, bọn họ nhất trí quyết định ở lại trên đảo một thời gian nữa, sau đó thì nhà ai nấy về.

Rời khỏi thành phố B mới có nửa tháng, bây giờ thành phố B đang vào thu, cảnh sắc rất là đẹp. Đón tiếp đầu tiên là hai hàng cây Lá Phong màu đỏ ở hai bên đường, gió thu thổi qua, những chiếc lá đỏ lật phất bay xuống đường. Bộ phận cây xanh môi trường của thành phố B thật là người có tế bào lãng mạn, trên con đường này toàn là lá của cây Lá Phong, khi xe hơi chạy ngang qua đều là chạy với tốc độ rất chậm, nhằm thưởng thức cảnh đẹp xuân sắc màu đỏ trên con đường này. Hứa Tử Ngư nâng tầm của mình nhìn ra phía hàng cây, nghĩ đến cảnh mình gặp lại Tống Lương Thần, biểu tình của cô sẽ như thế nào đây. Hiện tại cô đã khôi phục tốt như vậy, nhất định anh sẽ rất vui đó.

Đào Duy Hiên đưa tay quơ quơ ở trước mặt cô, sau đó nói: “Nói chuyện với anh thêm chút nữa đi, một lát nữa sẽ không có cơ hội nói nữa đâu.”

“Sao? Duy Hiên . . . Anh phải đi đâu sao?”

“Trở về Anh, mẹ của anh ngày ngày thúc giục anh trở về, dù sao nhiệm vụ đến đây cũng xem như là đã hoàn thành rồi, anh là công thành thì phải rút lui chứ sao.”

“Thật sao?” Hứa Tử Ngư vuốt cái bụng nói với giọng điệu tiếu nuôi: “Em còn muốn cho anh thấy mặt của bảo bảo nữa đó.”

“Ah, chuyện này thì em yên tâm, lúc bảo bảo sinh ra anh nhất định sẽ đến, anh chính là cậu của bảo bảo mà.”

“Ừh, anh cũng đừng quên mang theo quà tặng đó.” Hứa Tử Ngư được voi đòi tiên.

“Cái con bé này, biết rồi mà!” Đào Duy Hiên cười nói, sau đó lại thoáng nghiêm nghị nói: “Tiểu Ngư, bệnh tình của em mặc dù đã khôi phục rất tốt, nhưng cũng đừng để tâm tình ảnh hưởng đến nữa nhé. Về sau mọi việc đều nhất định phải tâm bình khí hòa, như vậy em và đứa nhỏ mới có thể bình an, có nhớ không?”

“Nhớ rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

Đào Duy Hiên thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, chiếc xe cấp cứu nguy trang đã chạy được hai phần ba đoạn đường, thêm một chút nữa thì sẽ đến bệnh viện, anh quay mặt sang nói với Hứa Tử Ngư: “Tiểu Ngư, có một chuyện anh muốn nói cho em biết, nhưng em đừng kích động quá mức nhé, trước hết em hãy nghe anh nói xong có được không?”

Hứa Tử Ngư nghe trong giọng nói của anh có chút nghiêm trọng cho nên trái tim có chút hồi hộp, nhất thời trong đầu nảy ra ý nghĩ chẳng lành, vội vàng hít một hơi buông lỏng tâm tình, sau đó nói: “Anh nói đi.”

“Tổng Lương Thần xảy ra tai nạn xe cộ, đang nằm ở bệnh viện.” Anh trấn an vuốt cái đầu của Hứa Tử Ngư rồi nói: “Chỉ là anh ta không có chuyện gì, chỉ là quá mệt mỏi, bị thương một chút, anh nghe bác sĩ nói ảnh hưởng cũng không lớn, chỉ là nếu có em ở bên cạnh có lẽ anh ta sẽ tốt hơn một chút. Vốn dĩ là anh muốn em tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa, để chữa hết bệnh cho em rồi mới về, nhưng anh thấy em luyến tiếc không rời xa anh ta, anh ta cũng không thể rời xa em, cho nên không muốn ngăn cách để đôi uyên ương này phải đau khổ vì nhớ nhung nữa.”

Nghe anh nói như vậy trái tim của cô cuối cùng cũng buông xuống, anh ấy không việc gì là tốt rồi. Hứa Tử Ngư gật đầu một cái nói: “Cho nên chúng ta mới đi thẳng đến bệnh viện sao?”

“Đúng vậy, em cũng đừng có sợ, anh ta không sao đâu, anh bảo đảm đó.”

“Ừh, cảm ơn anh, Duy Hiên.”

Sau khi chiếc xe cấp cứu tiến vào bãi đỗ xe của bệnh viện, Hứa Tử Ngư cùng Đào Duy Hiên và một vài bác sĩ xuống xe, Đào Duy Hiên nhìn Hứa Tử Ngư, sau đó phát phát tay mà nói: “Người nhà của em và Tổng Lương Thần đang ở trong phòng bệnh VIP đó. Tiểu Ngư, hẹn gặp lại, có chuyện gì nhớ gọi cho anh.”

“Duy Hiên, hẹn gặp lại.” Mặc dù Đào Duy Hiên chỉ nói mấy câu tạm biệt ngắn ngủi thôi, nhưng Hứa Tử Ngư cũng không hiểu tại sao, hai mắt của cô như sắp muốn khóc đến nơi rồi. Đào Duy Hiên xoay người mở cửa bên chỗ ghế lái phụ định leo lên xe, Hứa Tử Ngư lại gọi: “Duy Hiên!”

“Chuyện gì thế?” Anh quay đầu nhìn cô mà cười, hai mắt của cô bị nước mắt làm cho nhòe đi, trong giây phút còn tưởng rằng mình trông thấy được Thích Uy nữa, cô nói: “Em quên hỏi anh, trên bia mộ của Thích Uy đã khắc cái gì vậy?”

“Cái này à, giữ bí mật! Hay là tự mình em đi xem một chút đi.” Đào Duy Hiên chớp chớp mắt, phát tay một cái rồi lên xe.

Hứa Tử Ngư nhìn chiếc xe kia đi rồi, trong lòng có chút chua xót, nhưng khi nghĩ đến Lương Thần đang bị thương vẫn nằm ở trong phòng bệnh chờ cô, cô muốn lên thăm anh ngay, cô quay đầu nói với chuyên gia: “Chúng ta lên đi.”

Trong hành lang của phòng bệnh VIP rất an tĩnh, với kinh nghiệm lần trước, bảo vệ của bệnh viện cũng quyết chí không để sót một con ruồi nào bay qua, bọn họ cũng không muốn đắc tội với Tổng Lương Thần, thương gia nổi tiếng của thành phố B. Trước cửa phòng bệnh đã tăng thêm một lớp cửa kính nữa, bên cạnh cửa kính được trang bị thiết bị bảo hiểm rất bền chắc, nghe nói tội phạm chỉ cần đến đây tuyệt đối không thể xông vào được nữa, có một người giám sát ở ngay cửa nữa.

Hứa Tử Ngư gõ vào lớp kính chống đạn, người giám sát phía trong vừa trông thấy cô, lập tức nhanh tay đem cửa mở ra, sau đó chào cô: “Tổng phu nhân, các vị chuyên gia, mọi người đã trở lại rồi!” Hứa Tử Ngư có chút bất ngờ, cô nói: “Cảm ơn, cảm ơn. Tôi nghe nói chống tôi đang ở trong đó, làm phiền cậu mở cửa giúp tôi.”

“Ah, đúng rồi đúng rồi, Tổng phu nhân, các vị chuyên gia vui lòng đợi tôi một chút, cuối cùng mọi người cũng đã trở về rồi, phu nhân mau vào đi thôi!”

Hứa Tử Ngưng đẩy cửa phòng bệnh ra, đập vào mặt chính là mùi thuốc sát trùng nồng đậm. Trên đầu của Tổng Lương Thần đang quần băng, anh yên lặng nằm ở trên giường bệnh truyền dịch, vợ của anh thì ngồi bên cạnh giường bệnh, Ngô Mạnh Kiệt thì đứng ở bên cửa sổ, còn có Robyn và mấy người khác của công ty nữa, không biết tại sao, tất cả mọi người đều chau mày, chẳng lẽ Đào Duy Hiền nói không đúng sao?

“Mợ.” Hứa Tử Ngưng nhẹ giọng gọi một tiếng, bà nghe tiếng gọi quay đầu nhìn, sau khi trông thấy Hứa Tử Ngưng bà vô cùng kinh ngạc, sau đó mừng rỡ đứng dậy: “Tiểu Ngưng, con đã trở lại rồi.” Mấy người cùng công ty của Tổng Lương Thần cũng không kịp phản ứng, cả đám trợn mắt há mồm nhìn người phụ nữ nửa tháng trước bị mất tích một cách thần bí, cho dù bọn họ đã lật cả cái thành phố B lên tìm mà cũng tìm không ra.

Mợ của Lương Thần đứng dậy đi tới đỡ Hứa Tử Ngưng, nhìn sắc mặt của cô, sau đó lại nhìn cái bụng bầu gần 8 tháng, bà nói: “Đứa nhỏ này, chúng ta đi vào trong kia nói chuyện một chút đi.”

Ngô Mạnh Kiệt cũng vội vàng tiến lên tiếp mấy vị chuyên gia ở phía sau.

Sau khi Hứa Tử Ngưng theo mợ vào trong phòng ngồi xuống cái ghế, bà còn chưa kịp lên tiếng thì mắt liền chuyển đỏ: “Hôm qua Lương Thần bị tai nạn xe cộ.”

“Mợ ơi, anh ấy Có nguy hiểm không?” Lúc nói chuyện giọng của Hứa Tử Ngưng cũng hơi run, mới rồi nhìn thấy bộ dáng của Tổng Lương Thần như vậy, thật sự cô không biết anh có nguy hiểm gì hay không?

“Không có, tai nạn xe cộ lần này chỉ bị chấn thương ở đầu thôi, sau khi kiểm tra, thì không thấy chấn thương sọ não gì cả.” Mợ vừa rút khăn giấy ra vừa lau nước mắt vừa nói: “Nhưng mà nó không chịu ăn cơm, cả ngày hôm qua đến giờ cái gì nó cũng không ăn. Hiện tại vẫn cứ duy trì cách truyền dịch mà thôi.”

“Không ăn cơm? Sao lại không ăn cơm chứ? Có phải là bị tai nạn xe cộ cho nên tổn thương đến bao tử rồi phải không?”

“Không có, bác sĩ đã kiểm tra tổng quát cho nó rồi, mọi thứ đều bình thường cả, chỉ có phần đầu là bị va chạm mà thôi, thế nhưng không hiểu tại sao đứa nhỏ này không chịu ăn cơm. Mợ đều nóng lòng muốn chết rồi đây, buổi sáng ông ngoại con có đến, mắng chửi nó cả buổi nhưng nó cũng không chịu nói chuyện, ngủ thẳng một giấc đến bây giờ luôn.”

“Sao lại như vậy được chứ, lúc cháu rời đi chẳng phải anh ấy cũng đang rất tốt sao?”

Mợ liền chuyển tầm nhìn qua Hứa Tử Ngưng, thở dài nói: “Tiểu Ngưng à, Lương Thần là do mợ nuôi lớn, cũng coi như là con trai của mợ đi. Từ nhỏ cá tính của nó rất là mạnh mẽ, cũng sẽ không dễ dàng lộ ra tâm tình của mình, đối với con thì đây cũng là lần đầu tiên. Mợ cũng không gặt con làm gì, trước đây mợ cũng đã từng muốn giới thiệu người khác cho nó, nhưng khi nhìn đến dáng vẻ của nó đối với con, mợ cũng đã biết nó thật sự yêu con. Khi con đi, nó liền trở nên luống cuống. Những ngày qua mợ thấy nó trôi qua” Mợ lau khóe mắt nói: “Cơm ăn cũng không ngon, cả ngày lẫn đêm đều là công việc, khiến cho bản thân mình mệt mỏi và kiệt sức. . . . Cũng may hiện tại con cũng không có xảy ra chuyện gì, Tiểu Ngưng à, không phải mợ bao che Lương Thần, nó đối với con thì không cần phải nói rồi, sau này con cũng đừng tự ý quyết định chuyện lớn như vậy nữa có được hay không?”

Hứa Tử Ngưng kéo tay của mợ, đồng ý gật đầu một cái rồi nói: “Mợ yên tâm, con sẽ không đi nữa đâu.”

“Mợ biết con là cô bé ngoan, chuyện lúc trước mợ cũng có nghe nói, Lương Thần vẫn tự trách chính bản thân mình, nó cảm thấy cái chết của Tiểu Nhu là do nó gây ra, cho nên đối với chuyện của con nó cũng rất là khẩn trương, chỉ sợ con cũng sẽ gặp chuyện không may.”

“Mợ yên tâm đi, con nhất định sẽ khuyên nhủ Lương Thần ăn cơm lại.”

“Được, con đã đến đây rồi, mợ thấy nó cũng sẽ mau khỏe lại thôi.” Mợ cười rộ lên, đưa tay vuốt mặt và tóc của Hứa Tử Ngưng, sau đó nói: “Cũng không tệ, sắc mặt đã khá hơn trước rất nhiều rồi, mập mạp như vậy cũng tốt nha, trông thấy dáng dấp của con như vậy mợ cũng yên tâm. Tiểu Ngưng à, đoạn thời gian trước đây con như thế nào? Nhìn dáng vẻ của con chắc là đã được điều dưỡng rất tốt phải không?” Hứa Tử Ngưng tìm những điều trọng điểm ra nói với mợ cô, bà ấy cũng hiểu ra: “Bởi vậy, mợ thấy Lương Thần tìm con ở

thành phố B đến nghiêng trời lệch đất mà cũng tìm không ra, thì ra là con xuất ngoại.” Hứa Tử Ngưng cười hắc hắc hai tiếng, hồi tưởng lại, cô còn cảm thấy đoạn thời gian trước rất ảo tưởng giống như một giấc mơ vậy.

Mợ của Lương Thần đã túc trực ở trong bệnh viện hai ngày nay rồi, thấy Hứa Tử Ngưng đến bà cũng thoáng yên tâm, nói là về nhà thay bộ quần áo lát nữa sẽ lại đến.

Sau khi bà rời khỏi, những người khác cũng lần lượt ra về, giống như đặc biệt để lại chút không gian riêng cho hai người vậy. Hứa Tử Ngưng ngồi ở bên giường nắm lấy cánh tay không truyền dịch của Tống Lương Thần, nhẹ nhàng đặt lên bụng của mình rồi nói: “Lương Thần, mẹ con em đã trở lại rồi. Anh có nhớ mẹ con em không?”

Tống Lương Thần nằm ở trên giường cũng không có tỉnh lại, cô cẩn thận quan sát anh. Bằng gạc trên đầu rịn ra một ít vết máu nhàn nhạt, gương mặt có chút tiêu tụy và gầy gò, trên cằm đều là râu ria. Chân mày co rút không biết là đang nằm mơ thấy cái gì đây nữa, đôi môi mím chặt, giống như đứa trẻ đang bị uất ức vậy. Trên tay còn có vết xước, Hứa Tử Ngưng nhẹ nhàng đưa tay vuốt những vết thương kia, cô nói: “Lương Thần, anh không biết chăm sóc tốt cho bản thân mình, em rất là đau lòng.”

Cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh thấm ướt khăn lông, sau đó nhẹ nhàng trở lại lau mặt cho anh, lại xoa xoa cánh tay của anh, tựa như lúc trước anh chăm sóc ỉn vậy. Cô để cái khăn lông lên trên lưng ghế, kéo tay của anh mà nói: “Lương Thần, em phát hiện một điều nha, bản thân em đã không thể rời bỏ anh được nữa rồi. Anh thật là xấu, anh chăm sóc cho em tốt như vậy, săn sóc em như vậy, cả thế giới này tìm không được một người tốt giống như anh nữa rồi, làm thế nào đây? Cho nên anh mau tỉnh lại đi, em đã trở lại bên cạnh anh rồi nè.”

“Em biết anh vẫn còn trách em không chào mà đi, nhưng nếu em không chạy nhanh thì con của chúng ta sẽ chết mất Dù sao em cũng là mẹ của nó, có đúng hay không? Nếu như em không bảo vệ cho nó, cũng sẽ không có ai có thể bảo vệ nó. Hắc hắc, mấy vị chuyên gia kia rất muốn nói cho em biết con là trai hay gái, nhưng em vẫn kiên quyết không muốn nghe. Hiện tại em rất hy vọng có thể sinh một đứa con giống như anh vậy, như vậy trên thế giới này lại có biết bao cô gái được hạnh phúc.”

“Đúng rồi, Lương Thần, Duy Hiền có kể cho em nghe chuyện của anh và Thích Uy rồi, trước đây em cũng có suy nghĩ qua anh và anh ấy có phải có quen biết hay không, không nghĩ tới anh và anh ấy lại có mối quan hệ tốt như vậy, anh đó nha, là một tên cực kỳ ngốc nghếch, nếu yêu thích em thì cứ nói ra đi. Em có một bí mật cũng muốn lén nói cho anh biết, thật ra thì lúc học cấp 3 em cũng có chút thích anh, nhưng anh lúc nào cũng mắng em, cho nên em cũng không biết tình cảm của anh.”

“Còn có nữa. Em bỏ đi đến chỗ đó ngày nào cũng đều nhớ anh, anh có nhớ em không?” Hứa Tử Ngưng thấy bàn tay của mình có chút giật giật, Hứa Tử Ngưng ngẩng đầu, trông thấy vẻ mặt cứng ngắc của Tống Lương Thần đang từ từ dần ra, không khỏi hé miệng cười.

“Lương Thần, em nghe mợ nói anh không chịu ăn cơm. Có phải là anh đang trách em có phải không vậy? Anh nhất định phải ăn cơm thật ngon nha, chứ không thì sau này ai sẽ chăm sóc cho em và con đây? Ah, nếu mà anh không mau mau khỏe lại, em và con bị người ta coi thường cũng không có ai đứng ra bảo vệ cả.” Biểu tình của người kia cũng đã sắp không kềm được rồi.

“Em biết rõ em đã làm sai rồi, hại anh bị thương, trong lòng của em cũng rất khổ sở, cũng không còn mặt mũi để nhìn anh nữa rồi. Thưa dịp anh còn đang ngủ, em nên là đi thôi.” Hứa Tử Ngưng nói xong thở dài một tiếng, đứng dậy làm bộ muốn rời đi, nhưng còn chưa có xoay người, tay của cô liền bị anh nắm lấy thật chặt.

“Không cho em đi.” Giọng nói khô khốc vang lên, cảm giác trong lòng giống như đang bị giấy nhám chà vậy. Tống Lương Thần mở mắt ra, Hứa Tử Ngưng lập tức bày ra gương mặt vô tội nhìn anh. Cô nắm lấy tay của anh lắc lắc rồi nói: “Lương Thần, em ngồi máy bay hơn nửa ngày trời rồi, cũng không có gì trong bụng cả, hai mẹ con em cũng sắp chết đói rồi đây này, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi?”

“Ừh.” Người kia không được tự nhiên trả lời một tiếng, đưa tay kéo Hứa Tử Ngưng ngồi lên giường, sau đó dùng tay ôm lấy cô thật chặt.

“Chuyện này, em có thể đi ra ngoài gọi điện thoại được không, em đặt thức ăn cho chúng ta.”

“Không cho đi.”

“Tiểu Tống ngoan đi mà.” Hứa Tử Ngư nghiêng đầu hôn cái cằm của anh một cái, dùng ánh mắt sắc mê mà nói: “Không cạo râu mà còn đẹp trai như vậy, thật là một món ăn ngon nha!”

Rốt cuộc cũng có người biểu tình.

“Ọc ọc” Bụng của Hứa Tử Ngư kêu rất đúng lúc, Tống Lương Thần vội vàng cầm cái điện thoại lên: “Robyn, giúp tôi đi mua chút thức ăn.”

Lúc vợ và ông ngoại cùng nhau đến cửa phòng bệnh, thì thấy hai vị bệnh nhân đang cúi đầu xì xụp húp cháo.

“Cái thằng nhóc này.” Vợ của Tống Lương Thần cười cười nhìn hai người, cuối cùng trong lòng cũng yên tâm.

“Thằng nhóc chết toi!” Ông ngoại Tống mắng chửi một câu, sau đó quay đầu lại nói với con dâu của mình: “Thôi đi, ngày mai chúng ta quay trở lại đi!”

“Dạ được. Ngày mai bà thông gia cũng sẽ đến đó.”

71. Chương 71

Sau khi ba Hứa và mẹ Hứa đến, phòng bệnh trở nên rất náo nhiệt, ngoài việc bọn họ đem theo một đồng lớn rau dưa và trái cây ra thì không nói làm gì, mẹ Hứa liền nhéo ngay cái lỗ tai của Hứa Tử Ngư, sau đó ba lấp ba lấp mà giáo dục, bị nhéo đau, Hứa Tử Ngư khóc toáng lên. Ba Hứa sợ vợ nên cũng không dám ngăn cản bà, ông ngoại và vợ trông thấy trường hợp này cũng khiếp sợ không kém cho nên cũng quên ra tay giúp đỡ, Tống Lương Thần nằm ở trên giường bệnh không chịu nổi liền định rút cây kim trên tay ra, nhưng lại bị ba Hứa đè lại.

Từ nhỏ Hứa Tử Ngư đã được giáo dục bằng phương pháp này, thật sự thì cô chỉ là phối hợp gào cho thật to thôi, nếu không phối hợp một chút thì cơn tức giận của mẹ sẽ không giảm bớt — Mà cô còn bị chửi thậm hơn nữa. Cô thấy Tống Lương Thần tưởng thật, cho nên hoảng sợ, cũng vội vàng gào: “Mẹ, mẹ ơi, con không dám nữa đâu, Lương Thần sắp treo xuống giường rồi kìa.” Mẹ Hứa cũng buông tay, sau đó an vị ở trên ghế sofa bắt đầu khóc, vừa khóc vừa mắng, nói cô đã đủ lông đủ cánh rồi, bụng mang dạ chứa một thân một mình dám bỏ nhà đi ra ngoài. Hứa Tử Ngư vội vàng bước đến ôm lấy bà, miệng nói không dám nữa, Hứa Tử Ngư cố gắng dụ dỗ để bà không phải khóc nữa. Thật ra thì Tống Lương Thần vẫn giấu chuyện cô bỏ đi, cho đến khi Hứa Tử Ngư trở về mới để vợ gọi điện thoại thông báo ẹ Hứa biết, mẹ Hứa chỉ biết là huyết áp của Hứa Tử Ngư có chút cao, nhưng không ngờ bệnh của cô lại trở nặng như vậy, đến đây bà mới nghe vợ kể cho nên vừa tức vừa đau lòng. Cảm giác giống như cắt mất một miếng thịt trên người của bà vậy, thật sự không có ai thương con bằng mẹ cả, mẹ Hứa nhìn Hứa Tử Ngư khóc, bà lại sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của con bé, cho nên bà vội vàng lau nước mắt kèm theo thêm vài câu dạy dỗ nữa.

Giải Triều Chính tới cũng rất đúng lúc, trong phòng đều có mặt đầy đủ trưởng bối của hai bên, lần đầu tiên ông gặp trường hợp đông đủ như thế này. Đương nhiên cảm thấy không khí có chút phức tạp, nhất thời cũng lúng túng không biết phải như thế nào.

Giải Triều Chính đứng ở cửa nhìn Tống Lương Thần, Tống Lương Thần cũng nhìn Giải Triều Chính, miệng của Tống Lương Thần mấp máy, nói hai tiếng: “Cảm ơn.” Ngày đó anh xảy ra tai nạn xe cộ, người đầu tiên đến cứu anh cũng là người của Giải Triều Chính. Thời gian đó Tống Lương Thần lao đầu vào công việc như một con thiêu thân cho nên Giải Triều Chính không yên tâm, đặc biệt phái Tiểu Ngô, thuộc hạ đắc lực nhất của ông ngày ngày lái xe đi theo Tống Lương Thần. Thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ, Tiểu Ngô ở gần anh nhất, cho nên vội vàng xuống xe cứu người, đưa Tống Lương Thần đến bệnh viện, anh vừa tới bệnh viện thì Giải Triều Chính cũng đã đến. Lúc ấy Tống Lương Thần bị đụng trúng đầu, đầu óc cũng trở nên choáng váng, cộng thêm chuyện làm việc quá sức một thời gian dài, Tống Lương Thần mơ mơ màng màng

mở mắt không nổi, chỉ là cảm thấy bàn tay của mình được một bàn tay khác nắm lấy, còn nghe người bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện, sau khi đã dần dò mọi chuyện, người đó mới cho người đi thông báo cho Tổng gia biết chuyện. Sau khi tỉnh táo anh mới nghĩ ra, giọng nói đó chính là của Giải Triều Chính.

Ông ngoại thấy Giải Triều Chính đến, ông cũng không muốn ở chung một chỗ với người này, nhưng nghĩ lại người này đã cứu đứa cháu ngoại bảo bối của mình, làm một người đàn ông chính trực ông cảm thấy không thể lấy oán báo ơn mà đuổi người ta ra ngoài như vậy, ông dứt khoát cũng không lên tiếng đuổi người, vẫn an vị mà ngồi ở trên ghế sa-lon.

Cậu của Tổng Lương Thần làm chính trị ở thành phố B, cho đến nay chính trị và kinh tế cũng không hề tách rời, Giải Triều Chính là ông trùm ở thành phố B này, cũng là cú đầu không thấy nhưng ngẩng đầu sẽ thấy. Ông cũng thoáng gật đầu đồng ý với suy nghĩ của mình, sau đó ông ngồi ở bên cạnh ba của mình, đồng thời cũng biểu đạt rõ lập trường cách mạng của mình.

Mẹ Hứa nhìn người đàn ông phía trước một chút, sau đó nhỏ giọng hỏi Hứa Tử Ngư đang ngồi bên cạnh: “Người đàn ông đẹp trai này là ai vậy?”

“Là ba của Lương Thần.”

“Ah ~” Mẹ Hứa nghe vậy liền hiểu ra, vội vàng đứng dậy chạy qua, cười ha ha nhìn Giải Triều Chính mà nói: “Thì ra là anh thông gia, cũng là lần đầu gặp mặt, chắc chắn, dáng dấp của Lương Thần rất giống anh đó, chính là từ một khuôn mà đúc ra.”

Ông ngoại tức giận ho một tiếng, cây gậy trong tay rất không công nhận cho nên gõ xuống nền một cái, mẹ Hứa bị vẻ mặt thần dung này hớp hồn cho nên hoàn toàn không để mắt đến phản ứng của ông cụ. Hứa Tử Ngư cảm thấy đầu xuất hiện đầy vạch đen, nhưng khi nghĩ lại, như vậy có lẽ cũng không tệ lắm. Cho nên liền hắc hắc cười hai tiếng.

Giải Triều Chính cũng miễn cưỡng cười cười, mẹ Hứa từ vị trí khách nay đổi thành làm chủ, bà lôi kéo Giải Triều Chính ngồi ở trên ghế bên cạnh Tổng Lương Thần. Còn mình cũng ngồi trên giường bên cạnh, thở dài mà nói: “Phải nói nha, cha mẹ đẹp thì sinh con cũng sẽ đẹp, anh thông gia nhìn lại khuôn mặt của mình một chút đi, Lương Thần mang theo không ít nét của anh đó.” Ánh mắt của Tổng Lương Thần không tự chủ nhìn mặt của Giải Triều Chính một chút, sau đó lại vội vàng chuyển tầm nhìn trở lại, sắc mặt của Giải Triều Chính hiện tại cũng không được tốt lắm.

Giải Triều Chính vội vàng nói: “Đâu có, bên chị dạy dỗ Tiểu Ngư thành một cô bé ngoan như vậy, có Tiểu Ngư ở chung với Lương Thần, tôi cũng thấy an tâm.”

“Tôi cũng giống anh đó, Lương Thần đối với Tiểu Ngư tốt như vậy, tôi đây làm mẹ cũng thấy yên tâm.” Mẹ Hứa nhìn mọi người đang ở trong phòng, bà thở dài một cái rồi nói: “Đáng tiếc Lương Thần vẫn còn đang vô nước biển.”

Tất cả mọi người đều rướn cổ lên chờ câu tiếp theo của bà, Hứa Tử Ngư cũng đại diện mọi người mà hỏi: “Nếu không thì sao?”

“Nếu không thì chúng ta có thể mở được hai bàn mạt chược rồi.” Đầu của toàn thể nhân viên đầy vạch đen.

Cũng may là nhờ có mẹ Hứa ở chính giữa xen kẽ nói này nói nọ, cho nên người của Tổng gia cũng phối hợp nói vài câu, bất tri bất giác mỗi hận thù bao năm qua của hai nhà rốt cuộc cũng dần dần dần ra.

Thời điểm hiện tại cũng đang là mùa thu hoạch, sức khỏe của Hứa Tử Ngư đã ổn định, Tổng Lương Thần cũng khôi phục nhiều rồi, ba Hứa mẹ Hứa ở lại chơi được hai ngày liền vội vã đòi về nhà, nói là chờ sau khi thu hoạch xong hai người sẽ quay lại phục vụ Hứa Tử Ngư ở cũ. Một tuần sau, Tổng Lương Thần cũng đã khởi hành, anh và Hứa Tử Ngư cùng nhau trở về nhà.

Trong phòng tắm.

Tổng Lương Thần chỉnh độ nóng của nước, sau đó bế Hứa Tử Ngư vào trong phòng tắm, để cô ngồi trên ghế rồi nói: “Nâng tay lên nào.”

Hứa Tử Ngư ngoan ngoãn giơ cao hai tay lên, Tổng Lương Thần từ phía dưới nắm lấy làn váy của cô, thận trọng giúp cô kéo làn váy từ dưới lên qua bụng của cô, rồi cởi ra.

Hứa Tử Ngư dùng tay che hai quả đào lại, đổ mắt nhìn Tống Lương Thần: “Cái đó, ở phía dưới hay là để em tự làm đi.” Tống Lương Thần cũng không thèm để ý đến lời của cô, anh ngồi chồm hổm xuống, nhẹ nhàng nói: “Ôm cổ của anh đi, chân trái trước. . . .”

Hứa Tử Ngư vùi đầu vào cổ của anh, ngoan ngoãn đưa chân trái ra, quần lót thoát khỏi chân trái xong: “Chân phải nào. . . .” Quần lót hoàn toàn được cởi ra. Cơ thể nho nhỏ mất cân đối nghiêm trọng được anh bế lên, sau đó nhẹ nhàng bỏ vào trong bồn nước.

Hứa Tử Ngư ở trong bồn tắm cảm thấy thoải mái hơn so với ở bên ngoài một chút, bụng của cô ở trong nước cũng giảm bớt được phần nào trọng lượng, không cảm thấy nặng nề nữa, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Thế nào, ở trong nước có thoải mái hơn không?”

“Ừh.” Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, bắt được bàn tay của Tống Lương Thần, rất không đành lòng mà lắc tay: “Lương Thần, anh đối với em thật tốt.”

“Ngốc quá, anh là chồng của em, anh không tốt với em thì còn đối tốt với ai đây?”

“Hắc hắc, đúng thế.”

Tống Lương Thần kéo cái ghế qua ngồi ở bên cạnh bồn tắm, mở vòi sen đồng thời đưa tay thử độ ấm của nước, sau đó mới xịt nước lên tóc của Hứa Tử Ngư, anh cúi đầu hỏi: “Nước như vậy đã đủ ấm chưa?” Hứa Tử Ngư gạt đầu nói: “Như vậy là vừa rồi.” Tống Lương Thần dùng vòi sen xịt ướt mái tóc dài của cô, sau đó nhẹ nhàng bôi dầu gội đầu lên tóc, hiện tại Hứa Tử Ngư giống như con mèo nhỏ vậy, chỉ việc hé mắt hưởng thụ sự phục vụ này. Tống Lương Thần buồn cười ngắt chóp mũi của cô một cái, bọt xà phòng màu trắng bám đầy trên lỗ mũi cô.

“Anh dám ăn hiếp em!” Hứa Tử Ngư ở trong nước đưa hai tay ra vịn lấy bả vai của Tống Lương Thần, mê hoặc mà nói: “Lại đây, để bà trả thù xem nào.”

Tay của Tống Lương Thần cũng không ngừng hoạt động, mở vòi sen ra xịt về phía tóc, bọt xà phòng từ đầu chảy xuống phía dưới bồn tắm, Hứa Tử Ngư mượn sức của Tống Lương Thần mà ngẩng đầu lên, môi của cô chậm rãi di chuyển lướt qua môi của anh, chỉ thêm 1cm nữa thôi là chạm đến, nhưng cô lại dừng lại.

Mới vừa rồi Tống Lương Thần còn rất bình tĩnh, nay lại bị mỹ nữ trong bồn tắm quyến rũ cho nên nhất thời có chút xúc động, vòi sen vẫn còn xả nước, nhưng nay lại xịt lung tung ở bên ngoài bồn tắm. Hứa Tử Ngư giương mắt lên nhìn vào mắt của anh, ánh mắt của hai người gi-ao nhau giằng co với nhau, miệng cũng chậm rãi mà nhích lại gần, gần thêm chút, gần hơn nữa, đột nhiên, môi lại không chạm môi như anh đã nghĩ, mà chính xác là chóp mũi của cô cạ vào chóp mũi của anh, sau đó Hứa Tử Ngư liền trừng ra một nụ cười gian rồi lui trở lại, cô tiếp tục thoải mái tựa vào vách bồn tắm. Hắc hắc, hiện tại toàn bộ bọt xà phòng nay đã chuyển sang mũi của Tống Lương Thần rồi.

Quả thật Tống Lương Thần cũng hết cách với Hứa Tử Ngư, bác sĩ nói không nên để cho cô quá kích động, anh chỉ sợ va chạm quá mức thân thiết sẽ dẫn đến chuyện lau súng cướp cò, cho nên không thể làm gì khác hơn là cố gắng chịu đựng sự khó chịu ở nơi nào đó, trấn định mà tiếp tục công việc xịt nước của mình. Anh dùng nước xả sạch bọt trên đầu của Hứa Tử Ngư, cầm lấy cái khăn lông giúp cô trùm tóc. Sau đó lại giúp cô cọ rửa những vị trí mà Hứa Tử Ngư không với đến được, toàn thân của Hứa Tử Ngư đều là thịt nhột, chạm đến chỗ nào cũng cảm thấy nhột cả, bị anh kéo trở về cũng không ngồi đành lòng, Tống Lương Thần cũng chờ cô ở trong nước nghịch đủ rồi mới bế cô ra khỏi bồn tắm. Dùng cái khăn lông to bao lấy người, sau đó mới bế cô ra đặt lên trên giường.

Cầm lấy cái quần lót sạch sẽ dành cho phụ nữ mang thai, sau khi đã giúp cô mặc đồ ngủ xong, anh nghiêm túc lấy máy sấy tóc ra sấy cho cô. Hứa Tử Ngư ngẩng đầu nhìn Tống Lương Thần, từ góc độ này cô có thể nhìn thấy vết sẹo trên đầu của anh rất là rõ ràng. Kể từ sau khi cô trở về thành phố B, mỗi ngày dưới sự giám sát của cô, anh cũng đều ngoan ngoãn ăn cơm cho nên thân thể cũng tốt lên rất nhiều, mới có thể khôi phục lại được như vậy.

Sau khi tháo băng ở trên đầu ra, thì trên đó xuất hiện một vết sẹo dài khoảng 3-4cm, bác sĩ nói nếu như khôi phục tốt, thì đến mùa hè sang năm có thể đến bệnh viện làm thẩm mỹ, hoặc là ra nước ngoài xóa sẹo, lúc đó Tống Lương Thần cự tuyệt tại chỗ. Hứa Tử Ngư vươn tay nhẹ nhàng sờ vết sẹo đó, thêm vết sẹo này

mặc dù có chút khí phách nhưng cô vẫn không nhịn được mà đau lòng. Tống Lương Thần thấy mắt của cô buồn buồn, anh tắt máy sấy rồi nói: “Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, cũng không còn đau nữa rồi.”

“Em đau lòng thì kệ em, ai cần anh lo chứ.” Hứa Tử Ngư nghĩ đến tình huống khi đó cảm thấy có chút sợ. Một người có cuộc sống quy củ như Tống Lương Thần đây, từ khi cô sống chung một chỗ với anh cũng chưa thấy anh vượt qua đèn đỏ lần nào, thế nhưng nay lại bởi vì một mối mà lại xảy ra tại nạn xe cộ. Ngoài ra còn phải chăm sóc ình nữa, ba bữa cơm, Tống Lương Thần đều cẩn thận lên kế hoạch cô sẽ ăn cái gì. Đây cũng là bởi vì hậu quả mặc kệ mọi chuyện mà bỏ chạy của cô, mỗi lần nghĩ đến chuyện này Hứa Tử Ngư liền tự trách bản thân mình.

“Được rồi được rồi, chẳng phải anh đã rất tốt rồi sao?”

“Về sau anh đừng làm như vậy nữa được không, Lương Thần? Anh như vậy thì chi bằng để em”

Tống Lương Thần vội vàng chặn miệng của cô: “Cũng sắp làm mẹ người ta rồi, đừng nói hươu nói vượn nữa.”

“Vậy anh hãy đồng ý với em đi, từ nay về sau đừng cố ý làm mình bị thương tổn nữa.” Hứa Tử Ngư nghiêng bụng, đưa tay ra sức ôm lấy hông của anh, mặt của cô áp vào lớp quần áo của anh, giọng buồn buồn nói: “Anh như vậy em sẽ rất là đau lòng đó.”

“Anh đồng ý với em.” Tống Lương Thần đưa tay sờ sờ tóc của cô, hôn lên trán của cô mà nói: “Tóc khô rồi, đã muốn ngủ chưa?”

“Chưa đâu, em muốn đọc tiểu thuyết một chút nữa, em cũng chưa thấy buồn ngủ.” Bây giờ bụng của Hứa Tử Ngư đã rất lớn, trước đây cô rất thích nằm ngửa, nhưng bây giờ nếu nằm ngửa, bụng của cô cũng không có điểm tựa đồng thời cũng không chịu nổi áp lực của sức nặng. Cho nên cô đành nằm nghiêng về bên trái, bụng của cô liền tựa trên mặt giường, mặc dù phụ nữ mang thai bình thường ngủ cũng ôm gối ôm để ngủ nhưng đều là không được thoải mái, cho nên anh thích đợi đến khi cô ngủ rồi anh mới lên giường ngủ, như vậy cũng sẽ không quá khó chịu.

Tống Lương Thần gạt đầu một cái, đưa một cuốn tiểu thuyết cho cô, sau đó anh xoay người đi vào phòng tắm. Sau khi đóng cửa lại, anh bắt đầu lấy tay giúp mình tự giải quyết vấn đề đã xuất hiện từ lâu, Hứa Tử Ngư đọc sách cũng cảm thấy có chút mệt nhọc, căn bản cô cũng không có nghe thấy tiếng thở dốc ầm nhẩn của Tống Lương Thần ở bên trong phòng tắm.

Tống Lương Thần giải quyết ở trong phòng tắm xong, lúc quay trở lại Hứa Tử Ngư vẫn còn dựa trên thành giường, cô ngủ từ lúc nào mà cái đầu gật gật xuống giống như gà mổ thóc vậy, còn cuốn truyện trên tay cũng đã sắp rớt xuống đến nơi rồi. Anh tắt đèn lớn ở trong phòng, chỉ chừa lại cái đèn ngủ màu cam ở đầu giường, nhẹ nhàng lấy cuốn sách trên tay của cô để qua một bên, anh rón rén lên giường đem cô ôm vào trong ngực của mình, đắp cái chăn tơ tằm lên người cô, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ giống như dỗ cô vào giấc ngủ vậy.

Hứa Tử Ngư lâu bầu một tiếng, chui vào trong ngực của anh mà cọ cọ, tìm một tư thế thoải mái mà ngủ tiếp. Tống Lương Thần lẳng lặng ngồi thêm một lát, nhìn cô chìm vào giấc ngủ, mới nhẹ nhàng đem cái gối đặt dưới đầu của cô, cẩn thận lấy cái gối ôm của phụ nữ mang thai đệm bên cạnh người của cô.

Hứa Tử Ngư chìm vào giấc ngủ, Tống Lương Thần cúi đầu hôn lên trán cô một cái, tắt đèn ngủ.

Rạng sáng khi Tống Lương Thần tỉnh lại, tay của anh chạm qua phần giường bên cạnh phát hiện bên đó rất là lạnh. Anh liền ngồi dậy mở đèn ngủ lên, chỗ nằm của Hứa Tử Ngư chỉ có một cái gối ôm mà thôi, đầu óc của anh nổ một tiếng vang lớn, anh đứng dậy chạy đến phòng vệ sinh, bên trong không có ai cả. Lại chạy đến phòng bếp, cũng không có người. Chạy xuống lầu, phòng khách lầu một cũng không thấy người. Anh lập tức cảm thấy bối rối, mở cửa phòng chạy ra ngoài gọi: “Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư.” Một mình anh đứng ở trong sân rộng rãi, bóng dáng của anh dưới ánh đèn đường dường như có chút vô dụng.

Cô ấy lại bỏ đi nữa rồi.

Tống Lương Thần sững sờ đứng ở giữa sân, chợt phát hiện không khí mùa thu dày đặc bao trùm. Anh chậm rãi ngồi xuống đất dưới cái đèn đường, thế gian này cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình anh mà thôi.

“Lương Thần, sao anh lại ngồi ở đây vậy?” Ngủ không ngon, nửa đêm Hứa Tử Ngư tỉnh lại đến phòng trẻ viết vài dòng nhật ký, vừa nãy cô nghe ai đó gọi tên của mình, cô còn tưởng là ảo giác, từ trên cửa sổ cô trông thấy Tống Lương Thần đang mất hồn ngồi ở trong sân khiến cho cô sợ hết hồn. Cô đỡ eo đi đến bên cạnh anh, đưa tay kéo áo của Tống Lương Thần: “Lương Thần, em đều ở trong nhà mà, cũng không có đi ra ngoài. Anh mau vào nhà đi, chứ không sẽ lạnh đấy.”

“Tiểu Ngư?” Tống Lương Thần ngẩng đầu nhìn cô, nhìn ánh mắt mê mang của cô trái tim của anh như bị người khác nhéo một cái. Tống Lương Thần chợt nhận ra cô cũng chỉ mặc một cái áo ngủ mà đi ra sân, anh liền vội vàng đứng dậy đỡ cô vào nhà. Hứa Tử Ngư nắm lấy tay của anh rồi nói: “Lương Thần, anh nhìn em đây.”

Tống Lương Thần quay đầu lại, Hứa Tử Ngư tiến lên ngẩng đầu nhìn anh, rất nghiêm túc mà nói: “Lương Thần, em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa, em bảo đảm đó.”

Tống Lương Thần gật đầu một cái trả lời: “Ừ. Anh biết rồi.”

“Ngốc quá, vậy sao anh còn chạy ra đây làm gì, cũng không biết khoác thêm một cái áo nữa, ở ngoài này rất lạnh đó!”

“Ai bảo trước đó em làm anh sợ chứ.” Tống Lương Thần ôm lấy Hứa Tử Ngư rồi nói: “Em cứ chờ đi, xem sau này anh sẽ thu thập em như thế nào đây.”

“Em sợ anh sao.” Hứa Tử Ngư ôm cổ của anh, giọng nói có chút dương dương tự đắc, hả hê đung đưa.

Hai người sánh bước từ từ đi vào nhà, sau đó khóa cửa lại. Mặc dù buổi sáng sớm của cuối tháng 9, không khí có chút lạnh, nhưng ở trong nhà vẫn luôn ấm áp.

72. Chương 72

Nhận được điện thoại của Rita, Hứa Tử Ngư cảm thấy rất ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của cô, thì phải có chuyện bất đắc dĩ lắm Rita mới đến tìm cô, hai người toàn bộ cũng chưa nói quá mười câu, ngoài ra giọng nói của cô ấy đều mang vẻ lạnh lùng và bức người nữa. Thế nhưng lần này giọng của cô ấy lại có chút hoảng hốt, mặc dù cô ấy đã cố gắng kìm nén nhưng Hứa Tử Ngư vẫn có thể cảm nhận được.

“Cô Hứa Tử Ngư, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Tìm tôi sao?”

“Đúng vậy, lát nữa tôi đến chỗ cô, có được không?”

“Ah, được được, cô cứ đến đây đi.”

Kể từ sau khi Hứa Tử Ngư về nhà nghỉ ngơi, trên căn bản Tống Lương Thần đều là ở nhà xử lý công việc, lầu dưới có một phòng đọc sách bị anh dùng làm phòng làm việc, một tuần đều có vài nhân viên thân tín đến đây báo cáo tình hình với Tống Lương Thần mấy lần, đều là bàn bạc chuyện công việc cả, đáng tiếc trong những lần đó không hề thấy qua trợ lý Rita, Hứa Tử Ngư cũng lơ mờ hiểu ra tại sao hôm nay cô ấy lại muốn đến đây. Hôm nay Tống Lương Thần có một hội nghị quan trọng nên không có ở nhà, vừa mới rời khỏi nhà không bao lâu thì cô ấy nói sẽ đến, chẳng lẽ Rita không muốn cho Tống Lương Thần biết chuyện này?

Tốc độ của Rita tương đối nhanh, chưa đến nửa giờ đã đến nơi. Cô ấy lái xe vào nhà để xe, sau đó vội vã ôm một xấp tài liệu đi vào nhà.

Hứa Tử Ngư không nghĩ tới tốc độ của Rita lại nhanh như vậy, Hứa Tử Ngư vẫn còn đang ở trong phòng khách nói chuyện phiếm với bác sĩ gia đình Văn Đào mà Tống Lương Thần mời về chăm sóc cho cô, sau khi Rita vào đến liền nói ngay: “Cô Hứa, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô.”

Hứa Tử Ngư nhìn Văn Đào, sau đó ra hiệu cho anh ta tránh mặt một lát. Thật ra thì Văn Đào chính là nội gián trong đoàn chuyên gia mà trước kia Đào Duy Hiền đã nhắc đến, bị Đào Duy Hiền gọi đùa là “Thánh

Thủ Phụ Khoa” nổi tiếng của thành phố B. Nguyên nhân khiến anh ta ở lại cũng một phần là nhận sự phớt lờ của Đào Duy Hiên, ngoài ra thì là do tiếp xúc với Hứa Tử Ngưng, anh ta cảm thấy cô là một cô gái tốt, cho nên anh ta cũng đồng ý ngày ngày đến xem xét tình hình của cô. Bác sĩ Văn Đào đứng dậy nói: “Vậy tôi đi trước, có gì thì cứ gọi cho tôi.” Xoay người qua nhìn Rita mà nói: “Hiên tại phụ nữ mang thai rất cần tĩnh dưỡng và nghỉ ngơi, hy vọng cô sẽ không bàn luận đến chủ đề quá bèn nhọn.”

Rita không nói gì, Hứa Tử Ngưng vội vàng đem Văn Đào đẩy ra ngoài.

“Rita, ngồi bên này— đi.” Hứa Tử Ngưng chỉ vào cái ghế sa-lon bên cạnh, sau đó rót cho cô ấy một ly nước rồi hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi.” Rita đứng đó có chút xấu hổ, cô ấy nói: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì cả, hay là để hôm khác nói cũng được.”

“Rita!” Hứa Tử Ngưng thấy cô ấy xoay người muốn rời đi, cũng vội vàng gọi cô ấy lại: “Chuyện này có liên quan đến Tổng Lương Thần phải không?” Rita dừng bước.

“Không sao đâu, cô cứ nói đi.” Hứa Tử Ngưng đứng dậy kéo cô ấy ngồi xuống ghế sa-lon rồi nói: “Cô đừng nghe bác sĩ hù dọa, hiện tại sức khỏe của tôi đã rất tốt rồi. Cho nên, có chuyện gì cô cứ nói đi.”

Rita do dự một lúc, rốt cuộc cũng nói: “Hôm trước tôi ở bên bộ phận Pháp Vụ có xem được một phần tài liệu mà tổng giám đốc Tổng đã ký duyệt”

Hứa Tử Ngưng: “?”

Rita ngáp ngừng, cuối cùng cũng đem xấp tài liệu mà nãy giờ cô ấy nắm rất chặt trong tay, đưa cho Hứa Tử Ngưng xem đồng thời nhẹ giọng nói: “Là di chúc của tổng giám đốc Tổng.”

“Di chúc?” Hứa Tử Ngưng kinh ngạc nhìn xấp tài liệu, trong ấn tượng của cô, chỉ có người sắp chết mới lập di chúc mà thôi, chẳng lẽ Tổng Lương Thần Nghĩ đến đây, Hứa Tử Ngưng không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Rita.

“Cô yên tâm, tổng giám đốc Tổng rất khỏe mạnh. Khi xảy ra tai nạn cũng đã có làm xét nghiệm tổng quát rồi.” Rita hiểu vấn đề mà Hứa Tử Ngưng đang lo lắng, thật ra thì lúc cô ấy vừa trông thấy bản di chúc này cô ấy cũng nghĩ giống như vậy, cho nên cô ấy đã đặc biệt hỏi thăm Robyn về tình hình sức khỏe của tổng giám đốc Tổng.

“Vậy.” Hứa Tử Ngưng vỗ ngực một cái, đề tài này quả thật có chút kích thích nha, khiến cô sợ hết hồn.

“Trước tiên cô xem nội dung ở bên trong đi, sau đó tôi sẽ giải thích với cô sau.” Sau khi nghe Rita nói, Hứa Tử Ngưng nhìn Rita rồi gật đầu một cái. Sau khi cô ấy vừa nói dứt lời thì liền cúi đầu xuống không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa, nhưng đôi môi lại mím thật chặt, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Rita, hay là cô cởi áo khoác ra trước đi?”

“Àh? Được.” Rita lấy lại tinh thần, cởi cái áo khoác ra, xoay người mờ mịt nhìn một lát. Hứa Tử Ngưng vội vàng chỉ chỗ treo áo khoác cho cô ấy, sau đó Rita bước đến cái tủ để áo và nón ở cửa chính phía bên phải.

Trong lòng của Hứa Tử Ngưng khẽ thở dài một hơi, đưa tay mở bản di chúc ở trong tay ra xem. Đó là một bản di chúc pho—to— được in một cách vội vàng, có chút nhòe nhưng cô ấy cũng không có in lại bản khác, có thể tưởng tượng lúc đó Rita đã kinh hoảng đến mức nào.

“Người lập di chúc: Tổng Lương Thần, nam, sinh ngày 3 tháng 1 năm 1983, mã số giấy CM—ND:”

Hứa Tử Ngưng đọc nội dung trong xấp tài liệu, vẻ mặt bình tĩnh của cô lúc nãy cũng từ từ thay đổi. Phần di chúc này viết rất rõ ràng, cũng là phong cách của Tổng Lương Thần, anh đem toàn bộ công ty, cổ phiếu, bất động sản, tiền trong ngân hàng, nội dung thực nghiệp đầu tư được liệt kê cận kề trong danh sách, theo tỷ lệ, chủng loại đều nói rất cận kề, nếu như anh bất hạnh mà qua đời thì tài sản đó sẽ chia cho ai, thậm chí anh còn ghi rõ ràng người thụ hưởng trong thời gian và trong gì—ai đoạn nào nữa, còn có ghi do người nào phụ trách điều hành.

“Nhà kính ươm trồng hoa Tiểu Ngự, nằm ở số 23, khu X, thành phố B, chiếm diện tích 18 héc-ta (bao gồm cả hồ nước), tặng cho cha vợ của tôi là Hứa Gia Tường và mẹ vợ Triệu Mẫn, do Robyn thuộc tập đoàn Thời Hạ trực tiếp phụ trách hỗ trợ quản lý.”

Hứa Tử Ngự chợt nhớ trước đó vài ngày Tổng Lương Thần hỏi cô, hiện tại bọn họ có điều kiện có thể giúp đỡ người của Hứa gia, hỏi cô có muốn anh hỗ trợ về vật chất cho bên nhà cô hay không. Hứa Tử Ngự cự tuyệt quyết liệt, đầu tiên là với tính tình bướng bỉnh của ba mẹ cô thì chắc chắn sẽ không muốn nhận những vật chất như vậy, cho dù là không giàu có gì nhưng bọn họ cảm thấy nhận sự giúp đỡ ấy cũng không mấy tốt đẹp gì. Đối với ba mẹ mà nói cuộc sống ở nông thôn cũng đã hơn nửa đời người rồi, hiện tại cũng coi như là có một cuộc sống khá đầy đủ rồi, nếu như bây giờ dư tiền thừa của, ngược lại sẽ khiến cuộc sống của bọn họ trở nên ngổn ngang hơn.

“Cũng giống như một người đang có cuộc sống bình thường và rất tốt đẹp, tự nhiên có một món tiền lớn như vậy cũng không biết nên sử dụng số tiền ấy như thế nào cho phải, cuối cùng rất nhiều người tự khiến cho cuộc sống của mình trở nên rối loạn. Em cảm thấy hạnh phúc nhất chính là trạng thái, chính là lấy thành quả của mình từng chút từng chút một thỏa mãn chính mình, ừ, hiện tại gia đình của em cũng đã rất tốt rồi.” Hứa Tử Ngự dựa vào vai của Tổng Lương Thần nói cả nửa ngày trời, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn Tổng Lương Thần một chút, anh ôm Hứa Tử Ngự, sau đó hôn lên trán cô một cái, mỉm cười nói: “Chỉ có Tiểu Ngự nhà ta nói đúng, là anh nghĩ không chu đáo.”

Hứa Tử Ngự cắn cắn ngón tay, không muốn mình quá mức luống cuống, nhưng có mấy giọt nước nhỏ lên xấp tài liệu đó. Anh vốn dĩ đều là như vậy cả, muốn tự bản thân mình sắp xếp những chuyện này cho thật chu đáo, bên ngoài nhìn vào bộ dạng của anh vẫn là cứng nhắc, nhưng thực tế lại không như vậy, anh rất biết suy nghĩ cho người khác.

“Hứa. Hứa Tử Ngự, cô đừng có khóc, bác sĩ nói cô không nên quá kích động.” Tay chân của Rita có chút luống cuống rút khăn giấy ra đưa cho Hứa Tử Ngự, Hứa Tử Ngự nhận lấy mà lau nước mắt, sau đó hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng cười nói: “Ngại quá, từ sau khi mang thai tôi rất dễ xúc động.”

“Tôi thấy ngại quá, vừa này tôi cũng có nghĩ qua, nhưng không ngờ lại ảnh hưởng đến tâm tình của cô, là tôi.” Rita nghẹn ngào quay mặt đi chỗ khác, khóe mắt có nhòe đi, sau đó mới quay đầu lại nói: “Chuyện này, là tôi đã không bình tĩnh.”

“Không sao.” Hứa Tử Ngự nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay lạnh lẽo của Rita rồi nói: “Cám ơn cô đã nói cho tôi biết chuyện này.”

Hít một hơi thật sâu, Hứa Tử Ngự tiếp tục xem bản di chúc, trong đó lần lượt từng cái tên được xuất hiện, có xa lạ có quen thuộc. Ít ra Hứa Tử Ngự cũng cảm thấy quen thuộc. Hứa Tử Ngự lật đến trang cuối cùng, trên đó viết: “Người lập di chúc: Tổng Lương Thần.”

Bản còn có chữ ký của Tổng Lương Thần nữa, nét chữ cứng cáp tinh tế và lưu loát. Từ hồi học cấp 3 chữ viết của anh đã luyện được rất đẹp rồi, hiện tại nét chữ này so với trước kia đã cứng cáp hơn rất nhiều.

Hứa Tử Ngự khép xấp tài liệu lại, chậm rãi nói: “Bản di chúc này mới được lập gần đây thôi sao?”

“Đúng vậy, là sau khi tổng giám đốc Tổng khỏi bệnh mới gặp luật sư để trao đổi và lập ra bản di chúc này.” Rita cầm lấy bản di chúc, lật tới một tờ trong xấp giấy đó, cô ấy nhấn mạnh: “Không biết cô có chú ý đến chỗ này hay không. Trong bản di chúc này có ghi rõ ràng và chia làm hai tình huống, tình huống thứ nhất là: Trong thời gian cô mang thai đứa nhỏ, trường hợp nếu cô qua đời trong lúc sinh nở, anh ấy cũng qua đời theo. Còn tình huống thứ hai là: Trường hợp cô qua đời, tổng giám đốc Tổng cũng qua đời. Nhưng lại không có loại tình huống thứ ba. Cho nên, cô đã hiểu ý của tôi chưa?”

Rita giương mắt lên nhìn Hứa Tử Ngự, Hứa Tử Ngự không nói gì cả. Hoặc có thể nói, hiện tại cô không biết nên nói cái gì đây nữa, cô cảm thấy tim mình như bị ai đó bóp mạnh, khiến cô không còn sức lực để trả lời.

Rita không đợi Hứa Tử Ngự trả lời, cô ấy tiếp tục nói: “Cho nên trong lòng tổng giám đốc Tổng cũng đã chuẩn bị hết rồi, nếu như cô còn có chuyện ngoài ý muốn, ngài ấy sẽ cùng chết với cô.”

Ý nghĩ xấu nhất trong lòng của cô đã bị người đối diện nói toạc ra, Hứa Tử Ngự có chút bối rối: “Cô yên

tâm, tôi rất hiểu anh ấy, mặc kệ là tình huống như thế nào, tôi cũng sẽ có cách khiến anh ấy phải tiếp tục sống cho thật tốt”

“Vừa bắt đầu tôi cũng nghĩ như vậy, tôi cũng là vì chuyện này cho nên mới đến đây.” Rita ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Tử Ngư sau đó quan sát chung quanh căn phòng một lượt rồi nói: “Nhưng từ khi bước vào căn phòng này, từ sau cái giây phút tôi trông thấy cô trở đi, tôi mới dần dần phát hiện hy vọng của tôi cũng không chỉ có như vậy thôi đâu, tôi đưa cho cô xem bản di chúc cũng không phải là vì cái này.” Gương mặt lạnh lùng của Rita thoáng xuất hiện một nụ cười ấm áp, cảnh tượng trước mắt giống như Băng Sơn Tuyết Liên nở rộ vậy: “Thật sự tôi chỉ muốn nói cho cô biết, mong cô phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, thật tốt hơn nữa.”

Hứa Tử Ngư nhìn Rita, cô biết Rita cũng rất yêu Tống Lương Thần, cũng vì vậy mà trong lòng Hứa Tử Ngư đối với cô ấy có chút ngăn cách, nhưng đến hôm nay cô mới không thể không thừa nhận, có lẽ sâu trong lòng của Rita đã có một cái nhìn khác.

Rita vừa dứt lời liền cầm xấp tài liệu đứng dậy mà nói: “Hy vọng sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô, nếu như thật là vậy, tôi phải xin lỗi hai người.”

“Không có, một chút cũng không hề có, ngược lại tôi cảm thấy cô như tiếp thêm động lực cho tôi nữa, khiến mình phải sống cho thật tốt nữa.” Hứa Tử Ngư đứng dậy nói: “Rita, rất cảm ơn cô.”

Rita mỉm cười, xoay người cầm lấy áo khoác lên sau đó bước ra cửa. Hứa Tử Ngư đưa mắt nhìn Rita rời đi, ngồi lại trên ghế sa-lon cho đến khi bác sĩ Văn Đào từ trên lầu bước xuống mới hồi hồn lại: “Thế nào, cơ thể có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Hứa Tử Ngư lắc đầu một cái, cười nói: “Không có, Rita chỉ là đến nhắc nhở tôi thôi.”

Sau khi Tống Lương Thần về đến nhà, đã theo thực đơn của chuyên gia dinh dưỡng nấu xong bữa tối. Hứa Tử Ngư ngồi ở bên cạnh bàn ăn ngoan ngoãn ngồi chờ, Tống Lương Thần vào nhà một lúc, rồi mới yêu cầu ôm bà xã.

Hứa Tử Ngư dính lên người của anh giống như con bạch tuộc vậy, Tống Lương Thần thuận thế ôm lấy cô, sau đó cân nhắc mà nói: “Vợ của anh hình như nặng thêm 2kg nha, hiện tại thịt heo rất có giá, có thể đem đi bán rồi.”

Hứa Tử Ngư chu miệng nhìn anh, không có bất kỳ phản bác nào mà là ngẩng đầu hôn lên môi của anh. Tống Lương Thần được sủng mà kinh ngạc, cẩn thận đặt cô lên ghế sofa sau đó đáp lại nụ hôn của cô, sau đó nói: “Ngoan, muốn chiếm tiện nghi của ông xã thì sau này còn có rất nhiều cơ hội, chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

“Em không muốn ăn cơm, em muốn hôn.” Hứa Tử Ngư lôi kéo cổ của anh chết sống không chịu buông, Tống Lương Thần cười, cẩn thận ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói ở bên tai cô: “Bà xã ngoan, em tha cho anh đi, anh sợ mình không thể kìm giữ được.”

Lúc nói chuyện, hơi thở của anh phả vào tai của Hứa Tử Ngư, khiến ặt của cô đỏ như gấc, rốt cuộc cô cũng là buông anh ra, cô đưa tay giữ lấy mặt của anh, nhìn vào đôi mắt của anh mà nói: “Được rồi, vậy sau này nhớ trả lại cho em nha.”

“Được rồi, em muốn bao nhiêu cũng được, bảo đảm em sẽ hài lòng. Được rồi, chúng ta mau đi ăn cơm thôi.” Tống Lương Thần lôi kéo Hứa Tử Ngư đứng dậy, đỡ cô đứng dậy. Hứa Tử Ngư cũng không nhắc đến chuyện di chúc gì cả, cũng giống như chuyện trước đó vài ngày cô phát hiện anh đem phương án thu mua Giải thị đổi thành một phương pháp khác hợp lý hơn.

Nếu có ai hỏi điều gì khiến cho Hứa Tử Ngư cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời, thì đó chính là khi cô yêu Tống Lương Thần này đây.

73. Chương 73

Trong phòng đọc sách.

“Lương Thần, anh có quen biết tác giả của cuốn tiểu thuyết này không?” Hứa Tử Ngư dựa vào xích đu, giơ cuốn tiểu thuyết trên tay lên, Tống Lương Thần đang vùi đầu vào trong tài liệu cũng dừng lại ngẩng đầu lên nhìn một chút: “Nhĩ Đông? Chưa có nghe qua nha.”

“Kỳ lạ thật.” Hứa Tử Ngư để cuốn sách trong tay xuống, sao cô càng đọc càng cảm thấy nhân vật trong truyện này lại giống hai người bọn họ vậy, nhất là nội dung của phần một, rất giống với những chuyện mà bọn họ trải qua, có khác thì cũng khác một chút mà thôi. Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

“Vậy anh có đọc qua cuốn sách này chưa?”

Tống Lương Thần trả lời: “Không có, anh chẳng bao giờ đọc truyện tiểu thuyết ngôn tình cả.”

Hứa Tử Ngư: “. Vậy tại sao anh lại mua nhiều như vậy làm gì chứ, cả một cái kệ sách lớn?”

Tống Lương Thần ngẩng đầu nhìn đồng sách của Hứa Tử Ngư ở trong phòng, chiếm hết cả một dãy tường, mặt của anh không đổi tim cũng không đập nhanh mà nói: “Câu cá, muốn câu cá thì phải chuẩn bị mỗi câu chứ.”

“Tống Lương Thần!” Hứa Tử Ngư tức giận, làm bộ muốn dùng sách để đập anh. Tống Lương Thần cười to đến nỗi không nhận được nữa, liền vội vàng đứng dậy đi tới trước mặt cô.

“Ngốc quá, là anh sợ em đến đây không có gì làm sẽ buồn chán, cho nên mới mua.” Tống Lương Thần ngồi xổm xuống nhìn Hứa Tử Ngư, giọng nhõng nhẽo của trẻ con mà nói: “Nhức đầu quá, mau giúp anh xoa được không?”

“Đầu lại đau à?” Hứa Tử Ngư nghe anh nói như vậy vội vàng đặt sách sang một bên, đưa tay xoa lên hai bên huyệt thái dương cho Tống Lương Thần, kỹ thuật có vẻ tiến bộ hơn trước rất nhiều rồi.

“Không có sao, chỉ là hơi mệt mà thôi.”

“Vậy anh cũng đừng làm quá sức, chỉ mới khôi phục chưa được bao lâu.”

“Yên tâm đi.” Tống Lương Thần nắm lấy tay của Hứa Tử Ngư: “Những ngày đó đã qua, sau này có thể ngày ngày cùng em rồi.” Hứa Tử Ngư gạt đầu đồng tình, Tống Lương Thần đứng dậy nhìn đồng hồ: “Bốn giờ hơn rồi, uống chút sữa chua nhé?”

“Ừh, được, em muốn uống sữa chua dâu tây.”

“Được thôi.” Tống Lương Thần ngắt lỗ mũi của cô, xoay người bước ra khỏi phòng.

Nếu như hiện tại hỏi Hứa Tử Ngư khám phục Tống Lương Thần chuyện gì nhất, thì cô nhất định sẽ trả lời là: “Rất dụng tâm.” Ở phòng đọc sách, trên bàn làm việc của anh có dán một bảng ex-cel, trên đó có ghi chi tiết thời gian cần bổ sung dinh dưỡng, những thức ăn nào của từng thời điểm trong ngày và trong tuần của Hứa Tử Ngư, mặc kệ là anh đang bận đến mức nào, anh cũng đều đúng giờ nhắc nhở cô nên ăn món gì.

Điện thoại di động chợt vang lên, Hứa Tử Ngư đứng dậy chậm rãi bước tới. Còn 6 tuần nữa là đến ngày dự sinh rồi, bụng của cô bây giờ to giống như một quả bóng vậy, mỗi khi cô đi bộ cũng đều lo lắng bụng của mình đột nhiên sẽ rớt xuống, cho nên cô luôn phải dùng một tay kia để đỡ cái bụng của mình. Đầu dây bên kia cũng rất kiên nhẫn, cô chậm rãi tốn sức bước qua cũng mất hết nửa ngày, cô tìm điện thoại của mình dưới đồng tài liệu kia, là Tiểu Bạch gọi đến: “Tiểu Bạch, sao vậy?”

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia ập a ập ứng, cuối cùng mới râm rì nói: “Chị Ngư, em nhớ chị quá, ngày mai chúng ta gặp mặt một chút có được hay không?”

“Đi ra ngoài sao?” Hứa Tử Ngư có chút khó xử, sau khi tiết trời có chút hơi lạnh cô cũng rất ít khi đi ra ngoài, không biết Tống Lương Thần có đồng ý hay không.

“Kêu anh Tống đi cùng nữa nha.”

“Lương Thần, anh ấy rất bận.”

“Sao thế?” Tống Lương Thần bưng sữa chua vào phòng, thấy Hứa Tử Ngư dăm chiêu.

“Ah, Lương Thần qua đây đi, em muốn hỏi ý kiến của anh một chút” Hứa Tử Ngưng che điện thoại lại nói với Tống Lương Thần: “Tiểu Bạch muốn hẹn em ra ngoài gặp mặt đấy.”

“Được thôi, anh sẽ đưa em đi.”

“Sao? Có thể đi à?”

“Dĩ nhiên là có thể, gần đây thời tiết cũng không tệ, cũng nên đi ra ngoài hóng mát một chút chứ.”

“Ừh!” Hứa Tử Ngưng vui vẻ cười cười, đưa điện thoại lại gần mà nói: “Tiểu Bạch, chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu đây?”

“Đối diện nhà chị có một công viên Hồ Nguyệt Nha, gần nơi đó có một phòng cà phê cũng không tệ nha.”

“Được, vậy chúng ta cũng không cần phải lái xe nữa.”

Kể từ sau khi xuất viện, cũng đã rất lâu rồi Hứa Tử Ngưng không có đi chơi, lần này có thể đi ra ngoài cô cảm thấy rất vui.

Cuối tháng 11 nhiệt độ cũng không nói là lạnh lắm, hôm nay ánh nắng mặt trời rất rực rỡ, gió thu cũng không lạnh chút nào. Tống Lương Thần mặc một cái áo khoác đơn giản màu đen, chiếc khăn quàng cổ carô vắt lỏng lẻo trên cổ, vẻ đẹp trai khiến người khác mê mẩn; Hứa Tử Ngưng mặc một cái áo lông màu trắng làm bằng sợi tổng hợp vừa ấm vừa mềm mại, phối hợp với một cái áo đầm bầu không tay màu đỏ, cộng thêm vớ chân màu đen, còn choàng thêm cái khăn quàng cổ giống của Tống Lương Thần, cả người cô căng tròn giống hệt một con gà công nghiệp mới được ấp nở ra vậy.

Công viên Hồ Nguyệt Nha cách nhà hai người không đến 1km, trên đường đi có trồng hai hàng cây Ngô Đồng Pháp cao to, cho nên dù là hẹn vào buổi trưa nhưng họ cũng quyết định nắm tay nhau từ từ đi tản bộ.

Dọc đường đi cô thấy có người ngồi trên ghế dài tụ tập hai ba người nào là uống nước, nói chuyện phiếm, còn người già vai kề vai ngồi đó phơi nắng, tâm tình của Hứa Tử Ngưng rất tốt, nắm lấy tay của Tống Lương Thần lúc ẩn lúc hiện.

Một chiếc xe chở du khách chậm rãi chạy qua, Hứa Tử Ngưng kinh ngạc nghiêng đầu, cô có hoa mắt không? Trên sườn xe có một tấm hình áp phích to trông sao giống mình quá vậy? Đây là cái gì đây, một bộ phim mới ra lò hả?

“Sao vậy?” Tống Lương Thần dừng lại cười cười nhìn cô, cô xoay người nói: “Không có việc gì không có việc gì, nhìn lầm rồi.”

“Ngốc quá!” Tống Lương Thần cương chịu vén tóc của cô ra sau tai, bàn tay kia cẩn thận vòng qua sau lưng Hứa Tử Ngưng, nhẹ nhàng ôm lấy cô cùng nhau đi về phía trước.

Bảng chỉ đường màu nâu mang phong cách Châu Âu, mũi tên chỉ hướng công viên Hồ Nguyệt Nha, nhưng mà chờ một chút, Hứa Tử Ngưng chỉ vào cái bảng hiệu rồi nói: “Lương Thần anh xem đi, tấm bảng này người ta làm quá lãng mạn rồi, ở phía trên còn viết chữ I love you nữa.”

“Viết cái gì?”

“I love you đó!”

“Ừ, anh cũng yêu em.” (diepdiep: ha ha dễ tiện thật)

Khi Hứa Tử Ngưng phản ứng kịp thì đã nhận ra mình bị lừa thổ lộ trước, cô đỏ mặt làm bộ muốn buông tay Tống Lương Thần, nhưng tay của cô lại bị anh chụp lại nắm lấy thật chặt, cảm giác vui vẻ ấm áp lan tỏa từ đầu ngón tay chạy thẳng đến tim.

“Ghét quá, không thèm để ý đến anh nữa.” Hứa Tử Ngưng mặc dù mạnh miệng, nhưng thái độ cũng là gạt người mà thôi, nở nụ cười đến tận mang tai rồi.

Hai đứa nhỏ khoảng chừng sáu bảy tuổi đùa giỡn trên sân cỏ ở bên cạnh bọn họ chạy qua, bé trai hơi lớn hơn một chút nói: “Cậu mới đi nhà trẻ, nên cậu nhỏ hơn tôi.”

“Ai nói chứ, tôi biết chữ nhiều hơn cậu, cho nên không thèm gọi cậu là anh đâu.” Cô bé có đôi mắt đen nhánh khinh thường quay đầu đi chỗ khác, đồng thời nhặt một chiếc lá cây ngô đồng ở trên bãi cỏ lên.

“Ai nói, tôi biết nhiều chữ hơn cậu đó.” Cậu bé đó nhanh nhẹn ngồi xổm xuống mà nói: “Tôi nói thật đó, mấy chữ trên tấm bảng hiệu kia tôi đều đọc được hết đó.”

Cô bé quay đầu lại nhìn một chút rồi nói: “Gạt người.”

“Không lừa cậu đâu, cậu nghe nè, Hứa - Tử - Ngư, anh - thấy - em, có đúng hay không?”

“Ha ha, không đúng, không đúng rồi, mà phải đọc là Hứa Tử Ngư, anh yêu em!”

“Hả?” Hứa Tử Ngư mơ hồ nghe thấy cô bé ở sau lưng dùng giọng thanh thúy để thổ lộ, cô kinh ngạc quay người sang nhìn, nhưng hai đứa nhỏ đó đã cao chạy xa bay rồi.

“Sao thế?” Tổng Lương Thần cúi đầu nắm tay Hứa Tử Ngư hỏi cô.

Hứa Tử Ngư xoay người lại, bày tỏ mình đã nghe nhầm, nhưng lúc này hình như cô nghe thấy rõ ràng mà.

“Ha ha, cô bé ngốc.” Tổng Lương Thần im lặng nắm tay Hứa Tử Ngư đi về phía trước. Nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện ra, cách đó không xa ở trước cửa rạp chiếu phim, nằm xen lẫn ở trong những tấm quảng cáo Har-ry Pot-ter cùng tử vong thánh khí hạ , Trans-form-ers 3 , Đại Trình Thám Holmes Nhưng khiến người ta hoa cả mắt chính là tấm biển quảng cáo cực lớn nằm ở chính giữa kia, tấm bảng đó thiết kế cực kỳ bắt mắt, trên bảng có hình một cô gái với nụ cười rất vui vẻ. Ở bên cạnh còn viết 6 chữ cực lớn: “Hứa Tử Ngư, anh yêu em”, ở phía dưới còn ký tên “Lương Thần” nữa.

Lúc sắp đến cửa công viên, Hứa Tử Ngư dần dần cảm thấy mấy người ngồi trên ghế của công viên thật kỳ lạ, bọn họ đều là dùng ánh mắt kinh ngạc hoặc là mỉm cười ngưỡng mộ mà nhìn bọn họ. Cô quay đầu lại nhìn Tổng Lương Thần, thật sự là rất đẹp trai. Cô lại cúi đầu nhìn bản thân mình một chút, ừm chỉ là thấy cái bụng bị mà thôi, cũng không nhìn thấy chân đâu cả.

“Lương Thần, trên mặt của em có dính gì không? Có phải tóc của em bị rối hay không vậy? Hay là quần áo của em có vấn đề gì?” Hứa Tử Ngư xích lại thật gần Tổng Lương Thần sau đó nhỏ giọng hỏi, Tổng Lương Thần cũng rất phối hợp, quan sát từ đầu nhìn đến chân rồi nói: “Quả thật có chỗ không đúng.”

“Thiệt hay giả, ở đâu vậy?”

“Cũng sắp làm mẹ người ta rồi mà còn đáng yêu như vậy, dẫn ra ngoài rất không yên tâm nha!”

“Ai nha, anh.” Hứa Tử Ngư định nói gì đó, nhưng chợt thấy một chiếc xe buýt chạy ngang qua, bên hông sườn xe có treo một tấm bảng quảng cáo, giống y chang tấm hình lúc này cô trông thấy, cô cẩn thận nheo đôi mắt cận thị của mình lại mà nhìn, xác định trên đó là một tấm hình, bên cạnh còn ghi mấy chữ, nếu cô không nhìn nhầm thì thì đó chính là: “Hứa Tử Ngư, anh yêu em”. Ở phía dưới một chút có ghi 2 chữ, hình như là “Lương Thần”.

“Lương Thần?” Hứa Tử Ngư từ từ dừng bước, nhìn sườn xe của chiếc xe kia, chiếc xe chạy ngang qua, hình ảnh trên chiếc xe buýt đó giống y như tấm hình quảng cáo đó, Hứa Tử Ngư nhìn chung quanh bốn phía, tòa cao ốc cách đó không xa cũng đang treo tấm ảnh quảng cáo đó.

“Đây là sao, sao lại có nhiều như vậy.” Hứa Tử Ngư quay đầu nhìn Tổng Lương Thần đồng thời cũng muốn anh chứng thực, khi nói chuyện lỗ mũi cũng có chút chua chua, Tổng Lương Thần vội vàng khom lưng bẻ cô lên rồi nói: “Ngốc quá, cười một cái đi nào, chúng ta cùng nhau đi công viên thôi.”

Tổng Lương Thần còn nhớ cô tốt nghiệp ngành quảng cáo, cho nên mới nghĩ ra cách dùng hình ảnh quảng cáo để dụ dỗ Hứa Tử Ngư, thật sự là không lãng mạn thì thôi đó, một sáng kiến mới mẻ cùng hiệu quả kinh người. Nào là từ sườn xe buýt, cột mốc quảng cáo, cho đến tòa nhà cao tầng, khắp nơi đều là hình ảnh của Hứa Tử Ngư cả, Hứa Tử Ngư theo Tổng Lương Thần đến quán cà phê đã hẹn với Tiểu Bạch. Quán cà phê này rất lớn nhưng mà cũng không có bao nhiêu người, hình như Tiểu Bạch còn chưa có đến nữa, sau khi Tổng Lương Thần giúp Hứa Tử Ngư ngồi vào ghế thì cô liền nhận được điện thoại của Tiểu Bạch, cô ấy nói là định vị GPS của cô ấy không được tốt, cho nên bị lạc trong công viên, muốn nhờ Tổng Lương Thần đến giúp cô ấy. Hứa Tử Ngư im lặng đưa di động cho Tổng Lương Thần, Tổng Lương Thần nhận lấy điện thoại sau khi trả lời hai câu liền đi, trước khi đi đón Tiểu Bạch, anh liền gọi một ly nước cho Hứa Tử Ngư.

Nước uống đem lên rất nhanh, Hứa Tử Ngư đang bận đắm chìm trong niềm vui và xúc động vừa rồi, căn bản cũng không phát hiện người trong quán cà phê mỗi lúc một đông. Vốn dĩ ánh đèn cũng hơi tối, sau thì lại càng tối hơn. Cho đến khi ánh đèn màu cam của khán đài phía Bắc trong quán cà phê chậm rãi sáng lên.

Tiếng đàn du dương của Vi-olin chậm rãi vang lên, gi-ai điệu quen thuộc khiến cho Hứa Tử Ngư kinh ngạc ngẩng đầu lên, trên sân khấu là hình ảnh một người đàn ông cao lớn rất anh tuấn, dưới ánh sáng của đèn, ánh mắt đó rất dịu dàng nhìn về phía cô. Tổng Lương Thần, Vi-olin, và Kanon?

Hứa Tử Ngư lấy tay đỡ bụng đứng dậy, rốt cuộc mới hiểu ra Tiểu Bạch chính là đồng bọn của Tổng Lương Thần, chuyện ngày hôm nay có lẽ bọn họ đã sớm có kế hoạch thật tốt rồi. Mà cô cũng đoán biết vì sao lúc này Tổng Lương Thần lại phải làm như vậy rồi, cũng giống như việc vì sao anh lập di chúc sớm, vì sao lại vội vàng đem toàn bộ sản nghiệp đầu tay sắp xếp ổn thỏa xong xuôi.

Cô hít một hơi thật sâu nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, một người kiên cường cùng nhẫn nại như vậy, một mặt thì cười nói với người vợ không biết giờ phút nào sẽ rời khỏi anh, một mặt thì lập di chúc cho bản thân mình, tất cả anh đều đã chuẩn bị kỹ cho những tình huống đáng sợ? Tổng Lương Thần của cô, Tổng Lương Thần kiên cường mà mềm mại, phải làm như thế nào mới có thể bảo vệ được anh đây?

Kỹ thuật kéo đàn Vi-olin của Tổng Lương Thần cũng không khá lắm, cho nên phải vừa nhìn vào bảng khúc phổ dán trên bàn vừa kéo, anh mím môi bộ dáng chăm chú thật rất dễ thương, Hứa Tử Ngư không nhịn được cười ra thành tiếng, nhưng mà nước mắt cũng theo khóe mắt mà chậm rãi lăn xuống. Trình diễn bằng Vi-olin âm phù không mãnh liệt giống như Pi-ano, nhưng mà trong tiếng đàn lại mang theo một chút dịu dàng và uyển chuyển, nếu như nói Pi-ano là bầu trời mùa hè nắng chói lọi, thì Vi-olin lại giống như là ánh nắng của mùa đông nhẹ nhàng mà có chút ấm áp.

Hứa Tử Ngư đưa tay lau nước mắt, cho đến nốt nhạc cuối cùng chậm rãi kết thúc, Tổng Lương Thần để cây đàn Vi-olin xuống, sau đó thẳng một đường đi về phía cô, Tổng Lương Thần quỳ một chân trước mặt cô, bên tay phải cầm cái hộp nhỏ bằng nhung màu xanh dương, sau đó nhẹ nhàng mở ra.

Hai chiếc Kim Cô Chú nằm ở bên trong, một lớn một nhỏ, anh ngẩng đầu lên dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn cô, với nụ cười dịu dàng anh nói: “Tiểu Ngư, con người anh không quá lãng mạn, lúc đầu chúng ta đi đăng ký kết hôn, anh cũng chưa có chính thức cầu hôn với em. Còn nữa, anh cũng không biết đánh đàn dương cầm, anh luyện kéo Violin nhiều năm như vậy giờ mới dám kéo cho em nghe. Tiểu Ngư, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh yêu em. Cảm ơn em đã gả cho anh.”

Nước mắt của Hứa Tử Ngư khiến cho tầm mắt của cô mơ hồ, cô nhắm mắt lại khiến nước mắt lăn xuống, sau đó mới mở mắt ra, lần nữa khóe môi nở nụ cười, cô dùng sức gật đầu một cái, Chu Tấn An này giờ núp ở trong bóng tối nay cũng đã chạy tới giúp cầm lấy cái hộp nhẫn, để cho Tổng Lương Thần rảnh tay để lấy cái nhẫn ra trao cho Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư kinh ngạc nhìn qua, cũng thấy Bạch Hinh đang vác cái bụng từ từ bước tới, đứng ở bên cạnh Chu Tấn An mà cười, sau đó nhảy mắt với cô một cái.

Sau khi cầm chiếc nhẫn lớn đeo vào tay cho Tổng Lương Thần, hai người nắm lấy tay nhau, Hứa Tử Ngư hít mũi một cái, nhỏ giọng hỏi: “Anh có biết ý nghĩa của cái Kim Cô Chú này là gì không?”

Tổng Lương Thần đứng dậy lau nước mắt trên mặt của cô, sau đó nói: “Yêu em, một nghìn năm.”

“Oh. Thật cảm động.” Không khí trong phòng đang yên tĩnh, tiếng khóc của Tiểu Bạch từ trong góc truyền đến, khiến cho Hứa Tử Ngư cười rộ lên. Ánh đèn dần dần sáng lên, Hứa Tử Ngư nhìn khắp bốn phía, phát hiện toàn bộ người đang ngồi trong quán cà phê này đều là người mà cô quen biết cả.

Bạn học tốt nhất thời cấp 3 chính là Bạch Hinh, Chu Tấn An, chị Tiểu Trần, còn có Ngô Thạc nữa, bạn học thời đại học thì có Dương Lục Lục, Mã Đại, Trương Na, đồng nghiệp trong công ty thì có Tả Trung Đường đang ngồi ở bên quầy bar, bên cạnh là Tiểu Bạch đang lau nước mắt, ai. . . Ai. . . .Người đang khoát vai của cô ấy chẳng phải là tổng giám đốc Lăng đó sao? Rất nhiều rất là nhiều người nha, không được, cô cũng sắp cảm động muốn chết rồi đây.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, nếu khóc nữa bảo bảo sẽ khó chịu đấy.”

“Ừ. Tất cả mọi người đều tới, em thấy rất vui a.”

“Hứa Tử Ngưng, cậu phải giải thích rõ ràng ỉnh biết, cậu bắt đầu với phù rể từ khi nào vậy?” Bạch Hình đỡ bụng đi tới, so về kích thước của bụng bầu thì cô cảm thấy rõ ràng mình đã thua rồi.

“Chuyện này, chính là.” Hứa Tử Ngưng im lặng nhìn Tống Lương Thần, Tống Lương Thần cười cười ôm cô vào trong ngực rồi nói: “Từ hồi học cấp 3 tôi đã thầm mến Tiểu Ngưng rồi, tính đến bây giờ cũng không nói là ngắn nữa.”

“Ai da, Lương Thần.” Hứa Tử Ngưng ngại ngùng kéo Tống Lương Thần, mọi người ở đây đều cười, chị Tiểu Trần uống một hớp cà phê rồi nói: “Mà, trừ Hứa Tử Ngưng cùng Ngô Thạc ra, cả lớp những bạn nào có đầu óc cũng đều biết hết cả, nói như vậy có phải hay không?”

Ngô Thạc đứng một bên đưa tay gỡ gỡ đầu, mọi người bắt đầu cười như điên. Hứa Tử Ngưng nhìn chị Tiểu Trần như bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện, cô dùng khẩu hình hỏi lại chị Tiểu Trần muốn xác định xem có phải thật như vậy không, chị Tiểu Trần gật gật đầu xác nhận.

Những người bạn thân ở trước mặt đã lâu cô cũng không có gặp lại, khỏi nói đương nhiên là Hứa Tử Ngưng rất vui vẻ rồi. So với nghi thức mà nói, đây cũng giống như tụ hội vậy, Tống Lương Thần mời những người bạn thân thiết nhất, tốt nhất của cô mời đến đây, mọi người vừa nói vừa cười, giống như đang trở lại thời còn đi học vậy.

Sau khi trở về nhà, Hứa Tử Ngưng cảm thấy hơi chóng mặt, Tống Lương Thần trước sau như một tự thân tự lực phục vụ cô tắm rửa thay quần áo, sau đó bế cô đi ngủ, Hứa Tử Ngưng mơ mơ màng màng hỏi: “Lương Thần, vì sao anh lại thích em vậy?”

“Vấn đề này, anh cũng không rõ ràng lắm. Dù sao thì thích chính là thích thôi.”

“Vậy, bắt đầu từ lúc nào?”

Tống Lương Thần suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể là từ lần đầu tiên trông thấy em.”

Đó là lúc tự giới thiệu của năm lớp 11, bản thân là lớp trưởng nên Tống Lương Thần là người đầu tiên lên bục giảng giới thiệu, mở lời giới thiệu chính là: “Tôi tên là Tống Lương Thần.” Khi đó Hứa Tử Ngưng liền ở dưới chỗ ngồi nâng quai hàm thuận miệng nói một câu: “Lương Thần mỹ cảnh không biết phải làm sao?” Đến đây Tống Lương Thần lạnh lùng nhìn cô một cái, lại thấy cô đã nghiêng người sang híp mắt cười cười nói nói gì với người bạn ngồi cùng bàn rồi. Ngày thu, ánh mặt trời chiếu lên má của cô, mặt mày cong cong rất đẹp mang theo hơi thở khối lửa, Tống Lương Thần không thể giải thích vì sao giây phút đó anh lại cảm thấy trong lòng như có một tia ấm áp xâm chiếm. Đó chính là lần đầu tiên anh trông thấy cô.

.....

Người bạn nhỏ Tống Thiên Thiên mang cung Nhân Mã, từ nhỏ đã rất khó thu phục, cụ thể là biểu hiện nhiệt tình không cản trở nổi, mọi việc đều dùng đến một từ “Nhanh” để hình dung.

Nói thí dụ như lúc Hứa Tử Ngưng mới mang thai được 36 tuần thì đã vội vàng muốn từ trong bụng của cô mà chui ra ngoài, khiến cho ba mẹ đều bị dọa cho sợ hãi ứng phó không kịp, vội vàng chạy tới bệnh viện. Khi đó tinh thần của ba Tống đều loạn cả lên, toàn thân đều run rẩy, giọng có chút không rành mạch mà nói với bác sĩ hãy dùng phương pháp nào an toàn nhất để đỡ đẻ, thời khắc mấu chốt nhất định phải giữ lại người mẹ (dĩ nhiên những lời như vậy đương nhiên không thể cho bạn nhỏ nghe thấy nha), hoàn toàn quên mất phương án giải phẫu mà hai tuần trước đã quyết định chuẩn bị rồi. Nhưng khi bác sĩ đem dụng cụ giải phẫu vào phòng mổ thì y tá liền sợ hãi kêu lên, nói đầu của đứa bé đã ra rồi.

Người bạn nhỏ Tống Thiên Thiên này vội đến mức không kịp đợi nữa, rất mau nỗ lực mà chui ra để gặp mặt ba mẹ. Vốn dĩ dự sinh bằng phương pháp giải phẫu (c-section), nay lại biến thành sinh thường, trong đó không thể phủ nhận công lao của Tống Thiên Thiên này nha.

Hứa Tử Ngưng sợ Tống Lương Thần lo lắng, cô chỉ dám cắn răng mà không dám thốt lên tiếng nào, Tống Lương Thần không nghe thấy tiếng động gì càng thấy sợ hơn, ngồi ở trên ghế đợi mà mồ hôi lạnh lã tả chảy ra. Ông ngoại nhận được tin liền chạy tới, mẹ và Giải Triều Chính thì gặp mặt nhau ở đầu hành lang, liếc mắt nhìn nhau sau đó ăn ý vội vàng đi vào trong. Còn chưa kịp trấn an Tống Lương Thần thì đã nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ rồi.

Y tá ôm đứa bé ra ngoài, nở một nụ cười tươi đang muốn nói lời chúc mừng đã sinh con trai với vị trai đẹp kia, nhưng khi đó Tổng Lương Thần vọt đến giống như mũi tên rời khỏi cung vậy, liền đặt câu hỏi: “Cô ấy sao rồi? Vợ của tôi thế nào rồi?”

“Rất tốt, tất cả đều bình thường.”

Tổng Lương Thần lau mồ hôi, sau đó vội vàng chạy vào phòng sinh, còn đám trưởng bối vừa mới đến thì vội vàng vây quanh Tổng Thiên Thiên vừa bị cha Tổng xem nhẹ mà khóc oa oa lên.

Vóc dáng của Tổng Thiên Thiên không nhỏ, mặc dù bản thân mình đã rất nỗ lực để ra ngoài, nhưng vẫn là khiến cho Hứa Tử Ngư mệt đến ngất ngư luôn, lúc Tổng Lương Thần lao vào thì cũng là lúc cô vừa mới ổn định lại hơi thở của mình, cũng không còn hơi sức để nói chuyện nữa.

Tổng Lương Thần lôi kéo tay của cô, đưa tay định sờ cánh môi dưới đang sưng đỏ mà rướm máu của cô, nhưng tay còn chưa có chạm đến vết thương thì nước mắt đã ồ ạt nhỏ xuống rồi. Hứa Tử Ngư cố sức đưa tay lên lau nước mắt cho anh, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, anh xem đi, xem em có lừa gạt anh không?”

“Không có lừa gạt anh, Tiểu Ngư nói chuyện rất có uy tín.”

“Con đâu rồi, có đẹp trai hay không?”

“Còn chưa kịp nhìn.”

Tổng Thiên Thiên được ông nội bế vào trong phòng thấy cảnh tượng trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu móp méo, lại một lần nữa khóc toáng lên.

Tình huống nguy hiểm theo dự đoán không hề xuất hiện, toàn bộ hành trình đều được chuyên gia Văn Đào quan sát cẩn thận, sau đó anh ta móc điện thoại di động ra gửi một tin nhắn, trên đó viết: “Mẹ tròn con vuông” .

74. Chương 74: Ngoại Truyện: Bạn Học Hứa Mặc Đồng Phục Học Sinh Dự Dỗ (thượng)

Buổi chiều tháng 4, Tổng Lương Thần dẫn theo Steven, người bạn tốt cùng gây dựng sự nghiệp với anh ở nước Mỹ đến nhà chơi.

Vừa mở cửa ra, liền trông thấy một cô gái mặc bộ đồng phục học sinh với hai bím tóc từ trên lầu nhảy chân sáo từ từ bước xuống: “Chú, chú đã về rồi!”

Khóe miệng của Tổng Lương Thần nhất thời giãn ra.

Nữ sinh thấy trai đẹp vào nhà cùng với Tổng Lương Thần cho nên cũng hơi sững sốt một chút, bước đi của cô cũng đổi thành uyển chuyển hơn, liền chạy tới kéo lấy cánh tay của Tổng Lương Thần lại, xấu hổ đưa đầu quan sát người đàn ông bên cạnh. Diện mạo tuy có chút giống Take-nouchi Yu-ta-ka, nhưng mà ngũ quan của người này thô hơn một chút, rất có khí khái của đàn ông. Đặc biệt nước da màu đồng được phơi bày ra ngoài, mặc áo vest màu đen, không thắt cà vạt, hai cái nút áo trên cùng không gài lại mà mở phanh ra, cơ ngực hấp dẫn mơ hồ lộ ra, vóc dáng của người đàn ông này so với Tổng Lương Thần cũng xấp xỉ không phân cao thấp, đúng lúc anh ta cũng nhìn cô mà mỉm cười.

Chắc chắn, trai đẹp nha.

“Nhìn cái gì vậy?” Tổng Lương Thần đưa tay kéo lỗ tai của cô, làm bộ muốn cô đang hoảng lại một chút.

“Tổng, đây là cháu gái của cậu sao?” Người đàn ông nói tiếng Trung không được lưu loát cho lắm, rất hứng thú nhìn cô bé nữ sinh này. Nữ sinh cũng không đợi Tổng Lương Thần trả lời liền hỏi: “Chú, đây là ai vậy?”

Tổng Lương Thần không nói gì. Nữ sinh lại kéo cánh tay của anh mà lắc lắc, bộ đồng phục học sinh này làm sao chịu đựng được bộ ngực 72C vừa mới cai sữa cho con chứ, mắt của Tổng Lương Thần cũng muốn

hoa lên. Kéo tay của cô ra, cổ nặn ra một nụ cười đồng thời cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngoan, đi lên lầu trước đi.”

“Ah!” Hứa Tử Ngưng mím môi, sau đó kéo tay của anh mà nói: “Qua đây.”

Tống Lương Thần nghiêng đầu, cô nhón chân lên áp sát lỗ tai của anh mà nói: “Thế nào, em mặc bộ đồng phục học sinh này có được không, hắc hắc.”

“Hứa Tử Ngưng, mau đi lên lầu ngay cho tôi!” Tống Lương Thần cắn răng nghiêng lợi trả lời một câu, lại cảm thấy giọng nói của mình có chút nặng, cho nên lại ho một tiếng sau đó bổ sung: “Ngoan đi, nghe lời chú.”

“Thôi chú qua bên kia bàn công việc trước.” Khóe miệng của Tống Lương Thần lại nặn ra một nụ cười. Nữ sinh mỉm cười hài lòng, quay người bỏ chạy lên lầu.

Kể từ khi cuốn sách tiểu thuyết “nhật ký mang thai bảo bảo” của cô sau hai lần xuất bản, lượng tiêu thụ đột phá đến hơn 10 nghìn, sau khi đã kiểm đủ nước mắt của bạn đọc đại chúng rồi, Hứa Tử Ngưng đã nghiêm túc suy nghĩ, định từ chức ở nhà làm một tác giả chuyên chức. Trải qua kinh nghiệm lần trước cô cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra công việc trước đây không phải là sở trường của cô, nay đổi thành ngôn tình hiện đại mới đúng sở trường của cô.

Hiện tại trên web-site của họ cũng đang lưu hành viết thể loại trùng sinh, quân nhân, thầy trò Hứa Tử Ngưng suy nghĩ dù gì mình cũng vẫn còn đang ở độ tuổi thanh xuân, chỉ bằng nắm lấy cơ hội và thời gian này ra tay với thể loại truyện tình yêu thầy trò, đợi đến khi lớn tuổi thì chuyển qua trùng sinh. Vì muốn tìm cảm giác học sinh, cho nên hai hôm trước Hứa Tử Ngưng đã đặt hai bộ đồng phục học sinh. Hôm nay hàng mới vừa giao đến, vốn dĩ cô định cho Tống Lương Thần một bất ngờ, ai ngờ đâu lại xuất hiện vị khách không mời, cao hứng biến thành kinh sợ.

Ở lầu dưới, trong phòng làm việc, Steven có chút hăng hái hỏi thăm: “Tống, cháu gái của cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Tống Lương Thần vuốt vuốt cái trán rồi nói: “20.”

“Chả trách.” Steven nói: “Không nghĩ tới con gái Trung Quốc lại xinh đẹp như vậy, xem ra mình phải kiếm một cô gái Trung Quốc để bầu bạn thôi!”

Tống Lương Thần không lên tiếng.

Steven nhìn qua chỗ Tống Lương Thần, nhỏ giọng nói: “Cháu gái của cậu vẫn còn đang đi học sao?”

Tống Lương Thần nhìn Steven rồi nói: “Cháu gái của tôi đã có bạn trai rồi, Steven, lúc nãy cậu nói là lần này người bên Thiên Sứ cho người đến đây đầu tư khảo sát một hạng mục, kết quả như thế nào rồi?”

Steven buông tay ra, bày tỏ không được lý tưởng lắm, sau đó lại nói: “Con gái Trung Quốc đã có bạn trai thì còn có thể tiếp nhận theo đuổi của người đàn ông khác nữa không?”

Tống Lương Thần làm bộ suy tư một chút, sau đó quả quyết trả lời: “Không thể.”

“Oh!” Steven đáng tiếc cảm khái một tiếng, nhưng cũng chưa từ bỏ ý định: “Cháu gái của cậu có muốn ra nước ngoài du học hay không?”

Tống Lương Thần miễn cưỡng cười cười rồi nói: “Không có, cô ấy lập chí tại Trung Quốc, muốn đi học để đền đáp tổ quốc.”

“Amazing!” Steven thở dài nói, trong mắt lóe ra ánh sáng sáng quắc. Amazing cái đầu cậu á! Tống Lương Thần hận không thể một cước đạp anh ta văng ra ngoài.

Steven là một người đàn ông tiêu chuẩn của Hương Tiêu, tuy bề ngoài da vàng mắt đen trông rất giống với thanh niên châu Á, nhưng trên thực tế gia đình của anh ta là di dân đến nước Mỹ sống từ thời nhà Thanh rồi, tư tưởng trong đầu cũng đã bị phương Tây hóa cả rồi. Nhưng không hiểu sao anh ta lại vô số lần nói qua với Tống Lương Thần, là anh ta nhất định phải tìm một cô gái Trung Quốc xinh đẹp và ưu nhã để yêu và kết hôn, trong lòng Tống Lương Thần vẫn nghi ngờ anh ta sẽ thích cô gái loại hình gì đó, nhưng cuối cùng hôm nay cũng đã hiểu được khẩu vị của anh ta rồi.

Năm đó Steven và Tống Lương Thần là học cùng một thầy ra, quan hệ của hai người ở trong trường học cũng không tệ. Sau đó hai người cùng với mấy người bạn bắt tay cùng nhau tạo dựng sự nghiệp, công đầu cũng là từ Steven, nhờ có đeo bám dai dẳng gia tộc nhà Steven cho nên sau này mới có được thiên hạ Kim Dung đồ sộ như vậy.

Đáng tiếc về sau Steven không thể không đi thừa kế công ty của gia tộc, hai người mỗi người đều có sự nghiệp riêng của mình, đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau khi Tống Lương Thần về nước.

Tống Lương Thần muốn mời Steven đến quán ăn Triều Sán ăn cơm, ai ngờ hình tượng luôn luôn siêu sao của anh ta hình như mấy năm gần đây có chút xuống cấp, anh ta nhất định đòi ở lại Tống gia, anh ta nói muốn nếm thử những món ăn của gia đình Trung Quốc. Tống Lương Thần nhìn gương mặt có chút tiêu tụy của anh ta, trong lòng Tống Lương Thần thầm mắng anh ta 18 000 lần, trong nhà của cậu có đến bốn năm người đầu bếp, muốn ăn món Trung Quốc chẳng lẽ không nấu nổi sao, không lẽ cơm của nhà tôi ngon hơn cơm nhà cậu à? Thật là trời tạo nghiệp chướng, nhưng vì tự gây nghiệt nên không thể sống, mới vừa rồi tại sao mình lại phối hợp với cô nhóc chết tiệt kia chứ, như thế quá tốt rồi, coi như là dẫn sói về nhà.

Hứa Tử Ngư đi xem người bạn nhỏ Tống Thiên Thiên một chút, mấy ngày nay người bạn nhỏ này mới cai sữa cho nên tâm tình có chút không tốt, trước khi Tống Lương Thần về nó còn khóc một trận, nhưng khóc thì cứ khóc đi, mẹ ruột Hứa Tử Ngư ở bên cạnh chỉ nhìn mà không dỗ, cậu chỉ biết khóc đến mệt, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là ủy khuất lật người mà ngủ. Cái miệng nhỏ nhắn bây giờ còn chu chu ra, Hứa Tử Ngư rón rén vuốt gương mặt mềm mại mà nhỏ nhắn của cậu, hôn lên một cái rồi ra khỏi phòng.

Tống Lương Thần vẫn còn ở dưới lầu nói chuyện với Take-nouchi Yu-ta-ka gì đó, dáng dấp của người đàn ông này cũng có chút đặc điểm, cô suy nghĩ xem có nên đưa hình tượng này vào làm tổng giám đốc trong bộ tiểu thuyết của cô hay không đây? Ai da đã lâu rồi cô không có đi học, không biết hiện tại nữ sinh đang thích làn da trắng nõn của Nhật Hàn hay làn da nâu mạnh mẽ của Âu Mỹ đây, Hứa Tử Ngư rất thất vọng, suy nghĩ hay là lên Thiên Độ tìm mấy nữ sinh trung học hỏi thăm ý kiến một chút.

Hứa Tử Ngư miệng đang ngậm cây kẹo vừa lên mạng, vào xem hình trai đẹp đứng trong Top 100 của một trường cao đẳng, chợt nghe tiếng động vang lên ở cửa phòng, quay đầu nhìn lại, thì ra là Tống Lương Thần đi vào.

“Chú ơi đến” Hứa Tử Ngư xoay người, định nhiệt tình ngoắc tay gọi anh lại gần, thì liền bị Tống Lương Thần xông tới với vẻ mặt bưng bưng khí thế nhấn chìm mất rồi.

“Hứa Tử Ngư, em lại muốn tạo phản!” Tống Lương Thần đi tới kéo cô đứng dậy, nhìn cô mặc bộ đồng phục học sinh trên người, nếu như không nói ra chắc cũng không ai nghĩ cô đã là mẹ của một đứa nhỏ rồi.

“Ai tạo phản chứ, người ta muốn viết tiểu thuyết thầy trò, cho nên tìm một chút cảm hứng thôi.” Hứa Tử Ngư lấy cây kẹo ra lau miệng nói: “Em cũng không biết bạn của anh lại đến nhà chơi.”

“Em!” Tống Lương Thần đang tức giận nhìn thấy cô như thế cũng không tức giận nổi nữa, bắt đắc dĩ đưa tay lên chỉ vào trán của cô mà nói: “Mau đi thay ra đi, lát nữa còn phải xuống ăn cơm với người ta nữa đó.”

“Sao? Em còn chưa có mặc đã mà, hay là anh và bạn anh ăn trước đi, em viết xong thì xuống ăn sau?”

“Nói vậy, sao lại không xuống ăn cơm chứ, ngoan nào, mau thay quần áo rồi đi xuống dưới.” Tống Lương Thần quét mắt nhìn bộ y phục của cô từ trên xuống dưới, sau đó ho một tiếng rồi xoay mặt đi.

“Ah ~” Hứa Tử Ngư thấy giọng nói của anh có chút mềm, cô lập tức hếch mũi lên, kéo lấy cánh tay của anh sau đó liền bắt đầu nhõng nhẽo: “Chú Tống, chú thấy cháu mặc bộ đồng phục này có giống học sinh hay không, giống không vậy? Cháu mới tìm được một chút cảm giác của học sinh thôi, chú phối hợp thêm một chút nữa có được hay không?” Cô đang cố ý sao? Hai con thỏ nhỏ không ngừng cọ xát vào cánh tay của chú Tống, làm như vậy sẽ khiến cho Hor-mone của anh xông thẳng lên đỉnh đầu, anh liền bế cô lên, nhìn chung quanh một lần sau đó xoay người đặt cô lên trên ghế sa-lon.

Anh chợt phát ra ánh mắt vừa lạnh lùng vừa đói khát, trong nháy mắt khiến trái tim nai tơ của cô đập loạn, Tống Lương Thần cúi người xuống, bàn tay của anh luôn xuống làn váy ngắn xếp ly của cô, dịu dàng xoa lấy phần dưới, giọng nói khàn khàn giống như cát đá ma luyện vậy: “Ăn mặc như vậy, là muốn quyến rũ anh phải không?”

Dứt lời liền ôm lấy hông của cô áp sát vào người của mình, đến nơi kết hợp với đường cong, có một nơi cô cảm nhận rất là rõ ràng. Trong nháy mắt Hứa Tử Ngư liền hiểu ý tứ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không thể không chế được mà đỏ lên, sau đó anh thuận thế ôm lấy cổ của cô, đầu gối bên chân phải xấu xa nhẹ nhàng cọ vào, nâng tầm mắt lên rồi nói: “Đúng vậy thì sao nào?” Ánh mắt thanh thuần của cô mang theo một tia mê hoặc, khiến đầu óc của Tống Lương Thần cũng ong ong lên theo, anh thở mạnh một hơi sau đó cúi người hôn lên môi của cô, nếm lấy vị ngọt của kẹo trên môi. Tay của anh càng ra sức hơn nữa, Hứa Tử Ngư như con mèo nhỏ khẽ rên lên một tiếng, ngọn lửa nhỏ của Tống Lương Thần lập tức dâng lên đến đỉnh đầu. Đầu lưỡi của anh định cạy hàm răng của cô ra để lưỡi quấn quýt, nhưng lại nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, một giọng nói truyền vào: “Tống, cậu ở trong đây sao?”

Trong lòng của Tống Lương Thần đang không biết nên dùng tiếng Anh hay tiếng Trung để mắng người đến quấy rối đây, hơi thở hỗn hển đem Hứa Tử Ngư kéo ra, anh giúp cô chỉnh lại váy áo rồi nói: “Tôi ở trong đây, chờ chút.”

Hứa Tử Ngư xấu bụng cười cười nhìn anh, cầm lấy cây kẹo ngồi về bên máy vi tính.

Tống Lương Thần mở cửa phòng, Steven vẻ mặt tươi cười nhìn chung quanh phòng một lượt, sau khi đã tìm được mục tiêu liền quên mất chuyện lúc nãy, nhìn về phía Hứa Tử Ngư mà nói: “Chào, tôi là bạn rất thân của Tống Lương Thần, cô có thể gọi tôi là Steven, còn tên tiếng Trung Quốc là Thôi Hạo Nhiên.”

“Ah, chào chú Thôi.” Hứa Tử Ngư xoay người lại khéo léo lên tiếng chào, chú ý thấy Tống Lương Thần đang che mặt, một bộ dạng cực kỳ khó coi, le lưỡi một cái xoay người tiếp tục xem máy vi tính.

“Thì ra là Tống tiểu thư thích loại đàn ông như vậy?” Steven xích lại gần máy vi tính một chút, nhìn từng tấm ảnh trai đẹp trắng trẻo trên màn hình lướt qua, anh ta nói tiếp: “Đàn ông như vậy không đáng tin, vẫn là có chút nam tính thì tương đối đáng tin hơn.” Dứt lời còn ra sức khoe khoang cơ ngực của mình, để cho Hứa Tử Ngư chú ý đến tư vị đàn ông mạnh mẽ của mình.

Rốc cuộc Hứa Tử Ngư cũng đã hiểu rõ sự không thoải mái của Tống Lương Thần là từ đâu tới rồi, xoay người đứng dậy chạy đến bên cạnh Tống Lương Thần mà nói: “Chú, chú, chú có ngửi thấy mùi gì hay không vậy? Sao lại hun đến chỗ cháu khiến cháu ngồi cũng không yên!”

Tống Lương Thần ôm lấy tay sau đó dựa lưng vào trên lưng so—fa, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, giống như trưởng bối đối đãi với hậu bối vậy Giọng nói hòa ái: “Mùi vị gì thế?”

Hứa Tử Ngư thấy diễn xuất của anh tinh xảo như vậy, không khỏi khe khẽ cười trộm một chút, sau đó nghiêm chỉnh nói: “Mùi dấm đo, mùi vị rất nồng nha.” Vừa nói một bên còn dùng tay phẩy phẩy trước lỗ mũi nữa.

Tống Lương Thần: “.”

“Mùi đó có lẽ là ở phòng bếp bay lên đó, chị giúp việc đang nấu cơm.” Steven đối với tiếng Trung cũng không hiểu xấu xa cho lắm, lạnh chanh giải mối nghi ngờ của Hứa Tử Ngư, lại chẳng biết xấu hổ tiến tới bên ghế so—fa, ngồi ở vị trí với khoảng cách rất gần với Hứa Tử Ngư mà nói: “Tôi và chú của cô tuy là bạn bè, nhưng tuổi của tôi và cô cũng không chênh lệch bao nhiêu, cô cứ gọi tên của tôi là được, bạn bè đều gọi tôi là Steven.”

“Không được nha Ở Trung Quốc chúng tôi không thể gọi như vậy được, đối với trưởng bối phải dùng tôn xưng, đúng không chú?” Hứa Tử Ngư nịnh hót nhìn Tống Lương Thần một chút, Tống Lương Thần bí ẩn gật đầu một cái, bàn tay cũng không biến sắc ôm lấy hông của cô, để cô cách mình gần một chút.

Tống Lương Thần cùng cô đều là đứng ở sau lưng ghế so—fa, Steven nói chuyện cũng phí chút sức mà nghiêng người, nhưng cũng nhìn không ra động tác của Tống Lương Thần, anh ta còn suy nghĩ quan hệ của hai chú cháu này quả là không tệ, có nên xuống tay với đứa cháu gái dễ thương này của Tống Lương Thần hay không đây.

Tống Lương Thần làm sao có thể để cho anh ta lại gần xuống tay với Hứa Tử Ngư chứ, tay của Tống Lương Thần đang bận đặt ở trên thân của Hứa Tử Ngư.

Vô tình tiếng gọi của chị giúp việc đã cứu vãn Steven, bởi vì ánh mắt của Tống Lương Thần nhìn anh ta cũng không có chút thuận mắt nào, đang suy nghĩ xem nên ném anh ta ra khỏi đây bằng cửa sổ hay là một

phát từ cửa lớn đá anh ta xuống lầu dưới. Steven nghe tiếng gọi của chị giúp việc nên tinh thần lập tức tỉnh táo lại, đứng dậy đi tới bên cạnh bọn họ nói: “Bữa cơm gia đình mà tôi mong đợi cũng đã đến!”

Gân xanh trên trán của Tống Lương Thần đang không ngừng co quắp, hiện tại anh càng muốn biến tên này thành một món ăn ngon để nếm thử một chút, thí dụ như làm món canh Steven chẳng hạn.

Lúc ăn cơm, Hứa Tử Ngư ngồi bên cạnh Tống Lương Thần, Steven thì ngồi ở đối diện, chị giúp việc hiểu ý của Tống Lương Thần, cho nên chỉ làm mấy món ăn đơn giản mà thôi, nhìn qua nhìn lại cũng đều là trứng sốt cà chua, đậu cô-ve xào gì gì đó. Ý của Tống Lương Thần là, chẳng phải anh ta muốn ăn cơm gia đình sao, hôm nay sẽ để cho anh ta ăn những món ăn gia đình.

Steven rất nhiệt tình nếm thử vài miếng, lập tức nói với Tống Lương Thần: “Mấy món này rất ngon, ở nhà tôi cũng chưa bao giờ ăn qua.” Hứa Tử Ngư phù một tiếng không nhịn được liền bật cười, một lần nữa Tống Lương Thần ngừng nghẹn im lặng.

Bề ngoài lịch sự anh tuấn của Steven quả đúng là một lợi thế, vì tuổi tác của anh ta cũng gần với Hứa Tử Ngư hơn, thỉnh thoảng cũng nói ra những câu nói đang được lưu hành, nhưng đáng tiếc không biết anh ta học tiếng Trung của ai, mà dùng từ địa phương đều hoàn toàn không đúng, thí dụ như khi nếm một miếng đậu hũ trứng, anh ta lập tức giơ ngón tay cái lên, hướng về phía chị giúp việc mà nói: “Khen ngợi a hôn. . . .” Hứa Tử Ngư ngồi tại chỗ mà cười sặc sụa.

Ăn cơm xong, đồng học Steven còn muốn mượn nhờ phòng khách chưa chịu đi, hỏi thăm tình hình học hành của Hứa Tử Ngư. Hứa Tử Ngư cân nhắc đem kịch bản mà cô suy nghĩ ra nói với anh ta, thuận thể đem kịch bản nữ chủ trường học cùng tình hình học tập nói ra, đây cũng là một loại phương thức mà tác giả rất thường hay dùng, Hứa Tử Ngư cũng không cảm thấy cái gì, nhưng vừa nhìn sang Tống Lương Thần, cô liền thấy trên đỉnh đầu đó đang có một đám mây đen rất to, chắc là sắp tới sẽ có mưa và giông rồi đây.

75. Chương 75: Ngoại Truyện: Bạn Học Hứa Mặc Đồng Phục Học Sinh Dự Đồ (hạ)

Bộ ghế sa-lon trong phòng khách của nhà Tống Lương Thần tương đối dài, Hứa Tử Ngư vừa mới ngồi xuống thì Steven liền không kịp chờ đợi mà ngồi ở bên cạnh cô. Tống Lương Thần quan sát một chút, sau đó bước nhanh đến ngồi ở chính giữa, đem hai người tách ra, Hứa Tử Ngư cứ thế âm thầm cười, hôm nay Tống Lương Thần ăn dấm đến nghiện luôn nha.

Steven đưa đầu vượt qua Tống Lương Thần để nói chuyện với Hứa Tử Ngư, lúc đầu Hứa Tử Ngư còn dựa ghế sa-lon đáp trả câu được câu mất, sau này càng nói càng hăng say. Hiện tại Tống Lương Thần cũng nhìn không nổi nữa, gia trưởng đưa tay lên kéo lấy cánh tay của cô mà nói: “Tiểu Ngư, chẳng phải cháu nói còn bài tập phải làm sao? Mau lên lầu mà làm đi.” Dứt lời còn mang theo ánh mắt cảnh cáo nhìn cô: “Lát nữa chú sẽ kiểm tra bài tập của cháu đấy, nếu không làm xong xem chú xử lý cháu như thế nào đây.”

Hứa Tử Ngư đang bàn về vấn đề quan hệ của học sinh với Steven, vừa nói vừa hoàn thiện vai phụ trong tiểu thuyết của cô, lại bị Tống Lương Thần quấy rầy cắt đứt dòng suy nghĩ, cô xoay người lại lau miệng nói: “Nói thêm một lát nữa có được hay không? Mới vừa tìm được cảm hứng.”

“Oh, chẳng lẽ Tống tiểu thư cũng có cảm hứng với tôi sao?” Steven nghe được Hứa Tử Ngư nói, anh ta có chút kích động lập tức nghiêng người tiến lên, Tống Lương Thần ở một bên ngăn cản Steven, nói với anh ta: “Steven, tiếng Trung của cậu cần phải học thêm nữa đó, ý của cô ấy là muốn thả lỏng, không muốn đi làm bài tập, thái độ học tập như vậy tại Trung Quốc là không thể thi lên đại học được.” Sau đó quay đầu lại nói với Hứa Tử Ngư: “Chú nói lại một lần nữa, mau đi làm bài tập.”

Hứa Tử Ngư phát hiện kỹ thuật diễn xuất của Tống Lương Thần thật là tốt nha, anh so với mình còn nhập vai hơn đó. Nhưng mà cũng may, nội dung lúc này cũng đã nói khá nhiều, cô phải nhanh chân chạy vào thư phòng đem ý nghĩ đó ghi lại để khỏi quên mới được. Quay đầu làm mặt quỷ với Tống Lương Thần, lại khéo léo nói: “Tạm biệt chú Thôi.” Hứa Tử Ngư sôi nổi đi lên lầu. Ai nha, cosplay thật là một phương pháp tốt.

Steven đưa mắt nhìn Hứa Tử Ngư, sau khi cô ấy đã rời khỏi anh ta còn đắm chìm trong tiếc nuối vô hạn, Tống Lương Thần khó chịu tới cực điểm, miễn cưỡng mỉm cười nhắc nhở anh ta thời gian đã không còn sớm,

hiện tại có muốn anh gọi xe đưa đến khách sạn hay không. Steven xoay người nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bày tỏ mình thật sự không còn nhiều thời gian.

Anh ta quan sát biểu tình của Tống Lương Thần một chút, suy đoán có lẽ là vì mình muốn theo đuổi cháu gái của Tống Lương Thần cho nên anh có chút không cao hứng, vì vậy lập tức chuyển đổi đề tài. Steven bày tỏ ý tưởng muốn đầu tư tại Trung Quốc của mình, anh ta muốn tham khảo ý kiến của Tống Lương Thần một chút. Nếu là việc chính thì Tống Lương Thần cũng không tiện từ chối, hai người liền đến phòng làm việc lâu một để hàn huyên.

Hứa Tử Ngư đang sắp xếp tài liệu, nghe thấy Tống Thiên Thiên ở phòng kế bên gọi mẹ, cô vội vàng đứng dậy đi qua.

Hiện tại Tống Thiên Thiên đã có thể một mình vịn giường mà đứng dậy được rồi, sau khi nhìn thấy Hứa Tử Ngư bước vào phòng nó liền đưa bàn tay mập mập nhỏ bé ra, rồi nói: “Mẹ, muốn đi tiểu.”

Hứa Tử Ngư vội vàng bế cậu. Sau khi đã giải quyết xong liền đặt cậu nhóc lên trên tấm thảm trải sàn, nhìn thời gian cũng sắp đến giờ cơm tối rồi. Hôm nay bởi vì Steven đến làm khách nên bọn họ ăn cơm có chút sớm, Hứa Tử Ngư đoán chừng chị giúp việc cũng đã nấu xong bữa tối của Thiên Thiên rồi, cô đưa cho Thiên Thiên một món đồ chơi rồi nói: “Thiên Thiên ngoan ngoãn ở đây nhé, mẹ đi lấy bữa tối cho con nha.”

Tống Thiên Thiên vội vàng đem đồ chơi để sang một bên, hai tay mập mập đưa ra nói: “Không ăn cơm, mẹ ôm.”

“Không thấy đói bụng sao?” Hứa Tử Ngư ngồi xếp chân trên mặt đất, ôm cậu đến bên cạnh rồi nói: “Thiên Thiên không ăn cơm thì không thể lớn, không trưởng thành sẽ không lấy được vợ đâu.” Đang nói, Tống Thiên Thiên đã đem bàn tay mập mập nhỏ bé của mình đưa tới trước ngực cô, ngẩng đầu tha thiết nhìn cô, đôi mắt to đen trong suốt này, cái miệng nhỏ nhắn ai oán nhếch lên a a a, từ nhỏ đã gian manh như vậy, là học của ai vậy?

Mất hết sức của chín trâu hai hổ cô mới giải quyết xong Tống Thiên Thiên, lúc đi ra đã hơn chín giờ, Tống Lương Thần vẫn còn trò chuyện với Steven, Hứa Tử Ngư trở lại thư phòng tiếp tục sắp xếp tài liệu, đợi đến lúc cô làm gần hoàn thiện thì Tống Lương Thần mới đẩy cửa bước vào.

“Bài tập làm đến đâu rồi?” Anh đi tới, từ phía sau hôn một cái lên đầu của Hứa Tử Ngư mà hỏi.

“Báo cáo thầy giáo, hôm nay làm không hết.” Hứa Tử Ngư xoay người trở mặt nhìn Tống Lương Thần, trong lòng cười thầm, hôm nay quả thật Tống Lương Thần đã phối hợp rất tốt.

“Làm không xong thì phải phạt đứng.” Hai tay của Tống Lương Thần đặt trên vai của Hứa Tử Ngư, sau đó nhìn lên phần ghi chép trên màn hình máy vi tính, giữa hô hấp truyền đến hương vị của rượu.

“Anh uống rượu hả?”

“Ừ, có uống một chút rượu Bồ Đào với Steven.” Lúc Tống Lương Thần nói chuyện, hơi thở nhẹ nhàng phả lên một bên mặt của cô, Hứa Tử Ngư miễn cưỡng đánh chữ, đồng thời nói: “Thầy giáo làm như vậy, em không có cách nào viết được nha, quấy rầy học sinh thì”

Thầy giáo Tống đã mở từng cái nút áo trên bộ đồng phục của cô ra.

Mặc dù Hứa Tử Ngư đang viết bộ truyện tình cảm thầy trò, nhưng trên thực tế thì cô không hề có chút kinh nghiệm nào về chuyện này. Tiếp tục diễn thôi có lẽ sẽ có kết luận, nghĩ tới đây Hứa Tử Ngư đưa tay giữ lấy quần áo của mình, ngẩng đầu lên chớp chớp mắt nhìn Tống Lương Thần mà nói: “Thầy giáo, thầy muốn làm gì thế?”

Cô bé thanh thuần tóc thắt hai bím trước mắt với bộ đồng phục học sinh, nút áo phía trên của bộ đồng phục mở rộng ra, từ đó có thể dễ dàng trông thấy cảnh xuân ở bên trong. Cái miệng nhỏ nhắn của cô hơi giương lên, trong ánh mắt hoảng sợ đó còn mang theo vẻ mong đợi (Người ta là mong đợi thầy Tống phát triển kịch tình đó mà), anh cảm thấy có cái gì đó xông lên đầu, không nhịn được cúi người xuống hôn. Bạn học Hứa Tử Ngư cũng rất phối hợp mà nhập vai, hai tay của cô chống đỡ lồng ngực của anh, tránh trái rồi tránh phải, đồng thời cũng nhỏ giọng nói: “Thầy giáo, đừng làm như vậy, thầy giáo, thầy muốn làm gì”

Tổng Lương Thần cảm thấy ngọn lửa trong đầu kia như bùng nổ, anh liền ôm lấy cô, đặt cô lên cái bàn đọc sách rộng rãi ở bên kia, vừa cởi cà vạt của mình ra, mỉm cười mà nói: “Em nói xem tôi muốn làm cái gì đây?”

Hứa Tử Ngư cảm thấy dường như tình huống phát triển như vậy có chút nhanh, dù sao thầy giáo có gấp đi chẳng nữa, thì đối với lần đầu tiên thì phải nói: “Yên tâm thầy sẽ phụ trách với em.” hoặc là: “Thầy thích em từ lâu rồi, em có thích thầy không?” lời như vậy, nếu không nói ra thì chẳng có gì hay rồi. Sau khi tình hình lại liên phát hiện Tổng Lương Thần đã nắm lấy đôi tay của cô, sau đó dùng cà vạt của mình mà cột lấy tay cô.

“Thầy ơi! Không phải . . . Không phải, Lương Thần Em không diễn nữa.” Hứa Tử Ngư thấy ánh mắt và nhịp tim của Tổng Lương Thần có chút rối loạn, cô biết mình đã có chút hơi quá rồi, cho nên khoan dung mà xin xỏ: “Lương Thần, ở trong phòng đọc sách không tốt lắm đâu, anh thả em ra trước đi, chúng ta đến phòng ngủ có được hay không?”

“Thầy giáo và nữ sinh, chẳng phải đều là làm ở phòng đọc sách sao?” Tổng tiên sinh cosplay thượng ẩn, giám định xong.

“Đừng mà!” Hai tay của Hứa Tử Ngư giùng giàng muốn tháo cà vạt ra, Tổng Lương Thần liền giữ lấy cổ tay của cô: “Đừng làm mình bị thương.”

“Lương Thần, buông em ra đi, không lạ không biết xấu hổ” Hứa Tử Ngư nịnh hót nhìn Tổng Lương Thần, cố gắng trượt mình xuống cái bàn, lại bị Tổng Lương Thần lao đến cố định lại trên mặt bàn. Anh một tay xẹt qua áo, một tay kia cởi nút áo ra, nhưng bắt đầu nút áo quá nhỏ không dễ cởi ra. Hai tay nắm lấy cái áo sơ mi mà xé ra hai bên, mấy cái nút áo lúc này còn ngoan cố nay đều đã mở ra hết, bộ đồng phục này Hứa Tử Ngư mới mặc có một lần mà đã bị tuyên bố vứt bỏ.

Bàn tay thuần thục cởi cái nút gài áo ngực ở trước mặt ra, hai con thỏ trắng trẻo hoạt bát liền nhảy bật ra.

“Quần áo của em ô ô ô.” Hứa Tử Ngư bị phần nhìn Tổng Lương Thần, Tổng Lương Thần đối bụng nhìn Hứa Tử Ngư. Sau đó Tổng Lương Thần cúi người hôn lên môi của cô, bàn tay kia thì không đành lòng mà nhẹ nhàng bắt lấy con thỏ nhỏ của cô mà vân vê, cảm xúc của Hứa Tử Ngư cũng dần dần ùa về, cái cứng ngắc ở phía dưới khiến cô —— rất có cảm giác.

Đôi môi theo cổ trượt đến chỗ hai chú thỏ trắng, bàn tay không ý tốt xoa nắn lấy hai cái đỉnh, lúc này Hứa Tử Ngư hừ một tiếng, Tổng Lương Thần lập tức cúi đầu ngậm lấy nó vào trong miệng của mình. Hứa Tử Ngư giùng giàng muốn chống đỡ, nhưng hai tay đã bị chiếc cà vạt trói chặt khiến cho cô không thể động đậy được gì.

Một tay Tổng Lương Thần dò xuống dưới váy, cảm nhận được phía dưới của cô cũng đã ướt, mỉm cười sau đó kéo quần lót của cô xuống, Hứa Tử Ngư kêu lên một tiếng, lúc nói chuyện giọng nói cũng có chút run rẩy: “Lương Thần”

Tổng Lương Thần nghe cô gọi cũng ngẩng đầu lên trông thấy ánh mắt có chút sợ hãi của cô, cố gắng chịu đựng sau đó mở chiếc cà vạt trên tay cô ra, ôm cô vào lòng mà nói: “Ngoan, đừng sợ.”

“Ai sợ chứ” Hứa Tử Ngư còn mạnh miệng mà đáp một câu, ngồi dậy ôm lấy cổ của anh mà nói: “Thầy Tổng thích چرا cảm học sinh đâu rồi, hay là chỉ thích ôm ấp học sinh thôi?”

Tổng Lương Thần nghiêng đầu thoáng suy tư một chút rồi nói: “Tùy em.”

Cô nữ sinh Hứa Tử Ngư này quả nhiên không dè dặt chút nào, nghe vậy lập tức ôm lấy mặt của Tổng Lương Thần, ngẩng đầu lên mà hôn anh.

Mặc dù trước đây kỹ thuật hôn của Hứa Tử Ngư dở như học sinh trung học, nhưng cô không chịu đựng nổi phương pháp ngày ngày dạy dỗ của thầy Tổng, cho nên bây giờ cũng coi như là có chút thành tựu rồi. Nếu dùng Anh Văn cấp bốn sáu ra để đánh giá, thì cô miễn cưỡng cũng coi như vượt qua được cấp bốn, dĩ nhiên nhờ phúc của thầy Tổng nên toàn bộ căn bản cũng đã nắm vững.

Hứa Tử Ngư sau khi hiến hôn xong liền thở hồng hộc, hơn nữa còn phát hiện thừa dịp bản thân mình ra sức, Tổng Lương Thần một lần nữa đẩy cô ngã lên trên mặt bàn. Ngón tay anh lướt qua đôi môi sưng của

cô, anh đứng dậy trút bỏ quần áo xuống bên cạnh bàn, nhìn thân thể trần trụi dưới ánh đèn trông giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ. Mặc dù hình ảnh này mỗi ngày cô cũng đều trông thấy, nhưng Hứa Tử Ngưng vẫn cảm thấy máu mũi của mình như sắp chảy ra vậy.

Tổng Lương Thần nhìn người kia đang dùng ánh mắt si mê nhìn mình, bất giác cảm thấy có chút buồn cười, kéo chân của cô ngang với hông của mình, nơi nào đó đã hăng hái chống đỡ ở giữa chân của cô rồi.

“Đã ướt như vậy rồi”

“Anh, đáng ghét.” Hứa Tử Ngưng cắn ngón tay nghiêng đầu qua một bên, ngực của cô bởi vì hưng phấn nên không ngừng phập phồng, Tổng Lương Thần đem tà váy đang gây cản trở vén lên trên bụng của cô, chống đỡ nơi trơn trượt mà dò xét đi vào.

“Ừm.” Hứa Tử Ngưng cố hết sức kiềm chế giọng của mình xuống thật thấp, Tổng Lương Thần đi vào trong động. Nơi mềm mại đó bởi vì chưa kịp thích ứng nên hiện tại không ngừng co bóp ôm lấy vật thể lạ, Tổng Lương Thần đỡ lấy hông của cô, khống chế hơi sức bắt đầu tiến vào.

Một tay Hứa Tử Ngưng đỡ cạnh bàn, một tay đưa vào trong miệng mà cắn, cô nức nở nghẹn ngào như một con mèo nhỏ, giọng rên của cô giống như một liều thuốc kích tình vậy, Tổng Lương Thần dần dần không khống chế được sức lực, nghe thấy tiếng rên càng được phát ra, anh càng dùng sức tiến vào sâu hơn, cái bàn chắc chắn giờ cũng bắt đầu rung đưa theo.

Dường như Hứa Tử Ngưng không khống chế được mình nữa, tiếng rên có chút lớn hơn, nhưng lại chợt nhớ ra phòng của Tổng Thiên Thiên nằm ở sát bên cạnh, cô sợ đánh thức con cho nên cắn môi dưới không dám rên ra tiếng nữa. Tổng Lương Thần vừa hoạt động, mặt khác đưa tay vuốt ve môi của cô mà nói: “Không cho cắn môi.”

“Nhưng. Ừm. Thiên Thiên”

Hai ngón tay thuận thể trượt vào trong miệng cô, lại gần mặt của cô mang theo một tia cười, Tổng Lương Thần nói: “Như vậy là tốt.”

Ngón tay linh xảo ở trong miệng của cô phối hợp với đầu lưỡi mà chơi đùa, còn phía dưới thì sức lực nhẹ nhàng khuấy động. Hứa Tử Ngưng cảm thấy toàn thân như nóng lên, hai tay cũng dán thật chặt lên mặt bàn lạnh lẽo, bị anh ra sức đẩy khiến mồ hôi của cô túa ra khiến ặt bàn có chút ướt. Cái tư thế này khiến cho toàn thân của cô đều không còn chút hơi sức nào, chỉ duy nhất hai chân là được tự do cho nên càng thêm ra sức vòng chặt.

Không biết Tổng Lương Thần là bởi vì uống rượu Bò Đào hay là bởi vì uống dấm, hôm nay anh cực kỳ đòi hỏi vô độ. Sau khi trải qua hiệp một, Hứa Tử Ngưng chưa được nghỉ ngơi gì cả, anh liền lật người cô lại, vẫn để cô nằm ở trên bàn mà làm thêm mấy lần nữa.

Hứa Tử Ngưng bị anh hành hạ như chết đi sống lại, cả người cũng sắp muốn tan ra, vậy mà Tổng Lương Thần vẫn cứ như chưa thấy thỏa mãn. Chủ đề của ngày hôm nay rất sáng tạo, thầy Tổng ôm lấy cô ngồi lên ghế trong thư phòng, sau đó lại tiếp tục lần qua giá sách bên cạnh.

Ở trên ghế thì không nói làm gì, đến khi qua cái giá sách bên kia thì là tư thế đứng. Hứa Tử Ngưng chưa bao giờ thử qua góc độ như vậy cả, ôm chặt lấy anh cho đến khi không nhìn được nữa bèn khóc thút thít, ngón tay của cô bấm vào lưng anh đã có vài vết máu.

Tổng Lương Thần an ủi hôn cô, đợi đến khi cô bình tĩnh lại rồi mới tiếp tục, Hứa Tử Ngưng thút tha thút thít không ngừng cầu xin anh tha cho cô, cô không ngừng lặp đi lặp lại câu: “Thầy ơi, em không dám nữa đâu.” Cứ như vậy đến khi anh ăn no mới buông tha cho cô.

Hai người tắm xong, Hứa Tử Ngưng cũng đã hoàn toàn không còn chút hơi sức nào rồi, còn Tổng Lương Thần thì vẫn bình thản nhàn nhã giúp cô sấy khô tóc, Hứa Tử Ngưng nhìn cái bộ dạng dường như còn chưa thỏa mãn kia của anh, cô vội vàng kéo tay của anh cầu khẩn mình không dám nữa, nói mình đã mệt gần chết rồi.

Tổng Lương Thần sẵn sàng ôm cô vào lòng, nói nếu cô mệt mỏi thì nghỉ ngơi sớm một chút đi. Nhưng đến nửa đêm cô vẫn còn đang ngủ, liên mơ mơ màng màng bị anh đánh thức dậy, anh nằm ở trên mặt của cô sẵn sàng nói: “Nghỉ ngơi như vậy chắc cũng được rồi”

Người đàn ông có ý tham muốn chiếm giữ mạnh mẽ như vậy hăm hại không nổi, người đàn ông ghen tuông cũng hăm hại không nổi nha!

Hứa Tử Ngư dường như sắp biến thành một con cá chết đưa mắt ngẩn lệ nhìn nóc phòng, quyết định từ giờ trở đi không bao giờ dám mặc đồ nữ sinh nữa.

Tổng Lương Thần bưng đồ ăn vào trong phòng, sau khi dứt cho cô ăn vài hớp, tay của Hứa Tử Ngư cũng không còn sức mà nâng lên nữa, rõ ràng tối hôm qua người vận động cật lực chính là anh nha, thế giới này quả thật là quá không công bằng.

Sau khi đã ăn uống xong xuôi, Tổng Lương Thần chợt đề nghị tranh thủ thu xếp để đi chụp hình cưới, sau khi kết hôn bọn họ còn chưa có cơ hội đi chụp hình cưới. Lúc bọn họ đi đăng ký kết hôn thì Hứa Tử Ngư đang mang thai, một năm này sau khi sinh Tổng Thiên Thiên cả nhà đoàn tụ, bọn họ cũng quên mất vấn đề này rồi. Hứa Tử Ngư cũng cảm thấy nên đi chụp một bộ.

Từ trước đến nay hành động của Tổng Lương Thần đều là nhanh chóng gọn lẹ, cho nên không quá hai ngày đã tìm được một tiệm chụp hình nổi tiếng và kỹ thuật tốt nhất. Vì muốn chụp hình ngoại cảnh nên Tổng Lương Thần đã dẫn Hứa Tử Ngư cùng đáp máy bay đến Hy Lạp, lấy cảnh bờ biển xinh đẹp, cũng may cuối cùng hiệu quả quả thật cũng không tệ. Không lâu về sau, nhà bọn họ từ lâu một phòng khách, thư phòng, trong phòng ngủ đều là treo ảnh cưới lớn nhỏ của bọn họ, mỗi khi có khách đến thăm, vừa mở cửa bước vào là có thể nhìn thấy tấm ảnh của hai người đứng bên bờ biển mà cười đến rạn rở.

Tổng Lương Thần đối với chuyện này rất là hài lòng.

76. Chương 76: Ngoại Truyện: Trung Học Cấp 3 . . .

Lúc Hứa Tử Ngư lên cấp 3 bản thân cô cũng rất văn nghệ, chuyện này mọi người đều biết cả. Con người yêu văn nghệ này bình thường cũng đều rất phiền toái, đối với hình tượng của một nửa kia yêu cầu cũng tương đối cụ thể, từ tính tình, tướng mạo cho đến vóc dáng toàn bộ đều có yêu cầu cụ thể, toàn bộ chỉ được xê xích 1% —— Đối tượng như vậy nếu nói ngắn gọn theo lời của Lưu Đức Hoa nói thì chính là “Người tình trong mộng”.

Lên lớp 11 sau khi khoa Văn Lý đã phân chia xong, trường bọn họ được chia thành bốn lớp khoa Văn, tám lớp Khoa Học Tự Nhiên. Ngày đầu tiên sau khi chia lớp, Hứa Tử Ngư đã tới trễ, cũng may chuông vừa mới reo chưa đưa được bao lâu, Hứa Tử Ngư sau khi đã lên tiếng chào cô chủ nhiệm đồng thời cũng là giáo viên phụ trách môn Ngữ Văn của cô, sau đó cô như làn khói chạy nhanh vào lớp học, đến chỗ ngồi của mình.

Lần đầu tiên Hứa Tử Ngư chú ý tới Tổng Lương Thần, là bởi vì anh ngồi ở trước chỗ ngồi của cô, mang một bộ mặt phớt tỉnh, sống lưng thì thẳng tắp, hình dáng ấy rất giống với người con trai trong mơ của cô. Lúc ấy Hứa Tử Ngư nghĩ đến mẹ Hứa đã dặn dò cho nên bản thân cô cũng không khỏi kích động, trai đẹp này lại ngồi gần mình như vậy, dáng dấp đẹp như thế thật khiến người ta cảm thấy rất hài lòng, xem ra bọn họ rất có duyên phận.

Sau đó là màn tự giới thiệu về bản thân, cô giáo gọi lớp trưởng lên bục giảng. Trai đẹp ngồi trước mặt cô không ngoài dự đoán đứng dậy, nhưng ảo mộng của Hứa Tử Ngư cũng chậm rãi tan vỡ theo động tác đứng dậy của anh —— Rất cao nha, mẫu người đàn ông tiêu chuẩn ở trong lòng của cô tuyệt đối không thể vượt qua 1m78, nhưng hình như anh cao khoảng 1m87 lận, thật là không hay chút nào.

Sau khi trai đẹp lên bục giảng, toàn bộ các bạn nữ trong lớp đều giống như hít phải một luồng không khí lạnh vậy, cực kỳ đẹp trai đó! Khi đó Chung Hán Lương đang rất được hâm mộ, mà Tổng Lương Thần này lại rất giống mình tỉnh đó, không chừng còn đẹp trai và dễ nhìn hơn nữa kia. Đối với sự ngưỡng mộ của mọi người, anh không có bất kỳ phản ứng nào, có lẽ là đã sớm quen với trường hợp như vậy rồi, anh rất bình tĩnh nói: “Tôi tên là Tổng Lương Thần.”

Ba Hứa từng là giáo viên dạy Văn, lúc Hứa Tử Ngư còn nhỏ ông có dạy qua cho cô một ít thơ Đường, vừa nghe anh giới thiệu tên, cô theo bản năng liền nghĩ ngay đến câu thơ Mẫu Đơn đình , vì vậy ở bên cạnh thuận miệng nói một câu: “Lương Thần cảnh đẹp không biết như thế nào?” Nói xong cũng rất bà tám quay qua bạn học ngồi kế bên là Vương Thiển mà tám chuyện: “Ah, cậu xem vẻ mặt của lớp trưởng mới của

chúng ta thật đáng sợ, chúng ta có cần tranh thủ đề nghị với cô giáo đổi lớp trưởng khác không balabala. . . .” Lúc này Tống Lương Thần lần theo giọng nói ấy mà nhìn Hứa Tử Ngưng một cái, Vương Thiên thấy thế tưởng là Tống Lương Thần nghe thấy Hứa Tử Ngưng nói xấu anh, cho nên vội vàng kéo Hứa Tử Ngưng để cô đang hoảng lại một chút. Lúc Hứa Tử Ngưng nghiêng đầu nhìn, khi đó Tống Lương Thần đang tiếp tục bài tự giới thiệu của mình, cũng từ tiết học đó trở đi, Hứa Tử Ngưng liền đem anh xếp ra khỏi danh sách lựa chọn từ đáng về bên ngoài lẫn bên trong, người tình trong mộng của cô là kiểu người ầm ập, còn người đàn ông này lại quá mức lạnh lùng, không thích hợp làm người tình trong mộng của cô chút nào cả.

Nếu như Tống Lương Thần mà biết rõ anh ở tiết học đầu tiên của bọn họ hồi lớp 11 đã vô tình bị bạn học Hứa Tử Ngưng loại khỏi danh sách rồi, thì không biết anh có cảm nghĩ như thế nào nhỉ?

Tính chòm sao mà nói, thì chòm sao Ma Kết cùng chòm sao Thiên Xứng hoàn toàn không xứng với nhau, nhất là nam Ma Kết và nữ Thiên Xứng. Hai ngôi sao của Tống Lương Thần cùng Hứa Tử Ngưng chẳng phù hợp với nhau chút nào, cho nên cả một năm học chung đụng đều là không ăn khớp nhau. Lẽ ra thời học sinh quan hệ với người ngồi trước và ngồi sau bàn sẽ rất tốt, nhưng tính tình của Tống Lương Thần đặc biệt trầm, trong giờ học rất nghiêm túc nghe giảng, đến khi ra chơi nếu anh không ngồi im thì sẽ đứng ở hành lang nói chuyện cùng các bạn nam khác, căn bản Hứa Tử Ngưng cũng không có nói chuyện qua với anh. Lúc tự học nhóm cô mà nói chuyện thì sẽ bị anh nhắc nhở mấy câu, đến môn toán, anh đều để cho cô chủ động giải trước, lối suy nghĩ của anh rất nhanh luôn khiến cho Hứa Tử Ngưng theo không kịp, nếu không theo kịp anh liền ở bên cạnh dạy dỗ cô. Đến tiết Anh Văn nếu cô chưa làm xong bài tập về nhà, anh đều bắt buộc đi nhìn cô, hoàn toàn không chú ý đến ám hiệu của cô, chưa bao giờ đem bài tập và bài thi của mình mở rộng một chút cho cô xem. Hứa Tử Ngưng cảm thấy chán ghét người này cực kỳ.

Nhưng việc đời thật khó đoán, hai người nhìn nhau không mấy thuận mắt như vậy vốn dĩ không nên qua lại, nhưng lại trở trêu thay mỗi lần Hứa Tử Ngưng gây họa thì Tống Lương Thần lại đều có mặt ở đó. Lúc ngắm mưa sao băng, thiếu chút nữa là bị thầy giám thị bắt được, anh là người dụ thầy giáo đi hướng khác. Tiết Hóa Học khi làm thí nghiệm bị a-xít sun-phu-rit bắn vào, phản ứng của anh còn nhanh hơn thầy giáo, anh liền giúp cô xử lý vết bỏng. Đến tiết thể dục cô bị ngã gãy chân, anh đã công cô đến bệnh viện. Tiết Toán cô trả lời không đúng bị thầy giáo phạt đứng, đến lúc tan học anh đại diện nhóm nán lại giảng bài cho cô hết lần này lại đến lần khác Về sau, mỗi tháng khi lớp trưởng dán bảng biểu tình hình học tập của lớp ra bảng tin, Hứa Tử Ngưng còn phải nộp hơn mười mấy tờ giấy ghi đầy trang giấy với ba chữ “Tống Lương Thần” nhằm xin anh giờ cao đánh khẽ. Các bạn, xem ra duyên phận này gió bão cũng không thể ngăn được nha, có đúng hay không đây?

Từ từ quan hệ của Hứa Tử Ngưng và Tống Lương Thần cũng dần dần được cải thiện một cách kỳ diệu như vậy, Tống Lương Thần thích nhất là mắng Hứa Tử Ngưng, nhưng cũng rất thích giúp đỡ Hứa Tử Ngưng; Hứa Tử Ngưng sợ nhất là Tống Lương Thần mắng, nhưng lại không thể không làm phiền đến anh. Tống Lương Thần, Hứa Tử Ngưng, Bạch Hinh, Chu Tấn An, bốn người này kể từ sau hôm đi ngắm mưa sao băng về không giải thích được mà kết thành bạn thân, Hứa Tử Ngưng “biết” Tống Lương Thần thầm mến Bạch Hinh, đối tốt với mình cũng chẳng qua là vì mình là bạn thân của cô ấy mà thôi, dần dần trong lòng cô cũng có chút khó chịu. Cũng cảm thấy khó chịu này có chút kỳ cục không được tự nhiên, nhưng cô vẫn là nhịn không được mà theo chân bọn họ ở chung một chỗ.

Dù sao về sau, nghĩ cũng biết kết cục sẽ như thế nào rồi. Đừng nói là Hứa Tử Ngưng bị mẹ Hứa bắt cô phải chăm lo học tập, hỏi xem ai mà không thích con người như Tống Lương Thần chứ! Còn đẹp trai như vậy nữa!

Có đoạn thời gian Hứa Tử Ngưng rất thất vọng, bởi vì Tống Lương Thần thích Bạch Hinh, cô chợt cảm thấy mình có chút thích Tống Lương Thần rồi, đây có được coi là đào góc tường của bạn thân không —— Cô cũng không có năng lực để đào tường đâu, nhưng mà thích người bạn trai của bạn thân mình thật là khó chịu. Nội tâm của Hứa Tử Ngưng như bị một ngọn lửa đốt rất lâu vậy, có đoạn thời gian cô vừa trông thấy Tống Lương Thần liền cảm thấy bối rối, một khi bối rối thì cô sẽ tìm cách gây gổ với anh, mặc kệ gây gổ như thế nào Tống Lương Thần đều có cách chế phục cô. Điều này cũng không nói làm gì, mỗi ngày anh đều ngồi ở trước mặt của cô, khiến cho cô không muốn nhìn cũng không được.

Nội tâm của Hứa Tử Ngưng phải đấu tranh thật lâu, cuối cùng quyết định nên thử thăm dò một lần xem sao. Sau khi thăm dò, nếu như anh không thích mình, thì liền dập tắt ý định đó ngay, như vậy về sau nếu có

chung đụng thì dễ dàng hơn. Nếu anh thích mình thì Hứa Tử Ngư cảm thấy anh sẽ không thích mình.

Hứa Tử Ngư mang chòm sao Thiên Xứng vốn dĩ là một ngôi sao mang chứng tri hoãn tổng hợp, nghiêm túc đấu tranh như vậy liền đấu tranh đến hơn nửa năm mới đưa ra quyết định, rốt cuộc tiểu quỷ nhát gan cũng suy nghĩ ra thời điểm thổ lộ tốt nhất mà cũng không cần phải chịu trách nhiệm gì —— Đó chính là ngày Cá tháng Tư (ngày 1/4 cũng là ngày nói xạo.) Hứa Tử Ngư đưa ngón út nhỏ của mình lên nhìn Tống Lương Thần. Trên tờ giấy kia tổng cộng chỉ có mấy chữ, cô viết cả nửa tiết văn mới xong, lòng bàn tay cũng ra đầy mồ hôi. Phía trên có một hàng chữ nhỏ nắn nót và chỉnh tề: “Hay là, chúng ta nói chuyện yêu đương đi.”

Sau khi nhận lấy tờ giấy đó toàn thân của Tống Lương Thần cứng đờ, sau đó cũng không thấy có động tĩnh gì. Hứa Tử Ngư chờ thật lâu, đến giờ ra chơi cũng không có đi ra ngoài, cứ ngồi như vậy mà chờ anh quay lại, cho đến tiết thứ ba anh mới chuyển một tờ giấy bốn góc đã được xếp gọn gàng lại xuống cho cô, khi đó tim của Hứa Tử Ngư đập loạn xạ, sau khi mở mảnh giấy ra chỉ thấy viết một câu là: “Mình cảm thấy, chúng ta không thích hợp.”

Đúng vậy, sự thật là Tống Lương Thần không thích mình nha, xem xem, cô thật là thông minh. Hứa Tử Ngư đặc biệt cảm thấy trái tim mình như va phải một tảng đá, tảng đá đó không lớn nhưng khiến trái tim cô bị lũng một lỗ không nhỏ. Cô lập tức soàn soạt soàn soạt viết vào mặt sau của tờ giấy đó: “Ha ha, giỡn chơi chút thôi, chúc cậu Cá Tháng Tư vui vẻ!” Sau đó trả tờ giấy về chủ của nó.

Mặc dù ngoài mặt vẫn như bình thường, nhưng Hứa Tử Ngư vẫn thấy sợ, cô sợ Tống Lương Thần sẽ nhìn thấu cô thật sự thâm mến anh, có khi cô cũng muốn nghĩ cách nào đó để không phải tiếp xúc với anh nữa. Nhưng sau đó lại phát hiện Tống Lương Thần cũng vẫn như trước kia vậy, dường như anh thật sự xem tờ giấy đó như một trò chơi ngày Cá Tháng Tư vậy, cũng vì thế mà bọn họ mới từ từ lại cùng chơi chung một chỗ. Khi đó cô cũng không có nói qua tiếng yêu, đối với Tống Lương Thần cũng chỉ là mơ mơ hồ hồ mà thôi. Nói giỡn một chút liền quên, rất nhanh liền quay trở lại con đường bạn học thân thiết.

Cho nên Tống Lương Thần nói lúc cấp 3 đã thích cô rồi, Hứa Tử Ngư cảm thấy một nửa phải là như vậy, còn một nửa thì hết sức khiếp sợ.

“Ah, hôm bị cự tuyệt đó em cũng không muốn ăn cơm.”

“Em thật là một cô bé ngốc.” Tống Lương Thần đưa tay vuốt vuốt đầu của cô nói: “Khi đó gia đình của anh đã quyết định đưa anh ra nước ngoài du học, anh sợ làm trễ nãi tình duyên của em. Hơn nữa hôm đó cũng là ngày Cá Tháng Tư, ngày nào em cũng không chọn lại chọn trúng ngày tốt đó, lúc mới nhận được anh cũng cho là em nói thật, sau đó em không biết anh phải tốn biết bao nhiêu hơi sức mới có thể hỏi âm cho em đâu, sau khi xem câu trả lời của em, thật sự lúc đó anh rất là tức giận, anh giận mình bị người ta lừa ra làm trò hề trong ngày Cá Tháng Tư này.”

“Ai da, nếu như không chọn ngày Cá Tháng Tư để thổ lộ với anh vậy thì bị anh cự tuyệt, anh nói xem sau này em dám nhìn mặt anh nữa hay không đây!”

Lúc đó Hứa Tử Ngư cũng đã là Tống phu nhân rồi, Tống Thiên Thiên vẫn còn ngoan ngoãn nằm trong bụng của cô, hai người đang dọn dẹp món đồ chơi trong nhà. Tống Lương Thần nghe cô nói xong cũng nhỏ giọng hỏi: “Điều này đều là ngược rồi, tại sao em lại nghĩ anh thích Bạch Hinh chứ, rõ ràng ngay từ lúc bắt đầu anh đã thích em mà.”

“Nhưng anh đối với cô ấy tốt hơn em.”

“Anh đối với ai cũng đều như nhau cả.”

“Nhưng Bạch Hinh là mỹ nhân nha, anh thấy đó, em cùng với người đẹp ở chung một chỗ, anh đối với người đẹp thân thiết hơn. Thôi đi, anh đối với em còn rất nghiêm nghị, em tự nhiên cảm thấy anh thích cô ấy mà không hề thích em rồi, hơn nữa lúc cùng em ở chung một chỗ đơn giản chỉ là bởi vì có thêm một người thì cảm giác an toàn hơn một chút mà thôi.”

“Em nha!” Tống Lương Thần buông cái gì đó ở trong tay ra, kéo Hứa Tử Ngư qua: “Cái cần hiểu thì không hiểu, cái không nên hiểu thì không những hiểu mà còn rất nhiều nữa.”

“Không hiểu cái gì chứ”

“Ha ha, dù sao lúc anh nằm viện nghe thấy em nói thích anh từ lúc học cấp 3, anh cảm thấy rất là kinh ngạc.”

“Anh xem đi, anh cũng không hiểu rõ vấn đề! Khi đó em đưa tờ giấy nhỏ đó cho anh giờ đâu rồi!”

“Anh cho là đùa giỡn ngày Cá Tháng Tư”

“5555.” Hứa Tử Ngư nhất thời im lặng.

Cuối cùng hai người cùng nhìn nhau, không nhìn được đều nở một nụ cười. Hắc hắc hắc, đây quả thật là tổ hợp tình yêu của hai đứa trẻ mà!

77. Chương 77: “ngoại Truyện Của Tổng Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Dâu. (1)

Máy bay Boe-ing 747 vùn vụt bay hơn nửa địa cầu, rốt cuộc cũng sắp tới sân bay phía Nam của thành phố B rồi. Phụ tá Rita có trách nhiệm đánh thức anh dậy trước 10 phút trước khi máy bay đáp xuống, nhưng lại phát hiện anh không có ngủ, mà đang chống cằm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sân bay phía Nam thành phố B có diện tích rất lớn, từ phía trên nhìn xuống, đường băng và kiến trúc giống như những món đồ chơi nhỏ bé, mặt trời mới lên tản ra những tia nắng màu cam ấm áp mà không hề nóng rát, ánh mặt trời chiếu lên mặt của anh, từ góc độ này nhìn qua, thế nhưng mang theo một tia không dịu dàng.

Ngồi trên máy bay 12 tiếng, Tổng Lương Thần nửa mê nửa tỉnh, đến khi máy bay tiến vào biên giới Trung Quốc anh cũng không thể nào ngủ được nữa. Toàn bộ suy nghĩ dâng lên giống như thủy triều vậy, bởi vì có quá nhiều ý nghĩ nên anh cũng không rõ ràng, vốn dĩ lòng anh đã kiên định như sắt thép nhưng nay lại bị làn sóng suy nghĩ đánh thẳng vào lòng. Sau khi cơn sóng lớn này đi qua, trong đầu của anh chỉ còn lưu lại gương mặt tươi cười. Anh nhớ lần đầu tiên trông thấy cô cũng là lúc học lớp 11, cô đứng ở bên bụi giăng có chút xấu hổ nhưng lại rất to gan nhún mạnh: “Tôi tên là Hứa Tử Ngư, trang tử ngư nào biết ngư chi nhạc, Hứa Tử Ngư.”

Từ thành phố B đến Boston, từ Newyork trở lại thành phố B, 5 năm đã trôi qua.

Khi anh rời khỏi thành phố B chính là mùa hè, khi đó vừa kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học chưa bao lâu, anh hỏi thăm được tin tức Hứa Tử Ngư đã thi đậu vào trường đại học Kinh Mậu, anh liền yên tâm. Bởi vì anh có một người bạn rất thân tên là Thích Uy cũng học ở đó, Thích Uy là một người rất thông minh, có cậu ấy ở bên cạnh cô, anh cũng yên tâm không cần lo lắng cô sẽ gây ra chuyện gì.

Trước khi đi, Thích Uy có đến tiễn anh. Anh liền uyển chuyển bày tỏ rằng mình có một người bạn học mối quan hệ cũng không tệ đã thi đậu vào trường Kinh Mậu, anh muốn nhờ Thích Uy giúp anh chiếu cố người này. Thích Uy giả hoạt cười cười, hỏi Tổng Lương Thần người bạn kia là nam hay nữ, tên là gì. Tổng Lương Thần cái gì cũng làm tốt, nhưng chỉ là chuyện tình cảm có chút chậm chạp, Thích Uy thấy anh có chút hốt hoảng cho nên cũng không muốn gây khó xử cho anh, tiếp theo Thích Uy hỏi Tổng Lương Thần muốn bản thân mình chiếu cố người đó thế nào.

Nói đến đây, Tổng Lương Thần suy nghĩ, anh nặng nề nói: “Thật ra thì chỉ cần cậu chú ý để ý cô ấy đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là được, tính tình của cô ấy rất tùy hứng, thường lơ là không suy nghĩ kỹ đã làm rồi, cho nên rất dễ dàng gặp phải trắc trở, cũng rất dễ thương tổn đến chính mình.” Tổng Lương Thần cảm giác dường như mình dùng lời nói vô cùng trừu tượng, anh lo lắng Thích Uy không hiểu, nhưng Thích Uy lại vỗ vỗ vai của anh mà nói: “Yên tâm đi, mình hiểu rồi.”

(Hic hic vậy là anh Thần gi-ao trứng cho ác rồi ...)

Tổng Lương Thần còn nói: “Cô ấy tương đối đơn thuần, còn đặc biệt mơ mộng thích trai đẹp, trường học của cậu có người đàn ông nào nhân phẩm không tốt, thì cậu hãy giúp mình xem chừng nhé.” Thích Uy gật đầu, trong lòng thầm nghĩ người phụ nữ mà Tổng Lương Thần coi trọng có bộ dạng như thế nào đây!

Tống Lương Thần còn nói: “Cũng không cần chiếu cố đặc biệt gì, chỉ cần đừng để người khác bắt nạt cô ấy là được rồi.” Thích Uy gật đầu: “Yên tâm đi, mình hiểu rõ rồi.”

Tống Lương Thần nghĩ, có Thích Uy ở bên cạnh cô nên cũng yên tâm, cậu ta lại thông minh như vậy.

Có một thời gian Tống Lương Thần cảm thấy bản thân mình hạnh phúc nhất, chính là khi anh nghe Thích Uy báo cáo mọi chuyện của Hứa Tử Ngư cho anh biết, vừa nghe anh vừa tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi đó, cũng không tự giác mà cười lên. Lúc vừa mới bắt đầu thì là một tuần báo cáo một hai lần, sau đó thì đổi thành mỗi ngày.

“Cô ấy đi khoa truyền thanh đăng ký, không làm phát thanh thì cũng muốn làm điều âm, chẳng phải mình quen biết thầy bên điều âm sao, mình đã lên cho cô ấy đi cửa sau. Mấy ngày nay ngày nào cô ấy cũng chạy đến đài phát thanh cả.”

“Mỗi tuần sẽ có một đội thay phiên nhau kéo quốc kỳ, cô ấy cùng mấy người trong ký túc xá đều đi xem, mình nghĩ không biết bọn họ là đang coi trọng lá cờ tổ quốc hay coi trọng đội trưởng kia đây nhỉ? Mà người đó thì làm sao đẹp trai bằng mình chứ, với lại cái tên đó chẳng đáng hoàng chút nào, một năm đổi đến bốn người bạn gái, cậu yên tâm, nhất định mình sẽ không để Tiểu Ngư nhà cậu sa lưới đâu.”

“Gần đây cô ấy say mê làm phim rồi, hình như còn tạo ra một tổ để diễn kịch nữa, hôm qua mình trông thấy cô ấy đứng ở đó nghịch một cái camera, từ trong miệng còn cần nhả ra lăm lăm cái gì đó, nhìn rất đáng ghét.”

“Cậu nói xem, sao cô ấy lại không biết nghỉ ngơi một chút chứ, cái thân nhỏ bé như vậy mà vác cái camera 3 chân lớn như vậy, làm phim trường học nữa. Đúng rồi, nhân vật chính của bộ phim cô ấy làm là một anh chàng khá đẹp trai đó, con người cũng rất đáng hoàng, nhưng mà đã có bạn gái rồi.”

“Hứa Tử Ngư quả thực là một đóa hoa tuyệt thế, đi tìm An Hình để học đàn dương cầm, An Hình cũng đồng ý, hình như cô ấy muốn đàn bản Kanon, có lẽ trước đó mấy ngày cô ấy thấy trên tivi có chiếu bộ phim đó. Hai hôm trước mình cũng có đến rạp chiếu phim xem bộ phim đó, tựa đề là Người bạn gái dã man của tôi, cậu có xem qua bộ phim này chưa?”

“Cùng khóa của mình có một người có ý với cô ấy, gần đây cứ đi theo đuổi cô ấy, còn thường xuyên liên lạc với cô ấy nữa. Tên nhóc nôn nôn nóng nóng đó, cũng đã năm thứ ba đại học rồi mà chỉ biết chơi bởi không lo học tập, hơn nữa tên đó mới chia tay với bạn gái không bao lâu. Mình cũng đã dạy dỗ cậu ta một trận rồi, muốn cậu ta cách xa Tiểu Ngư một chút.”

“Mấy người bạn ở cùng ký túc xá với mình có tham gia một cuộc thi cosplay, hình như cô ấy cũng có tham gia, nghe nói lúc cô ấy chạy thường xuyên bị vấp ngã, bữa nào mình phải đi xem thử một chút mới được, chắc sẽ rất buồn cười đây.”

.....

Không biết vì sao, tin tức của Thích Uy càng ngày càng thưa, lần lên mạng gần đây nhất cũng là rất lâu rồi, có lẽ là do quá bận rộn với việc học và thi cử. Ở Mĩ, lễ Giáng Sinh sẽ được nghỉ học nhưng học sinh ở Trung Quốc thì vẫn là đi học bình thường, anh mua vé máy bay định đến nơi mà bọn họ đang học, định đến thăm Hứa Tử Ngư một chút, sau đó sẽ mời Thích Uy ăn một bữa cơm, coi như cảm ơn cậu ta trong thời giờ qua đã giúp anh.

Lúc đến nơi cũng đã là giữa trưa, ở đây trước mấy bữa vừa có tuyết rơi, nhiệt độ còn thấp hơn so với Boston rất nhiều. Tống Lương Thần đến trường học trong lòng có chút kích động giống như trẻ con vậy, đây là ngôi trường mà hai năm qua cô ấy đã học tập. Đi ở trong sân trường phủ đầy tuyết, hai bên là hai vườn hoa đối xứng nhau, theo lời Thích Uy nói, thì tổ của Hứa Tử Ngư đã quay không ít phim ở đây. Trong vườn hoa có rất nhiều học sinh vừa cười vừa ném tuyết, Tống Lương Thần bị loại không khí vui vẻ này làm ảnh hưởng cho nên cũng cảm thấy vui lây, anh nghĩ thầm, một lát nữa khi tìm thấy Hứa Tử Ngư, cô ấy có thể là đang cùng bạn bè đùa nghịch tuyết hay không, hay là giống như lúc học cấp 3 vậy, tự mình đắp một người tuyết cực kỳ xấu xí đây?

Anh không có số điện thoại của Hứa Tử Ngư, cho nên liền gọi điện thoại Thích Uy, nhưng không ngờ đã tắt máy.

“Tổng Lương Thần?” Anh đang do dự xem nên làm thế nào để tìm được Hứa Tử Ngưng thì có một giọng nói rất quen thuộc gọi tên anh. Người con gái đứng ở đó hình như đang rất vội vàng đi lên lớp, trong tay còn ôm cuốn sách, có chút khó tin nhìn chằm chằm anh: “Có phải là Tổng Lương Thần hay không?”

“Tiểu Trần, cậu cũng học ở đây sao?” Tổng Lương Thần bước nhanh đến gần cô ấy, Tiểu Trần nói với bạn học ở bên cạnh vài câu, sau đó cùng cười cười chào đón.

“Đúng vậy, sao cậu lại đến đây?”

“Tôi đến đây tìm một người bạn.”

“Cậu tìm Hứa Tử Ngưng sao?” Tiểu Trần thấy Tổng Lương Thần có chút kinh ngạc.

“Không, không phải, là Thích Uy.” Tiểu Trần là bạn học cũ của Tổng Lương Thần, cho nên cũng biết người anh em tốt nhất của Tổng Lương Thần, cũng là người học cao hơn bọn họ một khóa chính là hot boy Thích Uy.

“A, vậy cậu” Tiểu Trần ho một tiếng rồi nói: “Cậu có biết hay không.”

“Biết cái gì?” Tổng Lương Thần nhìn cô ấy nói chuyện ấp a ấp úng, Tiểu Trần nói: “Không có gì, cậu có biết đi đâu tìm Thích Uy không?”

“Cậu ta tắt máy rồi, chắc là đang ở trên lớp.”

“Ah, vậy đi thôi.” Ở chỗ kia có người đang gọi Tiểu Trần, hình như là sắp trễ học đến nơi rồi, Tiểu Trần nói: “Mình không biết Thích Uy, nhưng Hứa Tử Ngưng có lẽ đang ở phòng Pi—ano của đoàn nghệ thuật luyện Pi—ano đó, tuần trước mình còn gặp cô ấy, hiện tại chiều nào cô ấy cũng ngâm mình ở chỗ đó đấy.” Sau đó Tiểu Trần còn nói: “Mình đi học trước, cậu ở đây mấy ngày vậy?”

“Mình cũng không thể nói chính xác được, có lẽ khoảng ba ngày thôi.”

“Thật tốt quá!” Tiểu Trần lấy ra một cây bút, viết ra một dãy số đưa cho Tổng Lương Thần, rồi nói: “Nếu ngày mai không có việc gì thì cứ liên lạc với mình, mình sẽ mời cậu ăn cơm.”

Tổng Lương Thần gật đầu một cái, trầm nghĩ nếu đi dùng cơm một mình với Hứa Tử Ngưng thì sẽ không tránh khỏi lúng túng, nếu có thể rủ thêm Tiểu Trần đi nữa thì cũng không tệ.

Tiểu Trần phát tay sau đó đi với mấy người bạn đến lớp học, trước khi đi còn chỉ cho anh biết phòng Pi—ano của đoàn nghệ thuật nằm ở đâu.

Tổng Lương Thần đi dọc theo con đường nhỏ dẫn đến đại sảnh của đoàn nghệ thuật, trong lòng đang suy nghĩ xem mình nên chào hỏi Hứa Tử Ngưng như thế nào. Đôi lúc anh cảm thấy thật đáng buồn cho bản thân mình, thời gian trước anh còn mạnh dạn cùng tự tin đứng trên lễ đài, trước mặt toàn thể mấy trăm học sinh và giáo sư người nước ngoài để đọc bản báo cáo, nhưng hiện tại khi đứng trước người con gái anh yêu thích thế nhưng lại không biết nên nói những lời gì.

Đại sảnh của đoàn nghệ thuật đã đóng cửa, sau khi Tổng Lương Thần đẩy cửa chính ra lập tức cảm nhận được không khí ẩm áp đập vào mặt của mình, lần này anh về nước quá gấp, cho nên cũng chỉ mặc áo khoác ngoài và chiếc khăn quàng cổ từ Mỹ về mà thôi, mùa đông ở đây lạnh thấu tim, vừa cảm nhận một luồng không khí ẩm áp anh liền cảm giác có chút ngạt. Một cô gái điệu bộ nhỏ nhắn từ bên trong đi ra, cô ấy nhìn Tổng Lương Thần rồi hỏi: “Bạn học, cậu tìm ai thế?”

“Xin chào, tôi đến đây tìm Hứa Tử Ngưng.”

“Hứa Tử Ngưng? Có phải là cô gái thích luyện Pi—ano không?” Cô bé kia chỉ vào một bên hành lang nói: “Đi theo hành lang này, phòng thứ nhất bên tay phải, chính là sảnh Pi—ano đó.”

“Cám ơn cậu.” Tổng Lương Thần cạo sát đôi chân tuyết của mình lên trên tấm thảm, sau đó đi vào cái hành lang mà cô gái đó đã chỉ. Vừa đến đầu hành lang đã nghe thấy tiếng nhạc vang lên, Tổng Lương Thần có thể nghe ra đây là tiếng nhạc của đàn dương cầm. Từ sau khi Thích Uy nói Hứa Tử Ngưng đang luyện tập đàn bài Kanon, thì hầu như mỗi ngày Tổng Lương Thần đều nghe bản nhạc này, cho nên anh nghe ra được, người đàn bản nhạc này cũng chưa gọi là thật lưu loát. Thế nhưng những nốt nhạc ấy khi đến tai của anh đều trở nên rất dễ nghe, hay hơn bất kỳ bài hát nào mà anh đã từng nghe, anh bước nhanh hơn, rất cuộc

cũng đã đến trước cửa một căn phòng đề tấm bảng “Phòng Pi—ano”. Cánh cửa cũng chỉ khép hờ, anh đặt tay lên cửa thậm chí còn cảm thấy có chút run. Trong lòng âm thầm khinh thường chính bản thân mình, khe khẽ đẩy cửa phòng ra, thấy một màn ở trong phòng, anh lập tức ngáy ngẩn cả người.

Bên trong gian phòng rộng rãi, có một cây đàn Pi—ano bằng gỗ đã rất cũ kỹ đặt ở góc phòng hướng về cửa sổ phía Đông Nam, ngồi ở chỗ đó đánh đàn chính là Hứa Tử Ngưng mà đã rất lâu anh không gặp rồi, ở bên cạnh cô còn một người nữa, bàn tay giữ lấy ngón tay của cô điều khiển cô nhấn từng phím một, người kia chính là Thích Uy, người bạn tốt nhất của anh. Hứa Tử Ngưng không ngồi yên đánh đàn, mà hai mắt cũng không ngừng nhìn ngấm mật của Thích Uy, rốt cuộc cũng nắm lấy cơ hội, Thích Uy cúi đầu hôn một cái lên môi cô. Mặt của Thích Uy bị cô che mất, không thấy rõ vẻ mặt của cậu ta, nhưng mà cậu ta giơ tay lên cứng chịu vuốt mái tóc của cô, cô liền giống như một con mèo nhỏ nghiêng đầu về bên phải tựa vào vai của cậu ta, trên mặt còn mang theo một nụ cười mãn nguyện.

Đột nhiên Tống Lương Thần cảm thấy mình quá ngu ngốc, sao bản thân lại có thể quên, năm đó An Hinh cũng bởi vì học cùng lớp Pi—ano với Thích Uy cho nên mới yêu cậu ta. Tài nghệ đàn Pi—ano của Thích Uy cũng không thua kém gì An Hinh, vả lại Thích Uy là người rất thông minh, cái gì mới học qua liền biết ngay, đáng tiếc sau đó bị An Hinh theo đuổi quá chặt, cho nên dứt khoát không tiếp tục đi học đàn nữa. An Hinh có thể dạy đàn cho Hứa Tử Ngưng, thì đương nhiên Thích Uy cũng có thể. Trước đây Tống Lương Thần luôn nghe Thích Uy kể về cuộc sống của Hứa Tử Ngưng, nhưng thế nào lại quên hỏi một câu, cậu và Hứa Tử Ngưng có quen biết nhau hay không?

Tống Lương Thần nhìn ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu lên người bọn họ, cảm thấy sự xuất hiện của mình là dư thừa, cho nên vội vàng đóng cửa phòng lại. Anh đứng bất động ở trước cửa thật lâu, đầu óc rối loạn mà lại giống như trống rỗng vậy. Tiếng đàn dương cầm rốt cuộc cũng ngừng lại, Hứa Tử Ngưng nói dối bụng, muốn đi ăn mì sợi, Thích Uy cũng rất dè dặt mà nói hôm nay là Lễ Giáng Sinh, cho nên chúng ta đi ra ngoài ăn đi.

Tống Lương Thần khôi phục lại tinh thần, xoay người vội vã đi vào cánh cửa phòng bên cạnh. Mấy nữ sinh đang khiêu vũ đều kinh ngạc mà nhìn anh, anh đưa ngón trỏ ra ra hiệu im lặng, mấy người đó cũng không nói gì nữa cả. Trong phòng đang phát bản nhạc Uống Ngưng Mì, cũng không nghe rõ mẫu đối thoại của Hứa Tử Ngưng và Thích Uy, anh chỉ nghe thấy bài hát đang phát là “Bảo rằng chả có duyên đâu, kiếp này làm sao có thể gặp lại nàng.” Một cô bé với bộ váy thanh tú đang đỏ mặt chạy đến bên cạnh hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, khi đó anh mới phục hồi tinh thần lại. Sau khi đã nói lời xin lỗi và chào tạm biệt cô bé kia, sau đó anh với bộ dạng thất thần hồn bay phách lạc mà đi ra khỏi phòng.

Lúc đi ra khỏi cũng là 6 giờ hơn, trời cũng đã tối rồi, ánh đèn trên sân trường cũng đã sáng lên, rất nhiều học sinh vừa nói vừa cười thảo luận, Tống Lương Thần đi ra khỏi trường học, gọi taxi sau đó trực tiếp đến thẳng phi trường.

Đến được Boston thì cũng đã là nửa đêm, Tống Lương Thần trở về phòng ngã đầu ra mà ngủ, ngủ li bì hơn hai ngày. Ngày thứ ba anh phải đến trường học rồi, sau khi rửa mặt anh liền lái xe đến trường, bạn tốt Steven thấy anh liền chạy đến vỗ vai của anh mà hỏi thăm: “Lần trước mình nói kế hoạch gây dựng sự nghiệp với cậu, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Mình thấy được đó.” Tống Lương Thần nói: “Chúng ta mau sớm bắt đầu đi.”

78. Chương 78: “ngoại Truyện Về Tống Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (2)

Sau khi Tống Lương Thần trở về Mỹ đi học lại mới nhớ tới dãy số mà Tiểu Trần đưa cho, cho nên liền gọi lại cô ấy, anh chỉ nói là mình có chút chuyện gấp phải trở về Mỹ sớm hơn dự định, chờ sau này có cơ hội lại mời cô dùng cơm. Tiểu Trần cũng không nói gì thêm, bởi vì ngày hôm đó sau khi chào tạm biệt Tống Lương Thần xong, cô cũng trốn một tiết Anh Văn Ngoại Thương, lúc Tống Lương Thần nhìn vào trong phòng, Tiểu Trần cũng đang đứng ở cuối hành lang lẳng lặng nhìn anh.

Đúng vậy, cô cũng biết ai đang ở bên trong đó, Hứa Tử Ngưng cùng hot boy Thích Uy ở cùng một chỗ, toàn trường ai mà không biết ai mà không hiểu chứ. Cô biết Tống Lương Thần thích Hứa Tử Ngưng, cô cũng biết

Thích Uy là bạn tốt nhất của Tống Lương Thần, nhưng cô chỉ sợ Tống Lương Thần vẫn chưa biết chuyện này. Cho nên cô không dám nói cho anh biết.

Lúc Tống Lương Thần đi mà hồn bay phách lạc như vậy, căn bản cũng không có thấy cô đang đứng ở đại sảnh. Tiểu Trần vẫn tin tưởng người mình yêu là người đàn ông kiên cường, nhưng khi trông thấy hình dạng đó của anh khi bước ra khỏi đoàn nghệ thuật, thấy anh bước qua đám người đang cười nói vui vẻ, đi thẳng một mạch đến cổng trường, sau đó leo lên một chiếc taxi thì trái tim cô cảm thấy có chút đau lòng. Cô ở sau xe chiếc xe taxi vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói lời tạm biệt với Tống Lương Thần.

Nếu như được quay trở lại nửa năm trước khi Tống Lương Thần rời khỏi, thì Tiểu Trần tuyệt đối sẽ không tin mình sẽ đồng ý giúp đỡ Hứa Tử Ngư. Nhưng khi cô nhìn thấy sắc mặt của Thích Uy trở nên nhợt nhạt, cô có chút không biết nên cự tuyệt như thế nào: “Tuần sau tôi sẽ phải rời khỏi thành phố B để đi Anh chữa bệnh, tôi sợ Hứa Tử Ngư cứ như vậy mà không bình tĩnh lại được, cho nên chỉ có thể cầu xin cô. Tôi biết trước kia cô yêu Tống Lương Thần, cũng giống như tôi yêu Hứa Tử Ngư vậy, tôi cũng tin tưởng cô cùng suy nghĩ với tôi, trên thế gian này hai người bọn họ mới chính là một cặp trời sinh. Cô nói xem có đúng không?”

“Hai người bọn họ đều là người quan trọng nhất của tôi, một người là bạn tốt của tôi, còn người kia là người mà tôi yêu thích nhất, là tôi đã khiến cho bọn họ không hạnh phúc. Tôi biết trong trái tim của Tống Lương Thần mãi mãi chỉ có hình bóng của một người mà thôi, tuy hiện tại cậu ta điên cuồng lao đầu vào công việc, nhưng nhất định cậu ta vẫn còn rất yêu Hứa Tử Ngư. Chuyện bây giờ tôi có thể làm là chỉ có thể để cho bọn họ bắt đầu lại một lần, hy vọng cô có thể giúp tôi.”

Toàn trường ai cũng đều âm ỉ bàn luận chuyện bọn họ chia tay, Tiểu Trần cũng thấy Hứa Tử Ngư bị suy sụp tinh thần, có đôi khi cô cũng cảm thấy Thích Uy thật không nên làm như vậy. Nhưng khi nghĩ đến việc Thích Uy đứng ở trước mặt cô nói ra những lời như vậy, thì nước mắt của cô lại không nhịn được mà chảy xuống. Yêu không có gì là sai, chúng ta đều không có lỗi, chỉ là có một số sự việc chúng ta không có cách nào kháng cự lại cả.

Ngày hôm sau khi Thích Uy rời khỏi thành phố B, Tiểu Trần liền gửi một tin nhắn qua cho Tống Lương Thần: “Lương Thần, Tiểu Ngư đã chia tay với Thích Uy, gần đây tinh thần cô ấy rất sa sút. Tôi không liên lạc được với Bạch Hình, cậu có số di động của cô ấy không?”

Thật không ngoài dự đoán của cô, Tống Lương Thần lập tức liền gọi điện thoại lại, hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Trần nói theo lời Thích Uy đã dặn trước, cô đem tình hình hiện tại của Hứa Tử Ngư sau đó thêm chút dầu chút mỡ vào mà nói cho anh nghe, từ chuyện học tập cho đến thân thể sau đó nói đến tình trạng tinh thần không ổn định, đại khái là nói nếu như không có thiên sứ xuất hiện đoán chừng cô ấy cũng sẽ không vượt qua cái tháng sáu này đâu ... và... Đồng thời Tiểu Trần còn nói, nghe nói thầy Ngụy bên học viện nhân văn rất quý mến Hứa Tử Ngư, cũng nghe nói thầy Ngụy là bạn thân của cậu Tống Lương Thần, không biết chuyện này có thật hay không, nếu như anh và thầy Ngụy có thể giúp đỡ, có khả năng sẽ khích lệ được Hứa Tử Ngư, không chừng cô ấy sẽ khôi phục lại một chút lòng tin. Sau khi cúp điện thoại, Tiểu Trần phát hiện toàn thân mình cũng đều toát mồ hôi, cô cũng đã tận lực giúp đỡ rồi, chuyện tiếp theo phải xem năng lực của bọn họ thôi.

Sau khi cúp điện thoại, Tống Lương Thần như mất hồn không nói lời nào, người bạn đang hợp tác làm ăn với anh ở bên cạnh liền hỏi thăm chuyện gì xảy ra với Tống Lương Thần.

“Một người bạn rất thân xảy ra chút chuyện, chuyện không tốt.” Tống Lương Thần dừng lại một chút rồi nói: “Tôi muốn lên đường về nước một chuyến, kế hoạch buôn bán sau khi quay trở lại tôi sẽ hoàn thành.”

Buổi tối ngày hôm sau, Tống Lương Thần lại đến trường đại học Kinh Mậu một lần nữa. Anh ở khách sạn đối diện với ký túc xá trường học của Hứa Tử Ngư, sau khi thu dọn hành lý xong xuôi anh liền vội vã đến địa điểm mà anh đã hẹn trước với Tiểu Trần.

Nhận lấy thời khóa biểu của Hứa Tử Ngư, Tống Lương Thần rất cảm kích nhìn Tiểu Trần: “Cậu cũng đừng cảm ơn tôi làm gì, đại ân không lời cảm ơn nào nói hết được.” Tiểu Trần nói: “Lương Thần, tôi cũng từng thích qua cậu, nhưng mà tôi cảm thấy, trên thế gian này Hứa Tử Ngư mới là người thích hợp nhất với cậu, cho nên tôi cũng đã tìm thấy nửa kia của tôi rồi.” Tiểu Trần nói sau đó hướng về phía cửa sổ mà vẫy tay, Tống Lương Thần quay đầu lại nhìn, thấy một nam sinh đeo mắt kính đang đứng ở ngoài cửa sổ, người đó

đang cười híp mắt nhìn Tiểu Trần. Tiểu Trần nói: “Lương Thần, lần này tôi gọi cậu trở lại không biết có đúng hay không.”

“Tôi yêu cô ấy.” Tổng Lương Thần quay đầu lại nói như vậy.

“Sao?”

“Tôi yêu Hứa Tử Ngư, cho dù cô ấy không yêu tôi, tôi cũng hy vọng cô ấy có một cuộc sống hạnh phúc.”

“Hiện tại cô ấy thật sự khiến cho người ta đau lòng nha.” Tiểu Trần nghe Tổng Lương Thần nói như vậy, trong lòng có chút chua xót, cô khoát áo rồi đứng dậy nói: “Tôi cũng chỉ có thể giúp đến đây thôi, chúc cậu thành công. Tôi đi hẹn hò trước nha.”

“Cám ơn.”

Sau khi Tổng Lương Thần tiễn Tiểu Trần đi thì anh liền gọi điện thoại cho cậu, hỏi số điện thoại của thầy Ngụy, sau đó liền điện thoại cho thầy Ngụy hẹn chiều hôm sau gặp mặt.

Sáng hôm sau anh đến khoa của Hứa Tử Ngư, đó là một tiết gồm bốn lớp cùng học, anh đặc biệt chọn vị trí ngồi ở góc khuất nhất trong lớp. Vốn đang lo lắng mình sẽ bị Hứa Tử Ngư phát hiện, nhưng lại không nghĩ rằng mình vô tình lại trêu hoa ghẹo nguyệt, hấp dẫn nguyên một đám nữ sinh ngồi ở bên cạnh. Đánh giá với học sinh trong nước, thì Tổng Lương Thần anh đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, hơn nữa bản thân lại đẹp trai như vậy, đương nhiên lực hút có thể còn hơn hẳn hot boy Thích Uy ấy chứ.

Mà Hứa Tử Ngư cũng không nhìn thấy anh, anh trở mắt nhìn cô ôm hai cuốn sách, có chút thật thà đi sau mấy nữ sinh khác, cùng nhau đi đến chỗ ngồi còn trống.

Tổng Lương Thần nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Hứa Tử Ngư, cảm thấy rất đau lòng. Trong ấn tượng của anh đôi mắt của Hứa Tử Ngư luôn bừng cháy hy vọng, cho dù là lúc tức giận hay đau lòng thì vẫn đều là bừng bừng sức sống, nhưng bây giờ cô đã suy sụp hoàn toàn, mặc dù nụ cười vẫn còn trên mặt, nhưng nụ cười ấy chỉ là che giấu đi vết thương trong lòng cô mà thôi. Hai nữ sinh ngồi bên cạnh cũng đang chụm đầu ghé tai, nói Hứa Tử Ngư nghĩ cách mê hoặc Thích Uy, kết quả lại là bị hot boy đá. Những nữ sinh khác cũng nhao nhao gật đầu, trong mắt của các cô ấy cũng chỉ là món đồ mình không có được, thì cũng không bỏ lỡ cơ hội hả hê nhìn người khác không ăn được, bạn học cùng lớp của Hứa Tử Ngư có chút tức giận trợn mắt nhìn trừng mấy nữ sinh nhiều chuyện kia, ngay lập tức bọn họ cũng không nói nữa. Đợi đến khi mấy người đó xoay người lại, cô gái cầm đầu của xóm tám chuyện liền liên tiếng nói: “Bị đá rồi còn ghé góm cái gì chứ.” Mấy bà tám tiếp tục chụm lại nói.

Tổng Lương Thần thật muốn đứng dậy rời khỏi chỗ này, nhưng mà mấy bà tám kia ngồi vây xung quanh anh gắt gao như vậy, thầy giáo thì đang đứng trên bục giảng bài, muốn đi ra cũng đi không được. Tổng Lương Thần lấy giấy viết ra ghi vài chữ, sau đó đem tờ giấy ấy gấp lại đưa cho cô gái đang thao thao bất tuyệt đó mà nói: “Ngại quá, tôi làm phiền cô một chút.”

“Àh? Có gì không?” Nữ sinh kia nhận lấy tờ giấy trong tay của Tổng Lương Thần, trong lòng cũng rất kích động, người đàn ông đẹp trai này lại đưa giấy ình.

“Đúng vậy, ngại quá, tôi nghe nói cô quen Hứa Tử Ngư, làm phiền cô truyền cho người ở phía trước, nhờ người đó truyền tờ giấy này cho Hứa Tử Ngư có được không? Tôi đã mến cô ấy từ rất lâu rồi, rốt cuộc hiện tại cũng đã có cơ hội, cảm ơn sự nhắc nhở của cô.” Tổng Lương Thần cười đến tào nhả lịch sự, lúc nói chuyện rất là khiêm tốn và lễ độ, nữ sinh kia có muốn phát bực cũng không thể bùng nổ, cuối cùng không thể không nén lòng đem tờ giấy truyền cho bạn học nữ ngồi ở trước mặt, còn cố dịu dàng nói: “Thư tình của trai đẹp, đưa cho Hứa Tử Ngư dùm.”

Lúc ấy Hứa Tử Ngư như không nghe thấy gì, cho nên khi Dương Lục Lục đưa tờ giấy, cô căn bản cũng chẳng thèm quan tâm, Dương Lục Lục nhìn thấy trên tờ giấy kia có ghi ba chữ Hứa Tử Ngư rất đẹp và bay bổng, không nhịn được nói với Hứa Tử Ngư: “Tiểu Ngư, cậu phải nghe mình nói, nghe nói lá thư này là của anh chàng đẹp trai ngồi ở phía sau đưa đó.”

Hứa Tử Ngư “ừh” một tiếng cũng không nói thêm câu nào nữa, Dương Lục Lục mở tờ giấy ra rồi nói: “Mình cược với cậu, nội dung lá thư này viết rất cảm động đó, chữ cũng rất đẹp nữa.”

Cô ấy thấy Hứa Tử Ngư không có phản ứng gì, tiếp tục nói: “Cậu có biết bên trong viết cái gì không? Mình đọc nha.”

“Hứa Tử Ngư, đôi mắt của em trong lòng anh như mặt biển không lặng sóng.” Dương Lục Lục nhìn Hứa Tử Ngư, thấy cô cúi đầu nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên cuốn sách chưa mở ra, cho nên Dương Lục Lục vội vàng để tờ giấy ấy xuống mà an ủi cô. Mà tờ giấy ấy —— Chính là lá thư tình đầu tiên mà Tống Lương Thần viết cho Hứa Tử Ngư, lá thư ấy cùng với giọt lệ kia bị kẹp trong quyển sách đó, cho đến hơn một năm sau khi tốt nghiệp Hứa Tử Ngư mới đọc được. Cô nhìn chữ trên lá thư có chút nghi ngờ, theo Dương Lục Lục nói người đó rất đẹp trai, nhưng chỉ gặp có một tiết học chung bốn lớp mà thôi, đáng đáp người đó đẹp siêu cấp giống như Chung Hán Lương vậy, khi đó nữ sinh bốn lớp cũng đều sôi trào.

“Kỳ lạ, dáng áp giống Tống Lương Thần, chữ viết cũng giống Tống Lương Thần, chắc không phải là anh ta đâu.” Hứa Tử Ngư chần chờ suy nghĩ một chút, tự cười bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều, ngay sau đó gấp sách lại cất vào trong rương, kể cả rất nhiều món đồ tạp nham khác của mình nữa, toàn bộ đều được chuyển về nhà của mình. Cho đến khi người bạn nhỏ Tống Thiên Thiên ra đời, thì tờ giấy kia vẫn còn nằm trong cái rương đó.

Mùa hè năm học đó, Tống Lương Thần đi theo Hứa Tử Ngư ở xa xa, sau khi thấy cô trở về tức xá anh mới trở về khách sạn tiếp tục viết kế hoạch buôn bán của mình. Đến xế chiều anh gặp thầy Ngụy, liền đem tình huống của Hứa Tử Ngư nói cho ông ấy biết.

Thầy Ngụy nghe xong, cũng trầm ngâm một chút, sau đó hỏi anh: “Tại sao cậu không tự mình đi nói?”

“Cô ấy rất bướng bỉnh, với lại cháu nghĩ cô ấy cũng không hy vọng quá nhiều bạn bè sẽ trông thấy bộ dạng này của cô ấy. Còn nữa, cháu nghe nói cô ấy rất sùng bái thầy, hy vọng thầy có thể giúp cô ấy.” Thầy Ngụy gật đầu rồi nói: “Tôi có thể giúp cô ấy, nhưng bây giờ chưa phải lúc.”

“Vậy thì lúc nào mới có thể?”

“Đợi đến khi cô ấy tự mình hiểu ra được bản thân mình không thể tiếp tục như vậy nữa.” Tống Lương Thần định hỏi như vậy có thể sẽ đợi quá lâu thì thấy thầy Ngụy nháy mắt bí mật, cuối cùng cũng là gật đầu tin tưởng.

Hứa Tử Ngư cứ im lặng như vậy 24 ngày, Tống Lương Thần cũng ở khách sạn chờ 24 ngày, mỗi ngày anh đều trông thấy cô đi ra từ cổng ký túc xá đi học, ăn cơm, uống nước, thấy cô trầm mặc trở trong phòng ký túc xá, thậm chí có đôi lúc may mắn thì anh có thể nhìn thấy cô ngồi ngẩn ngẩn trên giường thông qua ô cửa sổ. Buổi chiều của ngày thứ 24, Tống Lương Thần nhận được điện thoại của thầy Ngụy, ông ấy nói: “Tôi đã nói với cô ấy rồi, cô ấy là một đứa trẻ thông minh, có lẽ sẽ nhanh khá hơn thôi.”

Tống Lương Thần mở cửa sổ ra, thấy Hứa Tử Ngư từ xa đi tới, hai mắt đã khóc đến đỏ hoe, trong mắt của cô mặc dù vẫn còn có khổ sở, nhưng trong cái yên lặng như mặt hồ ấy rốt cuộc cũng đã có một chút sắc thái khác. Anh mỉm cười, tự nhủ trong lòng: “Đây mới chính là Hứa Tử Ngư mà anh quen biết.”

Sáng hôm sau, Tống Lương Thần đem toàn bộ bản kế hoạch buôn bán gửi cho Steven ở bên kia địa cầu trước, sau đó liền thu dọn hành lý chuẩn bị trở về Mĩ. Trước khi đi anh gọi điện thoại cảm ơn Tiểu Trần, Tiểu Trần rất kinh ngạc mà nói: “Cậu thật chưa có ý định thổ lộ với Hứa Tử Ngư sao?”

“Không, cậu ấy mới vừa khôi phục lại như cũ, mình không muốn cậu ấy chịu đựng thêm chuyện này nữa. Cậu ấy là chòm sao Thiên Xứng nên có chút tật xấu, cậu hiểu chứ, mọi việc cũng không nên gấp quá. Cơ sở tình yêu như vậy không tốt lắm.”

“Ha ha, không nghĩ tới cậu lại tin chuyện các chòm sao nha.”

“Mình không tin những chuyện chòm sao gì đâu, cũng chỉ là ám ảnh trong lòng mà thôi. Hiện tại trong lòng cậu ấy đã tiếp nhận quá nhiều tổn thương rồi, tốt nhất mình không nên nói thì hay hơn.”

“Vậy làm sao bây giờ? Cậu cứ như vậy mà đi sao?”

“Mình cũng không biết nữa, có lẽ chờ sau khi tốt nghiệp trở về nước, mình sẽ thổ lộ với cậu ấy.”

“Sao? Bọn tớ chờ tin vui của cậu.”

“Không thành vấn đề.”

“Ai, Tổng Lương Thần, tớ thấy tớ có cảm hứng để viết nên một câu chuyện tình, cũng bởi vì cậu rồi.”

“Thiệt hay giả đây?”

“Thật, chờ tôi viết xong nhất định sẽ gửi cho cậu xem.”

(Ai da: vậy các bạn đã biết người viết cuốn tiểu thuyết có nội dung giống với cuộc tình của Hứa Tử Ngư và Tổng Lương Thần, lấy bút danh là Nhĩ Đông là ai rồi chứ — Chính là Tiểu Trần đó hi hi.)

“Nói là phải giữ lời đó.”

Sau khi cúp máy, Tổng Lương Thần liền trở về phòng của mình, vé máy bay của anh là 8 giờ tối bay. Tổng Lương Thần kéo va ly hành lý ra, đi ngang cổng ký túc xá của Hứa Tử Ngư anh chợt đổi ý, nhìn vào đồng hồ đeo tay, mới có 5 giờ chiều thôi, tự nhủ với lòng đứng ở đây chờ đến 6 giờ, nếu như Hứa Tử Ngư ra ngoài, bất luận như thế nào anh cũng sẽ thổ lộ với cô. Thời gian từng giây lặng lẽ trôi qua, anh ngây ngốc đứng đó, thu hút nhiều nữ sinh vây lại xem. Anh đang đứng ở đó nghĩ tới kỉ niệm lần đầu tiên gặp cô, nghĩ đến những kỉ niệm mà bọn họ đã cùng nhau trải qua, nghĩ tới tương lai sắp tới của bọn họ, nghĩ đi nghĩ lại chợt nghĩ thông suốt, anh không tin tưởng bản tính trẻ con của mình: “Tổng Lương Thần ơi Tổng Lương Thần, bản thân mày có biết hay không, hiện tại vẫn chưa phải lúc đâu.”

Tổng Lương Thần kéo hành lý đi, đám nữ sinh cũng dạt qua hai bên nhường lối cho anh đi ra, anh từ từ bước đi về lại nước Mỹ. Mùa thu năm sau hoặc là lâu hơn một chút anh sẽ tốt nghiệp, khi đó nhất định anh sẽ trở về đây.

Ngày hôm đó 5 giờ 50 phút, Hứa Tử Ngư cùng Dương Lục Lục bưng khay cơm lấy cơm, lúc đó Tổng Lương Thần mới vừa quẹo vào một khúc quanh, tay kéo hành lý biến mất khỏi cổng ký túc xá trước mắt đám nữ sinh đang lưu luyến không rời khỏi tầm mắt. (diepdiep: ai da một người vừa đi, người kia vừa đến. Ông trời quả thật là biết trêu người.)

Tổng Lương Thần vốn cho rằng mình rất nhanh sẽ lấy lại tư thái để theo đuổi người con gái kia, nhưng lại không ngờ rằng sau khi về Mỹ không bao lâu, liền được tin Thích Uy qua đời.

79. Chương 79: “ngoại Truyện Về Tổng Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (3)

Người gọi điện thoại đến là Thái Thiết — Cấp dưới của ông ngoại. Thái Thiết làm cảnh vệ cho ông ngoại rất lâu rồi, khi Tổng Lương Thần lên học cấp 3, người này cũng đã đến trường của Tổng Lương Thần để hợp phụ huynh cho anh không ít lần, cho nên quan hệ với Tổng Lương Thần cũng không tệ cho lắm, Thái Thiết nói: “Tiểu Tổng à, cậu có biết cháu ngoại của Tô lão tướng quân đã mất rồi không?”

Lúc ấy Tổng Lương Thần đang xem đề án, có chút không phản ứng kịp “mất” là ý gì đây?

“Tiểu Tổng, hôm qua Thích Uy đã qua đời rồi. Tư Lệnh nói cậu cũng ở gần đó, nếu có thời gian thì đại diện người nhà họ Tổng đến Anh viếng một chút, dù sao thì quan hệ giữa hai người cũng không tệ.”

Đầu dây bên kia không thấy tiếng trả lời, thở dài một cái sau đó liền cúp máy. Tổng Lương Thần vẫn cầm điện thoại di động nhưng không nói lời nào, học đệ Robyn ngồi đối diện thấy anh có chút kỳ lạ, nên hỏi: “Anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không có việc gì, tôi không sao.” Tổng Lương Thần để điện thoại vào trong giỏ, tiếp tục xem đề án trong tay. Anh tiếp tục liếc mắt nhìn bản thảo trong tay, nói với Robyn: “Khi tôi nói đến điều mục này, đối phương có thể sẽ hỏi phần đầu nhập sản xuất trước so với vấn đề tính toán.”

Sự thật chứng minh Tổng Lương Thần dự tính rất tốt, đối phương đều là nhắc tới những vấn đề mà mấy người bọn họ đã bàn bạc trước đó, chiều hôm đó biểu hiện của bọn họ quả rất xuất sắc. Thời gian làm đề

án thực tế lâu hơn so với dự tính, vốn dĩ chiều hôm đó bọn họ sẽ chẳng được gặp mặt Đồng Sự Trưởng* công ty, thế nhưng sau khi làm xong đề án, Đồng Sự Trưởng của bên đó lại quyết định muốn gặp mặt bọn họ. Khi thấy ông ta xuất hiện thật sự bọn họ rất muốn vỗ tay ăn mừng, định tìm chỗ nào đó để ăn mừng, rồi hôm sau sẽ trở lại Boston.

Nhưng Tống Lương Thần lại nói: “Tôi có chút việc gấp, phải đuổi bay đến Anh một chuyến.”

Hộ chiếu của anh để trong nhà ở Boston, Tống Lương Thần đi suốt đêm về nhà, sau đó lấy một ít đồ dùng cần thiết rồi đi thẳng ra sân bay. Cho dù là như vậy, khi anh bay đến Anh thì cũng đã là ngày thứ ba rồi, lúc Tống Lương Thần đến nơi thì Thích Uy đã được chôn cất xong, mọi người trong gia đình Thích gia đều rất đau khổ, toàn bộ đã trở về Trung Quốc. Anh trần trọc sau đó liên lạc với Thích Lôi, thông qua cô ấy anh mới biết mộ phần của Thích Uy.

Khi Thích Uy còn sống cũng không thích hoa cỏ, nhưng anh vẫn mang theo một bó cúc trắng: “Dù sao thì tên tiểu quỷ đó cũng không thể nào ném trả lại ình được.” Anh thầm nghĩ. Mộ của Thích Uy nằm ở nghĩa trang York—shire bên cạnh có một trang trại với phong cảnh khá đẹp. Cũng chẳng nghiêm trang giống như nghĩa trang ở Trung Quốc, nghĩa trang ở đây trông giống một mảnh vườn hơn, mộ bia được xây thành từng dãy nhưng khoảng cách khá xa, trên đó viết vài dòng cảm nhận khời hải hoặc nhân văn chi mộ.

Tống Lương Thần đưa mắt tìm mộ, từ từ bước lại gần, anh nhớ lại lần trước mình gọi điện thoại cho Thích Uy chính là đã mắng Thích Uy một trận, Tống Lương Thần không bằng Thích Uy, anh đồng ý, nhưng tại sao Thích Uy lại khiến cho Hứa Tử Ngư chịu tổn thương như vậy chứ, điều này khiến cho Tống Lương Thần vô cùng tức giận. Lúc đó Thích Uy cũng không có giải thích gì cả, chỉ nói thật xin lỗi, cơn tức giận của Tống Lương Thần như bùng nổ, anh nói: “Coi như tôi đã nhìn lầm người, tôi không có người bạn như vậy.” Sau đó liền dập máy điện thoại, bây giờ nghĩ lại, đó cũng là câu nói cuối cùng anh đã nói với Thích Uy.

Nghe Thích Lôi nói Thích Uy là bị ung thư não mà chết, hơn một năm trước khi phát hiện bệnh cũng đã là thời kỳ cuối rồi, chịu biết bao đau đớn mới kiên trì đến bây giờ, ngược lại chết cũng là một loại giải thoát. Lúc đó Tống Lương Thần không hiểu vì sao lúc ấy Thích Uy lại rời xa Hứa Tử Ngư nữa, nhưng bây giờ trong lòng anh cảm thấy vừa khổ sở lại vừa hối hận.

Khi Tống Lương Thần đến nơi anh trông thấy một cô gái mặc áo vàng nhạt với mái tóc đen đang đứng trước bia mộ mà không hề nhúc nhích, lúc anh đi qua đó trông thấy tấm hình của Thích Uy, người phụ nữ đó quay đầu lại nhìn anh, mà nói: “Lương Thần, cậu đã đến rồi.” Là An Hinh.

Tống Lương Thần đưa bó cúc trắng trong tay đặt xuống phía trước mộ bia, đưa tay vuốt phiến đá cẩm thạch lạnh lẽo, nhìn tấm hình người con trai trẻ tuổi đang mỉm cười trên tấm bia, hốc mắt của Tống Lương Thần lập tức đỏ. Anh đem một chai rượu trong túi xách ra, mở nắp sau đó đổ xuống đất trước nấm mồ hết nửa bình, rồi ngửa đầu lên đem nửa còn lại trong chai uống hết. Rượu trắng 50 độ xông lên đầu, cơ thể có chút run run, để bình rượu xuống, Tống Lương Thần đứng ở trước mộ bia mà nói: “Người anh em, tôi tới thăm cậu đây.”

Khi đó Tống Lương Thần cũng không nghĩ nhiều, một hơi uống hết nửa chai rượu trắng vào bụng, cho nên cũng có chút say, vừa mới bắt đầu còn miễn cưỡng ngồi bên cạnh, sau đó lại không có hình tượng chút nào mà ngồi ở trước mộ bia. An Hinh nhìn sắc mặt tái nhợt của Tống Lương Thần, nhớ tới hồi cô còn học cấp 3, cô vì đuổi theo Thích Uy cho nên thường làm bộ trùng hợp gặp nhau ở trên đường, nhưng Tống Lương Thần lại luôn ở bên cạnh Thích Uy như hình với bóng, khi đó cô vì điều này mà hết sức ảo não. Thoáng một cái đã qua mấy năm rồi, lúc ba người gặp lại nhau lại là trong tình huống như thế này, khi đó bọn họ thanh xuân kiêu ngạo, cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày như thế này.

Tống Lương Thần ngồi ở trước ngôi mộ đó hơn nửa ngày, lúc trời sắp tối có một người trông coi nghĩa trang đến nhắc nhở, An Hinh dùng tiếng Anh nói sẽ đi ngay lập tức, vươn tay muốn đỡ Tống Lương Thần. Tống Lương Thần khoát tay, anh vững vàng đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh giống như mặt nước, không thấy tia gợn sóng nào. An Hinh thầm nghĩ, cuối cùng người đàn ông này là đang làm cái gì, vậy mà có thể ẩn nhẫn đến mức này.

Tống Lương Thần dự định ở lại chỗ này ngây ngô hai ngày nữa mới trở về, An Hinh dẫn anh đến khách sạn lân cận. Lúc Thích Uy còn chưa qua đời, cô đã đến đây rồi, ngày mai cô phải bay về Italy. Hai người ngồi trong phòng ăn của khách sạn, An Hinh chọn hai phần ăn nhẹ, nói với Tống Lương Thần: “Cậu có biết tại

sao tôi vẫn nán lại đây mà chưa đi không? Tôi đang đợi cậu đó. Thích Uy có mấy lời muốn tôi truyền đạt lại cho cậu.”

Nghe đến đó, vẻ mặt cứng ngắc của Tống Lương Thần rốt cuộc quay đầu lại nhìn An Hình: “Cô nói, Thích Uy nhờ cô truyền đạt đến tôi?”

“Ừh, Thích Uy nói, anh ấy biết cậu nhất định sẽ tự trách bản thân, bởi vì anh ấy rất hiểu cậu.” An Hình nhấp một ngụm cà phê ở trước mặt, hai bàn tay ôm lấy ly để sưởi ấm, ở York—shire cuối mùa thu cũng không lạnh hơn so với thành phố B, nhưng không biết vì sao, những ngày qua cô vẫn luôn cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo, ngồi một lúc là có thể sẽ run lên. Cô nghĩ mình đã già thật rồi, người mà mình yêu thích nhất cứ như vậy mà ra đi, tại sao cô có thể sẽ không già chứ?

Tống Lương Thần từ chối cho ý kiến, An Hình cũng không quan tâm, cô nói tiếp: “Thích Uy nói, anh ấy cố ý để cho cậu tức giận, nghĩ tới cậu cuối cùng còn bị anh ấy lừa bỡn nên cũng cảm thấy rất vui, cho nên cũng coi như là anh ấy chết một cách vui vẻ đi, cậu cũng đừng cảm thấy khó xử hay áy náy gì.”

“Tên khốn kiếp này.” Tống Lương Thần hung dữ chửi một tiếng, sau đó quay mặt đi hướng khác.

An Hình tiếp tục nói: “Anh ấy nói cả cuộc đời này đều là sống theo ý của người nhà, chỉ có tranh đấu một việc duy nhất, mà lại bị anh ấy làm cho ngổn ngang. Đời này anh ấy cảm thấy có lỗi với hai người nhất, một là Hứa Tử Ngư, còn một người nữa là Tống Lương Thần. Anh ấy nói, anh ấy không xứng làm bạn với cậu, cậu là người luôn quang minh lỗi lạc, anh ấy biết rõ cậu thích Hứa Tử Ngư mà không dám thổ lộ, vậy mà còn cướp cô ấy khỏi tay cậu.”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

“Cũng sắp nói xong rồi.” An Hình nhấp thêm một ngụm cà phê nữa, giọng nói bình tĩnh hơn rất nhiều: “Lúc Thích Uy muốn đến Anh chữa bệnh, tôi cũng vừa thi đậu vào học viện âm nhạc Viên, cho nên tương kế tựu kế lừa Hứa Tử Ngư. Khoảng thời gian cuối cùng này của Thích Uy, cũng là dùng để khiến cho Hứa Tử Ngư hận anh ấy, anh ấy nói chỉ có làm như vậy, cô bé kia mới có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới của mình thôi. Anh ấy muốn tôi nói cho cậu biết, mặc dù anh ấy không muốn thừa nhận, nhưng trên thế giới này, anh ấy chỉ yên tâm gi—ao Hứa Tử Ngư cho cậu mà thôi, trên thế gian này hai người là một đôi thích hợp nhất. Anh ấy hy vọng hai người có thể một lần nữa bắt đầu lại, giống như, giống như anh ấy chưa từng xuất hiện vậy. Cho nên, trước khi chết, anh ấy đều phong tỏa tin tức, trước khi Hứa Tử Ngư bắt đầu lại cuộc sống mới, sẽ không biết được tin anh ấy đã qua đời.”

Sau khi bữa ăn Tây được dọn lên, An Hình khuyên Tống Lương Thần ăn chút thức ăn: “Chúng ta ngược đãi chính mình, Thích Uy sẽ bắn khoản đấy.”

Tống Lương Thần gật đầu một cái, miễn cưỡng uống chút súp trước mặt. An Hình còn nói: “Thi thể của Thích Uy sau khi hỏa táng đã được người nhà rải vào Nam Thái Bình Dương rồi, cũng không có chôn cất ở đây.”

“Cái gì?” Tống Lương Thần kinh ngạc ngẩng đầu lên, An Hình chẳng trả lời chỉ cười cười, không tiếp tục nói đến đề tài này nữa, chỉ nói là: “Tôi biết Thích Uy tuyệt đối sẽ làm những chuyện như vậy, cậu nói thử xem?”

Tống Lương Thần mím môi, nghĩ đến Thích Uy từ nhỏ đến giờ vẫn đều rất nhiều mưu ma chước quỷ, chuyện như vậy cậu ta quả thật sẽ làm ra được.

Trần trọc từ York—shire quay trở lại Boston, đã gần đến lễ Giáng Sinh rồi, Tống Lương Thần nghĩ đến lần trước mình lên đến trường đại học Kinh Mậu vào dịp lễ Giáng Sinh, trông thấy Thích Uy cùng Hứa Tử Ngư ở chung một chỗ. Trước lễ Giáng Sinh, Tống Lương Thần khổ sở vùi đầu trong công việc, anh với mấy người bạn học cùng bạn rạn mà trôi qua. Cái lễ Giáng Sinh này Hứa Tử Ngư muốn ném thử cuộc sống một lần nữa, còn Thích Uy, thì đã kết thúc cuộc sống thanh xuân của mình rồi.

Từ nhỏ Tống Lương Thần cũng rất ít khi bị bệnh, nhưng nay lại bị cảm, phát sốt, ho khan, cả người cũng không còn chút sức lực nào, nghe nói là Châu Âu đang bùng phát một loại vi-rút cúm, anh nằm trong bệnh viện hết 2 tuần mới được xuất viện, sau khi ra viện anh liền toàn tâm toàn ý lao vào gây dựng sự nghiệp của mình.

Chuyện Hứa Tử Ngư và Thích Uy, hiện tại đối với anh dường như trở nên thật xa vời, có lúc anh đang nhìn bảng số liệu tiêu thụ khi gần đầu lên chợt nhớ đến một người, nhưng cái đáng chết nhất chính là, khi anh nhớ tới người đó thì đồng thời cũng nghĩ đến một người nữa.

Hứa Tử Ngư, Thích Uy; Thích Uy, Hứa Tử Ngư; Hứa Tử Ngư là người con gái anh yêu nhất, Thích Uy là người bạn tốt nhất của anh; Thích Uy yêu Hứa Tử Ngư, Thích Uy đã mất rồi. Lý trí và trái tim của anh thường xuyên đấu tranh mãnh liệt như vậy, nhưng cuối cùng lại không còn cách nào khác. Bọn họ đều cần thời gian, anh và cả Hứa Tử Ngư nữa.

Sau khi nhận một hạng mục mới, đã là mùa hè năm sau rồi. Tổng Lương Thần cũng không có như dự định ban đầu mà quay trở lại trường đại học Kinh Mậu, Hứa Tử Ngư cũng giống như các bạn khác đều đã tốt nghiệp và đi làm cả rồi. Tuy cô không có khả năng tìm công việc đúng chuyên ngành quảng cáo của mình, nhưng cô lại tìm được cơ hội biên tập, trong thời cuối khủng hoảng kinh tế này, cho dù là cơ hội như vậy cũng càng ngày càng ít hơn.

Tổng Lương Thần gọi điện thoại cho Thạch Lỗi là bạn học năm nhất của anh, Tổng Lương Thần có đề cập đến chuyện anh có một người bạn đến công ty tiểu thuyết ngôn tình trên In-ter-net phỏng vấn, nếu như có thể thì hy vọng Thạch Lỗi cho cô ấy một cơ hội. Thạch Lỗi bật cười, nói ở Ôn thị có giới thiệu công ty tài chính kinh tế của Tổng Lương Thần, cuối năm là có thể lên sàn rồi, bạn của Tổng Lương Thần nghĩ sao mà lại chạy đến công ty ngôn tình này để làm biên tập đây.

Tổng Lương Thần trầm ngâm một chút không nói gì, một lúc sau mới nói: “Chuyện này phải làm phiền cậu rồi, đợi sau khi tôi quay trở về nhất định sẽ cảm tạ hậu hĩnh.”

“Ah, tập đoàn của các cậu muốn phát triển ở Trung Quốc?”

“Cũng sẽ phải trở về thôi, nhưng đợi đến lúc thích hợp.” Khi Tổng Lương Thần trả lời câu đó cũng chẳng phải khẳng định, tài chính thế giới vốn luôn thay đổi trong nhanh chóng, lúc ấy đang là thời kỳ của tài chính Hải Khiếu, nhưng dù sao thì công ty cũng sẽ từng bước một đi xuống thôi.

“Hắc, hiện tại mình cũng không muốn làm ngành này nữa, mình muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, chờ sau khi cậu về nước thì nói mình biết một tiếng, cậu mua luôn công ty của mình nhé.”

Tổng Lương Thần cười cười, tính tình của người bạn này thật là dễ thương, nhưng anh nghĩ chuyện thu mua công ty cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi. Ai mà biết chuyện đùa giỡn này qua 3 năm sau lại thành sự thật chứ, lần này anh trở về, ngoài việc sắp xếp thăm dò tình hình tài chính ở trong nước ra, còn là khảo sát công ty Thạch Lỗi xem có nên bỏ tiền ra mua lại công ty này hay không.

“Tổng giám đốc Tổng, một lát ngài trực tiếp đến khách sạn nghỉ ngơi luôn sao?”

“Không, tôi muốn trực tiếp đến khu chung cư của thành phố.” Tổng Lương Thần lấy mắt kiếng xuống dụi mắt, máy bay đã ổn định đáp xuống cổng T3 của sân bay phía Nam thành phố B.

“Hứa Tử Ngư ơi, anh đã trở về rồi.”

80. Chương 80: “ngoại Truyện Về Tổng Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Dâu. (2)

“Xá?” Tổng Lương Thần cầm trong tay hợp đồng, giương mắt nhìn bạn tốt đang lười biếng tựa vào ghế sa-lon.

“Lề mề.” Thạch Lỗi ngáp một cái, nói: “Lần này các cậu đánh giá quá lâu rồi đấy, ngàn vạn lần đừng có làm trì hoãn đến việc xuất phát của tớ.”

“Cái tên nhóc này, cậu tân tân khổ khổ mới thành lập được công ty cho nên vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Tổng Lương Thần bày ra vẻ mặt phớt tỉnh nghiêng người nói: “Những chuyên gia đánh giá này

của công ty tớ vô cùng chuyên nghiệp, làm thu mua tớ cũng rất coi trọng bối cảnh trước đây của công ty cậu, nhưng mà làm bạn bè, tớ vẫn muốn xác nhận một chút, cậu thật sự muốn đem công ty mà mình tay trắng gây dựng lên bán đi sao? Nếu cậu muốn đi du lịch vòng quanh thế giới thì cũng không tốn nhiều thời gian, hơn nữa tuyệt đối có thể điều hành từ xa mà.”

“Ha ha ha. . . .” Thạch Lỗi đứng dậy vỗ vỗ vào bả vai của Tống Lương Thần, nói: “Người anh em, nhiều năm như vậy không thấy, cậu vẫn nghĩa khí như vậy! Nói đi nói lại, tớ cũng chỉ vì điểm này của cậu, nên nếu gi—ao cho người khác tớ cũng không yên lòng. Công việc tất nhiên là quan trọng, nhưng trên cõi đời này còn có những chuyện so với công việc còn quan trọng hơn, dĩ nhiên, cái này cũng chỉ có thể hiểu mà không thể nói bằng lời.” Thạch Lỗi cả lơ phất phơ lần nữa cuộn mình trên ghế sofa, trong đầu thoáng qua một cặp mắt giảo hoạt xinh đẹp.

Công ty này, là do cậu tay trắng rồi gây dựng được đến trình độ như hiện tại, nói không quan tâm là giả. Thời điểm sáng lập cậu và mấy bạn bè hầu như đem tất cả thời gian đều dùng ném vào đây, ngay cả trang web khiến cậu kiêu ngạo cũng làm cho cậu nhiều phen chân vất lên cổ, thời điểm trang hoàng lại căn phòng này, giữa hai năm cơ hồ hơn phân nửa cũng ở nơi này. Cũng bởi như thế, mới có thể khiến cho cô ấy quá thất vọng mà rời đi, chỉ là, sau này sẽ không như thế nữa.

Thạch Lỗi chợt nghĩ đến cái gì, cầm bản ghi chép thông tin cá nhân lên, mở ra một trang thông tin đẩy tới trước mặt Tống Lương Thần: “Ừ, đây chính là trang quản trị, đây là blog của công ty, trang của bạn học của cậu.”

May là sự nhần nại của Tống Lương Thần đã luyện đến có thể chống đỡ với tường lửa, nhưng trong tâm vẫn không nhìn được co rút một cái. Trên Blog là một tấm ảnh tươi cười của Hứa Tử Ngư, trong ánh mắt ít đi cái tính không tim không phổi, nhiều hơn một phần trầm ổn theo thời gian thấm vào, cô trưởng thành nhiều như vậy. Nếu như có thể lựa chọn, Tống Lương Thần tình nguyện muốn thấy bộ dạng của cô ngày trước, nhưng năm tháng như nước, ai có thể tránh được sự gột rửa của nó đây? Những năm này, cuối cùng anh cũng không chăm sóc tốt cho cô.

“Thạch Lỗi, cảm ơn cậu.” Chỉ trong chốc lát Tống Lương Thần liền ngẩng đầu lên, lúc nói chuyện còn trịnh trọng hơn so với lúc nói chuyện về hợp đồng. Thạch Lỗi cười ha hả gật đầu một cái, thừa dịp cháy nhà hôi của nói: “Nếu muốn cảm ơn tớ. . . thì sau khi thu mua công ty rồi giúp tớ đem chuyện Baidu giải quyết đi.”

Tống Lương Thần dở khóc dở cười, người anh em này của anh có mấy phương diện luôn rất kỳ quái.

Thời điểm hợp đồng được ký kết, Tống Lương Thần bắt Thạch Lỗi để lại 1% cổ phần, tuy so với 70. 5% hoàn toàn không phải là một cấp bậc, nhưng dầu gì cũng là một cổ đông nhỏ, trong tương lai công ty phát triển thế nào không thể tiên đoán trước được, nhưng trong này vẫn phải có một phần của cậu ta.

Sau khi hợp đồng được ký xong, Tống Lương Thần và Thạch Lỗi ước định sẽ công bố vào cuối tháng tư, lý do công khai là vì văn phòng đại diện trong nước chính thức đi vào hoạt động, sẽ đãi tiệc rượu, thông qua đó sẽ làm tăng thêm uy tín về tài chính của công ty và giá trị cổ phiếu của trang web, trên thực tế chỉ có Tống Lương Thần biết, anh và An Hình đã hẹn với nhau tháng Ba sẽ gặp nhau ở Châu Âu, sau khi trở về, anh sẽ chuẩn bị đem chuyện Thích Uy nói cho Hứa Tử Ngư.

Lúc nhận được điện thoại của Bạch Hình, Tống Lương Thần cảm thấy hơi ngoài ý muốn. Kể từ khi Tống Lương Thần tốt nghiệp bọn họ cũng không hay liên lạc với nhau, nhiều lắm là nghe người khác nhắc tới đối phương. Bạch Hình ngược lại lại sáng sủa hơn rất nhiều so với hồi học đại học, cô nói: “Lớp trưởng, chúng tôi đang đợi cậu tổ chức hoạt động đấy, lúc cậu không có trong nước tất cả mọi người đều không có tụ tập đâu.” Tống Lương Thần ở bên này điện thoại vẫn còn đang xem báo, theo lời cô cũng nói đôi câu, Bạch Hình chợt nói: “Tiểu Ngư hai ngày trước còn nói thăm, rằng mấy năm rồi cũng không thấy mặt cậu đấy.”

Tống Lương Thần cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu oanh tước xuống đầu anh, lập tức buông tờ báo trong tay ngồi thẳng người, nói: “Vậy sao?” Bạch Hình nở nụ cười hắc hắc, Tống Lương Thần xoay chiếc bút máy trên tay mấy vòng, nhìn chiếc bút đen bóng trên ngón tay chuyển thành một vòng sáng, tận lực dùng thanh âm tự nhiên nhất nói: “Thật lâu không có liên lạc, tất cả mọi người ra sao rồi?”

Hỏi xong mới biết mình buồn cười như thế nào, đáy lòng thở dài đem bút máy đặt lên bàn, gặp phải những chuyện liên quan đến Hứa Tử Ngư, anh vẫn luôn không bình tĩnh

Bạch Hình nói cho anh biết mã số QQ của lớp, thời điểm ăn trưa anh đăng nhập vào, một đám người trong đó kích động lên tiếng: “Lớp trưởng, cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi!”, “Lương Thần, cậu thật là bận rộn.”, “Có cua được cô gái Tây nào không?”, “Còn tưởng rằng cậu đã quên mất bọn tớ rồi chứ?” Tổng Lương Thần liên tục không ngừng nhất nhất đáp lại.

Đối với những bạn học lớp 12 này mà nói, vị lớp trưởng Tổng Lương Thần gọi lại trong thâm tâm mỗi người là những chuyện có ý nghĩa bất đồng. Năm bọn họ học lớp 11 ấy, vợ của thầy chủ nhiệm bị mắc bệnh ung thư, thầy Vương chủ nhiệm lớp không thể theo bọn họ được, vốn định báo cáo với ban giám hiệu nhà trường đổi một giáo viên chủ nhiệm khác, nhưng sau khi Tổng Lương Thần và mấy cán bộ lớp thương lượng với nhau thì ngăn chuyện này lại. Tiền lương của thầy và vợ đều không cao, tiền trị bệnh lại tốn nhiều, khoản tiền thưởng của việc làm chủ nhiệm lớp đối với thầy mà nói rất quan trọng. Mà thầy Vương lại là một người không câu nệ, người mập mập lùn lùn, lúc cười trông giống như phật Di Lặc, mà đoạn thời gian đó bộ dáng cũng thay đổi, thật may là những bạn học trong lớp cũng không quá hỗn loạn.

Giáo dục hồi đó cái gì cũng dựa vào một chữ “Phân”. Đến học kỳ hai của lớp mười một, tất cả những cuộc thanh tra của trường đều dựa trên sự đánh giá về kết quả học tập của học sinh. Từ trước tới nay uy tín của Tổng Lương Thần trong hội học sinh luôn rất tốt, lại thêm anh rất có năng lực quản lý, từ nhỏ đã được ông ngoại dạy dỗ nên mưa dầm thấm đất, thỉnh thoảng thay thế chủ nhiệm lớp và ban lãnh đạo lớp cũng không vấn đề gì. Thời điểm tốt nghiệp cấp ba, ban Hai đứng thứ nhất trong tất cả các lớp cùng khối, thầy giáo cũng được tiền thưởng. Mặc dù Tổng Lương Thần còn chưa kịp cùng các bạn học ăn mừng tốt nghiệp, nhưng trong lòng mọi người đều rất cảm kích đối với anh.

Ngày tụ hội hẹn là chủ nhật, mười mấy người hẹn nhau ở một quán cơm tương đối lớn bên cạnh trường cấp ba. Lúc học cấp ba ai nấy cũng đều cảm thấy mình là một đứa bé, nhất là những người như Hứa Tử Ngư từ nơi khác chuyển tới học, cho nên trong trí nhớ luôn có một phần tưởng niệm đối với những mỹ vị của nơi này.

Lúc Hứa Tử Ngư tới, tất cả mọi người đã đến đủ, một nhóm người cười nói ầm ĩ đòi phạt 3 ly rượu, Hứa Tử Ngư để đồ xuống bên cạnh đùa dỡn, miệng lưỡi bắt đầu hoạt động: “Em mới chạy từ quê lên, các vị đại ca đại tỷ tha cho em đi, chỉ vì muốn gặp mọi người mà phải chạy cũng mau tắt thở rồi.”

Bạn cùng ký túc xá Từ Lệ cười gian hai tiếng: “Trước đừng nói cái này nữa, mọi người có phát hiện không đây, trong này đã có hai người có thể bị phạt rồi mà.”

Hứa Tử Ngư lúc này mới phát hiện ra mình đang ngồi cạnh một người có khí thế cường đại là Tổng Lương Thần, vội vàng hi hi ha ha chào hỏi. Lúc cô mới chạy vào cũng không có chú ý đến, nhìn thấy trong phòng còn một cái ghế trống duy nhất liền đặt mông ngồi xuống. Phải biết rằng từ lúc Tổng Lương Thần tới, phải nhọc lòng cỡ nào mới để ọi người không ngồi vào đó mà để lại cho cô một ghế.

Nói đến đây, ánh mắt mười mấy người trong phòng lập tức lóe sáng nhảy nhót trước mặt Hứa Tử Ngư và Tổng Lương Thần, hai người Hứa Tử Ngư và Tổng Lương Thần hai mặt nhìn nhau trong chốc lát, ngay sau đó bật cười phù một tiếng: “Từ Đại Lệ, cậu không hổ là bạn chung ký túc xá với tớ, lập tức đã chọn trúng ngay tử huyệt của tớ! Không phải là muốn phạt rượu 3 chén ư, tớ uống là được chứ gì!”

Sắc mặt của Tổng Lương Thần rét lạnh nhìn Hứa Tử Ngư: “Được rồi được rồi, mọi người đến đông đủ rồi, trước tiên để tớ nói đôi câu . . .” Hứa Tử Ngư thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm kêu may mắn mình vận khí tốt, vội vàng làm bộ như rửa tai lắng nghe nhưng lại cầm đôi đũa lên không có hình tượng chút nào gấp một miếng thịt viên Tứ Hỷ. Ăn ngon quá, vẫn ngon như vậy a!

Tổng Lương Thần bưng ly rượu thao thao bất tuyệt, còn đôi đũa của Hứa Tử Ngư thì lia không ngừng để gấp thức ăn, hai người lại một lần ở cái quán có tên là “Trăng rằm” này tạo thành một cảnh tượng quái dị.

Nghiêng mắt nhìn thấy Hứa Tử Ngư ăn được không sai biệt lắm, Tổng Lương Thần rút cuộc tổng kết lại: “Mọi người tụ tập thật không dễ dàng, đến đây, cùng nhau làm một ly. Đàn ông thì phải cạn chén nhưng phụ nữ thì tùy ý đi!” Dứt lời liền dẫn đầu uống cạn, mọi người vừa thấy lớp trưởng đã uống rồi nên cũng

rối rít uống theo, chỉ có Hứa Tử Ngư là uống một hớp rồi lại tiếp tục ăn, bị Từ Đại Lệ mắt tinh bắt tại trận, rốt cuộc cũng phải uống hết nửa ly.

Tổng Lương Thần cau mày, nhìn Từ Lệ đang ngồi ở phía đối diện cũng đang hào phóng uống rượu một chút, nói: “Từ Lệ, các cậu là phụ nữ thì nên uống ít một chút, uống cái gì khác đi. Nhân viên phục vụ, lấy thêm đồ uống!”

Hứa Tử Ngư chặc một tiếng, ranh mãnh nhìn Từ Lệ đang ngồi sát Vương Hạo nói: “Hắc, Vương Hạo, cậu nên cẩn thận một chút, xem xem lớp trưởng của chúng ta quan tâm tới Đại Lệ nhà cậu nhiều hơn đấy.”

Từ Lệ lập tức nói: “Hứa Tử Ngư, cậu đừng có phá hư tình cảm của chúng tớ, tình cảm của chúng tớ là tình vững hơn vàng.”

Những người ngồi trong phòng lập tức cười ồ lên, Chu Tấn An có chút mơ hồ cười nói: “Tiểu Ngư, cậu nghĩ một mà có thể đấu với hai à? Không biết Từ Đại Lệ bây giờ đang làm thanh tra ở viện Kiểm soát sao, còn Vương Hạo đang làm thầy giáo Ngữ Văn ở trường trung học đó?”

“A a a, em sai lầm rồi, tỷ tỷ và tỷ phu tha mạng!”

“Dùng hành động bày tỏ!” Vương Hạo lập tức thêm dầu đổ vào lửa, Hứa Tử Ngư cầm ly rượu lên khiếp khiếp nhìn hai người trước mặt phụ xướng phụ tùy: “Chị họ tha cho em đi, tử lượng của em không tốt, em sợ một lát nữa lại phun ngay trước mặt hai người đấy, mới vừa rồi em còn ăn một đồng thịt viên, giò,”

“Được rồi được rồi!” Vương Hạo che miệng đưa tay ngăn không cho Hứa Tử Ngư nói tiếp, nói: “Đừng nói nữa a. . . . Nhìn cậu tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện nên lần này tha cho cậu đấy.” Sau đó cầm bình trà trước mặt bắt đầu rót. Tổng Lương Thần cười thầm Hứa Tử Ngư lạnh lợi, Vương Hạo thì lại đơn giản, lúc đi học các bạn học đều biết cậu ta trong giờ sinh vật thí nghiệm giải phẫu ếch cũng bị nôn ra, không nghĩ tới đã đi làm lâu như vậy mà bệnh cũ còn chưa có đổi.

Hứa Tử Ngư uống ngụm nước trà để che giấu nụ cười gian của mình, không cẩn thận liếc thấy Tổng Lương Thần cũng đang cúi đầu uống nước trà. Không đúng, trong nháy mắt vừa rồi cô thấy anh cười thật gian trá, nhất định là mình nhìn lầm rồi.

Đang nói chuyện hăng say rốt cuộc đồ uống cũng được đưa tới, có nước chanh lại có nước ngô, Tổng Lương Thần đem nước ngô mà Hứa Tử Ngư thích đặt trước mặt cô, sau đó liền bưng ca nước chanh ý cười đầy mặt nhìn những bạn học chung quanh: “Ai uống nước chanh?” Sau đó từng muỗng từng muỗng múc cho bọn họ.

Hứa Tử Ngư đầu đầy vạch đen bưng nước ngô lên tự cấp tự túc, nội tâm cảm thán Tổng Lương Thần quả nhiên vẫn còn ghét cô như vậy. Cô nào biết từ khi Tổng Lương Thần ngồi xuống tới giờ trong lòng vẫn chồm chồm lẫn lộn, cái gì cũng muốn làm cho cô, nhưng lại sợ quá ân cần sẽ làm cho cô thêm lúng túng.

Trong lúc Tổng mỗ một mình khổ sở giũa cùn còn Hứa Tử Ngư thì nhiều lần cảm thấy bị đơn độc lạnh nhạt, thời gian đã trôi qua rất nhanh, các bạn học dần dần đều đã có chút men say, phần lớn mọi người quan hệ với nhau cũng không tệ nên vừa nói chuyện, vừa uống.

Tổng Lương Thần hồi tưởng lại, đã lâu các bạn học mới cùng nhau tụ tập như hồi học cấp 3 vậy.

Khi đó tất cả mọi người đều nghĩ rằng, liều mạng học 3 năm cấp 3 đã là rất khổ sở, để sau này có thể có một cuộc sống thật tốt. Ai ngờ cuộc sống sau này còn không bằng lúc ấy tưởng tượng, con đường đại học phải đi qua có ghi lại dấu ấn của rất nhiều cuộc khủng hoảng nhưng dần dần cũng tích lũy lại để vượt qua, gần đến thời điểm tốt nghiệp thì cơn khủng hoảng kinh tế cũng dần qua đi, lúc đó mới phát hiện tìm việc làm còn khó khăn hơn so với tưởng tượng rất nhiều, thật vất vả mới tìm được một công việc, nhưng ngày tháng qua đi một cách lãng phí đã bào mòn dần sự hăng hái của mỗi người — thì ra khoảng thời gian hạnh phúc mỹ mãn kia chẳng qua là do trong lòng bọn họ tự tưởng tượng ra mà thôi, còn thời gian hạnh phúc thực sự chính là ba năm bọn họ đã sớm cùng nhau vượt qua.

Hứa Tử Ngư cười với Bạch Hình rồi cạn một ly, cô cảm giác không phải là như vậy chứ? Tốt nghiệp ba năm tới nay, cô vẫn luôn rất bận rộn, với một công việc bình thường, không tình cảm, hôm nay mới cảm thấy mình thật sự có chút già rồi, lại có chút hoài niệm những ngày tháng mọi người cùng nhau phấn đấu. Suy

nghĩ có một chút buồn cười, công việc về sau mới biết, thì ra những ngày tháng xung đột kia, Tổng Lương Thần thì ra lại là người từng giúp cô nhiều nhất. Đáng tiếc về sau cũng không còn ai bao bọc cô như vậy nữa rồi.

Lúc kết thúc buổi tụ hội, ánh đèn đường đã rực rỡ, thật trùng hợp, trừ Hứa Tử Ngưng và Tổng Lương Thần, mọi người nếu không phải đến theo từng đôi thì chính là hàng xóm. Không thể như vậy sao, Tổng Lương Thần phải mất bao nhiêu khổ tâm mới có thể đạt tới trình độ danh chính ngôn thuận này để có thể đưa Hứa Tử Ngưng về nhà đấy!

Hứa Tử Ngưng đã sớm uống đến ngã trái ngã phải rồi, Tổng Lương Thần một tay cầm túi xách cho cô, một tay nắm lấy cổ tay áo của cô, giống như đang nhắc một chú gà con. Bạch Hinh cười không nhịn được, liều mạng còn ba phần thanh tỉnh chặn lại một chiếc xe, Tổng Lương Thần vội vàng lôi kéo Hứa Tử Ngưng tiến lên nói chuyện với tài xế, hai người đưa mắt nhìn Bạch Hinh, Chu Tấn An mới uống hai chén đã choáng váng nặng nề lên xe rồi đi.

Tổng Lương Thần kéo tay áo cô giật giật, cúi đầu hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

“Nhà, tớ không có nhà!” Hứa Tử Ngưng khoát tay đứng bên đường đón xe.

“Không có nhà vậy thì cậu đi đâu?” Tổng Lương Thần bật cười.

“Đến đây.” Hứa Tử Ngưng ngoắc tay bảo Tổng Lương Thần cúi đầu, sau đó ghé vào lỗ tai của anh nói: “Không nói cho cậu biết.” Mặt Tổng Lương Thần lập tức xuất hiện một vạch đen, rất vô tội bày tỏ: “Tớ đâu dám khi dễ cậu?!”

Hứa Tử Ngưng nhìn anh một chút, sau đó bữu môi đẩy tay của anh ra lại đi đón xe, Tổng Lương Thần lại đuổi theo, hỏi: “Hôm nay cậu uống quá nhiều rồi, trong nhà còn có người khác sao?”

“Tiểu Cường ở nhà, hức.” Hứa Tử Ngưng mang một bộ dạng say rượu, rốt cuộc cũng được như nguyện gọi được một chiếc xe. Tổng Lương Thần vội vàng đỡ cô đi vào, Hứa Tử Ngưng đi vào xong lập tức muốn đóng cửa lại, Tổng Lương Thần liền vội vàng kéo cô vào trong rồi lên xe, Hứa Tử Ngưng nhìn anh một chút: “Cậu cũng ở nhà tớ sao?” Bộ mặt của tài xế cũng xuất hiện những vạch đen nhìn vào kính chiếu hậu một chút, hướng về phía Tổng Lương Thần nói: “Hắc, tôi nói người anh em một chút nhé, con gái nhà người ta biết cậu sao?”

“Đúng vậy Tổng Lương Thần, tớ biết cậu sao?” Hứa Tử Ngưng nhào lên nhìn qua xem lại, Tổng Lương Thần trên mặt nóng lên lui về phía sau miễn cưỡng nín vào vai cô, tài xế ho khan một tiếng, hỏi: “Đi đâu?”

“Về nhà cậu chứ?” Tổng Lương Thần hỏi.

“Nôn.” Hứa Tử Ngưng phun.

81. Chương 81: “ngoại Truyện Về Tổng Lương Thần”: Bảo Rằng Chả Có Duyên Đâu. (5)

Cô có từng yêu một người? Có lẽ cô cũng không hiểu được từ khi tình yêu thời niên thiếu của bọn họ bắt đầu. Bọn họ đã đợi quá nhiều năm, bỏ lỡ quá nhiều cơ hội, lãng phí biết bao nhiêu thời gian, rồi có một ngày chợt ý thức được, hai người vẫn chưa thực sự đến với nhau thì đã già rồi. Vì vậy anh chỉ ngóng trông một ngày kia có thể gặp lại cô, nói cho cô biết tình yêu của anh.

Mà bây giờ, cô đang ở trên giường của anh bình tĩnh ngủ.

Chân mày của Hứa Tử Ngưng khẽ nhíu, Tổng Lương Thần nghĩ, cô vui vẻ giống như những gì biểu hiện ra bên ngoài. Năm đó Hứa Tử Ngưng là người như thế nào? Khóe miệng vĩnh viễn là vểnh lên, mắt luôn lóe sáng.

Tổng Lương Thần mặc áo T-shirt và quần cộc ở nhà, ngồi ở ghế tựa bên giường, tóc ướt nhẹp, hiển nhiên là mới vừa tắm rửa xong. Trên bàn đã bày mấy lon bia rỗng: “Nếu như mình cũng uống say.” Anh nghĩ: “Như vậy mình sẽ nhân cơ hội thổ lộ với cô?” Lúc này anh mới thấy tửu lượng tốt cũng có chỗ xấu vô cùng, anh uống càng nhiều, trong lòng lại càng tỉnh táo.

Thật ra thì mọi người đều giống nhau, nếu nói uống rượu rồi say chẳng qua là lấy cớ để phóng túng bản thân mình thôi.

“Ừm. Nước.” Hứa Tử Ngư lăm lăm rên chẳng phân biệt rõ câu từ, Tống Lương Thần vội vàng rót một chén nước, thử độ ấm một chút rồi cầm qua. Anh cẩn thận đỡ Hứa Tử Ngư dậy, đem cái chén tới bên miệng cô, nói: “Uống nước đi.”

“Ừ.” Cô gái nhỏ ở trong anh cúi đầu uống nước, ừng ực, Tống Lương Thần thầm nghĩ: “Ngay cả uống nước cũng đáng yêu như thế.”

Ngoài dự liệu của anh là Hứa Tử Ngư uống hết nước thì ngược lại có chút tỉnh rượu, cô mở mắt ra: “Lương Thần?” Hứa Tử Ngư nhìn chung quanh, cảm thấy đầu vô cùng nặng nề, Tống Lương Thần nói: “Cậu uống say, tớ sợ cậu không có ai chăm sóc, cho nên mới đưa cậu về đây.”

“Sao người tớ hơi như vậy?” Hứa Tử Ngư kéo áo T-shirt của mình ngửi một cái, nhìn Tống Lương Thần. Tống Lương Thần nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô, vội vàng nói: “Cậu ói trên xe, áo khoác của cậu tớ đã giặt rồi, bên trong.”

“Tớ muốn đi tắm.” Bộ dạng say rượu của Hứa Tử Ngư hoàn toàn biến mất, trơ mắt nhìn Tống Lương Thần, đôi mắt lấp lánh giống như một chú động vật nhỏ, dưới ánh đèn vừa sáng lại vừa ươn ướt. Lúc say rượu Hứa Tử Ngư đặc biệt nhu hòa mà bình thường không bao giờ có, cô dĩ nhiên không biết, nếu cô dùng vẻ mặt này của mình yêu cầu bất cứ điều gì thì dù Tống Lương Thần có không làm được cũng sẽ đồng ý.

Anh nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu chờ một chút, tớ đi tìm cho cậu một bộ quần áo.”

Hứa Tử Ngư gật đầu một cái, lại cảm thấy có chút khát, bưng bình giữ nhiệt lên rót một chén nước, ừng ực rồi lại bắt đầu rót tiếp.

Tống Lương Thần cầm một bộ quần áo đi ra, đỡ cô xuống giường. Hứa Tử Ngư mặc dù say, nhưng đầu gối cũng còn có chút khí tiết, vội vàng nói: “Không có việc gì, tự tớ có thể đi được.” Ngay sau đó cầm quần áo lên, vòng vo đi theo Tống Lương Thần đến phòng tắm.

Tống Lương Thần mở vòi tắm ra bắt đầu thử nước cho vừa đủ độ ấm, nhưng vẫn còn có chút không yên lòng nhìn Hứa Tử Ngư, Hứa Tử Ngư lập tức trở lại bộ dạng đùa giỡn: “Thế nào, cậu muốn tắm cùng tớ à?”

Tống Lương Thần dở khóc dở cười, vội vàng lui ra ngoài, phút cuối cùng còn quay lại nói: “Cậu tắm cẩn thận đấy, chớ có khóa cửa, có chuyện gì thì gọi tớ.”

“Ừ.” Hứa Tử Ngư chờ anh đóng kín cửa rồi vội vàng cởi bộ quần áo thoải mái chết này ra, thái độ ghét bỏ ném đi.

Tống Lương Thần ngồi trong phòng chờ, nghe tiếng nước truyền ra, nói không có cảm giác là giả. Anh thích nhất là phụ nữ trong những lúc như thế này, tắm đó. Ừc, anh nuốt một miếng nước bọt, cầm bia lên tiếp tục uống.

Tiếng nước chảy vang lên một lúc lâu, rồi cuộc cũng ngừng lại. Tống Lương Thần để ly xuống, đi đến bên cạnh phòng tắm.

Nhưng chờ mòn chờ mỏi, Hứa Tử Ngư vẫn còn không ra. Lúc này cô đang ngồi dưới đất, bộ quần áo mà Tống Lương Thần đưa cho cô đang ướt át nằm bên cạnh — Cô thực sự nghĩ không ra, vừa rồi đã quên phải treo quần áo lên, lần này phải làm sao đây?

“Hứa Tử Ngư, cậu có khỏe không?” Tống Lương Thần gõ cửa.

Hứa Tử Ngư nói: “Tớ làm ướt hết quần áo rồi.” Cô chợt nghĩ, cái gì mình cũng làm không được, vì vậy khóc lên.

Tống Lương Thần nghe thấy tiếng khóc lập tức luống cuống, vội vàng an ủi: “Không có việc gì, tớ còn có rất nhiều quần áo, cậu chờ một chút, tớ đi lấy.”

Chờ đến lúc anh quay lại, Hứa Tử Ngư vẫn còn khóc. Lẽ ra Hứa Tử Ngư cũng không phải người thích khóc như vậy, chỉ có điều lần này cô uống quá nhiều, cũng không trông nom không để ý, người luôn luôn đối đầu với cô là Tống Lương Thần lại dịu dàng như thế, làm cho trong tiềm thức của cô cảm thấy buồn lòng, vừa khóc thì không ngừng lại được.

Bên này Hứa Tử Ngư khóc đến trời đen kịt, Tống Lương Thần ở bên ngoài lại hận đến muốn giậm chân, anh thật sự có chút gấp gáp rồi, gõ cửa, cứng rắn nói: “Không cho khóc.” Hứa Tử Ngư hạ giọng xuống, tiếng khóc ngừng lại.

Tống Lương Thần lúc này mới mở hé cửa ra, cầm quần áo đưa vào, thanh âm chậm rãi nói: “Quần áo này.” “Ừ.” Hứa Tử Ngư thút tha thút thít đứng lên, lắc lư từng bước đi qua cầm lấy quần áo rồi mặc vào, lại bước ra.

Tống Lương Thần nhìn đôi mắt hơi đỏ của cô, tâm lập tức liền mềm nhũn, nhưng nhất thời lại không nói ra được cái gì dịu dàng, nói: “Tóc cậu còn chưa lau, buổi tối ngủ sẽ dễ bị cảm đấy.”

“À.” Hứa Tử Ngư hít mũi một cái, lảo đảo bước về giường ngồi.

Tống Lương Thần mở hộc tủ ra lấy mấy cái khăn lông khô, đi tới giúp cô lau tóc, Hứa Tử Ngư ngu ngốc ngồi ở trên giường, nhìn chiếc áo T-shirt trắng đang đung đưa trước mặt, trong lòng giống như bị nước ấm ngâm vậy, một tầng một tầng dịu dàng.

Hứa Tử Ngư rất thích người khác xoa đầu cô, khi còn bé mẹ thường vuốt tóc kể chuyện cho cô. Sau khi cô trưởng thành, cô rời nhà, người vuốt tóc cô cũng rất ít, cho nên hôm nay cô có cảm giác rất tốt.

Một người phụ nữ, đã uống say, còn là say mềm, cảm giác quá tốt sẽ không tốt. Cho nên cô không ý thức được mới ôm lấy Tống Lương Thần, Tống Lương Thần liền bình tĩnh không được nữa.

Anh không phải Liễu Hạ Huệ đâu ông trời ạ, người phụ nữ này là người mà anh thích đã vài chục năm, hiện tại lại ôm anh, thân thể mềm mại ấm áp, còn có mùi sữa tắm thoang thoảng, trái tim của anh cuồng loạn trong chốc lát, nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu nói: “Hứa Tử Ngư, cậu như vậy, làm sao có thể lau khô tóc.”

“Ừ.” Hứa Tử Ngư khéo léo buông tay ra, ngẩng đầu lên nhìn anh, rất là nghiêm túc hỏi: “Tống Lương Thần, nghe nói cậu vẫn luôn cô đơn hả?”

Tống Lương Thần trong lòng nóng lên, nói: “Ừ.” Anh nghĩ Hứa Tử Ngư rốt cuộc cũng để ý tới anh rồi đi, như vậy anh có thể bày tỏ lòng của mình rồi sao? Kết quả là anh nghĩ sai lầm rồi, Hứa Tử Ngư kéo mặt của anh qua, cong miệng hôn chụt một cái lên miệng của anh, cười gian nói: “Vậy chắc chắn đây là nụ hôn đầu đời của cậu rồi.”

Anh gắt gao nhìn miệng của Hứa Tử Ngư, mới vừa rồi đôi môi đỏ thắm này đã đụng vào miệng của anh, mềm mại như vậy, thơm như vậy, cảm giác như bị điện giật lan tỏa khắp toàn thân. Tống Lương Thần nếu có thể nhận thì không phải là đàn ông nữa rồi.

Một tay anh ôm lấy Hứa Tử Ngư, đặt cô nằm ngang trên giường, Hứa Tử Ngư ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt vừa vô tội lại mỉa mai.

Tống Lương Thần cúi đầu hôn xuống. Anh còn không biết phải hôn như thế nào, chỉ là theo bản năng đem tất cả hơi sức của mình đặt lên cô, trần trọc mót vào, cho đến khi Hứa Tử Ngư thở không nổi nữa, không nhận được hé miệng, anh lập tức theo khe hở chui vào.

Hứa Tử Ngư cô chưa từng trải qua thời khắc nào như vậy, cảm thấy toàn bộ thế giới cũng đều mất khống chế, thân thể rất nóng, đầu óc ngây ngất. Cô không nhận được thở dốc ra tiếng, âm thanh nhu thuận bên tai khiến cho Tống Lương Thần hoàn toàn hóa thành dã thú rồi. Mắt anh đỏ lên, đưa tay dọc theo vạt áo dò xét đi vào, thân thể của cô rất nóng, vừa mềm vừa nóng.

Mặc dù là lần đầu tiên, nhưng thuận theo bản năng vốn có của loài người, anh mơ mơ hồ hồ biết nên đi vào đâu. Tay theo hai chân lục lọi dò xét đi vào, tìm được chỗ đó, cật lực xoa nắn. Cô rất mau đã vô cùng ướt.

Hứa Tử Ngư hoàn toàn choáng nặng rồi, cô đỡ cánh tay của Tống Lương Thần, cảm thụ phản ứng chưa từng có với thân thể mình, Tống Lương Thần rút cuộc cũng buông miệng cô ra, vén áo lên che vào mặt của cô, dọc theo cổ hôn xuống phía dưới.

Hứa Tử Ngư nhìn những đốm sáng hoa lên trước mắt, bởi vì phản ứng bản năng của thân thể mà nức nở nghẹn ngào rên rỉ.

Động tác của Tống Lương Thần chậm lại, thành kính hôn thân thể của cô. Một tắc một tắc, trong suốt trắng tinh, nóng rực, mềm mại, thơm tho sạch sẽ, đó là người anh yêu. Hứa Tử Ngư bị hôn rất thoải mái, cô uốn éo người, phía dưới bụng cuộn cuộn dâng lên một hồi nhiệt lưu. Tống Lương Thần giơ tay lên, đặc ý khi thấy một mảng lớn chất lỏng. Anh đứng dậy, đem quần áo của bản thân và Hứa Tử Ngư cùng cởi ra.

Hai thân thể nóng rực vừa chạm vào nhau, đồng thời phát ra tiếng thở dài.

Tống Lương Thần để cho thứ đã dựng đứng của mình chống đỡ ở địa phương vừa chặt vừa ướt át của cô, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi: “Tớ là ai?”

“Tống, Tống Lương Thần.” Hứa Tử Ngư nhìn mặt của anh, trên gương mặt này có mồ hôi, bên trong đôi mắt là cuộn cuộn tình yêu, cô bị mê hoặc rồi.

Ánh mắt của cô như vậy ở trong mắt Tống Lương Thần mà nói, không khác nào là một cơn rơm cuối cùng, anh kéo chân của cô lên lập tức thẳng tiến, Hứa Tử Ngư hét lên một tiếng, kéo tay của anh kêu đau. Tống Lương Thần bị vây ở giữa tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Cô quá chặt, vừa chặt vừa nóng vừa ướt, Tống Lương Thần cúi đầu hôn lên gương mặt của cô, bởi vì say rượu rồi lại tắm, nên mặt của cô đã phấn phấn mềm mềm, hiện tại càng thêm hồng đến nỗi giống như một quả táo. Anh hôn an ủi, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Ngoan, không sao không sao.”

Hứa Tử Ngư dần dần tỉnh táo lại, nhưng cảm giác ở phía dưới khiến thân thể không tự chủ co rúc lại, Tống Lương Thần thật sự không có biện pháp nhìn nữa, dè chân của cô lại, lập tức chột vọt vào.

Hứa Tử Ngư ngửa đầu, miệng mở to, tuy nhiên nó không phát ra âm thanh. Đau đớn gần như thấu xương, làm cho cô trong nháy mắt tỉnh táo lại, nhìn thấy tay của Tống Lương Thần đang chống lên giường nằm ở trên người cô.

Tống Lương Thần không hề động dậy nữa, anh biết cô rất đau, thật ra thì anh cũng có chút khó chịu.

Anh hôn thân thể của cô, cảm thụ cảm giác không có gì ngăn cách với cô. Thân thể Hứa Tử Ngư co rút vô cùng lợi hại, trên da thịt nhanh chóng trồi lên một tầng mồ hôi. Cô nắm chặt ga giường phía dưới, cứ như vậy nhìn anh, Tống Lương Thần nhìn đôi mắt này, ánh mắt vô tội, giống như là một sự tra hỏi đối với anh. Không biết vì sao, lỗ mũi anh lập tức cảm thấy chua xót, mắt dần dần bắt đầu mờ hồ. Hứa Tử Ngư giơ tay lên, đỡ mặt của anh, giúp anh lau khô mắt. Chột nói: “Ngoan, không phải sợ.”

Tống Lương Thần cúi đầu, chôn ở bên cạnh hõm cổ của cô, cảm giác có cả một dòng nước mắt đang từ trên mặt không ngừng chảy xuống. Anh chờ đợi nhiều năm như vậy, không phải là vì như vậy, anh không phải, anh chỉ vì quá yêu cô.

Giận dữ xong rồi, anh ngẩng đầu lên, phía dưới bắt đầu chậm rãi trước sau luật động.

Hứa Tử Ngư ôm cổ của anh, từ lúc mới bắt đầu thì cau mày nhưng càng về sau càng rên rỉ. Sức lực của Tống Lương Thần rất lớn, mỗi lần đụng là kéo cái lưng đẩy hẳn về phía sau, sau đó lại bị anh kéo trở về, đau đớn dần dần không còn nữa, thay vào đó là sự vui vẻ đục khoét.

Cô bắt đầu thở dốc, rên rỉ, vô ý thức thuận theo.

Co rút lại, co rút lại, chột căng thẳng một cái, Tống Lương Thần cảm thấy từ sau sống lưng chột vọt lên một hồi khoái cảm, anh khẽ rên lên một tiếng, phóng nó ra ngoài.

Thân thể Hứa Tử Ngư bị căng lên như dây cung, bật một cái, rồi liêu mạng co lại. Tống Lương Thần ôm cô, cảm thấy đục vọng vừa mới phóng thích lại bắt đầu dâng trào, anh nằm ở bên người cô, nhìn mồ hôi của mình đang nhỏ xuống mặt của cô, cùng với cô dung hợp tại cùng một chỗ, khàn giọng hỏi: “Chúng ta, tiếp tục không?”

Hứa Tử Ngư mê mang nhìn khuôn mặt của anh, gật đầu một cái.

Sau đó Hứa Tử Ngư mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Tống Lương Thần đắp chăn, nhẹ nhàng ôm cô, Hứa Tử Ngư theo bản năng tìm cái vị trí thoải mái, tựa vào trong ngực của anh ngủ rất ngon lành. Tống Lương Thần cảm giác mình nhất định là đang nằm mơ, vì vậy tiếp tục ngủ.

Ngoài cửa sổ là tiếng mèo gọi bạn xuân, lúc tiến vào mộng đẹp, Tống Lương Thần trầm suy nghĩ, đây là mùa xuân hòa hài đến cỡ nào đây!

Xin cho phép tôi lặp lại lần nữa, thật ra thì mọi người đều giống nhau, nếu nói uống rượu rồi say chẳng qua là lấy cớ để phóng túng bản thân mình thôi, mặc kệ là Tống Lương Thần, hay là Hứa Tử Ngư.

82. Chương 82: Phiền Nao Của Tống Thiên Thiên.

“Người bạn nhỏ, sao con còn chưa đi về thế, người nhà đang chờ con đấy!” Cô giáo trẻ không nhịn được véo khuôn mặt mập mạp của Tống Thiên Thiên nhỏ bé, nếu về sau cô có thể sinh được một cậu nhóc xinh đẹp như vậy thì thật là tốt.

“À.” Lão đại Tống Thiên Thiên mặc dù không vui nhưng vẫn mặc cho cô giáo xoa nắn, sau đó mới lè mề đeo cặp lên rồi bước ra khỏi cửa chính.

“Cháu nội!”

“Cháu ngoại!”

“Thiên Thiên!”

Quả nhiên.

Bên trái là một ông cụ mặt mũi hiền lành đứng giữa mấy vị thanh niên đeo kính đen mặc áo T-shirt theo phong cách hip-hop đủ sắc màu rực rỡ cùng với quần cộc có hình của phim hoạt hình nhiệt liệt chạy tới, bên phải là một vị mặc quân trang có dáng cứng ngắc không gian mà uy kèm theo là một chiến sĩ nhỏ mặc quân trang trắng tắp đang hướng về phía cậu bước đi như bay; mà trước mặt cậu, một người phụ nữ bụng bự mang theo một tiểu Loli—ta, nâng cao bụng mảnh liệt đi về phía cậu chính là dì Tiểu Bạch, ách, là dì Triệu Viên Viên.

“Lại tới nữa!” Tống Thiên Thiên nâng trán.

Ba ba thân ái của cậu đang mang theo mẹ ra một hòn đảo ngoại quốc để giải sầu, cậu là một thành viên quan trọng trong gia đình rồi lại cộng thêm lý do “đã lớn rồi nên phải tự lo lấy thân mình” mà bị ba ném lại ở trong nhà, thật là ảm ức! Cái hòn đảo đó rõ ràng là của chú Đào tặng cho cậu nha, tại sao mấy lần trước cậu đều được đi theo, còn lần này lại không, mặc dù cậu đã sáu tuổi rồi, nhưng còn chưa tốt nghiệp vườn trẻ cơ mà, mặc dù cậu đã từng có mấy người bạn gái Nhưng cái này cũng không đại biểu là cậu sẽ bị cả nhà vứt bỏ đến mức phải một mình đi học a!

Tống Thiên Thiên rất ưu sầu, bởi vì ngày hôm qua chính là tình huống như vậy.

Lúc ấy chỉ có ông nội và ông cố hai người tới đón cậu, còn mang theo hai nhóm người thiếu chút nữa là đánh nhau trước cổng nhà trẻ, may nhờ có dì Tiểu Bạch và Đồng Đồng tới cứu cậu đi không thì cậu sẽ phải nhìn một màn gây gỗ đến đói chết.

Lúc này vừa vặn, cậu thông minh chạy về phía dì Tiểu Bạch, ôm chân của dì, rúc vào bên người dì, Đồng Đồng nháy mắt to hưng phấn hỏi: “Anh Thiên Thiên, hôm nay có phải anh cũng muốn ngủ với em không?”

Tống Thiên Thiên thấy trời đất tối sầm lại, nhưng ngay sau đó cậu vẫn bĩu môi hướng hai ông cụ hô: “Ông nội, ông cố, con muốn ngủ với em Đồng Đồng.” Ai, cậu làm chủ gia đình dễ dàng lắm sao?

“Ai, đứa nhỏ này!”

“Cháu ngoại, tới chỗ ông, ông sẽ dẫn con đi ngồi xe tăng.”

Hai ông cụ dùng ánh mắt làm binh khí chém giết giữa không trung mấy giây, đồng thời chuyển hướng sang Tiểu Bạch. Tiểu Bạch bị nhần đao (ánh mắt sắc như đao) chém giết không kịp tránh né liền không còn một mảnh giáp, bị sợ đến lui về sau một bước.

“Là hai cụ sao, hân hạnh, hân hạnh!” Tiểu Lăng một tay đỡ Tiểu Bạch, sau đó anh tiến lên chấp tay hướng hai vị đại nhân chưa kịp thu hồi sát khí mà chào hỏi, nói giỡn, bảo bối nhà anh đang mang bụng bự sẽ bị dọa cho giật mình mất, nếu sinh non thì biết trách ai đây?

“Tiểu Lăng à, tới đón con sao?” Ông cụ Tống tuổi gần 80, tóc bạc trắng nhưng mặt hồng hào, thanh âm lớn kinh người, Tiểu Lăng thấy thế vội vàng cười nói: “Đúng vậy ạ, nhưng chủ yếu vẫn là vì nghe nói hôm nay hai cụ cũng đến, nên cháu mới đến xem có thể mời hai người tới nhà ăn một bữa cơm rau dưa hay không?”

“Cơm rau dưa à?” Ông cụ Tống liếc mắt nhìn tiểu Loli—ta đang nói chuyện với Tống Thiên Thiên, khoe miệng co quắp bỗng nhúc nhích.

“Hôm qua Thiên Thiên đã quấy rầy các cậu rồi, nên chắc ông thông gia sẽ không muốn qua nữa đâu.” Ông cụ còn cố ý đem ba chữ “ông thông gia” nhấn thật mạnh, vô cùng rõ ràng: “Bằng không hôm nay vợ chồng cậu tới nhà chúng tôi đi, tôi cũng tiện thể cảm ơn vợ chồng cậu luôn! Ha ha ha ha!” Sau lưng mấy vị vệ sĩ nghe thấy lãnh đạo của mình cười đến đắc ý, vội vàng cùng nhau tiến lên, nhưng bị ông cụ Tống trừng một cái, lại vội vàng lùi lại.

“Ông nội, ông nội, đi đi, đến nhà của Đồng Đồng chơi cũng vui mà!” Thân thể nhỏ nhỏ của Tống Thiên Thiên lắc lắc chạy tới, lôi kéo cánh tay ông cụ về mặt sáng ngời, làm cho ông cụ cũng cúi xuống cười rạng rỡ, sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của cậu rồi nói: “Đi, Thiên Thiên nói thì ông phải thôi!”

Ông cụ Tống giận dữ sợ, hừ một tiếng.

Tống Thiên Thiên như một tiểu nhân tinh lập tức chạy tới ôm lấy bắp đùi ông: “Ông cố, Thiên Thiên nhớ người muốn chết! Người cùng Thiên Thiên đi tới nhà Đồng Đồng chơi đi có được hay không?”

Đồng Đồng thấy anh Tống Thiên Thiên ôm bắp đùi, không nói hai lời cũng buông tay Tiểu Bạch ra, chạy tới ôm lấy bắp đùi bên kia của ông: “Đi đến nhà Đồng Đồng chơi đi!”

“Ai yêu, nhìn hai đứa bé này, đi đi, ông phải đi ngay a!” Ông cụ Tống hiện tại đã từng này tuổi rồi nên rất thích trẻ con, mà hai đứa đang ôm bắp đùi ông lại trắng trắng mềm mềm, dù có nhìn thế nào cũng thấy thích, ông suy nghĩ một lúc rồi thấy cũng đúng, nhìn cái tình trạng này của Tống Thiên Thiên và Tiểu Đồng Đồng ai cũng không thể tách rời, bằng không ông thuận tiện hứa hôn cho chúng luôn? (Tống Thiên Thiên chảy mồ hôi.)

Đoàn người hành quân đi tới Lăng gia, trong nhà, dì giúp việc đã chuẩn bị xong cơm rồi, Tiểu Lăng vội vàng đem hai ông cụ mời vào trong nhà dâng trà, Tống Thiên Thiên ngoan ngoãn đi theo đến phòng khách, một lát lại đưa cho ông nội một khối kẹo, một lát lại cầm cho ông cố một cái bánh.

Hai ông cụ được dỗ dành tất nhiên là rất cao hứng, ngây ngất nhìn Tống Thiên Thiên và Lăng Đồng Đồng ngồi trên nệm chơi xếp gỗ.

Tiểu Lăng nhìn ánh mắt của hai cụ, đó là một bộ đao kiếm liên miên chém giết không dứt, rất khí thế. Trong lòng thầm mắng Tống Lương Thần trước khi đi không xử lý tốt, ném cái cục diện rối rắm này cho anh tới giải quyết. Nhưng mà trên mặt vẫn phải tươi cười, vừa châm trà cho hai cụ vừa nói: “Hiện tại trẻ con đứa nào cũng trưởng thành sớm, con còn nhớ lúc bé không bao giờ cùng chơi với những cô nhóc cùng tuổi, còn chúng nó thì bây giờ tuổi còn nhỏ cũng đã có bạn trai bạn gái rồi.”

“Ha ha, Thiên Thiên nhà chúng tôi là được di truyền, cậu xem, nó còn nhỏ tuổi như vậy mà đã rất đẹp trai, thì khẳng định là rất được hoan nghênh.” Ông cụ ngồi bên cạnh thì đang nhìn cháu trai, càng nhìn càng thuận mắt, bạn nhỏ Tống Thiên Thiên tuy còn nhỏ nhưng cũng rất có cốt khí, đáng đáp lại khiến cho người ta yêu thích, cho nên ông rất thích đứa cháu này.

Tống Thiên Thiên nghe thấy ông đang khen ngợi mình, lập tức ngẩng đầu nói: “Ông nội, con có ba bạn gái đây.” Nói xong liền tiếp tục xếp gỗ, cũng làm ặt ba đại nhân ngồi đó đầu đầy vạch đen, ngay sau đó cả nhà cười ầm lên.

Ông cụ Tổng cười đến mức ho khan: “Đứa nhỏ này thật sự là không giống cha nó chút nào, hồi Lương Thần còn nhỏ rất hiền lành, cho đến khi học xong cấp 3 thì bên cạnh dù chỉ là một cô gái cũng không có.”

“Ông cố, con giống mẹ con.” Tổng Thiên Thiên liên tục không ngừng bày tỏ, ba của cậu thật sự quá nghiêm túc, một chút cũng không dễ chơi, cậu thích nhất là mẹ Tiểu Ngư, bình thường mẹ nói cậu đâu có giống như ba của cậu, cậu liền cao hứng không được, nhưng khen ngợi cái gì cậu cũng thích nghe.

Tiểu Bạch bưng trái cây đi vào, vội kêu hai người bạn nhỏ đi rửa tay ăn trái cây, Tổng Thiên Thiên vội vàng cùng Đồng Đồng thu thập xong những mảnh gỗ, sau đó ngoan ngoãn lôi kéo cô bé đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

“Ai nha, Thiên Thiên thật đáng yêu.” Ánh mắt của Tiểu Bạch lấp lánh nhìn hai đứa bé nắm tay vào phòng vệ sinh, trên căn bản mỗi lần Tổng Thiên Thiên qua nhà cô chơi cô đều để chúng rất thoải mái, Đồng Đồng từ nhỏ tính tình đã bướng bỉnh, cha của con bé nâng niu nó trong lòng bàn tay đến mức không biết trời đất là gì, nhưng kể cũng lạ, mỗi lần con bé đều chỉ nghe lời Tổng Thiên Thiên, nói bất kể cái gì cũng nghe theo, cũng thích ở chung một chỗ với thằng nhóc này. Mỗi ngày vào giờ tan học, cô nhóc đều ở trên xe kể lể anh Thiên Thiên như thế này, anh Thiên Thiên như thế kia, nếu Tổng Thiên Thiên tới nhà chơi một ngày thì cô nhóc có thể cao hứng tới mấy ngày đấy.

Tổng Thiên Thiên chỉ lớn hơn so với Đồng Đồng có một tuổi, nhưng lại mười phần là một tiểu thần sĩ, vừa hiểu chuyện lại biết nghe lời, Tiểu Bạch đã từng đọc qua các phương pháp giáo dục trẻ nhỏ, nhưng Hứa Tử Ngư thì lại phủ nhận tất cả mà bày tỏ cô nàng cái gì cũng không làm, đều là do ba của thằng nhóc dạy.

Tiểu Bạch và Tiểu Lăng thương lượng qua, để cho những lúc bình thường không có chuyện gì làm thì anh cũng nên đi học hỏi thêm Tổng Lương Thần cách dạy dỗ trẻ nhỏ, nhưng Tiểu Lăng lập tức phản đối, anh còn nói tuyệt đối không học theo cách giáo dục con của tên bạo quân kia. Đồng Đồng là một bé gái, tuổi lại còn nhỏ, bướng bỉnh một chút là rất bình thường! Hơn nữa, nếu thật sự không quản được thì cũng vẫn rất đơn giản, đem cô bé trực tiếp ném đến nhà Tổng Thiên Thiên là được.

“Ý kiến hay!” Tiểu Bạch nghe Tiểu Lăng nói vậy nhất thời trầm trồ khen ngợi, kiếm được người như Tổng Lương Thần có thể nói cả nước này đếm trên đầu ngón tay, Thiên Thiên bị anh ta cùng Tiểu Ngư tỷ một tay dạy dỗ ra ngoài, khẳng định cũng là tình thánh. Kết quả là vợ chồng son đã thương lượng xong, đúng vậy, cứ làm như thế, giúp Đồng Đồng bắt Tổng Thiên Thiên lại!

Sau khi ăn một chút trái cây thì bọn họ liền đi ăn cơm, Tổng Thiên Thiên ngồi ở trên bàn ăn cơm ăn được cả da lẫn thịt. Tiểu Bạch vừa ăn cơm vừa ngồi bên cảm thán, phải nói rằng bạn nhỏ Tổng Thiên Thiên thật sự là được chân truyền từ Tổng lão đại Tổng Lương Thần, nếu như có hai vị lão nhân gia giống như thế kia nhìn chăm chăm cô như vậy, khẳng định là cô nuốt không nổi cơm. Ủ, vị này, ăn một miếng cơm, liếc mắt nhìn Thiên Thiên, cười một cái, gấp cho cậu nhóc một miếng thức ăn; vị kia, uống một hớp cháo, liếc mắt nhìn Thiên Thiên, rồi trừng mắt với vị vừa gấp thức ăn, sau đó lập tức gấp thức ăn cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên cũng không kiêng ăn, cái gì thả vào trong chén của cậu, cậu cũng ngọt ngào nói một tiếng: “Cám ơn ông nội, cám ơn ông cố.” Sau đó sẽ vui đùa ăn, đẳng cấp và phong cách, bạn Tiểu Bạch bây giờ đang dùng ánh mắt của mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hài lòng.

Sau khi trải qua sự dàn xếp của Tiểu Lăng, hai ông cụ rốt cuộc đạt thành nhất trí, mỗi ngày vào buổi tối sẽ có một người đến Lăng gia cùng với Thiên Thiên, còn buổi tối Tổng Thiên Thiên sẽ ngủ ở Lăng gia, chủ nhật một nhà ở một ngày, hai người cảm thấy hết sức hợp lý, lúc này mới say mê cuồng nhiệt đi trở về nhà.

Buổi tối lúc chat với ba mẹ, Tổng Thiên Thiên cũng lần lượt nói rõ chuyện xảy ra ngày hôm nay cho Hứa Tử Ngư và Tổng Lương Thần biết, mặc dù cậu có chút muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Dì Tiểu Bạch nói là ông nội và ông cố muốn để cậu ở lại, mẹ Tiểu Ngư vì chuyện này mà còn khóc một lần, cho nên cậu cũng không thể khiến ẹ Tiểu Ngư đau lòng nữa, vì vậy cậu làm bộ trước màn hình chơi đùa với Đồng Đồng, cười rất vui vẻ.

Cho nên phải nói, bạn nhỏ Tổng Thiên Thiên mặc dù hơi có hoa tâm, nhưng nói cho cùng thì cậu vẫn là một đứa bé ngoan nha!

83. Chương 83: Bên Bờ Biển Nơi Hải Đảo.

“Ai, anh nói xem Thiên Thiên nhà chúng ta thế nào rồi?” Hứa Tử Ngư nằm trên chiếc ghế ở bên dưới cái ô to quạt quạt, nhìn sóng biển từng đợt từng đợt lẫn tẩn trên biển, trong lòng nhớ đến Tiểu Thiên Thiên đang cách xa phía bên kia bờ biển. Đây là đầu tiên cô đi xa cậu nhóc lâu như vậy, lúc vừa đến nơi này cô đã cảm thấy hối hận.

“Được rồi, có cái gì mà em lo lắng như vậy, con cũng đã lớn như vậy rồi.” Tổng Lương Thần an ủi vuốt ve cái đầu người nào đó đang nghĩ lung tung: “Con trai của mình mà em còn không biết ư, nó khẳng định không có vấn đề gì.”

“Nhưng em thực sự là rất nhớ Thiên Thiên!” Hứa Tử Ngư kéo kéo áo của Tổng Lương Thần: “Bằng không bây giờ chúng ta về đi, cho nó một kinh hỉ (niềm vui bất ngờ)?”

“Vừa tới đã về sao, thật là rắc rối, em không phải nói muốn hưởng thụ thật tốt một chút đó sao?”

“Nhưng em cứ nghĩ đến Thiên Thiên đang ở nhà một mình liền lo lắng!” Hứa Tử Ngư than thở.

“Không phải chiều hôm qua mới nói chuyện cùng với con sao, em không thấy là Thiên Thiên chơi với Đồng Đồng rất vui vẻ sao?”

“Hừ, nhóc con ngu ngốc kia, có bạn gái liền quên cả người mẹ này!”

“Cô nhóc ngốc này, thế mà em cũng ghen được?” Tổng Lương Thần cười ngất, bộ dáng này giống như kiểu cô đang cùng bạn trai của mình đi tình biệt luyến, một ông chồng như anh làm sao mà chịu nổi đây. Bạn học Hứa Tử Ngư mới là người “Có con trai liền quên chồng” đấy.

“Hắc, ai nói em ghen chứ!” Hứa Tử Ngư bắt mẫn lật người đè lên trên người của Tổng Lương Thần, tay kéo cổ áo của anh xuống nói: “Lương Thần, anh nói xem chúng ta có nên sinh cho Thiên Thiên một đứa em trai hay là em gái gì đó không?”

“Không được, không thương lượng!” Vốn dĩ anh bởi vì cô vợ nhỏ chủ động ôm ấp yêu thương mà tâm thần nhộn nhạo nhưng khi Tổng Lương Thần nghe vậy lập tức kéo ma trảo của người nào đó ra: “Chúng ta chỉ có một đứa con là Thiên Thiên thôi, đây chính là trước đó em nói đấy!” Nói giỡn, lúc cô sinh Thiên Thiên gần như đem anh hù đến chết rồi.

“Ai nha, em chỉ nói đùa một chút thôi mà!” Hứa Tử Ngư bắt đắc dĩ đứng dậy, ai biết một giây kế tiếp cô lập tức bị ôm lên. Cô hét lên một tiếng ôm lấy cổ của Tổng Lương Thần: “Anh làm gì vậy, làm em sợ muốn chết.”

“Thì sao, em vừa mới nói muốn sinh con mà, coi như xong, nhưng chuyện làm thì có thể được.” Dứt lời, anh liền ôm cô bước đi cực kỳ nhanh tới bên ngoài biệt thự cách đó hơn 10m.

“Ai nha, bên kia còn có người đó!” Hứa Tử Ngư không nói gì, Tổng Lương Thần sau khi ra nước ngoài thì hoàn toàn thay đổi thành một người khác, anh luôn xúc động như một cậu nhóc mới học nói chuyện yêu đương. Trên đảo nhỏ này có đầy đủ các tiện nghi, Đào Duy Hiền lại thoải mái tặng nó cho Tổng Thiên Thiên, Tổng Lương Thần lại bày tỏ dù thế nào đi nữa thì bọn họ bình thường cũng không thể nào tới đây ở được, lại nói chỉ có hai người mà dùng tới nhiều nhân viên phục vụ như vậy cũng rất kì quái, cuối cùng hai người lại bàn tính, đem hòn đảo nhỏ này làm một sản nghiệp kinh doanh du lịch, sau đó để lại một phần phòng ốc trên đảo, còn lại thì cho thuê lấy tiền đóng góp ột quỹ từ thiện cho những bệnh nhân bị ung thư não.

Cho nên bây giờ khi bọn họ tới đây, thỉnh thoảng sẽ gặp những đôi vợ chồng trẻ tới đây du lịch, số lượng khách không nhiều, nhưng chỉ một chút tiếng nói cười như thế cũng đủ khiến cho cái đảo nhỏ này náo nhiệt lên rất nhiều. Những vị khách du lịch nước ngoài còn trẻ tuổi sẽ chơi rất tận hứng, trong đó còn có những cặp đôi chỉ là người tình, giữa ban ngày chỉ cần tìm những vị trí ổn một chút là có thể lấy trời đất làm giường, Hứa Tử Ngư cảm thấy cần phải cải chính một chút với Tổng Lương Thần, anh thật sự đang theo chân bọn họ học điều xấu rồi.

Nhưng trên thực tế cô còn chưa kịp cải chính, người kia bây giờ đã đè cô ở trên giường lặp lại những động tác quen thuộc.

“Em uống thuốc chưa?” Tống Lương Thần vừa hôn lên cổ của Hứa Tử Ngưng vừa nói, đôi tay không nặng không nhẹ xoa xoa chú thỏ trắng.

“Uống rồi, uống rồi.” Hứa Tử Ngưng rên rỉ, bộ quần áo mà cô vừa mặc đã bị Tống Lương Thần cởi ra sạch sẽ. Tống Lương Thần ừ một tiếng, đầu ngón tay theo địa phương ướt át dò xét đi vào. Hứa Tử Ngưng run lên bần bật, thở hổn hển men theo hầu kết của Tống Lương Thần nhẹ nhàng hôn.

Tống Lương Thần ôm chặt lấy Hứa Tử Ngưng, đợi đến khi cô đã đủ ướt thì rút ngón tay ra, mạnh mẽ đi vào, Hứa Tử Ngưng nhẹ giọng thở dài, ôm anh khẽ run, Tống Lương Thần động, nhìn người phụ nữ đang nằm dưới thân anh, mặc dù đã kết hôn hơn sáu năm, anh vẫn cảm thấy là chưa đủ.

Hai hàng mi khẽ run lên, cái trán bóng loáng, miệng màu hồng, thậm chí dưới ánh sáng ban ngày còn có thể thấy những chiếc lông tơ tinh tế ở trên mặt cô, chỗ nào cũng đáng yêu như vậy, không có một chỗ không đẹp. Anh thở dài một tiếng, gặt gao ôm cô vào trong lòng. Giống như chỉ có liên tiếp như vậy mới để cho anh cảm thấy hai người không chút khoảng cách, từ chỗ sâu nhất của thân thể chạm tới linh hồn của đối phương.

Hứa Tử Ngưng bị anh khơi dậy dục vọng, nhưng lại lo lắng cửa sổ còn chưa đóng kín, sợ người bên ngoài nghe thấy âm thanh. Tống Lương Thần nâng đùi phải của cô lên trên vai, thúc mạnh về phía trước một cái, rồi cúi xuống hôn cô nói: “Không sợ, nơi này không ai biết chúng ta đâu.”

Anh không sợ nhưng cô sợ! Hứa Tử Ngưng biết anh lúc này giống như tên đã lấp vào cung không bắn không được, không thể làm gì khác hơn là cắn môi không dám rên rỉ quá lớn.

Tư thế như vậy làm cho thân thể của cô rất chặt chẽ, Tống Lương Thần chỉ cảm thấy cô từng phát từng phát kẹp chặt lấy anh, bộ dáng cô cắn lấy đôi môi mảnh mai quả thực là xinh đẹp muốn chết. Tay cũng ra sức vờ nắn, làm cho nụ hoa trước ngực cô biến dạng, trong đôi mắt cô như hàm chứa một tầng hơi nước nhu tình nhỏ giọng rên rỉ.

Tống Lương Thần chợt tăng nhanh động tác dưới thân, cô bị thúc tới toàn thân run lên, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ: “Anh, nhẹ, nhẹ một chút, em không chịu được.”

“Anh có lợi hại không?” Tống Lương Thần giống như một cậu nhóc thở gấp hỏi, động tác vốn dĩ là vừa vào vừa ra liền đổi thành liên tiếp hướng sâu vào trong đỉnh, Hứa Tử Ngưng bị anh làm cho nước tràn lan, trong đôi mắt rịn ra nước mắt, run run khẽ nói: “Anh..... lợi hại nhất,anh, chậm một chút, tha cho em đi.”

Tống Lương Thần lấy được những lời khen ngợi, tinh thần càng thêm tỉnh táo, cúi đầu ngậm lấy đỉnh nhũ mút lấy mút để. Hứa Tử Ngưng ôm lấy đầu của anh, cảm giác trong người lướt qua từng đợt từng đợt sáng khoái, trong khi đó anh càng thêm dùng sức, trong nháy mắt cô đã lên đến đỉnh.

Thân thể cô cứng ngắc run run, Tống Lương Thần biết cô đã đến đỉnh, nhưng động tác cũng không ngừng lại, Hứa Tử Ngưng bắt đầu kêu lên. Anh, người này chính là như vậy, nếu như không phải ở đây không thể khống chế được thì cho tới bây giờ cô đều là nhỏ giọng rên rỉ, nhưng chỉ cần qua cao triều một cái, cô cái gì cũng không nhớ được, trong đôi mắt lóe sáng phong tình, thân thể mềm dẻo khít khao đáp lại anh, anh liên tiếp thúc mạnh, cô thét lên cắn lấy bờ vai của anh, thân thể co rút hầu như kẹp của anh đứt mất. Rất cuộc Tống Lương Thần cũng chậm rãi thả chậm tốc độ, cọ xát cô từng phát một với một lực mạnh nhất.

Cô nằm ở trên giường, trong đôi mắt là một mảnh màu sắc mê mẩn, muốn ôm anh nhưng tay lại khẽ run, Tống Lương Thần hôn lên trán của cô, chờ cô từ cao triều cực hạn sáng khoái từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt của Hứa Tử Ngưng giật giật, Tống Lương Thần nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào?”

“Ừm, rất tuyệt!” Thanh âm của Hứa Tử Ngưng hơi nghèn nghẹn, nói xong liền đỏ mặt, không phải nói là phải thường xuyên khen ngợi ông xã như vậy sao, khụ, cô nói như vậy có đúng hay không?

“Ngoan, vậy chúng ta tiếp tục thôi!” Tống Lương Thần bò qua thân thể của cô, lật cô lại, đẩy cái mông nhỏ vênh lên, anh từ phía sau cắm vào, Hứa Tử Ngưng nằm trên ga giường rên lên một tiếng, lại liên tiếp cầu xin tha thứ nói anh có thể nhanh một chút hay không, cô vừa mới xuống mấy bay có hai ngày còn có chút chưa

hồi phục. Tống Lương Thần hiện tại đang sung sức sẽ càng giày vò cô, không đem cô khóc loạn lên kiên quyết không thu binh.

Tống Lương Thần luôn miệng an ủi cô, nhưng động tác lại không thấy chần chờ lấy một chút nào. Cho đến khi đồng chí nào đó thật sự khóc ra thành tiếng mới ôn nhu dụ dỗ, dụ dỗ xong rồi lại tiếp tục, khiến cho Hứa Tử Ngư cắn răng nghiêng lợi oán thầm sao người đàn ông của cô lại cứng như vậy?

Ánh nắng chiều từ cửa sổ nhỏ phía tây chiếu vào, ánh nắng màu đỏ khê khàng mơn trớn trên thân thể đầy mồ hôi, Tống Lương Thần trần truồng đang đứng bên cạnh giường, cầm một chiếc khăn bông trắng tinh giúp cô lau chùi thân thể. Hứa Tử Ngư trở mình lật qua lật lại, có thứ chất lỏng dính dính từ trong cơ thể cô chảy ra. Tống Lương Thần một phát ôm lấy cô nói: “Chúng ta đi tắm thôi.” Hứa Tử Ngư gạt đầu một cái, vừa rồi cô thật sự có chút mệt mỏi, liền tùy ý Tống Lương Thần ôm cô đi vào phòng tắm.

Sau đó, vào một ngày nào đó Tống Lương Thần hồi tưởng lại, cảm thấy cô nhóc này hình như đã mang thai vào lúc đó.

“Ai nha đừng nóng giận nha, lúc đó em quên mang thuốc, thật sự không phải cố ý mà!” Người nào đó xoa cái bụng phình ra thề son sắt, bày tỏ.

“Được rồi, được rồi, anh biết rồi, ngoan, không nóng nảy, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Tống Lương Thần đưa cho cô một quả táo, chỉ sợ cô có gánh nặng về tinh thần, lại bổ sung thêm: “Thật ra thì anh cũng muốn có thêm một đứa con nữa, một mình Thiên Thiên sẽ rất cô đơn, anh rất hâm mộ em có thể có anh có em đấy.”

“Thật sao?”

“Thật! Chỉ là em hãy ngoan ngoãn nghe lời một chút, khẳng định sau khi em mang thai sẽ để lại cho anh chứng sợ hãi mất.”

“A, em sẽ không đi lung tung nữa.” Người nào đó cười xấu xa, nhận lấy quả táo thứ hai mà Tống Lương Thần đưa cho, ăn say sưa ngon lành.

— —oHOÀNo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-gi-yeu-nhau>